

Cornel Dan Niculae

RĂZBOIUL NEVĂZUT II

OFENSIVA IUDAISMULUI
ASUPRA ROMÂNIEI

– editia a V-a –

Copyright © Cornel Dan Niculae
Răspunderea privind relațiile din prezenta
lucrare aparține exclusiv autorului.

De același autor:

Aleph sau Drumul către Centru, Arhetip 1991.

Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii.

Magia și Fiiințele fantastice din arhaicul românesc.

Politica filo-Sionistă a României.

Din aceeași colecție (Cartea Secretă):

Walter Brewitz,

*Familia Rothschild. De la Marea Finanță la crearea Israelului.
Rothschildzii și era globalizării.*

*Masonerie și Iudaism - Super think-tank-uri
și cluburi mondiale*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICULAE, CORNEL DAN
Ofensiva Iudaismului asupra României
/ Cornel Dan Niculae
București, Editura Carpathia Rex, 2017, ediția a V-a
p. 432; 20 cm - (Colecția „Cartea Secretă“)
ISBN 978-606-93261-5-2

Notă: *Informațiile din această lucrare cu caracter de studiu istorico-politic sunt coroborate din surse strict autentice, oficiale chiar. Autorul acordă dreptul la replică opiniilor formulate decent (și în limita a maxim 2 pagini), nu și în injuriilor precum cele transmise până în prezent de către persoane din Israel.*

ISBN: 978-606-93261-5-2

Cornel Dan Niculae

RĂZBOIUL NEVĂZUT II

**OFENSIVA IUDAISMULUI
ASUPRA ROMÂNIEI**

- ediția a V-a -

CARPATHIA REX

*În 1975, în cadrul Adunării
Organizației Națiunilor Unite,
deși aceasta fusese o creație americano-evreiască,
mai mulți șefi de stat au denunțat „conspirația sionisto-
americană împotriva lumii”, în același an fiind adoptată o
Rezoluție O.N.U. prin care sionismul a fost condamnat ca fiind o
formă de rasism. Cele mai multe voturi veneau din partea statelor
arabe și a celor din lagărul comunist, mai puțin România
ceaușistă, pro-sionistă. Delegatul SUA, Daniel Moynihan, a
declarat pe loc: „Statele Unite se ridică să declare în fața Adunării
generale a Națiunilor Unite, și în fața întregii lumi,
că nu vor recunoaște, nu se vor conforma și nici nu vor fi
vreodată de acord cu acest act”.*

*S-a întâmplat, însă, ca în Rusia să vină epoca
gorbaciovistă, iar rușii să cunoască destrămarea URSS,
pentru ca Rezoluția să fie anulată de către ONU, Rusia
schimbându-și votul.*

*Din această perspectivă, căderea blocului comunist
est-european și a URSS a însemnat o indirectă victorie pentru
sioniști. Pentru Ceaușescu situația era complicată. El se opunea
schimbărilor, iar faptul că a avut o atitudine general pro-sionistă
nu mai conta în fața acuzelor din partea generalului de Securitate
dezertor Ion M. Pacepa, acuze de asociere criminală împotriva
evreilor cu liderul palestinian Yasser Arafat.*

IUDAISM ȘI NEO-MESIANISM

Bătrânul înțelept chinez Mencius, pe care îl admira Voltaire, scria în secolul al IV-lea înainte de Hristos:

„De aceea spun că toți oamenii au simțul compasiunii: un om observă deodată un copil ce este gata să cadă într-o fântână; cu siguranță se nelineștește și se înduioșează, nu pentru a câștiga favoarea părinților copilului, sau pentru a căuta aprobarea vecinilor și a prietenilor săi, sau de teamă că va fi acuzat fiindcă nu l-a salvat. Astfel vedem că nici un om nu este lipsit de simțul compasiunii, sau de simțul rușinii, sau de simțul politeții, sau de simțul a ceea ce trebuie să facă sau să nu facă. Simțul compasiunii este începutul omeniei, simțul rușinii este începutul virtuții, simțul politeții este începutul bunei-cuviințe, simțul a ceea ce este bun sau rău este începutul înțelepciunii. Orice om poartă în el aceste patru principii, așa cum este înzestrat cu patru membre. Iar omul care are faima că este incapabil să le exercite, se distruge pe sine“.

Cu acest citat-exemplu se adresa către conaționali săi evrei, în anii '90, Israel Shahak, profesor doctor la *Universitatea Ebraică* din Ierusalim, totodată fondator și președinte al «*Ligii israeliene pentru apărarea drepturilor civile ale omului*».

Rasism și Fanatism iudaic.

„Cât de mult se depărtează de această concepție învățăturile cu care religia iudaică, în forma sa clasică și talmudică, otrăvește spiritele și inimile evreilor! - adaugă el. Călea unei revoluții autentice în sânul iudaismului - pentru a-i insufla omenia, pentru a-i face pe evrei să înțeleagă propriul lor trecut și, prin aceasta, să se reeduce fără să mai suporte tirania acestuia - trece printr-o critică implacabilă a religiei iudaice. Împotriva a tot ce iese la iveală din propriul nostru trecut, fără aprobarea nimănui, trebuie să reluăm strigătul lui Voltaire împotriva trecutului său: *Zdrobiți-l pe infam!*“

Dr. Israel Shahak - numit de unii și „ultimul mare profet al lui Israel“ - demonstra cu succes, el însuși fiind un

exemplu, că evreii ar putea fi o națiune firească între națiuni, dacă nu ar purta „Povara a trei milenii de istorie și de religie iudaică” (acesta este chiar titlul lucrării sale de referință), povară care i-a transformat pe evrei - este vorba de sioniști, cu precădere - în cele mai egoiste și feroce ființe din lume. Nația evreiască, sub pecetea unora din preceptele cele mai extremiste ale mozaismului, care par să fi pus o tainică stăpânire pe conștiința sa, se consideră îndreptățită să stăpânească, să-i ucidă, să-i înșele și să-i jefuiască pe ne-evrei.

Necazurile lui Israel Shahak, deși unul din cei mai buni profesori universitari ai Israelului, au apărut imediat ce s-a adresat *Tribunalului Rabinic din Ierusalim* cu întrebarea dacă un evreu a procedat bine - caz la care a fost martor - refuzând ca să sune la Salvare de pe telefonul său pentru a salva viața unui vecin ne-evreu. „Mi-au răspuns - relatează Shahak - că evreul în cauză a avut o comportare corectă, ba chiar pioasă și m-au trimis la un pasaj anume dintr-un compendiu de legi talmudice, compilat în secolul nostru”.

Plecând de la acest eveniment, el s-a dedicat unor cercetări ce l-au dus la descoperirea că «elitele» evreiești, patronate de autoritățile rabinice, dau, prin modul de comportament cu ne-evreii, imaginea unui tablou devastator de șovinism, prejudecăți, ipocrizie și intoleranță religioasă. De fapt, religia mozaică este folosită pentru justificarea unor politici iraționale și pline de cruzime, și pentru favorizarea propriului grup de «credincioși» în detrimentul celorlalte.

Dr. Shahak „a făcut legătura între sionism, iudaism și acțiunile represive îndreptate împotriva «ne-evreilor» și, bineînțeles, a tras concluziile firești”, scria Edward W. Said.

Observând că până la anul 1000 nu se prea știe nimic despre evreii europeni, dr. Israel Shahak constată că se poate vorbi despre iudaism în forma sa clasică abia după anul 1200 (deci odată cu apariția pe scena istoriei europene a khazarilor travestiți în evrei), considerând că această formă a iudaismului a suferit foarte puține schimbări de atunci și rămâne și astăzi o forță puternică.

El ține să le amintească evreilor că „societatea evreiască clasică nu cuprindea țărani”, ceea ce face ca, față de realitatea existenței sclaviei țăranilor (*jobăgia* sau *șerbă*) în evul mediu european, să fie remarcabilă:

„libertatea incomparabil mai mare de care se bucura orice mică minoritate nețărănească. Dar dacă facem

acest efort, ne vom da seama că pe toată durata perioadei «clasice», evreii, în ciuda persecuțiilor suferite, au făcut parte integrantă din clasele privilegiate.

Istoriografia evreiască, mai ales cea în limba engleză, este înșelătoare în această privință, pentru că tinde să sublinieze exclusiv sărăcia evreilor și discriminarea antievreiască. În unele momente, aceste fenomene au fost cât se poate de reale, dar cel mai sărac dintre meșteșugarii, negustorii ambulanți, intendenții sau funcționarii de birou evrei, trăia incomparabil mai bine decât un șerb, mai ales în țările Europei unde șerbia a persistat, într-o formă parțială sau deplină, până în secolul al XIX-lea: Prusia, Austria (inclusiv Ungaria), Polonia și teritoriile poloneze anexate de Rusia. Este un fapt a cărui importanță nu poate fi neglijată, că, înainte de începutul marilor migrații evreiești din timpurile moderne (spre 1880), marea majoritate a evreilor din lume trăia în aceste regiuni, iar funcția lor socială cea mai importantă îndeplinită aici era să contribuie la optimizarea țăranilor în folosul nobilimii și al coroanei.

Pretutindeni iudaismul clasic a nutrit față de agricultură ca meserie și față de țăranime, privită ca o clasă socială, o ură și un dispreț mult mai puternic decât față de ceilalți gentili - o ură ce nu știu să aibă echivalent în celelalte societăți. Această atitudine sare în ochii oricui posedă o oarecare cunoaștere a literaturii idiș sau ebraice din secolele al XIX-lea și al XX-lea¹.

Cea mai mare parte a socialiștilor evrei din Europa de răsărit (adică membri de partid, sau fracțiuni exclusiv sau majoritar evreiești) sunt vinovați pentru că nu au denunțat niciodată acest fapt; dealtmînteri, mulți dintre ei erau contaminați de o atitudine antițăărăneasă feroce, moștenită de la iudaismul clasic. În această privință, «socialiștii» sioniști erau cu siguranță cei mai răi...

¹ Laureții premiului Nobel, Bashevis Singer și Agnon pot fi dați ca exemple, dar am putea cita și pe alții, îndeosebi pe Bialik, poetul național de limbă ebraică. În celebrul său poem *Al meu tată*, îl descrie pe cel care i-a dat viață vânzând votcă țăranilor descriși ca niște animale. Acest poem foarte popular, studiat în toate școlile israeliene, este unul dintre mijloacele de-a transmite și răspândi atitudinea antițăărăneasă.

Toată propaganda rasistă pe tema pretensei superiorității morale și intelectuale a evreilor (în care mulți socialiști evrei s-au distins în mod special), face casă bună cu o profundă indiferență față de suferințele acestei foarte mari părți a omenirii grozav de asuprită în ultimii 1000 de ani: țărănimea.

Societatea evreiască clasică depindea strâns de regi sau de nobilii investiți cu puteri regale... aceasta explică faptul că regi și nobili, papi și episcopi, au avut adeseori în slujba lor medici evrei. Și nu numai medici, ci și colectori de impozite și de alte drepturi (în Europa de est), administratori de domenii: dacă erau evrei, se știa că vor face tot ce le va sta în putință pentru rege sau baron...

În vastele teritorii [polonezo-ucrainiene] nu existau nici măcar cu numele orașe regale. Orașele fuseseră întemeiate de seniori și le aparțineau - iar ele erau populate aproape în exclusivitate de evrei... În afara orașelor, foarte mulți evrei, în toată Polonia, dar mai ales în partea de est, erau folosiți în funcții care făceau din ei superiori și asupritorii direcți ai țărănimii aservite: erau vechili (administratori de domenii, investiți de senior cu depline puteri de constrângere); arendași ai unor privilegii feudale, ca exploatarea morii sau a banalului cuptor de pâine, a distileriilor de alcool și a crâșmelor (ceea ce implica dreptul de a scotoci casele țăranilor cu arma în mână, în căutarea alambicurilor clandestine); sau colectori ai tuturor redevențelor imaginabile. Pe scurt... evreii erau în același timp exploatareii direcți ai țărănimii și aproape singurii orășeni."

Apelul la adevărata istorie făcut de Shahak, are scopul de a le aminti evreilor că nu își pot justifica la infinit resentimentele față de *goimi*, sub pretextul că ei ar fi fost cândva cei care au suferit, astfel încât astăzi ar fi îndreptățiți să acționeze asupra celorlalte popoare în mod răzbunător, smulgând foloase și drepturi. Și asta cu atât mai mult, adaugă el, cu cât „descendenții evreilor din Polonia dinainte de 1795 (numiți frecvent «evreii din răsărit» - *adică «evreii» khazari, ne-semiți*) sunt principalii deținători ai puterii politice atât în Israel, cât și în comunitățile evreiești din SUA și din alte țări anglofone“.

De unde atâta ura împotriva celorlalți la evrei? se întrebă Israel Shahak. Chiar dacă cândva în istorie țărani europeni s-au răsculat împotriva evreilor, se mai poate trăi astăzi în ideea răzbunării, sau cauza certii iudaismului cu lumea trebuie căutată altundeva? „Oare istoricii serioși, chiar când evocă masacrarea compatrioților lor de către țărani irlandezi ridicați la luptă împotriva condiției lor de sclavi, îi condamnă pe cei din urmă pentru rasism «anti-englez»? Care este atitudinea istoricilor francezi progresiști cu privire la marea răscoală a sclavilor din Santo-Domingo, când multe femei și copii francezi au fost uciși cu sălbăticie? Formulând această întrebare, înseamnă că deja îi dăm și răspunsul. Dar puneți o întrebare asemănătoare în mediile evreiești progresiste sau chiar «socialiste» și veți avea parte (în cele mai bune cazuri) de un răspuns foarte diferit. Țăranul șerb devine un monstru rasist când, de fapt, unii evrei profitau de statutul acestuia de sclav și de exploatarea sa! Dacă nu tragem învățăminte din istorie, înseamnă să ne condamnăm la repetarea ei: evreii care refuză să privească în față trecutul iudaismului nu fac excepție de la această regulă, ei au devenit sclavii lui și îl repetă în opțiunile politicii sioniste și israeliene... Israelul și sionismul apar ca o întoarcere la rolul jucat de iudaismul clasic - scris cu caractere mari, la scară mondială și în împrejurări mult ai primejdioase.“

☆

Profesorul Shahak a identificat ca reală sursă a rasismului iudaic tocmai acele precepte religioase anacronice emanate de *Talmud*, care îl ridică pe evreu deasupra celorlalți, ca pe o ființă superioară. „Doar evreii au suflet“, afirma iudaismul clasic, iar această credință, ascunsă de ochii lumii, este și azi promovată de instituțiile neomesianice și sioniste.

Comentând aceste precepte, Shahak spunea că, „complexitatea și dificultatea disputelor juridice cuprinse în *Talmud* au făcut necesare unele compilații mai ușor de mânuit ale acestui cod de legi, sarcină căreia i s-au consacrat generații întregi de doctori rabinici. Câteva dintre aceste compilații au dobândit o mare autoritate și sunt utilizate în mod curent. Din aceste motive, de cele mai multe ori, ne vom referi la lucrări de acest gen (și la cele mai apreciate comentarii ale lor).“

Aceste coduri au și astăzi autoritate în justiția israeliană, și în mentalitatea evreiască în general. Cel mai important

cod al legilor talmudice, valabil și astăzi, este *Mishneh Torah*, scris de rabinul-filozof Moise Maimonide la sfârșitul secolului al XII-lea. Conform acestuia («Legi asupra omorurilor», 2, 11. *Enciclopedia talmudică*, art. «Goy») „evreul care omoară premeditat un *goim* (ne-evreu) nu este vinovat decât de un păcat împotriva legilor cerului și nu poate fi pedepsit de un tribunal. Cât despre cazul când ar fi cauza indirectă a morții unui gentil, acest lucru nu constituie deloc un păcat”.

Alt comentariu celebru, *Turei Zahav* (la *Shulhan'Arukh*) al rabinului David Halevi, explică că, fiind vorba de un ne-evreu, „nu trebuie să ridici mâna pentru a-l vătăma, dar poate fi vătămat indirect, de exemplu luându-i scara dacă a căzut într-o groapă... aici nu există vreo interdicție, pentru că vătămarea nu s-a comis în mod direct”. Iar dacă victima este un ne-evreu, în schimb asasinul s-a convertit la iudaism, el nu trebuie pedepsit (*Enciclopedia talmudică*, articolul «Ger», ce se traduce prin „convertit la iudaism”).

„Toate acestea - comenta dr. Shahak - au un raport direct și practic cu realitățile statului Israel. Deși *Codul Penal* israelian nu face distincție între evreu și ne-evreu, rabinii ortodocși fac această deosebire, fiindcă ei se inspiră din *Halakhah* ori de câte ori dau sfaturi credincioșilor - în special celor care fac serviciul în armată.” Și nu este vorba doar de armata regulată a Israelului, ci și de serviciile sale secrete militarizate, care nu se rețin în a comite asasinat asupra cetățenilor altor state, chiar pe teritoriul acelor state.

Rabinul Shabbatay Kohen, în comentariul *Siftei Kohen* despre *Shulhan 'Arukh* a spus: „În timp de război este obiceiul să-i omori cu mâna ta pe ne-evrei, fiindcă s-a spus: «Pe cel mai bun dintre ne-evrei, omoară-l!»”, iar dr. Shahak arată că:

„Din 1973, această «doctrină» este răspândită în mod public în special în rândurile militarilor israelieni religioși. Prima dată, acest îndemn oficial apare într-o broșură editată de *Comandamentul Regiunii de Centru* a armatei israeliene, al cărei domeniu de acțiune cuprinde Cisiordania. În această cârtică, marele rabin (colonel) al corpului de armată scrie:

«Dacă în cursul unui război, sau în timpul unei urmăriri sau al unui raid, forțele noastre se găsesc în fața unor civili de care nu putem fi siguri că nu ne vor aduce daune, acești civili, după *Halakhah*, pot și chiar trebuie să fie uciși... În război, când trupele noastre se

angajează într-un asalt final, Halakhah le permite și chiar le ordonă să-i omoare și pe civilii buni, adică pe cei care se prezintă ca atare.»¹

Se aduce și exemplul schimbului de corespondență ebraică dintre un tânăr soldat israelian, Moshe, și rabinul său, Shimon Weiser. În scop educativ, el a fost publicat în anuarul din 1974 al uneia dintre cele mai mari și prestigioase școli din țară, *Midrashiyyat No'am*, din care au ieșit numeroși conducători și militanți politici israelieni.

Din scrisoarea lui Moshe către rabi:

„În grupul nostru a avut loc o dezbatere despre «puritatea armelor» și noi am discutat dacă este permis să ucidem oameni neînarmați, sau femei și copiii? Poate că, cel puțin, nu trebuia să ne răzbumăm pe arabi... Nu pot ajunge la o hotărâre limpede: trebuie să-i tratăm pe arabi ca pe Amaleciți, adică să-i ucidem deliberat până când amintirea lor va fi ștearsă de sub ceruri, sau trebuie să acționăm ca într-un război drept, unde sunt omorâți numai soldații?»¹

Din răspunsul rabinului Weiser către soldatul Moshe:

„...rabinul Shim'on obișnuia să spună: «Pe cel mai bun dintre goimi (ne-evrei), omoară-l; celui mai bun dintre șerpi strivește-i capul»... Adevărata explicație o găsim în Tosafot². Acolo avem o explicație a conceptului talmudic privitor la cazul unui ne-evreu care cade într-o fântână: nu trebuie să-l ajuți să iasă de acolo, zice Talmudul, dar nici nu trebuie să-l împingi ca să-l omori, ceea ce înseamnă, referitor la ne-evrei, că nu trebuie nici să le salvezi viața, și nici să-i omori direct. Tosafot deci, scrie pe tema aceasta: «Iar dacă cumva se obiectează că undeva se spune: pe cel mai bun dintre ne-evrei, omoară-l, răspunsul este că acest ultim adagiu se aplică în timp de război». După autorii culegerii Tosafot, trebuie să distingem timpul războiului de cel al păcii: deci este interzis să-i omorâm pe ne-evrei în timp de

¹ Vechiul Testament: „Vei șterge amintirea [poporului] lui Amalek de sub ceruri” (Deuteronomul, 25:19); „Acum du-te, bate pe Amalek și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al său; să nu-i cruți și să omori toți bărbații și toate femeile, copiii și pruncii” (Samuel I, 15:3).

² Tosafot (literar „Addenda”) reprezintă o culegere de interpretări ale *Talmud*-ului, provenind din sec. XI-XIII.

pace, dar în timp de război este mitzvah (imperativ religios, impunere) să fie ucisii."

Profesorul universitar israelian arată că „doctrina *Halakhah* asupra omorului este complet opusă, în principiu, nu numai dreptului penal israelian dar și - așa cum fac aluzie scrisorile - regulamentelor militare oficiale. În practică, însă, acest lucru nu împiedică doctrina să exercite o anumită influență asupra aplicării justiției, mai ales de către autoritățile militare”. Iar în ceea ce îi privește pe agenții asasinii ai *Mossad*-ului, în război cu întreaga lume, aceștia nu răspund deloc în fața justiției, iar doctrina îi eliberează de orice rețineri de ordin moral, încurajându-i prin religie spre crimă¹.

¹ „Revendicările teritoriale ale evreilor sunt concentrate în expresia «Pământul Israelului», a cărei definiție geografică a făcut obiectul unor dezbateri fără sfârșit în Talmud și în literatura talmudică, dezbateri prelungite până în zilele noastre între diferitele grupări de obediență sionistă. În formula cea mai răspândită, «Pământul Israelului» cuprinde Palestina, Iordania, Siria, Libanul, Ciprul și părți considerabile din Turcia. Această delimitare teritorială apare în lucrarea lui H. Bar-Droma, *Wezeh Gvul Ha'aretz* („lată frontiera țării”), apărută la Ierusalim în 1958, și folosită intens în anii ulteriori de către armata israeliană pentru a-i în-doctrina pe ofițeri. Un element speculativ de o covârșitoare semnificație apare atunci când definirea «Pământului Israelului» se suprapune cu tezele „biblice” ale iudaismului și neo-mesianismului, conform cărora evreii vor moșteni întreg pământul din lume, înrobind popoarele lumii. Israel Shahak evidențiază influența pe care o au și azi vechile „legi” privindu-i pe ne-evreii din «Pământul Israelului»: „Conform îndemnelor la genocid din Biblie - reluate cu și mai multă vehemență de *Talmud* și de literatura talmudică - toate aceste națiuni trebuie să fie în întregime exterminate. Rabini influenți, având un mare număr de adepți printre ofițerii israelieni, îi identifică pe palestinieni (înțelegând în asta toți arabii) cu vechile neamuri din zonă, ceea ce dă un înțeles foarte actual unor porunci cum ar fi «să nu lași nimic în viață» (*Deuteronom*, 20, 16; 25, 19). De fapt, rezerviștii chemați temporar sub arme în fâșia Gaza, participă frecvent la «conferințele de formare» unde învață că palestinienii din Gaza sunt «ca amaleciții». Un rabin israelian de vază, Sha'ul Yisra'eli, a reluat versetele din Biblie care îndemneau la masacrarea madianiților pentru a justifica masacrul de la Qibbia. Declarația sa a avut un mare ecou în rândurile armatei. Dacă am cita proclamațiile sângeroase ale rabiniilor în numele acestor legi, nu am putea termina prea curând.”

„Fapt este că - arată dr. Israel Shahak -, de fiecare dată când, într-un context militar sau paramilitar evreii au ucis cu premeditare arabi necombatantți - inclusiv cazul unor masacre ca acela de la Kafr Qasim din 1956 - ucigașii fie nu au fost deranjați, fie au fost condamnați la pedepse simbolice... Persoane vinovate de astfel de crime au putut chiar să se ridice până la funcții publice înalte. Este, de exemplu, cazul lui Shmu 'el Lahis, responsabil de masacrarea unui număr cuprins între 50 și 70 de țărani arabi închiși într-o moschee, după ce armata israeliană a cucerit satul lor în timpul războiului din 1948-1949. I s-a făcut un proces de formă, apoi a fost grațiat la intervenția lui Ben Gurion. Lahis a devenit un avocat respectat și, la sfârșitul anilor '70, a fost numit director general al *Agenciei Evreiești* (care este, de fapt, conducerea mișcării sioniste)...

Voi ilustra caracterul irațional, demonic, atins uneori de către rasismul iudaic, citând exemple alese la întâmplare... În vara lui 1980, imediat după un atentat comis de teroriștii evrei, în care primarul din Napluz, Bassam Shak'a și-a pierdut ambele picioare, iar cel din Ramallah, Karim Khalaf, și-a pierdut un picior, un grup de naziști evrei s-a reunit în campusul Universității din Tel-Aviv, a pus la fript câteva pisici și a oferit trecătorilor carnea acestora, sub numele de «mic kebab din ciosvârtă de primar arab». Toți cei care, ca mine, au fost martori ai acestei scene macabre, nu au cum să nu admită că anumite orori sfidează orice explicație.“

Alt important aspect al iudaismului clasic este acela al unui acut egoism față de banii și bunurile altora, pe care evreii motivați religios, visau să și le însușească. Toate autoritățile rabinice vechi nu numai că permiteau luarea în stăpânire a unui obiect pierdut de un ne-evreu, dar interziceau categoric restituirea lui.

„În vremurile mai apropiate - credea Israel Shahak -, când în majoritatea țărilor au fost adoptate legi care prevăd restituirea obligatorie a bunurilor pierdute, autoritățile rabinice au recomandat evreilor să se conformeze legilor pentru a face formal act de supunere civilă față de stat. Nu este vorba de o îndatorire religioasă, deci nu trebuie căutat proprietarul cu tot dinadinsul dacă, după toate aparențele, acesta nu este evreu.“

Ceea ce a supraviețuit cel mai pregnant în mentalitatea evreilor marcați de iudaismul clasic este însă frauda sau înșelăciunea la adresa ne-evreilor: Se interzice numai păgu-

birea unui evreu prin practica unor prețuri exagerate de vânzare.

Totuși: «Frauda nu se aplică în cazul unui gentil [ne-evreu], pentru că stă scris: *Nici unul să nu-l păgubească pe fratele său* (Leviticul, 25: 14; interpretarea din Halakhah arată că toate formulele de acest gen - ca «*fratele tău*», «*prietenul tău*» etc. - îi privesc în exclusivitate pe evrei. Dimpotrivă, ne-evreul care păgubește un evreu trebuie să fie constrâns să aducă despăgubiri...» (*Shulhan 'Arukh*, «Hoshen Mishpat» 227)“.

„Furtul calificat (însoțit de violență) este strict interzis dacă victima este un evreu. Totuși, același act comis de un evreu în dauna unui ne-evreu nu este interzis decât în anumite împrejurări, de exemplu «când ei (ne-evreii) nu se află sub stăpânirea noastră»; dar el este permis «când ei se află sub stăpânirea noastră». Autoritățile rabinice au opinii divergente în ce privește definirea precisă a împrejurărilor în care furtul calificat în dauna ne-evreilor este licit, dar întreaga dezbatere se învâрте în jurul raporturilor de putere dintre aceștia și evrei, și nu ține seama de considerente universale, cum ar fi dreptatea și omenia. Acest fapt ar explica de ce atât de puțini rabini au protestat împotriva posedării violente a palestinienilor din Israel de către evrei, atunci când aceștia aveau asupra lor un avantaj zdrobitor.“

Israel Shahak arată că aceeași atitudine îi definește pe evreii israelieni și în «bussiness»-urile ce le practică la nivel mondial și în care lipsa de scrupule și de moralitate este primordială. Ca unul dintre cele mai elocvente exemple el amintește despre traficul israelian de armament: „Este un fapt simptomatic și ilustrativ că Israelul a contribuit hotărâtor la înarmarea regimului lui Somoza în Nicaragua, ca și a regimurilor din Guatemala, Salvador, Chile etc., fără ca acest lucru să suscite vreo dezbatere publică în Israel sau în comunitățile evreiești organizate din diaspora. Chiar o simplă problemă ca aceea a oportunității vânzării de arme celor care îi masacrează pe luptătorii pentru libertate și pe țărani - de a ști dacă, pe termen lung, acest lucru este în interesul evreilor - este rareori formulată. Și mai semnificativ: câștigul important pe care îl obțin evreii religioși din aceste afaceri (*bussiness*) și tăcerea absolută a rabinilor lor (în legătură cu acest subiect, fiindcă, atunci când incită la ură împotriva arabilor știu să se facă auziți). Israelul și sionismul apar ca o în-țoarcere la rolul jucat de IUDAISMUL CLASIC - scris cu caractere

mari, la scară mondială și în împrejurări mult mai primejdioase.”

Dr. Shahak amintește încă odată acest rol al iudaismului clasic și istoric: „*Toți evreii care vor cu adevărat să scape de tirania trecutului iudaic totalitar trebuie să-și pună întrebări cu privire la manifestările populare antievreiești din trecut, în primul rând acelea legate de revoltele țăranilor asupriți*”.

Neo-mesianismul și sionismul teritorial

Încă înainte de „distrugerea statului evreu” de către romani în anul 70 d.Hr., evreii semiți, ca și fenicienii, își stabileau colonii migratoare în sânul altor națiuni, colonii constituite în «Diaspora», deși aveau propriul lor teritoriu statal. După ce romanii le-au distrus statul și Templul, iudaismul deja răspândit în interiorul altor națiuni s-a întărit și a sporit cu numărul evreilor refugiați.

Această «Diaspora» a fost perfect organizată instituțional, conservându-și identitatea religioasă și perseverând într-o solidaritate organică și politică coordonată la scară mondială, de-a lungul secolelor, de către sinodurile rabinice desfășurate, de regulă, în secret.

Refacerea statului evreu și a *Templului lui Solomon* a fost însă pentru mulți dintre evreii o preocupare permanentă de-a lungul acestor secole. Încă din secolul al doilea d.Hr., evreii la care sentimentul naționalist precumpănea asupra celui strict religios intenționau să organizeze recucerirea Palestinei prin mijloace politico-militare. Rabinismul ortodox, ce spunea, conform Talmudului, că eliberarea Palestinei nu poate avea loc decât odată cu venirea lui Mesia, a învins acest curent până în sec. al 19-lea, când o adevărată revoluție religioasă s-a petrecut în lumea iudaică: depersonalizarea mult așteptatului Mesia. Istoricii au numit acest trufaș curent religios *neomesianism*.

Moise Mendelson (Moise Ben Mendel) este cel care, în secolul 18 a dat naștere mișcării iudaice Hascala, inițiativa acestui „neomesianism”. Printre ucenicii acestuia se aflau Moise Hess și Baruch Levi (la rândul său mentor al lui Karl Marx, fondatorul comunismului modern), ca și istoricul israelit Graetz, care prin monumentală sa lucrare *Istoria Evreilor* a contribuit la răspândirea neomesianismului. De acum poporul lui Israel se considera el însuși Mesia, nemai-așteptând venirea unei *Persoane Divine*. De acum jurămân-

tu de credință al iudaismului ortodox: „Cred cu tărie în venirea lui Mesia și chiar de va veni târziu, îi aștept zilnic sosirea”¹, a fost călcat în picioare de numerosul grup al evreilor „neomesianici” și de către urmașii lor, sioniștii.

„Renunțând la ideea unui Mesia personalizat pentru a-l înlocui cu națiunea evreiască..., neomesianismul a făcut posibilă lansarea sionismului teritorial, căci a măturat dintr-o singură mișcare toate scrupulele rabinice legate de ideea că recucerirea Palestinei și crearea statului Israel pot fi împlinite doar de făgăduitul Mesia... Am avut ocazia să constat că până și rabini ortodocși (dogmatici) au ajuns să creadă că Mesia este o simplă alegorie și că poporul lui Israel este propriul său Mesia, chiar dacă aceiași rabini susțin în mod oficial dogma tradițională...”

Există totuși sectoare ultradogmatice în cadrul Israelului Mondial care continuă să considere ilegală și păcătoasă crearea statului Israel mai înainte de venirea unui Mesia concret. Dar această sectă reprezintă doar o infimă minoritate în ansamblul Israelului Universal. Acești ultraortodocși au prevestit că mânia lui Dumnezeu va distruge în chip înfricoșător un stat al Israelului creat într-o formă care contrazice dogmele divine. În realitate, cei care susțin această teză sunt atașați dogmei rabinice inițiale, susținută de-a lungul veacurilor și modificată abia secolul trecut [al 19-lea].”²

De la început, conform chiar autorilor evrei, soluția sionistă prevedea crearea unui stat al evreilor, care să însemne în același timp „crearea unui centru spiritual” a cărui influență să „regeneze Diaspora” răspândită în întreaga lume, concomitent cu crearea unui „nou tip de societate”.

Datoria principală a *Diasporei* însăși devenea, astfel, promovarea intereselor naționalismului evreiesc, naționalism prin excelență de natură religioasă, statuând superioritatea absolută (naturală și supranaturală) a evreilor. Inteligent exploataată, *Diaspora* este astăzi transformată în instituția *lobby*-urilor evreiești, ce funcționează ca o puternică armă în interesul israelito-sionist, armă folosită nu o dată de către

¹ al 12-lea articol din cele 13 stabilite în crezul mozaic de către marele rabin Moise Maimonide. ² dr. Luis Biesky, *Sionism și Comunism*.

serviciul secret extern al Israelului, *Mossad*-ul, precum în cazul de determinare politică a președintelui S.U.A., Bill Clinton².

Deși susțin «Statul Evreu», evreii bogați din întreaga lume, îndeosebi cei din SUA, nu văd în această acțiune un scop în sine al iudaismului mondial, deoarece înțeleg că, concentrarea tuturor evreilor în interiorul granițelor unui stat ar conduce finalmente la pierderea puterii lor în lume, atât timp cât Israelul (un oricare stat evreu) este încă departe de posibilitatea de a deveni principala superputere mondială. Averile lor ar fi periclitare, ca și confortabilul mod de trai, căci fără *goimi* ar fi nevoiți să muncească efectiv, precum evreii din *kibuțuri* odinioară (azi angajează arabi).

„Înainte Primului Congres Sionist de la Basel, în 1897, a avut loc Congresul de la Focșani, în 1893”. Am citat cuvintele răposatului academician evreu sefard Nicolae Cajal. Până în 1948, crearea statului Israel însemnase un deziderat major al sionismului, al evreimii în general. Ceea ce se cunoaște mai puțin astăzi este că soluția nu a fost întotdeauna Palestina, ci chiar și Argentina sau teritoriile românești, mai cu seamă Moldova.

Când la 28 martie 2004 a avut loc la sediul din strada Popa Soare din București, întrunirea *Asociației Sioniste din România*, evreii evocau cu mândrie că se „pot mândri cu trei mari realizări: *hasidismul*, teatrul înființat de Goldfaden la Iași (întâietate pe plan mondial) și, desigur, sionismul, pe care l-au pre-

² În ianuarie 1997, CIA împreună cu alte servicii speciale americane descopereau la un înalt nivel din cadrul administrației președintelui SUA, un important spion israelian, agentul Mega. Deoarece exista riscul ca acesta să fie anchetat și condamnat, concomitent cu alterarea relațiilor Israel-SUA, directorul *Mossad*, Danny Yatom, cere șefilor de servicii „să se asigure că puternicul lobby evreiesc din Statele Unite va stopa cererile organizațiilor arabe ca FBI-ul să-l trateze pe Mega la fel de dur ca pe oricare alt spion străin. Nici unul dintre invitații evrei care luară cina la Casa Albă - staruri de la Hollywood, avocați, redactori de ziare - nu pierdu vreo ocazie să-l avertizeze pe președinte de «urmările negative ale unei vânători de capete prost concepute» - mai ales dacă un om din subordinea sa ar fi fost arestat. Într-un mandat deja mănjit de un scandal, aceasta l-ar fi distrus definitiv pe Clinton. Șase luni mai târziu, pe 4 iulie 1997, de ziua Independenței Statelor Unite, [șeful *Mossad*] Yatom află că FBI-ul renunțase să-l mai caute pe Mega.“ Aluzia la un anterior scandal se referă la relația „nepotrivity” (consumată în *Biroul Oval*) a lui Clinton cu evreica Monica Lewinsky.

figurat și l-au urmat cu perseverență, mai apoi. Au fost amintite personalități, precum Jean Pineles, din Galați, participant la primul *Congres Sionist* din 1897, dar și inițiativa organizării mai devreme a unui *Congres Sionist* la Focșani...”

(*Realitatea Evreiască* nr.206/2004)

Lucrarea lui Theodor Herzl, *Statul Iudeu*, ca și organizarea primului *Congres Internațional Sionist* de la Basel (Elveția) din 1897, în bună măsură tot opera lui Herzl, ca și a altor sioniști, precum Max Nordau, reprezintă declanșarea sionismului exoteric, ca acțiune asumată, matură și fățișă a iudaismului de a pretinde puterilor lumii să se plece în fața finanțelor evreiești, și să îi cedeze un teritoriu asupra căruia să fie asigurată suveranitatea.

Dar pentru realizarea acestui deziderat, un teritoriu „cămin evreiesc”, acționaseră și până la acea dată și alte organizații evreiești decât cea modernă a lui Herzl, precum *B'nai B'rith* (de la 1843) și *Alianța Israelită*, germenii curentului sionismului teritorial fiind tot atât de vechi ca și data dărâmării Templului lui Solomon de pe muntele Sion. Dar chiar slăbirea Statului Iudeu de acum 2000 de ani, și pierderea sa, s-a datorat, însă, în primul rând, tendinței permanent emigraționiste a unor pături din ce în ce mai largi de evrei, atrași de orașele bogate din jurul Mediteranei mai întâi, și de aiurea mai apoi, în care să poată face afaceri prospere, ca intermediari de mărfuri, fără a fi nevoiți să presteze o muncă fizică anevoioasă.

Presiunile politice internaționale, sub comanda *Alianței Israelite Universale*, declanșate asupra românilor, pentru ca aceasta să le asigure evreilor un „cămin”, au demarat din 1878, când «Conferința de Pace de la Berlin» impunea României „împământinirea” în masă a evreilor intrași clandestin în țară, în schimbul recunoașterii independenței și a statalității, apoi, în 1919, la «Conferința de Pace de la Paris», când *Alianța Israelită Universală* și *Jointul* au înaintat un Memoriu ce a scos la iveală lucruri teribile pentru români, precum existența unor garanții primite antebelic de către evrei de la «Marile Puteri»: „emanciparea evreilor” ca și condiție prealabilă recunoașterii oricărei „anexări teritoriale de către Regatul României” (exprimare a cercurilor evreiești), stipulându-se că „drepturile astfel obținute de evrei vor fi plasate sub protecția *Ligii Națiunilor*”.

Aceste „drepturi ale evreilor” vizau cu precădere Basarabia, parte a Moldovei pierdută de români în 1812, pe te-

ritoriul căreia s-a concentrat mai apoi o și mai numeroasă populație evreiască, datorită politicii rusești ce nu dorea răspândirea evreilor în întreg imperiul țarist. De aceea, în 1919, în Basarabia evreii reprezentau 37,4% din populația urbană și 55,7% din populația rurală și a târgurilor.

Respingerea evreilor de către români, ca o reacție de auto-apărare față de intervențiile presante ale «Marilor Puteri» străine, în opinia dlui Alex Mihai Stoenescu (în *Armata, Mareșalul și Evreii*. București 1998, pg.48-49.), reprezintă un «fenomen» determinat de „deciziile superioare europene, care au îndepărtat ideea de constituirea statului evreu în teritoriul istoric [Palestina] și au ales soluția autonomismului în Estul Europei...”

Întregul demers presant al Marilor Puteri împotriva României, insistența cu care erau exercitate presiunile, toată campania de denigrare din presa străină, duc către imaginea unei decizii superioare care încerca să constituie pe teritoriul României un cămin pentru populația evreiască emigrată din zona marelui Imperiu țarist. Rezistența românilor și eventuala expulzare a evreilor din România însemnau tot atâtea probleme grave, de maximă importanță, în jocul de interese dintre Marile Puteri pe plan mondial.

În consecință, atitudinea antisemită a luat și formele extreme ale «planului mondial de subjugare a popoarelor», precum și ale primejdiei «Palestinei din România». Acest lucru se va vedea foarte clar mai târziu, când Anglia se va opune cu vehemență ofertelor interesate ale regimului Antonescu de emigrare a evreilor în Palestina, pentru a-i scoate astfel din calea Germaniei naziste. Faptul că nu s-a știut ce se întâmplă în lagărele naziste de exterminare rămâne fără îndoială o simplă poveste! Situația maselor compacte de evrei din Europa a fost întotdeauna o «problemă» pentru Marile Puteri. Așa cum este și astăzi în Orientul Mijlociu!”¹

¹ Mai trebuie arătat că, deși obligați sioniștilor și finanțelor evreiești, englezii căutau o ieșire din promisiunea ce o făcuseră de a crea statul evreu (Israelul) în Palestina, deoarece aveau interese economice, politice și strategice cu lumea arabă. De aceea, în mai 1939, guvernul britanic dădea publicității o *Cartă Albă*, în care afirmă că formarea unui stat evreu în Palestina contravine angajamentelor Angliei față de arabi. În acest timp, grupările armate arabe și evreiești începuseră deja războiul civil în Palestina.

Este neverosimil a crede că doar marile puteri mondiale doreau să transforme Moldova într-un cămin evreiesc. Ei înșiși își doreau cu ardoare acest lucru, chiar dacă ar fi preferat Palestina, și chiar dacă această aspirație a însemnat la un moment dat asumarea cauzei comunismului. Palestina mai însemna și a te afla în mijlocul unui ocean de ură arabă, pe când românii s-au dovedit întotdeauna mai toleranți.

Secularul conflict teritorial evreo-român asupra Basarabiei a fost surprins și de către scriitorul dizident român Paul Goma, român basarabean, martor la anumite evenimente (a cărui asasinare a fost comandată de nomenclaturista evreică Ghizela Vass - apropiată a cuplului dictatorilor Ceaușescu - teroristului internațional Carlos «Șacalul»; a se vedea subcapitolul „O evreică deasupra Securității“):

„Firește, evreii nu au vorbit niciodată cu glas tare [înainte de 1940] de interesul lor de a se menține Basarabia «în componența» Rusiei, unde, într-un secol de ocupație, Basarabia căpătase statut de surogat de «eretz» (patrie) a lor, cei fără de patrie. Denunțau gălăgios numai «răpirea samavolnică de către boierii români», «smulgerea de la sânul Rusiei» (alternând «sânul rus» cu «patria ucraineană», după mersul meteorologic politice). De la inventarea «Bessarabiei» de către ruși la începutul secolului al XIX-lea, evreii s-au simțit mult mai bine în această nouă și meridională gubernie rusească decât în Galiția tradițională; într-atât, încât în unele texte «klezmer» oneste poate fi auzit, în idiș, refrenul «Basarabia, țara mea»...

Evreii (nu doar cei din Basarabia) au făcut fixație pe «Basarabia pierdută la 1918» - de ei - și nu au încetat de a activa pe toate căile, unele sinucigașe, fiindcă în România burgheză care includea Basarabia, mai bine de trei sferturi dintre deținuții comuniști erau evrei...

...Evreii - și nu doar cei născuți pe teritoriul dintre Prut și Nistru - au înregistrat evenimentul de la 27 martie 1918 ca pe o catastrofă, întâi a Revoluției Bolșevice a lor; apoi ca pe o înfrângere personală a lor, apostolii internaționalismului. Din acest motiv au făcut din «recuperarea Basarabiei» o chestiune de onoare și au luptat neobosit, până la «victoria finală» - cea din 26 iunie 1940, când Rusia/URSS a re-răpit Basarabia (și, pentru că tot pornise la furat, a împrumutat rusește și Bucovina de Nord)...“

Pe Herzl, însă, acum mai bine de o sută de ani, nu-l interesa în mod special unde va fi amplasat staul evreu pe globul pământesc, fiind convins că, cu banii ce nu le lipseau, evreii își pot cumpăra de la puterile mondiale oriunde o țară, în timp ce infiltrarea mascată, îndelung practică, era sortită eșecului.

Poate, tocmai pentru că și România fusese ținta unei infiltrații mascate, afirmațiile sale par să indice că, la un moment dat, considera că această țară nu este tocmai potrivită, datorită rezistenței românilor, acuzați de „antisemitism” („actuala criză din România, care a făcut ca mii de evrei să apuce toiagul pribegiei”, scria Herzl în articolul *Pe drum*).

„Două țări rămân în considerație - conchidea el: Palestina și Argentina. Încercări remarcabile de colonizare s-au făcut pe ambele teritorii. Firește, după principiul fals al infiltrării treptate. Infiltrarea sfârșește întotdeauna rău. Căci trebuie să survină momentul când guvernul, asaltat de populația alarmată, va opri continuarea afluenței evreiești. De aceea, emigrarea evreilor este pozitivă, numai dacă ni se asigură suveranitatea de către marile puteri. Dacă puterile europene ar susține planul nostru, Society of Jews va trata cu demnitatea acestui protectorat. Noi le putem acorda avantaje enorme, putem prelua o parte a datoriei lor publice, putem crea căi de comunicare [diplomatie și interstatale], care ne vor servi, de fapt, tot nouă, și încă multe altele...

Care este de preferat, Palestina sau Argentina? Society of Jews va accepta ce i se va da, și pentru care se va decide opinia publică evreiască.

Dacă sultanul ne-ar da Palestina, noi ne-am putea angaja de a regula finanțele turcești... Ca stat neutru vom rămâne în legătură cu întreaga Europă, care va trebui să ne garanteze existența.” (T. Herzl, Statul Iudeu)^{1 2}.

¹ Imperiul Otoman (Turcia de astăzi) deținea Palestina sub protectorat, dar sultanul nu a vrut să o cedeze evreilor, ceea ce va duce la prăbușirea imperiului, după declanșarea și încheierea primului război mondial, și trecerea Palestinei sub controlul Angliei.

² Chiar dacă astăzi „statul iudeu” este creat în Palestina (Israel), după 1990 s-a produs în România o subtilă infiltrarea a capitalului evreiesc în toate domeniile economiei, iar rapoarte

El era convins că puterea financiară a evreilor era deja la acea dată supremă, mai ales prin pârgurile instrumentelor economice ce le creaseră, iar aceasta poate controla indirect puterea militară a celor mai importante state ale lumii, care astfel pot impune oriunde statul iudeu.

Evreul Jules Meshil-Marigny, în a sa *Istorie a economiei popoarelor vechi*, scria, în anul 1878:

„Stăpânul aurului va fi stăpânul lumii. Cine vor fi stăpânii lumii, dacă nu evreii? Apropiata ascendență a Ierusalimului pe colinele gloriei este aproape sigură. Noi lucrăm de secole în această direcție, nimeni nu ni se mai poate împotrivi. Noi vom vedea curând că Israel, după ce va ajunge în posesia tuturor averilor lumii, va domina, se va extinde și va crește, stăpânind popoarele ca pe o cireadă.”

Când comunismul părea unul dintre mijloacele scopului fanatic, iudaismul neo-mesianic cunoștea o altfel de exprimare, printr-unul din cei mai importanți reprezentanți ai săi, mentor al doctinarului comunismului, evreul Karl Marx:

„Poporul evreiesc, considerat ca un tot, va fi propriul său Messia. Dominația evreilor asupra lumii va fi realizată prin contopirea tuturor celorlalte rase umane, prin înlăturarea granițelor și a monarhiilor și prin instaurarea unei republici mondiale, care va acorda pretutindeni evreilor drepturi cetățenești. În această nouă organizare a omenirii, fiii lui Israel, răspândiți încă de pe acum pe întreaga suprafață a pământului, vor fi elementul conducător, fără să întâmpine rezistență din partea nimănui. La acest lucru se va ajunge îndeosebi atunci când evreii vor ști să aducă masele muncitoare sub conducerea puternică a câtorva dintre ei. Toate guvernele popoarelor care vor alcătui republica mondială

ultra-secrete (de acum 4-5 ani) demonstrează că peste 100.000 de evrei israelieni s-au europeni au cerut și au redobândit cetățenia română. În cadrul recensămintelor aceștia își declară însă naționalitatea ca fiind română. Având bani și acaparând proprietăți, alături de firmele magnaților israelieni ce „investesc” masiv în domeniul imobiliar și funciar din România și în Europa răsăriteană, ei par a pregăti un posibil refugiu, de fapt același ca și în trecut, evreilor israelieni, în cazul în care Palestina ar cade pradă unui veritabil război, sau poate o „patrie” alternativă. Poate fi însă vorba și numai de transformarea României într-o „vacă de muls”.

vor ajunge în mâini evreiești, proprietatea particulară va fi discreditată, iar bunurile statului vor fi pretutindeni administrate de evrei. Așa se va împlini făgăduiala scrisă în Talmud, anume că evreii, în timpurile mesianice, vor ține sub cheile lor bogățiile tuturor neamurilor.“

Levy Baruch, Revue de Paris,

1935.

Aceste ultime două citate (de o autenticitate incontestabilă) sunt două referințe exemplare pentru cele două curente majore ale iudaismului neo-mesianic (sau ale sionismului economic), inspirat de cele mai aberante speculații rasisto-religioase talmudice (pe care unii evrei le urmează cu sfințenie și astăzi). Oricâte organisme mondiale, oricâte sisteme ar crea astfel de minți febrile și complicate pentru a stăpâni lumea, ele vor fi însă finalmente incontrolabile de către conspiratori.

ROMÂNIA POSTBELICĂ ÎN FAȚA „IUDAISMULUI ROȘU“!

Înainte de invazia sovietică

„Putem fără ezitare să afirmăm că Marea Revoluție Rusă a fost înfăptuită de mâinile evreiești... Noi am fost și numai noi cei ce am condus Proletariatul Rus spre aurora internațională și chiar astăzi Cauza bolșevismului stă în mâinile noastre tari... Simbolul iudaismului, steaua cu cinci raze¹, este

¹ Steaua cu cinci colțuri, numită și „Steaua lui Rothschild“ adoptată de lojile masonice, și apoi de ceea ce avea să fie, la început, un produs al acestora, prima Internațională Comunistă, înființată de *Alianța Dreptilor* la Londra, în 1864, sub conducerea lui Karl Marx. În prefața celei de a doua ediții a *Manifestului Comunist* (Londra 1872), Marx (Mordechai) și Engels arătau însă că fuseră însărcinați cu redactarea programului teoretic al comunismului de către societatea secretă *Liga Comuniștilor*. Din scrierile autorilor socialiști din epocă, rezultă că *Liga Comuniștilor* nu era decât un alt nume pentru *Alianța Dreptilor*, filială a puternicei organizații evreiești supra-masonice *B'nai B'rith* (*Frații Alianței*). Istoricii masoneriei mai arată că principiile *Manifestului Comunist*, înainte de a apare de sub condeul lui Karl Marx au fost elaborate la Hamburg, la sediul *Supremul Consiliu Patriarhal al Lojilor B'nai B'rith*.

acum adoptată de bolșevism... și în acest semn va fi exterminată burghezimea."

M.Cohan în *Le Comuniste* (12 aprilie 1919, Harkov)

În Rusia, „Revoluția” bolșevică (comunistă) avusese loc în 1917, și se putea spune că într-adevăr „au făcut-o evreii”, căci ei erau noii conducători: în Consiliul Comisarilor erau 17 evrei, din 22 membri, la Comisariatul Războiului 33 evrei, din 43 membri, la Afaceri Străine 13 evrei, din 16 membri, la Justiție 20 evrei, din 21 membri, la Instrucție Publică 6 evrei, din 6 membri, la Muncă 7 evrei, din 8 membri, la Ministerul Provinciilor 21 evrei, din 23 membri, la Presă 4 evrei, din 4 membri, în misiunile Crucii Roșii (de fapt misiunea propagandei în țările străine) 8 evrei, din 8 membri. În total 129 evrei, din 151 de conducători ai Rusiei bolșevice.

De fapt, organizația iudaică *B'nai B'rith* (Frații Alianței) și trusturile industriale și financiare americane contribuieră masiv la finanțarea așa-numitei Revoluții bolșevice din 1917. În cadrul Congresului din noiembrie 1916, *Frații Alianței (B'nai B'rith)* l-au numit pe bancherul evreu Iacob Schiff președinte al „mișcării bolșevice” și al viitoarei „Societăți a națiunilor confederate”. Din datele biografice ale evreului Lev Davidovici Bronstein zis Troțki, rezultă că acesta a devenit în primăvara lui 1917 ginerele bancherului newyorkez. Cu banii obținuți de la socrul său, aproximativ 20 de milioane de dolari, Troțki a ajuns în Elvetia, unde s-a întâlnit cu Vladimir Ulianov zis Lenin, cu Litvinov, Kaganovici și Gregori Apfelbaum zis Zinoviev, toți evrei khazari pe linie maternă. Cu ajutorul altor doi evrei, Alexander Helphand zis Parvus, cel care în 1905 formulase teoria „revoluției permanente”, și al lui Max Warburg, șeful Serviciului Secret al împăratului Wilhelm al II-lea, „revoluționarii” au ajuns în Rusia cu diferite mijloace de locomoție, printre care și un tren blindat. La Stockholm, înainte de a urca în acel tren special, Lenin a primit prin intermediul altui evreu, Karl Sobelsohn zis Radek, încă 5 milioane de dolari din partea *Băncii Rothschild*.

„Implicarea politică și financiară a Frăției Alianței [*Bnai B'rith*], originea etnică a imensei majorități a «revoluționarilor» bolșevici și alegerea Rusiei drept câmp experimental și rampă de lansare a «Revoluției mondiale» în ciuda indicațiilor logice ale

lui Marx, care preconizase pentru experimentare o țară puternic industrializată, nu una agricolă, creează impresia că s-a dorit reînființarea Imperiului Khazar. Urma probabil ca, mai târziu, prin «exportul de revoluție» și prin elementele khazare de pretutindeni, să se edifice «*Societatea națiunilor confederate*», în acest sens trebuind înțeleasă și fondarea, la 30 mai 1919, a Ligii Națiunilor.¹

Theodor Herzl, părintele sionismului, susținea însă că înclinația spre mișcarea socialist-comunistă internaționalistă a unei mari mase de evrei, a celor ce nu erau foarte bogați, pe care el îi vedea, însă, superiori popoarelor europene, prin instrucție și educație, era cauzată de dezrădăcinarea evreului în lume, lipsit de o patrie. El chiar îi victimiza pe evrei:

„*Causa proxima* este supraproducția noastră de intelectuali, care nu găsesc un deuseu în jos și nu se pot urca nici în sus - adică nu găsesc un plasament sănătos și nici o ascensiune sănătoasă. Înspre jos suntem aruncați în brațele revoluționarilor, formând subofițerii tuturor partidelor subversive, iar în același timp se dezvoltă în sus redutabila noastră forță financiară... Evreii intelectuali, ca și cei lipsiți de mijloace, trec de partea socialismului. Lupta socială se va decide, deci, în tot cazul pe spinarea noastră, deoarece atât în ce privește capitalismul cât și tabăra socialistă, ne aflăm în pozițiile cele mai expuse.”²

Oricare ar fi explicația acestui masiv activism evreiesc pentru o cauză mondială a comunismului în secolele 19-20, ei aveau să dea dovadă de un fanatism și de o determinare ieșite din comun. Și la români, tot evreii au fost promotorii comunismului, plecând de la doctrinarul Dobrogeanu-Gherea, un evreu clandestin pe numele său real Katz.

După ce în 1919 România se confruntase, armat chiar, cu bolșevismul instaurat în Ungaria, armata română izgonind regimul comunist al lui Bela Kuhn, după ce respinsese pretențiile bolșevicilor ce au vrut să invadeze

¹ Emanuel Bădescu, *Precedente periculoase* (Revista *Lumea*).

² Theodor Herzl, *Statul Iudeu*, 1895.

Basarabia și Bucovina, ea avea să fie asaltată în interior de agenții comunismului. Astfel, la 8 decembrie 1920, echipa de teroriști comuniști condusă de Max Goldstein declanșa o bombă în clădirea Senatului României. Au murit în primul atentat terorist din România ministrul Justiției, Dimitrie Greceanu, episcopul Oradei, Radu Dimitrie, și senatorul Spirescu, iar președintele Senatului, generalul Constantin Coandă, a fost grav rănit¹. Aproape toți comuniștii lui Goldstein, care era dirijat de Moscova sovietică, erau evrei, ca și el: Gelber Moscovici, Leon Lichtblau, Saul Ozias, Willy Trux, Iosif Kahane, Petre Ulariat, Lupu Goldstein, Rașela Holzman sau Lazăr Zeldman, dar întâlnim și „români” precum Constantin Algiu, Ion Simion și Ion Ionescu. Evreii organizatori ai acestui atentat călătoriseră, ca și Max Goldstein, în Rusia sovietică, la Odessa, în perioada de dinaintea atentatului.

Printre organizatorii actului terorist s-a aflat chiar și celebra Ana Pauker. „Ana Robinsohn organizează împreună cu Goldstein atentatul de la Senat (1920)... Goldstein e prins și condamnat la ocnă, iar Ana scapă și se refugiază în Elveția. Acolo întâlnește pe tânărul Pauker (alt evreu comunist, care studia ingineria), cu care se căsătorește, devenind Ana Pauker”².

La sfârșitul anului 1920, *Komintern*-ul era în căutarea unor noi „revoluții” care să internaționalizeze comunismul din Rusia. „Dacă privim derularea încercărilor de puci din Bavaria, Germania, Ungaria, Finlanda etc., vom observa același *modus operandi*. Proteste, provocări, greve, atentate, grupuri clandestine, amestecul agenților sovietici și al fidelilor locali instruiți în Rusia. Nici unul dintre aceste elemente nu lipsește la București.”³

¹ Între 2 și 6 martie 1919, la Petrograd a avut loc congresul de constituire al Internaționalei Comuniste, *Komintern*-ul. Momentul era văzut de Lenin ca „începutul internaționalizării revoluției”. *Komintern*-ul trebuia să fie un stat major al „revoluției mondiale proletare”. În 1919-1921, România a fost supusă mai multor acțiuni de destabilizare, coordonate de *Komintern*, direcționate pe două fronturi. Unul „legal”, iar altul ilegal, ce recurgea la atentatele teroriste și la lupta clandestină.

² Gh. Buzatu, *România cu și fără Antonescu*, Iași 1991, p. 291.

³ Stelian Tănase, *Procesul din Dealul Spirii*.

Eminența cenușie a *Komintern*-ului era însă Leon (Leiba) Troțki, acel mandatar al B'nai B'rith, devenit al doilea lider sovietic, după Lenin. Pe numele său real Lev Davidovici Bronstein, el a fost până spre finele anilor '20 legătura dintre iudaismul mondial (cu sediul în SUA) și conducerea Uniunii Sovietice. I se recunoaște și azi rolul de „principal organizator” al revoluției bolșevice din octombrie 1917, tot el situându-se și în fruntea mișcărilor armate.

La 8 mai 1921, comuniștii organizau la București „Congresul de constituire a Partidului Comunist din România („Partidului Comunist-Socialist”). În ziua de 12 mai, în timpul dezbaterii proiectului statutului, în sală a pătruns însă poliția română, care i-a arestat pe delegații care votaseră, fără rezerve, afilierea partidului la Internaționala a III-a (*Komintern*), fiind acuzați de „complot împotriva siguranței statului”, pentru că prin vot acceptau lozincă „autodeterminării până la despărțirea de stat” a unor provincii abia revenite României, precum Transilvania sau Basarabia.

În fruntea celor cca 1.000 de comuniști „români” din perioada interbelică, majoritatea nu erau români, iar conducerea o aveau evreii¹. Istoricii români onești au constatat că: „A existat un export de comunism din URSS către România prin evrei; am găsit în documentele sovietice agenda de telefon a Anei Pauker în care majoritatea funcțiilor politice ale *Komintern*-ului-Secția română, era formată din evrei; în 1948, ambasada SUA la București atrăgea atenția că la conducerea PCR erau atât de mulți evrei, încât se îngrijora de o eventuală reacție a românilor în viitor”².

Despre începuturile instalării comunismului în România, este greu de a se mai găsi surse arhivistice în România, căci multe urme au fost distruse, odată ce sovieticii

¹ Acesta este un adevăr absolut, imposibil de infirmat, dar deranjant și incomod pentru mulți, motiv pentru care este blamată orice persoană care ar spune-o. De aceea, aproape orice „oficial” (sau care aspiră să fie) se simte dator să îl „înfunde” pe cel ce ar face-o, catalogându-l drept „aberant”, „delirant” sau „antisemit”.

² Gh. Buzatu, *Români în arhivele Kremlinului*, București 1996. Dl Buzatu analiza atât perioada interbelică, cât și la anii instalării regimului comunist în România.

și-au instalat oamenii la București, după cum constata dl. Alex Mihai Stoenescu. „În ce mă privește, am găsit file albe și cadre de microfilme ale dosarelor M.Ap.N. pe care este notat doar: filele x, y, z... au fost ridicate de Departamentul Securității Statului la data de... (filele cu cazul Iași au fost extrase în perioada 1950-1953, ceea ce mă face să cred că sunt dovezi ale implicării comuniștilor români, evrei și sovietici în evenimentele din 29-30 iunie 1941)“. Dl. Stoenescu mai remarca și alte documente dispărute, precum cele privind „activitățile serviciilor secrete sovietice pe teritoriul României în pregătirea atacului din iunie 1940 și a invaziei din 1941, oprită de atacul germano-român; acțiunile diversioniste și teroriste sovietice cu sprijin evreiesc la Iași, înainte și după declanșarea conflictului“, sau „dosarul Elenei Lupescu, întocmit de Mihai Moruzov“ etc¹.

Conform basarabeanului Paul Goma, la fel au procedat sovieticii și în privința Basarabiei, căci „au distrus istoria României... prin sustragerea a cca. 200.000 dosare privind Basarabia-și-Evreeii!, operație semnată de generalul Grișa Nahum, evreu din Ucraina, devenit șef al Direcției contrainformații militare a Securității R.P.R., se înțelege”². La sfârșitul lui august 1940, la două luni după ce bolșevicii preluaseră puterea în Moldova răsăriteană (Basarabia), numai în închisoarea din Chișinău intraseră 8.500 de deținuți români, în timp ce cele mai frecvente nume ale anchetatorilor NKVD-iști, erau cele evreiești: Goldenberg, Ștain, Steineman, Levin, Șațkin, Israilov, concetățeni ai anchetaților, vorbitori de limbă română. Listele arestărilor au fost alcătuite tot de către evrei concetățeni³.

¹ Alex Mihai Stoenescu, *Armata, mareșalul și evreeii*. Buc, 1998.

² Paul Goma, *Basarabia și Evreeii*, București 2004 p.256.

³ Tot la Chișinău, în sediul beciului NKVD, din str. Viilor nr. 97, în septembrie 1941 (la trei luni după alungarea ocupantului sovietic), au fost descoperite 87 cadavre, dintre care 15, într-o groapă comună-mâini, picioare legate. În Ismail, în subsolul beciului NKVD din str. G-I Văitoianu, 6 cadavre (5 bărbați și o femeie), mâini legate la spate. În Cetatea Albă, la 16 aprilie 1942 - 19 cadavre. Orchestra simfonică a Basarabiei fusese surprinsă de retragerea armatei române, într-un turneu de concerte prin țară. S-a întors la 3 iulie 1940. În gara Chișinău, toți muzicienii

☆

La 9 decembrie 1919, guvernul român semnase cu „Puterile aliate și asociate” Tratatul asupra minorităților. Prevederile au fost ulterior confirmate prin Constituția din 29 martie 1923 și legea din 25 februarie 1924. Prin această ultimă legiuire, dobândeau cetățenia română de plin drept toți locuitorii foști cetățeni ai Imperiului austro-ungar sau rus **care aveau domiciliul administrativ în Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș la 1 decembrie 1918, în Bucovina la 28 noiembrie 1918 și în Basarabia la 9 aprilie 1918.**

Potrivit recensământului oficial din 1930, totalul evreilor din România, după etnie, era de 728.115.

La 21 ianuarie 1938, guvernul prezidat de Octavian Goga publica un decret prin care toți evreii cetățeni români vor trebui, în termen de 20 de zile de la afișarea listelor pe comune și orașe, să aducă actele doveditoare cerute prin legea din 25 februarie 1924.

Motivul era faptul că între 1918 și 1924 o mare masă de evrei din cele două foste imperii (austro-ungar și rus) s-au stabilit ilegal în România. Rezultatul: a fost revizuită situația a 617.396 de evrei, dintre care 392.172 (63,50%) au păstrat cetățenia română, iar 225.222 au pierdut-o (36,50%). Aceștia din urmă au obținut certificate de identitate pe un an, cu drept de prelungire. Erau considerați ca străini și supuși regimului juridic al acestora.

În urma amputărilor teritoriale din vara anului 1940, populația evreiască s-a împărțit în felul următor:

- în România 312.972,
- în U.R.S.S. (Basarabia și nordul Bucovinei) 275.419,
- în Ungaria (Transilvania de N-V) 138.917,
- în Bulgaria (Dobrogea de Sud) 807,

au fost suiți în camioane, duși lângă Orhei și împușcați, în Valea Morii. Până la 15 februarie 1941 în teritoriile românești ocupate de URSS erau în închisoare 48.000 de persoane. În această perioadă de pace, în timp de un an, au fost deportați peste 300.000 români, în locul lor fiind aduși 200.000 neromâni (nemoldoveni). Dintre deportați au murit cu miile în vagoanele în care erau transportați spre lagărele de exterminare. (Paul Goma, *op. cit.* p.203-204.)

- total 728.115.

La 8 august 1940, guvernul prezidat de ing. Ion Gi-gurtu prezintă regelui Carol al II-lea, care semnează „Decretul lege privitor la starea juridică a locuitorilor evrei din România”. Este evidentă influența Germaniei naziste, dar și lipsa temporară a Elenei Lupescu de lângă Carol al II-lea. Textul stabilește „distincția politică și juridică între românii de sânge și cetățenii români”. Defi-nește ca evrei pe toți cei de religie mozaică, inclusiv cei născuți din căsătorii mixte (evrei creștini) și „evrei atei”. Decretul lege stabilește și trei categorii de evrei. Îndatoririle lor militare se transformă în obligație fiscală sau în una de muncă. Li se interzice să dobândească proprietăți rurale sau să poarte nume românești. Un al doilea decret, tot din 8 august, interzice „căsătoriile între români și evreii de sânge”. Sancțiunea: închisoare corecțională de la 2 la 5 ani.

România la mezzatut sionist

După 23 august 1944, când regele Mihai I-a arestat pe mareșalul Antonescu, iar România a întors armele împotriva Germaniei, evreii din România au aspirat spre un puternic reviriment social, datorat în primul rând prezenței militare rusești din țară, ce a adus din Uniunea Sovietică un puternic contingent de evrei comuniști, în frunte cu Ana Pauker, contingent care, împreună cu cei care acționaseră în clandestinitate în țară, preluau conducerea statului. Acest deziderat evreo-sovietic s-a petrecut efectiv însă, abia după 1948, adică după crearea Securității, și după instalarea mai multor miniștri evrei.

„Roosevelt și Winston Churchill au cedat comunismului Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria și Iugoslavia. Roosevelt provenea dintr-o familie ilustră de evrei sefarzi numiți Delano și din altă familie de evrei germani, numiți Rosenfeld, dar care și-au modificat numele, transformându-l în Roosevelt. Evreul clandestin Harry Salomon Truman (care i-a urmat lui Roosevelt la președinția Statelor Unite) francmasonul Winston Churchill și Anthony Eden, evreu și el, au abandonat apoi Europa de Est totalitarismului evreiesc sovietic” (Jean Boyer)

Oricât ar părea de incredibil astăzi, faptele dovedesc conspirația mondială a lui Roosevelt, care însemna și cuprinderea României în gheara iudeo-sovietică, că avea în spate Israelul (stat nerecunoscut la acea vreme) și camarila evreiască de la Casa Albă a președintelui SUA.

Astfel, în februarie 1943, mult înainte de celebrele întâlniri de la Teheran și Yalta, președintele Roosevelt îi adresa următoarea scrisoare unuia dintre membrii „Consiliului” embrionarului stat Israel, un anume Zabrowsky:

„Cum am avut plăcerea de a vă mărturisi, atât dumneavoastră, cât și domnului Weiss, sunt profund mișcat de gestul Consiliului Național al tânărului stat Israel, ce a avut marea bunătate de a mă alege ca mediator pe lângă prietenul nostru comun Stalin în aceste momente critice, când orice pericol de fricțiuni în sânul Națiunilor Unite - create cu prețul atâtor sacrificii - ar putea avea consecințe funeste pentru noi toți...

Statele Unite ale Americii și Marea Britanie sunt dispuse, fără nici o rezervă, să acorde paritate absolută și drept de vot U.R.S.S.-ului în reorganizarea viitoare a lumii. Și dumneavoastră, iubite domnule Zabrowsky, puteți să-i spuneți lui Stalin că... În Europa, Franța va gravita în orbita Marii Britanii. Spania, Portugalia, Italia și Grecia se vor dezvolta și ele sub protecția Angliei. Noi acordăm U.R.S.S.-ului acces la Mediterana, acceptăm dorințele ei în ce privește Polonia și Țările Baltice. Stalin va păstra un mare câmp de expansiune în micile țări inconștiente din Europa de Est și va recupera toate teritoriile care au aparținut Marii Rusii.”

Urmarea acestei scrisori a fost că Israelul, respectiv Zabrowsky, folosindu-se de canalele evreiești de la conducerea statului sovietic l-au adus pe Stalin la istorica întâlnire de la Teheran din 1943. Singurii din anturajul președintelui SUA care cunoșteau caracterul conspirativ la nivel planetar al întâlnirii de la Teheran au fost, evident, doi-trei evrei. Aceștia erau Harry Hopkins și Alger Hiss, și, în umbra lor, David Niles, evreu cu orientare comunistă.

Harry Hopkins fusese desemnat drept consilier personal pe lângă președintele Roosevelt de către sionismul mondial și de către Consiliul Național al Israelului. Încrederea președintelui SUA în Hopkins mergea până acolo în-

cât acesta semna documente în numele lui Roosevelt. Evident, deplasarea la Teheran au făcut-o împreună.

Conform *The Saturday Evening Post* din 24.12.1949, evreul Harry Hopkins a fost doar omul de față pe lângă președinte, condus de David Niles. Cumnat al lui Hopkins, numele real al lui Niles era cel evreiesc de Neyhus. Despre David Niles, unul dintre membrii Curții Supreme a SUA făcea astfel de declarații Congresului american, în 1950: „*Suntem condamnați. Statele Unite sunt condamnate... Ei îl controlează pe Roosevelt... Este imposibil ca cineva să-l vadă dacă audiența nu-i aranjată prin David Niles și banda sa*”. David Niles este cel care a pus la cale declararea independenței Israelului și „programul de drepturi civile” al lui Truman.

Al treilea inițiat al acestei conspirații mondiale de împărțire a lumii cu Rusia iudeo-sovietică, Alger Hiss, era un evreu născut în America, dar cu puternice legături cu evreii din Uniunea Sovietică. El a fost autorul statutelor *Organizației Națiunilor Unite*, iar mai târziu a fost condamnat în SUA pentru spionaj în favoarea Rusiei sovietice. În realitate el era agent sionist, dar SUA nu putea pronunța o astfel de condamnare.

În ceea ce îl privește pe Stalin („*Om de Oțel*”, poreclă rusă, pe numele său real Iosif Visarionovici Djugașvili), acesta era un gruzin georgian (al cărui tată adoptiv fusese evreu) care, ulterior instalării în imperiul rus a iudeo-comunismului, a întors spatele sionismului și iudaismului mondial, acesta declarându-i, la rândul său, război.

Numele real al lui Stalin, gruzinul Djugașvili, înseamnă „fiu de evreu”¹ (de la rădăcina *jugh*: jidan, evreu), iar întreaga sa familie (soții, cumnați și copii) era evreiască, aceasta fiind chiar o posibilă explicație a ascensiunii lui. Primele două neveste ale lui au fost

¹ Încă din copilăria sa, Stalin (Iosif Vissarionovici Djugașvili) l-a avut ca protector pe un evreu înstărit din Gori, David Papismedov, pentru care mama sa Ekaterina robotea spălând rufe și făcând menajul, fiindu-i un fel de părinte adoptiv, mama sa fiindu-i probabil și concubină evreului. Papismedov i-a dat tânărului Iosif, care o ajuta pe mama sa, bani și cărți de citit. Câteva zeci de ani mai târziu, Papismedov avea să vină la Kremlin să vadă ce a ajuns micul „Soso”.

evreice, iar cea de a treia a fost tot evreică, khazară, anume Rosa Kaganovici (sora lui Lazăr Kaganov, nomenclaturist sovietic).

Stalin a trecut, după moartea lui Lenin, drept șef al iudaismului Rusiei sovietice, cu pretenții de șef al iudaismului mondial, motiv pentru care a avut și importanți oponenți, ceea ce, până la urmă l-a condus la o adevărată ură împotriva evreilor sioniști, și chiar a evreilor în general, pe care îi bănuia a fi o masă de conspiratori.

„Stalin a fost un sionist fanatic, primul care a recunoscut statul Israel și a propus admiterea acestuia în Națiunile Unite. Dar atunci când agenții săi evrei din Israel nu au reușit să controleze acest stat, el a atacat Israelul și sionismul, pe care înainte le sprijinise, și a condamnat evreii cosmopoliți (ca să nu-i numim internaționali). Aceștia erau fideli autorităților mondiale evreiești din New York, al căror șef era Bernard Baruch, care a fost totodată consilierul atotputernic al tuturor președinților SUA, de la Woodrow Wilson la John F. Kennedy.” (Jean Boyer)

Însă, până la răfuiala finală dintre Stalin și sionism (1952-1953), „micile țări inconștiente din Europa de Est”, în frunte cu România, au fost guvernate efectiv de către evreii instalați de armata sovietică, și nici după aceea nu s-a schimbat prea mult. Dealtfel, nici în U.R.S.S., Stalin nu o rupsesse total cu evreii, mulți dintre aceștia rămânând în funcțiile de conducere și după septembrie 1948, când oficiosul sovietic *Pravda* denunța Israelul ca „instrument burghez al capitalismului american”, concomitent cu desființarea în U.R.S.S. a mai multor organizații evreiești.

Sub patronaj de stat evreiesc

În general, după 1944 și până în 1948, o pătură a evreilor foarte bogați din România au acționat pentru a-și expatria la timp averile mobile (cei mai mulți având conturi în străinătate), acționând concomitent pentru emigrația (clandestină chiar) spre SUA și Palestina (Israel), în timp ce evreii obișnuiți au fost cooptați în administrație ca sprijini-

tori ai noului regim politic, deoarece noua oligarhie politică a Republicii Populare Române o constituia echipa de evrei veniți în țară odată cu tancurile sovietice, în 1944.

Parcă știind că României i se rezervase un viitor comunist, evreii înstăriți și chiar și cei mai puțin înstăriți, sioniștii mai ales, erau organizați spre a pleca, și au și făcut-o¹:

„Inspectoratul Jandarmi Cluj
Legiunea Jandarmi Someș-Dej

NOTĂ INFORMATIVĂ
nr. 230 din 29 martie 1946

Am onoare a raporta următoarele:

Legiunea deține informații precise că evreii din județul Someș fac mari pregătiri pentru emigrare în America și Anglia prin Germania, precum și o parte în Palestina. Cei care merg în America și Anglia sunt adunați cu toții în Germania, de unde sunt luați în primire de englezi și transportați mai departe în locurile unde doresc. Astfel, evreii: Venger Géza, Aldstein Freidman, Marc Iosif, Marc David, Rezenberg Ghidali și Rezenberg Rozalia, toți din comuna Sic-Someș [jud. Cluj], au făcut pregătirea de plecare în Germania și apoi în America, cu care ocazie au vândut aproape toate lucrurile mai scumpe și netransportabile. În curând vor pleca la Cluj, de unde au tren special spre Germania. Evreii Goldstein Herman și Zingreid Eugen, primul din Reteag și al doilea din Cireșoaia [jud. Bistrița-Năsăud], de asemenea și-au vândut toată mobila, pregătindu-se de plecare. De asemenea, evreii din comuna Târgul Lăpuș [jud. Maramureș], în număr de 83 persoane, bărbați și femei, s-au pregătit de plecare în Palestina. Idem din comuna Lăpuș 9 persoane, Dămăcușeni 5 persoane și Băiuț 4 persoane. Delegatul acestor evrei, anume Henzel Béla, a și plecat la București pentru obținerea tuturor formelor...

Prin plecarea evreilor din județ, populația românească, ca și cea maghiară, este foarte mulțumită. Informație sigură și verificată pe întreg județul.

Comandantul Legiunii Jandarmi Someș-Dej
Căpitan Vasilescu Ionel

¹ Pe lângă alte deplasări ale populației (deportările din timpul războiului), o intensă emigrație clandestină, sionistă, din perioada 1940-1947, avea să disloce o mare masă de evrei din spațiile românești, dislocare necuantificată, deși masivă, dar care avea să se adauge numărului de „evrei uciși în Holocaustul din România“.

Inspectoratul General al Jandarmeriei, Inspectoratul Cluj“
(*Arh.St.București, Inspectoratul General al Jandarmeriei,*
dos. 68/1946, f.32)

În privința emigrării din perioada de după 1944, nu o dată evreii sioniști colaborau cu cei comuniști, chiar dacă ideologic și declarativ comuniștii negau sionismul. În orașul Dej, odată cu reînceperea activității *Uniunii Naționale a Evreilor din Ardeal*, sub conducerea lui Zoltán Singer (care fusese și anterior președintele comunității locale), reapăruseră o serie de *secții ale mișcării sioniste de tineret* (*Mișmar, Hanoar Haționi, Haoved Haționi, Dror-Habonim* ș.a.), ce vor duce o activitate foarte intensă de pregătire pentru emigrare, în strânsă legătură cu *Comitetul Democratic Evreiesc* (controlată de evreii comuniști) din localitate. Este și explicația pentru numărul mare de evrei care vor pleca în Israel, chiar dintre liderii CDE.

„NOTĂ (Jandarmeria Satu-Mare)

În seara zilei de 23 martie 1946 au ieșit din țară prin punctul Petea, jud. Satu Mare, cu forme legale, conduși de un delegat englez, un număr de 70 evrei, cu destinația Anglia și Palestina.“

(*Arh.St.București, Inspectoratul General*
al Jandarmeriei, dos. 65/1945, f.236)

[Sinteză contrainformativă pe luna martie 1946]

„În clasa a VIII-a a liceului teoretic de băieți din Bacău (echivalentul clasei a XII-a de azi) sunt mai mulți elevi evrei, printre care Gloter Ervin, Klein, Scheeltzer, Scarf, Davidovici Isaia, Segal Isac etc. Aceștia sunt înscriși în organizația sionistă, în care scop colectează sume de bani și fac întruniri. În școală au atitudine necorespunzătoare, ponegrind de câte ori doresc elementul etnic creștin. Din această cauză, între elevii creștini și cei evrei sunt schimburi violente de cuvinte și chiar amenințări și loviri.

Creștinii arată evreilor că mai târziu vor regreta atitudinea de acum, evreii declară că nu au nevoie de armată, deoarece aceasta este un parazit pe spinarea statului, ei vor înființa o armată selecționată, nu ca cea de acum, pe care o vor întreține cu bani de la comunitatea evreiască din România.

Semnalat Serv. Special de Informații.“

(*Arh.St.București, Ministerul de Război.*
Marele Stat Major, dos. 209/1946, f.131-135)

NOTĂ [din martie 1946 a Jandarmeriei]

„În ultimul timp, parte din evrei și în special tineret au început să treacă frontiera fraudulos în Ungaria. Unii dintre ei afirmă că pleacă în America, iar cea mai mare parte în Palestina.

Astfel, în noaptea de 14 martie 1946 au trecut frontiera fraudulos în Ungaria, prin dreptul comunei Secueni, județul Bihor, un număr de 19 evrei din diferite localități ale țării, ducând cu ei toate valorile. Trecerea le-a fost înlesnită de localnicul ungar Kiss Alex., din comuna Secueni, care i-a dus cu căruța sa până în comuna Letea Mare-Ungaria, de unde apoi s-a înapoiat...

Se remarcă de asemenea că parte din evreii domiciliati în județul Bihor fac pregătiri pentru plecare, în care scop pun în vânzare unele lucruri.“

*(Arh.St.București, Inspectoratul General
al Jandarmeriei, dos. 65/1945, f.210)*

„Registratura Specială - Secret

nr. 2219/1946 luna IV ziua 12

Legiunea Jand. Sălaj-Zalău

Către Inspectoratul Gen. al Jandarmeriei

Direcția Sig. și Ord. Publ. Serviciul Siguranței

Urmare la nota noastră informativă nr.135 din 12 martie 1946, referitor la plecarea evreilor în America, am onoarea a raporta că se constată că majoritatea evreilor din acest județ intenționează a pleca în America sau Palestina. Cauza afirmativă de a pleca este de a nu fi recrutați în armată, căci majoritatea evreilor înapoiți din deportare sunt tineri ce nu au satisfăcut stagiul militar, și spun că mai degrabă se duc în America decât să fie militari în armata română. Aproape toți încearcă să-și vândă averea și să plece, numai de vor primi autorizație de plecare.

Comandantul Legiunii Jandarmi

Sălaj

Șeful Bir. Siguranței - căpitan Dinescu
Marin

(Arh.St.București, Direcția Generală de Poliție, dos. 151/1946, f.131)

„Inspectoratul Jandarmi Oradea

Serv. Siguranță și Ordine Publice

NOTĂ INFORMATIVĂ

Nr. 477 din 27 aprilie 1946

Numeroși tineri evrei din Ardealul de Nord, precum și din restul țării, părăsesc țara în mod fraudulos, plecând în America sau Palestina. Pe măsură ce timpul trece, numărul acestora

ce trec fraudulos peste frontieră este tot mai mare. În acest scop, Legiunea Jandarmi Sălaj raportează: În cursul lunii martie 1946 s-au prins de către jandarmi și grăniceri un număr de 28 evrei din Ardealul de Nord și 5 din restul țării. În luna aprilie 1946 până în prezent au fost prinși un număr de 33 evrei din Ardealul de Nord și 7 din restul țării. Din Vechiul Regat, majoritatea lor sunt din București și în totalitate toți evreii care vor să părăsească țara sunt tineret până la 25 ani din ambele sexe. Se crede că în rândul lor se face o propagandă care îi determină la acest fapt, deoarece toți declară că vor pleca în Palestina¹.

Inspector Jandarmi Oradea..."

(Arh.St.București, Direcția Generală de Poliție, dos. 151/1946, f.92)

„Inspectoratul General al Jandarmeriei
Direcțiunea Siguranței și Ordinii Publice
nr. 32.370/1946.IV.30

Către Inspectoratul Jandarmi Suceava

Inspectoratul este informat că la sfârșitul lunii martie, prin orașul Reghin, [jud.] Mureș, a trecut un convoi de 4 camioane, în care se aflau evrei din Bucovina și Basarabia. Aceștia au afirmat că merg spre Palestina, întrucât au părăsit Basarabia și Bucovina. Din Reghin aveau ruta prin Bistrița spre Germania, de unde se încolonau ca evrei refugiați, aceasta cu scopul de a fi mai bine primiți în Palestina. În Reghin se mai află 3 familii de evrei sosite în ziua de 12 aprilie din Cernăuți, care așteaptă un alt transport; nu se știe data sosirii. Față de cele de mai sus, vă rugăm a verifica și raporta detalii amănunțite asupra acestei situații.

Directorul Siguranței și Ordinii Publice
Șeful Serviciului Siguranță
Colonel N. Stoicescu

(Arh.St.București, Inspectoratul General al Jandarmeriei, dos. 64/1946, f.171)

Radiotelegramă Suceava-Buc.

nr. 1035 W 270
6 iulie 1946, ora 6,30
Direcțiunea Siguranței

¹ Un document cu conținut asemănător la Arh.St.București, Inspectoratul General al Jandarmeriei, dos. 70/1946, f.56. Datorită frecvențelor treceri ilegale de frontieră, la 19 ianuarie 1948 se va modifica art. 267 din Codul Penal, în sensul înăsprii pedepselor atât pentru tentativa de trecere frauduloasă, cât și pentru cei ce facilitau aceasta.

„BULETIN INFORMATIV

Informații: Fălticeni, Jurnal nr. 2523 din 6 iulie 1946

Nemulțumirea produsă în rândurile populației evreiești, de pe urma amânării unei rezolvări favorabile cu privire la cele 10.000 de certificate de emigrare în Palestina, este sporită considerabil datorită arestării Agențiilor evreiești de către trupele Britanice, spiritele sunt agitate și nemulțumirea crește.

Toți evreii **indiferent de culoarea politică** sunt solidari și așteaptă cu nerăbdare trimiterea unei comisiuni parlamentare în Palestina pentru a face o anchetă, în urma căreia să se recunoască drepturile evreilor în Palestina, emigrare nelimitată pentru evrei, eliberarea celor arestați și restabilirea ordinii.“

(*Arh.St.București, Direcția Generală de Poliție, dos. 20/1946, f.96*)

Diviziunea Afacerilor Politice

Foarte urgent

[nr.] 31.978/3 august 1946

Semnat: dl. V. Brabetzianu...

„Domnule Președinte al Consiliului,

Ca urmare la adresa mea nr.31.369 din 27 iulie 1946, am onoarea a vă transmite, aici alăturat, în traducere, două noi comunicări ale Oficiului Reprezentanței Politice Britanice în România, referitoare la încercarea de imigrare ilegală a 440 de evrei în Palestina. Din aceste note reiese că nu există în Ungaria nici un reprezentant legal costarican, care să fi putut da celor interesați viza colectivă pentru Costa Rica, că guvernul din Costa Rica nu a autorizat vizarea pașapoartelor evreiești și că în nici un caz nu permite intrarea evreilor în Costa Rica.

Fiind vorba de o încercare de imigrare ilegală, Oficiul Reprezentantului Politic Britanic roagă să se ia cuvenitele măsuri preventive. În consecință, am onoarea a vă ruga să binevoiți a dispune să mi se comunice de urgență hotărârile ce au fost luate în această chestiune...

Ministrul Afacerilor Străine

Victor Brabetzianu, ministru plenipotențiar

Domniei Sale, Domnului dr. Petru Groza, Președintele
Consiliului de Miniștri.“

[ANEXA:]

„S-a adus la cunoștința guvernului Majestății Sale că guvernul român a obținut o viză colectivă din partea reprezentantului din Budapesta al statului Costa Rica, pentru ieșirea din România a 440 de evrei pe vaporul *Agia Anastasia*. Acest vapor,

care va fi gata de plecare peste câteva zile, este de fapt un mic vas care, departe de a putea merge până în Costa Rica, este foarte probabil să nu poată ține marea mai mult decât câteva zile. Toți pasagerii ar trebui, deci, să posede documente valabile de călătorie și viză de tranzit pentru o țară în care vor putea face o transbordare. La fel ca în cazul celor 2000 de evrei care au părăsit recent Constanța cu vize mexicane, pentru a merge apoi la Haifa, și în acest caz se bănuiește serios că vizele costaricane, chiar dacă realmente au fost date de reprezentantul costarican din Budapesta cu asentimentul guvernului său, sunt întrebuițate de către evrei numai ca un mijloc pentru a putea părăsi această țară cu scopul unei imigrări ilegale în Palestina.

În aceste condițiuni, guvernul Majestății Sale privește cu toată gravitatea această situație și cere să fie luate măsuri imediate pentru a se studia chestiunea, întrucât suntem informați că toate cererile persoanelor ce doresc să părăsească România trebuie să treacă prin biroul secretarului general al Ministerului Afacerilor Străine. Dacă această procedură nu a fost îndeplinită, fie în acest caz, fie în cazul vizelor mexicane sus menționate, se presupune că se fac emigrări ilegale fără cunoștința Ministerului Afacerilor Străine. În acest caz, este de presupus că se vor lua măsurile convenite împotriva celor în cauză.

Biroul Reprezentantului Politic Britanic
București, 27 iulie 1946

Ministerul Afacerilor Străine. București
(Arhiva Ministerului de Externe București, Problema 31, vol.17,
nepaginat)

✱

Principala marionetă a instalării regimului iudeo-comunist a fost însă românul Petru Groza, prim ministru al României din anul 1945. Însă, chiar și acesta ar fi fost șocat în activitatea sa de teribilele crime la care s-au dat evreii comuniști. Iată o astfel de relatare:

„Astă noapte, pe la ora 12, o voce la telefon mă implora să mă duc imediat la sediul Comitetului Central al Partidului [Muncitoresc Român], că pun la cale fapte foarte grave, de care voi răspunde eu.

Când am întrebat cine este, mi-a închis telefonul. Tulburat și nedumerit, m-am îmbrăcat în grabă și am pornit spre Comitetul Central. Acolo, spre surprinderea mea și a celor prezenți, am găsit pe Ana Pauker, pe Vasile Luca, pe Iosif Chișinevschi și pe Teohari Geor-

gescu. Se găseau în plină discuție aprinsă, iar intrarea mea i-a surprins și încurcat.

I-am întrebat despre ce este vorba, căci în calitatea mea de prim-ministru aș dori să fiu și eu informat, ca să nu fiu surprins de evenimente. Erau cu toții congestionați la față în urma discuțiilor avute și nu prea vroiau să-mi comunice subiectul discuției. După multe insistențe, i-am asigurat de devotamentul meu pentru partidul comunist și de încrederea pe care trebuiau să o aibă față de mine. Vasile Luca mi-a spus că au discutat despre suprimarea celor 6.400 de oameni arestați, majoritatea intelectuali, conservatori reacționari și dușmani ai poporului, care, dacă vor fi lăsați în viață, ar putea deveni foarte periculoși. Că în urma discuțiilor avute, ei erau cu toții de acord că singura soluție era să scape de ei, să se facă o noapte a Sfântului Bartolomeu, ca în Franța, și să fie cu toții suprimați, așa precum au suprimat legionarii pe miniștrii arestați la Jilava, într-o noapte. «Decât să ne suprimă ei pe noi, mai bine îi suprimăm noi pe ei, cât timp îi avem în mână. Așa au făcut și bulgarii.»

Îngrozit și desfigurat, am început să urlu și să le spun că, printre arestați, se mai găseau și rude de ale mele și prieteni, care m-au ajutat în vremuri grele, când și eu eram arestat, și mi-au salvat viața. Că suprimarea lor fără judecată va avea un ecou internațional foarte defavorabil pentru țară și regimul nostru, și chiar pentru Partidul Muncitoresc Român... Că e mai bine să-l întrebe pe Stalin, care are răspunderea a tot ce se întâmplă în țara noastră.

Două ore am discutat apoi cu Vasile Luca, cel mai înverșunat dintre ei... că răspunderea mea este enormă și istorică, iar eu nu pot să-mi iau partea mea de răspundere la acest masacru al intelectualilor români, iar dacă se întâmplă acest fapt, eu îmi prezint demisia, orice consecințe ar fi să îndur după aceasta... Că demisia mea ar fi o dezavuare a celor ce au hotărât masacrul, fapt care va fi comentat de adversarii noștri și de presa din Occident.

Față de opunerea mea categorică, dar mai ales de argumentul Stalin și Occident, Luca i-a convins și pe

ceilalți să amâne hotărârea și să găsească o altă soluție fără zgomot, întru realizarea aceluiași scop... Astfel, în zori m-am înapoiat acasă, zdrobit și desfigurat. A fost cea mai cumplită noapte din viața mea...¹

Prin forța lucrurilor, pactul dintre *Uniunea Evreilor din România* cu guvernul Petru Groza, prin care evreii burghezi sperau să reîntre în posesia tuturor averilor imobile posedate înainte de 1941 și confiscate de regimurile naționaliste, nu a mai fost aplicat, deoarece reformele comuniste au condus, la rândul lor, la naționalizarea tuturor întreprinderilor, băncilor, a comerțului interior și exterior, ceea ce a condus finalmente la înlăturarea suportului existențial principal al comunității evreilor, specula, rupând-o totodată și de proprietatea și exploatarea mijloacelor de producție. Sioniștii erau mulțumiți de această situație, deoarece obligau populația evreiască să-și îndrepte speranțele și sprijinul (ca și banii) pentru nou creatul Israel. Totodată, sprijiniți de evreii sovietici, evreii români s-au orientat de la început spre ocuparea posturilor cheie din statul muncitoresc român, posturi de conducere, de la contabili-șefi la directori, de la subsecretari de stat la miniștri, de la simpli secretari de partid la secretari ai *Comitetului Central* ai *Partidului Muncitoresc Român*, monopolizând posturile din cultură, artă și presă, inclusiv, mai târziu, televiziunea. Totodată, evreii au dat un puternic asalt pentru ocuparea pozițiilor în serviciile secrete și în comerțul de stat interior și exterior.

Documentele epocii sunt cele mai relevante în descrierea „năvalei evreiești”. Astfel, Secția de Poliție din Piatra Neamț transmitea, în august 1946, *Inspectoratului Județean de Poliție* următoarea „radiogramă”:

„Făcând sondaje printre membrii Partidului Comunist din Piatra Neamț, spre a vedea starea lor de spirit, s-a constatat că între membrii de partid creștini și evrei există o ură de rasă contra celor din urmă pe motivul că toate posturile de răspundere sunt ocupate de evrei atât în partid, sindicat, comitet de fabrică, economate etc., care văzându-se pe aceste demnități se cred că ei sunt mai puternici, sfidând

¹ mărturia lui Petru Groza este reprodusă în *Magazin Istoric* din august 1991.

astfel legile, populația românească pe care o crede sclavă”.

(din Arhivele Statului-București)

La rândul lor, serviciile de informații românești, comunicau aceeași stare de fapt. În decembrie 1946, *Serviciul Special de Informații* din Piatra Neamț transmitea la București următoarea NOTĂ INFORMATIVĂ (Arhiva S.R.I., fond D):

„În rândurile muncitorilor de la întreprinderile industriale din Piatra Neamț se observă nemulțumiri cu privire la unii evrei ce fac parte din Comitetele de conducere ale întreprinderilor, care datorită funcțiilor ce le dețin comit abuzuri la angajări și concedieri de muncitori, arătându-i că aceștia au o putere superioară asupra restului membrilor creștini din Comitet. De exemplu: când se angajează un muncitor creștin, acești evrei pun diferite piedici sub diferite pretexte, că a fost legionar sau cuzist, că nu este înscris în PCR etc. Și tot aceștia dictează la concedieri pe simple bănuieli neîntemeiate c-ar fi votat cu opoziția, fapte ce determină pe muncitori, familiile lor, rudeni și cunoscuți să comenteze mult și să arate că evreii dețin posturi importante și conduc după plac lor întreprinderile, muncitorimea și populația ...De asemenea se comentează că evreii sunt privilegiați din toate punctele de vedere, de exemplu majoritatea sunt înarmați cu diferit armament automat și muniție, iar cei ce încă nu posedă caută să și le procure cu bani de pe la diferiți funcționari și țărani, oferind mari sume de bani și că acestora nu li se aplică nici un fel de restricție, ci din contră trec neobservați cu toate că acest armament îl dețin ilegal.”

Anul 1946 a fost unul decisiv pentru ocupația iudeo-sovietică. Alegerile generale din noiembrie trebuiau câștigate cu orice preț de coaliția comunistă și, de aceea, sub patronajul guvernării Petru Groza, ele au fost falsificate. Contextul general de nemulțumire al populației față de noua „năvală evreiască” a împins speranțele acesteia spre singura opoziție politică a vremii împotriva partidului comunist, opoziția creată de partidele istorice, precum *Partidul Național Liberal* și *Partidul Național Țărănesc*. Liantul acestei alianțe naturale, brusc resimțită de mediile

de informații, între clasa politică istorică și speranțele populației autohtone, avea însă o principală componentă: oprirea acaparării de către evreimea comunistă a tuturor pozițiilor de conducere politică, socială și economică. Pentru evrei, această năzuință naturală a românilor echivala însă cu „anti-semitismul“, iar partidele istorice trebuiau desființate și liderii lor exterminați. Deoarece speranțele românilor și ale clasei politice se legau cu naivitate încă de americani, pe care îi așteptau să salveze România de comunism, evreii au apelat la relațiilor lor sioniste internaționale, adresându-se președintelui evreu al SUA, Harry Salomon Truman, cu scopul clar de crea o prăpastie între șeful statului român, regele, și partidele istorice, pentru a putea distruge separat cele două forțe:

„Domniei sale, Domnului H.Truman, președintele SUA. ...Deși constituim o populațiune de străveche așezare în România, până după primul război mondial am fost lipsiți de drepturi cetățenești și de cele mai multe drepturi civile. Sfârșitul primului război mondial a adus legiferarea egalității cetățenești pentru toate popoarele conlocuitoare din România și deci și pentru noi. Realizarea emancipării noastre a fost însă împiedicată de politica de stat antisemită a vechilor partide de guvernământ, astfel că noi nu ne-am bucurat de drepturi egale cu toți ceilalți cetățeni ai țării. Chiar și dreptul nostru la muncă a fost îngrădit și nesocotit până în ziua în care acest drept sfânt a fost cu desăvârșire anulat. Sub regimul guvernărilor de după primul război mondial am cunoscut crâncene mișcări antisemite însoțite de devastări..., și care erau opera exclusivă a vechilor partide de guvernământ. Aceste partide au făcut totul pentru a proteja și încuraja grupările cu caracter antisemit, conduse de A. C. Cuza și Corneliu Zelea Codreanu... Nici Partidul Liberal al d-lui Dinu Brătianu și nici Partidul Național-Țărănesc al dlui Iuliu Maniu nu au întreprins vreo acțiune împotriva jafurilor și a asasinatelor din vremea dictaturii legionare și antonesciene. Politica nefastă a acestor partide a produs răni adânci poporului român și populației evreiești... Guvernul Majestății Sale, Regelui Mihai I, prezidat de dr. Petru Groza, în opera lui de reconstrucție

generală a țării, prezidat de dr. Petru Groza, în opera lui de reconstrucție generală a țării asigură și populației evreiești drepturi egale și condiții de viață demnă, liberă și prosperă în cadrul statului român democrat. Partidele d-lui Iuliu Maniu și Dinu Brătianu se opun acestei opere de reconstrucție și bună conviețuire între cetățenii țării, reeditând vechile practici și sisteme fasciste și antisemite... Bizuindu-se pe elementele legionare, fasciste și antisemite, partidele istorice au pornit recent campania electorală în alegerile din 19 noiembrie 1946 tot sub semnul antisemitismului... Față de politica antisemită a partidelor d-lor Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, întreaga populație evreiască din țară a strâns rândurile, constituind un Front Unitar de luptă împotriva antisemitismului. Guvernul Majestății Sale Regelui Mihai I, prezidat de dl. dr. Petru Groza, ne asigură drepturi egale și constituie o garanție a apărării noastre împotriva încercărilor pogromiste. Parlamentul actualului regim democratic cuprinde și reprezentanți ai populației evreiești. Prin aceste precizări suntem convinși că vom contribui la lămurirea opiniei publice universale asupra atitudinii șovine și pogromistice a partidelor d-lor Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, care se consideră apărute în străinătate și sperăm că veți agree această întâmpinare a noastră.”¹

Semnatarii acestui document criminal (pe care, cu onoare, doar Rabinul Șef din România, Alexandru Șafran, a refuzat să și-l însușească, deoarece considera o minciună acuzarea de „antisemitism“ a unor oameni politici precum Iuliu Maniu sau Dinu Brătianu), reprezintă aproape toată paleta oligarhiei evreiești din România acelei vremi: M. H. Maxy din partea *Comitetului Democrat Evreiesc din România* (comuniști); M. Sărățeanu din partea *Uniunii Evreilor Români Organizația Democrată*; Em. Ellenbogen din partea *Blocului Palestinei Muncitoare al grupărilor sioniste-socialiste Ikud și Mișinar*; prof. Paul Iscovici, Norbert Goldhamer, F. M. Lax din partea organizației *Ikuf*; I. Dubovis și Lascăr Șaranga din partea *Federației Uniunilor de Comunități Evreiești din România*; prof. B. Shnapp, președinte al *Comunității Evreilor din București*; S. Aldea din

¹ (Arhivele Statului București, fond C.C. al P.C.R. 103, D.977).

partea *Uniunii Comunităților ortodoxe evreiești din România*.

Așa cum am arătat, Rabinul Șef al României, Alexandru Șafran, cea mai înaltă autoritate morală a evreilor din România, a refuzat participarea la această înscenare istorică. În luna mai 2003, acesta, evocând evenimentele pe postul de televiziune *TVR1*, relatează cum i se ceruse de către organizațiile evreiești, cu peste 50 de ani în urmă, să îl acuze pe Iuliu Maniu de responsabilitatea crimelor anti-evreiești, în schimbul numirii sale ca Rabin-Șef al Europei, dar nu a acceptat să își încarce conștiința cu minciuna. A trebuit să fugă în Elveția (unde a devenit rabin-șef al Genevei), locul său fiind luat, ca rabin-șef pe România, de către adversarul său, anti-românul Moses Rosen. Tot rabinul Alexandru Șafran este cel care, în 28 martie 1995, în ședința Senatului României, a contrazis acuza de crimă a românilor împotriva evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial, enumerând cazuri concrete de salvare a evreilor de către români. Textual, onorabilul rabin afirma: „Evreii din Ardealul de Nord de sub ocupația maghiară n-au avut norocul să trăiască în diocesa vajnicului mitropolit Nicolae Bălan și deci nu s-au putut bucura de protecția acestui mare suflet român... Ei, săracii, au fost trimiși cu cruzime la Auschwitz ...Deci, din acest punct de vedere, al deportării evreilor în Polonia, România se află în rândul acelor puține țări europene care ocupate fiind de armatele hitleriste, ca Bulgaria, Danemarca, Finlanda, nu și-au trimis fiii de origine evreiască să piară în gaz și flăcări la Auschwitz.” El încheia ca un veritabil ambasador al prieteniei între evrei și români: „Dragi frați români și surori românce, nu uitați că mă voi gândi mereu cu dragoste și recunoștință la voi, că veți fi mereu prezenți în rugăciunile mele, în rugile mele fierbinți ca Atotputernicul să apere țara asta dragă și poporul acesta drag”.

★

Prin Decretul nr.221 din 30 august 1948, în România fusese creată *Direcția Generală a Securității Poporului* („Securitatea”), în structura Ministerului de Interne, menținându-se în paralel și S.S.I., cu sarcini de informații externe și contraspionaj. În fruntea Securității s-a aflat evreul Boris Grunberg, sub numele de Alexandru

Nikolski. În această nouă structură a serviciului secret de poliție politică erau recrutați „oamenii cei mai devotați”, fiecare direcțiune internă fiind însă împănată cu *consilieri sovietici*, adică cu evrei, agenți ai Moscovei. Au urmat, mai apoi, o serie de schimbări în structura Securității. În 1951, atât S.S.I., cât și serviciul de informații al armatei, au trecut în subordinea *Direcției Generale a Securității Statului*, iar în 1952, aceeași Securitate a devenit organizație independentă de *Ministerul de Interne*, sub numele de *Ministerul Securității Statului*.

Indiferent, însă, de forma de organizare a Securității, serviciu secret și organ represiv al regimului comunist, ea a fost la început un instrument controlat de către evreimea cosmopolită. Astfel, reprezentativă în acest sens, una dintre structurile fostei Securități a fost *Direcția Anchete Penale* (ulterior Direcția a VI-a, U.M. 0638-*Direcția de Cercetări Penale*). Fiind și cea mai periculoasă, aceasta a fost direcția Securității asupra căreia s-au îndreptat cele mai multe acuze. Conform datelor furnizate de dl. gral. Neagu Cosma, unul din șefii contra-spionajului românesc, în cadrul acestei direcții cei mai numeroși ofițerii erau evreii.

Astfel, colonelul Dulberger Mișu (alias Dulgheru Mihai), a condus anchetele penale între anii 1945-1952, mai întâi Brigada Mobilă, iar apoi ca director în *Direcția Generală a Securității Poporului*. În 1987 a emigrat în Israel. În subordinea sa au lucrat ca anchetatori:

△Aritonovici Samuel (alias Antoniu Sami), director adjunct în *Direcția Anchete Penale* între anii 1948-1952 (plecat în Israel); △Mathuseevici Nathan (alias Andreescu Matusei), anchetator penal la *Brigada Mobilă* (1946-1948) și la *Direcția Regională a Ministerului de Interne Timiș*, ca director adjunct, coordonând și sectorul anchete; decedat în 1988; △Răzvan Sergiu, locțiitor șef de Serviciu (1948-1953), plecat în Israel; △Ceaslasvski, șef de Serviciu (1947-1953); frizerul Anei Pauker; △Neidman Gingol, consilier (1947-1953) și profesor la *Școala de Securitate Băneasa*, emigrat în SUA; △Rusu Mircea, anchetator al Securității (1947-1956), se află la Los Angeles-S.U.A.; △Davidovici Leon (alias Mureșan) anchetator în perioada 1948-1958, emigrat în S.U.A.; △Franco Sandu (1947-1956), se află în Israel; △Lenobel Barbu, anchetator (1945-1950) în Brigada Mobilă și la *Direcția Generală a Securității Poporului*,

plecat în Israel; ▲Mahler William, anchetator (1952-1956), plecat în Israel; ▲Flamboly Telemaques; Negru Nicu, plecat în Israel; Segal Luiza, Hosu Estera, Gersohn Clara, Hebert Estera, Wincler Viorica, Mateescu Ella, etc.¹

Omul de încredere din Securitate și mână dreaptă a rabinul-șef din România, Mosses Rosen (cel care l-a săpat și înlăturat pe Alexandru Șafran), a fost evreul Iulian Sorin (care prin nume a căutat să își camufleze desăvârșit etnia). La început a fost ofițer superior la *Direcția a I-a* a Securității, ca șef al *Serviciului Artă-Cultură*, iar apoi a trecut la Departamentul Cultelor, ca inspector general. Din anul 1997, „avocatul” Iulian Sorin, apare ca secretar general al *Federației Comunității Evreiești din România*, și îl regăsim ca fondator al neo-sionismului din România, în anul 2002, când declara că evreii din România trebuie să susțină „prin toate mijloacele și în toate ocaziile, cauza statului Israel”, și că „este absolut necesar să găsim calea de a pătrunde în presa cotidiană și în periodicele din România” (a se vedea capitolul *România ca Țintă Sionistă* din volumul anterior, *Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii*).

Și la nivelul guvernării de la începutul perioadei „comuniste”, prezența evreilor la pozițiile de conducere și control din România a fost literalmente masivă. Niciodată nu a fost alcătuită o listă completă și verificată a acestora, însă literatura a prezentat întotdeauna una succintă și ilustrativă, cum este cea publicată de bătrânul luptător Gh. Gavrilă Copil².

¹ La *Direcția Anchete Penale* erau încadrați circa 45 de ofițeri. Pe lângă cei enumerați mai sus, evrei, mai erau încă 8-10 maghiari (sau evrei maghiari), 4-5 greci, 2-3 sârbi, 2-3 lipoveni. Restul erau români. La o socoteală simplă rezultă că la *Direcția Anchete Penale* a Securității erau doar 8 români!

² **1.**Ana Pauker, agentul nr.1 al Moscovei în România. Ministru de Externe al României. Pe numele său real Hanna Rabinsohn, s-a născut la 13 decembrie 1893 în comuna Codăești, județul Vaslui. Tatăl ei, Hers Kaufman Rabinsohn, era *haham*, adică cel ce taie vitele și păsările în tradiție mozaică. Mama sa, Sura, era născută Sofer; **2.**Ilka Wassermann, reala directoare a Ministerului de Externe; **3.**Josef Kishinevski (Iosif Chișinevski), alias Jakob Broitman, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri (vice prim-ministru al României) și membru al C.C. al P.C.R.; **4.**Teohari Georgescu, (nume real Burah Tescovich). Ministru de Interne al Ro-

Astăzi se duce o puternică campanie de disculpare a evreilor securiști, ca formă odioasă a organului represiunii populației românești, și campania este cu atât mai orchestrată și energică, cu cât trebuie să ascundă adevărul. Acesta e scopul efortului mediatic al uriașelor volume scrise de Teșu Solomovici (*Evreii și Securitatea; Securitatea și Evreii*), în care g-ralul Neagu Cosma este pur și simplu acoperit cu invective, iar vânătorul de

mâniei; **5.**Avram Bunaciu, alias Abraham Gutman, Secretar General al Adunării Naționale (forul suprem al statului român socialist), realul conducător al Adunării; **6.**Lothar Rădăceanu, alias Lothar Wuertzel, ministru; **7.**Miron Constantinescu, fost Meher Cohen (Kohn), evreu originar din Galați, ministru al Minelor și membru în C.C. al P.C.R., membru al „grupului sionist” al Anei Pauker; **8.** Moises Haupt, general, comandant militar al Capitalei; **9.**Laurian Zamfir, alias Laurian Rechler, general, șef al Securității, evreu originar din Brăila; **10.**Alexandru Bârlădeanu, alias Goldenberg. Membru al Comitetului Executiv și al Prezidiului Permanent al *Comitetului Central* al Partidului Comunist Român, aliat al lui Ion Iliescu în 1989 în preluarea puterii „revoluționare” (nu este evreu, cf. istoricilor oficiali, dar după cedarea Basarabiei (1940) a emigrat în Uniunea Sovietică de unde a revenit la București în 1946 să instaureze comunismul. **11.**Heinz Gutman, șef al Serviciului Secret Civil; **12.**William (sau Wilman) Suder, șef al Contraspionajului; **13.**Valter Roman, pe numele real Neulander, tatăl lui Petre Roman (prim ministru al României după 1989, apoi ministru de Externe), șef al Serviciului de Educație, Cultură și Propagandă al Armatei, șef al Editurii Politice; **14.** Alexandru Moghioroș. Evreu născut în Ungaria (la Salonta, în județul Bihor), ministru al naționalităților mai întâi, apoi vice prim-ministru al României în perioada 1954-1965, adică „prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri” (oficial nu este evreu, ci maghiar); **15.**Alexandru Bădan, alias Alexander Braunstein, șef al *Comisiei de Control al Străinilor*; **16.**Maior Lewin, evreu, fost ofițer în Armata Roșie, șef al cenzurii pentru presă; **17.**Colonel Holban, alias Moscovich, șef al Securității pentru Municipiul București; **18.** Gersch Gollinger, alias George Silviu, secretar general al ministrului de Interne; **19.**Erwin Voiculescu, real Erwin Weinberg, șef al Departamentului pentru pașapoarte în ministerul de Externe; **20.**Gh. Apostol, alias Gerschwin, președinte al Sindicatului Muncitoresc, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri în guvernarea Gheorghiu-Dej (originea sa evreiască este negată de unii autori, precum evreul Teșu Solomovici); **21.**Alexandru Nikolski, evreu din Chișinău, pe numele său adevărat Boris Grunberg, inspector general al Sigu-

servici al securiștilor, „istoricul“ Marius Oprea, a fost angajat (!) ca să acuze românii, disculpând alogeni. Disprețuind valoarea istorică a mărturiilor celor implicați în evenimente, Marius Oprea scria în nr. 4/2004 din *Dilema*: „După decembrie 1989, cadre ale Securității, formate în anii național-comunismului, ofițeri care caută să-și justifice și să își apere trecutul, foști activiști de partid sau pur și simplu niște xenofobi insistă asupra identității ne-

ranței în 1947. Din 1948 director adjunct al Securității. Din 1953, după moartea lui Stalin, avansat la rangul de secretar general în ministerul de Interne (M.A.I.). Cunoscut ca „torționar-șef“ în ani '50, datorită terorii sistematice și cruzimii aplicate deținuților politici români; **22.** Stupineanu, de fapt Stappnau, șef al Șpionajului Economic; **23.** Emmerick Stoffel, evreu din Ungaria, ambasador al României în Elveția; **24.** Harry Făinaru, alias Hersch Feiner, șef de legatie în ambasada română din Statele Unite ale Americii; **25.** Ida Szillagy, evreică, prietenă a Anei Pauker, reala conducătoare a ambasadei române din Londra; **26.** N. Lăzărescu, alias Burach Lazarovich, însărcinat de afaceri al României la Paris; **27.** Simon Oieru, alias Schaeffer, subsecretar de stat; **28.** Aurel Baranga, alias Ariel Leibovich, inspector general în Departamentul Artelor; **29.** Liuba Kishinevski, alias Liuba Broitman, președintă a Femeilor Române Antifasciste; **30.** Lew Zeiger, evreu, director general în Ministerul Economiei; **31.** Doctor Zeider, juristconsult al ministerului de Externe; **32.** Marcel Breslau, alias Mark Breslau, director general al Departamentului Artelor; **33.** Silviu Brucan, alias Saul Bruckner. În 1934 ar fi devenit comunist și a fugit la ruși, în Uniunea Sovietică, revenind în România cu tancurile rusești, odată cu Ana Pauker. Redactor-șef al *Scânteii* (organ de presă al Partidului Comunist, principalul ziar al României din epoca „comunistă“), el conducea întreaga campanie ce viza instalarea deznădejdii la poporul român, în ceea ce privea înlăturarea domniei comunismului. Regimul comunist l-ar fi făcut profesor universitar. Ambasador al României în SUA; **34.** Samoilă, alias Samuel Rubenstein, director guvernator al ziarului *Scânteia*; **35.** Hary Lehman, alias Horia Liman, redactor adjunct al ziarului *Scânteia*; **36.** Inginerul Schnapp, evreu, director guvernator al ziarului *România Liberă*, al doilea ziar al țării, de propagandă comunistă; **37.** Jehan Mihai, alias Jakob Michael, șef al industriei cinematografice române; **38.** Alexandru Graur, alias Alter Brauer, director general al *Societății Radiofonice Române*; **39.** Mihai Roller, evreu, necunoscut înainte de venirea sa în România din Uniunea Sovietică, președinte al Academiei Române, autorul istoriei falsificate a românilor; **40.** Profesorul Weigel, tiranul Uni-

românești a celor care au săvârșit atrocități în numele comunismului. Adevărul este însă altul și arată preponderanța etnică a românilor în aparatul Securității."

El invocă în susținerea sa, cu naivitate sau cu compliitate, o „Analiză a situației cadrelor din punct de vedere al originii sociale sau etnice, făcute chiar de conducerea Securității în februarie 1949, perioadă de vârf a represiunii sângeroase care a însoțit instaurarea regimului comunist în România“. «Analiza» ar evidenția că 83% dintre ofițerii de Securitate erau români, în timp ce numai 10% erau evrei. Marius Oprea invocă, cu subiectivitate, diverse motive pentru care consideră că datele nu erau trucate. Uită că încă de atunci apăruseră semnele unei lupte subterane între alojeni și români, primii, în frunte cu Ana Pauker, făcând tot ce le stătea în putință să acapareze puterea, ascunzând acest lucru.

În fața evidențelor indiscutabile, Oprea însuși recunoaște, cu jumătate de gură, însă, că: „Pe de altă parte, nu se poate nega nici faptul că în funcțiile de comandă la unele Direcții și Servicii teritoriale ale Securității au fost preferate în acei ani persoane de origine evreiască, maghiară sau de alte naționalități...“. Dar este ceea ce spunea și generalul Neagu Cosma (pe care, însă, Marius Oprea îl combate), că evreii au acaparat din primii ani pozițiile de putere din Securitate, așa cum era *Direcția Cercetări Penale*, condusă de Mișu Dulgheru (Dulberg).

Marius Oprea s-a angajat la începutul anilor 2000 într-o campanie de masă de „deconspirare a Securității“ alături de principalii redactori de la săptămânalul *Academia Cașavencu*, unde i-a fost găzduită, „gratuit“, în foileton, celebra «Listă a lui Secu», ce conține numai câteva sute de nume de foști ofițeri de Securitate, și care

versității din București, care conducea operațiunea de epurare a studenților anticomuniști; **41.** Profesorul Lewin Bercovich, un alt tiran al Universității din București, venit din Rusia, care controla corpul profesoral; **42.** Silviu Josifescu, alias Samson Josifovich, cel care i-a cenzurat pe Eminescu, Alecsandri și pe Vlahuță de conținutul operei ce nu se armoniza cu comunismul sau cu interesele evreiești; **43.** Joan Vinter, alias Jakob Winter, al doilea critic literar marxist al României; **44.** Trei secretari generali ai *Ligii Generale a Muncii* erau evrei: Al. Senkovich (Sencovici), Misha Levin și Sam Asriel (Șerban).

încearcă să dovedească că aceștia erau niște odioși români, care ar fi rămas și astăzi puternici¹.

În conferința de presă susținută în martie 2003, alături de Cornel Ivanciuc și Liviu Mihaiu (în numele așa-zisului *Institut Român de Istorie Recentă*, finanțat de străini), „istoricul” Marius Oprea susținea că Securitatea nu a fost niciodată desființată și că voința ei este cea care a administrat România în ultimii 12 ani². Ce mai făcea Oprea? Recunoaște că Securitatea a avut de-a lungul existenței sale 10.114 ofițeri, dar în lista sa («*Lista lui Secu*») de la *Academia Cațavencu* a publicat numai câteva sute de nume, străduindu-se să nu depășească cota arbitrară (stabilită de auto-„Analiza” Securității din 1949) de 10% evrei securiști.

¹ Când *Academia Cațavencu* a demarat publicarea «Listei lui Secu», presa de cealaltă culoare scria că deține informația că cei „de la *Cațavencu*” ar fi primit o sponsorizare de 400.000 de dolari pentru pretinsa acțiune de „deconspirare a Securității”. Este vorba de suma plătită în primul rând de Coen Stork, fost ambasador-spion al Olandei în România în perioada 1988-1993, prin intermediul ministerului de Externe al Olandei, dar și de fundația lui George Soros, bani cu care a fost finanțată înființarea oengeului „Institutul Român de Istorie Recentă”. Când în ianuarie 1988, Coen Stork ajungea la București ca ambasador al Olandei, el de fapt a început să cultive relații subversive, de dărâmare a regimului, cu evreul Silviu Bručan, cu Mariana Celac (soția evreului Sergiu Celac) sau cu Mircea Dinescu. De aceea a intrat sub supravegherea Direcției a III-a, de contraspionaj, a Securității, pe care a vrut după 1990 să o pedepsească, prin Marius Oprea. „Am stabilit contacte și legături permanente cu acești disidenți - Bručan, Celac, Dinescu - în 1989-1989 -, îi invitam deseori duminica la reședința mea, să servim masa împreună. Pentru mine, aceste întâlniri erau foarte importante”, declara Coen Stork într-un interviu acordat revistei 22 în 2007.

² Oprea și echipa dădeau însă numai exemple de securiști români. Însăși această campanie demonstrează că tocmai aceștia erau cei înfrânți și vânați, și că destinele României se clocesc din afara ei. Marius Oprea aparținea acelei „societăți civile” din România finanțată de George Soros (ca și Mircea Toma sau Liviu Mihaiu de la *Academia Cațavencu*), el chiar făcând parte din board-ul *Fundației (Sörös) pentru o Societate Deschisă* sau din GDS.

Oprea știa că Analiza a fost făcută pe baza «chestiunelor» Securității, dar era foarte sigur că naționalitatea trecută în acestea era una „reală”, ne-„românizată”. Dar câte «chestionare» a văzut Oprea? Sau de ce este sigur că, având șefi evrei, Securitatea era foarte riguroasă cu adevărul. Iată că, mai cinstit decât Oprea, deși evreu, Teșu Solomovici recunoaște, în *Securitatea și Evreii*, că tortionarii evrei nu își treceau naționalitatea reală în Chestionar: „tortionarul evreu Alexandru Nicolschi, în chestionare, la rubrica «naționalitate» răspundea «revoluționar»”. În alte ocazii trecea „ateu” sau „rus”. La fel procedau și alții.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit totuși să-și definească naționalitatea? - se întreba T. Solomovici, și răspunde: Cercetătorul [evreu] Andrei Oișteanu pune întrebarea: Ce anume circumscrie identitatea evreiască? Confesiunea mozaică? Tradiția iudaică? Sionismul? Limba (idiș, ebraică, ladino)? În cazul nostru, «evreul real» sau «evreul imaginar» era aneantizat de securistul care nu mai avea naționalitate.” (răspunsul corect este: originea, familia)

Explicația este filozofică și evident forțată. Evreii din Securitate, ca și din Partidul Comunist își ascundeau identitatea de ochii populației majoritare pe care voiau să o conducă, românii. Este atât de dubios acest „istoric” Oprea, încât în a sa «Listă a lui Secu» a uitat nume consacrate de tortionari securiști evrei. La litera S, ca exemplu, el îi uită pe Solomon Barbu (maior și șef de serviciu la Securitatea București), pe Stein Ladislau (de la Securitatea Oradea), pe Adalbert Stern (anchetator șef al arestului la Securitatea Baia Mare; un tortionar asasin responsabil de multe crime asupra țăranilor români din perioada 1958-1961, care l-a torturat până și pe un elev, Hotea Ion, pentru a recunoaște imaginea comploturi anti-statale), pe Stern Eugen (ofițer la Securitatea Oradea, specialist în schingiuri), pe Șmilovici (ofițer la Securitatea Oradea, responsabil de uciderea partizanilor români din Munții Bihorului), și ne oprim aici, deși lista omisiunilor este incredibil de mare pentru așa un istoric în vogă.

Și când, totuși, mai publică câte un nume de securist evreu, Marius Oprea nu amintește nimic despre activitatea acestuia. În schimb, dacă securistul este

român, se arată cum acesta a întocmit rapoarte privind activitatea de spionaj a unor cetățeni străini, aceasta fiind considerată de el poliție politică. Despre securistul evreu Ștrul Mauriciu, însă, Marius Oprea nu are de zis decât: „În 1950 era col. Director la regionala de Securitate Galați”. Iată ce trebuia să adauge: Unul dintre cei mai celebri și feroce tortionari. La Securitatea Focșani a lăsat amintiri de coșmar populației. Înainte de a-i împușca pe prizonierii capturați, obișnuia să-i lege de mâini și de picioare cu sârmă ghimpată și să-i înjosească, scuipându-i. Pentru a-i supune pe țăranii din Vrancea, a trecut prin foc și sabie sate întregi, ucigând fără judecată zeci de țăranii români și arzând gospodăriile. Și putea afla toate acestea (noi credem că le știa, de fapt) de la C.N.S.A.S.-*Arhivele Securității*, adică exact sursa sa principală, prin bunăvoința lui Andrei Pleșu, colegul său de GDS atunci.

Marius Oprea a „uitat” și povestea evreului Patriciu Mihai, pe numele real Weiss (zis și Goldstein), colonel la Securitatea Cluj de la înființarea acesteia, în 1948, șefia sa caracterizându-se ca perioada celei mai severe represiuni. El a interogat-o pe dizidenta româncă Doina Cornea încă din 1949. A ordonat execuții pentru pedepsirea populației rezistente la comunism. A executat ordinul lui Nicolschi de a scoate din închisori 50 de deținuți participanți la mișcările de rezistență, ducându-i la Timișoara, unde au fost împușcați, în martie-aprilie 1950. Era specializat în „fugi de sub escortă” pentru lichidarea celor care nu puteau fi condamnați la moarte, în urma unui proces.

Deoarece Andrei Pleșu îl găzduia la *Dilema* (revistă filo-iudaică, ca și monsieur Pleșu, în redacția căreia tronează evreica Magdalena Boiangiu, activista lojei iudaice B'nai B'rith pe România) pe mai tânărul și „promițătorul” domn istoric Oprea, trebuie să admitem că, totuși, într-un scurt pasaj al articolelor sale din revistă, el s-a apropiat timid de adevăr, exagerând imediat, însă, mai apoi:

„Raportul români/neromâni cu putere de decizie la nivelul conducerii Securității reflecta componența etnică a partidului comunist din anii ilegalității. În fond, «munca de mare răspundere», cea de organizare a represiunii - trebuia dată în sarcina unor veterani ai mișcării comuniste și a unor foști agenți

acoperiți ai NKVD, dintre care cei mai mulți nu erau români. Așa că, dacă este greu de dovedit documentar caracterul «neromânesc» al Securității ca instituție în primii ei ani de activitate (excepție făcând «importul» modelului din URSS), caracterul ei antiromânesc este certificat de crimele și abuzurile care au însângerat de atunci și până în 1989 țara”.

Marius Oprea nici n-a vrut, de fapt, să „dovedească documentar caracterul neromânesc” al Securității anilor '40 și '50, refuzând probele și mărturiile, tributar unei misiuni politice publice, și ignorând cu ușurință faptul că după anii '60 „crimele” au diminuat proporțional cu scăderea numărului de securiști evrei, sau a puterii de decizie a acestora. În astfel de demersuri „istorice”, adevărul este sacrificat în fața activismului „civico”-politic, căci Oprea era membru al Grupului de Dialog Social (plin de evrei și demarat cu sprijinul lui Soros), era în board-ul *Fundației (Sörös) pentru o Societate Deschisă* din România, iar IRIR, fundația travestită în instituție de stat, sub numele de „Institutul Român de Istorie Recentă”, în numele căreia a demarat publicarea „Listelor Securității”, era și în 2017 tutelată de organizațiile Soros prin International Higher Education Research Program („inițiativă” a Open Society Foundation a lui Soros), Central European University de la Budapesta (cea a evreului Soros) sau Centrul de Resurse pentru Diversitate Etnoculturală („una dintre organizațiile succesoare ale Filialei Cluj a Fundației pentru o Societate Deschisă, care a făcut parte din Soros Open Network”).

Sunt binecunoscute teroarea și crima practicate în închisorile comuniste din România, program îndreptat împotriva deținuților politici români, dar, dintr-o nejustificată temere sau complicitate, aproape niciodată nu a fost arătată implicarea evreilor la instaurarea și la practicarea acestor crime. Stau însă mărturie amintirile celor închiși la Penitenciarele Jilava și Pitești în timpul regimului comunist. G. Dumitrescu, în cartea sa *Demascarea*, descrie maltratarea fizică permanentă la care el și alți deținuți politici erau supuși zilnic în penitenciar.

„Mă chinuiește mereu gândul - scria el -, cine să fie inițiatorul acestei metode de distrugere a omului, și

cine o dirijează aici în penitenciar?... Pușcașu, Gherman, Steiner, Pătrășcanu - poate chiar Țurcanu - sunt ființe dezumanizate, roboți creați de o forță care se găsește undeva în Comitetul Central al Partidului Comunist, sau la Moscova.

În această ordine de idei, scena din curtea Reduitului de la Jilava - vizita delegației guvernamentale - îmi apare mereu în fața ochilor. Acolo trebuie căutați inițiatorii! Îi văd așa, nebuloși, pe Nikolski - fața nu i-am putut-o distinge -, acest comisar sovietic care fixează ordinea comunistă pe teritoriul României... O văd apoi pe Ana Pauker, Ministrul de Externe al Republicii Populare Române. Îmi apare așa cum am văzut-o în carne și oase, în curtea Reduitului, de la o distanță de 30-40 de metri. Plină la corp, sânii - două ugere seci, pântecoasă, cu pielea albă gălbuie, părul tuns băiețește, să-i acopere urechile, sau poate numai una.

Că ar avea numai o ureche, cine știe, o fi o răutate din partea vreunui ofițer român căzut prizonier în Uniunea Sovietică... Ana Pauker își avea vila în apropiere de lagăr. Acolo își fixase sediul, unde avea misiunea să formeze o divizie care să fie adusă în România... Îmi amintesc de cele povestite de un fost prizonier: Ana Pauker vizitează zilnic lagărul de prizonieri... Agentă sovietică își fixează privirea pe unul mai chipeș. Așa a căzut norocul pe cel ochit ... sau poate din contră, a dat ghinionul peste el. E o chestiune strict personală. Fără vreo introducere, îl invită, pur și simplu, la o partidă de șah... «în seara asta». Se joacă cât se joacă și apoi prizonierul e provocat să treacă la satisfacerea poftelor sexuale ale agentei... A doua zi, Ana Pauker ochește un altul; și așa în fiecare zi până îi termină pe toți - și chipeși și nechipeși. Socot că Nikolski [Grunberg] și Ana Pauker sunt cei care au introdus metoda formării omului robot. Au dat-o apoi în seama vreunui sau unora din Comitetul Central al Partidului Comunist, s-o pună în aplicare pe trupurile și sufletele deținuților politici.”

Atât Ion Pin, cât și G. Dumitrescu, supraviețuitori ai Penitenciarului de la Pitești, au relatat asasinarea în lagăr a tânărului Niță Cornel din Corni-Câmpulung Bucovina,

caz exemplar pentru ce a însemnat calvarul poporului român sub ocupația iudeo-sovietică:

„Turcanu îl prinde și-l învârte prin cameră cu fața spre priciul nostru? «Îi vezi? Nu sunt morți nici unul. Dar până mâine nu garantez pentru nimeni. Ia spune tu, ce crezi?» Și îl strângea tot mai tare de gât. Pe la colțurile gurii îi curgea saliva cu sânge, ochii îi ieșeau din orbită, erau tot mai mari, tot mai mari! Fața, la început galben-vânăță, acum era albă, albă ca varul. S-a lăsat moale, jos. După puțin, s-a ridicat singur. Ochii căutau la noi, parcă ar fi vrut să vadă ce taină este în muțenia noastră. Noi eram umflați la față. Capul tot [ne] era umflat oribil. Trebuia să desfacem pleoapele cu degetul ca să vedem pe cineva. În șarja curelelor capul se umflă, arde pe os și urlă în urechi și în cutia craniului, ceva, ca niște mari căderi de apă. Șarja a durat, ca tot chinul trupului, luni de zile și de două-trei ori pe zi. Niță Cornel nu trecuse prin asta și-mi părea atât de frumos acum, cu ochii mari, dar nu de spaimă. Parcă se bucura că ne vede. Era atâta lumină în ochii lui!

Vasile Pușcașu și Ghiță Roșca l-au luat atunci, l-au legat cu mâinile la spate și i-au băgat un par între mâini, ridicându-l în sus. Ligamentele umărului s-au rupt iar trupul atârna acum de niște brațe streine parcă. Fux și Steiner, doi evrei care spuneau că au trecut prin Auschwitz, au început să-l bată în stomac. Împreunau mâinile și formau un pumn mai mare, mai greu, și dădeau pe rând. Suna ceva surd, cum poate geme pământul în măruntaie. Ei, cei doi, loveau, loveau. Au dat hainele jos și loveau mereu. S-a auzit ca o sfâșiere ușoară. Capul a căzut pe piept, cu ochii închiși. S-a umflat aproape imediat. A fost pus într-o pătură și scos afară. «Un legionar mai puțin!». Aceasta am tot auzit-o, de când am fost dus la Securitate. Și aveam s-o aud mereu 16 ani, 22 de ani, cu aceeași plăcere diabolică spusă!” (Ion Pin, Iubite nene Petrică, Madrid 1978)

Tel Aviv - Securitate. Goana după bani

Despre acest subiect se vorbește rar, deoarece el atinge un subiect delicat: evreii comuniști din fruntea sta-

tului român erau de fapt sioniști, ca și cei ce nu erau la putere. Vom da cuvântul lui Aurel Șeitan, fost partizan român în Munții Făgărașului, fost deținut politic timp de 17 ani. (Rezident în Houston, Texas, autor al mai multor lucrări, dl. Aurel Șeitan, octogenar, a trimis în ani '90 și începutul anilor 2000 o valoroasă corespondență ziarului *România Mare*, ce nu a mai fost însă publicată când senatorul Vadim Tudor a devenit „filosemit“, prin 2004; între timp domnul Șeitan s-a stins, iar multe mărturii ale sale au rămas manuscrite.)

După înfrângerea „Republicii Spaniole“ de către Franco, agentul NKVD (sovietic) Ernst-Walter Neulander (evreu, fiul rabinului din Oradea, tatăl omului politic de astăzi Petre Roman), împreună cu soția sa, Angelina, o infirmieră spaniolă de origine evreiască din grupul sefardic, nepoata lui Dolores Ibarurri (mai cunoscută sub porecla de *La Passionaria*, șefa *Partidului Comunist Spaniol*) se refugiază în Franța. După nenumărate peripeții în timpul războiului ca spion NKVD, după război vine în România pe tancurile sovietice, și peste noapte este înaintat la gradul de general, dându-i-se cea mai înaltă funcție din armată, cea de șef al marelui Stat Major al Armatei Române, transformând-o într-o anexă a Armatei Roșii, prin înființarea așa-ziselor „Birouri Politice“, adevărate departamente de spionaj și subordonare a ofițerilor români.

Walter Neulander-Roman s-a preocupat, împreună cu alți agenți NKVD, de transformarea Siguranței Statului în Securitate (DSSP). Cunoscând foarte bine metodele NKVD-ului de oprimare a societății civile, a aplicat aceleași metode și în Securitate. A patronat arestările masive de intelectuali, țărani, preoți, studenți și ofițeri ce luptaseră pe frontul de răsărit, exterminându-i fără milă în închisori la Jilava, Aiud, Gherla, Târgu Ocna, Pitești, Sighetu Marmăției, în lagărele de la Canal, Periprava, Strâmba, Luciu-Giugeni, în minele de plumb de la Cavnic, Baia Sprie și Valea Nistrului. S-a recăsătorit cu o femeie divorțată, Hortensia, care avea un băiat și o fată din prima căsătorie, cu care Walter mai are un băiat, pe nume Petre (binecunoscut Petre Roman, de mai târziu).

Tot timpul membru al Comitetului Central al *Partidului Comunist Român*, Walter Neulander-Roman a schimbat mai multe funcții administrative, printre care și cea de

ministru al Poștelor și Telecomunicațiilor. În 1952 a fost anchetat, din dispoziția lui Gheorghiu-Dej, împreună cu grupul «Tel Aviv Securitate», grup din care făceau parte evreii Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Silvan Vițeanu, col. Kweiler și alții, și care storceau, printr-o tortură sadică, banii cetățenilor români din băncile din străinătate și-i trimiteau prin canale secrete în Israel. Fiind totuși un om la Puterii, cu relații la NKVD, după 1956 el a fost reabilitat, încredințându-i-se noi misiuni.

Teșu Solomovici, în a sa *Securitatea și Evreii*, nu suflă o vorbă despre activitățile coloneilor de securitate Vițeanu (Witzman) și Kweiler¹, despre Vițeanu Silvan el consemnând doar: „Colonel, în 1947 este trimis în Elveția să verifice dacă Ana Pauker are conturi secrete. Arestat, e schimbat cu un spion englez”. Doar a doua propoziție corespunde adevărului istoric. În ce privește scopul deplasării în Elveția, acesta este altul, ascuns se pare de dl. Solomovici. El a fost relatat de Aurel Șeitan:

„Treaba lui Kweiler era foarte simplă. Aresta pe cei denunțați de informatorii Securității că au bani în străinătate, de obicei în Elveția, iar după o ședință de «interogatoriu», de câteva zile și nopți fără întrerupere, cel interogat, mai mult mort decât viu, dădea o declarație prin care împuternicea pe Zoltan Vițeanu, alias Solomon Witzman, să-i ridice banii din contul lui. Witzman, fiul unui negustor evreu din Buhuși, iar mai apoi proprietarul unei fabrici de hârtie de pe Valea Prahovei, a fost trimis la Berna, capitala Elveției, împreună cu nevastă-sa, ca agent economic la Ambasada României, cu misiunea secretă de a afla conturile bancare ale românilor.

El se prezenta la o bancă și proceda în felul următor: «Aș vrea să depun niște bani în contul d-lui XY». Dacă funcționarul băncii răspundea: «Îmi pare rău, dar domnul XY nu are un cont cu banca noastră», Witzman întreba, cu voce foarte candidă: «Este aceasta Banca AB?» De obicei, funcționarul răspundea: Nu domnule, aceasta este Banca BC!»

¹ Despre acești doi colonei de Securitate evrei, mediatizatul istoric Marius Oprea (cu al său *Institut Român de Istorie Recentă*) nu pomeniște nici măcar un cuvânt în (a sa) «Lista lui Secu».

Atunci Witzman se retrăgea «strategic», salutând cu înclinarea șirei spinării până atingea pământul cu mâinile. Dacă funcționarul răspundea «suntem onorați să acceptăm propunerea dvs», Witzman completa formularele de depunere primite de la funcționar și depunea o sumă mică de bani lichizi.

Imediat după aceea, îl chema la telefon pe Kweiler la București și-i transmitea cifrat numele și numărul contului. Nenorocitul din România, care avea ghinionul să aibă contul respectiv, era imediat arestat și trecea direct la ancheta «în tură», unde dădea declarația că Witzman poate ridica întreaga sumă din contul său, crezând că astfel scăpa din arest. A doua zi începea din nou tortura, pentru alte conturi imaginare. Dacă rezista, scăpa cu o condamnare de 20-25 de ani. Foarte mulți însă n-au rezistat, fiind duși direct la morgă. Toată clica de sub autoritatea lui Kweiler era cunoscută sub porecla de «Tel Aviv Securitate».

Întâmplarea a făcut să împart aceeași celulă, la Gherla, cu un grec foarte bogat din Galați, condamnat la 25 de ani de muncă silnică. El mi-a povestit odiseea sa, începând cu «Tel-Aviv Securitate». Pentru că Witzman nu găsisese contul grecului în Elveția, iar Kweiler era aproape sigur că acesta are bani mulți depuși acolo, el a fost arestat, spunându-i-se grecului că statul vrea să-i cumpere vaporul. Deoarece se zvonise că în curând vor începe naționalizările, grecul a fost bucuros să încaseze niște bani pe vapor, decât să-i fie luat cu japca. L-a întrebat însă pe Kweiler: «Ce să fac cu banii românești pe care mi-i dați? N-au nici o valoare. Puteți să-mi plătiți în dolari sau o altă monedă forte?» «Desigur», a răspuns Kweiler. «Dar ce vei face cu dolarii sau altă monedă forte care sunt prohibite în România? Vei fi arestat și condamnat.» După un timp de gândire, grecul întreabă: «Puteți să-mi depuneți banii într-un cont în Elveția?» «Desigur», răspunde Kweiler foarte binevoitor, frecându-și mâinile de bucurie. «Dar legea nu ne permite să deschidem conturi noi în străinătate. Dacă d-ta ai deja un cont acolo, noi vă putem depune banii în contul existent.» «Am un cont», sare grecul, cre-

zând că a apucat pe Dumnezeu de picior. După zece zile și zece nopți de continuă «interogare», grecul, cu picioarele umflate de-i crăpaseră vinele, căzând de somn și foamete, semnează actele ca Witzman să-i scoată toți banii din contul lui din Elveția. Ba mai mult, la ordinele lui Kweiler, semnează că face cadou vaporul Statului și indică locul unde se aflau bani de aur (cocoșei) și câteva kilograme de bijuterii de aur și diamante - pivnița casei sale. După ani de colaborare prosperă între «Tel Aviv Securitate» și Solomon Witzman, Ana Pauker l-a numit atașat comercial la Berna.“

Umbra Moscovei

În septembrie 1947, o situație aparte pentru evreii din România a constituit-o recunoașterea de către *Organizația Națiunilor Unite* a statului Israel. Până atunci, foarte mulți evreii români, mai ales din Iași, ani de-a rândul, contribuiseră bănește pentru *Alia*, adică pentru fondurile necesare cumpărării de pământ în Palestina, în cadrul proiectului sionist de reînființare a statului evreu¹. Încă de la înființarea Israelului, Ana Pauker și ceilalți evreii din conducerea statului român, determină recunoașterea oficială a Israelului de către România, cu care se stabilesc relații diplomatice la nivel de legăție. Imediat de la crearea sa, Israelul a intrat însă în război cu vecinii arabi, război ce a durat aproape un an, susținut de cei circa două milioane de evreii instalați deja în Palestina. Aceștia aveau nevoie de ajutor extern, atât în oameni, cât și în armament, iar de această problemă s-au preocupat evreii din România și din Cehoslovacia, prin acțiunile ilegale ale ministerelor de externe din aceste țări.

¹ În acest context, mulți dintre acești evreii s-au orientat și mai mult către emigrația în Israel, donându-și în clipa plecării cea mai mare parte a proprietăților către *Federația Comunităților Evreiești din România*. Peste 100.000 de evreii români, un prim val, au plecat între anii 1948-1952, printr-o emigrație preponderent clandestină, organizată uneori sau acceptată tacit de către chiar evreii situați la conducerea țării, în special de către Ana Pauker, care, în calitate de ministru de Externe a organizat și transmiterea de arme și oameni spre organizațiile teroriste, de gherilă, ale noului stat Israel.

Direct sau indirect, raporturile României comuniste, stat finalmente satelit al Moscovei sovietice, cu lumea iudaică și cu sionismul mondial, au fost preponderent determinate și de poziționarea U.R.S.S. față de iudaism și de Israel, ca și de obediența sau relativa independență a conducătorilor români față de puterea sovietică. Rusia sovietică a cunoscut două perioade de virulent anti-sionism: perioada lui Stalin (dar numai după 1949, până în 1953) și perioada lui Leonid Brejnev (după 1966).

Așa cum am arătat, Rusia sovietică aflată sub conducerea lui Stalin a fost primul stat ce a recunoscut Israelul, dar care, ulterior, a denunțat sionismul ca pe un „cosmopolitism imperialist“, în primul rând datorită lipsei sprijinului necondiționat la care Stalin se aștepta în ceea ce-l privea din partea iudaismului mondial. „Dacă a existat, într-adevăr, o conspirație pentru crearea statului Israel - scria Paul Johnson - atunci Uniunea Sovietică a fost un membru de frunte al acesteia... După 1944 [în urma pactului cu Roosevelt, Stalin] a adoptat o poziție pro-sionistă în politica externă... Atunci când problema Palestinei s-a pus pentru prima dată în cadrul O.N.U., în mai 1947, Andrei Gromiko, adjunctul ministrului de externe sovietic, a provocat surpriza tuturor, anunțând că guvernul său sprijină crearea unui stat evreiesc, și votând în consecință... La votul decisiv din Adunarea Generală, din 29 noiembrie, întreg blocul sovietic a votat în interesul Israelului, iar după aceea delegațiile sovietică și americană au conlucrat strâns la elaborarea planului de retragere a britanicilor. Lucrurile nu s-au oprit aici. Atunci când Israelul și-a declarat independența la 14 mai 1948 și președintele Truman i-a acordat recunoaștere *de facto* imediată, Stalin a mers mai departe, acordându-i recunoaștere *de jure* trei zile mai târziu.“

Stalin pretindea ca iudaismul, care inițiasse și sprijinise necondiționat instalarea comunismului în Rusia, să promoveze în continuare, la nivel planetar, această formă politico-socială, astfel încât el să devină un fel de secretar general al sovietelor întregii lumi. Dealtfel, lui i se promisese că Israelul va fi stat socialist, indicându-i-se *kibuț*-urile drept modele ale colectivizării, un comunism chiar mai avansat decât *colhoz*-urile sovietice (*kibuț*-uri care dealtfel funcționează și în ziua de azi).

„Tătuțul“ de la Kremlin nu putea înțelege că a fost înșelat, că nu el poate face jocurile mondiale ale iudaismului, că lumea comunistă este doar un element al conspirației mondiale, poate chiar un experiment. De aceea, din 1949 până în 1952, în U.R.S.S., Stalin a reușit să împingă evreii din conducerea de partid și de stat într-un război fratricid, împărțindu-i în taberele iudeo-comunistă și „sionistă“. Pentru început s-a folosit de evreii „reconvertiți“ ca agenți ai anti-sionismului. *Comitetul Evreiesc Antifascist* a fost desființat, precum și revista de limbă idiș *Ainikait* (Unitatea), iar școlile evreiești au fost închise. Un mare număr de intelectuali evrei au fost acuzați de „cosmopolitism dezrădăcinat“, câțiva scriitori de limbă idiș fiind chiar asasinați. A rămas celebră propoziția lui Stalin: „Politica mondială se face la Moscova, nu la New York sau Washington!“.

La prima vedere, atitudinea anti-sionistă a lui Stalin pare a fi fost generată de evenimentele ocazionate de inaugurarea ambasadei Israelului la Moscova. La această solemnitate, de la sfârșitul anului 1948, sosise și Golda Meir, ministrul de Externe al Israelului. Totodată evreii serbau *Hanuka*. În sinagogile moscovite se adunaseră mii de evrei, care, unindu-se, au provocat demonstrații cum Moscova nu mai văzuse până atunci. Mulțimea de evrei, organizată de rabini, s-a adunat lângă ambasada israeliană pentru a se plânge dnei Meir de regimul totalitar stalinist. În timpul nopții, reacția lui Stalin a fost promptă. Securitatea sovietică - condusă de Beria și evreul Schulmann - a organizat represaliile. La Moscova și-au încetat apariția toate gazetele evreiești. Au fost arestați toți membrii așa-zisului „*Comitet Evreiesc Antifascist*“, organizație sionistă finanțată de la New York și care în acel moment avea în contul *Băncii Sovietice* 2 milioane de dolari, iar președintele Comitetului a decedat la scurt timp într-un accident de mașină.

Reacția dură promovată de Stalin la adresa unui Israel capitalist și expansionism, la adresa unui sionism independent de planurile și voința sa, a fost catalogată de Jean Boyer drept „schisma iudaică stalinistă“. Iată cum descrie acesta răspunsul cercurilor evreiești față de politica lui Stalin, când acesta a declanșat în septembrie 1948

războiul fățiș împotriva sionismului, pe care îl numea „cosmopolitism dezrădăcinat“:

„Iudaismul internațional, cu sediul la New York, apelând la sprijinul comunităților evreiești suverane sau semisuverane din cea mai mare parte a lumii, a poruncit marionetei sale, Harry Salomon Truman, pe atunci președintele Statelor Unite, să răspundă războiului letal cu un alt război letal, împotriva lui Stalin. Și astfel, guvernul trădător al lui Truman, care cedase deja Europa de Est și China continentală lui Stalin și era pe punctul de a-i ceda India și Japonia, într-o bună zi, la începutul anului 1949 a răsturnat total politica Statelor Unite de sprijinire a comunismului într-o luptă efectivă și energică împotriva lui.

Așa a început aparatul evreiesc de cucerire mondială cu sediul la New York războiul rece, constituind Alianța Atlanticului de Nord (N.A.T.O.), Alianța Mediteranei, Pactul Statelor Americane și o Alianță Anticomunistă. Cu alte cuvinte, iudaismul antistalinist a înființat în scurt timp Alianța cea mai mare și cea mai puternică din istoria omenirii.“

Stalin, la rândul său, îi acuza la începutul anilor '50 pe evreii din Uniunea Sovietică că sunt dăunători economiei socialiste, pe care o sabotează sistematic pentru a câștiga fără muncă și a expatria câștigurile obținute către cauza sionistă. Apogeul incriminării evreilor a fost atunci când aceștia, coordonați de rabini, s-au folosit de evreii din conducerea statului sovietic pentru a revendica peninsula Crimeea. Îmbinând un relief muntos cu cel de platou, Crimeea, împreună cu orașul Odessa, ocupa, și încă ocupă, o poziție geo-strategică deosebită pentru Rusia, datorită porturilor la Marea Neagră, ce asigură ieșirea la Marea Mediterană și la ocean. Principalul oraș al Crimeei, Sevastopolul, a devenit din 1804 principalul port al flotei militare ruse la Marea Neagră. Mai mult, Crimeea era în imediata apropiere a Odesei, fief al sionismului din spațiul imperiului rus, o adevărată cloacă evreiască. În plus, Crimeea le oferea evreilor exploatarea miniere, cereale, pomicultură, viticultură, pescuit, creșterea animalelor, și o facilă legătură comercială maritimă cu Israelul și restul lumii.

Stalin reacționează însă violent. El era convins că planul instalării evreilor în Crimeea s-a alcătuit în

colaborare cu „imperialiștii americani”, corespunzător dorinței sioniștilor de a rupe peninsula de Rusia sovietică. Totodată el a înțeles pericolul imediat al destabilizării celui de al doilea port, Odessa, corelat cu specificul expansionist al sionismului.

Oraș natal al părintelui sionismului, Herzl, Odessa este descrisă ca „cel mai romantic oraș evreiesc... Acest bogat port la Marea Neagră, exportator de grâne, a avut un loc special în istoria poporului evreu. Se găsea în Rusia, nu-i vorbă, dar avea o atmosferă puternic cosmopolită... Japotinski [creatorul grupărilor evreiești paramilitare] vorbea, firește, rusa, germana, engleza, franceza și idiș, ca și ebraica. Asemeni majorității evreilor din Odessa - Troțki a fost un alt exemplu - era un orator înăscut”. Aici au apărut și schisme ale religiei mozaice, fapt ce a produs oroarea rabinilor ortodocși, care îi preveneau pe evreii pioși „să nu pună piciorul în oraș, care, spuneau ei, atrăgea toate scursurile din teritoriu, devenind o a doua Sodoma. Se spunea că «focul iadului arde în jurul Odesei până la o distanță de zece parasangi». Mulți dintre primii sioniști aici au apărut și tocmai din această pricină.” (Paul Johnson)

Evreii din Odessa înființaseră din 1909 gruparea para-militară *Șorenim* („Santinelele”) al cărei șef devine rapid Vladimir Jabotinski. Acesta a înființat în Palestina, la începutul secolului trecut, *Legiunea iudaică*. Desființată de britanici, înființează gruparea militară evreiască *Hagana*, embrionul puternicei armate israeliene de mai târziu. Acest spirit violent al evreilor sioniști din Odessa crease puternice necazuri armatei române atunci când aceasta, în 1941, a ocupat orașul în cursul ofensivei anti-sovietice. Astfel, la 22 octombrie 1941, evreii și sovieticii, ascunși în cei peste 500 de km de catacombe, au aruncat în aer *Comandamentul Militar Român*. A doua zi a fost descoperită, în imediata vecinătate a clădirii distruse, o centrală telefonică completă, plasată sub patul unui evreu, ce făcea legătura exterioară cu miile de comisarii sovietici din catacombele Odesei. Și până la acea dată comisarii evrei se opuseseră îndârjiți înaintării românilor.

lată conținutul telegramei mareșalului Antonescu, trimisă la 3.09.1941, din zonă, lui Mihai Antonescu:

„Comunică ministrului de interne că a fost o mare greșeală eliberarea evreilor din tabere. Acolo se găseau elementele cele mai periculoase, bogați sau săraci, care fac operă de dezagregare economică și mai ales morală și de intimidare în spate. Cei întorși în Moldova au devenit foarte obraznici.

Soldații de pe front cu mari riscuri de a fi răniți sau omorâți din cauza comisarilor evrei, care cu o perseverență diabolică împing pe ruși din spate cu revolverul și îi țin să moară până la unul pe poziție... Te rog remediază acest fapt. Toți evreii să fie readuși în lagăre, preferabil în cele din Basarabia, fiindcă de acolo îi voi împinge în Transnistria... Trebuie să se înțeleagă de toți că nu este luptă cu slavii, ci cu evreii. Este o luptă pe viață și pe moarte. Ori învingem noi și lumea se va purifica, ori înving ei și devenim sclavii lor... Și războiul, în general, și luptele de la Odessa, în special, au făcut cu prisosință dovada că Satana este evreul. El, și numai el, duce slavii ca pe o turmă de boi și îi face să moară trăgând ultimul glonț. De aici enormele pierderi. Fără comisarii evrei eram de mult la Odessa.“

Georgian căsătorit cu o evreică, cu noră și ginere evrei, Stalin a înțeles perfect, la începutul anilor '50, ce putea însemna o republică evreiască (Crimeea) în imediata vecinătate a fiefului sionist Odessa. Instabilitate și expansionism, urmate de proclamarea independenței cu sprijinul evreiesc internațional. El i-a îndepărtat sau i-a lichidat pe susținătorii acestui nou proiect sionist. Pentru a dilua puterea evreilor în conducerea statului sovietic, el convoacă în 1952 congresul partidului comunist, care nu se mai ținuse de 11 ani, pentru a spori numărul membrilor *Biroului Politic* de la 10 la 25 persoane. Printre principalii vizați cu marginalizarea era și Nikița Hrușciov, cel care peste un an avea să îi i-a locul. În plan extern, Stalin aflase că oligarhia evreiască instalată de Uniunea Sovietică în statele din lagărul socialist, își folosisese poziția pentru a înarma Israelul. Era cu precădere cazul Cehoslovaciei și al României.

Procesele sioniștilor din vârful piramidei

În Cehoslovacia, la 20 noiembrie 1952, secretarul general al partidului ceh, Rudolf Slansky, împreună cu alți 13 nomenclaturiști comuniști, dintre care 11 erau evrei, au fost acuzați de „conspirație troțkisto-titoisto-sionistă”, condamnați sau executați. Furnizarea de arme pentru Israel cu începere din anul 1948 a constituit unul din principalele capete de acuzare (o întregă bază aeriană cehă asigurase un pod aerian pentru livrarea de armament pentru Tel Aviv).

Totodată, pentru prima dată în istorie, acuzația de „conspirație evreiască mondială”, în care *Comitetul Evreiesc American* și guvernul israelian apăreau ca un fel de «Înțelepți ai Sionului», a fost formulată oficial de un guvern comunist.

Acțiunea sionistă-comunistă română fusese inspirată chiar de către cea cehă. Astfel, evreul comunist Simion Țaigher, întorcându-se „dintr-o misiune în Cehoslovacia” în anul 1947, informează grupul Anei Pauker cu privire la „organizarea unei brigăzi de evrei din Cehoslovacia pentru trimitere în Palestina, în sprijinul luptei pentru crearea noului stat evreu”, după cum mărturisea chiar el. Informarea a condus la discutarea problemei în grupul evreiesc, hotărându-se acționarea în secret, deoarece, după cum aflase Ana Pauker, englezii le ceruseră sovieticilor oprirea emigrației masive a evreilor, care creau conflicte în Palestina. „Acest cadru aprobat ne-a permis, unora dintre noi - scria Țaigher -, să includem pe lista celor aprobați să plece și pe unii tineri evrei necomuniști, unii dintre ei activiști sioniști în pericol de a fi arestați (de ex., cazul dr. Hayim Har-Paz, fost Goldberg).¹”

¹ Aceasta este încă o dovadă că evreii comuniști nu renunțaseră la evreitatea lor, după cum pretinde T. Solomovici, când spune: „Ce era evreu în această fiară comunistă... *Accidental, biologic să spunem, Alexandru Nicolschi se născuse evreu, de altfel din părinți cumsecade. În rest, nimic evreiesc n-a vrut să păstreze. Nici numele cu care venise pe lume* (Boris Grunberg). *Evreitatea nu și-a manifestat-o niciodată, îi era parcă rușine de ea. La rubrica «naționalitate» nota, mândrindu-se și sigur pe sine: «revoluționar» sau «rus»*”. În alte formulare, Nicol-schi notase la naționalitate: ateu. Dar această atitudine se explică exclusiv prin tendința, impusă la un moment dat ca politi-

Din 1948, prin Ana Pauker, grupul «Tel-Aviv Securitate» intrase în colaborare directă cu *Mossad*-ul. În acest scop, în iulie '48, sosea la București, un trimis al lui Moshe Sharet, ministrul de Externe al Israelului. El se numea Mordehai Namir, fiind ofițer *Mossad* și lucrând acoperit ca diplomat. În memoriile sale, Namir arată că a avut întâlniri oficiale cu Ana Pauker, ministru de Externe al României, și cu șefii serviciilor secrete românești. El a obținut sprijinul total al acestor evrei comuniști români: combustibil pentru Israel, menținerea tainică a taberelor de antrenament militar a tineretului sionist în vederea plecării în Israel, și emigrarea a 5.000 de evrei pe lună (60.000 de an) sub titulatura de «repatrieri», pentru a ocoli și înșela *Organizația Națiunilor Unite* și lume arabă. Alte colaborări și contacte, mult mai secrete, care presupuneau finanțarea cauzei sioniste, s-au stabilit prin secretara și adjuncta Anei Pauker, celebra evreică Ana Toma (viitoarea soție a lui Pârvulescu, ce a conspirat în anii '80 la dărâmarea lui Ceaușescu), pe care Namir a și racolat-o din acele zile ca agent *Mossad*.

Tot în 1948, Namir l-a racolat pentru *Mossad* și pe rabinul-șef Moses-Rosen, urmând ca legătura să fie realizată prin fratele Anei Pauker, un sionist fanatic care se afla în Israel, dar urma să fie retrimis în România. Fiind anul recunoașterii oficiale a Israelului, Namir chiar a participat la Templul Coral din București la o ceremonie sionistă, de comemorare a morții lui Herzl, oficiată de „proaspătul rabin-șef”. Străzile spre Templu erau ticsite de evrei.

Amploarea înțelegerilor dintre *Mossad* (prin Namir) și Ana Pauker reiese din motivele retragerii, în 12 decembrie 1949, a ambasadorului israelian la București, Reuven Rubin, care voia să scape de „activități secrete și transferuri ilegale de bunuri ale evreilor care reușeau să plece”, ceea ce înseamnă, de fapt scoaterea de valori (aur, pietre prețioase etc.) și sume bănești din România și transmiterea lor în Israel. Dealtfel, un *Raport secret* sustras de Securitate în 1964 din seifurile ambasadei SUA la București (intitulat *Evreii din România*), menționa: „În 1950

că a unui stat prizonier în mâna alogenilor, de camuflare a identității evreiești.

evreii mai aveau unele rezerve de aur, bijuterii, mobile, covoare sau alte diferite valori“.

Anii 1948-1951 au fost totodată anii celei mai intense instalări evreiești la conducere. Iată, în acest sens, alocuțiunea din 23 iunie 1949 a lui Petru Groza (președinte al Consiliului de Miniștri, adică al guvernului) către Emil Bodnăraș (membru al Biroului Permanent al partidului și Ministru al Armatei), ambii români foști moșieri, dar tovarăși comuniști:

„Nu mă surprinde că Ministerul de propagandă mă retușează în broșurile sale atâta vreme cât în Ministerul Propagandei șade Moraru - evreul care n-a uitat învățăturile sionismului... Eduard Mezincescu - care și el este evreu - este o păpușă în mâna lui Moraru. Moraru dirijează Ministerul Propagandei, azi Ministerul Artelor. Te miră că am afirmat că Mezincescu este evreu? Tatăl lui Mezincescu a fost doctor la Bacău și medic curant al lui Averescu, tatăl lui Mezincescu a fost evreu botezat¹.

Dar Moraru nu este singur acolo. Moraru și-a adus o serie întregă de oameni la Ministerul Propagandei, de la un cap la altul, și vezi ce oameni sunt aceștia.

Aproape toți evrei.

M-am pomenit într-o zi solicitat să invit la mine acasă echipa culturală bulgară, care a venit în România însoțită de echipa culturală română ce vizitase Sofia. Am primit ambele echipe. Aflasem că la Sofia a fost o echipă culturală română, dar nu-i cunoșteam compoziția. De astă-dată am avut-o în fața mea: 7 inși, toți evrei. Aceștia au fost reprezentanții culturii române la Sofia. Nu s-a găsit nici un scriitor sau om de cultură român... Credeți voi că acest lucru nu s-a remarcat, că reacțiunea nu a înregistrat că în

¹ În august 1948, Eduard Mezincescu a fost numit ministru Artelor și Informațiilor (sau al Propagandei, cum zicea Groza), apoi a fost adjunct la Externe. Deși este puțin probabil ca Petru Groza să se fi înșelat privind originea familiei lui Mezincescu, pe care o cunoștea personal se pare, istoricul evreu Vladimir Tismăneanu procedează și în acest caz la negarea originii evreiești a lui Ed. Mezincescu, spunând că știe el că acesta „era sută la sută etnic roman (nu Mesinger!)“.

străinătate cultura română nu mai poate fi reprezentată decât de către evrei? Dar Moraru, sionistul, nu pricepe acest lucru. El urmează consecvent linia marii conspirații împotriva noastră...

Formal, sioniștii nu activează ca organizație politică, în fond însă îi găsim multiplicați în zeci de mii de exemplare, infiltrați în viața politică, economică, de partid, administrativă. Să luăm pe rând organisme: lată sportul, OSP. Cine conduce, cine dirijează acolo? Evreii. Nu mai vorbesc de aparatul nostru economic, de diferitele organisme pe care le-am creat: Romlacta, Romcar, Comerțul, Planificarea - pline de evrei, peste tot evrei. Cum vrei ca evreii de la Planificare să facă muncă cinstită și corectă, să-l ajute pe Miron Constantinescu, care este foarte bine intenționat și hotărât să facă multă treabă, cum să-l ajute pe Miron evreii puși să planifice fabricile, întreprinderile comerciale de care ei au fost expropiați? Sioniștii sunt foarte bune elemente pentru coloana a 5-a.

Pe mine mă surprinde că uneori [ambasadorul israelian] Rubin, acest agent american, intervine atât de stăruitor pentru câte cineva din Comitetul Democrat Evreiesc și mă întreb ce interes are Rubin și ce legături are el cu comuniștii din Comitetul Democrat Evreiesc. Eu cred că dacă Stalin ar cunoaște această situație - și m-am gândit într-o zi să mă adresez lui - v-ar bate serios cu varga la spate.

Americanii joacă acum pe cartea evreilor și, într-o țară unde avem 400.000 evrei, cu câteva zeci de mii de infiltrați în aparatul nostru de stat, economic, politic și cultural, nu este greu de jucat pe această carte. Negustorii de ieri, fabricanții de ieri, jucătorii de la bursa neagră nu-i puteți transforma, chiar dacă vin și vă demonstrează că l-au citit pe Marx și că-l studiază pe Lenin. S-au făcut niște cursuri caraghioase pentru evreii care pleacă în Palestina. Avem noi grijă deosebită ca Palestina să nu cadă în dependența americanilor și avem să trimitem cât mai mulți evrei democrați în Palestina. Se dau și examene politice la aceste cursuri. Și ce vorbesc evreii despre aceste cursuri? Mi-au spus-o câțiva: Dle Groza, ce nu faci pentru un pașaport? Vreau să plec în Palestina, nu mai pot trăi aici, pentru că nu mai pot face afa-

ceri. Învăț marxismul, dar o să aibă grijă marea să mă scape de el. Când mă va prinde răul de mare, am să vărs, odată cu ce am mâncat, și ce am învățat...

M-am dus într-o zi într-un magazin de stat, să-mi cumpăr o cămașă, și am vrut să văd cum este organizat un magazin de stat. Spre surprinderea mea, îmi iese în cale conducătorul magazinului de stat, fost patron al unui magazin foarte luxos în București pe vremuri, pe care eu l-am cunoscut foarte bine, pentru că eram clientul lui. Scârbit, am plecat din magazin, pentru că din câteva priviri mi-am dat seama că acest fost patron exploataitor evreu și-a îmbâcsit magazinul tot numai cu vânzători evrei. Noi nu dăm muncă inginerului al cărui tată este declarat chiabur, dar primim și încredințăm posturi de comandă coloanei a cincea sioniste, pentru simplu fapt că știu să se lipească de partid...

Este o bătaie de joc cu Academia. Toată Academia, în ce privește încadrarea, repartizarea pe funcționari, atribuirea de sarcini este dirijată de evreul Roller, ajutat de o evreică care nu are decât 21 de ani și care face politică de cadre. Eu m-am opus ca Roller să fie numit academician: partea proastă e că el știe că m-am opus, pentru că la voi în partid atitudinea mea nu a fost conspirată. Puteam să-l fac eu pe Roller asistent, puteam să-i dăm lui Roller un loc de frunte în Academie, un loc politic de seamă, dar să-i dăm lui Roller un loc de frunte în Academie și să venim cu Roller răsărit peste noapte, putem spune. Istoria României să n-o mai poată citi nimeni decât din publicațiile Roller...

De ce Săvulescu și academicienii trebuie să trăiască sub teroarea unei evreice de 21 de ani? Totul este în Academie sub mâna ei. Dacă ea și Roller nu-și dau avizul, nimic nu se poate face la Academie...

La Caransebeș, conducătorul cel mare al organizației de partid este Epstein... La Lugoj, șeful securității este Klink, tot evreu. Dacă voi analiza de ce la un moment dat am avut sute de țărani fugiți în munți și alăturați bandelor lui Uță, vom găsi că toate acestea se datoresc prostiilor, actelor dușmănoase ale

lui Klink, care la un moment dat a vrut să aresteze la Teregova vreo 40 de țărani. Țăranii au fugit în pădure și după ei au mai fugit și alte câteva zeci de țărani, rudele și prietenii primilor... Uneori stai și te gândești unde încetează prostia și unde începe dușmănia. Firește, cu un Klink la Securitate la Lugoj, cu un Epstein în partid la Caransebeș și cu alții ca ei la Arte, Academie, Comerț, Planificare, Industrie, în toată țara, nu ne putem aștepta decât la consecințele dezastruoase pe care le constatăm...

În magazinele de stat - este o cifră recunoscută și de Ana [Pauker] - avem 97 % evrei. La Comisia de Stat a Planificării, cu eforturile supraomenești pe care le fac specialiștii sovietici și Miron, nu se rezolvă lucrurile. Formalități imense apasă aparatul nostru, ai nevoie de avize care durează săptămâni întregi, pentru a obține un credit. Sigur, nu este nimic surprinzător în aceasta. Expropriații care stau azi în aparatul nostru de stat nu sunt interesați să ușureze funcționarea fabricilor care au fost altădată ale lor. Deși am creat toate condițiile pentru a asigura realizarea planului, deși dispunem de finanțe, dispunem de hotărârea muncitorilor, totuși constatăm greutăți imense care zilnic ni se pun în cale sub mii de forme. Este sabotaj organizat de coloana a 5-a.

Eu nu sunt antisemit. Eu simt însă datoria să sesizez partidul de constatările mele. Ana este o femeie minunată, este un cap politic clar, dar Ana plutește în nori, asta este marea ei lipsă. Ana nu știe ce se face la Ministerul de Externe și ce are ea acolo. Eu pregătesc material și pentru Ana și într-o zi am să vorbesc cu ea. Ministerul de Externe este plin de evrei, coloana a 5-a a pătruns și acolo."

stenogramă 23 iunie 1949, orele 20³⁰-22³⁰

publicată și de Gheorghe Buzatu în Stenograme și

Cuvântări Secrete. Dosare Inedite...

Petru Groza nu avea însă nici o putere, funcția sa fiind aproape decorativă. El însuși recunoștea că Ana Pauker îi controla întreaga activitate. Evreica, fiind la el acasă, îi zisese: „Pătrule, vreau să-ți prezint un tânăr care o să-ți placă”. Groza, concluziona cu amărăciune: „Era

viitorul meu secretar general, Hodoș, și el tot evreu“. Iar Hodoș și-a mai luat și un ajutor, tot evreu. „Alta - adăuga șeful statului, Petru Groza -. Într-o zi simt nevoia să mă consult cu arhitectul, știam că am un arhitect la Consiliu. Când mi se prezintă, constat că nu mai este vechiul arhitect, e unul nou, și acesta evreu.“ Pe de altă parte, nici cariera politică a lui Groza nu se clădise fără evrei. El a trăit o pasiune cu Elena Lupescu-Grunberg, iar în august 1944 a fost ajutat să ajungă clandestin în capitală, să vină la putere, de industriașul evreu Max Auschnitt (la intervenția avocatului comunist, Lucrețiu Pătrășcanu, căsătorit cu evreica Herta Schwamen, devenită Elena), zicând în '47 că „eu am stat în pușcărie pentru că i-am ajutat pe evrei cu bani“¹.

Ana Pauker acționa plenar, protejată de evreii Valter Roman Neulander, Mihail Florescu - ministru la Industrie, Gaston Marin - ministru la Energie, Mihail Boico - general MAI, Wilhelm Einhorn la Securitate etc.

În 1952, la București, sub comanda lui Stalin, Gheorghiu-Dej, secretarul general al Partidului Muncitoresc (Comunist) Român, dispune și reușește arestarea membrilor grupului sionist al Anei Pauker (Luximin, Ioska Chișinevski-Broitman, Vasile Luca, Teohari Georgescu - alias Burah Tescovici etc.), care la scurt timp vor fi și condamnați, pentru „deviaționism“ de la linia partidului și a statului. Acuzele au fost similare celor aduse sioniștilor din Cehoslovacia. Ana Pauker erau incriminată și pentru că organizase personal, în România, sub diferite acoperiri, acțiuni de sprijin a organizațiilor sioniste din exterior².

¹ Laurențiu Ungureanu, *Apostolii lui Stalin: Petru Groza, ultimul burghez. De la tentativa eșuată de suicid la idila cu Elena Lupescu și „divorțul decent și elegant de monarhie“* (2014) și *Petru Groza văzut de istoric. De la șefia guvernului la șefia statului (1945-1958)*, în *Ziarul Hunedoreanul* din 17 martie 2016.

² Mazilirea grupului Anei Pauker s-a hotărât în 1952, în timpul unei întâlniri la Moscova dintre Stalin și Dej, deoarece acești evrei trădau cauza comunistă, de care doar se foloseau în favoarea sionismului și a iudaismului, căci în momentul în care «emigrau» spre Israel, evreii din România se înscriau în *Comitetul Democrat Evreiesc*, ca fiind comuniști, dar ajunși în Israel aproape nici unul nu adera la *Partidul Comunist Israelian*. Gh.

Acuzele concrete asupra grupului Anei Pauker, numit și „Tel Aviv Securitate” s-au extins și asupra altor evrei. Ele se refereau la faptul că grupul evreilor sioniști din conducerea statului, folosindu-se de structurile Securității, a cărei conducere operativă o acaparaseră, „storceau, prin tortură banii cetățenilor români din băncile din străinătate și-i trimiteau prin canale secrete în Israel”.

Moartea lui Stalin

Evenimentele se precipitau însă și la Moscova. Stalin era convins că unii dintre cei mai apropiați colaboratori ai săi muriseră otrăviți de către un grup de medici evrei sioniști. Printre cei asasinați se găsea și celebrul Jdanov, care, împreună cu Stalin, avea pe conștiință eliminarea din fruntea serviciul secret N.K.V.D. (precursor al K.G.B.), cu câțiva ani în urmă, a evreului farmacist Henrik Jagoda. La rândul său Jagoda însuși fusese bătut de către chiar Troțki (Lev Bronstein după numele său real) că grăbise moartea lui Lenin. Când Stalin l-a destituit pe Jagoda, l-au numit în locul acestuia pe Ejov. „Ejov și-a îndreptat prima acțiune împotriva *cekiștilor* merituoși legați de Jagoda, precum și a înalților funcționari ai N.K.V.D. Nimeni nu mai utilizase înaintea sa un astfel de procedeu pentru cucerirea puterii. Pentru început i-a chemat la Moscova, la o conferință... Conferința a fost de scurtă durată și a avut o evoluție neașteptată. La ordinul lui Ejov, asupra funcționarilor N.K.V.D. adunați în sală, s-a deschis foc de mitraliere.” (Konrad Sakowski, *Secretele CEKA, NKVD, KGB.*)

Văzuți ca veșnic conspiratori, în mintea lui Stalin și a apropiaților săi încolțise ideea izolării evreilor prin deportarea în masă în Siberia. Dar, curând, în iarna 1952-1953, a ieșit la iveală „complotul doctorilor”. Șase profesori

Apostol povestea că, după ora 2 noaptea, Stalin l-a interogat pe Dej: „De câte ori ți-am spus să te deșcotorosești de Ana Pauker și nu m-ai înțeles!” Dej a tăcut. „Dacă eram în locul tău, de mult aș fi împușcat-o în cap. Credeam că în venele tale curge sânge de proletar, dar văd că ai și ceva sânge de mic burghez.” Atunci intervine Miron Constantinescu: „Tovarășe Stalin, tovarășul Dej e cam sentimental”. La hotel, Dej a strigat către Constantinescu: „Miroane, ai sarcina s-o împuști în cap pe Ana Pauker”. Miron Constantinescu a izbucnit în plâns și a plâns tot drumul de la Moscova la București.

evrei renumiți de la Spitalul din Kremlin (Kaganov, Feldman, Breistein și alții) sunt acuzați ca fiind agenți sioniști (finanțați de organizația sionistă *Joint International*, ce activa și mai activează încă și în România), și că procedaseră la otrăvirea câtorva demnitari sovietici, printre care generalul Scerbakov și Jdanov, prin folosirea unor „metode terapeutice improprii”. Trădarea conspiratorilor a venit din partea unui alt medic al spitalului, L.F. Timoșciuc. La anchetă, o parte dintre aceștia și-ar fi recunoscut vinovăția, declarând chiar că plănuiau și asasinarea lui Stalin și a mai multor lideri sovietici ruși. Serviciilor secrete sovietice, conduse de Beria, li s-a reproșat lipsa de vigilență.

La București, ancheta tindea să scoată la iveală o conspirație a evreilor „sioniști” la nivelul întregului lagăr comunist, ce includea Moscova, Praga și Bucureștiul.

„La anchetă - relatează Simion Țaigler - mi s-a spus direct, fără nici un ocol: «Ești evreu ca și ei, ai fost prieten cu ei [cu grupul sionist ceh al lui Slansky, Geminder, Reiczyn, London, Frejka, Lobl și alții]; cine o să te creadă că nu ai primit sarcina să organizezi în România ramificația grupului?» O atmosferă de neîncredere în evrei s-a accentuat în instituțiile de partid și guvernamentale în anul 1952, după anunțarea publică a «complotului» medicilor evrei din Moscova... Se simțea că se pregătesc măsuri și toți se întrebau ce măsuri anume. Moartea lui Stalin, în martie 1953, a pus capăt acestei încordări.”

Legătura cu sioniștii de la Praga o realiza la București nomenclaturistul Vasile Luca (din grupul Anei Pauker) prin nr.4 din grupul lui Rudolf Slansky, evreul basarabean Samilov (Samuel), fost colonel al Armatei Roșii, care îl recrutase pe Luca din 1940. A mai fost arestat și medicul personal al lui Vasile Luca și al altor lideri ai partidului comunist, Sandu Liebllich, care avea legături cu *Joint Distribution Committee*, organizație evreiască cu care aveau legături și medicii din complotul de la Kremlin. Luca era căsătorit cu evreica Elisabeta Birnbaum, una din secretarele Anei Pauker. Stalin și Beria (*NKVD*) doreau că dezvoltările conspirației sioniste, făcute prin procese publice, să coincidă la Moscova și la București.

Anchetele și procesele nu au mers cu dezvoltările până la capăt datorită asasinării lui Stalin, dar declarațiile

obținute au confirmat teza conspirației. S-a adeverit că fratele Anei Pauker, Zalman Rabinsohn, era agent al Mossad-ului, trimis în România din Israel în 1949, după ce în 1948 se realizase prima legătură a „tovarășei Ana” cu ofițerul Mossad Mordehai Namir. Rabinsohn devenise principala cale de comunicare a organizațiilor sioniste cu Ana Pauker după interzicerea lor oficială (formală), dar avea și rolul de a transmite comenzile de manipulare a politicii statului român și a partidului comunist.

El a recunoscut că transmitea informațiile prin intermediul legăturilor de la ambasada Israelului la București (îndeosebi prin liderul sionist A. Zissu), dar și prin Dina Rabinsohn, soția ministrului israelian de Externe, Moshe Sharett. Rabinul Șef pe România, Moses Rosen, scriindu-și memoriile a imortalizat figura lui Rabinsohn. El spune că primul ministru al Israelului de atunci, Ben-Gurion, îl numea „Fratele împărătesei” pe agentul sionist. Dealtfel, evreii o considerau pe Ana Pauker ca pe adevărata conducătoare a politicii României. „Ana era de puțin timp ministru de Externe - scria Moses Rosen -, și, deși a treia în ierarhia partidului (Gheorghiu-Dej și Vasile Luca socotiți, formal, primii), toată lumea știa că ea este numărul Unu.”

Zalman Rabinsohn avea caracterul unui fanatic. Dealtfel, tatăl său și al Anei fusese rabin. Era apreciat ca având o nelimitată putere de sacrificiu pentru cauză, religios și fără compromis. Respecta tradițiile iudaice, fiind dedicat, cu întreaga ființă idealului sionist. Profund cunoscător al *Torei* și activist în organizația sionistă *Mizrachi*, fusese până la terminarea războiului profesor de ebraică la școlile Comunității, apoi a plecat cu familia în Palestina, viitorul Israel. Datorită poziției dobândită prin activismul politic de Ana Pauker în România, Rabinsohn a fost racolat de *Mossad*, îmbarcat pe vasul *Transilvania* și trimis la București.

„Dacă Rabinsohn a venit din propria inițiativă sau a făcut-o la îndemnul «anumitor factori» din Israel, n-am putut desluși nici până azi - zicea rabinul șef. De la taciturnul acesta nu puteai să te alegi cu asemenea precizări. Fapt e că a venit să ajute pe frații săi în nevoie. Voluntar sau în misiune? Nu știm...”

Zalman primi o casă în vecinătatea Anei, la Șosea, în cartierul de rezidență al «ștabilor» și căpătă denumirea de «tovarășul Solomon». Bineînțeles că el refuza orice alimente, din motive rituale... La început, când încă nu ne cunoșteam bine și, din motive lesne de înțeles, nu aveam prea mult încredere unul în celălalt, vizitele sale în biroul din locuința mea decurgeau bizar... Ore întregi, deci, vorbeam și în acest timp creionul lui Rabinsohn lovea cu o iuțea de mașină de scris lemnul biroului meu de lucru. Dădea impresia că stenografiază. Din când în când mă întrerupea cu o scurtă întrebare. Apoi continua să noteze. La urmă, nu reacționa în nici un fel, nu promitea nici un demers, numele surorii sale nu era deloc pomenit, se ridica și pleca, întrebând când poate să revină. Numai atunci când un răspuns se impunea în mod evident, el revenea dându-mi-l, negativ sau pozitiv, ferindu-se să amintească numele tabu al Anei...

Între timp, raporturile noastre deveniseră mai calde, mai multă încredere se stabilise între noi... «Tovarășul Solomon» avea, bineînțeles, liberul acces în casa surorii sale din vecinătate. Acolo se țineau multe consfătuiri și frunțașii de partid și de guvern se obișnuiseră cu dânsul ca un om al casei, privit cu simpatia și îngăduința cuvenite fratelui tovarășei Ana."

La 14 ianuarie 1953, Gheorghiu-Dej avea să înfiereze sionismul în cadrul unei ședințe a Biroului Politic al partidului, cu precădere activitatea grupului Anei Pauker:

„Aici a intervenit acea organizație internațională, centrul mișcării internaționale sioniste, care s-a interesat și la Conferința de Pace și căuta să impună, alături de americani și sprijiniți de ei, să înscrie clauze de amestec și control în treburile țării... Joint își avea relațiile sale, reprezentanții săi. Organiza, trimitea ajutoare și, pe calea aceasta, a stimulat activitatea organizațiilor sioniste, și, în timp ce noi desființasem organizațiile «fasciste» românești, maghiare, nemțești, organizațiile sioniste de toate nuanțele și-au desfășurat steagul în deplină libertate, și chiar făceau demonstrații, organizau kibuțuri,

făceau tabere de concentrări, și educație tineretului în spirit șovin și naționalist, de un naționalism foarte feroce.

Cât timp au funcționat acestea (până la așa-numita «auto-dizolvare»), au mișunat în țara noastră zeci și sute de agenți «palestinieni» [denumire convențională în epocă a agenților israelieni ai Mossad-ului], printre care agenți ai spionajului american și englez, ai Intelligence Service-ului, care vizitau țara în lung și lat, își consolidau legături, le lărgeau, organizau rețele pentru viitor, folosind faptul că după 23 august... au hotărât să pătrundă în rândurile partidului, în rândurile organizațiilor conduse de partid, să pătrundă în aparatul de stat...

Deci este greu de conceput ca imperialiștii americani să nu-și fi recrutat oamenii săi atâta vreme cât se putea intra în Partidul Comunist fără să fie întrebat dacă a fost fascist sau nu, ci numai pe simplu fapt ca nu putea fi legionar, uitând că erau sioniști ce nu aveau ce căuta în partidul nostru. Și iată politica Anei Pauker... Nu mai vorbesc de comunitatea evreiască, care, deși a fost respinsă propunerea Centrului internațional sionist, ei au realizat aici o convenție, după câte aud semnată de Luca cu Joint... S-a ajuns până acolo că peste capul conducerii partidului, Ana Pauker s-a angajat în fața reprezentantului Israelului...

Trebuie să spunem că aici am dat dovadă de lipsă de vigilență. Sunt foarte mulți încă în partid, sunt în aparatul de stat. Cine ne dă nouă garanția mâine sau poimâine (chiar și până acum, că probabil au lucrat așa de bine, și noi destul de prost, că n-am avut fire în această privință)? Or așa cum pot să lucreze în Cehoslovacia, și în URSS după 35 de ani, și aici... pe măsura înaintării noastre, luptă mai înverșunat și au o bază largă..."

Deodată (după cum arăta și Țaigler), pe când „afacerea doctorilor evrei” căpăta o tot mai mare extindere, în noaptea de 2 spre 3 martie 1953, Stalin are un atac mortal de la o „hemoragie cerebrală”. Raportul medical privind moartea lui Stalin din arhivele Kremlinului, făcut public

abia după 50 de ani, arată însă o puternică hemoragie stomacală însoțită de vomă, puternice indicii că Stalin a fost otrăvit:

„Spre sfârșitul vieții sale, Stalin era obsedat că ar exista o conspirație evreiască în jurul său. Suspiciunile i s-au îndreptat spre Paulina, soția evreică a lui Molotov. În 1949 ea a fost arestată, iar Molotov a fost forțat să divorțeze de ea... La sfârșitul lui 1952, Stalin chiar l-a atacat pe Molotov, denunțându-l într-un discurs ca pe un potențial trădător...

Stalin... acuza medicii evrei că plănuiesc să ucidă conducătorii sovietici. În oraș intrau camioane goale. Familiile evreiești importante începeau să dispară dimineața. La 13 ianuarie 1953 apărea un articol în ziarul puterii, *Pravda*. În acesta se insinua că Beria a neglijat prinderea criminalilor... A început o campanie secretă de a schimba personalul lui Stalin. Fiica gărzii de corp care l-a slujit 20 de ani pe Stalin crede că demiterea tatălui ei [la finele lui 1952], a servit izolării lui Stalin: «...În noiembrie 1952 tatăl meu a fost chemat pentru un interogatoriu. Odată, când s-a întors acasă, ne-a spus mie și mamei mele că e foarte probabilă arestarea lui: ‚Dacă n-o să mai fiu pe lângă Stalin, acesta va muri și el curând’. Stalin a murit la două luni jumate după ce tatăl meu a fost arestat.».

În data de 28 februarie 1953 a avut loc ultima cină a lui Stalin ...După plecarea oaspeților, noaptea s-a sfârșit ciudat. La ora 6⁰⁰ a apărut din camera lui Stalin, Krustaliiov, noul gardian. El le-a spus celorlalte gărzi că Stalin le-a spus să se culce. Mai târziu, unul din ei a spus că asta nu s-a mai întâmplat, și că, în afară de Krustaliiov, nimeni nu a mai auzit ordinul...

Oare Krustaliiov l-a otrăvit pe Stalin în somn?... Au trecut 12 ore, iar șeful, un insomniac recunoscut, nu apărea... Apoi au mai trecut încă 3 ore, iar Stalin tot nu apărea. Nu s-a mai întâmplat nimic în orele următoare. Gărzile s-au îngrijorat neștiind ce să facă. Mai târziu, au avut, în sfârșit, scuza de a intra la Stalin: ajunsese corespondența Comitetului Central.

Arhivele spun că abia la orele 22⁰⁰ a intrat un gardian. El l-a găsit pe Stalin întins pe jos, într-o baltă de urină... Acum a avut loc un eveniment remarcabil. Cineva, nu se știe cine, a emis un ordin prin care oprea măsurile contra doctorilor evrei. Oare acest ordin venea de la Beria? Încerca să se salveze de noul val? În tot acest timp Stalin dormea și nici un doctor nu fusese chemat... Răspunsul ar putea fi că doctorii nu au fost chemați intenționat, pentru a-i da lui Stalin destul timp să moară...

Arhivele susțin acum ipoteza crimei, demolând ideea conform căreia boala lui Stalin era cauzată, oficial, de o hemoragie cerebrală. Pe 5 martie, la amiază, toată lumea stătea în tăcere lângă pat. Deodată, Stalin are grețuri și începe să vomite sânge. Asta e foarte relevant, căci nu se știa nimic înainte. De ce îi sângera brusc stomacul? Răspunsul ar putea fi că a ingerat o otravă. În orice caz, această sângereare este foarte semnificativă. Oare acesta e rezultatul unei otrăviri administrate de o gardă de corp...? În *Pravda* din 6 martie 1953 se anunță moartea lui Stalin. Nu exista nici o mențiune legată de o hemoragie stomacală. Nu scrie că avea sânge în stomac sau că a vomitat...". (*sursa în nota următoare de subsol*)

Medicii evrei nu au mai fost judecați, iar succesorii lui Stalin au renunțat la acuze și la proces. Din planurile de deportare în masă ale evreilor nu s-a mai ales nimic, iar lui Stalin i-a succedat la putere Nikita Hrușciov. Deși documentarul BBC din care am citat mai sus¹, îl indică pe șeful Poliției secrete (NKVD), Lavrenti Beria, ca fiind autorul asasinatului, nici o probă concretă nu există în acest sens. Executant fidel al ordinelor lui Stalin, Beria

¹ *Who Killed Stalin?* (Cine l-a ucis pe Stalin?). Realizat în 2005 de istoricul evreu Simon Sebag-Montefiore (descendent al lui Sir Moses Montefiore, un executant al familiei Rothschild), care călătorește în acest scop la Moscova și examinează în premieră conținutul unui dosar secret al KGB, documentarul exclude din start posibilitatea unei conjurații evreiești împotriva lui Stalin (chiar evită total informațiile privind conflictul dintre Stalin și iudaism-sionism), suspiciindu-i de crimă fie pe Beria, fie pe Molotov.

avea să fie lichidat la câteva luni după acesta, la rândul său. Am putea să ne uităm mai atent însă spre eşalonul doi al poliției secrete, la adjuncții lui Beria. Și aici găsim câțiva evrei, destul de motivați să scape de Stalin.

★

„După ruptura de la sfârșitul anului 1948 - scria Jean Boyer - și după marea ofensivă evreiască antistalinistă din 1949, toate tentativele evreiești de la New York de a-l converti pe [liderul comunist al Chinei] Mao într-un nou mareșal Tito au eșuat. Mao i-a rămas fidel lui Stalin până la moarte. Iar vestita destalinizare, anunțată de evreul Salomon Pearl Muter, alias Nikita Hrușciiov, în Uniunea Sovietică și în statele-satelit (printre care și România), a fost una dintre cauzele rupturii dintre Beijing și Moscova.

Acest nou dictator iudeo-sovietic a reușit să facă pace cu guvernul evreiesc mondial de la New York, după ce i-a făcut o vizită în acest oraș lui Bernard Baruch, șeful facțiunii evreiești rivale. În acest mod a luat sfârșit schisma stalinistă, prin reunificarea iudaismului universal.”

Nikita Hrușciiov nu era evreu, cum crede Jean Boyer, sau a reușit să-și camufleze bine originea într-una țărănească est-ucraineană, zonă plină de evrei odinioară, este drept, dar era foarte apropiat de liderii evrei ai Uniunii Sovietice la momentul morții lui Stalin, mai ales de protectorul său de până atunci, Lazăr Moiseievici Kaganovici, fostul cumnat al lui Stalin (evreii astăzi contestă însă faptul că Stalin ar fi fost căsătorit a treia oară cu Rosa Kaganovici, aceasta fiind doar un zvon).

✧

În aceste condiții, însă, ale dispariției lui Stalin, procesul și condamnarea în România a grupului Anei Pauker nu a mai dus, automat, la îndepărtarea evreilor din aparatul de stat, iar venirea la putere la Moscova, în 1953, a prietenului evreilor, Nichita Hrușciiov, ca secretar general al partidului, și a ginerelui acestuia, A.M. Selepin, în fruntea K.G.B., i-a salvat și pe majoritatea evreilor români, care și-au păstrat pozițiile în administrația de stat. Însăși mazilirea șefei „grupului sionist”, Ana Pauker, nu a însemnat, de fapt, decât trimiterea la „munca de jos”, ca redactor într-o editură, unde a funcționat până la moarte. Alți pseudo-

evrei „clandestini“, precum Gh. Apostol (desprins total de rădăcinile sale evreiești, căsătorit, însă, cu o evreică asumată, Melita Scharf, directoare a Radioteleviziunii între anii 1954-1958), au rămas nestingheriți în funcții, alături de alți etnici, Alexandru Moghioroș și Gh. Maurer, în conducerea Biroului Politic, ca „baroni“ ai lui Dej, în timp ce evreul Alexandru Nikolski (Boris Grunberg) avansa chiar, ca secretar general al Ministerului de Interne.

Gangsteri și sioniști

Cu asentimentul autorităților sovietice și române, un nou val de emigrare masivă a evreilor români a avut loc în 1958, când, în decurs de câteva săptămâni, s-au depus 130 de mii de cereri de plecare în Israel (unde tocmai se încheiase cu victoria evreilor agresiunea militară a Israelului, Franței și Marii Britanii împotriva Republicii Arabe Unite).

Și totuși, pentru o cauză asumat sionistă, la mijlocul verii anului 1959, în cartierul bucureștean Giulești, cu iuțeala fulgerului, s-a întâmplat un eveniment ieșit din comun. Principalii protagoniști formau un grup din cinci evrei înarmați, patru bărbați și o femeie, ce purtau cagule pe față și mănuși în mâini. Unul dintre cei cinci evrei s-a postat în ușa de acces a unuia dintre sediile *Băncii Naționale a României*, de pe Calea Giulești, pentru a bloca ieșirea oricărui cetățean sau milițian. Ceilalți s-au ocupat de atacarea și jefuirea dubei *Băncii Naționale* în care se afla o sumă uriașă în lei pentru vremea aceea, sumă care alimenta sediile băncii. Unul dintre bărbații evrei i-a țintuit cu pistolul mitralieră pe șoferul și însoțitorul acestuia, însărcinat cu paza automobilului băncii, în timp ce alți doi au transferat sacii cu bani într-un taxi furat marca Moskvici, în timp ce tânăra femeie îi aștepta pe ceilalți la volanul taxiului.

Așa cum au apărut, așa au și dispărut, în viteză.

Eficienții gangsteri erau Alexandru Ioanid (Herman Leibovici, zis și Lică), Paul Ioanid (Paul Leibovici), Igor Sevi-anu (Igor Herșcovici), Sașa Mușat (Abrașa-Sașa Glanzstein) și Monica Sevi-anu născută Alfandri. Membrii bandei aveau fiecare vârsta de 35 de ani, mai puțin șeful, Alexandru Ioanid, care avea 39 de ani, era cumnatul lui Alexandru Drăghici și fusese șef în *Inspectoratul General al Miliției*.

Unul dintre anchetatorii jafului, lt.col. Horăscu Adrian, relatează acum câțiva ani în SUA că Alexandru Ioanid fusese încadrat ca civil la «Serviciul Pașapoarte» încă de tânăr. El adăuga:

„Când s-a hotărât ca acest serviciu să treacă la Ministerul de Interne, s-a pomenit îmbrăcat în uniformă, primind gradul de locotenent major. În urma căsătoriei cu cumnata lui Alexandru Drăghici, pe atunci ministru de interne (căsătorit cu sora soției lui Ioanid, ambele surori instalate în fruntea cadrelor din C.C.), Alexandru Ioanid este trecut la Inspectoratul General al Miliției cu gradul de căpitan, ajungând într-un an colonel și directorul Miliției Judiciare pe întreaga țară... Înconjurat numai de evrei, numiți în funcții importante, printre care și ajutorul său, colonelul Șerban Samson, doctor în drept, subdirector al judiciarului pe întreaga țară, colonelul Ioanid Alexandru avea puteri depline, intrând când voia la ministrul de Interne, cumnatul său, Al. Drăghici, la generalul Staicu Stelian, șeful IGM, cât și la generalul Filip Aurel, șeful Miliției Capitalei.“

Acum vrea zece ani a apărut în Israel și relatarea subordonatului direct al lui Ioanid, care era la acea vreme șeful Miliției judiciare regionale, tot evreu, pe nume Moshe Grossfeld:

„De mai multe ori am fost în cabinetul lui Ioanid, unde mi-a relatat că el procură pașapoarte false pentru evreii care vor să plece în Israel și nu au primit aprobare legală, și nu o dată a pus la dispoziția acestora mașina lui personală pentru a-i duce la aeroportul Otopeni.

Îmi aduc bine aminte. Era într-o noapte pe la orele 24, când mă aflam în biroul lui Ioanid, fiind invitat după terminarea unei analize a muncii. Eram numai noi doi. A închis ușile, s-a așezat lângă mine și mi-a spus: «Avem nevoie de bani pentru a-i ajuta pe evreii care s-au înscris pentru plecare în Israel și au fost dați afară imediat din servicii, nu au din ce trăi» - și, în continuare, a spus - «Nu peste mult am să mor, dar să știi că Ioanid a fost un evreu adevărat». Am mai vrut să-i pun întrebări, dar el a închis discuția; lacrimi i-au venit în ochi, am plâns împreună.“

Chiar dacă discursul ulterior al lui Ioanid era unul politico-sionist, implicarea sa ca și creier al acțiunii a apărut pe fondul unei crize personale. Din motive rămase neelucidate, între Alexandru Ioanid și soția sa, cumnata lui Alexandru Drăghici, intervenise divorțul, vina fiind a lui Lică, după cum credea sora nevestei sale, ceea ce l-a determinat pe ministrul de interne Drăghici să îl îndeparteze din Miliție.

Dacă creierul jafului a fost Ioanid, sufletul întregii bande era Monica Sevianu. Aventurieră, frumoasă, neastâmpărata și inteligentă, ea avea legături personale cu mișcarea sionistă. De foarte tânără, în timpul celui de al doilea război mondial ea s-a implicat în lupta subversivă sionistă. După război a avut o scurtă legătură cu un tânăr sionist cu care dorea să plece în Palestina (*Israelul embri-onar*). Cum iubitul ei nu s-a mai arătat interesat de căsătorie, deși însărcinată, ea a plecat singură.

Fetița ei s-a născut în Israel, „iar Monica, după câțiva ani și după ce a frânt câteva inimi de agricultori evrei, s-a întors în România, la părinți“. Frecventând „cercurile de tineri evrei progresiști“ din București, Monica a cunoscut un tânăr „de viață“, Igor Sevianu (viitor important participant la jaf), cu care s-a căsătorit, deși el era cu un an mai tânăr ca ea, și au avut un băiat.

„Enigma lui Igor, zis Gugu, e și mai greu de pătruns. Charismatic, descurcăreț, și-a găsit un loc în regimul comunist proaspăt instalat, și a ajuns ofițer la Ministerul de Interne. Pentru abateri neprecizate, a fost exclus din slujbă, trăind o vreme din expediente. A dus însă în continuare viața privilegiată a intelectualității bucureștene, unde oamenii [a se citi o parte a evreilor] treziți din iluzia paradisului comunist își înecau dezamăgirile dansând pe o margine de vulcan, exprimând în cercuri restrânse disprețul față de regimul comunist...“. (sursă evreiască: Ella Rind)

Ideea jafului s-a născut în mintea celor doi soți Sevianu (). În apărarea lor, și-au motivat acțiunea prin faptul că, nemaivând slujbă de multă vreme, trăiau împreună cu cei doi copii din ceea ce câștiga Monica cu lecțiile de ebraică. Adevărul este că regimul pe care îl așteptaseră le apărea acum în toată splendoarea lui searbădă. Înainte de a constitui banda ei studiaseră înde-

lung planul de realizare a jafului, inclusiv modul de a fura un taxi. Nimic politic, iar pentru a supraviețui nu era necesar un jaf de asemenea proporții.

Și totuși...

Grupul de acțiune a fost motiv politic. Dincolo de lăcomia lor, ei „slujeau o cauză, aceea a oprimaților de evrei din România” și cauza sionistă. Când Igor Seviianu i-a contactat pe cei doi frați Ioanid, propunându-le planul, aceasta le-a fost deviza: sionismul. Nu le-a trebuit mult să se pună de acord, iar cercetările ulterioare au demonstrat ca grupul avea o largă bază de complici evrei, o adevărată organizație: Haralambie Obedeauu (Harry Lazarovici), ofițer de miliție până în 1956, redactor la ziarul comunist *Scînteia*, decan al *Facultății Ștefan Gheorghiu*, apoi Anița Ioanid, Nora Einhorn, Zigmund Stahl, Michael Seviianu-Herșcovici, Janina Neuberger, Isac Feins, Iosif Glanzstein, David Leibovici-Ionașcu, Ița Alfandri, Ițic Rosenberg, Pierette Seviianu.

Se pare că pus pe liber, dincolo de realizarea jafului, activitatea „sionistă” clandestină a lui Ioanid era sinceră, în plan propagandistic, cf. relatării lt.col. Horăscu Adrian:

„Tot în acel timp au început să apară manifeste sub formă de fluturași, scrise de mână și multiplicare la șapirograf, având caracter antiguvernamental, instigându-i pe români la revoltă. Aceste manifeste, duse la laboratorul de grafologie din direcția specială, unde era director colonelul Zambeti, bun prieten cu Ioanid Alexandru, și care din primul moment a recunoscut scrisul prietenului său, au avut efect de bumerang asupra celui ce le lansase.

Confirmat și de analiza grafologică, scrisul aparținând lui Ioanid, trezește în mintea prietenului său, colonelul Zambeti, bănuiala că, fiind îndepărtat din miliție, Lică ar fi putut fi racolat de o putere străină. Zambeti merge la Alexandru Drăghici, raportându-i părerea lui în acest caz, ministrului venindu-i ideea de a intercepta telefoanele primite sau date de cumnatul său, dispunând ascultarea telefonului lui Ioanid de către serviciul T, atât de bine cunoscut, nefăcând însă nici o legătură cu jefuirea băncii.”

În tot acest timp banda își făcea planuri, dar se și apucase să cheltuiască o mare parte din bani prin chefuri la restaurante, cum ar fi restaurantul *Ambasador*, la care își permiteau să invite și foști colegi din miliție, care tocmai se ocupau de jaful din Giulești. Unul din planurile lor era acela să fugă în străinătate (cu destinația finală Israel), motiv pentru care au dus tratative cu un ofițer de aviație. Banii urmau să fie transformați în obiecte de valoare cumpărate de la evreii ce rămâneau în țară: aur, tablouri, icoane etc., ce urmau să fie valorificate în străinătate.

Tot planul le-a fost dat peste cap din cauza limbuției. Paul Ioanid, fratele ex-colonelului Ioanid, l-a sunat pe acesta panicat, că Miliția face controale la el în cartier. Telefonul lui Ioanid era însă ascultat de Securitate, din cauza manifestelor descoperite cu scrisul său, când el îi răspunsese fratelui Paul:

- Fii liniștit, eu sunt tot timpul printre ei, n-au aflat nimic, iar alea sunt puse bine, în pod la Herșcovici, pe [strada] Enăchiță Văcărescu!

Securitatea a crezut că este vorba de o tipografie clandestină, dar, descinzând în secret în podul de la adresa indicată, securiștii au descoperit o mare parte din banii furați, precum și cagulele și armele folosite la jaf. Arestați în scurt timp, cu toții, Alexandru Ioanid recunoaște fapta, declarând că el este autorul principal al atacului, inclusiv al unui atac asupra băncii din Timișoara, de pe vremea când era încă activ.

Dosarul lor penal s-a numit «Lovitura antinațională și antistatală», fiind dirijat, după cum spun evreii, de către însuși secretarul general al partidului muncitoresc (comunist), Gheorghiu-Dej. Deși acuzații au făcut caz de idealurile lor sioniste, procuratura a evitat să dea un caracter politic procesului, fiind inculpați ca niște simpli tâlhari. La proces, Paul Ioanid (fratele colonelului Ioanid) „a făcut un rechizitoriu al politicii antisemite a regimului împotriva intelectualității evreiești“, spun evreii, transformându-se din acuzat în acuzator al statului român. Instanța, însă, i-a condamnat la moarte, mai puțin pe Monica Sevișanu, condamnată la cinci ani de închisoare.

Eliberată în 1964 ea plecat în Israel.

O întrebare a continuat să persiste în mintea celor ce s-au aplecat asupra loviturii gangsterești a celor cinci si-

oniști: a fost ea într-adevăr o acțiune politică sionistă, sau doar „fapta unor nomenclaturiști evrei“?

Cert este că Gheorghiu-Dej, imediat după moartea lui Stalin, și-a atenuat limbajul antisionist, încercând condamnarea acestora prin cea mai simplă încadrare a faptelor în *Codul Penal*. Oricum, în 1970 și 1971, Israelul a făcut presiuni diplomatice asupra României pentru ca membrii familiilor bandei de jefuitori să obțină permisiunea de a emigra în Israel, ceea ce a obținut cu ușurință, deoarece regimul lui Nicolae Ceaușescu era relativ filisionist, ca singur stat din lagărul comunist est-european ce avea relații oficiale cu Israelul.

Agentura și moartea

Altă problemă pe care o avea Dej, după scoaterea armatei sovietice din țară, era îndepărtarea agenturii evreo-sovietice creată de evreul Jagoda, activată apoi de Ejov și Beria (foști șefi ai N.K.V.D.). La câteva luni de la moartea lui Stalin, Hrușciov îl chemase pe Dej la Moscova și îi dictase: „Veți reduce efectivele ministerului Securității și ministerului Afacerilor Interne!“

Gheorghiu-Dej probase o fidelitate exemplară față de Stalin, în timp ce față de Hrușciov manifesta o vădită independență, și era conștient că Hrușciov îi caută un înlocuitor, un candidat fiind Lucrețiu Pătrășcanu, care era căsătorit cu o evreică. De aceea, poate, a urgentat condamnarea și executarea acestuia în 1954.

„Nu retragerea armatei roșii din România, din vara lui 1958, îl neliniștea pe Hrușciov... - scria istoricul A. Cioroianu -, ci faptul că, în urma acestui an, 1958, un renăscut naționalism românesc devenea din ce în ce mai lesne sesizabil chiar în activitatea partidului“.

Pe Dej îl preocupa, însă, cum am spus, mai mult decât distrugerea rețelei românești de spionaj și contraspionaj - cum îi ceruse Hrușciov - prezența numeroasă a agenților sovietici pe teritoriul României. Majoritatea acestora erau evrei, chiar șeful K.G.B. de la Moscova fiind ginerele lui Hrușciov, evreul Al. Selepin. Unul dintre agenții sovietici evrei de la București, Iosif Chișinevschi (cu numele real de Jakob Broitman), vicepreședinte al guvernului român, demarase din anul 1957, cu comandă de la Moscova, atacuri pentru culpabilizarea de

„stalinism“ a lui Dej, în timp ce Nikolski (Grünberg) instalase tehnică de ascultare în casa și în cabinetul lui Dej.

Se pare că sovieticii lui Hrușciov, în frunte cu acesta, au decis asasinarea „stalinistului“ Dej, iar cel mai bun prilej l-au avut în iunie 1963, când Gheorghiu-Dej, în fruntea unei delegații române, se deplasa pentru câteva zile la Moscova, fiind chemat de Hrușciov. Selepîn, șef al K.G.B.-ului, după toate indiciile a ordonat ca în timpul acestei șederi, Gheorghiu-Dej să fie permanent și puternic iradiat cu uraniu, ceea ce avea să îi provoace un cancer galopant și moartea.

Peste numai două luni, întors la București, la 30 august 1963, Gheorghiu-Dej pune, în cadrul Biroului Politic al partidului-stat, problema desființării agenturii sovietice din România. Sarcina deschiderii discuției i-a trasat-o mai tânărului Nicolae Ceaușescu, pentru a-l încerca. Luând cuvântul, Ceaușescu arată că această problema i-a fost pusă și lui Hrușciov la Moscova (de către Dej), precizând (conform stenogramei):

- Am stat de vorbă cu o serie de oameni, de unde a reieșit că se continuă și acum să se recruteze agentură pentru serviciul de spionaj sovietic. Au continuat să recruteze din cetățenii români pentru agentura sovietică. Un grup de tovarăși de la partid și de la Ministerul Afacerilor Interne au stat de vorbă cu o serie de oameni asupra cărora noi am avut date că au lucrat în agentură... Unii spun că au întrerupt în 1949-1950, alții spun că au continuat până acum. De la toți reiese că, conducătorul grupului era Ana Pauker...

Gheorghiu-Dej, însuși, a continuat:

- Biroul Politic să hotărască să curme orice urmă, orice încercare de organizare a acestei activități care pune sub semnul întrebării înseși relațiile dintre țările noastre... Consider că este o manifestare de neîncredere, este o încălcare nu numai a suveranității, dar este ceva mai greu de calificat, niște relații dintre stăpân și stăpânit... Consilierii lor, așa numiții specialiști la care apelasem ca „să ne arate cum să muncim“, se ocupau de acest lucru. Îmi aduc aminte ce încet vorbea șeful acestor consilieri și îmi spunea: n-ar fi bine să mergem în altă parte? Vă aduceți aminte că Sutov, care a spus că are indicații să cunoască membrii Comitetului Central, mi-a cerut dosarele

membrilor Comitetului Central și, la urmă, mi-a spus: «Tovarășe Dej, dv. sunteți ocupat, dați indicații tovarășei Ana [Pauker] să facă acest lucru», și atunci am spus lui Ana să se ocupe ea de această problemă, lucru pe care l-a făcut foarte bucuroasă... Noi am pus problema să nu avem agentură în nici o țară socialistă și, culmea, ce l-a făcut pe Hrușciov să mă declare «ticălos» încă înainte de a se declanșa divergențele între noi. Să nu vă faceți iluzia că nu suntem ascultați în orice țară socialistă, oriunde mergem. Când i-am arătat acest lucru lui Hrușciov, el a încercat să justifice existența acestei agenturi: că oamenii au fost îngrijorați de ceea ce se întâmplă în relațiile dintre România și Uniunea Sovietică... Atunci i-am spus: «Dacă dv. vreți să-i considerați pe aceștia purtători de cuvânt ai prieteniei româno-sovietice, atunci faceți o mare greșeală... Cred că așa cum am pus chestiunea lui Hrușciov s-a procedat bine... Eu cred că Biroul Politic, în mod hotărât, trebuie să aprobe această orientare, care este continuarea poziției noastre luată în discuțiile cu tovarășul Hrușciov. Să stăm de vorbă cu toți cei pe care îi cunoaștem, alții vor veni ei singuri să ne aducă la cunoștință, noi să-i clarificăm, să fie devotați partidului nostru și nu unui organ oarecare, care amenință că-i împușcă...

Iradierea lui Gheorghiu-Dej i-a declanșat un cancer care l-a pus la pământ. Faptul că era bolnav se bănuia și de alții și de către el, deoarece își pierduse obișnuita energie, mulți dintre «tovarăși» bănuind că vina este a „rușilor”, care l-au procopsit cu vreun cancer, după binecunoscuta tehnică kaghebigă¹.

În 1964, în urma unei surde și lungi lupte politice, Hrușciov a fost înlocuit de către rusul Brejnev la conducerea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, dar schimbarea totală a mai durat câțiva ani, cele mai târzii schimbări făcându-se la marginile imperiului sovietic, adică în țările satelite Moscovei, cum era și România. Pe

¹ După părerea noastră, iradierea lui Dej trebuie să fi continuat și la București, prin agenți necunoscuți. Peste câțiva ani, în 1970, Securitatea română a primit de la K.G.B. un dispozitiv miniaturizat pentru iradierea umană, care declanșa un cancer galopant și genera moartea, fiind descris ca „o sursă de thalin radioactiv, mult mai puternică decât cea folosită în 1954 pentru asasinarea «trădătorului» Nikolai Koklov”.

moment, Gheorghiu-Dej scăpase din punct de vedere politic de a fi eliminat de către echipa filo-evreiască a lui Hrușciiov, dar boala lucra deja implacabil înăuntrul său.

Spitalul Elias (fost «Israelit») din București era spitalul nomenclaturii comuniste, dar, în același timp, era impregnat de agenții sovietici ai K.G.B.-ului. Unul dintre aceștia era doctorul Molin, venit de mulți ani de la Moscova, director al Secției de Urologie a spitalului, căruia i-a revenit sarcina de a-i face biopsia lui Gheorghiu-Dej, pentru a putea fi diagnosticat cancerul acestuia și eventualul tratament. Doctorul Molin îl scoate însă din sală pe doctorul Fărcașanu și prelevă o probă dintr-un țesut sănătos, în timp ce proba din țesutul bolnav o ascunde. Astfel, la analize, Dej a fost declarat sănătos, deși cancerul avansa nemilos, iar un tratament adecvat i-ar fi putut prelungi totuși zilele. În 1965 Dej murea în condițiile în care era un bărbat în floarea vârstei, iar la autopsie se constată existența cancerului.

Gheorghe Apostol era de mai mult timp candidatul Moscovei desemnat ca succesor la șefia partidului comunist român și a statului (din timpul lui Hrușciiov chiar). S-a lansat ideea că însuși Dej l-ar fi desemnat ca urmaș pe partul de moarte¹ (teză susținută, printre alții, și de către evreul Silviu Brucan, denunțată însă, ca falsă, de către fostul nomenclaturist Niculescu-Mizil), dar, din spirit naționalist (anti-sovietic), mai tânărul Nicolae Ceaușescu a fost sprijinit în defavoarea lui Apostol de către ceilalți membrii ai Biroului Politic al partidului (Gh. Maurer, Emil Bodnăraș și Chivu Stoica) în preluarea conducerii partidului.

„«Înscăunarea» lui Ceaușescu - scria A. Cioroianu - se produce în paralel cu răcirea cadavrului lui Dej, chiar mai înainte ca delegațiile străine să ajungă la București în vederea funeraliilor. Astfel încât, în momentul în care aceste delegații (inclusiv cea

¹ originea evreiască a lui Gheorghe Apostol (ca fiind evreul Gerschwin din Galați) este o enigmă istorică. Ea apare în note informative din anii '40, dar este negată de către autorii evrei, precum Teșu Solomovici sau Tismăneanu. Ei însă merg prea departe atunci când nu recunosc originea evreiască a mai multor foști nomenclaturiști comuniști, pentru simplul motiv că nu ar fi fost circumciși.

sovietică!) coboară pe aeroportul Băneasa sau în Gara de Nord, problema succesiunii la București era deja reglată...".

Oricum, Ceaușescu nu s-a ferit să transmită Moscovei poziția sa politică: îl condamnă public pe Gheorghiu-Dej de „stalinism“, apoi îi reabilitează pe evreica Ana Pauker și pe Lucrețiu Pătrășcanu. Mai mult, în timp ce la Moscova se dădeau luptele finale între comuniștii evrei și cei prieteni lor, pe de o parte, și cei neevrei și neprieteni acestora (câștigată deja în bună măsură de cei din urmă, prin instalarea lui Leonid Brejnev la conducerea partidului comunist), pe de altă parte, el, Ceaușescu se înconjură și de evrei (îndepărtând încet, în scurt timp, pe toți cei care l-au susținut inițial), iar față de statul Israel adoptă cea mai favorabilă poziție dintre toate țările din lagărul socialist (satelite ale Moscovei), una ultra-sionistă, ceea ce avea să îi aducă un sprijin ocult mondial, la care se adaugă și cel al masoneriei (italiene, mai ales).

★

Ceaușescu ca marionetă

Curând, venirea lui Ceaușescu în fruntea partidului comunist român și mai apoi a statului, a dus la o totală relaxare pentru evreii de la conducerea țării. De fapt, el avea nevoie de capital extern pentru a-și consolida poziția încă nesigură în interior, iar faptul ca avea evrei în familie era un atu de jucat, și al lui, dar și al evreilor. Modul paranoic de gândire ce îl caracteriza, ca și pe Elena, l-a determinat să își distrugă toți susținătorii inițiali, sau pe toți cei care i-au fost egali la conducere.

Aspectul exotic al istoriei neoficiale îl reprezintă faptul că Elena, soția lui Nicolae Ceaușescu, fostă Petrescu, avea un frate, Gogu Petrescu, a cărui soție Adela, era evreică. Pe numele ei real de Raschela (Rașela), evreica Adela venise la București din Rusia și devenise automat membră a Partidului Comunist Român. Fiind mai mare decât cumnata sa Elena, a luat-o la partid, ocupându-se de viitorul ei. (Această informație, că Adela era evreică, a fost împărtășită mai ales de colonelul Teodor Filip, fost șef pe București al trupelor Securității USLA, în cărțile sale.)

Gheorghe (Gogu) Petrescu este cel care, sărac fiind acasă, plecase la București după un rost, dar aici a întâlnit-o pe Rașela-Adela, care „l-a convertit“ la marxism-leninism

și cu care s-a și căsătorit mai târziu. În 1936, Gogu a adus-o la București și pe sora sa Elena, de 20 de ani, să locuiască cu el și cu Adela, soția sa evreică, astfel că și Elena, muncitor necalificat și fără studii, a fost și ea racoltă astfel de comuniști. „Singura prietenă de cursă lungă a Enei Ceaușescu a fost cumnata ei, Adela Petrescu - consemnează istoria -. Amândouă mergeau uneori să-și viziteze logodnicii deținuți [pe Nicolae Ceaușescu și pe Gogu Petrescu]. Altfel, tinerele n-au pregetat să se înveselească puțin cu ce aveau la-ndemână. S-a-ntâmplat ca al șaselea născut dintre cei nouă frați Ceaușescu, botezat tot Niculaie (viitorul comandant al Școlii de Securitate de la Băneasa, rebotezat Andruță), să-și viziteze fără de veste viitoarea cumnată. «Deținea probe că această cumnată a sa era nu numai înclinată să intre în cârdășie cu străinii, dar că o și făcuse, și încă din tinerețe, iar el o prinsese», a scris Dumitru Popescu în memoriile sale despre relatările zilei aceleia făcute de Andruță Ceaușescu. «Ce crezi, domnule, că se petrecea acolo?, și-a citat memorialistul colegul de celulă din 1990. În odaie erau doi nemți. Da, militari, cu grade pe umeri. S-au fâstâcit, s-au ridicat în picioare, dând de înțeles că tocmai se pregăteau de plecare... Pe masă erau prăjituri, ciocolată, coniac. Gramofonul începuse să hârâie... Au spus o poveste încâlcită din care reieșea că prin cei doi obțineau informații pe care i le transmiteau lui Petrescu.»¹

„Hai să începem cu începutul: deci Elena l-a cunoscut pe Nicolae în 1939 când a fost o mare revoltă și un miting la Obor în 1939, după care Nicu [Ceaușescu] a căzut din nou în pușcărie, și cea care se ducea la pușcărie era Elena... sora lui [Gheorghe Gogu] Petrescu, căsătorit cu Adela... Adela Petrescu care era evreică“, relatează și bătrânul nomenclaturist comunist Ștefan Andrei (într-un interviu dat către Victor Roncea și Vladimir Alexe pentru ziarul *Ziua* în 2008).

Într-o autobiografie a ei din 1950, Elena Ceaușescu scria agramat, la 34 de ani, pentru cadrele partidului comunist: „Din 1936 am participat la ședințele Sindicatelor Unite din șerban Vodă. Mă cunoaște Rada. În 1937 am început să lucrez pentru apărare [sindicală, adică bătaușă

¹ Lavinia Betea, *Elena Ceaușescu în iubiri fatale*, *Jurnalul Național* 15 dec 2009.

-n.n.] până în 1939. Prima legătură a fost Oltar [?]. În 1939, când sa format comisia pentru tineret, am luat parte și am început să lucrez pentru UTC. În 1939 am fost făcută m.p. [muncă politică, adică a fost acceptată de organizația comunistă] mi sa comunicat de Ioniță (metalurgist) în preună cu Sara David care lucra în aceiași fab. cu mine...

Din 1939 până în 1941 am lucrat în comitetul local pe linie de UTC [Uniunea Tineretului Comunist - n.n.] ca secretară a Sectorului III Albastru ...În 1941 am primit un avertisment din cauză că am fost în tro casă conspirativă și am fost (*ilizibil*) până legătură de către Rec ștefan care sa dovedit că a fost agent de Siguranță încă din 1940. Din septembrie am fost arestată singură. Am fost dată [în primire, turnată - n.n.] de Mitran care devenise procurator, nu am recunoscut nimic și nu am dat pe nimeni. Din lipsă de dovezi am fost eliberată... În 1943 prin iulie am luat legătură pe linie de apărare cu Revi Elena, Olga Vașș până la 23 August am pus colete pentru Târgu Jiu."¹

Nu spunea nimic despre cea mai bună prietenă a ei, prietenă inclusiv de nebunii, cumnata ei evreică Adela, dar arăta că a lucrat în conspirativitatea comunistă cu alți evrei: Oltar, Sara David și Olga Vass, ultima fiind nimeni altă decât sora Gizelei Vass, care, peste ani, avea să ajungă, cum vom vedea, șefă la relațiile externe al CC al partidului, în timpul domniei Ceaușeștilor, asigurându-le acestora o legătură directă cu Israelul. Totuși, Ceaușeasca a păstrat o

¹ Rașela Petrescu i-a prezentat-o pe Elena Petrescu lui Nicolae Ceaușescu la manifestările sindicalisto-comuniste din 1939, fiind de față și Marin Ceaușescu, fratele mai mare, primul curtat de Adela-Rașela pentru Elena. În același an, 1939, Nicolae Ceaușescu ajungea șef al Uniunii Tineretului Comunist, dar avea să fie și închis. Mai apoi, după război, în 1946, Rașela a reușit să îi căsătorească pe Elena (gravidă în șase luni cu Valentin) și pe Nicolae Ceaușescu. Și Valentin Ceaușescu s-a căsătorit cu o evreică, iar fiica Ceaușeștilor, Zoe, avea să trăiască amoros cu evreul Petre Roman, fiul lui Valter Neulander. (Valentin Ceaușescu s-a căsătorit cu Iordana Borilă, fiica unui membru al Biroului Politic al partidului, a cărei mamă era evreică unguroaică, în timp ce lui Nicușor Ceaușescu nu i s-a mai permis să se căsătorească cu fiica lui Niculescu-Mizil, Donca - căci ar fi fost o orfană româncă adoptată de familia Mizil -, aceasta fiind chiar internată forțat la Spitalul Elias pentru a avorta copilul făcut cu Nicușor.)

legătură permanentă, chiar dacă secretă, cu cumnata Rașela (Adela), singura ei „prietenă de cursă lungă“, după cum relatează și o nepoată de-a ei, Mihaela, fiica lui Marin Ceaușescu: „Pe tanti Adela am cunoscut-o bine, era prietenă cu mama... unchiul [Nicolae Ceaușescu - n.n.] nu o agrea foarte tare, era vorbăreț și băgăreț, cum zicea unchi-miu. Știu că tanti Lenuța [Elena Ceaușescu] se întâlnea cu ea pe ascuns, când nu era el acasă, și nu în Primăverii 50, adică nu în casa în care locuiau ei, ci în casa în care locuiau bunicii, părinții unchiului Nicolae. Și mama Elenei a locuit tot acolo.“ (*Unchiul Nicolae Ceaușescu*, interviu cu Mihaela Moraru, născută Ceaușescu, în *Jurnalul Național* din 23 ianuarie 2005.)

Odată cu ascensiunea politică a lui Ceaușescu, Adela-Rașela și Elena Petrescu au devenit în scurt timp, din grija primeia, apropiate cercurilor evreiești, mai târziu ale Mossad-ului chiar, pentru care Elena devenise un pion foarte important (transformabil în regină). Relatările împrejurărilor cum Adela-Rașela a racolat-o pe Elena Petrescu pentru Mossad, aparțin familiei lui Nicolae Ceaușescu (Elenei și lui Emil Bărbulescu), precum și afirmația că Rașela a dirijat toată activitatea politică și de stat a Elenei Ceaușescu, devenind destul de repede «Cabinetul 2» al României

Deși racolarea efectivă a Elenei Ceaușescu de către Mossad a avut loc în anii '50 (când soțul ei, Nicolae, se afla la studii în U.R.S.S.), un grup important de evrei, compus inclusiv din agenți Mossad (după cum concluzionase Nicolae Doicaru, șeful contraspionajului românesc, care știa că, înainte de căsătorie Ceaușescu trăise cu un tânăr evreu, care, plecat în Israel, devenise ofițer Mossad, și cu care ea mai păstra legătura), a înconjurat-o pe Elena Ceaușescu, imediat ce soțul ei, Nicolae, a ajuns la putere. Grupul s-a plasat îndeosebi la ICECHIM, întreprinderea de stat românească unde Elena Ceaușescu a funcționat ca director general din 1965 până în 1989, perioada dictaturii ei și a lui. Chiar și medicul personal al soților Ceaușescu era tot un evreu, Abraham Schechter, asupra căruia, și a împrejurărilor asasinării sale de către agenții Moscovei, vom reveni.

Controlată și manipulată de Mossad, sau, mai târziu, doar stoarsă de informații, la rândul ei Elena Ceaușescu

Îl controla informativ în mare măsură pe Nicolae Ceaușescu. Locotenent-colonelul (r) de Securitate Dumitru Burlan, însărcinat cu paza soților Ceaușescu, a relatat cum Elena Ceaușescu, sub pretextul că Nicolae Ceaușescu este bolnav și trebuie menajat (avea diabet), a cerut ca toate problemele statului să-i fie înfățișate ei spre rezolvare, ordonând totodată ca în cabinetul din Comitetul Central al propriului ei soț să fie instalate microfoane prin care să îi supravegheze activitatea, motivând că sunt necesare pentru a putea să intervină prompt, în cazul în care acestuia i s-ar fi făcut rău. În realitate, ea dorea să știe tot ce discuta Nicolae Ceaușescu cu diferiți demnitari. Ascultând din biroul său ceea ce se vorbea în «Cabinetul 1», aștepta să plece vizitatorul, după care intra la el „și se prefăcea isteată, repetând cele auzite, ca și când erau ale sale, ba, uneori, sugera că insul respectiv fusese consiliat de ea în problema respectivă. Procedând într-o asemenea manieră, Ceaușescu a ajuns curând la convingerea că avea o soție deșteaptă, până la urmă lăsând-o să ia hotărâri majore“.

Curând după instalarea lui Ceaușescu, un vânt nou începuse, însă, să bată la Moscova. Un vânt anti-evreiesc. Forțat de împrejurări, în 1964, evreul Hrușciiov făcea un pas înapoi și lăsa loc mai tânărului Brejnev (încă din 1960 președinte al prezidiului Sovietului Suprem), care devine și prim-secretar al partidului. Puterea lui Brejnev s-a consolidat, însă, abia în 1966 (deci după instalarea lui Ceaușescu în România), când a devenit secretar-general al partidului.

Și înainte de numirea lui Brejnev în fruntea statului, în U.R.S.S. rezbucniseră manifestările anti-sioniste ale sovieticilor, etichetate azi ca „anti-semite“, dar abia perioada de sub conducerea sa a fost caracteristică unei atitudini oficiale sovietice în acest sens. Și această situație a făcut ca România (prin ambițiosul Ceaușescu) să se afle într-un conflict surd cu URSS privind politica externă (independentă, pro-occidentală și chiar sionistă a Bucureștiului, care întreținea cele mai cordiale relații cu Israelul), ceea ce nu o dată a apropiat România de pericolul unei invazii militare. (Paradoxal, mai târziu, când Rusia devenise nuanțat pro-occidentală și sionistă, prin Gorbaciov, Ceaușescu își schimbase deja poziția la 180°, expunând încă o dată România).

Chiar înainte, deci, de debarcarea lui Hrușciov, presa din spațiul sovietic mai avea uneori periodice izbucniri anti-sioniste. Astfel, *Komunist Moldavia* din Chișinău, scria în 1963 că „Sionismul este inseparabil legat de iudaism..., înrădăcinat în ideea unicității poporului evreu“, dar după instalarea lui Brejnev, *Sovietskaia Latvia* scria în august 1967 despre sionism mult mai tranșant, ca despre o „*Cosa Nostra internațională*“ cu „un centru comun, program și fonduri comune...“, în timp ce „cercurile conducătoare din Israel sunt partenerii secunzi ai comploturilor sale la scară mondială“.

Mai mult, mai târziu, în plină perioadă brejnevistă (ianuarie 1977), comitetul central al partidului comunist al U.R.S.S. dezbate raportul unui cercetător sovietic care arată că SUA se află sub controlul unei conspirații sionisto-masonice în spatele căreia se află „Gestapoul B'nai B'rith“. Sioniștii, spunea raportul sovietic, pătrund în societatea *goimilor* prin intermediul masonilor, fiecare dintre aceștia fiind un informator sionist activ, sionismul bazându-se pe „piramida iudeo-masonică“. Mai apoi, aceste studii ale sovieticilor au fost reunite în studiul *ZIONISM, enemy of peace and social progress (A collection of studies translated from the Russian)*, Moscova 1983.

Anul 1967 a marcat, la numai doi ani de la moartea lui Dej, semnalul internațional al poziției sioniste a României ceaușiste. La începutul acestui an, conducerea statului român era încă una „colectivă“, Ceaușescu nefiind încă președinte al Consiliului de Stat, funcție ocupată de Chivu Stoica. Pentru a-și consolida poziția internă el nu se putea baza pe Moscova, îi trebuia un larg sprijin extern, și, sfidându-l pe Brejnev, a căutat și primit sprijinul de la... evreii de pretutindeni.

În plină campanie anti-sionistă a U.R.S.S., la începutul anului 1967, au fost semnate între partea română și cea israeliană trei acorduri: acordul comercial și de plăți pe termen lung; acordul de cooperare economică și tehnico-științifică; acordul privind transporturile aeriene civile. În același an are loc „războiul de șase zile“ între Israel și țările arabe vecine, ocazie cu care, beneficiind de tehnica militară americană, Israelul ocupă peninsula Sinai, malul vestic al Iordanului, Ierusalimul vechi și teritoriul sirian al înălțimilor Golan. Tot lagărul comunist, în frunte cu

Moscova, condamnă Israelul. Cu o singură excepție..., România! Mai mult decât atât, deținând președinția Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, prin Manea Mănescu, România a făcut tot ce a putut în 1967 pentru a favoriza Israelul în așa-zisa Rezoluție a Consiliului de Securitate privind Orientul Mijlociu. „Cu Israelul, lucrurile au fost mult mai complicate - își amintea dl. Cornel Burtică -, fiindcă toate statele din blocul comunist l-au condamnat pentru războiul din 1967... Țările arabe întocmiseră «liste negre» cu firmele, companiile navale sau aeriene care colaborau cu firmele israeliene. După cum se știe, în ciuda presiunilor din partea țărilor socialiste, inclusiv a Iugoslaviei, România n-a rupt relațiile diplomatice cu Israelul, în 1967... Au fost create firme speciale [românești] care lucrau numai cu Israelul, întrucât erau pe lista neagră a țărilor arabe. Am creat chiar o companie ce nu purta numele de *Tarom* și care opera numai pe ruta București-Tel Aviv.”

În prealabil, în după-amiaza zilei de 8 iunie 1967, Ceaușescu a primit un telefon pe „firul roșu” direct de la Moscova, prin care era convocat a doua zi la Kremlin, la o întâlnire urgentă a liderilor comuniști, pentru a dezbate situația Israelului și conflictul militar zonal, după atacul fulgerător și devastator al Israelului din 5 iunie 1967 asupra Egiptului și a Siriei. La întâlnire, Brejnev le-a spus că președintele egiptean Nasser trebuie sprijinit în continuare, pentru a nu periclita influența „socialismului” în lumea arabă. Ceaușescu însă, care venise la Moscova însoțit de prim-ministrul I. Gh. Maurer, s-a opus, căci franco-germanul Jean George Maurer, românizat prin schimbarea prenumelor în Ion Gheroghe, era demult racolat de cauza evreiască, iar acum era un fel de tutore al lui Ceaușescu.

„Premierul Maurer - arăta Lavinia Betea în revista *Historia*, în *De ce s-a despărțit Ceaușescu de Maurer* - susținea consecvent cauza Israelului în conflictele cu lumea arabă, în timp ce Ceaușescu încuraja abordările mai pe tiparul «șmecheriilor oltenești», ajungându-se într-o asemenea situație ca premierul să-l înjure, în față, pe Ștefan Andrei”, ministrul de Externe. Mai târziu, cam din 1971-72, Ceaușescu avea să nu mai asculte de Maurer, dar să îl recupereze pe Ștefan Andrei, pe care îl menține la Externe până în 1985, de unde l-a detronat Ceaușeasca, dar, în

1987, a fost promovat din nou, ca viceprimministru, în timp ce Maurer era istorie.

De fapt, Maurer era unul din oamenii de legătură la București ai internaționalei evreiești, printr-un „om de afaceri” evreu americano-israelian, Bernard Berger. Maurer nici nu fusese implicat politic în anti-sionismul de emanație stalinistă de la București, când, din 1949, sub influența Moscovei, comuniștii români scosese în afara legii organizațiile sioniste ca fiind imperialisto-fasciste iar statul Israel ca fiind „baza de agresiune a SUA în Orientul Apropiat”¹. El, Maurer, fusese un protejat al sionistei clandestine Ana Pauker, după ce aceasta îl căsătorise cu o protejată de a ei, dar care l-a marginalizat din aprilie 1948, pierzându-și funcția de sub-secretar de stat la ministerul Industriei și Comerțului când a divorțat de aceasta și s-a recăsătorit cu Lilica (Elena), pe care o cunoscuse la tenis, dar despre care Ana Pauker spunea că „Cine știe ce serviciu [secret] i-a plasat-o în brațe?”. Pauker era prăbușită politic în 1955, anul în care Bernard Berger a început să frecventeze România.

Sionist, deși născut în Palestina/Israel, în timpul celui de al doilea război mondial, Berger fusese colonel SUA, fără a lupta pe front. În anii '50 avea o firmă comercială în SUA și o întreprindere minieră în Israel, vizitând România comunistă sub pretexte comerciale, dar activând ca agent al intereselor evreiești. Supravegheat de Securitate, s-a observat că a contactat mai mulți evrei români, participând la slujbele de la mai multe sinagogi și la manifestările Teatrului Evreiesc, pentru a ajunge astfel, în secret, la liderii evrei, întâlnindu-se în mod frecvent cu rabinul-șef Moses Rosen, ca fiind „bun prieten cu o rudă a acestuia din Anglia”. Între timp, din 1957, Maurer revenea la putere, devenind ministru de Externe. Alt prieten al lui

¹ În septembrie 1948, oficiosul sovietic *Pravda* denunța Israelul ca „instrument burghez al capitalismului american”, concomitent cu desființarea în URSS a mai multor organizații evreiești de orientare sionistă. În 1950, la București se desfășura primul proces anti-sionist, împotriva lui E. Kanner, Solomon Shtnowitzer, Pascu Schechter, Iancu Tăbăcaru, A. Horowitz și Jean Cernăuțeanu, care au primit condamnări între 10 și 18 ani de închisoare. A fost arestat și Jean Litman, președintele secției române a Congresului Mondial Sionist, iar cele mai mari procese anti-sioniste din România desfășurându-se în 1954.

Berger era Goldman Nahum, președintele Congresului Mondial Evreiesc, având legături și cu majoritatea conducătorilor organizațiilor evreiești din SUA. Berger se întâlnea la București și cu Tvi Ayalon, ambasadorul Israelului în România, iar, prin relațiile sale în cadrul Departamentului de Stat al SUA, cunoștea bine personalul României de la ambasada țării și de la O.N.U., ceea ce îi asigura o ușă deschisă la Gheorghe Maurer, dar și la Mircea Malița (specializat pe relația O.N.U. din 1956), Vasile Pungan și Silviu Brucan.

În același timp, deși sionismul era oficial desființat în România, evreii continuau să se organizeze în emigrația către Israel, așa că, din 1958, ambasadorii țărilor arabe din Orientul Apropiat protestau la București împotriva emigrărilor masive de evrei români în Israel. Egiptul și Libanul interveneau și ei la guvernul român, în timp ce din Israel, Ben Gurion denunța faptul că „România se pleacă în fața presiunilor arabe”. În replică, în februarie 1959 presa română ataca sionismul, concomitent cu anunțul guvernului că suspendă emigrarea evreilor.

În același an, rabinul Israel Portugal Zissu, șeful filialei românești a organizației evreiești Agudath Israel (brațul politic al iudaismului Ashkenaz, un „sionism alternativ”, „în replică”, „de dreapta” - adică religios - al cărui scop era educarea tineretului evreu din România în iudaismul ortodox și pregătirea lui pentru emigrarea în Palestina) era arestat, împreună cu alți organizatori sioniști ilegaliști. La acel moment intervenea în scenă Bernard Berger, care apela la contactele sale pentru eliberarea rabinului Portugal, după ce în presa occidentală au apărut articole denigratoare la adresa României, convingându-l pe Maurer să-l elibereze pe rabin.

După acest moment, petrecut la începutul anilor '60, Maurer, care, la început nu se opusese arestării sioniștilor, s-a reorientat total spre o colaborare diplomatică cu lumea evreiască, care, prin prietenia cu Bernard Berger, l-a condus până în SUA și la o neașteptată deschidere către Israel a României, în contextul în care, concomitent cu demararea relației cu Berger, Maurer devenise, din martie 1961, prim-ministru al României, luându-l în 1962, ca vice-premier, pe protejatul său numărul 1, evreul Gaston Marin (născut Grossman, dar și-a schimbat numele când a intrat în Partidul Comunist Francez). Acest Gaston-

Grossman a demarat o serie de vizite oficiale în Statele Unite. Prima în 1957, când încă nu avea vreo funcție importantă în stat (lucra la planificarea economiei), a doua în noiembrie 1963 și alta, cea mai importantă, în mai-iunie 1964.

Anul următor venea Ceaușescu la putere, după moartea lui Dej, cu susținerea decisivă a lui Maurer. Maurer fusese și el în SUA, fiind primit chiar de Bernard Berger, care l-a condus și însoțit într-o vizită la cascada Niagara. În 1966, la rândul lui, Berger venea din nou la București, pentru a susține demersurile israelianului Yeshahanu Dan, „inspector în cadrul MAE israelian, cunoscut de către organele noastre - scria o notă secretă a Securității - ca fiind cadru al Serviciului de Informații Israelian; cu această ocazie, Yeshahanu Dan a luat legătura cu Departamentul Operațiilor Externe din BNR arătând că statul Israel este dispus să plătească despăgubiri statului nostru pentru unele pagube aduse prin comiterea de infracțiuni de către persoane de naționalitate evrei, urmând ca acestora să li se permită emigrarea în Israel” („Ministerul Afacerilor Interne/282/Strict Secret/Exemplar Unic“ din 25.07.1966.)

Revenind la momentul 8 iunie 1967 de la Moscova, unde Ceaușescu și Maurer se contrau cu Brejnev, căci nu voiau ca Israelul să fie sancționat după comiterea „actului de agresiune” împotriva lumii arabe, cum spuneau sovieticii, sunt de reținut cuvintele lui Ceaușescu, care spunea că arabii sunt vinovați căci „și-au propus să distrugă Israelul” și că „Felul în care arabii au pus problema nu a servit mobilizării opiniei publice mondiale în favoarea lor. Lozinca de distrugere a Israelului a ridicat lumea împotriva lor. Aceasta este o lozincă care nu poate primi sprijin.”

N-a contat nici șantajul sentimental asupra lui Ceaușescu din partea lui Brejnev, care îi zicea: „Sunt extrem de obosit. N-am dormit de 3 zile. Azi noapte am dormit doar 2 ore pe canapea la serviciu. Stăm toți trei [el plus Kosîghin și Podgornîi - n.n.] și scriem tot timpul instrucțiuni pentru reprezentantul sovietic în Consiliul de Securitate [al ONU]. Din oră în oră primim noi știri. Eu i-am spus lui Nasser să fie prudent și mi-a răspuns că este pregătit. Acum spune că americanii și englezii au

intervenit, trimițând avioane care să ofere acoperire Israelului...”.

La întâlnirea aceea de la Moscova, însă, Ceaușescu încerca în separeuri să îl convingă și pe președintele iugoslav Iosip Broz Tito că vina este a președintelui egiptean Nasser, nu a Israelului, și că o mare responsabilitate pentru cele întâmplate îi revine Uniunii Sovietice, care l-a încurajat pe Nasser în greșelile sale”. Dar până și Tito, în general un partener al României în nesupunerea față de Moscova, l-a contrazis: „Imperialiștii au organizat acest lucru. Israelul a fost instrumentul; Israelul a atacat. Îl cunosc de 15 ani pe Nasser. El n-a dorit acest război.”

„România nu a rupt relațiile diplomatice cu Israelul, așa cum au procedat celelalte țări comuniste - scria profesorul Cezar Stanciu -, ceea ce a atras atenția întregii lumi [prietene evreilor] în mod favorabil ...Refuzul Bucureștiului de a rupe relațiile cu Israelul a fost însă de folos acestei țări, în condițiile criticilor cu care se confrunta deja pe plan internațional, reprezentând implicit o formă de susținere. Ambasadorul israelian a revenit ulterior în audiență la Ministerul de Externe, pentru a mulțumi în numele guvernului său pentru poziția «înțeleaptă» a României... O întrebare esențială care se ridică aici este de ce a refuzat Ceaușescu să facă ceea ce făcuseră toți ceilalți lideri comuniști, provocând Moscova pe o temă care nu implica o miză directă pentru România... Refuzul de a rupe relațiile diplomatice cu Israelul nu putea să nu fie interpretat ca o formă implicită de susținere... Această politică nu a compromis relațiile sale cu China, în ciuda pozițiilor diferite, dar, în schimb, le-a îmbunătățit semnificativ pe cele cu Statele Unite, care au recepționat în mod favorabil această manifestare de independență a României... Singurele relații externe care au avut de suferit au fost probabil cele cu Uniunea Sovietică, având în vedere că, mai târziu, Brejnev avea să-i reproșeze lui Ceaușescu, de mai multe ori, poziția diferită adoptată față de conflictul din Orientul Mijlociu.” (Cezar Stanciu, *Războiul Nervilor. Dispute Ceaușescu-Brejnev. 1965-1971*)

Uniunea Sovietică nu avea să ierte niciodată poziția trufașă, arogantă a României adoptată în acei ani prin Ceaușescu, Maurer și Corneliu Mănescu, în interese străine ei, iar intervenția nefastă a Moscovei, de data aceasta în

acord cu SUA, în evenimentele din decembrie 1989, soldate cu lichidarea lui Ceaușescu, dar și cu instalarea la putere a unor dușmani de țară, era printre altele, și o poliță veche de plătit, încă din 1967-68.

Junie 1967 a fost, deci, începutul „relațiilor pozitive” ale României cu SUA și cu Israelul, sfidând „fratele comunist mai mare” de la Moscova, relații marcate de o vizită a lui Maurer în iulie 1967 în SUA, care, ca premier român, s-a întâlnit cu președintele american Lyndon Johnson, după care, întors la București, l-a convins pe Ceaușescu să se răsucească la 180° în politica externă. Astfel, deși discursul ce trebuia ținut de Ceaușescu în Marea Adunare Națională pe 24 iulie 1967 conținea un întreg paragraf în care Statele Unite erau aspru criticate și catalogate drept un agresor imperialist (ceea ce era corect din punctul de vedere al doctrinei comuniste), la cererea lui Maurer el a fost modificat, în versiunea finală România manifestându-și deschis dorința de colaborare cu SUA. De fapt, în câteva luni, România se schimbase la față după ce țările socialiste est-europene în frunte cu Uniunea Sovietică condamnaseră statul evreu, cu excepția României, care se opusese prin Ceaușescu și Maurer.

Au urmat, anii următori, deschiderea de ambasade reciproce la București și Tel Aviv, vizite reciproce la cel mai înalt nivel și deschiderea de birouri «Relația Israel» în cadrul Ministerului Comerțului Exterior, Ministerului Apărării Naționale și la Securitatea română, în timp ce Moscova și sateliții ei din lagărul comunist se poziționau în totală ostilitate față de statul evreu care colonizase abuziv teritoriile arabe. Și în 1975, când, cu cele mai multe voturi venite din partea statelor arabo-musulmane și a celor din lagărul comunist, s-a adoptat o Rezoluție O.N.U. prin care sionismul a fost condamnat ca fiind o formă de rasism, în timp ce mai mulți șefi de stat au denunțat „conspirația sionisto-americană împotriva lumii”, România s-a opus acestui act, votând precum SUA, de partea Israelului.

Relația stabilită de Maurer cu președintele american Johnson, care sprijinise cu toată puterea Israelul în «războiul de șase zile», a fost și mai mult întărită cu succesorul acestuia, Richard Nixon, care l-a și vizitat pe Ceaușescu la București (unde cei doi au băut vin marca

Rothschild), și care a dăruit Israelului din partea SUA 45 de avioane Phantom și 80 de avioane Skyhawk, pentru a putea lupta cu lumea arabă. Tot Maurer a pus în acea vreme, când a discutat cu Johnson, și bazele medierii între SUA și China privind războiul din Vietnam, materializată prin vizitele secrete la Beijing ale evreului Henry Kissinger și „reconcilierea” dintre cele două țări.

Plecând de la declarația fostului ambasador al Israelului (șef delegație) la București din acea vreme, Eliezer Doron, cum că „România este una din țările cu care noi avem încredințe”, Teșu Solomovici scria:

„Era epoca unei febrile activități diplomatice secrete... România, singura țară socialistă, membră a Tratatului de la Varșovia, care menținea relațiile diplomatice cu Israelul, avea situația privilegiată de a monitoriza nevoia de contacte dintre Israel și Uniunea Sovietică, cu restul țărilor socialiste și cu țările arabe...”

Diplomația arabă era convinsă că politica românească era «îndrumată» de către evrei.

Ambasadorul Rafael Ben Shalom transmitea la 2 martie 1970, din București, la Direcția 3 a MAE israelian: «Ambasadorul belgian mi-a spus că egiptenii continuă să fie extrem de suspicioși față de români, în special datorită ideii fixe că în Partidul Comunist Român acționează un lobby evreiesc în favoarea Israelului. Pentru a întări această afirmație, reprezentantul egiptean i-a detaliat colegului belgian o listă lungă cu membrii ai CC și de miniștri evrei...»”.

Apoi, anul 1968 a adus alt eveniment major pentru lagărul „comunist”. De mai multă vreme, sub impulsul politicii hrușcioviste, Cehoslovacia apucase calea unor „reforme radicale”. Devenise, de aceea, o veritabilă rebelă la adresa Moscovei brejneviste, toți evreii condamnați pentru sionism în 1952 fiind scoși din închisori și reabilitați. «Primăvara de la Praga» a însemnat, de fapt, în spatele revirimentului național și democratic al cehilor, și o mare victorie pentru sioniști. Tot grupul sionist condamnat în 1952 la închisoare pe viață a fost eliberat. Evreul Artur London, fost ministru adjunct de Externe al Cehoslovaciei, ce făcuse parte din grupul sionist, și tocmai fusese eliberat, într-un

mod inexplicabil de provocator s-a apucat să condamne «regimul polițienesc» al Moscovei instalat la Praga, ca fiind anti-semit. Astfel, el fabula public despre faptul că, obedient Moscovei, fostul procuror-șef al statului ceh, maiorul Smole (în cadrul anchetei din 1952): „M-a luat de gât și cu vocea tremurându-i de ură a urlat «Tu și cu rasa ta împuțită, vă vom extermina. Nu tot ce a făcut Hitler a fost bine. Dar el i-a exterminat pe evrei, și asta a fost un lucru bun. Prea mulți evrei au reușit să scape de camerele de gazare, dar vom termina noi ce a lăsat el neterminat»“. Iar asemenea acuze, ce identifica Uniunea Sovietică ca vinovată, erau permise de regimul cehoslovac în 1967-68.

Sfătuit de camarila sa de palat, Ceaușescu vizitase Praga în acele zile fierbinți cu scopul de a-l preveni pe liderul Cehoslovaciei, Alexandru Dubcek, despre informația obținută de spionajul românesc, că trupele Tratatului de Varșovia, conduse de sovietici, urmau să invadeze Cehoslovacia (Ceaușescu nu fusese informat de Moscova, ori de altă capitală aliată din lagăr, fiind surprins și șocat de informație) pentru a pune capăt «reformelor» cu care el, Ceaușescu, era total de acord. Șeful Securității, Ion Stănescu, susținut și de șeful armatei, Ion Ioniță (acuzat mai târziu de a fi agent sovietic), i-au recomandat lui Ceaușescu să își anuleze vizita din Cehoslovacia, întrucât celelalte țări comuniste, în primul rând Rusia, o puteau interpreta ca pe un afront, și, mai mult, putea fi prins de invazie chiar acolo. Ceaușescu nu i-a ascultat, iar la întoarcere le-a spus:

- Dubcek nu a luat în serios informația... Țăsta nu știe nimic, dar nici nu crede!

Reacția Moscovei a fost dură. În noaptea de 20 spre 21 august 1968, a avut loc invadarea Cehoslovaciei de către trupele țărilor din lagărul sovietic european, în frunte cu U.R.S.S., mai puțin România. Nicolae Ceaușescu condamnă public și vehement invazia, arătând că este „o mare greșală și o primejdie pentru pacea lumii“. El cere, totodată, marilor puteri mondiale și Organizației Națiunilor Unite să intervină pentru stoparea agresiunii militare, adăugând: „Întregul popor român nu va permite nimănui să încalce teritoriul patriei noastre“. Statele Unite ale Americii și China s-au oferit imediat să ajute România, ceea

ce pentru evreii de la New York și Washington însemna deschiderea perspectivei unei alianțe cu China împotriva Rusiei anti-sioniste, pe canalul București. Nu va trece mult și vor acționa.

Tot în perioada următoare, în anul 1969 relațiile diplomatice dintre România și Israel sunt ridicate la rang de ambasadă (la București și la Tel Aviv, iar mai târziu, în ianuarie 1971, avea să se semneze un nou acord comercial pe termen lung, ca mai apoi, în zilele de 4 și 7 mai 1972 să aibă loc la București vizita primului-ministru al Israelului, Golda Meir. Se dezvoltă birourile «Relația Israel» din cadrul Ministerului Comerțului Exterior, Ministerului Apărării Naționale și Securitate.

În anul invaziei Cehoslovaciei, 1968, Richard Nixon a devenit președinte al Statelor Unite. Dacă predecesorul său, Johnson, sprijinise cu toată puterea Israelul în «războiul de șase zile», poziție la care s-a raliat și România ceaușistă, Nixon, înconjurat și el de o camarilă evreiască, face mai mult decât atât. El dă Israelului 45 de avioane Phantom și 80 de avioane Skyhawk.

Este notoriu faptul că eminența cenușie a mandatului președintelui Nixon a fost evreul Henry Kissinger. Acesta îl contactează pe ambasadorul României la Washington, Corneliu Bogdan, în iunie 1969, pentru a-i comunica că președintele Statelor Unite urmează să facă o călătorie diplomatică în lume, și că intenționează să includă Bucureștiul în programul său. Din cursul lunii mai, relațiile americano-sovietice atinseseră un vârf al încredării, iar deschiderea americanilor către București în acel moment nu era de natură să îmbunătățească aceste relații, ci să îi sfideze pe ruși. Totuși, după numai 48 de ore, România și-a dat acordul pentru vizita lui Nixon. Pentru a-l primi pe acesta, Ceaușescu a trebuit să schimbe data de desfășurare a mult trâmbițatului Congres al X-lea al Partidului Comunist Român, și, în consecință, să amâne sosirea delegației sovietice. Inițiatorii acestei vizite din partea americană erau Bob Haldeman (șeful personalului de la Casa Albă) și H. Ehrlichman (consilierul evreu al președintelui american pentru probleme interne, numit și conspiratorul cheie de la Casa Albă - „key conspirator in the Nixon White House”). România constituia o cheie spre China cu care, până la acea dată, nu puteau avea discuții directe,

deoarece SUA nu recunoștea regimul de la Beijing. O invizibilă axă Beijing-Washington ar fi permis camarilei lui Nixon să îngenunche Moscova lui Brejnev, manifest anti-israeliană.

Întâlnirea oficială de la București a fost pregătită personal de către Kissinger împreună cu doi „specialiști” în problemele românești, profesorul de economie John Montias, de la Universitatea Yale, și profesorul de istorie Stephen Fischer-Galați, de la Universitatea Colorado. Fischer-Galați, evreu din România, și Kissinger au petrecut împreună ore întregi întorcând pe toate fețele culisele politicii românești.

În consecință, vizita președintelui Nixon la București a avut loc în 2 și 3 august 1969¹. Simțindu-se dintr-o dată băiat mare, în cadrul discuțiilor Ceaușescu a acceptat pe loc să acționeze ca un canal de comunicare între Washington și Beijing. Urmarea a fost că, prin intermediul Bucureștiului, a fost pregătită întâlnirea americano-chineză, la toate aceste evenimente maestrul de ceremonii fiind Henry Kissinger. Totuși, China a refuzat să facă un joc pro-sionist împotriva Rusiei, iar în timp, după vizitele sale oficiale în China, Nicolae Ceaușescu însuși a întors, în mare măsură, spatele „imperialiștilor” occidentali.

Alte zeci de mii de evrei au emigrat în Israel în perioada conducerii României de către Nicolae Ceaușescu, aranjamentele emigrației fiind efectuate de către reprezentanții Securității, respectiv de către generalul Gheorghe Marcu din partea română, și de către Dan Shaikhe Yesahayahu, din partea israeliană. Discuțiile erau supervizate de către Nicolae Ceaușescu, care însă a fost bucurat să perceapă o taxă pentru fiecare evreu ce părăsea România, ca despăgubire a statului român pentru acordarea școlarizării gratuite, a asistenței medicale gratuite etc., sumele variind de la individ la individ, dar situându-se, în general, în jurul cifrei de 2.000 de dolari de fiecare evreu. Evreii nu i-au iertat, însă, niciodată lui Ceaușescu

¹ Totul a fost deosebit de fastuos, mesele fiind scăldate în vinurile *Rothschild*, din podgoriile franțuzești ale clanului bancherilor evrei.

încasarea acestei taxe, deși ei au propus-o și s-a aplicat emigrașilor de orice etnie².

În 1974, România permisesese deja emigrarea oficială a 350.000 de evrei, conform periodicul parizian *Tribune Juive* nr. 690-691 (25 septembrie-15 octombrie 1981) ce a publicat un studiu sub semnătura evreului Edwin Eytan.

Evreii arătându-și totuși o permanentă nemulțumire la adresa României, indiferent de cum acționa aceasta, în orice situație gășind motive să protesteze împotriva autoritășilor române (de fapt, constataseră că astfel obșin și mai mult), situașia l-a făcut pe prim-ministrul comunist Gh. Maurer să-i reproșeze rabinului-șef Mosses Rosen: „Ce le-am făcut? Le-am salvat viașta, am luptat împotriva naziștilor, le-am dat drepturi depline. Nici măcar sub regimul legionarilor, de dinainte de război, nu emigrau ca acum. Când era închisă emigrarea, cei din Israel ne făceau antiseμιiș; acum că este deschisă, ne acuză că izgonim evreii și ne atacă și mai rău”, se arată în studiul lui Edwin Eytan din *Tribune Juive*.

Importanșta emigrașiei evreiești din România, oficială, dar mai ales clandestină, este demonstrată de faptul că aproape un sfert din populașia Israelului rezultată din emigrașia de după 1948, provine din evrei originari din România. „La sfârșitul războiului în România erau 400.000 de evrei și au mai rămas doar 40.000”, scrie Eytan. [Având, însă, în vedere condișii de insecuritate socială de astăzi din Israel, iminenșta unui război de tip terorist arabo-israelian, mulșii evrei doresc o reîntoarcere în România, dar pe pozișii sociale privilegiate, de clasă medie capitalistă, sau chiar ca mari capitaliști.]

★

Chiar dacă, cultivat la un moment dat de către masonerie, cultul personalitășii la Ceaușescu a fost generat

² A existat și multă emigrașie clandestină la început. Din aproape un milion de evrei în 1940 în România (cu Ardealul de Nord, Bucovina și Basarabia), se spune că mai erau cca 400.000 de mii de evrei după război. A existat emigrașie și în timpul războiului, mai puțin documentată, disparișia evreilor punându-se, de regulă, pe seama Holocaustului. Cea mai mare emigrașie, legală și clandestină, a existat în 1944-1959, apoi, până în 1989, au mai plecat în Israel 200.000 de evrei.

chiar de către acesta, în acest scop adoptând multe atitudini interesate în câștigarea de imagine în ochii străinilor, ceea ce mulți dintre evrei au știut să exploateze cu parșivitate, băgându-i-se pe sub piele și obținând nenumărate privilegii. Astăzi, când Ceaușescu nu mai este, aceștia nu se sfiesc să povestească despre obtuzitatea soților Ceaușescu, caricaturizându-i, și despre modul cum puteau fi cu ușurință manipulați de către cei care îi cunoșteau și procedau subtil și inteligent.

Așa cum am arătat, mulți evrei au ocupat importante funcții de conducere în serviciile secrete românești, la începuturile acestora de după 1946, devenind apoi cetățeni israelieni și sprijinind astfel organizarea serviciilor secrete israeliene, precum Mossad-ul.

Elementele infiltrate de serviciile secrete israeliene în România au fost plasate și tolerate chiar lângă conducerea statului, la «Cabinetul 2» din stat, respectiv Elena Ceaușescu, care a acoperit agenți *Mossad*.

Cornel Burtică, fost ministru secretar de stat relatează: „Elena Ceaușescu, care era director general la ICECHIM, m-a rugat să trimit în cadrul Agenției Comerciale [românești] de la Rabat o persoană - o femeie - care lucra pe lângă cabinetul său, fără a fi însă plătită de Ministerul Comerțului Exterior. Cererea m-a intrigat și l-am întrebat pe Doicaru [șef al spionajului românesc, D.I.E.] dacă el știa ceva despre persoana respectivă. Cu deosebită precauție, Doicaru mi-a relatat că persoana respectivă era sora unui cadru Mossad, serviciul secret israelian, că bărbatul locuise în România și fusese un prieten intim al Elenei Ceaușescu, după care plecase în Israel. Păreră lui Doicaru era că și sora rămasă la cabinetul Elenei Ceaușescu era cadru Mossad și, probabil, pleca în misiune în Maroc, unde exista o numeroasă colonie de evrei... Am trimis-o în Maroc, în cadrul Agenției Comerciale și nu știu ce s-a mai întâmplat cu ea. Doicaru mi-a zis, însă, că dacă el ar fi avut o asemenea ocazie - să plaseze un om pe lângă soția șefului statului - ar fi exploatat-o la maximum.” Rezultă că șeful spionajului românesc, Doicaru, era convins că Mossad-ul controlează informativ România prin «Cabinetul 2» din stat.

Cazul generalului de Securitate Ion Mihai Pacepa, șef-adjunct al spionajului românesc, care a dezertat la

americani de la C.I.A. de frica lui Ceaușescu, rămâne și astăzi controversat. Considerat de unii un erou, de cei mai mulți un trădător, el trăgea și în anul 2000 sfori privind politica externă a României, dovadă fiind cariera protejatului său, Mircea Geoană, ambasador al României în SUA sub guvernări de cea mai diferită culoare politică, ministru de externe și candidat, peste noapte, la funcția de prim-ministru al României. Trebuie să menționăm o informație pe care o avem din interiorul sistemului informativ român, dar care a fost făcută publică și de dl. general Neagu Cosma: originea părintelui generalului Pacepa este aceea de evreu slovac. Ascensiunea sa în statul român s-a datorat chiar Elenei Ceaușescu, care era înconjurată de evrei. Când fostul său superior, Doicaru, a dorit să-i blocheze ascensiunea, a scos o piesă din dosarul lui Pacepa spre a i-o arăta lui Ceaușescu, dar «Cabinetul 2» (Elena Ceaușescu) a reacționat violent, contracarându-l de fostul șef al spionajului. Informația lui Doicaru consta în faptul că tatăl generalului Pacepa condusese, până la război, reprezentanța pe România a firmei americane *General Motors*. Și ce-i cu asta, ar spune oricine? Răspunsul este simplu: *General Motors* este una din principalele firme care susțin oculta politică internațională a *Consiliului Afacerilor Externe* (C.F.R.), *Comisiei Trilaterale*, C.I.A.¹.

¹ Înainte ca firma tatălui lui Pacepa să fi funcționat ca reprezentanță a *General Motors*, ea fusese un „atelier de tinichigerie”: „Trebuie spus de la început că Mihai Pacepa (născut în 1928) nu avea rădăcini prea adânc înfipte în solul românesc. Tatăl său era slovac-evreu (într-un dosar provenit din arhivele Siguranței Generale a României se face aceeași precizare: slovac-evreu) sosit în România imediat după primul război mondial. A venit în «căutare de lucru», deschizându-și un atelier de tinichigerie la Alba Iulia, unde nu a rămas mult timp, stabilindu-se în București. Numai că, din urmărirea sa de către organele speciale ale țării, a rezultat că fusese trimis în România de către Serviciul de spionaj al tânărului stat cehoslovac... Atelierul de tinichigerie îi servea drept acoperire a activităților de spionaj duse pe teritoriul României... Astfel de acoperiri ale activităților unor agenți ce activează pe teritoriu străin sunt folosite cu succes și în mod frecvent de către toate serviciile de spionaj. «Tinichigiu» Pacepa a făcut o treabă atât de bună..., încât, prin anii 1934-1935, a fost promovat în funcția de rezident, având în subordine o rețea de informatori. La un moment dat, Serviciul său din Praga îl sus-

Dealtfel, căderea lui Pacea se datorează incredibilelor afaceri pe care acesta le derula folosindu-se de acoperirea serviciilor secrete românești, banii obținuți neintrând la bugetul statului. Când a fost deconspirat a dezertat la americani, speriat de pedeapsa penală ce i se putea aplica și pozând în victimă a regimului dictatorial din România. A fost preluat de C.I.A. și stors ca o lămâie. Astfel au căzut multe structuri informative românești din Occident, foarte eficiente până atunci, Pacea trădându-și foștii subalterni și colegi, vânzându-le practic viața. Dar aceștia... erau români.

Trebuie spus că, în plan internațional, evreii israelieni au avut nevoie de Ceaușescu ca negociator ne-oficial cu lumea arabă și musulmană, mai ales cu palestinienii. Provenind din lagărul țărilor socialiste (în general favorabil lumii arabe), el avea posibilitatea unui dialog direct cu Yasser Arafat. Din această poziție el apărea ca un mare politician și promotor al păcii (rol în care credea sincer, cu trufia-i caracteristică), fiind de fapt doar un important agent de influență al sionismului, și un canal de rezervă în caz de impas al politicii israeliene.

Evreii s-au speriat însă de posibilitatea că Ceaușescu ar putea face jocul arabilor, atunci când dezertorul general Pacea, aflându-se în SUA, (și, mai apoi, când a scris lucrarea *Orizonturi Roșii*) a afirmat - fără a putea prezenta probe, cerând să fie crezut pe cuvânt - că s-a aflat în compania lui Nicolae Ceaușescu la o cină cu Yasser Arafat în anii '70, când liderul palestinian s-ar fi lăudat președintelui român cu asasinarea unor diplomați americani și cu actul terorist din 1972 de la Olimpiada din Mun-

pecta de joc dublu sau chiar triplu, fiind în relații de colaborare atât cu *Intelligence Service*, cât și cu Serviciul Secret român. Se vede treaba că, prin vocație, era «internaționalist»; vocație transmisă și fiului său.” (Neagu Cosma, *Cum a fost posibil? Cârtița Pacea*. pg.13-14). Pentru ca să avem o imagine completă, trebuie adăugat că generalul Pacea face obiectul unor studii elogioase din partea israelianului Teșu Solomovici (trei cărți: în 1996, 2004 și 2005), iar „avocatul” său era penalistul Cătălin Dancu, care se erija și în purtătorul de cuvânt în România al organizațiilor evreiești americane, și care anunța că revendicările lui Pacea de la statul român vor fi donate Muzeului Iudaismului (Holocaustului) deschis la București.

chen (când a fost asasinat lotul de sportivi israelieni). (Pacepa, până la fuga sa, ținea uneori legătura între Ceaușescu și Arafat, pretinzând că era prieten la toartă cu cel din urmă, fapt cunoscut de serviciile secrete străine, ceea ce i-a dat posibilitatea să inventeze orice.)

Suspiciunile aruncate asupra lui Ceaușescu au însemnat începutul căderii sale din brațele sioniste. Pe de altă parte, o serie de informații ce îi parveneau, făceau ca el însuși să aibă rezerve serioase asupra onestității evreilor și a Occidentului față de România sa. Rolul lui Doicaru, șeful spionajului românesc în această direcție a fost uriaș, deși fără un rezultat concret. El îl prevenise mereu pe Nicolae Ceaușescu asupra unor evenimente nefaste ce urmau să se împlinească, dar se lovea de opoziția Elenei Ceaușescu. După 1989, Doicaru a fost acuzat de către evrei, fără nici cea mai mică probă de fapte sau logică, ca ar fi nutrit sentimente pro-legionare, motiv pentru care i-ar fi prigonit pe securiștii evrei¹. Oricum, în 1990, în timpul guvernării Roman, gen. Doicaru a fost asasinat, înscenându-i-se un accident de vânătoare. După cum se va vedea mai jos, însuși Ceaușescu l-a acuzat și pe generalul Pleșită că ar „lucra” cu legionarii.

China l-a refuzat pe Ceaușescu în sprijinirea Israelului

Am văzut în capitolul anterior că până și președintele Iugoslaviei, Iosip Broz Tito, care era cunoscut pentru părerile contrare lui Stalin, s-a opus lui Ceaușescu în întâlnirea de la Moscova de trei zile, de a susține Israelul, pe care Tito îl vedea ca pe un „instrument al imperialismului”. Tito dăduse și un dar „republicii arabe” (Egiptului) de 50.000 de tone de porumb, „ajutor moral și politic”, căci „avem nevoie de Nasser... pentru a dejuca „planurile de agresiune ale imperialismului”.

Tot atunci, la ședința de la Moscova din 1967, ca să se spele pe mâini de vreo vină privind victoria Israelului, Brejnev le-a zis celorlalți tovarăși din țările surori comuniste că de vină este China, liderul Ciu En Lai personal, care ar fi incitat Egiptul la intenții belicoase.

¹ afirmația o face Teșu Solomovici în *Evreii și Securitatea*.

Ofensiva terestră a armatei israeliene în teritoriul sirian a fost de neoprit datorită lui Ceaușescu, care le-a spus sovieticilor că „Nu suntem de acord să definim Israelul drept agresor“, deoarece procedând astfel comuniștii est-europeni s-ar izola de „mișcarea progresistă din Occident“, căci toate partidele comuniste occidentale făcuseră declarații publice fără să incrimineze Israelul ca agresor¹ (într-o vreme în care eveii erau încă foarte puternici în internaționalele socialiste și comuniste).

Ceaușescu și Maurer au reținut atunci că Israelul are probleme din cauza Chinei și s-au îndreptat către aceasta.

Așa că, în cursul aceluiași an, 1967, peste o lună, în iulie, I.Gh. Maurer efectuează o vizită în China, ocazie cu care a purtat discuții îndelungate cu omologul său Ciu En Lai, unul dintre oamenii de încredere ai liderului suprem Mao Tse-Tung Mao.

Cu privire la rațiunile României de a nu rupe relațiile diplomatice cu Israelul, Maurer îi spunea lui Ciu Enlai: „noi nu am semnat declarația de la Moscova pentru că nu am vrut în felul acesta să acoperim o politică care a fost făcută într-un anumit fel. Sigur că declarația cuprindea o serie întreagă de lucruri care nouă ni s-au părut că nu trebuiau abordate în felul acesta, dar declarația avea ca principal obiectiv să solidarizeze țările socialiste care fac parte din Pactul de la Varșovia cu politica dusă de către Uniunea Sovietică în acest spațiu“.

Poziția chineză era vizibil diferită de cea românească, China acuzându-i pe americani că au incitat Israelul contra arabilor, lucru cu care Maurer nu era de acord, după cum îi mărturisea lui Ciu Enlai. Mai mult, China acuza Uniunea Sovietică chiar de trădare, căci nu acordase arabilor tot sprijinul pe care putea să-l acorde.

Asasinarea unui medic evreu

După cum îi era obiceiul, fiind înconjurată de evrei, Elena Ceaușescu și-a ales medicul personal tot dintre evrei. Acesta era doctorul Abraham Schechter, vechi membru de partid care, fiind evreu și având acces permanent și neli-

¹ Lavinia Betea, *Ceaușescu a ținut cu Israelul în „Războiul de șase zile“*.

mitat la nr.2 din statul român, avea o importanță crucială și pentru Mossad. El avea rude în Israel care avuseseră activitate sionistă în România, și făcuse cerere să plece să le viziteze. (Un anume Pesah Schechter, membru al organizației sioniste clandestine *Bethar*, a fost condamnat în 1953 în România, dar a fost grațiat, ca și ceilalți sioniști condamnați, de către Dej, și a plecat în Israel.)

Persoana sa se afla în atenția Securității române, dar toate urmele evenimentelor ce au fost legate de acesta au fost șterse cu desăvârșire din arhivă, și aproape jumătate de înalții ofițeri „de la centru” ai Securității, legați de caz, au fost îndepărtați.

Cert este că, după ce a devenit intim al Elenei, medic personal al familiei din 1956, Schechter a devenit și confidentul lui Nicolae Ceaușescu. Acestuia i-a confirmat mai târziu că Gheorghiu-Dej a fost asasinat prin iradiere de către serviciul secret sovietic, și l-a convins să se doteze cu un aparat dozimetru de concepție proprie, cu care să măsoare radioactivitatea din jur (pentru a nu fi iradiat), de fapt un mic contor Geiger camuflat într-un stilou de care Ceaușescu nu s-a mai despărțit niciodată. („Când am discutat cauza morții lui Dej cu dr. Abraham Schechter, medicul personal al lui Ceaușescu - scria Pacepa -, acesta și-a exprimat acordul total la concluzia că Dej a fost iradiat“.)

Vechi membru de partid și consultant medical intim al celor mai mulți șefi ai partidului, Schechter era supravegheat de Securitate, care îi împânziseră casa și cabinetul cu microfoane, din ordinul lui Ion Stănescu. Securitatea a fotografiat chiar scrisori-raport ale medicului, pătrunzând în secret în casa acestuia, scrisori al căror caracter sugera că ar fi scrise pentru postul de radio Europa Liberă.

Dacă Securitatea credea, știa sau nu că Schechter lucra pentru Mossad, rămâne o enigmă. Cert este că o echipă teroristă palestiniană acționa pe teritoriul românesc și îi luase în vizor atât pe Schechter, cât și pe rabinul șef al României, permanent agitatul Moses Rosen.

În 15 martie 1973 doctorul Schechter a fost găsit mort în curtea Spitalului de Urgență din București unde lucra, aruncat de la etaj. În altă variantă a fost găsit mort pe trotuarul din fața blocului în care locuia. Concluzia preliminară a Miliției a fost că medicul evreu s-a aruncat pe fe-

reastră. „Că s-a sinucis ori a fost ucis, nu suntem în posesia unui răspuns exact - scria generalul Neagu Cosma -. Tărăboiul a fost mare, însă, pentru că cel care cercetase cazul era generalul Dincă, mare specialist în a face valuri. Concluzia lui Dincă (deși se pare că i-a fost inspirată) a fost că Schechter s-a sinucis din cauza Securității. Că nu a prezentat nici o probă, nici un argument logic, nu a avut importanță.¹”

Intrat în panică, la miez de noapte, Ceaușescu convoacă Biroul Executiv la Ministerul de Interne, prilej cu care îl destituie pe ministrul Ion Stănescu. Dacă ar fi adevărat ce credea Ceaușescu, că Securitatea avea un amestec în moartea lui Schechter, înseamnă că aceasta a făcut un gest aproape disperat de a rupe familia Ceaușescu de o influență israeliană, sau cel puțin străină.

Atât asupra ofițerilor prezenți în ședința de la miezul nopții din ministerul de Interne, cât și asupra celor care a doua zi au luat parte la adunarea cu cadrele de bază ale Securității, Ceaușescu a căutat să bage groaza, țipând și acuzând despre „abaterile grave, de netolerat ale ministrului Ion Stănescu, generalului Nicolae Pleșită și ale altora”. „Rar îi este dat omului să asiste neputincios la scene ca aceea dintr-o noapte de martie 1973 - relata dl. general Neagu Cosma -. Învinuirile și amenințările curgeau ca o revărsare de ape tulburi și rău mirositoare”. Pentru a-i înfunda mai rău pe securiști, ministrul apărării se adresa lui Ceaușescu: „Puneți-i sub ordinele mele pe porcii ăștia, tovarășe comandant suprem... îi pun eu la punct”.

„S-au strâns date și dosare despre Schechter și de aceea s-a omorât. Totul se făcea pentru ca el să aibă manifestări dușmănoase. Aceasta se făcea prin agenții Securității, prin acțiuni provocatoare și criminale” își nota în agenda sa un participant la întrunirea din noaptea de 15.03.1973, g-ral Teodor Sârbu, șeful Brigăzii SD (spionaj industrial) al DIE. Din acea noapte, șef la Interne, în locul profesionistului Stănescu, Ceaușescu l-a pus pe servilul Emil Bobu, care a început să destituie. „Nu se dădea nici o explicație - își amintește g-ralul Cosma -, pur și simplu se trezea omul «șomer» după mulți ani de serviciu în această

¹ gral. div. (r) Neagu Cosma, *Securitatea, Poliția Politică, Dosare, Informatori*. București 1998, pag.121.

instituție“. Lista generalilor și coloneilor trecuți în rezervă este lungă.

Când Emil Bobu i-a predat ministerul de Interne lui Teodor Coman i-a spus: „Dosarele celor pe care nu i-am dat afară, se află în această casă de fier... Ce, tu nu ai primit sarcina să-i scoți din Securitate?“

Oare ce serviciu secret străin avusese interesul ca un număr de ofițeri români de securitate - precis identificați - să dispară din activitate, și avusese atâta trecere la Ceaușescu încât acesta să îl instaleze pe Bobu deasupra Securității (un «dobitoc», ca și Postelnicu) transmîțându-i totodată lista cu aceștia?

O evreică deasupra Securității

Comunistă din 1933, croitoreasa Ghizela Vass s-a născut în 1912 în Basarabia și făcea parte din «vechea gardă» a tinerilor evrei extrem de activi în Partidul Comunist Român ai anilor '30-'40. De atunci, prietenia cu o altă evreică, Adela Petrescu, cumnata Elenei Petrescu (viitoare Ceaușescu), i-a fost propice, căci împreună i-au găsit acesteia din urmă viitorul soț, pe tânărul comunist Nicolae Ceaușescu, după venirea acestuia la putere în 1965 bucurându-se de protecția Elenei, a cărei colaboratoare intimă era .

Numele de familie la naștere al Ghizelei era Gitta și, de tânără, făcea pe croitoreasa în mediile mediile paupere ale micilor târguri de provincie, apoi la Chișinău, unde devenise comunistă (înainte de răpirea în 1940 a Basarabiei de către Uniunea Sovietică). A fost arestată și a fost închisă în penitenciarele de la Mislea (Prahova) și Dumbrăveni (Suceava), alături de alte comuniste evreice.

După ce a ajuns membră a comitetului central de partid, funcție pe care a avut-o și în timpul războiului, Ghizela Vass a fost din nou arestată, deportată și încarcerată în timpul regimului mareșalului Ion Antonescu (1940-1944), în lagărul de deținuți politici evrei de la Vapniarka, în Ucraina sau „Transnistria română“, aflantă în timpul războiului sub administrație română, lagăr ce a servit Jandarmeriei și Armatei Române drept lagăr de concentrare preponderent pentru românii evrei comuniști și „antifasciști“ (numiți oficial „prizonieri politici“). Ghizela Vass „făcea parte din elita sectei comuniste din lagăr“, care

îi avea în frunte pe Lazăr Grunberg și Bernath Andrei, șefi peste cei cca. 1000 de evrei numiți „jidani comuniști“, din care 100 erau femei. În lagăr nu se muncea ci doar se citeau ziarele venite din România și se făcea politică pe marginea mesajelor primite de afară, de la partid.

În rândul deținuților domnea o ierarhie rigidă și strictă, impusă de „conducerea de partid“, iar imediat după lovitura de stat din 23 august 1944, „membră marcantă“ a grupului din închisori, Ghizela Vass căpăta funcții de răspundere, fiind propulsată „în aparat“ alături de alte „revoluționare“ comuniste, aproape fără excepție evreice: Ana Pauker, Liuba Chișinevschi, Alexandra Sidorovici, Ana Toma, Stela Moghioroș (evreică de la Thighina pe numele real Esther Radoșovețkaia, fiica evreului habotnic lanche ludes Abramovici Radosoveschi), Melita (Scharf) Apostol, Ecaterina Borilă, Sanda Rangheț, Florica Mezincescu, Vanda Nikolski, Zina Brancu și, nu în ultimul rând, Ileana Răceanu (pe numele real Ilonka Papp, mai apoi Ileana Pop, care l-a conceput pe fiul său, Mircea Răceanu - „diplomatul“ SIE care avea să îl trădeze pe Ceaușescu în anii '80 -, cu liderul evreilor comuniști Bernath Andrei din Târgu Mureș, care nu a supraviețuit lagărelor din Ucraina, unde fusese deportat împreună cu Ghizela Vass).

În 1944, Ghizela era căsătorită cu ilegalistul transilvănean Ladislau Vass. Sora acestuia, Olga, era prietena Elenei Ceaușescu încă din anii clandestinității. Olga Vass, principala legătură și proctoare a Elenei Petrescu-Ceaușescu în anii ilegalității, a devenit Olga Podoleanu după căsătoria cu Jack Podoleanu (și el evreu, care înainte de clandestinizarea numelui se chema Mendelovici). Olga nu a mai jucat un rol major în dictatura comunistă (după moartea, în 1972, a lui Jack Podoleanu/ Mendelovich), dar i-a predat Ghizelei Vass împărțirea sortii cu soții Ceaușescu.

Cu trupele sovietice de ocupație în țară, cei care reconstruiau partidul comunist român, precum Ghizela Vass, care se ocupau de cadre adică, erau considerați agenți sovietici NKVD (KGB), dar nu era întotdeauna adevărat (sau nu era permanent valabil). În 1945 ea era deja membru al CC al PCR (reușind să se mențină în funcții zeci de ani).

Activistă de vârf în cadrul Comitetului organizației partidului pe București, Ghizela Vass a ajuns rapid să fie un personaj-cheie în cadrul Secției Cadre a CC-ului, responsabilă cu verificările membrilor de partid, în special ale ilegalistilor. De prin 1948 apărea chiar ca secretar al organizației Partidului Comunist din București, iar privilegiul celor de la cadre era posibilitatea inventării pentru favoriți a unor apartenențe retroactive de partid pentru a îngroșa rândul ilegalistilor, sau, alteori, a îmbunătățirii dosarelor de cadre, prin ascunderea caracterizărilor negative ale tovarășilor și adăugarea unora pozitive, în scopul netezirii ascensiunii politice.

Și Elena și Nicolae Ceaușescu aveau ce ascunde din trecutul lor de ilegalisti. Cel puțin iresponsabilitatea sau aventurismul. El își trădase, chiar dacă involuntar, tovarășii, iar ea deconspirase către Siguranța casele conspirative ale partidului, motiv pentru care și fusese exclusă din partid, până când ar fi readus-o în activitate, în 1943, Olga Vass (viitoarea Podoleanu), dacă acest fapt nu este unul inventat după război, ca să dea bine la dosar, Ceaușeasca fiind reprimată, real, în partid abia prin 1946 (cei de la cadre făceau comuniști și din cei care nu fuseseră chiar deloc; este cazul, de exemplu, al evreului timișorean Géza Kornis, care a fost deportat pentru „luptă antifascistă” în lagărul de la Vapniarka - unde se afla și Ghizella Vass -, care nu fusese membru de partid, dar i s-a fabricat dosar de ilegalist).

„Înzestrată cu o colosală memorie, dar și cu o diabolică perfidie -scria Vladimir Tismăneanu -, Ghizela Vass îi secunda în acele interogatorii nocturne, desfășurate în sediul Comisiei Controlului de Partid de pe Aleea Alexandru, pe inchișitorii șefi Iosif Rangheț și Gheorghe Pintilie, zis Pantiușa ...Am cunoscut oameni care mi-au povestit despre stilul vicelan și inclement al întrebărilor ei ...Atunci s-a convins pe deplin Gheorghiu-Dej de loialitatea *perinde ac cadaver* a Ghizelei și, după un scurt stagiul ca secretară a Comitetului Orășenesc București al PMR (responsabilă, evident, cu dosarele), a numit-o în fruntea Secțiilor Cadre din Exterior și Relații Externe. În acea perioadă, Elena Ceaușescu și Martha Cziko-Drăghici erau instructoare în subordinea Ghizelei Vass... Incultă și fără cunoștințe de limbi străine (cu excepția rusei), Ghizela era

nativ inteligentă, știa să stabilească rapid conexiuni, dar mai ales știa totul despre activiștii mișcării comuniste mondiale, despre biografiile lor, despre fracțiuni, alianțe și rivalități secrete. Coopera strâns cu Direcția Informațiilor Externe, inclusiv în chestiunile legate de subvenționarea partidelor comuniste din Occident. [Între victime:] Josefa Slanska, Elena Pătrășcanu, Elisabeta Luca, Julia Rajk, Victoria Sârbu, soția lui Ștefan Foris, au suferit prigoana acelor ani sinistri. Nu discut opțiunile lor, mă interesează aici soarta lor. Soția lui Alexandru Iacob (Jakab), condamnat în procesul Luca, a înnebunit. Ghizela Vass a traversat acele timpuri îngrozitoare în liniște, cu limuzina de partid la scară, impasibilă, imperturbabilă, fără să sufere, mereu în ascensiune, participând cu zel la consolidarea sistemului terorii. Nu era vorba în cazul ei de idealism, de romantism revoluționar, ci de o capacitate unică...

Ghizela Vass nu a torturat fizic, pecum Mișu Dulgheru, Pantiușa, Nicolschi, Soltutiu, Bistran ori Sepeanu, specialitatea ei, ca și în cazul unor Rangheț, Coliu, Vincze, era tortura psihologică...

Am aflat despre prezența la București, în anii 50, a întregii conduceri din exterior a Partidului Comunist Grec, inclusiv a liderului suprem, secretarul general Nikos Zahariadis. În acea perioadă, Zahariadis împreună cu acoliții săi, sprijiniți direct de Securitatea românească și de Secția Internațională a Partidului Muncitoresc Român (condusă de Ghizela Vass) au organizat prigoana împotriva unor militanți acuzați de titoism și alte asemenea pseudo-crime. Între aceștia, redactorul-șef al ziarului PCG, *Rizopastis*, Kostas (Gyftodimos) Karageorghis (arestat, interogat în pivnița casei în care locuia Zahariadis pe strada Grădina Bordei, întemnițat și lichidat de Securitate în România). Vasilis Bartzotas, unul dintre aghiotanții lui Zahariadis, se mândrea într-un raport trimis la Moscova că în a doua fază a Războiului Civil [din Grecia] (1947-1949), peste 800 de militanți troțkiști au fost executați de poliția secretă comunistă (OPLA)...

Nu cred că erau multe figurile importante din partid care știau atât de multe detalii secrete precum Ghizela Vass. Trăise în tenebre, prospera în atmosfera de subterană. A fost șefă de secție mulți ani, în 1975 a cedat postul fostului subaltern și protejat Ștefan Andrei,

rămânând adjuncta sa. Pentru cei care nu cunosc structura puterii în regimurile de tip leninist, trebuie precizat că **Secția Internațională a Comitetului Central dirija de fapt Ministerul de Externe...**

Ghizela Vass era prototipul «tovarășei de încredere», asemeni unor Elvira Gaisinschi (anchetatoare la Comisia Controlului de Partid), Ida Felix (directoarea cadrelor din MAE sub Ana Pauker, Bughici, Peoteasa și Bunaciu), Elisabeta (Bozsi) Sencovici (soția veteranului ilegalist Alexandru Sencovici, vreme de decenii ministrul industriei ușoare, adjunctă de șef de secție la Cadre în anii '50), Maria Rab (cumnată a lui Leonte Răutu, a fost un timp, sub numele de Maria Barbu, șefa Secției Internaționale a CC al PMR)... hiper-vigilente, suspicioase, ranchiunoase, invidioase și arogante cu subalternii, mistuite de complexe fizice și intelectuale.”¹

Chiar dacă familia Ghizelei Vass îi ajutate pe Ceaușești, ei nu i-a fost tot timpul ușor. În 1945, înainte de a fi luată total puterea în stat de către comuniștii ei, Ghizela era nevoită să participe, ca membră a CC al PCR, la o ședință condusă de Vasile Luca (secui născut László Luka, membru al Biroului Politic al partidului, secretar al CC însărcinat cu „problema națională”) pe tema Comitetului Democratic Evreiesc (organizație de masă comunistă), în realitate despre comportamentul postbelic al evreilor de rând în România. În intervenția ei, Ghizela Vass a trebuit să blameze și ea comportamentul populației evreiești, care „nu înțelegea” că îi compromise pe binefăcătorii ei comuniști prin comportamentul fățiș profitor:

„Tovarășul Chiriță: ...În Moldova situația este și mai grea. În Moldova nu este aproape un evreu ca să fie în producție. Toți se ocupă cu specula.

Tov. Ghizela Vass: Cu specula.

Tov. Chiriță: ...acești evrei ar vrea să intre în producție...

Tov. Vasile Luca: Dar întreprinderile care se refac în Moldova, nu angajează muncitori evrei?

¹ Vladimir Tismăneanu, *Lumea secretă a nomenclaturii*, București 2012.

Tov. Ghizela Vass: Numai evrei angajează!

Tov. Chiriță: ...Nu avem dreptul să băgăm capul în nisip și să ignorăm o problemă care există în țara românească; și să lăsăm ca acești câțiva jidănași să se agite pe stradă...

Tov. Elena Stoie: Dacă comitetul evreiesc a luat măsuri, ca să nu mai fie atâția speculanți?

Tov. Ghizela Vass: [Evreii] merg la țară, iau vite, iau tot și dacă îi arestează, spun: tocmai pe mine mă arestezi, care am fost în Transnistria? Și jandarmul le dă drumul. Mi-a povestit un tovarăș, că este o manifestare și atitudine pur legionară pe care o întrebuițează evreii. Dacă aveau un concurent creștin, se duceau și-l denunțau, că «el mi-a împușcat pe fiul meu». Au aceleași metode pe care le întrebuițau în Transnistria... Reacționarii evrei primesc bani din partea englezilor.

Tov. Vasile Luca: ...Nu putem tolera, și în special voi nu puteți tolera, la evrei, ca pe baza suferințelor să se creeze acum o situație privilegiată, de jaf și asuprire a populației românești. Dar voi nu combateți aceasta. Și faptele nu sunt cu caracter izolat, ci au caracter de masă. Cu aceste fapte m-am întâlnit și eu personal în Moldova, atunci când era încă cald, abia ieșiți din lagăre, din ghetouri, eliberați de Armata Roșie. Cu capcana, cu lațul nu ai fi putut prinde un evreu, ca să ajute la săparea tranșelor, în dosul frontului de 50-100 km, ca să ai linie de apărare și să nu reușească nemții să facă un contraatac. Și o sămânță o vindeau cu 5 ruble la ostașii roșii și puteau trăi bine cu familia și au strâns milioane. Și ce au făcut cei din lagăre? Au venit cu saci de ruble. Au cumpărat ruble cu 5 lei și le-au vândut cu suta apoi. Dacă ei ar fi vrut să se încadreze în producție, de ce nu s-au creat cu aceste imense capitaluri, întreprinderi, pe care să le pună în funcție, să refacă Moldova, să ia acești evrei în întreprinderi ca muncitori. De ce n-au făcut-o? Pentru că sunt capitaliști și speculanți... Nu putem combate antisemitismul, dacă nu combatem această plagă. Îmi spune că s-au îmbrăcat în haine rusești și au luat vitele de la țărani... Partidul este compus din evrei numai, organizațiile celelalte sunt evreiești, poliția, aparatul administrativ, evreiești, și atunci s-a spus: Ce este aici, este un stat evreiesc sau un stat românesc?

...Antisemitismul nu-l combați scoțându-i pe evrei din lagăr și punându-i în fruntea tuturor. ...Au venit din lagăr și în scurt timp au devenit milionari.”¹

Tovarășul Lică Chiriță era de fapt un evreu din Moinesti, pe numele real Leibu Abramovici, care avea funcție și în Partidul Comunist și în Comitetul Democratic Evreiesc, de aceea Vasile Luka (László Luka) le spunea „voi nu puteți tolera” situația privilegiată a evreilor, căci se afla numai între evrei. Uimitoare este, însă, capacitatea acestora de clandestinizare absurdă, vorbind despre comportamentul evreilor, când ei înșiși erau cunoscuți ca fiind evrei. Chiar dacă comuniștii voiau să se folosească de Comitetul Democratic Evreiesc ca să atace și organizațiile sioniste Bnei Akiva și Mizrahi, ceea ce s-a și întâmplat, fizic, în ultima noapte a lui noiembrie 1948, până și acest Comitet practica un soi de sionism de stânga, organizând cursuri speciale destinate evreilor care doreau să emigreze în Israel, de fapt un program de formare marxist-leninistă pentru a deveni membri ai Partidului Comunist Israelian. Iar Ghizela Vass a fost tot timpul aproape de aceste operațiuni, fiind implicată în coordonarea lor, după cum se poate vedea.

Mai mult, evreul Simion Taigar (pe numele real Zeiger), ministru al Muncii sub comuniști, până în 1966, îl convinsese pe Gheorghiu-Dej să trimită trupe evreiești în Israel, după ce, reîntors dintr-o delegație în Cehoslovacia, în 1947, Taigar i-a relatat despre organizarea unei „Brigăzi de evrei cehi care urma să lupte și să ajute așezările evreiești din Palestina”. Dej era entuziasmat: „Să facem și noi o Brigadă de evrei-români. Lupta împotriva imperialismului britanic trebuie sprijinită” (trupele engleze încercau să îi mai apere pe arabi, în ceasul 12). Dar Moscova nu a fost de acord.

★

La începuturile regimului comunist, Ghizela Vass mai ocupa și funcția de secretar al Uniunii Femeilor Democrate din România (UFDR), un organism satelit de manipulare comunistă, dar era și membru supleant al Comi-

¹ fragment din stenograma ședinței C.C. al P.C.R. din 5 octombrie 1945, după Teodor Wexler, Mihaela Popov, *Anchete și procese uitate. 1945-1960*. Editura Fundația W. Filderman, București, 1996, vol. 1, pag.17-31.

tetului Central al Partidului Muncitoresc (Comunist). A mai fost, pe rând, secretar de stat al ministerului Sănătății și secretar al partidului comunist pe București (1954), iar din 1958 a condus, cu întreruperi, Departamentul Relații Internaționale al partidului. Mai înainte, odată cu mazilirea Anei Pauker (lidera evreilor comuniști din România), Ghizela Vass fusese îndepărtată și ea din comitetul central al partidului, dar a fost reabilitată de Nicolae Ceaușescu, după Plenara partidului din 1968, odată cu „eroinele muncii“ Ana Toma, Stela Moghioroș, Sanda Rangheț (toate evreice) ș.a., recăpătându-și funcțiile și făcând chiar parte din cercul intim al Puterii, fără funcții spectaculoase, acționând mai mult în umbră. La începutul anilor '70 a fost permanentizată la această „Secție Externe“, unde era ajutată de Olga Deutsch (mama miliardarului evreu româno-american Robert Deutsch, implicat după 1989 în culiselor mai multor afaceri necurate și în controlul politic în România), Lidia Lăzărescu (nume clandestin) și Andrei Goanță (nume de împrumut, care mai târziu a emigrat în Israel).

✎

„Israelul pentru ea [pentru Ghizela Vass] se reducea la partidul comunist - crede V. Tismăneanu -, la relațiile cu Shmuel Mikunis și Moshe Sneh“, dar și aceștia erau un fel de sioniști cu față de stânga, nu veritabili comuniști internaționaliști.

Shmuel Mikunis, fondatorul Partidului Comunist din Israel, s-a născut în Imperiul rus în ceea ce este astăzi Ucraina, emigrând în Palestina în 1921, unde, între 1933 și 1945, a lucrat pentru compania Shell Oil, subsidiară a anglo-olandezei Royal Dutch Shell, construită, de fapt, pe structura firmei Shell a fraților evrei britanici Samuel, cu sprijinul Rothschildzilor, finanțatori ai colonizării evreiești a Palestinei. A fost secretarul partidului comunist până în 1974 (epoca de aur a Ghizelei Vass), când a acționat ca emisar al partidului israelian în țările comuniste pentru a obține arme necesare în „războiul arabo-israelian“ din 1948-1949. În anii 1960, Mikunis împreună cu Moshe Sneh, deși conduceau Partidul Comunist israelian, s-au distanțat de „pozițiile anti-israeliene“ ale Uniunii Sovietice și au pledat pentru „dreptul Israelului“, fiind ascultați doar de România lui Ceaușescu din tot lagărul socialist, într-o

epocă în care tocmai Ghizela Vass era canalul de comunicare al Partidului Comunist Român cu toate mișcările și partidele comuniste din afara zonei de influență a Moscovei.

Când, în mai 1970, liderul sovietic Leonid Brejnev îl chemase pe Nicolae Ceaușescu la Moscova pentru a-i reproșa atitudinea pro-sionistă, diferită de a celorlalte state socialiste, în frunte cu U.R.S.S.-ul, Ghizela Vass a făcut parte din restrânsa delegație română.

După sfidarea Moscovei din 1968, în problema Cehoslovaciei, ca și prin primirea vizitei lui Nixon la București, Nicolae Ceaușescu accentuase conflictul cu rușii prin refuzul de a rupe relațiile diplomatice cu Israelul, după izbucnirea „Războiului de 6 zile”, cum am văzut.

Primind delegația română, Brejnev a luat-o în primire, răstindu-se la Ceaușescu:

– România nu a pășit în rând cu partidele frățești. În iulie 1967, nu a sprijinit acțiunea țărilor socialiste care au avut un rol important în încetarea conflictului... E drept că România a sprijinit Rezoluția 1967 a ONU (retragerea trupelor israeliene de pe teritoriile ocupate), însă a refuzat condamnarea Israelului ca agresor. Practic, această acțiune este îndreptată împotriva țărilor socialiste. Țările socialiste au rupt relațiile diplomatice cu Israelul. România le-a păstrat, iar în august 1969 a ridicat nivelul reprezentării diplomatice la nivel de ambasade. Aceasta înseamnă stimularea agresorului... Mulți reprezentanți arabi spun că în Israel se află zeci de mii de soldați evrei români (și specialiști militari). Evreii din România pleacă în Israel, li se dau credite etc... Voi românii, spuneți că primirea făcută lui Nixon este o chestiune de protocol, noi spunem că-i o chestiune de politică, nu o putem califica simplă acțiune de protocol... Și Nixon a văzut în asta o chestiune politică...

La întoarcere, în avion, Ceaușescu s-a adresat Ghizelei Vass, uitându-se și către ceilalți evrei din delegație:

– Ce zici Ghizela, cică trimitem prea mulți tineri evrei în Israel?

De fapt, Ceaușescu o folosea pe Ghizela Vass, ca și pe alți evrei comuniști, drept una dintre legăturile sale cu Israelul. Cu această ocazie voia să trimită un mesaj clar către acesta, că el este omul lor chiar și împotriva rușilor,

pentru a-și asigura în continuare sprijinul *lobby*-urilor evreiești¹.

În același timp, însă, regimul lui Nicolae Ceaușescu comanda asasinate în lumea occidentală. Unii evreii din jurul dictatorului, precum Ghizela Vass, erau primii implicați în acest tip de acțiuni. Faptul a fost demonstrat la sfârșitul lui 2003, când procurorul militar Dan Voinea a definitivat dosarul penal ce documenta cum teroristului internațional Carlos Șacalul i-au fost comandate de potențaii regimului câteva atentate împotriva unor vârfuri ale emigrației române din străinătate, care îi criticau constant, printre care și Paul Goma. Fiind o persoană cu vechi relații cosmopolite, Ghizela s-a ocupat de legătura cu grupările „revoluționare” din „lumea a treia”.

Din Rechizitoriul Procuraturii Militare rezulta că, comanda asasinatelor a fost făcută de către chiar Ghizela Vass, care conducea la acea dată *Departamentul Relații Internaționale* (DRI) al C.C. al P.C.R., cerând Securității (generalului Pleșiță-?) să îi ofere lui Carlos tot concursul. În consecință, o unitate militară a Securității i-ar fi eliberat armele lui Carlos. Armele au fost descoperite în Franța, în urma unei descinderi a forțelor speciale într-una din locuințele conspirative ale lui Carlos, prin anii '80. Ani de zile s-a bănuțit că armele provin din estul comunist, dar nu se știa din ce țară anume. Cu cel puțin două dintre arme s-au comis asasinate. Generalul magistrat Voinea a clarificat acest mister, descoperind unitatea militară, rastelul, tabelul, seriile armelor și semnăturile securiștilor români care l-au înzestrat pe Carlos. Ele corespund cu cele descoperite în Franța... Mai mult, el a descoperit cine a dat comanda: Ghizela Vass, dar nu a inculpat-o².

Ghizela fusese o adevărată executoare de oameni. Așa a fost cazul „eroului grevei de la Grivița” din 1933, sindicalistul ceferist C-tin Doncea, considerat „fracționist” de către ea și Nicolae Ceaușescu, și denunțat ca atare la Plenara Comitetului Central al partidului ce a avut loc în iunie 1958,

¹ Astfel a obținut pentru România, „clauza națiunii celei mai favorizate” din partea SUA, ce presupunea mari avantaje economice.

² s-a crezut, greșit că aceasta decedase, deși a murit ulterior; l-a inculpat însă pe g-ralul Pleșiță, care nu a fost decât un executant, eliberând armamentul.

tovarăşa Vass asociindu-l pe Doncea cu „revizionismul“ iugoslavului Tito și cu „contrarevoluționarul“ Imre Nagy. În aceeași lună, la câteva zile după plenara din România, Imre Nagy și tovarășii săi, considerați „contrarevoluționari“ de sovietici, chiar fuseseră executați. Ghizela Vass, ca și coordonator al secției relații externe din CC, vedea în Doncea un potențial Imre Nagy.

★

Nu trebuie să ne mire prea mult că Ceaușescu nu lucra direct cu șefii Securității. Nu o făcea doar pentru că aceștia îl complexau intelectual, pe de o parte, dar și pentru a nu fi direct implicat în mizeriile anti-românești pe care tot el le comanda. Înainte ca ministrul Ion Stănescu să fie destituit de la Interne din cauza misterioasei morți a medicului evreu A. Schechtel, el avusese o discuție personală cu Ceaușescu, care l-a întrebat dacă Securitatea desfășoară și unele activități anti-constituționale.

Ion Stănescu i-a răspuns:

- Nu numai unele, tovarăşe Comandant Suprem. Aproape tot ce face Securitatea vine, într-un fel sau altul, în conflict cu Constituția, și dumneavoastră știți asta mai bine decât mine.

O perfidie fără margini îl făcea pe Ceaușescu să comande Securității participarea la crime oribile, prin evreii din anturajul său, iar apoi să facă pe lupul moralist, destituind ofițerii români incozoni politiciii sale și păstrând pe cei ale căror calități erau numai obediința față de stăpân și lipsa de caracter. A cere asasinarea scriitorului Paul Goma este unul din exemplele maximei ticăloșii ce îi era specifică. Goma nu era în slujba vreunei puteri străine, vina sa fiind doar faptul că scria exact ceea ce gândea sau știa. Pentru a scăpa cu viață a fugit în Occident, dar Ghizela Vass a comandat și asasinarea sa, însă, de data aceasta, criminalii nu au avut succes. Vina sa în fața Ghizelei era, poate, aceea că, fiind basarabean a relatat cum evreii s-au dedat în 1940 la crimă organizată împotriva poporului român.

Despre comanda acestor asasinare a fost întrebat și generalul Nicolae Pleșiță personal, care, după ce a fost „mazilit“ în 1973 din cauza morții lui Schechter, în 1980 a fost rechemat în post, funcționând până în 1984 ca șef al *Serviciului Român de Informații*, adică de spionaj. El spu-

nea că, și în domeniul informațiilor, Ceaușescu își manifesta cunoscuta paranoia, adresându-i-se: „Să-mi spuneți ai cui agenți sunteți! Ai americanilor, ai rușilor?“, ceea ce - cred foștii securiști - arată că era intoxicat de forțe interesate să marginalizeze Securitatea în conducerea statului.

Generalul Pleșiță adăuga:

„Ceaușescu nu mai credea în informările noastre. Ea mai mult decât el, nu avea încredere în noi... Obsesia lor era că noi ne ridicăm deasupra Partidului. Ceaușescu ne zicea:

- Duceți-vă, bă', cu informațiile voastre, de la agentura asta a legionarilor... Ai mei nu-mi spun treaba asta.

- Tovarășe Secretar General, care ai dumneavoastră?

- Păi ai mei, activiștii mei!, că avea un sector de documentare [la C.C. al P.C.R.] paralel cu noi, dar erau slabi.

- Păi noi ai cui suntem?...”

Conform indiciilor legate de implicarea Ghizelei Vass în acțiuni speciale, a faptului că „sectorul de documentare” acuză serviciul extern român de legături cu legionarii din afara țării, a apropierei Elenei Ceaușescu de evrei și de *Mossad* („Ea mai mult decât el, nu avea încredere în noi”), rezultă că o enigmatică ocultă evreiască reușise să-i intoxice pe Ceaușești. Conform fostului șef al USLA, Teodor Filip, care susținea teza manipulării informative a cuplului dictatorial de către *Mossad*, Ceaușescu i-ar fi spus Elenei în ultima zi de viață, că regretă a fi ignorat informările ce i-au fost prezentate (se pare de către gen. Doicaru) că ea și ai ei s-au lăsat controlați de către evrei. Oricum au pierit pe mâna lor, mulți dintre securiști distanțându-se de prăpastia spre care se lăsa dus Ceaușescu, străduindu-se să salveze însă structurile de siguranță și militare.

Întrebat dacă a existat un complot al Securității împotriva lui Nicolae Ceaușescu, generalul Pleșiță răspundea:

- Nu! Dar a existat altceva. El nu ne mai agreea pe noi, și noi nu-l mai agream pe el.”

▲

Secția de „Relații Externe“ condusă de Ghizela Vass se ocupa și de pregătirea cadrelor (selecționarea, verificarea și repartizarea lor) pentru ministerul de Externe, ca și de verificarea cadrelor propuse de ministere precum ministerul Comerțului Exterior, al Forțelor Armate și de Interne pentru „misiunile“ din străinătate. În 1965, Ștefan Andrei a devenit adjunctul Gizelei Wass, la Secția Externă (sau „Internațională“) a PCR, apoi prim adjunct și, în 1972, a devenit secretar al CC cu problemele internaționale, pentru ca, din 1978, să fie numit în postul de ministru de Externe, deținând postul până la „revoluția“ din 1989. Chiar și după ce a ajuns ministru de Externe, Andrei a rămas în relații cordiale cu Ghizela, poate și pentru că îi era politic subordonat încă, căci „Secția Internațională a Comitetului Central dirija de fapt Ministerul de Externe“, cum zicea V. Tismăneanu.

Din anii '50 s-a constituit la București și o puternică organizație antititoistă, condusă de sârbii Alexander Opojevici și Sfetozar Markusev, iar în secția de relații internaționale a partidului comunist din România (PMR), s-a format „grupul de sprijin și coordonare a luptei antititoiste“ condus de Ghizela Vass, punând la dispoziția organizației slujbe, un post de radio și un ziar propriu, desfășurând o intensă activitate de propagandă împotriva liderului Iugoslaviei, Iosip Broz Tito¹. Din acest grup de

¹ din anii '70, Ceaușescu a limitat drepturile dizidenților sârbi în România. În august 1975, dizidentul iugoslav Vladimir (Vlado) Dapcevic, aflat în România, a fost răpit din București, ajungând în Iugoslavia. În acțiunea de răpire dintr-o cameră a Hotelului Dorobanți, au fost uciși sârbii Alexander Opojevici și Djoka Stojanovic (se pare că au murit abia în Iugoslavia). Dapcevic, în stare de inconștiență, și cei doi muribunzi sau morți au fost trecuți chiar în noaptea răpirii peste granița româno-iugoslavă, în portbagajul unei mașini. Dizidentul Dapcevic ajunge la sediul UDB-ului (serviciul similar Securității românești), iar cadavrele într-un cimitir rural. În *Orizonturi roșii*, Pacepa susține că a fost o misiune plănuită și executată de spionajul iugoslav, fără sprijinul și chiar fără știrea Securității, dar puțini îl cred. La întâlnirea din 1973 dintre Ceaușescu și Tito, la bordul vasului *Galeb*, în Marea Adriatică, se crede că aceștia au căzut de acord ca serviciile secrete din cele două țări să colaboreze la prinderea lui Dapcevic, considerat dușman personal de Tito. Principalii dizidenți sârbi refugiați în România în anii '50 fuseseră printre

marxiștii anti-titoiști făcea parte și Momcilo Luburici, care în 1990, împreună cu protejata sa Corina Radu (ministeriabila de mai târziu Corina Petrescu, la Educație, în guvernul PSD din 2012), a înființat universitatea particulară „Dimitrie Cantemir”, puternic sprijinit din umbră de noii stăpâni ai României. Ori tocmai fiul Olgăi Deutsch, care o ajută pe Ghizela Vass la secția Externă a partidului, adică actualul miliardar Robert Deutsch, era cel care îi ajutase cel mai mult pe Luburici și pe blonda Corina. Robert Deutsch, fusese împreună cu Ion Iliescu, ca tineri comuniști, la studii în Uniunea sovietică, și era și foarte bun prieten de familie cu evreul Petre Roman, prim-ministru al României din 1990 (familia Deutsch era și ea tot evreiască). Dacă mama sa avusese grijă de Luburici înainte, acum relația o continua el. Într-adevăr, în 1996, prietena lui Luburici, Corina Radu, era adusă de Robert Deutsch în SUA, la o pregătire la Institutul Hoover (cel de spălarea creierelor și reprogramare mentală) de pe lângă Universitatea Stanford, un a făcut un „stagiul de formare profesională” coordonat chiar de Deutch. Întoarsă în țară apoi, ea l-a ajutat pe M. Luburici în „Fabrika Politika” care a devenit universitatea Cantemir, o placă turnantă a tuturor partidelor politice din România „post-decembristă”.

Ghizela se pensionase în februarie 1984, dar a continuat să dețină demnități în cadrul Crucii Roșii. Făcea diverse servicii secrete pentru Elena Ceaușescu, mergând în diverse locuri și discutând lucruri de taină, având o mașină Dacia cu șofer la scară, pusă la dispoziție de regim. Pensionară fiind, tot cu diverse misiuni secrete umbla mult și prin străinătate, oficial „pentru Crucea Roșie”, se zicea, dar numai cuplul dictatorial știa cu ce se ocupa ea, sau credea că știe, Securitatea având ordin să nu o urmărească și nici să nu o racoleze drept colaborator.

cei mai aprigi, curajoși și cunoscuți comandanți de partizani. După război au devenit oponenți ai lui Tito, care era croat, iar croații fuseseră aliații nemților în al doilea război mondial, „și sârbii nu prea înghițeau chestia asta!”, avea să relateze văduva româncă a lui Opovejici. Ghizela Vass și Olga Deutsch nu ar fi avut nici un amestec în aceste afaceri ale serviciilor, ele continuând să îi cultive pe dizidenții sârbii, un fel de șah la Tito (al lui Ceaușescu, al lor, al Moscovei!?)

Casa din centrul Capitalei, primită la sfârșitul anilor '40, cu mobilă de epocă și tablouri scumpe confiscate de la „dușmanii poporului”, a fost locul în care Ghizela Vass și-a crescut nepotul, pe Bogdan Olteanu, care avea să ajungă, după 1989, reorientat politic ca „liberal”, în fruntea Camerei Deputaților și vicepreședinte al Băncii Naționale a României. Tot după „revoluție” (1989), pe baza Legii nr.112/1995 privind casele naționalizate, Ghizela a cumpărat pe o sumă ridicolă acest imobil din zona Kiseleff, situat pe strada Zambaccian nr.1.

Bogdan Olteanu s-a născut în 1971, în București. Mama sa, Kati (Ecaterina) era fiica Ghizelei Vass, motiv pentru care tatăl său, inginerul Dănuț Florin Olteanu, fusese numit secretar de partid și director general la fabrica Tehnofina din București. „În mod surprinzător”, s-a spus, acest Dănuț Olteanu, ginerele cominternistei Ghizela Vass, figurează pe listele Fundației Revoluției din România „Decembrie 1989”.

De fapt, și Ghizela Vass, după ce a urmărit revoluția din decembrie 1989 la televizor, împreună cu nepotul Bogdan Olteanu (dându-i atunci acestuia și explicații și lecții de politică), a devenit o înfocată membră a Frontului Salvării Naționale, al lui Brucan și Iliescu, conspiratorii.

Ghizela fiindu-i bunică din partea mamei a lui Bogdan Olteanu și lăsându-i lui vila centrală luată cu forța de la vechii proprietari, acesta a patronat în anul 2006, ca șef al Camerei Deputaților (la numai 34 de ani), o modificare a Legii 112, astfel încât casele nu mai erau retrocedate proprietarilor de drept, de dinainte de confiscarea abuzivă din anii '40-'50 (dacă imobilul a fost vândut chiriașului, cum i-a fost vândută de stat Ghizelei Vass), primii proprietari primind despăgubiri bănești de la statul român. Mai mult, în prima formă a legii, chiriașii deveniți proprietari aveau interdicția de a vinde timp de 10 ani casele luate foarte ieftin, spre a se preveni specula. În 2006, în mandatul de șef al lui Olteanu, deputații au modificat însă legea, eliminând această restricție, ceea ce le-a folosit la mulți dintre politicieni, rude ale lor și magistrați, nu numai lui Olteanu, căci foarte mulți se aflau în aceeași situație, și care au putut de acum să vândă casele cu profituri de sute de mii de euro, în timp ce

despăgubirile acordate foștilor proprietari au fost limitate de ANRP la 15% din valoarea imobilelor, din lipsă de bani.

După 1989, Ghizela Vass a spus că nu vrea să își scrie memoriile deoarece sunt lucruri ce nu trebuie știute. A decedat și crimele ei au rămas în mare măsură secrete. Casa de sute de mii de euro, plus ce era în ea, luat cu japca de la „burghezi” (repartizată ei de gospodăria de partid), a fost moștenită de nepotelul Bogdan Olteanu, care a stat în ea bine mersi vreo 16 ani nevoind în ruptul capului să o retrocedeze proprietarilor de drept, până când Camera Deputaților, cu el șef, i-a gonit de tot pe foștii proprietari, prin modificarea legii.

În urma dosarului penal care i s-a deschis în 2016 deoarece a primit o mită de 2 milioane de euro (din care a păstrat 1 milion) de la Sorin Ovidiu Vîntu pentru a-l determina pe premierul Tăriceanu (nașul său) să îl numească pe angajatul lui Vîntu, pe jurnalistul ong-ist Liviu Mihai, guvernator al Deltei Dunării în 2008, Bogdan Olteanu a încercat să justifice inexplicabil de marea avere pe care o deține (sume uriașe în conturi, case, dintre care una un adevărat palat, un autoturism de lux de 30.000 de euro) prin faptul că a moștenit foarte mulți bani, direct sau prin părinți, de la bunica Ghizela Vass, care la rândul ei ar fi primit banii drept „compensație... prin intermediul fundațiilor specializate ale comunității evreiești, de la statul german, ca urmare a trimeriei acesteia în lagăr în timpul celui de-al doilea război mondial” (la Vapniarka)¹.

Moartea editorilor lui Eminescu

Până în 1980, Academia Română publicase primele 8 volume ale *Operele complete* ale lui Mihai Eminescu, urmând să continue cu publicistica eminesciană a „chestiunii evreiești”. Deși tirajul publicat a fost mic (pentru specialiști), volumul IX al acestor *Opere*, apărut în septembrie 1980, a provocat o viscerală și violentă reacție din partea rabinului șef Roses Mosen, șeful comunității evreiești din România.

¹ despre cariera politică de după 1989 a lui Bogdan Olteanu am relatat în lucrarea noastră *Politica filo-sionistă a României*, capitolul *Bogdan Olteanu, „liberalul” cu ascendența israelită*.

Totul avea să se sfârșească tragic pentru câțiva scriitori români, care aveau să moară în condiții dubioase.

În ieșirea sa împotriva Academiei Române, Moses Rosen l-a calificat atunci pe Eminescu ca fiind „fascist, rasist, antisemit, dement, pornografic, mincinos, huligan și sifilitic“, ceea ce a deranjat sensibilitatea mai multor scriitori români. Conform unei *Note-Raport* a Securității din 28 octombrie același an, rabinul pretindea că ar fi primit dispoziție chiar din partea Israelului să ceară guvernului român retragerea de pe piață a volumului IX al *Operele* lui Mihai Eminescu (proză politică) și să combată în presă „conținutul scrierilor legate de evrei“ (Arhiva SRI, fond D, ds. nr.10962, vol.5).

„ Protestul meu n-a avut nici un efect - spunea rabinul. Academia nu a oprit volumul. Un profesor, Pompiliu Marcea, m-a acuzat că aş fi insultat pe marele poet național român. Campania mea a devenit atât de intensă, încât am cerut să fiu primit de Ceaușescu, care mi-a spus că volumul era deja epuizat din librării și că nu mai putea fi retras.“

În același an, cu numai două săptămâni înainte de apariția *Operele*, la 5 septembrie, revista *Săptămâna* publicase un articol cu tente naționaliste de Corneliu Vadim Tudor, intitulat *Idealuri*, și considerat ulterior de rabin ca fiind „antisemit“, deoarece rabinul voia să demonstreze existența unei conspirații anti-evreiești printre literații români.

Anul următor, 1981, în februarie, Moses Rosen pleacă într-un precipitat turneu în SUA, Europa Occidentală și Israel, pentru a pârî autoritățile române care ar fi permis „renașterea antisemitismului“ și pentru a cere cercurilor evreiești internaționale să acționeze în consecință. În SUA a luat legătura cu liderii *B'nai B'rith*, ai *Congresului Mondial Evreiesc*, ai finanțelor și ai *Joint International Committee* (de la care a primit un ajutor de 3,8 milioane de dolari). Edgar Bronfman, președintele *Congresului*, și Arthur Schneier, președintele secției americane a *Congresului* și rabin-șef al New-York-ului, i-au promis că vor veni la București și vor discuta cu Ceaușescu, punând lucrurile la punct.

Cât timp rabinul era plecat, în lumea culturală din România intrase în circulație, în samizdat, o broșură-

manifest acuzatoare la adresa sa, tipărită ilegal (în condiții clandestine) și intitulată „Mihai Eminescu, fondul principal al culturii române”, care circula îndeosebi în mediile intelectuale. Avea 16 pagini, era datată 15 decembrie 1980 (Paris) și relata controversa dintre rabin și intelectualii români, conținând extrase din publicistica politică a lui Eminescu despre evrei, schimbul de scrisori deschise dintre profesorul universitar Pompiliu Marcea și Moses Rosen, un articol-pamflet ostil la adresa rabinului, semnat cu pseudonimul Beatrice Goldstein, elogii la adresa lui Al. Oprea și Dimitrie Vatamaniuc, promotorii ai editării *Operele* eminesciene. (Rabinul Rosen spunea că pamfletul din manifest afirma că el ar aparține unei conspirații evreiești mondiale, fiind adept al lui Maimonide (cel care i-a îndemnat pe evrei să-i ucidă pe neevrei și să le confişte averile), ca și „agent” al *Alianței Israelite Universale*.)

Rabinul Rosen a pretins ulterior că „manifestul” este opera revistei *Săptămâna*, pe al cărui secretar de redacție, Ion Lotreanu, îl numea un „poet antisemit”, în complicitate cu profesorul universitar Pompiliu Marcea. Ulterior, ambii acuzați aveau să moară. La câțiva ani de la apariția publicației-„manifest”, o revistă românească *New York Spectator* din SUA afirma că aceasta fusese tipărită ilegal în România de către un profesor de literatură română, N. Vasilescu-Capsaly, care a decedat apoi la foarte scurt timp.

Conform promisiunii smulse de la Nicolae Ceaușescu de către lumea evreiască, publicarea volumului X al *Operele complete* eminesciene, ce conținea, ca și volumul IX, publicistica politică pe tema „chestiunii israelite”, a fost oprită. Era vorba de jurnalistica lui Eminescu privind combaterea opoziției interne și internaționale a organizațiilor evreiești la obținerea independenței României (la Congresul de la Berlin, în 1879) și la adoptarea primei *Constituții* românești (ce nu oferea încetățenirea unei numeroase populații evreiești emigrată clandestin, și care sufocase Moldova, evreii depășind la orașe numărul românilor), adevăruri istorice ascunse până atunci românilor.

Într-o *Notă Informativă* a Securității de la începutul anilor '80 se preciza că rabinul șef Moses Rosen a difuzat către toate comunitățile evreiești din România (ca și în străinătate, prin poeta evreică Nina Cassian) copii după scrisorile profesorului Marcea („pentru informare”),

principalul său oponent în editarea *Operele* eminesciene, dar că nu există dovezi că acestea ar fi fost urmate de „slujbe de blestem” sau ritualuri magice, după cum s-a zvonit.

Doctor în filologie ce a predat literatura română la Universitățile din Paris, Bonn, Köln, Aachen și Düsseldorf, profesorul Marcea avea să capete în timpul controverselor publice cu rabinul o „boală ciudată”, fără diagnostic. Tenul său avea o culoare stinsă, glasul îi era abia articulat, avea o incapacitate de a citi și o accentuată slăbiciune, care nu îi permitea să se deplaseze. Soția sa, Florentina Marcea, care spunea că profesorul este „apatic, descurajat, slăbit, se mișcă ca un om accidentat, ținându-se de mobile și așezându-se cu greu în fotoliu”, îl acuza pe rabin că apelase la „magia neagră” pentru a-i ucide soțul.

Consultat în secret (fără știrea oficialităților), un medic din alt oraș al României a pus următorul diagnostic profesorului Marcea: „Este otrăvit, intoxicat, dar n-aș putea spune precis cu ce și cum. Simptomele și aspectele exterioare mă duc cu gândul la o otrăvire cu mătrăgună”.

Din aceeași *Notă Informativă* a Securității reiese că fiica profesorului s-a plâns că ar fi fost acostată pe stradă de doi israelieni ce ar fi amenințat-o cu moartea dacă tatăl său nu încetează „acțiunile antisemite”. Nota continuă: „Criticul literar Nicolae Manolescu și-a exprimat nemulțumirea față de intervenția șefului rabin, susținând că, deși nu a fost niciodată antisemit, acum «este furios din cauza papei asta, care începe să facă terorism cultural». Tot mai multe persoane din domeniul culturii îl acuză, deși nici un român nu a încercat și nu și-a propus să intervină în textele evreiești. În acest context, prozatorul Augustin Buzura, revoltat de imixtiunea șefului rabin în cultura română, a afirmat că «până la urmă, va trebui să punem de acord toată literatura clasică și străveche cu părerea rabinului»”. (Arhiva S.R.I., fond D, dosar 10.966, vol.2, f.2)

Cert este că, într-un timp scurt, profesorul universitar Marcea a fost găsit înecat într-un lac din preajma Bucureștiului, poetul „antisemit” Ion Lotreanu a fost găsit spânzurat, iar unul dintre editorii *Operele* lui Eminescu, Alexandru Oprea, a fost găsit mort în baie, „asfixiat”.

După câțiva ani de totală interdicție și consumarea unor drame umane, *Academia* a putut să mai publice din *Operele complete eminesciene* volumul XI (în 1984), XII și XIII (în 1985), până la XVI (în 1989), dar nu și volumul X (continuarea „Chestiunii evreiești”), peste care „a sărit”.

Conform scriitorului Dan Zamfirescu, nepublicarea volumului X al *Opereleor* „devenise o problemă de onoare a răposatului rabin Mosses Rosen... La ultima întrevedere, i-am spus: «*Eminență, volumul lui Eminescu va apărea!*». «*Domnule Zamfirescu, și noi îl așteptăm pe Mesia*», a spus rabinul. Cu alte cuvinte, volumul se va tipări când va veni la evrei Mesia.”

„La 15 ianuarie 1989 s-a constatat că volumul X, deși băgat în tipografie din septembrie, nu se urnise, nu se culesese nici o foaie. Eminență Sa [Moses Rosen] era implicată direct și-și asigurase întreaga comunitate [evreiască] că, atât timp cât trăiește el, acest volum nu va apărea. Pe 17 ianuarie, mă caută Nedic Lemnaru care-mi spune că s-a întâlnit pe stradă cu Vatamaniuc plângând fiindcă volumul X fusese blocat, deși primise bunul de tipar”.

Dan Zamfirescu înființează atunci un *Comitet pentru publicarea volumului X*, comitet al cărui „președinte” era episcopul ortodox Ioachim al Hușilor, care a depus 5000 de lei. Bătrânul călugăr de la mănăstirea Cernica, Ilarion Argatu, a dat 4000 de lei. Alți „membri”-donatori erau câțiva stareți și preoți, care au dat câte 1000 de lei (câțiva au cerut să nu afle rabinul, ca să nu-i „ia dracu’!”). Printre acești donatori s-au aflat și ce-i cunoscuți mai târziu ca mitropolitul Daniel al Moldovei (actualul patriarh) și Cassian de la Dunărea de Jos. Dan Zamfirescu, cunoscut și ca prieten cu generalul Pleșiță, s-a bucurat și de spijinul secret al câtorva securiști, „Volumul a început să se culeagă într-un ritm halucinant-își continuă scriitorul narațiunea -. Este meritul lui Petru Creția și al echipei de la *Muzeul de Literatură*, care munceau zi și noapte. Când am ajuns cu ultima coală în corectură, prima coală avea deja bun de tipar.”

Astfel, volumul X a apărut la 15 iunie 1989, chiar dacă a fost oprit de la difuzare.

Câțiva evrei și dărâmarea lui Ceaușescu

Evreul român Silviu Brucan (Saul Bruckner), ex-nomenclaturist comunist, dizident politic în anii '80, a fost cel care, din interiorul României, s-a implicat total, fățiș dar și conspirativ, în dărâmarea lui Nicolae Ceaușescu. S-a scris foarte mult că, la acea dată, el era agent C.I.A., racolat din timpul șederii în SUA. În această conspirație a fost asociat însă cu mai multe servicii secrete străine, ca și cu câțiva acoliți din țară.

Deși imaginea publică a lui Brucan era aceea a unui „dizident“, el avea să declare mai târziu, cu sinceritate: „Eu n-am fost disident, eu am fost complotist“, parcă vrând să confirme astfel imaginea generală a românilor despre evrei. Comportamentul său mios și slugarnic din zorii regimului comunist, a făcut ca el, deși evreu, să fie agreat în mod deosebit de către Gheorghiu-Dej. În anii '50, fiind ambasadorul României la Washington, și-a cultivat relațiile personale în cercurile economice și politice, iar faptul că era evreu i-a deschis ușile oligarhiei americane evreiești, care l-a primit cu brațele deschise. „Brucan era în cele mai bune relații cu KGB-ul și flirta cu CIA - scria Teșu Solomovici -. Rușii îl socoteau omul lor, americanii erau convingși de contrariu. Cu siguranță că Silviu Brucan le-a dat motive, și unora și celorlalți, să creadă acest lucru.“

Complotarea împotriva lui Ceaușescu, după toate indicațiile comandată de forțe externe, a început în 1976, când Brucan l-a cooptat în acest scop pe ministrul român al Apărării, Ion Ioniță. Creierul era Brucan, Ioniță (susținut și de Ion Gheorghe, șeful Statului Major al armatei) fiind programat să fie executantul unei lovituri de stat militare. Eșecul complotului a apărut ca evident când, sondând populația română și armata, s-a constatat că opinia generală a acesteia era ostilă unei lovituri de stat. Brucan a tras concluzia, și a transmis cercurilor oculte străine interesate, că Ceaușescu trebuia izolat și demonizat în ochii populației românești, inclusiv prin evidențierea înrăutățirii condițiilor de trai ale românilor. În același timp, unele „organizații evreiești“ din România, complotau activ pentru dărâmarea lui Ceaușescu. Teodor Filip, care avea o funcție de conducere în Securitate la acea vreme, ca șef la USLA, arăta că nomenclaturistul comunist Gogu Rădulescu „a patronat mai multe întâlniri/reuniuni secrete ale mem-

brilor lojei sioniste la una dintre reședințele sale de vacanță, reuniuni la care se stabileau etapele următoare de sabotare a regimului Ceaușescu. Informații despre aceste reuniuni și activitățile lojei sioniste au fost obținute de mai mulți ofițeri de securitate. Toate acestea au poposit pe masa de lucru a șefului Securității, Tudor Postelnicu (1978-1987). Însă acesta, fricos din fire, nu a îndrăznit să le prezinte lui Ceaușescu. Așa se explică, de fapt și longevitatea lui în această funcție.“ „În perioada în care Gogu Rădulescu a răspuns de comerțul exterior, s-a aflat foarte aproape de a fi reținut și cercetat pentru acte de spionaj, respectiv trădare în favoarea Israelului.“¹

Deși român, Gogu Rădulescu era căsătorit cu o evreică, Dorina Rudich (care a fost martoră împotriva lui Lucrețiu Pătrășcanu, la procesul acestuia). Din neatenție, după decembrie 1989 Gogu Rădulescu fusese arestat la grămadă cu toți ceilalți membrii ai C.P.Ex - Comitetului Politic Executiv al Partidului Comunist, dar nu a mai ajuns la nici un proces, fiind preluat de Comunitatea evreiască spre a-i fi „îngrijită sănătatea șubredă“.

„Grija pe care comunitatea evreiască i-a acordat-o, o merita din plin - scria dl. general (r) Neagu Cosma² -, el fiind acela care, în calitate de ministru al Comerțului Exterior [pe vremea lui Gheorghiu-Dej], transformase această instituție într-un El Dorado al jefuitoarelor avuții

¹ Teodor Filip, *Conspirația Satanei*, vol II, pag.102.

² Neagu Cosma, *Cupola: Din culisele Securității*. București 1999. La data evenimentelor relatate, dl. general era șef al Direcției a III Contraspionaj, informându-l pe Dej despre situația de la comerțul exterior. Majoritatea evreilor de la Comerțului Exterior au fost condamnați în 1961 la închisoare urmată de poprirea ulterioară a 1/3 din veniturile salariale personale. Nu s-a ținut cont nici de faptul că unul dintre miniștri, Marcel Popescu, și el evreu, era soțul Licăi Gheorghiu, ginerele lui Gheorghiu-Dej. Alexandru Bârlădeanu, care s-a implicat spre a-i apăra, s-a ales și el cu un dosar. Abia în 1980 au fost iertați, de către Ceaușescu.

„În 1980 - se scria într-un raport al spionajului maghiar, despre evreii de la M.C.E.-ul românesc -, la insistența președintelui S.U.A., Jimmy Carter, și a președintelui Canadei, Trudeau, care au trimis la București pe Spitzer, președintele organizației internaționale [sioniste] *B'nai B'rith*, în ianuarie 1980 s-a realizat anularea [prin «Hotărâre a Consiliului de Stat»] a popririlor pe venituri“.

naționale. Și dacă 99,99% din funcționarii comerțului exterior românesc erau evrei, apreciem că subminarea economiei naționale nu a fost o simplă «întâmplare», ci o strategie concepută, pe undeva, în afara României, coordonată și aplicată aici de Gogu Rădulescu.”

În anul 1979, un vechi membru fondator al partidului, Constantin Pârvulescu, se ridică în plenul Congresului al II-lea al partidului comunist, pentru a-i condamna pe Ceaușescu și politica sa. „Lojele sioniste sunt cele care l-au manipulat pe Pârvulescu să facă acel gest”, scria același fost comandant USLA, Teodor Filip. Pârvulescu, s-a dovedit, mai târziu, a fi asociatul lui Silviu Brucan.

În anul 1984 se dă semnalul reorganizării conspirației de către Brucan, acesta contactându-i și activându-i pe generalul Nicolae Militaru, agent K.G.B. scos la pensie (care era în contact cu Ion Iliescu, acesta din urmă construindu-și o imagine de dizident în partidul comunist), pe generalul Șt. Kostyal și pe alții. (La „revoluție”, în ziua de 22 decembrie 1989, generalul Kostyal, un evreu K.G.B.-ist școlit la Moscova ca și generalul Militaru, a fost găsit de șeful Marinei Stat Major al armatei, gral Gușe, instalat în biroul său de la Ministerul Apărării Naționale.)

Deoarece conspirația înainta lent și fără spor, Brucan profită de revolta muncitorilor de la Brașov din 1987 și face un mare «tam-tam», luând împotriva lui Ceaușescu o „atitudine politică ce a avut un mare ecou internațional” zice el (trimitând un material la postul *Europa Liberă*). S-a ales pentru aceasta cu un arest la domiciliu, ce îi convenea de fapt, pentru a-și construi imaginea de dizident eroid, necesară pasului următor. Dintr-o dată, muncitorii din fabrici vorbeau cu admirație despre „profesorul Brucan”.

Cel puțin din același an, 1987, Securitatea aflase de existența în conspirativitate a *Comitetului Salvării Naționale* (viitorul *Front al Salvării Naționale*), care acționa pentru dărâmarea lui Nicolae Ceaușescu. Împrejurarea apăruse prin arestarea unui răspânditor de manifeste, Nicolae Radu, ofițer de marină militară. Arestat în 1987, la domiciliul acestuia s-au găsit sute de manifeste tipărite cu caracter anti-ceaușist. Ajuns în ancheta Direcției Cercetări Penale (Direcția a VI-a) a Securității, personal a șefului acesteia, col. Gheorghe Cotoman, Nicolae Radu declara că

aparține *Comitetului Salvării Naționale*, organizație ce acționa „împotriva regimului Nicolae Ceaușescu“, fiind condusă pe linie civilă de Ion Iliescu și de Virgil Măgureanu, și pe linie militară de generalii Ion Ioniță și Nicolae Militaru¹. Ion Iliescu l-a racolat și pe generalul Victor Athanasie Stănculescu.

Un anume Mircea Răceanu, evreu clandestin (clandestinitate mai puțin cunoscută) și bun prieten cu Brucan, funcționase în anii '70 drept consilier la ambasada română din Washington, de unde Silviu Brucan tocmai părăsise postul de ambasador al României. Din acea perioadă, Răceanu a fost racolat de spionajul american, C.I.A., devenind agent infiltrat al acestuia în structurile diplomației românești, chiar și atunci când s-a întors în România și fiind director adjunct al *Direcției pentru America de Nord și de Sud* în *Ministerul Afacerilor Externe*. Provenea dintr-o familie evreiască (era fiul liderului evreilor comuniști, Bernath Andrei, care nu a supraviețuit războiului după ce a fost închis cu Ghizela Vass la Vapniarka, conceput cu evreica ungueroaică Ilonka Papp, care și-a schimbat numele în Ileana Răceanu, prin recăsătorire ²) și era bun prieten cu Silviu Brucan. În mai multe ocazii l-a ajutat direct pe Brucan, determinându-i pe americani să facă presiuni asupra României de a-i da pașaportul pentru a pleca în SUA. Cei care se implicau erau personalități din Departamentul de Stat (precum secretarul Haig, în 1983, și secretarul Schultz, mai târziu).

În seara zilei de 31 ianuarie 1988, Mircea Răceanu se deplasa cu mașina personală, împreună cu soția, la reședința ambasadorului american, unde avea loc o recepție. Deodată, două mașini ale Securității i-au barat drumul și o a treia a venit din spate. Doi securiști i-au preluat pe cei doi, în timp ce alți doi au început să cerceteze cu atenție mașina. La sediul Securității din Calea Rahovei, cei doi arestați au fost percheziționați până la piele.

¹ Gheorghe Cotoman, *Anchete ale Securității*.

² și mama lui Răceanu, Ilonka Papp, depusese mărturie în anii '50 la procesul împotriva lui Lucrețiu Pătrășcanu, ceea ce a contribuit la condamnarea la moarte a acestuia; după cum se va vedea, blestemul l-a adus pe fiul ei în aceeași situație, organizațiile evreiești făcându-l, însă, scăpat de la execuția la moarte.

Speriat de arestarea lui Răceanu, Brucan a trimis în grabă un raport-protest către *Associated Press*, dar la interogatoriu, Mircea Răceanu a recunoscut că spionase România în favoarea SUA și că, în 1974, în timp ce lucra la ambasada română de la Washington, fusese recrutat de către ofițerul C.I.A. Bruce Primmer. Cât a funcționat în România, la *Ministerul de Externe*, Răceanu ținuse legătura cu C.I.A.-ul prin Tom Witecki de la ambasada SUA din București.

„Intervențiile de la Washington - își amintea însuși Brucan -, în favoarea lui Răceanu nu au făcut decât să confirme vinovăția lui. În avangardă a fost trimis rabinul Arthur Schneier de la sinagoga din New York, renumit ca fiind cel mai bogat rabin din lume, care era și președintele influentei organizații [evreiești] Appeal of Conscience, și ca atare avea acces direct la președintele Ceaușescu, foarte sensibil la finanța evreiască din America... Rabinul nu a reușit însă să explice de ce intervenea în cazul unui ne-evreu”¹.

După pronunțarea sentinței de condamnare la moarte a lui Răceanu ca „trădător de țară”, Ceaușescu primește următoare telegramă: „Vă cer să nu executați sentința de condamnare la moarte a lui Mircea Răceanu”. Semna George Bush, președintele SUA! Ceaușescu s-a conformat. După numai doi ani, însă, fără nici o formalitate, Răceanu avea să fie scos din închisoare de către agenții străini instalați la conducerea României după „revoluția” din 1989, și trimis cu avionul în SUA.

Răceanu fiind arestat, tatăl adoptiv al acestuia, Grigore Răceanu, veteran comunist, s-a asociat lui Brucan în constituirea grupului conspirativ.

După ce are o convorbire cu doi dintre ceilalți conspiratori, cu Gh. Apostol și cu Al. Bârlădeanu, spre finele lui 1988 Silviu Brucan pleacă la Washington, Londra și Moscova, să detalieze scenariul dărâmării regimului politic din România. Rolul ce le-a revenit era să semneze o *Scrisoare* publică către Ceaușescu, care să fie publicată de toată presa străină și să se constituie într-un semnal și în-

¹ În realitate, cum am arătat, Răceanu provenea totuși dintr-o familie evreiască, mascându-și naționalitatea, ceea ce explică și gestul rabinului Schneier.

demn pentru populația românească de a-l dărâma pe Ceaușescu. Scrisoarea trebuia să sublinieze suferințele poporului român, a căror cauză să fie aruncată exclusiv pe dictator.

Întâlnirile de la *Departamentul de Stat* din SUA și de la *Foreign Office* din Londra au fost aranjate încă de la București prin ambasadorul american Kirk și ambasadorul britanic Hugh Arbuthnott. Așa zisa „*Scrisoare a celor șase*” a fost trimisă prin curieratul diplomatic al ambasadei americane pentru ca Brucan să nu fie prins cu ea la graniță. Lipsea atunci din scrisoare semnătura lui Grigore Răceanu, racolat mai târziu.

„*La Washington i-am găsit pe cei de la Departamentul de Stat entuziasmați de textul «Scrisorii» - povestea Brucan - și de-a dreptul uluiți de numele semnatarilor. Thomas Simmons, Assistant under Secretary for Eastern Europe, care cunoștea bine scena românească, era cel mai surprins de greutatea politică a semnatarilor. Acesta prevedea un ecou extraordinar atât în țară, cât și în străinătate.*”

Americanii au hotărât că pentru a avea un efect maxim, «Scrisoarea» trebuia publicată în străinătate în momentul în care Brucan se afla în România, așa că i s-a cerut să se întoarcă, dar nu înainte de a trece și pe la Moscova pentru a fi asigurat și sprijinul rușilor în scenariul dărâmării lui Ceaușescu, Brucan având mare trecere la Moscova. Vizita i-au aranjat-o însă americanii pe canale diplomatice.

În același timp, Brucan dă două ample interviuri posturilor de limbă română *Europa Liberă* și *Vocea Americii*, care, deși interzise, erau intens ascultate de către români. Pledoariile sale aveau menirea să demoleze imaginea lui Ceaușescu și a regimului său. Exagerările și falsul privind situația din România au fost promovate cu nonșalanță.

El își continuă cruciada anti-ceaușistă în Europa, în Anglia, unde conferențiază la *Wilton Park*, la *Oxford University*, *London University*, *Sussex University* și la *Academia Militară Regală Sandhurst*, conferințele fiind preluate și de către ziarul englez *The Guardian*. „Punctul culminant al vizitei - relatea el - a fost la *Foreign Office*, unde am avut o lungă convorbire cu dl. William Waldegrave, ministru de

stat, urmată de o întâlnire, tot atât de interesantă, cu dl. Martin Nicholson, consilierul doamnei Thatcher pentru Europa de Est“.

Brucan primea de la americani și de la englezi promisiunea sprijinului serviciilor secrete occidentale. „Pot să afirm în mod categoric că atât la Washington, cât și la Londra, am primit asigurări de sprijin și încurajare pentru planurile noastre. Mai mult decât atât, ambasadorii americani și britanic la București au primit instrucțiuni să mențină un contact permanent cu mine“, se lăuda el mai târziu.

Aranjamentul deplasării la Moscova s-a făcut încă din SUA, prin intermediul a doi agenți ruși, „directori a două institute ale Academiei de Științe a Uniunii Sovietice“. Aceștia s-au ocupat de culisele contactelor politice. *The Independent* scria în 14 noiembrie 1988: „Vizita particulară a domnului Brucan, care a fost sub arest la domiciliu în România anul trecut, ar putea fi un semn important și semnificativ. Mihail Gorbaciov a avut cuvinte critice la adresa lipsei de entuziasm a președintelui Ceaușescu pentru «perestroika», iar această vizită poate fi privită ca o încurajare a Moscovei pentru activitatea disidentă în cadrul Partidului Comunist Român... Domnul Brucan este o veche cunoștință a lui Anatoli Dobrinin, fost ambasador sovietic la Washington și, în prezent, consilierul de politică externă al liderului sovietic“. În mod mai mult decât semnificativ, șederea lui Silviu Brucan la Moscova a coincis cu vizita unor virulente organizații evreiești, implicate în conducerea ocultă a lumii¹.

¹ În lucrarea noastră anterioară relatam că: „între 12-19 decembrie 1988 reprezentanții *B'nai B'rith*, conduși de Seymour D. Reich (președinte general al ordinului, ce fusese recent ales și în fruntea *Conferinței Președinților Marilor Organizații ale Evreilor Americani*), au avut convorbiri secrete la Moscova cu autoritățile sovietice. Pentru public aceste convorbiri s-au axat pe probleme de afaceri externe, cultură și culte, încheindu-se anumite acorduri, ceea ce a făcut ca în exact același moment Departamentul de Stat al SUA să declare că „este de acord“ să se desfășoare la Moscova *Conferința Mondială a Drepturilor Omului*. În același moment, România era acuzată cu rea voință că nu respectă drepturile omului în privința drepturilor acordate minorității maghiare. S-a aflat ulterior că în tot cursul anului 1989 *B'nai B'rith*-ul a avut o activitate deosebit de febrilă la Moscova, prin filiera creată acolo, inaugurând o politică «amicală» cu Mihail

De fapt, Dobrinin era secretarul cu probleme externe al Comitetului Central sovietic de la Moscova și bun prieten, intim chiar, cu Brucan de pe vremea când, la New York, rusul era secretar general al ONU, iar evreul era ambasadorul României în SUA. „La New York, obișnuiam să ne petrecem *weekend*-urile împreună cu soțiile, ba la vila lor, ba la vila pe care o închiriaserăm noi în Long Island... Mi-a spus că Gorbaciov ar dori să mă primească, dar cu o singură condiție: să nu pomenesc cuiva despre acest lucru”. (Silviu Brucan, *De la capitalism la socialism și retur*, 1998.)

Despre deplasarea lui Brucan la Moscova, iată ce declara, după zeci de ani, fostul șef al Securității, Iulian Vlad:

„Voi începe cu Brucan! El a fost creierul și, după părerea mea, manipulatorul principalelor personaje și evenimente din decembrie 1989, pe care le-a învățat pe degete cum a vrut. Nu a făcut excepție nici Ion Iliescu. Ba, dimpotrivă. Pe Petre Roman el l-a propulsat în funcția de prim-ministru... Brucan avea să ne plătească și nouă [Securității] niște polițe mai vechi... cu toate că fusese și colaborator calificat, inițial al Direcției de contraspionaj și apoi al DIE când a fost promovat în diplomatie. Atunci s-au dat toate documentele în partea cealaltă [la DIE, la spionajul extern], după cum erau regulile. Dar nici unii și nici ceilalți n-au făcut cu el nici o scofală. Brucan a fost implicat efectiv mai întâi ca agent al sovieticilor. După ce a plecat ca ambasador în America, a devenit agentul celorlalți și, pentru orice eventualitate, gândindu-se poate nu numai la origini ci și la viitor, a devenit și agent *Mossad*. Deci, a lucrat cu toți, pe care i-a servit cu credință și devotament, mai puțin România... Când Brucan și-a manifestat dorința de a pleca în America, Ceaușescu a ordonat să i se dea drumul cât mai repede... Când i s-a raportat lui Ceaușescu despre faptul că i s-a înmânat lui Brucan pașaportul pentru America, parcă ușurat a exclamat: «Să plece și să nu mai vină!». Dar Brucan a plecat, de fapt, să raporteze stăpânilor săi despre situația

Gorbaciov și cu oamenii din jurul său. Cotidianul *L'Humanité* din 20 ianuarie 1989 dădea știrea întâlnirii la Moscova dintre delegația *Comisiei Trilaterale* (brațul lung al *Grupului Bilderberg*), condusă de magnatul Rockefeller și evreul Kissinger, și autoritățile sovietice, reprezentate de Gorbaciov și Primakov.”

din România și să primească instrucțiunile necesare pentru pregătirea acțiunilor ce urmau să aibă loc în decembrie 1989...

La întoarcerea din SUA a făcut, în același scop, un popas în Anglia, la Londra, după care și-a continuat drumul la Viena, unde s-a întâlnit cu rezidentul KGB. Acesta l-a expediat de urgență în mod clandestin pentru instructajul final de la Moscova... Atât ieșirea din Austria și apoi revenirea la Viena cât și intrarea și ieșirea din URSS s-au făcut fără pașaport. La Moscova a avut întâlniri la un nivel înalt, unde a primit indicații și sarcini concrete, stabilindu-se planul de acțiune pe termen scurt. De subliniat că la Moscova am știut unde a fost primit, de cine a fost primit, și conținutul esențial al instructajului făcut. Readus de sovietici la Viena, și-a recuperat pașaportul și a plecat spre țară.¹

§

Brucan și Gorbaciov au stat de vorbă între patru ochi mai bine de o oră, pe ordinea de zi a discuției aflându-se „chestiunea răsturnării lui Ceaușescu”, exact ce îl «durea» pe Brucan mai tare: „Gorbaciov a declarat de la început că este de acord cu acțiunea de răsturnare a lui Ceaușescu”. Ceea ce nu povestea Brucan, era că acest lucru însemna sprijinirea răsturnării regimului politic de la București de către serviciul secret sovietic, K.G.B.-ul, care în aceeași perioadă demarase organizarea loviturii de stat. Deși în 2004 faptele erau confirmate, dizidentul sovietic Vladimir Bukovski declarase în mai multe rânduri, și anterior, că evenimentele din 1989 din România au fost opera K.G.B.², faptul arătat din 1990 și de către John Simpson de la BBC (v. și cap. *KGB / GRU și războiul psihologic.*)

¹ Interviu cu generalul Iulian Vlad apărut în revista trimestrială *Periscop* a cadrelor militare în rezervă și în retragere din Serviciul de Informații Externe, începând cu nr. 4 (36), anul IX, oct.-dec. 2016.

² „Decizia [dărâării regimurilor comuniste «dure» din estul Europei] a fost luată la Moscova, prin ianuarie 1989 - scria Bukovski -, iar K.G.B.-ul a primit sarcina de a o pune în aplicare. Generalul Viktor Gruško a fost însărcinat cu această operațiune... În România, operațiunea a avut mai mult succes, din punctul de vedere al Moscovei. Ei au vrut ca Iliescu să vină la putere ca rezultat al acestei operațiuni, iar el a venit la putere.”

După ce se întoarce în România prin Viena, apoi cu trenul prin Ungaria până la București, Brucan are plăcerea ca, conform planului pus la cale cu marile puteri (SUA, U.R.S.S. și Marea Britanie), în martie 1989 să-i fie difuzată scrisoarea. „Eram fericit. Dădusem lovitura. Textul «Scrisorii» a fost transmis de toate stațiile de radio în limba română și publicat în toate marile ziare internaționale. Era *big news*.”

Dintre cei șase semnatori ai scrisorii, doi aveau o certă origine evreiască: Silviu Brucan și Grigore Răceanu. Originea etnică a lui Gheorghe Apostol este controversată (s-a afirmat că ar fi evreu din Galați, dar este sigur numai că era căsătorit cu o evreică, Melita Scharf¹). Ceilalți doi erau Corneliu Mănescu și Constantin Pârvulescu, români, dar și cel din urmă era căsătorit cu o evreică agent Mossad, Ana Toma, și asociat unor grupări sioniste încă din 1979. (Ana Toma, fostă Grossman, făcea parte din vechea gardă de evrei comuniști. Secretară particulară a Anei Pauker, când a fost racolată de Mossad, după „mazilirea” acesteia devenea ministru adjunct la Comerțul Exterior și la cel Interior. Inițial soție a lui Sorin Toma, apoi a generalului de Securitate Gh. Pintilie (Pantiușa Bodnarcenko), își încheia cariera ca soție a marginalizatului, și apoi conspiratorului și dizidentului C-tin Pârvulescu.)

Conform deciziei lui Gorbaciov, la insistențele lui Dobrinin, pentru a fi protejat, Brucan era vizitat zilnic acasă de

¹ În Israel, la un moment dat a fost lansată ideea că Melita Apostol, născută Scharf, evreică din Brașov, era rudă cu Pierre Scharf (un comunist ilegalist care ajuns la putere și-a schimbat numele în Petre Suci, devenind director în Ministerul Comerțului Exterior al României), care la rândul lui era frate cu Zeef Sharef, care și-a ebraizat numele (emigrând în Israelul embrionar încă din 1924) și a ajuns primul secretar al guvernului israelian al lui Ben Gurion, ajungând apoi, în în statul evreu, ministru al Industriei și Comerțului, în anii '60 și apoi al Finanțelor, în anii '70. Acest Zeef Sharef a fost autorul acordului de cooperare economică Israel-România din 1968, urmat de expoziția economică israeliană la București în primăvara aceluiași an. Presa israeliană a mai relatat și despre strânsa prietenie care îl lega pe Gh. Apostol, pe când era ambasador al României la Buenos Aires (după 1975) cu ambasadorul Israelului, Eliezer Palmor, originar din Cluj, evreu ardelean, deci, ca și Melita Apostol-Scharf.

către un agent K.G.B., corespondentul *Pravdei* la București. Asta nu l-a scutit totuși pe Brucan de a fi ridicat de Securitate și anchetat timp de două luni, fără a i se face însă nimic, fiind întrebat cum a scos scrisoarea din țară și despre legăturile cu C.I.A..

Apostol s-a dezis repede de Brucan, zicrând Securității că „Scrisoarea celor șase“ a fost efectuată de acesta la ordinul CIA, și că tot Brucan a furnizat informații unor diplomați spioni americani, englezi, olandezi.

Printre conspiratori s-a aflat și evreo-găgăuzul Sergiu Celac, după cum arăta dl. prof. Ion Coja: „Pe la începutul anului fatidic 1989, Aurel Dragoș Munteanu mi-a făcut cunoscut faptul că a intrat într-o combinație cu mai multe personalități ale vieții publice, cu militari de rang superior etc., care plănuiesc înlocuirea lui Nicolae Ceaușescu. Iar eu, Ion Coja, eram invitat să fac parte din combinație...“. Cel care îl trimisese pe emisar era Celac, căci, zice domnul profesor, „ne cunoșteam de la Editura Științifică unde dânsul fusese surghiunit“. O recunoaște oarecum și Celac: „De 11 ani fusesem «exilat» ca redactor la Editura Științifică... Cu Ion Iliescu, și el «marginalizat» la Editura Tehnică, aveam conversații destul de des, ne despărțeau doar trei etaje din Casa Scânteii. Îl cunoșteam de aproape și pe Silviu Brucan“¹. La „revoluție“ Celac a făcut pe șoferul pentru șefii conspirației, apoi, din 28 decembrie 1989 a fost numit ministru de Externe.

Anul 1989 a însemnat pentru Europa de est răsturnarea regimurilor comuniste totalitare, marcată și de discuția finală de la Malta dintre Bush și Gorbaciov. Sarcina principală a avut-o K.G.B.-ul, care avea o puternică agen-tură în zonă. În iunie, cu sprijinul masiv al evreului George Sörös, a avut loc schimbarea în Polonia. Au urmat Ungaria, Cehoslovacia, apoi Bulgaria. Ceaușescu rezista însă cu încăpățănare.

Este deja un șablon istoric că, totuși, căderea lui Ceaușescu s-a declanșat odată cu evenimentele de stradă de la Timișoara din decembrie 1989, la rândul lor

¹ *Sergiu Celac: „I-am spus lui Iliescu că n-am încredere în glasnost!“*, în *Jurnalul Național* din 14 decembrie 2011; Ion Coja, *Domnule Sergiu Celac, chiar credeți că „salamul, odată tăiat, nu se mai lipește la loc“?*, 21 august 2017.

declanșate de «dizidența» pastorului ungar cu domiciliu forțat, Laszlo Tokes (care era și agent al spionajului maghiar), ce au fost fundalul și scânteia răsculării sincere a populației timișorene, evenimente ce au continuat cu rășcoala populară de la București și cu asasinarea de către conspiratori a soților Ceaușescu la Târgoviște.

În februarie 2004, canalul TV Arte a difuzat documentarul *Șah mat*, realizat de Suzanne Brandstätter, care demonstrează că, de fapt, regimul lui Ceaușescu a fost dăruit de acțiunea mai multor servicii secrete străine, în fruntea cărora s-au așezat C.I.A. și K.G.B.. Opinia noastră este că românii au ieșit în stradă singuri, dorind o schimbare, dar deveniseră incomozi pentru complotiști, după fuga lui Nicolae Ceaușescu. Totuși, pentru foștii ofițeri de Securitate, implicarea serviciilor secrete străine în declanșarea „revoluției” din 1989 nu reprezenta o noutate¹.

Conform acestui documentar, la sfârșitul anilor 1980, „mai multe operațiuni secrete ce vizau dărâmarea regimului din România au fost planificate și finalizate de către serviciile secrete străine, printre care și cel ungueresc”, în acest sens venind chiar mărturia „șocantă” a premierului maghiar de la acea vreme, Miklos Nemeth, care arată că în 1989, serviciile secrete ungare au livrat arme oponentilor regimului Ceaușescu, i-au antrenat pe membrii acestei „dizidențe” în tabere din Ungaria (îndeosebi în tabăra de la Bicske) și, totodată, au recrutat agenți pentru serviciile străine dintre membrii aparatului de stat român. El a rostit numele unuia dintre acești agenți: generalul Victor Athanasie Stănculescu.

Chiar și șeful C.I.A. pentru Europa de Est, din 1989, Milton Bearden a confirmat existența conspirației teleghidate de la Washington. Această teză este susținută prin

¹ Plecând de la informațiile lor, directorul revistei *Obiectiv* din Craiova, dl. Eugen Delcea, scria acum câțiva ani: „Din decembrie '89 românii sunt parcă loviți de un blestem! Revoluția s-a transformat în Loviluție, prin contribuția unor agenți KGB, Mossad, AVO și CIA. Moartea lui Ceaușescu a fost decisă de doi evrei: Brucan și Gelu Voican. Românii au fost scoși în stradă, la moarte, prin strigătele disperate la TVR ale evreilor Brateș și Victor Ionescu”. Opinia noastră este că românii au ieșit în stradă singuri, dorind o schimbare, dar deveniseră incomozi pentru complotiști, după fuga lui Nicolae Ceaușescu.

declarațiile lui Robert Hutchings, director al *Consiliului Național de Informații* din SUA, ale congresmanului Christopher Smith, ale ofițerilor C.I.A. Milton Bearden, Ch. Cogan și Robert Baer, ca și ale lui László Hámos de la *Fundația pentru drepturile ungarilor*.

Documentarul arată că prima fază a constituit-o operațiunea de diabolizare a dictatorului român. Pentru aceasta, mai mulți spioni au creat și amplificat zvonurile cele mai fanteziste difuzate printr-o rețea clandestină în mass-media internațională, precum campania mediatică pe tema pretinsei distrugerii programate a mii de sate românești, care a fost o informație ce deschidea zeci de buletine de știri din întreaga lume. În lansarea acestei „știri” rolul principal i-a revenit lui Silviu Brucan, care a trebuit s-o legitimizeze cu „autoritatea” sa, inserând-o în renumita sa Scrisoare publică.

A doua fază a acțiunii a reprezentat-o identificarea și popularizarea unor noi lideri. Așa a fost cazul lui Ion Iliescu, agreat de Moscova, cât și de Washington. Concluzia documentarului de la *Arte Tv* este că în organizarea „revoluției” din decembrie 1989 „C.I.A. a fost ajutată de majoritatea serviciilor occidentale din statele NATO, dar și de cele din țările fostei URSS, precum serviciile ungare și K.G.B.” (sau germana STASI).

În ceea ce privește serviciile maghiare, mr. (r) Radu Tinu, șef adjunct al Securității Timiș, susține că încă din anul 1988, în momentul în care Bush și Gorbaciov și-au dat mâna, Securitatea știa că rușii și americanii acționează pentru înlăturarea lui N. Ceaușescu, iar că ceea ce a declarat premierul maghiar despre «antrenarea rezistenței românești în Ungaria», este adevărat: „Tabăra era la Bicske, în Ungaria. Am reușit să infiltrăm acolo trei informatori, așa că știam tot ce mișca. Toți românii care treceau Mureșul erau duși acolo și antrenați. O dată la trei luni veneau securiștii maghiari de la A.V.O. - serviciul de spionaj - și luau românii din tabără și-i duceau în față ambasadei României din Budapesta ca să manifesteze împotriva regimului”. Despre generalul Victor Stănculescu, șef al armatei ce l-a trădat pe Ceaușescu, el afirmă că acesta era agent britanic.

Maiorul Tinu arată cum, înainte cu câteva zile de declanșarea evenimentelor de la Timișoara, un evreu, „*cadru al Serviciului maghiar, cetățean austriac, a penetrat dispozitivul nostru, realizând o întâlnire și o înregistrare video. Este vorba despre Rudolf Solomon, astăzi mare om de afaceri, cu firme în zona fierbinte Harcov. Am totuși satisfacția că, la anchetă, Solomon a scris cu mânuța lui cine l-a trimis la Tokes și cu ce misiune*“. După ce Rudolf Solomon a părăsit locuința lui Tokes din Timișoara, a fost reținut de Securitate. Deși legendat (acoperit) ca ziarist, avea asupra sa o bandă video ascunsă în hârtie igienică. Verificat la evidența operativă a Securității, s-a stabilit că era născut în România, la Odorhei. (În cap. *Mossadul nu doarme*, ne referim la activitățile sale recente.)

Despre pastorul Laszlo Tokes, maiorul Tinu arată că era un obiectiv important chiar și pentru ambasada americană, fiind vizitat asiduu de către secretarul II al ambasadei SUA la București, Dennis Curry, americanii avându-l în vedere pe Tokes ca parte din planul de răsturnare a lui Ceaușescu:

„În 15 decembrie 1989 [în preziua declanșării evenimentelor] - declara mr. Tinu -, acesta a venit din nou la Timișoara, însoțit de corespondenta de presă de la ambasada Angliei. Au încercat să penetreze dispozitivul, pentru a-l contacta pe Tokes... S-au dus la Hotel Continental... La vreo 20 de minute, Dennis Curry a ieșit pe stradă și a dat un telefon de la public și a raportat la ambasadă că l-a văzut pe Tokes și că lucrurile se desfășoară normal.” (Securitatea avea agenți în tabăra din Ungaria, în *Jurnalul Național* din 25 februarie 2004. A se vedea și numerele din 23 și 24.)

La rândul său, fostul șef al Direcției I a Securității, colonelul Gh. Rațiu, arăta:

„La pensionarea mea, am lăsat în seifurile fostei Securități documente certe din care rezultă că, cu câteva zile înaintea declanșării evenimentelor de la Timișoara, în casa unui intelectual maghiar din localitate se instalase un comandament al Serviciului de Informații Maghiar care avea să coordoneze totul. În timpul evenimentelor, din oră în oră, se raporta telefonic desfășurarea acțiunii la reședința unui diplo-

mat maghiar din București. De aici, pe circuite speciale se raporta la Budapesta.¹

Colonelul Rațiu mai arată că între documentele rămase în fișetele Securității, el a lăsat și declarațiile a circa douăzeci de transfugi români, „repatriați” din Ungaria, pe diverse canale, în care divulgă misiunea primită de la organele maghiare, referitoare la implicarea în evenimentele ce urmau a avea loc în România. Ei primiseră parole și numere de telefon aparținând unor autohtoni cu rol de coordonare a mișcărilor de stradă.

La București, în 22 decembrie 1989, se aplică diversiunea generalului Stănculescu, asupra căruia cad toate „acuzele” că era racolat de un serviciu străin (britanic). Revolta tineretului din noaptea de 21, când s-a ridicat celebra baricadă de la *Hotelul Intercontinental*, a determinat clanul lui Ceaușescu să țină armata în stradă, în zorii zilei blindatele militare apărând sediul Comitetului Central al P.C.R. (în care rămăseseră peste noapte soții Ceaușescu, ținând ședințe până la 2³⁰ noaptea, cu Emil Bobu, Manea Mănescu ș.a.).

Nuclee „revoluționare” (grupuri de 2 până la 4 indivizi, toți cu pălării în cap) apăruseră din zorii zilei de 22 decembrie pe lângă întreprinderile cu mari concentrări muncitorești², îndemnând populația să vină la sediul C.C. pentru răsturnarea unui regim criminal. După noaptea de 21, bucureștenii parcă așteptau doar un îndemn. Ca niciodată, ei s-au ridicat într-un număr impresionant, dar nu au putut pătrunde în Piața Palatului (unde se afla sediul C.C.-ului) din cauza desfășurării armatei și a blindatelor militare. Personal, autorul acestei lucrări, împreună cu câteva sute de colegi de muncă, a încercat să forțeze, fără succes,

¹ Gheorghe Rațiu, *Raze de lumină pe cărări întunecate*.

² Unul dintre aceștia apăruse din după-amiază zilei de 21 decembrie 1989 în fața intrării în întreprinderea bucureșteană *Automatica*, cerând muncitorilor (care ieșeau din schimb) să îl urmeze pentru a răsturna regimul criminal al „dictatorului”. Subsemnatul, împreună cu alt coleg, l-am urmat până la Piața Dorobanți și apoi în Piața Universității, unde s-a format baricada, și unde am rămas până când a început a se trage de către armată.

barierele militare. Până când, brusc,... armata s-a retras în cazărmi! Ce se întâmplase?

Intrase în acțiune generalul Stănculescu, și mâna s-a dreaptă, căpitanul Marius Trufan, ce se aflau în sediul C.C., alături de cuplul Ceaușeștilor. Cu un an înainte de a se sinucide, soția generalului Stănculescu relatează într-un interviu acordat ziarului *Naționalul* că, până la „revoluție”, generalul și Ion Iliescu se salutau pe „la concerte” cu semne discrete din cap, spre a nu atrage atenția Securității, care îi supraveghea, bănuindu-i de conspirație. O parte a Securității conspira, însă, la rândul ei.

Întors cu piciorul în ghips de la Timișoara (unde îl trimisese Ceaușescu), generalul Stănculescu are „meritul” de a fi înlesnit dărâmarea lui Ceaușescu. Deși șeful armatei era generalul Milea, acesta a ieșit repede din scenă în ziua de 22, prin împușcare. Versiunea crezută de Ceaușescu a rămas valabilă, deci oficială, până de curând. Acesta s-ar fi sinucis. Abia în 2004, prim-procurorul României admite că Milea a fost asasinat și se declanșează cercetările. Cert este că el „s-a împușcat” cu pistolul căpitanului Marius Trufan (fără nici un alt martor în apropiere, decât Trufan, care a declarat ulterior: „Mi-a cerut pistolul și s-a împușcat cu el”). Un personaj care a rămas lângă cei doi Ceaușești în tot cursul acelei zile, declara despre Milea: „Mai ciudat e că s-a împușcat în inimă. De regulă, te împușcă în cap. În inimă se întâmplă mai des să te împuște alții”. (*Jurnalul Național*, 16.03.2004)

În același timp, Trufan transmite către trupele armatei ordinul de retragere în cazărmi, ca și când ar fi venit din partea generalului Milea, iar lui Ceaușescu i se aduce la cunoștință că Milea s-a sinucis la un etaj superior al clădirii C.C.-ului. Ceaușeștii cer revenirea trupelor militare, dar ordinul nu este transmis mai departe de către căpitanul Trufan, în timp ce generalul Stănculescu îl minte cu bună știință pe dictator că l-a transmis, dar îi propune insistent să părăsească clădirea, spre o destinație mai sigură. Ceaușescu, „în prima fază, nu voia să plece - relatează același martor la evenimente -... Dacă voiau să plece, puteau să o facă din 21, nu era nevoie să rămână în C.C. ”.

Având drumul liber, prin retragerea armatei, populația năvălise în Piața Palatului și dădea impresia că asal-

tează sediul C.C.-ului. Generalul Stănculescu, care avusese grijă să cheme un elicopter pe clădire, îi dă semnalul căpitanului Trufan. Acesta ordonă deschiderea ușilor sediului C.C.-ului, invitând practic populația să intre. Primii o fac agenții civili. În timp ce parterul era ocupat, mai întâi timid, de către civili dubioși, gen. Stănculescu îi spune lui Ceaușescu că trupele nu au ajuns încă, iar populația a năvălit furioasă în clădire, căutându-l. Precipitat, îi mai spune că a chemat două elicoptere pe sediul C.C.-ului, pentru a se retrage pe o poziție sigură.

În timp ce îi urca pe Ceaușești în lift și apoi în elicopter, în sediu pătrunseseră câteva zeci de manifestanți, dar ceilalți, câteva sute de mii, rămăseseră afară. Stănculescu a refuzat să îi însoțească în elicopter, trebuind să vină cu al doilea. Dar al doilea „n-a putut să aterizeze”. Avusese grijă să îi ceară comandantului de echipaj să-i raporteze locația unde vor ajunge, căci nu era sigur de cei doi, care ar fi putut să se ducă la Otopeni. După câțiva ani, ca și mulți alți participanți la evenimente, deveniți incomozi, acest pilot a murit într-un accident (de elicopter). Dacă Ceaușescu ar fi fost găsit de populație în sediul C.C.-ului, ar mai fi trăit probabil ani buni (populația nu a agresat fatal pe nimeni dintre nomenclaturiiști comuniști), în care să răspundă la multe dintre întrebările românilor. Dar el a devenit prizonierul armatei, în fruntea căreia se aflau conspiratorii care tocmai își negociau împărțirea prăzii.

O numeroasă coloană, în frunte cu două TAB-uri ale armatei ce „fraternizaseră” cu populația „revoluționară”, în frunte cu lideri ad-hoc precum Ion Caramitru, reușea „să ocupe” *Televiziunea Română*, de unde se emite către întreaga țară, pentru a se anunța „Victoria Revoluției”. Atunci pătrunde în grabă la *Televiziune* și poetul „dizident” Mircea Dinescu. Indicația dată „intelectualilor dizidenți” de a veni la *Televiziunea Română* în 22 decembrie 1989 a fost sugerată de fostul nomenclaturist Leonte Răutu (pe numele său evreiesc, real, Lev Oigenstein)¹, din casa căruia din Cartierul Primăverii a și plecat grupul, în frunte cu Mircea Dinescu. Bătrânul evreu comunist Răutu-Oigenstein, fost colaborator cu Brucan,

¹ cf. Teodor Brateș, *Trilogia revoluției române în direct*, 2004.

cunoștea foarte bine rolul televiziunii la sfârșit de secol, și devenise acum unul dintre sfetnicii „elitei intelectuale revoluționare”, din rândurile căreia aspira să facă parte și fiică-sa, Anca Oroveanu, înscriindu-se apoi și în GDS¹.

Și Silviu Brucan se grăbea în același timp să pătrundă în sediul televiziunii, fluturându-și imaginea sa de „dizident unanim recunoscut”, dar având un scop ascuns. A mințit că a fost condus de mulțimea ce i-a făcut culoar. Gărzi „revoluționare” hotărau cine intră și cine nu. Eram acolo, și, deși am stat pe TAB lângă Ion Caramitru, am constatat că nu oricine a putut pătrunde în Televiziune. Erau unii, printre noi, care parcă „cunoșteau mersul” treburilor.

Imediat, Brucan s-a folosit de relațiile sale cu redactorii de la televiziune (cu care fusese coleg), mai cu seamă cu cei evrei, în frunte cu Alexandru Stark, pentru ca să reclame prezența în studiourile de televiziune a lui Ion Iliescu, „liderul” agreat la acea dată de către conspirația mondială pentru a conduce România (ca având credibilitate printre români și „maturitate politică”)².

¹ „Sfătuită de tatăl său, care asistase și la tranziția de la «democrația burgheză» la «democrația proletară», Anca Oroveanu a făcut un spectaculos salt în barca «disidenței anticomuniste». Cea mai la modă metodă a timpului era co-semnarea unei scrisori de protest la adresa regimului. Anca Oroveanu și-a găsit locul pe un protest adresat lui Dumitru-Radu Popescu, președintele *Academiei Române*, prin care era deplânsă dispariția din librării și publicații a unor scriitori ... În decembrie 1989 numele său a ajuns și în Occident, prin citirea scrisorii cu pricina într-o conferința de presă la Paris. Astfel că fiica nomenclaturistului Leonte Răutu a devenit purtător de drapel al disidenței tinerilor scriitori.” (*Jurnalul Național* din 20 februarie 2006). „Anca Oroveanu își alesese cariera universitară în timpul regimului comunist. Prietenii ei din acea vreme sunt azi campioni «democrației tranziției»”. Anca Oroveanu este omul de bază al lui Andrei Pleșu la *Colegiului Noua Europa*. „În consecință, fiica lui Leonte Răutu girează cine merită sau nu declarat reprezentant al «democrației tradiționale» de tip american”, s-a spus.

² Amintim câțiva dintre acești evrei din televiziune: 1. Aurel Dragoș Munteanu - președinte al Radio-Televiziunii Române (1989-1990), numit apoi, la insistențele lui Silviu Brucan ca ambasador al României în S.U.A. și la O.N.U. (în 1990 prezida Consiliul de Securitate al O.N.U., format din 15 membri, hotărând susți-

Securiștii din televiziune, dispuneau, într-o locație tainică, de un „heblu”¹, cu care ar fi putut întrerupe transmisiile tv (fără ca „revoluționarii” să mai poată face ceva), dar nu au făcut-o, ceea ce demonstrează existență unei pregătiri.

„M-am trezit înconjurat de cei de la Televiziune, cu care lucrasem pe vremea când răspundeam de ea ca vicepreședinte... (povestea Brucan, romanțând forțat o realitate cinică, a confiscării autorității în stat). Alte revederi, alte amintiri! Redactorii Televiziunii m-au dus imediat în Studioul 4”, considerat «sufletul revoluției», și de unde se transmitea în direct non-stop. Imediat își fac prezența Petre Roman și Nicolae Militaru, oamenii săi, cu care până atunci „regulile conspirației ne interziseseră să ne întâlnim”.

În timp ce ceilalți trebuiau să alerge la sediul C.C.-ului, ocupat de populație și revoluționari, unde se constituise un pol al schimbărilor, sau la sediul Ministerului Armatei, Brucan urzea în grabă o plasă invizibilă cu care impunea cenzura conspirației asupra singurului mijloc de comunicare al „revoluției”, televiziunea română. *„Eu am rămas cu Petre Constantin la Televiziune, ca să punem puțină ordine în funcționarea postului și a programului, având de făcut față unui asalt formidabil al celor care dădeau din coate ca să apară pe micul ecran”,* spune el, și asta pentru

nerea războiului împotriva Irakului pentru o mită totală de 500 milioane de dolari din partea petroliștilor „kuweitieni”, apoi nemairevenind în România); 2. Teodor Brateș (ginere al generalului de Securitate evreu Nikolski, K.G.B.-ist); 3. Victor Ionescu - împreună cu cel dinainte, strigau pe post în zilele din decembrie 1989, „știri” destabilizatoare, iar în iulie 1990 a oprit emisiile pentru a da impresia întregii țări că televiziunea a fost ocupată de „golani” și „legionarii” din Piața Universității, declanșând astfel „mineriada”.

¹ Care a fost folosit în 13 iunie 1990, pentru a se da falsa impresie țării că „golani” insurgenți din București („anti-comuniștii” din Piața Universității, care manifestau, de fapt, împotriva oculte conspiraționiste ce acaparase puterea în România) ar fi ocupat și devalizat televiziunea. Scopul: aducerea minerilor (infiltrați de elemente diversioniste) la București spre a fi distrusă opoziția democratică. Brucan însuși a coordonat acțiunea din iunie 1990 (mai ales împotriva conducerii *Partidului Naționalist Țărănesc*), susținându-și planul în fața noilor guvernanți prin faptul că tot astfel a acționat și în 1946-1947.

că „*una este curajul și chiar spiritul de sacrificiu necesar în stradă, și alta este capacitatea de a gândi, de a organiza și administra pe care o cere activitatea de guvernare*”. Adică cel mai calificat era el, Brucan, evreul agent al Washingtonului și al Moscovei. Recunoaștea chiar că, în acele zile, cel mai mult l-a ajutat Alexandru Stark la „treburile Televiziunii”, adică alt evreu.

Brucan mai recunoaștea și că nu cu „teroriștii” se lupta la televiziune, cum pretindeau acoliții lui, ci cu „asaltul celor care voiau să-și forțeze drumul până la Studioul 4, pentru a apărea în față micului ecran”, deoarece „Televiziunea a fost factorul decisiv al Revoluției, fiecare act important al ei a fost văzut direct pe micul ecran”. Așa că el i-a comandat șefului televiziunii, Aurel Dragoș Munteanu (evreu și el, principal acolit al lui Brucan), eliberarea „legitimațiilor de revoluționar” (care se pare că erau deja confecționate), chiar din după-amiaza zilei de 22 decembrie. Din acel moment, noua structură de putere, controlată de Brucan, se crease. Aveai „legitimație”, aveai voie să vorbești țării.

Tot el, cu „redactorii” săi, a lansat pe postul tv diversionea prezenței unor teroriștii străini și moartea a 60 de mii de români în confruntarea cu aceștia și cu forțele fidele regimului, știre preluată și difuzată apoi de evreul Nestor Rateș (Stesel Natan) de la *Europa Liberă* (dezinformarea avea ca scop intrarea trupelor sovietice „salvatoare” în țară). Din acel moment planurile conspiratorilor s-au desfășurat conform programului, preluând conducerea României.

La ora 5 după-amiaza din ziua de 22 decembrie, Brucan nu putea lipsi de la celebra ședință din clădirea fostului Comitet Central (sediul fostei puteri din fața căruia populația nu pleca, ca fiind inima „revoluției”). Aici s-au întâlnit oamenii noii puteri: Iliescu, Brucan (evreu), Petre Roman (evreu), Sașa Bârlădeanu (ideolog comunist, fost agent sovietic), generalul (r) Militaru („pensionat” de Ceaușescu pentru apartenență la K.G.B.); cu reprezentanții vechii puteri, încă în funcții și exercițiu (și cărora nu li se dorea prezența la Televiziune): generalul Ștefan Gușe, șeful statului major al Armatei, și generalul Iulian Vlad, șeful Securității.

Ultimii doi erau necesari echipei lui Brucan, doar până când acceptau crearea noii structuri de putere, Frontul Salvării Naționale (în frunte cu Iliescu, Brucan și Dumitru

Mazilu). Nominalizarea efectivă a guvernului s-a amânat pentru a doua zi, la sediul ministerului Apărării (Armatei), ceea ce a însemnat o nouă victorie a lui Brucan. El l-a impus ca prim ministru al României pe un evreu, Petre Roman. „Deși propunerea mea a întâmpinat oarecare rezistență, până la urmă a fost acceptată”, relatează el despre cum l-a instalat la cârma țării pe Roman.

Brucan, deși menținându-se în umbra „revoluției”, mai obține și numirea unui agent K.G.B. ca ministru peste armată: „L-am susținut în schimb, ca ministru al Apărării pe generalul Nicolae Militaru”. Pe evreul Sergiu Celac l-a impus ca ministru de externe al României (apoi ambasador la Londra și director în Ministerul de Externe; Celac este considerat „singurul est-european în conducerea celei mai secrete societăți masonice din Anglia”), iar pe Alexandru Bârlădeanu, l-a împins finalmente pe poziția de „al doilea om” în stat, președinte al Senatului. Concluzia: pe lângă românii instruiți în tinerețe în Uniunea Sovietică, o masă de evrei cu identitate camuflată a ocupat în 1990 importante funcții în stat.

De pe noua sa poziție, de eminență cenușie a puterii, în ianuarie 1990, Silviu Brucan s-a întâlnit cu „numărul doi” de la ambasada americană la București, un evreu pe nume Naper, stabilind împreună ca situația trădătorului Răceanu, care se afla la închisoare, să se rezolve „printr-un aranjament discret prin care Răceanu și familia sa să plece în SUA”, adică încălcându-se legile românești de către chiar primul-ministru Petre Roman. Două săptămâni mai târziu, Răceanu și familia sa zburau spre Washington, unde îi aștepta un cont bancar consistent. (Din 1974 până în 1990, C.I.A. îi alimentase contul cu 2.000 dolari pe lună, ca preț al trădării României, 384.000 de dolari în total, pe lângă care mai primise la București câte 5.000 de lei cheltuieli lunare, până în momentul arestării.)

Intervenția militară străină

„Lojele sioniste nu au rămas pasive nici în preajma întâlnirii de la Malta, dintre George Bush și Mihail Gorbaciov - scria col. Teodor Filip, ex comandant USLA -. Atunci, un grup de 40 de intelectuali de origine română, stabiliți în străinătate, majoritatea fiind de etnie evreiască, a adresat o scrisoare celor doi lideri,

precum și președintelui Franței, François Mitterrand. În scrisoarea respectivă sugerau, nici mai mult nici mai puțin, decât o intervenție sovietică în România!"

Răspunsul american vine exact la momentul potrivit, în decembrie 1989, în mijlocul evenimentelor fierbinți din România. Astfel, Departamentul de Stat al SUA a făcut o declarație potrivit căreia guvernul american ar trata „cu înțelegere” orice efort sovietic de a ajuta forțele anti-Ceaușescu. Silviu Brucan, și chiar Ion Iliescu, solicitau chiar atunci, în decembrie 1989, prezența militară sovietică.

Există și aspectul că SUA, condusă de sioniști, aveau o nevoie presantă ca România să fie preluată de filo-sioniști, care să fie favorabili unei intervenții militare în Irak, deoarece în 1990 România avea să preia președinția Consiliului de Securitate O.N.U., iar îndărătnicul Ceaușescu s-ar fi opus intervenției militare (România avea de încasat de la Irak 1,7 miliarde dolari din schimburile comerciale)¹.

¹ La reuniunea NATO a Consiliului ministerial din decembrie 1992, iese la iveală interesul mai vechi al strategilor militari americani privind redefinirea *Alianței Atlantice* ca pe „un instrument pentru schimbarea Europei în ansamblu”. Planul fusese pus în mișcare - după cum arată francezul Michel Bugnon-Mordant în 1997 - de către strategii americani evrei, de amiralul SUA David Jeremiah - membru și al Jewish Institute for National Security Affairs, care vrea să combine politica militară a SUA cu cea a Israelului - și de sionistul Paul Wolfowitz (viitor șef adjunct al șefului Pentagonului, apoi șef al Băncii Mondiale), care la data răsturnării sângeroase a regimului din România, în 1989, se afla în echipa președintelui SUA, George Bush tatăl.

În câțiva ani a devenit evident planul S.U.A., conceput de evreul Wolfowitz, de lărgire a NATO către țările Europei de Est, inclusiv România. Strategia era impusă - arăta tot Bugnon-Mordant - de necesitatea ca S.U.A. să își găsească noi sateliți militari cu care eventual să poată contracara o centrifugare a altor puteri militare (europene) de către centrul militar american sionist.

Constant dar sigur, în anii de după „revoluție” România a devenit un stat filo-americano-sionist, prin administrația sa: ea s-a dus alături de S.U.A. în războiul din Irak în 2003, fără să existe vreo rezoluție a O.N.U. sau chiar a NATO, sfidând chiar importante state europene, precum Franța și Germania. Această situație era un deziderat al administrației sioniste a S.U.A. încă din 1989.

Numai Silviu Brucan, se pare, și oamenii săi puteau asigura o astfel de echipă la cârma țării, ca și orientarea ulterioară a României, de aceea ei trebuiau sprijiniți cu orice preț să se instaleze la conducere, chiar și cu prețul unei intervenții militare sovietice. Iar pentru a provoca această intervenție, orice mijloc era bine venit, chiar dacă în diversiunile create trebuiau să moară și câțiva civili. Au murit până la urmă 1033 de români (cei mai mulți în București).

Generali români patrioți, precum generalul Gușe, s-au opus din răspuțeri unei intervenții militare străine, dar detașamente speciale sovietice intraseră deja în România în decembrie 1989, sub forma unor tineri turiști ce treceau granița de est, venind din Uniunea Sovietică în autoturisme Lada, într-un număr estimat de până la 37.000.

„Există o mulțime de mărturii care demonstrează că, în decembrie 1989 s-a înregistrat un număr neobișnuit de mare de turiști sovietici¹. Iată una dintre ele. Pe 15 decembrie 1989, la o stație [de benzinărie] PECO din Făgăraș se adunaseră 12 automobile Lada, fiecare cu câte 3-4 persoane, bărbați și femei. Românii, care stăteau și ei la coada la benzină, au încercat să-i abordeze pe turiștii sovietici cu întrebarea dacă au ceva de vânzare, prea bine știind că

„Schimbările cruciale ce au intervenit de la prăbușirea lagărului comunist i-au incitat pe americanii să-și continue avantajul” - scria autorul francez, dar de fapt americani, sprijiniți cu naivitate de sovieticul Gorbaciov, au generat și manipulat aceste schimbări - „Adaptarea efortului de apărare la contextul astfel creat, menținerea supremației lor politice și militare în lume constituie două priorități. Războiul rece fiind încheiat, este potrivit să se păstreze un dezechilibru vizând să împiedice nașterea unei puteri rivale. Rapoartele prezentate președintelui Bush [tatăl actualului președinte] de Pentagon în 1992, cel al lui Paul Wolfowitz [evreu sionist] și cel al amiralului Jeremia sunt perfect explicite în ceea ce privește obiectivul vizat: extinderea hegemoniei Statelor Unite asupra întregului glob prin toate mijloacele militare, culturale, politice și economice necesare.”

¹ generalul Gușe, atunci șef al Marelui Stat Major al armatei arăta că în perioada 13-17 decembrie 1989 au fost de 4 ori mai multe intrări de turiști în România, decât media normală pentru acea perioadă a anului. „Pentru ce acest brusc interes turistic?”, zicea el.

bișnița e ocupația principală și pentru turiștii cu Lada. Au încercat la mai multe automobile rusești, cum stăteau înșirate la coadă, dar au fost refuzați și reperiți în același stil la toate. Pe măsură ce alimentau, automobilele Lada demarau în trombă, toate în aceeași direcție, adică spre vest... În 22 decembrie '89, din ambasada URSS la București, aflată pe Șos. Kiseleff, au ieșit grupuri de băieți cu alură sportivă, care s-au răspândit prin Capitală. Numărul acestora ar fi fost de aproximativ 80.”¹

Cert este că Securitatea Municipiului București, la ora 18³⁰, în 22 decembrie, predase armatei tot armamentul, dar chiar în aceeași seară asupra Televiziunii și asupra clădirii C.C.-ului, ocupat de mulțime, a început să se tragă cu focuri de armă. Nici până astăzi nu se știe cine a tras.

Trupele de comando sovietice și-au terminat misiunea, fie că au tras sau nu, odată cu certitudinea instalării la putere a echipei Iliescu-Brucan². „În ziua de 24 decembrie 1989, s-au prezentat la șeful Gării de Nord-București trei diplomați sovietici, aducând daruri de Crăciun și mulțumiri pentru buna colaborare în anul care se încheia. După ce au băut câteva pahare de votcă, ei l-au rugat pe șeful gării ceva cu totul ieșit din comun, ca garnitura de tren cu destinația Moscova să fie garată, nu la peronul din Gara de Nord, ci în Triaj. Și-au motivat cererea în felul următor: datorită evenimentelor din România, familiile diplomaților sovietici vor fi la adăpost, expediindu-le la Moscova...”

Șeful gării le-a făcut hatârul, numai că împins de bănuiele și curiozitate, a asistat și el la îmbarcarea «familiilor» diplomaților, lămurindu-se despre ce era vorba. Pe lângă femei și copii, s-au îmbarcat în vagoane în jur de 150-200 de tineri, între 20-30 de ani, tunși și echipați stas, semănând cu acei OMON-iști pe care îi văzuse la televizor acționând în diverse locuri din Marele Imperiu Sovietic...

¹ Al. Saucă, *KGB-ul și revoluția română*. 1992, pag.19.

² Sergiu Nicolaescu, participant activ la evenimente, de partea lui Ion Iliescu, declară sistematic că rușii nu au tras, susținând acest fapt prin exemplul că unul din vehiculele *Lada* a suferit un accident și, fiind controlat de către români, s-a constatat că armele și muniția din portbagaj erau nefolosite.

«Băieții» își făcuseră datoria, iar acum se întorceau acasă pentru a raporta asupra misiunii îndeplinite. Bagajele lor erau cam multe și voluminoase... Această scurtă istorioară ne ajută să înțelegem motivele pentru care guvernul [evreului] Petre Roman, abia instalat [de către Silviu Brucan și Ion Iliescu], a dat dispoziție ca granițele țării să fie deschise, contrar cutumei internaționale care stabilește că în revoluții ele se închid ermetic. Dacă s-ar fi procedat așa, cum ar mai fi ieșit din România OMON-iștii cu bagajele lor voluminoase cu tot? Generalul Aron Bordea, șeful Direcției Pașapoarte, implicit al punctelor de trecere a frontierei, a protestat și a insistat să nu se aplice o asemenea măsură dezastruoasă pentru țară, dar proaspeții instalați în scaunele puterii au rămas imuni. Poți să nu-i bănuiești de complicitate?”, scria gen (r) Neagu Cosma.

Generalul Ștefan Gușe, șef al Statului Major al armatei, deși moștenise această funcție de la Ceaușescu, simțea că pe umerii săi atârână imensa povară de a opri o eventuală invazie militară străină asupra României, deși conducerea țării era paralizată. Referindu-se la orele și zilele dinaintea după-amiezei de 22 decembrie (când s-ar fi tras chiar și asupra armatei de către «necunoscuți»), generalul declara:

„Mi-am dat seama că se încerca atragerea armatei într-un conflict sângeros care ar fi putut «justifica» intervenția unor forțe străine, venite «să rezolve situația». Vă amintiți de cifra de 60.000 de morți vehiculată de Radio Europa Liberă, de Brucan și de alte persoane? Eram acolo [la Timișoara], știam că nu era așa. Verificasem om la om. Auzisem că sunt victime.” (Primul mort de la Timișoara a fost un soldat în termen al armatei române, împușcat provocator de la etajul unui imobil de către persoane neidentificate.)

Generalul Gușe mai arăta că promise cu câteva zile înainte de evenimente o telegramă de la atașatul militar român la Belgrad, col. Manea Dumitru, care îl anunța, din mai multe surse diplomatice, de iminența unei agresiuni externe ce viza puternica destabilizare a statului român.

„Nu mă așteptam - continua el - la o agresiune [militară] din partea Ungariei, ci dinspre Ungaria. A nu se uita cei peste 60.000 de militari sovietici de pe teritoriul Ungariei și tehnica de care dispuneau... Să

nu uităm faptul că unele unități de pe teritoriul Ungariei fuseseră mutate către frontiera noastră. Un militar trebuie să țină seama de acest lucru. Face parte din meseria lui.”¹

El ajungea cu greu la televiziune în 22 decembrie, unde abia a reușit să intre pe post, în ciuda conspiratorilor, și să anunțe populația că lucrurile sunt în ordine și că nu sunt lupte în care să fie implicată armata. A fost ultima oară când i s-a mai permis să vorbească.

Când ajungea imediat după aceea la Ministerul Apărării, generalul găsea instituția invadată de civili, până în cabinetul ministrului.

- Puteau fi și cetățeni străini? îl întreba pe general mai târziu Pavel Coruț, ex-șef de contraspionaj militar.

- Puteau... Mulți purtau armament și muniție.

- Domnule general, am și un caz concret. Adjunctul unui atașat militar străin, îmbrăcat civil, a participat la revoluție. Acum e comerciant. A rămas în România. Nu-i spun numele... Militarii însă îl recunosc.

- Interesant... Atunci l-am văzut eu prima oară pe [generalul] Kostyal. Sper că și pentru ultima - adăuga generalul Gușe -. Atunci au pătruns pe ușă Ion Iliescu, Petre Roman, Voican Voiculescu... În scurt timp, comandantul grănicerilor m-a anunțat că a deschis frontiera de vest pentru a pătrunde ajutoare. Că așa i s-a cerut de la Frontul Salvării Naționale. Am strigat la el: Când au avut timp să adune ajutoare? Când au avut timp să traverseze Ungaria?...

Una peste alta, apoi, generalul Gușe, ca și generalul Vlad, șeful Securității, era ademenit de echipa lui Bručan la sediul C.C.-ului (ceea ce avea să regrete), unde, după ce a vorbit în balcon, anunțând populația că în țară este liniște, începea prăpădul. Odată cu lăsarea serii, în capitală se trăgea din toate părțile de către necunoscuți: „teroriștii”. Armata riposta.

Crainicii tv din echipa lui Bručan turnau gaz din rășputeri. Ei chemau populația pe străzi să apere „revoluția”. „Ofițerii din dispozitiv rugau crainicii să nu mai cheme civili la televiziune, dar aceștia continuau să lanseze apeluri disperate”, își amintea generalul Gușă. „Ion Iliescu a infor-

¹ Gral Ștefan Gușe, *N-a fost triumful minciunii* (carte-interviu de P. Coruț).

mat ambasada sovietică cu cele întâmplare în țară. Eu și generalul Vlad am trecut la telefoane, deoarece afară se întetise focul iar *diversiunea se dezvoltă în proporții nemaipomenite*".

Diversiunea se practica la nivel maxim. În numele generalului Gușe, ceea ce era un fals, *Televiziunea Română* chema prin eter unități militare din țară de la mare distanță la București, iar redactorul evreu Brateș (K.G.B.-ist și ginere al fostului șef al Securității din anii '50, evreul Nikolski) lansa apeluri disperate, precum că apa Bucureștiului a fost otrăvită. În acest context s-a încercat forțarea frontierelor României. „Am primit informații de la Iași și de la Marina Militară - arăta gen. Gușe - că se încerca pătrunderea peste frontiera de est, inclusiv dinspre mare... Maiorul Cioară de la Iași a reușit să mă găsească în C.C., cu telefonul. M-a întrebat: «Ce facem, tovarășe general?», iar răspunsul meu a fost: «Muriți pe brazdă!»... Avea informații de la cercetare și de la grăniceri că sovieticii se pregăteau să intre cu blindate și elicoptere... În noaptea aceea [de 22 decembrie] se întâmplau însă și alte lucruri importante. Conducătorii armatelor din *Tratatul de la Varșovia* începuseră să mă caute. Cum șeful statului era arestat, iar ministrul apărării mort, eu eram cel căutat.

În 23 decembrie gluma s-a îngroșat, „noii guvernanți” cerând intervenția trupelor sovietice în «sprijinul revoluției», ceea ce făcuse probabil parte dintr-un scenariu.

„Fusese cerut ajutor sovietic, inclusiv în fața mea de către «grupa de conducere a țării», în frunte cu Ion Iliescu - relata generalul Gușe. Au venit chiar la mine în birou, la Marele Stat Major și au spus că «moare lumea în stradă și e nevoie de ajutor militar specializat de la sovietici»... Erau toți: Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Voican Voiculescu. Le-am zis: «Cât voi fi șeful Marelui Stat Major nu va călca picior de rus la București! În nici un caz și cu nici un motiv!». Am discutat cu șeful marelui Stat Major al armatei sovietice, generalul Moisev Mihail... Nu numai că i-am refuzat ajutorul, dar i-am prezentat foarte clar: În nici un caz și indiferent de persoana care va cere ajutor să nu-l acorde. Bănuiam că noua conducere nu va ține cont de mine.”

A doua zi de la gestul generalului Gușe, în noaptea de 23-24 decembrie, generalul Nicolae Militaru a fost numit ministru al Apărării. El ar fi pus mâna pe telefon, sunând la Moscova. A doua zi Militaru a participat la ședința secretă în care s-a hotărât soarta lui Ceaușescu, după voia lui Silviu Brucan, precum și destituirea generalului Gușe de la șefia Marelui Stat Major al armatei¹ și arestarea șefului Securității, Iulian Vlad.

Soarta soților Ceaușescu fusese decisă pentru ziua de Crăciun: „În zilele Revoluției - zice Brucan -, cuvântul meu cântărea greu... Toți au fost de acord ca a doua zi, pe 25 decembrie, să se organizeze procesul celor doi, iar sentința să fie executată imediat“. Avem deci de a face cu un asasinat premeditat, precedat de un simulacru de proces. Când acum câțiva ani s-a făcut reconstituirea dosarului „judecării“ soților Ceaușescu (după dispariția dosarului), procurorul militar Dan Voinea, care întocmise rechizitoriul procesului din 25 decembrie 1989, a declarat că soarta soților Ceaușescu (asasinarea) fusese deja hotărâtă la Ministerul Apărării. De detenția lor, ca și de proces și de execuție s-a ocupat gen. V. Stănculescu, despre care Ceaușescu a zis „trădătorul este aici, de față“.²

KGB/GRU și războiul psihologic - De la Dmitri

¹ generalul Ștefan Gușe a murit la scurt timp de cancer pulmonar, iradiat. Și alți participanți importanți la evenimente au murit în condiții neobișnuite. Șeful și adjunctul Miliției române, generalii Nuță și Mihale, au fost uciși în decembrie 1989 în urma doborârii „din confuzie“ a elicopterului cu care se deplasau. Gică Popa, președinte al „completului de judecată“ ce i-a condamnat și executat (la comanda lui Silviu Brucan și Gelu Voican-Voiculescu) pe soții Ceaușescu în 25 decembrie 1989, s-a „sinucis“ la scurt timp, în 1990. Colonelul Gheorghe Ardeleanu, comandant al trupelor USLA în decembrie 1989, a murit în 1993. În 1990, generalul Nicolae Doicaru, fost șef al contrainformațiilor (spionajului românesc), care cunoștea foarte multe despre activitățile serviciilor secrete străine în România, mai ales despre Mossad, „s-a împușcat în cap, cu propria pușcă, într-un accident de vânătoare“. A murit până și pilotul elicopterului cu care a fugit Ceaușescu de pe clădirea C.C., col. Vasile Maluțan, care s-a prăbușit cu un alt elicopter în 1995.

² a se vedea și *Masonerie & Iudaism - Super-think-tank-uri și Cluburi mondiale, capitolați Masoneria în lichidarea lui Ceaușescu.*

Fonareff

**la agentura sovietică din Armată și ofițerul
Emil Străinu,
via rolul global al Cavalerilor de Malta
(SMOM)**

Căpitanul Emil Străinu (viitorul general), în decembrie 1989 activ în cadrul Direcției Propagandă Specială (de război psihologic) din subordinea Consiliului Politic Superior al Armatei (M.Ap.N.) arăta atunci „teroriști“ la televizor! Misunea lui a fost apreciată ulterior ca diversionistă și de manipulare a populației, care trebuia să creadă că există teroriști. Iar Ion Iliescu și sistemul aveau să îl răsplătească pe Străinu mai târziu.

Jurnaliștii de investigații au reluat în analiză reportajul filmat de Televiziunea Română și difuzat în 25 decembrie 1989, în care erau arătate cadavrele luptătorilor USLA (unitatea de luptă antiteroristă), în frunte cu comandantul Gh. Al. Trosca (șeful statului major al USLA), uciși de armată în fața sediului M.Ap.N. într-o ambuscadă bine regizată. Dacă în anii '90 le era necunoscut căpitanul de armată zelos din imagini, care se străduia din răspuțeri să dovedească că teoriiștii care trag în populație există și că armata îi lichidează, după anul 2010 acesta a fost identificat cu ușurință cu generalul Emil Străinu, devenit persoană publică, o vedetă chiar a emisiunilor privind incursiuni în paranormal, în care ar fi expert. Cum zicea jurnalistul Dan Badea, care s-a ocupat de cazul USLA la „revoluție“ din 1990, când lucra la *Expres Magazin*, și care, de asemenea, l-a identificat pe generalul Străinu în filmul din 1989, din fața sediului M.Ap.N.: „celebrul autor de romane de ficțiune, specialist în OZN-uri și omuleți verzi, personaj pe care îl cunosc personal (...dar mai drag mi-e adevărul, Emile!) și care astăzi este un brav general al armatei române, arma OZN, sau psihozn, desigur, specialist-așadar-în diversiuni“.

„Individul [căpitanul Emil Străinu, așa cum apare în reportajul TVR] tot insista să se filmeze totul și s-a liniștit doar când a aflat că înregistrarea va ajunge la Televiziune. Iată transcrierea intervenției acestuia în documentarul lui Cornel Mihalache, *Terorist, Erou martir* (TVR 2011).

- Vino încoa, că are tricolorul la mână, uite! (*cpt MApN E. Străinu*)

- Domnu căpitan, dar ăsta e securist român, nu?
- Nu toți dom'le, nu știm deocamdata! Nu i-am identificat. Hai stați la mașină. (*Pe ton autoritar:*) Filmează!. Uite, maior (*cpt MApN Ștrăinu arătând epoletul lui Trosca*)... Filmezi mă? Filmezi?... și aici e locotenent colonel. Ai filmat mă? (*vocea căpitanului era extrem de autoritară*)
- Șeful statului major de la USLA? (*voce din off*)
- Da! ...Eu am vrut să vă întreb, voi ce faceți cu caseta aia [video]? Unde ajunge? (*cpt MApN Ștrăinu*)
- La Televiziune ajunge! (*răspunsul operatorului*)

Misteriosul căpitan MApN era pe deplin satisfăcut că, astfel, prin imaginile transmise, lumea va afla, în sfârșit cum arătau teroriștii de la... USLA. Cum s-a văzut, el știa cine era cel care avea manta de lt.col și veston de maior, adică știa că e vorba despre Gheorghe Trosca.“

Operațiunea de lichidare a ofițerilor și militarilor USLA în fața sediului MApN a fost una legată de serviciile secrete sovietice.

Generalul Militaru, impus de Brucan ca ministru al Apărării din 22 decembrie 1989, urmare a strategiei ce fusese ticluită recent la Moscova de către conspiratorul evreu cu cel mai înalt nivel de conducere sovietic, era absolvent al Academiei Militare a Uniunii Sovietice și avusese o rapidă ascensiune în Armata Română și în Partidul Comunist până când, în 1978, a fost trecut în rezervă din funcția de comandant al Armatei a II-a, dislocată în garnizoana București (1969-1978), și transferat pe un post de funcționar civil, după ce a fost deconspirată legătura sa clandestină cu spionajul sovietic, atât KGB, dar mai ales cel militar, fiind identificat ca spion GRU, vizând chiar înlăturarea lui Ceaușescu, zicea el mai târziu (în anii '90).

Când în anii '70 Militaru fusese deconspirat ca spion și agent sovietic, dosarul său de urmărire informativă îl întocmiseră ofițerii de contrainformații Trosca și Cotună.

Militaru și-a însușit propriul dosar în decembrie 1989, după ce a subordonat Securitatea ministerului Apărării, ofițerii trimiși de el preluând funcțiile de conducere și arhiva acesteia. Mai trebuiau însă înlăturați cei doi ofițeri de informații - Trosca și Cotună - și, deoarece ei lucrau acum la USLA, era o ocazie excelentă pentru a fi

lichidați fizic și totodată folosiți în justificarea preluării puterii de către gruparea „kaghebigă”. Iată relatarea Gen (r) Neagu Cosma:

„Generalul Militaru a dat ordin colonelului Ardelean, comandantul USLA, care se afla atunci... în clădirea M.Ap.N., să cheme forțe în sprijin... «Mai au încredere în tine subordonații?», îl întreabă Militaru pe col. Ardeleanu. La răspunsul afirmativ al acestuia, Militaru i-a cerut să cheme trei ABI-uri [mașini militare] din dotarea USLA, să vină la M.Ap.N. «Dar neapărat să vină Troasca și Cotună», mai preciza proaspătul ministru...

Trebuie spus că în ziua de 23 decembrie 1989, când Militaru a dispus să intre în sistemul de apărare al clădirii ministerului și trei ABI-uri ale USLA, acel obiectiv era cel mai bine păzit din întreaga Capitală... Acele trei ABI-uri, dacă ar fi intrat în sistemul de apărare ar fi produs doar încurcături și nici un ajutor, fiind, cum se spune, în plus. Dar ele nu fuseseră chemate pentru a participa la apărarea M.Ap.N. pentru a fi distruse în apropierea clădirii, producându-se, în felul acesta, «dovada» că USLA și-a trimis teroriștii pentru a ataca «noua putere». Așa cum este știut, sediul noii puteri în acele zile era clădirea M.Ap.N...

Așa-numita confuzie, care a dus la distrugerea celor două ABI-uri (al treilea, spre norocul echipajului, a rămas în pană, pe traseu), a fost deliberată. Dovada? Colonelul Troasca și toți ceilalți luptători din cele două ABI-uri au fost expuși [în stradă, morți], ca «dovadă indubitabilă» a calității lor de teroriști”.

De fapt, din ziua de 22 decembrie 1989, în jurul orei 14, deci la scurt timp după fuga lui Ceaușescu, generalul Militaru a sosit la unica Televiziune (de stat), îmbrăcat în uniformă militară, unde, între altele, a acuzat voalat că unitățile ministerului de Interne (de care ținea și USLA) trag în populație, deși nu mai trăgea nimeni din noaptea trecută, când armata trăsese în populație, la Universitate. Abia seara, pe 22 decembrie a început iar să se tragă, de către persoane necunoascute, în scop diversionist. Dar generalul Militaru vorbea prin televizor: „Fac apel la colegii și prietenii, unii dintre ei, generali din ministerul de Interne,

tovarășe general [Iulian] Vlad... și ceilalți, luați măsurile care se cuvin pe linia ministerului de Interne! Oprți măcelul! Indiferent, indiferent ce s-ar întâmpla, nu mai trageți! Introduceți trupele în cazărmi!...". Dar tot el, Militaru, avea să cheme la MApN trupele de la Interne pentru a le distruge.

Dar cum ajungea Militaru ministru? Îl anunța public, ca din senin, ca fiind numit de revoluție, televiziunea controlată de Brucan și de Iliescu. Brucan nu putea sta în prima linie, așa că l-a trimis pe „președintele revoluției”, Iliescu, să îl instaleze la MApN pe Militaru, unde, debusolată și de fuga lui Ceaușescu, armata l-a acceptat o vreme.

„După felicitările reciproce [cu Ion Iliescu, în Televiziunea Română, După emisie pe 22 decembrie 1989], am plecat - spunea Militaru - la Ministerul Apărării Naționale cu două mașini de ocazie“. Într-una din mașini se aflau, împreună, Ion Iliescu și Nicolae Militaru. Înainte de a pleca spre MApN, generalul Militaru fusese anunțat poporului, prin intermediul TVR, drept noul ministru al Apărării. Era ora 14³⁰, iar anunțul, comunicat de căpitanul Mihai Lupoi, era făcut în prezența și cu acordul lui Ion Iliescu (și al lui Brucan). „Decretul“ de numire a generalului Nicolae Militaru în funcția de ministru al Apărării fusese chipurile deja semnat, la nici trei ore de la fuga lui Ceaușescu cu elicopterul. Nimic nu era legal sau democratic.

Căpitanul Lupoi, cel care anunțase numirea lui Militaru, era și el un agent străin, din „prietenie“, zicea el. Când a anunțat pe post că Nicolae Militaru este noul ministru al Apărării, el aruncase și o amenințare soldaților români, afirmând „posibilității unei intervenții militare din afară [URSS] în caz că se va ajunge la haos“, adică dacă nu este ministru Militaru. Lupoi a refuzat, ulterior, să dezvăluie cine s-a aflat în spatele anunțului prin care l-a nominalizat pe Militaru la conducerea Armatei, cu toate că a fost acuzat de presă și de istorici că a avut, la rândul său, relații strânse cu serviciile secrete ale Uniunii Sovietice. Într-un interviu (dat ziarului *Adevărul* în noiembrie 2009), însă, Mihai Lupoi a recunoscut chiar că avea întâlniri periodice cu șeful rețelei GRU (serviciul de spionaj al armatei sovietice) din București, deși „Nu există nici o probă în sprijinul acestor bănuieli, decât întâlnirile mele cu Maiorov,

șeful GRU de la București, pe care le recunosc - zicea el -. Nu le-am ascuns niciodată. Am fost la el acasă, a fost la mine acasă... Îmi amintesc doar că îmi aducea niște biscuiți danezi excepționali pentru fiul meu. Ne-am împrietenit, mi-a povestit de fiul lui, care era și el ofițer în marina militară... eu am avut la Armată dosar de presupus agent britanic ...". Da, dar liderul Uniunii Sovietice se înțelesese cu Occidentul privind „democratizarea“ Estului european (cu România la pachet), iar SUA îi dăduse liber să acționeze acolo unde apăreau greutăți (precum cu încă-pățânatul Ceaușescu), ajutând indirect, și cu agentura occidentală.

Trebuie să ținem cont că, în tot acest timp, de circa două săptămâni, în România se aflau trupe speciale de intervenție sovietice clandestine (în civil) coordonate atât de către KGB cât și de către GRU, motiv pentru care în ziua de 20 decembrie 1989, între orele 20⁵⁴ și 21⁰⁹ Ceaușescu îi înmânase un protest însărcinatului cu afaceri al ambasadei URSS, fapt consemnat și de istorica franceză Cat. Durandin: „Înainte ca Ceaușescu să părăsească clădirea cu elicopterul, l-a invitat pe ministrul-consilier al ambasadei sovietice, V. Pozdneakov, și a acuzat direct Uniunea Sovietică de a fi susținut mișcările de protest“, fapt pe care cercetătoarea l-a aflat personal de la fostul șef de cabinet al liderului sovietic Gorbaciov¹.

Acest detaliu înseamnă că Securitatea știa ce se întâmplă, ca și contrainformațiile militare, căci iată ce avea să declare despre acele momente fostul șef al Direcției Informații a Armatei, viceamiralul Ștefan Dinu: „Moscova nu era străină de acțiunile grupurilor de cercetare-diversiune ce operau pe teritoriul nostru. Uniunea Sovietică le era țara de origine, de acolo se transmiteau ordinele de misiune și din același centru urma a fi dat semnalul încetării acțiunilor și înapoierii lor la bazele de origine, după înfăptuirea misiunii avute... Știm că infiltrarea lor în România a fost rezultatul unor înțelegeri secrete Est-Vest, vizând înlăturarea regimului totalitar a lui Ceaușescu și

¹ Catherine Durandin, *Moartea Ceaușeștilor. Adevărul despre o lovitură de stat comunistă*, București 2011.

instalarea în fruntea țării a unor organe favorabile reformelor de tip perestroika și glasnost.”²

Trebuie să amintim un fapt uluitor. La București ar fi fost prezent atunci, din partea KGB, și un important prieten de astăzi al generalului Emil Străinu, cel care atunci, în decembrie 1989, căpitan la Direcția Propagandă Specială a M.Ap.N., apare într-un reportaj tv acuzându-i că fuseseră teroriști pe USLA-șii omorâți de armata română la ordinul lui Militaru.

Istoricul militar Cristian Troncotă, fostul decan al Facultății de Informații a Academiei SRI, arată în lucrările sale că ofițerul sovietic Cinchiz Abdullaev, cel care a condus *visautniki* (ofițeri Spetnaz ai GRU, operațiuni speciale, care acționează, de regulă, în civil) timp de 7 ani în războiul din Afganistan, în timpul revoluției din România a condus o grupă de 22 de *visautniki* care au acționat la Timișoara și alte orașe din Transilvania (Sibiu, Brașov, Târgu Mureș, Cluj-Napoca etc.), iar o altă grupă de 22 de *visautniki* acționa la București sub comanda generalului Dimitri Nicolaevici Fonareff (specialist în ceea ce se numește astăzi războiul psihologic și informațional, adică diversiunea). Acesta este bunul prieten de azi al lui Emil Străinu, iar prietenia lor s-a sudat, foarte probabil, chiar în 1989.

În 1989, Dimitri Fonareff era de câțiva ani comandantul direcției a IX-a KGB și, conform unor mărturii, s-a deplasat personal în România în timpul loviturii de stat, pentru a supraveghea, pe de o parte, uciderea șefilor USLA și UM 0110 (unitate militară anti-KGB), iar pe de altă parte pentru a transfera arhivele celor două unități românești anti-KGB la Moscova. Aceste trupe, dotate cu armament, veniseră să tragă în diferitele puncte fierbinți ale „revoluției”. „Eram firește, atât eu cât și colegul meu înarmați - relata un ofițer KGB din cei de mai sus, care în decembrie 1989 fusese în România - ...Urma să executăm trageri pentru a crea o stare de confuzie.” (*România liberă* din 18 aprilie 1991 și col. Filip Teodorescu, *Un risc asumat*, 1992).

² Șt. Dinu, *Condamnat la discreție*, Ed. Neverland 2009, p.271-272. A se vedea și Victor Roncea, Vladimir Alexe, *Iliescu l-a ucis pe Ceaușescu la ordinul Moscovei*.

Direcția a IX-a a KGB se ocupa oficial de protecția președinților Uniunii Sovietice, dar, de fapt, se ocupa și de operațiuni speciale, la comanda liderilor sovietici, precum diversiuni militare și racolare de agenți pe teritoriile altor state. Fără probe directe, urmele fiind șterse și cu complicitatea autorităților române, în lumea serviciilor secrete se știe că această direcție a KGB a participat activ la lovitura de stat din 1989, miza fiind distrugerea USLA, ca și a arhivelor UM0110 (fosta 0110 se ocupa atât de KGB și de STASI - spionaj est-german, cât și de AVO, spionajul maghiar).

După ce a absolvit un liceu tehnic, Fonareff și-a început cariera militară, din 1981 lucrând pentru securitatea clădirilor guvernamentale ale Direcției a IX-a a KGB. A urmat facultatea KGB, specializându-se inclusiv în tehnica aviației, dar s-a preocupat deopotrivă de cercetări în strategiile de securitate, contribuind la dezvoltarea unui „club” al bodyguardzilor „umbre cenușii” (*grey shadows*). Începând cu 1982, a lucrat, în cadrul acestei direcții a KGB, pentru protecția personală a șefilor statului sovietic: Iuri Andropov, Constantin Cernenko și Mihail Gorbaciov, ca și a membrilor biroului politic al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică, mai ales la deplasările în străinătate ale acestora. Astfel, în 1987 a făcut parte din echipa de protecție personală la summit-ul Reagan-Gorbaciov din Washington, unul din primii pași ai înțelegerilor secrete dintre liderii sovietic și al SUA privind noua ordine mondială. Apoi, în 1988 Fonareff a fost comandantul șef al grupului antiterorist pentru vizita oficială a președintelui SUA la Moscova. Când în 1989 ocupa funcția de șef al Direcției-a a 9-a a KGB, el era și ofițer responsabil al echipei de protecție personală pentru vizita oficială la Moscova a secretarului de stat american James Baker, acesta fiind finalul războiului rece dintre SUA și Uniunea Sovietică și începutul colaborării globale (frânată apoi de Putin). După această întâlnire, pentru a acționa pe deplin conspirat, Fonareff și-a depus demisia la KGB pentru a executa aceleași operațiuni în domeniul privat, dar nu a părăsit KGB-ul decât după desantul asupra României din decembrie.

În 1968, după invazia Cehoslovaciei, sovieticii au pătruns în birourile serviciului de contrainformații cehoslovac anti-KGB, i-au forțat pe agenți să le arate arhiva, i-au pus cu fața la fișete și i-au împușcat în ceafă, iar arhiva a fost triată și confiscată. Și în 1989, KGB-ul și GRU au venit la București să vadă și să ridice sau să distrugă dovezile activității lor.

Astfel, în 22 decembrie 1989, în plină „revoluție” deci, niște prețiși civili cu banderole tricolore de revoluționari au venit să „protesteze” în fața DGDAL, o banală direcție a Primăriei care se ocupa cu încasarea chiriiilor de pe strada bucureșteană Roma. Au intrat în sediu și s-au dus direct la UM 0110 (în acea clădire banală funcționa, fără ca populația să știe sau să bănuiască, acea unitate „anti-KGB”). Învățând lecția cehoslovacă din 1968, agenții români au fost găsiți fără arhivă. Obiectivul principal al UM 0110 din 1989 era urmărirea grupului „Corbii”, din care făceau parte Nicolae Militaru și Ion Iliescu, care tocmai acaparau puterea. Mai târziu, Igor Toporovski, unul dintre colaboratorii lui Gorbaciov, vorbind despre rolul KGB în România, în 1989, zicea: „Ion Iliescu avea la vremea aceea legături destul de strânse cu Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și era desemnat drept candidatul cel mai potrivit pentru a-l înlocui pe Nicolae Ceaușescu... Pentru operațiunea propriu-zisă noi am ales momentul când Ceaușescu se afla la Teheran, deoarece altminteri acțiunea ar fi prezentat dificultăți”. KGB-ul și GRU simulaseră că revoltele vor porni la Iași (și poate au și avut în vedere un asemenea scenariu), dar Iașii au fost până la urmă o derută pentru UM0110, Timișoara fiind adevăratul loc viabil al unei revoluții. „La 14 decembrie am fost trimis la Iași cu o echipă, să văd implicarea rușilor - avea să relateze mai târziu fostul șef al unității speciale anti-KGB, generalul-locotenent Victor Neculicioiu -. S-a semnalat că va fi o acțiune de anvergură. [Sovieticii] Aveau oameni care-i țineau la curent și cadre de informații la ambasadă. Să scoată lumea în stradă. Pe 15, erau doi

sau trei reținuți... E drept, zona era bătută de ruși. Trebuia să se iasă în stradă pe 16, 19 și parcă 22. Nu au ieșit”.¹

„În tot cazul, ziua de 22 decembrie [1989], când așa-zii revoluționari ne-au intrat în sediul secret, ne-a prins cu arma noastră, pixul, în mână. N-au prea avut ce să ia [sovieticii]. Eram pregătiți. Am scăpat cu viață și ne-am retras. Ținta era comandantul nostru [Victor Neculicioiu, spre a fi ridicat și eventual lichidat]. Dar noroc că acesta era în alt dispozitiv...”, spunea un alt ofițer rezervist de contrainformații.

Comandantul se afla în altă locație, și mai secretă, pe stradă paralelă Londra. Fusese evacuat în timp util (ca și arhiva), deoarece Iulian Vlad, șeful Securității, credea că putea fi urmărit pentru a fi lichidat de către agenții sovietici (ceea ce, prin manipularea armatei române, avea să se întâmple în aceeași zi cu Trosca, fost șef la 0110, și cu colegii săi de la USLA, în fața sediului MAPN). În afară de ofițerii 0110, atent selectați, de comandantul unității și de generalul Iulian Vlad, nimeni nu știa unde era nici măcar prima locație a unității-fantomă, adică în spatele unei uși dărăpănate din sediul DGDAL (unde plăteau bucurăstii chiriile). „Noi aveam [acolo, înainte de evacuarea ei] toată schema de spionaj sovietică din România și le știam rețelele. Ei nu puteau supraviețui cu rețelele în România democratică, infiltrate în viața politică, în stat, și noi să știm cine sunt. Au găsit fișetele goale [însă]”, spunea peste ani un alt ofițer, ce arată că și-au distrus arhiva, dar că ar mai exista copii „undeva”.

În concluzie, specialiștii anti-KGB au pus uciderea colonelului Gh. Trosca, fost șef al contrainformațiilor militare, pe seama „agenților ruși prezenți în număr mare la așa-zisa revoluție din decembrie 1989 și în fruntea structurilor de comandă ale Frontului Salvării Naționale”. Motivul: Trosca, împreună cu Ioan Tecșa (și el ofițer ce lega

¹ **Victor Roncea, Unde se ascundea unitatea secretă anti-KGB, Ziua 29 iulie 2008; Secretele UM 0110 (I-IV, iulie 2011) în ziaristionline.ro; Un an de la moartea generalului Victor Neculicioiu, șeful celebrei Unități Anti-KGB UM 0110 a DSS, omul care a confirmat implicarea rușilor în evenimentele din decembrie 1989 (16 decembrie 2014, pe roncea.ro).**

UM 0110 de USLA), documentaseră îndelungat activitatea de spion al GRU a g-ralului Nicolae Militaru, care tocmai fusese instalat ministru al Apărării de Ion Iliescu.

Că totul a fost o crimă sinistră o dovedesc și relatările unora din persoanele care au fost lângă Militaru în noaptea de 22 decembrie 1989 în sediul MAPN. Iată, astfel, relatarea lui Victor Atanasie Stănculescu, fost șef al Armatei: „Militaru a fost un tip răzbunător. Loctiitorul [comandantului USLA] Troasca nu avea ce să caute în ABI de intervenție. Militaru s-a opus: «Nu, să vină încoace să dovedească acum că este de partea noastră!». Când au raportat că au ajuns la linia de tramvai, le-am spus să nu vină! Era noapte deja, nu aveam legături, eram vai de capu' nostru. Când am auzit lovitura de tanc care a călcat ABI-ul, le-am spus: Domnule, v-am zis că nu trebuie să vină. Iar el [Militaru] a răspuns: «Lasă, domnule, la război ca la război!». Și loctiitorul comandatului Miliției, Romeo Câmpeanu, ținut și el la ministerul Apărării, lângă Militaru, relata: „Tot asasinatul s-a auzit în stație, în biroul lui Militaru. L-am auzit pe Troasca urlând: «Tovarășe ministru, dați ordin să nu mai tragă!». Degeaba! Ba chiar, cum relata un martor ocular din stradă, cei de la USLA fuseseră uciși de aproape: „În loc să ne conducă, din stânga noastră a început un tir bezmetic, trăgeau ca la balamuc în noi, așa că i-am spus lui Troasca: «Jos, că ăștia ne omoară!». Martorul a apucat să vadă la lumina trasoarelor cum Troasca s-a îndreptat spre al doilea ABI: „A apucat să bată în portieră, să-i deschidă colegii. Apoi am văzut cum de pe tanc au coborât soldați care au venit la el și l-au împușcat de aproape”¹. Iar colonelul Gh. Ardeleanu, șeful USLA, ținut și el în biroul lui Miliarul din sediul ministerului, avea să relateze despre aceleași momente: „Generalul Stănculescu a raportat lui Militaru și celorlalți că forțele armate au executat foc, că sunt morți și răniți. Eu am izbucnit în plâns și m-am adresat generalului Militaru: «Ce ați făcut, tovarășe general, mi-ați omorât oamenii?» Acesta mi-a răspuns: «Ce să-i faci, colonele? Așa e la război!»” (vorbele lui Militaru fiind confirmate și de Câmpeanu).

¹ mărturia lui C-tin Isac într-un amplu articol privind acel eveniment, scris de jurnalistul Alex Nedea: *Povestea cavalerului fără cap care bântuie România* (2014).

Chiar și șeful Securității, Iulian Vlad, era ținut în acele momente în sediul ministerului Apărării, la dispoziția lui Militaru, dar la alt etaj. Sacrificarea lui a venit în dimineața de 31 decembrie 1989, odată cu desființarea a ce mai rămăsese din UM 0110¹, când, printr-o „hotărâre a Frontului Salvării Naționale”, adică a lui Iliescu și echipa lui, „organele de Securitate au fost dizolvate”. Totodată toată arhiva Securității (deci inclusiv a UM 0110, cea care nu a fost găsită de preținșii revoluționari în 22 decembrie), s-a dispus să fie preluată de Armată, după care toți agenții sovietici de marcă, gen Militaru și Brucan (și mulți alții) și-au sustras dosarele personale.

Vlad, șeful Securității, fusese la un moment dat trimis la ministerul de Interne de Militaru ca să elaboreze chipurile un plan de măsuri, de fapt pentru a-i pregăti cu ambasadorul sovietic arestarea, la întoarcere. „În dimineața zilei de 31 decembrie - relata abia în 2017 gen. Vlad în revista *Periscop* a cadrelor militare în rezervă din spionaj -, pe la orele nouă, am dat telefon că sunt gata cu cele două lucrări. Militaru ajunsese să nu mai răspundă personal la nici un apel telefonic... I-am zis: «Sunt în măsură să vă prezint documentele pe care le-am elaborat». «Da, tovarășe Vlad, ne vedem, dar poate peste o oră-două. O să vă dau eu un telefon când să porniți». În fine, am plecat spre MAPN cu adjuncții mei... Pe drum, aveam radioul deschis. Cred că era trecut de orele 13, când la radio s-a transmis un comunicat prin care s-a [anunțat](#) că întreaga conducere a Departamentului Securității Statului, în frunte cu generalul Iulian Vlad, a fost arestată ...La ieșirea din cabinetul ministrului, mă aștepta generalul Ion Hortopan, comandant al Comandamentului Infanteriei și Tancurilor,

¹ Deși a fost reînființată în 1994 în cadrul SRI, i s-au restrâns drastic atribuțiile în 1998: „În 1998 - relata un rezervist - a fost chemat activul unității succesoare a 0110 și ni s-a ordonat scurt să ridicăm dispozitivul de pe maghiarii revizionști și să închidem dosarele deschise. Pentru că, trebuie să înțelegeți, și noi, și fosta 0110, se ocupa atât de KGB și STASI, cât și de AVO și urmașele lor. Am zis, bine-bine, dar avem spioni documentați, în lucru, oficiali - unul dintre ei este secretar de stat azi - ce facem cu ei? Nimic, a fost răspunsul. E ordin de sus, de la Cotroceni. Unii au răbdat, alții au plecat.” (Victor Roncea, *Comandamentul unității anti-KGB, Ziva* din 30 iulie 2008.)

care coordonase personal represiunea de la «Baricada» din fața Hotelului Intercontinental [din noaptea de 21 decembrie, când populația Bucureștiului ieșise împotriva dictaturii lui Ceaușescu], un locotenent-colonel în uniformă de infanterie, probabil de la DIA, și o grupă de soldați. Hortopan mi-a comunicat pe un ton oficial că are ordin să mă aresteze... Apoi am fost luat între baionete de o grupă de soldați echipați ca de război și condus în afara clădirii la un TAB cu care am fost transportat la locul de deținere... Nicolae Militaru și ambasadorul sovietic Evgheni Tiajelnikov au urmărit pe viu arestarea mea, apoi, din cadrul ferestrei sălii de protocol, unde stăteau alături, au trecut în revistă grupa de soldați echipată în ținută de război care m-a introdus în TAB-ul aflat lângă autoturismul Ceaika, cu steagul URSS [Uniunea Sovietică], ce era parcat ostentativ, la vedere.”

Cineva a tras în București între 22 decembrie și 25 decembrie 1989, și asupra armatei și asupra populației. Teroriștii diversioniști erau însă persoane civile și puteau fi oricine (dezorientați din găzile patriotice din fabrici, cadre ale partidului comunist etc.), dar vina a fost pusă de N. Militaru și de acoliții lui exclusiv pe USLA și ministerul de Interne, deși aceste structuri aveau ordine clare să nu tragă. Diversiunea era așa de mare că, la Otopeni, armata a tras asupra armatei.

În birourile de la ministerul Apărării lucrurile erau însă cât se poate de clare: USLA-șii din noaptea de 22 fuseseră masacrați de armată, după ce fuseseră chemați să scotocească după civilii care trăgeau în minister, trăgători neidentificați ascunși printre blocurile de vis-a-vis. Nu era vorba de nici un terorist, ci de soldați nevinovați veniți în sprijinul camarazilor lor. Dar, în mod cinic, dintr-un calcul, militarii de la poartă au fost lăsați mai departe să creadă că au masacrat teroriști adevărați și aceeași poveste a fost vândută și presei. Dacă serviciile secrete sovietice activaseră această stratagemă din interesele lor, avându-l pe Militaru ca vârf de atac în războiul psihologic, din 23 decembrie cuplaseră la acțiune și serviciile de propagandă și de manipulare ale armatei române.

Poate astfel se explică și strânsa prietenie dintre kaghebistul D. Fonareff și ex-căpitanul din 1989 Emil Străinu, azi generali amândoi, prietenie evidentă mai ales

peste 20 de ani, când au devenit public colaboratori în domeniul cercetărilor „paranormale” (militare, mai ales).

Cum am mai spus, Direcția a IX-a a spionajului extern sovietic, KGB-ul, a fost condusă până în anul 1990 de către Dmitri Fonareff, care oficial se ocupa de protecția liderilor Uniunii Sovietice, „dar de fapt conducea această hidră a KGB-ului. Direcția în cauză se ocupa de diversiuni militare și de racolare pe teritoriile altor state. A participat activ la lovitura de stat din 1989... Acum, Fonareff circulă nestingherit prin România, adus de lichelele care și-au bătut joc de haina militară...” (OrdinulNegru, *UM 0110 - România*).

După ce a absolvit un liceu tehnic, Fonareff și-a început cariera militară, din 1981 lucrând pentru securitatea clădirilor guvernamentale în cadrul Direcției a IX-a a KGB. A urmat facultatea KGB, specializându-se multi-disciplinar, preponderent în „strategii de securitate” și participând la constituirea „clubului” bodyguardzilor ruși „grey shadow” (umbre cenușii). Începând cu 1982, a lucrat, ca KGB-ist, pentru protecția personală a șefilor statului sovietic: Iuri Andropov, Konstantin Cernenko și Mihail Gorbaciov, ca și a membrilor biroului politic al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică, mai ales la deplasările în străinătate ale acestora. Astfel, în 1987 a făcut parte din echipa de protecție personală de la summit-ul Reagan-Gorbaciov din Washington, unul din primii pași ai înțelegerilor secrete dintre liderii sovietic și al SUA privind noua ordine mondială. Apoi, în 1988 Fonareff a fost comandantul-șef al unității antiteroriste pentru vizita oficială a președintelui SUA la Moscova. Când în 1989 ocupa funcția de șef al Direcției-a a IX-a a KGB, el era și ofițer responsabil al echipei de protecție personală pentru vizita oficială a secretarului de stat american James Baker la Moscova, acesta fiind momentul finalului războiului rece dintre SUA și Uniunea Sovietică. Urmând o misiune secretă, parcă, după această întâlnire, pentru a acționa pe deplin conspirat, Dmitri Fonareff și-a depus demisia la KGB, dar pentru a executa aceleași operațiuni, din domeniul privat, angajat însă de interesele unei puteri globale în care Gorbaciov părea să vrea să ducă și Uniunea Sovietică, dar nu a părăsit KGB-ul decât după desantul asupra României din decembrie.

Sunt analiști, care însă se bazează mai mult pe informațiile verbale primite de la foști ofițeri de Securitate, care afirmă că „după ce Mihail Gorbaciov a venit la putere în 1984 și a impus relaxarea comunismului prin programele *glasnost* și *perestroika*, Fonareff a primit misiunea de a submina aparatul de securitate din jurul lui Ceaușescu, ultimul stalinist al Pactului de la Varșovia. După ce s-a decis la Moscova că Iliescu este succesorul dictatorului..., misiunea lui Dimitri Fonareff și a agenților săi a fost organizarea loviturii de stat din 1989...” (O.T.).

Este foarte probabil ca USLA să fi participat la reprimarea bucureștenilor în 21 decembrie (USLA a fost la Piața Universității), dar după 22 s-a alăturat schimbării regimului, chiar și numai din oportunism, poate, însă Militaru avea polițele lui de plătit, împreună cu sovieticii. El a târât și Direcția Propagandă Specială (de diversiune și război psihologic) în operațiunea această, direcția de la MApN unde lucra căpitanul Emil Străinu? Evident că da, după cum istoria a consemnat fără tăgadă manipulările realizate atunci, inclusiv de armată. Iar dacă în umbră a acționat atunci, la București, din partea serviciilor secrete sovietice și Fonareff, astfel se explică cel mai limpede prietenia din prezent dintre acesta și E. Străinu, deveniți amândoi, brusc, „mari specialiști mondiali” în psihotronică.

Dar ce făcuseră, din ce se cunoaște, direcția de război psihologic a Armatei române și căpitanul Străinu la „revoluția” lor din 1989? Implicarea acestei unități militare speciale a început cu mitingul organizat de Nicolae Ceaușescu în 21 decembrie în fața fostului Comitet Central, unde a produs un atac psi în masă folosind autospeciale dotate cu amplificatoare de sunet și creând o stare alterată de conștiință în rândurile demonstranților prin sunete modulate pe o frecvență joasă specifică („infrasunetele”, folosite de armatele lumii din anii '70, în mod secret¹)

¹ Din anii '60, pionier în cercetarea infrasunetelor a fost „francezul” Vladimir Gavreau, care era de fapt rus, numindu-se Vladimir Gavrosky. Acestea sunt frecvențe de 0,001Hz și 20Hz ce nu pot fi auzite de urechea umană, dar cu aceleași frecvențe se poate modula o frecvență auzită (i se dă acesteia oscilații de la

Nicolae Ceaușescu a încremenit atunci în mijlocul discursului pe care îl ținea, căci un vuiet străbatea mulțimea care intrase într-un fel de agitație anxioasă. Privea nedumerit spre sursa aceluia zgomot care a indus groaza în zeci de mii de oameni. Când în decembrie 2016 au fost redeschise dosarele penale ale revoluției (clasat de procurorii militari din Parchetul General în 2015), în acestea a fost găsită și o declarație a colonelului-inginer Dumitrescu Ionel, ofițer 1 în cadrul U.M. 02487, unitatea specială de Propagandă Specială („război psihologic și asigurare cu tehnică de propagandă la inamic”), care recunoștea că din unitatea sa au fost trimise mai multe autospeciale cu rolul de a amplifica sunetul în Piață, acestea fiind sursa vuietului care a destrămat mitingul lui Ceaușescu, „asemănător cu cel produs de formațiuni de avioane, elicoptere sau tancuri”.

Folosirea acestor arme ar fi fost justificată de „asigurarea securității” lui Ceaușescu, atunci când „un grup de contramanifestanți a încercat să intre în Piață”. În realitate, având pretextul „contramanifestanților”, unitatea de război psihologic i-a făcut, voit sau involuntar, un deserviciu dictatorului, căci dezorientarea lui Ceaușescu s-a transmis în direct la televizor, ceea ce l-a dărâmat de pe pedestalul puterii în ochii majorității populației, care abia de atunci a prins curaj de a ieși în stradă¹.

un volum mare până la 0). Ele se produc în mod natural în timpul cutremurelor de pământ, al erupțiilor vulcanice, iar valurile oceanelor produc infrasunete cu frecvența generală de 0,2Hz, în anumite condiții acestea generând „cântecul sirenelor”, care îi înnebunea pe marinari odinioară. Pot fi produse artificial și de motoare, elicoptere, ventilatoare. În funcție de frecvență și intensitate, efectele variază de la anxietate, frică și tendințe sinucigașe, până la irascibilitate, nervozitate și supărare. În prezent, printre ele se găsesc generatoare și transmisătoare de sunete capabile să altereze conștiința sau să excite sistemul nervos, iar numeroase forțe de ordine din SUA consideră ca infrasunetele sunt mult mai bune decât gazele lacrimogene, din cauza maniabilității superioare.

¹ Și un fost ofițer de Securitate cu rang înalt, avea să relateze mai târziu, ca martor, că panica în Piața Palatului din București a fost creată în 21 decembrie „de un vuiet teribil produs de o instalație amplasată pe o mașină a Armatei; acel zgomot, dar și grupurile de agitatori au făcut ca mitingul organizat de

Iar dacă între primii „contramanifestanți” s-au aflat și agenți străini, în frunte cu cei sovietici, avem de a face cu prima „colaborare” între o unitate militară românească, cea de război psihologic, și *visautniki* conduși de Fonareff. Șef al acestei unități românești de manipulare și război psi era un colonel inginer cu un nume slav, Mircea Andrievici, iar șeful „autostației radiodifuziune” a U.M. 02487 (cea implicată în vuietul psi produs la Piața Palatului) era binecunoscutul de mai târziu Marcel Opreș (care avea să ajungă șeful STS după „revoluție”, și al cărui nume avea să fie legat de tot felul de manevre oculte în procesele de votare din România). Și, așa cum am mai arătat, subaltern al acestora era căpitanul Emil Străinu, care din 23 decembrie (la două zile după diversiunea cu infrasonetele de la mitingul de la C.C.) era implicat în manipularea presei cu „teroriștii” în fața MAPN.

De când a absolvit în 1979 Școala Militară, de unde a ieșit mai degrabă inginer decât militar, fiind specializat în radiolocație, Emil Străinu a fost ofițer activ în Ministerul

Nicolae Ceaușescu pentru a demonstra susținerea de care se bucura regimul să scape de sub control”. El a insistat că „provocarea” a venit pe două căi: „zgomotul infernal” ce a semănat groaza în zecile de mii de ocupanți ai pieței („foarte interesant - mai zicea el -, chiar prin masa aceea de oameni simțeau cum îți vibrează stomacul; în nici un caz nu s-a [zgomotul] produs în niciuna dintre mașinile televiziunii”) și prezența unor grupuri de bărbați ale căror acțiuni au amplificat panica. Totodată, un raport al Serviciului Român de Informații (SRI) cu privire la evenimentele din decembrie 1989, arată că „Vacarmul sonor (asemănător cu cel produs de formațiuni de avioane, elicoptere sau tancuri) a provenit dintr-o sursă de amplificare. Starea de panică nu s-a datorat numai zgomotului produs în difuzoare, ci, așa cum au relatat mai multe persoane, «a fost vorba despre o senzație fizică de spaimă, resimțită sub forma unei neliniști atât de puternice, încât aproape că nu te mai puteai ține pe picioare, iar în urechi îți răsună un huruit insuportabil». Discuții purtate cu specialiști atestă că o atare stare și senzațiile descrise mai sus sunt provocate, de regulă, prin emiterea la mare intensitate a unor unde de joasă frecvență, sub pragul audibilului”. (Marius Tucă, *Zgomotul infernal care a marcat căderea lui Ceaușescu*, în *J.N.*- 2012, și *Misterele nedezlegate ale nopții de 21 decembrie*, în *J.N.*-2004; tot Marius Tucă este autorul articolului „*Vuietul, produs de mașini cu număr de Armată*” în *J.N.* din 20 aprilie 2004.)

Apărării Naționale, repartizat la Direcția Propagandă Specială, unde trebuia să își folosească cunoștințele electronice. Azi toate diplomele sale în psihotronică sunt scrise cu caractere chirilice, căci sunt primite din Rusia și din zonele acesteia de influență. Frapantă este coincidența faptului că, la „revoluția” din 1989, direcția unde lucra el era tocmai unitatea militară capabilă să producă diversiunile radar care impuneau concluzia că Armata, condusă de Militaru, este singura structură de forță care trebuia să dețină toată puterea în țară, subordonându-le pe celelalte, ceea ce s-a și întâmplat.

Astfel, cineva care a avut interesul să semene panică și confuzie, a plasat ținte false pe radarele armatei, tot așa cum la mitingul de la C.C. unitatea de diversiuni a lui Străinu a creat cu auto-specialele sunetele de manipulare psi. Aceste diversiuni, mai ales cele radar, au lăsat impresia că România era în stare de război. Astfel, Ștefan Budiuc, un ofițer de aviație prins în tumultul de la finele lui 1989, le-a spus procurorilor din Dosarul Revoluției” (închis în 2015) că „au fost falsificate informații de pe radarele armatei. 1.300 de ținte false au apărut brusc pe aparate pe 23 și 24 decembrie... Țintele «zburau» la înălțimi de 400-600 metri, cu viteze de până la 300 km/h, ele fiind identificate ca elicoptere. Sistemul pus în funcțiune, «război electronic», a fost coordonat cu mesaje telefonice. De exemplu, dacă șase «elicoptere» simulau aterizarea la sud de București, imediat se primea telefon de la «diverși cetățeni» care ne informau că din elicopter se debarcă trupe” (Ș.B.).

Cine se pricepea din cadrul Armatei la toată această diversiunea și cine ar fi putut avea misiunea să o realizeze? Ancheta penală s-a oprit din cercetări, deși procurorii spun că Armata a comandat dispozitivele de diversiune (cam din august 1989, când le-a și testat) dar nu putem să nu vedem un profil de persoană care se potrivea acestor condiții. Emil Străinu făcuse la Academia de Înalte Studii Militare, Facultatea Comandă și Stat Major, Secția Apărare Antiaeriană și Aviație, cu aceeași specializare: radiolocație, era adică un radarist încadrat chiar la unitatea de diversiuni, iar peste zece ani a și publicat lucrarea *Războiul radioelectronic: România - Decembrie 1989...*, menită

a indica înspre necunoscut responsabilitatea diversiunii electronice, nu spre cadrele Armatei române. Tot el s-a străduit să apară ca specialistul nr. 1 în războiul non-convențional, geofizic, geoclimatic și psihotronic (ultimele două fiind mai degrabă alte forme de manipulare).

▽

La doi ani după revoluție, din 1992 și până în 2007 (când trece în rezervă pentru a se dedica politicii și activității publicistice), Emil Străinu a fost ofițer activ în cadrul Serviciului de Protecție și Pază (SPP), unul din serviciile secrete și de protecție ale statului român, brațul înarmat al păturii politice conducătoare, perioadă în care se apropie de diverși politicieni, dar cel mai mult avea să îl cucerească pe Corneliu Vadim Tudor, probabil tot într-o operațiune/misiune de învăluire.

SPP-ul a fost de la început un fel de sinecură pentru militarii care au slujit la „revoluție“ echipa kaghebisto-cosmopolită a lui Iliescu, Brucan, Militaru & comp., căci a fost creat de M.Ap.N (Militaru) ca „Subunitate de Pază și Protocol“ de a doua zi după asasinarea lui Ceaușescu, pe 26 decembrie 1989, fiind constituit inițial din patru ofițeri de armată, care să „asigure protecția fizică a membrilor marcanți ai Frontului Salvării Naționale“. Până atunci protecția demnitarilor fusese asigurată de către Direcția a V-a (Securitate și Gardă) a Securității, respectiv de ministerul de Interne, dar pe aceasta, Securitatea, aveau de gând s-o inculpe și s-o desființeze.

Primul șef al SPP a fost maiorul Dumitru Venicius Iliescu, zis și Maurul, care în ministerul Apărării era la comanda politică a Armatei, unde se trăgeau toate sforile, adică secretar în Comitetul Politic Superior al Armatei, ceea ce explică și prietenia lui cu Ion Iliescu. Revoluția l-a prins pe Dumitru Iliescu cu gradul de căpitan de TAB-uri (Transportoare Blindate), fiind implicat în represii din 21 decembrie¹. Deși generalul I. Hortopan este cel care a

¹ De tânăr locotenent, D-tru-Iliescu era secretar UTC (Uniunea Tineretului Comunist) la liceul militar Dimitrie Cantemir (1978-1980), iar apoi secretar de partid (1980-1982). Avea să ajungă instructor UTC la Consiliul Politic Superior al Armatei, controlat de Ilie Ceaușescu (fratele dictatorului). După ce a absolvit în 1989 facultatea politico-militară din cadrul Academiei Militare, fusese numit instructor cu propagandă al Partidului

condus represiunea din acea zi, în capitală, de la Intercontinental, trei militari au coordonat TAB-urile Regimentului 3 Mecanizat, ce au strivit manifestații de la baricadă: Dumitru Iliescu, viitor șef SPP, Cătălin Voicu - viitor general SPP și politician PSD -, și Gabriel Nagy - viitor șef la SPP și el. Aceleași TAB-uri cu care cei trei au înroșit Piața Universității, au fost folosite de Dumitru Iliescu începând cu 22 decembrie '89 ca taximetre ce îi transportau pe Ion Iliescu, Militaru și ceilalți uzurpatori ai puterii, la MApN, la Televiziunea Română și apoi peste tot pe unde aveau nevoie. Atunci s-a făcut marea sudură a oportuniștilor din Armată cu „emanații” lui Iliescu, ce a dus la înființarea SPP, unde a fost adus, apoi, și Emil Străinu. Acești ofițeri i-au stat aproape lui Ion Iliescu în toate momentele fierbinți cât acesta a confiscat practic puterea în stat.

Și celuilalt serviciu secret preluat de Armată la „revoluție”, STS-ul (Serviciul de Telecomunicații Speciale), i-a fost legiferată activitatea tot de un prieten al lui Emil Străinu, de Francisc Tobă, bun prieten la rândul lui cu Virgil Măgureanu și cu toți conspiratorii din decembrie 1989, după ce la data de 22 decembrie 1989 (zi în a cărei noapte au fost lichidați la MApN ofițerii USLA), gașca „revoluționară” kaghebisto-fesenistă a înființat așa-zisul „Consiliu Militar Superior”¹, ce avea în subordine, declarativ, Armata, ministerul de Interne, Securitatea și Procuratura Militară, iar Măgureanu transmitea, în numele acestui consiliu militar, „diferite directive” către unitățile din teritoriu ale sus-numitelor instituții de stat, gășind destui amatori-aventurieri care să se subordoneze în numele „revoluției” și care s-au pretat astfel la crimele necesare

Comunist Român la unul din regimentele mecanizate, funcție din care a participat la „revoluție” cu TAB-urile.

¹ În discursul lui Ion Iliescu din noaptea de 22 decembrie 1989 de la televiziunea acaparată de echipa lui, aceasta statua cu de la sine putere: „Întreaga putere în stat este preluată de Consiliul Frontului Salvării Naționale. Lui i se vor subordona Consiliul Militar Superior care coordonează întreaga activitate a Armatei și a unităților ministerului de Interne” („Comunicatul către Țară al CFSN”). Acest Consiliu, condus efectiv de generalii Militaru și Stănculescu și de Măgureanu, avea să se suprapună efectiv cu Marele Stat Major al Armatei.

confiscării puterii. Tobă, care reprezenta Direcția Generală de Înzestrare a Armatei la Sibiu, împreună cu militarii pe care și i-a subordonat, a sechestrat aproape 600 de persoane, printre care și comandanții Securității și Miliției Sibiu, pe care i-a și schingiuit. Procurorii militari din Dosarul Revoluției au arătat că Tobă e implicat în distrugerea a 96 de imobile, în uciderea a 93 de persoane și rănirea altor 218. El a comis toate aceste isprăvi împreună cu locotenent-colonelul (pe atunci) Aurel Dragomir - șeful garnizoanei și al școlii militare din Sibiu - își ținuseră prizonierii, la Sibiu, în bazinul de înot al UM 01512.

Peste ani, Dragomir, „călăul din Sibiu“, cum i s-a zis, relatea ziarului *Adevărul* că „l-a avut model în viață pe Nicolae Militaru“ și că dialoga telefonic cu acesta, ca nou ministru al Apărării, în decembrie 1989, despre ce se face, inclusiv cu „ăia la bazin“. Cei care au semănat panica și diversiunea la Sibiu au fost, la început, erau niște „oameni în negru“, ascunși printre demonstrații și în podurile caselor. Câțiva au fost prinși și rapid eliberați, după ce au prezentat legitimații de grăniceri¹. Dar prigoana armatei, măcelul din după-amiaza de 22 decembrie 1989, declanșate de Tobă și Dragomir, a fost îndreptată împotriva Securității și Miliției, ale cărei sedii au fost distruse. Când procurorul militar Voinea l-a sunat chiar în acea zi pe Dragomir și i-a zis să înceteze focul, acesta i-a răspuns: „Bine, mâine, ca astăzi avem treabă!“. După Revoluție, Nicolae Militaru chiar l-a felicitat pe Dragomir, zicându-i: „Totul a fost perfect!“². În schimb, până și Ilie Ceaușescu, care condusese ministerul Apărării până a fost arestat și înlocuit cu Militaru, îi zisese telefonic lui Aurel Dragomir, după fuga lui Nicolae Ceaușescu: „Ce faci, nu știi ce s-a întâmplat? Oprește focul, te retragi, chiar te predai!“. Dar Militaru l-a răsplătit pe Dragomir, făcându-l colonel, după care, relatea cel din urmă „câteva zile mai târziu, m-a degradat la locotenent-colonel și m-a trimis la Centrul Militar Suceava; ...a crezut că-i știu dosarul de spion. Sunt convins de asta... În 1990, Militaru era un bătrân scofâlcit și plin de răzburare.“ Rancheiuna venea de la faptul că în

¹ A. Tudorică și V. Surcel, *Enigmele neelucidate ale revoluției sibiene*, 2009.

² a se vedea interviul din *Adevărul* din 11 și 12 aprilie 2010.

1982-1985, Dragomir fusese adjutantul lui Constantin Olteanu, ministrul Apărării Naționale, iar Militaru fusese mazilit ca agent KGB chiar în acea perioadă (oricât a încercat Dragomir să-i facă pe plac la Sibiu, nu a scăpat).

De fapt, întreg complotul de răsturnare a lui Ceaușescu demarase la începutul anilor '80. În 1984, generalii Ion Ioniță și Nicolae Militaru au încercat înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu, când acesta se afla într-o vizită în R.F. Germania, printr-o lovitură de stat, bazându-se pe sprijinul garnizoanei militare București, urmând să-i aresteze pe colaboratorii apropiați ai șefului statului și să preia controlul asupra posturilor de radio și televiziune pentru a anunța schimbarea intervenită. Lovitura a eșuat, fiind deconspirați de doi generali¹. Anchetele au arătat și colaborarea lui Militaru cu serviciile secrete sovietice. Ion Iliescu și-a recunoscut participarea la complot (discursul lui Ion Iliescu la cea de-a treia sesiune anuală de comunicări științifice a „Institutului Revoluției Române” cu tema *Armata Română în Revoluția din Decembrie 1989*), dar acele relații și planuri aveau să fie reiterate în 22 decembrie 1989, când nu mai era nevoie de o lovitură de stat pentru dărâmarea regimului, căci ieșise populația, ei doar confiscând pentru sine puterea.

Deci Armata (MApN) a preluat de la ministerul de Interne și UM 0659 București (Unitatea Specială de Transmisiuni „R”), prin „decretul Frontului Salvării Naționale” nr.4 din 27 decembrie 1989 - prin care se mai treceau la armată și Securitatea (fiind, de fapt, astfel, desființată) împreună cu structurile ei adiacente -, la ministerul de Interne rămând Miliția, pompierii și penitenciarele. Începând cu anul 1990, această unitate de transmisiuni a tot fost reorganizată, schimbându-i-se și numele în Serviciul de Telecomunicații Speciale, la început, pentru ca, în 1966, Francisc Tobă să promoveze și să impună, ca deputat PDSR / PSD (căci a intrat în politică cu FSN-ul, pe care l-a slujit la „revoluție”) legea 92/1996 („legea STS-ului”).

STS-ul a fost înființat, de fapt, de la finele lui 1989, „concentrând militari aleși pe sprânceană din rândul

¹ Ioan Scurtu, *Revoluția Română din decembrie 1989...*, București 2009.

ofițerilor ingineri «siguri», din M.Ap.N. Fostul prim-adjunct al directorului STS, până la numirea lui Marcel Opreș la șefia instituției, a fost Alexandru Grumaz, care, din partea Direcției de război psihologic a M.Ap.N. (UM 02487) a participat direct la propagarea infrasonetelor de panică la „revoluție”, în 21 decembrie, iar Marcel Opreș, următorul și cel mai greu șef al STS, a fost chiar unul din comandantii (șef autostații) la UM 02487, unde activa și căpitanul Emil Străinu, cum am văzut, și el un cadru militar tehnic (radarist).

De ce s-a ocupat Francis Tobă de legiferarea activității STS? Căci acolo s-au adăpostit mulți dintre colaboratorii militari ai preluării puterii în 1989 de către Iliescu-FSN, și el fiind unul dintre aceștia, iar soția lui devenise șef al Biroului de presă /relații publice din STS. Deloc întâmplător, chiar și Tobă, inițiatorul legii STS, este un ofițer tehnic, fiind inginer militar specializat în rachete.

Ceea ce îi lega pe toți acești ofițeri de Armată, care s-au supus dorințelor generalului Militaru, era, în plus, și conexiunea lor, în 1989, cu Consiliului Politic Superior al Armatei (CPS), ce avea în subordine directă U.M. 02487, de „război psihologic”. La nivelul marilor unități militare, înainte de 1989 funcționau consiliile politice, iar regimentele, brigăzile și batalioanele erau reglementate politic de comitetele partidului unic. Secretarul politic al CPS avea și responsabilități CI (contrainformații), fiind ofițerul care aviza începerea urmăririi informative a militarilor. Celebrul șef de apoi al SPP, Dumitru Iliescu, era în 1989 secretar UTC al CPS. Această structură politico-informativă a fost vizată de complotiști și de dirijorii lor din serviciile sovietice, ca reprezentând principalul mijloc de control al Armatei, iar ea a acceptat să treacă la un alt stăpân, perservându-și și interesele ei.

Unul din vehiculele intereselor acestui grup de militari, printre care se află și Francis Tobă, este organizația de tip societate secretă Semper Fidelis, care, împreună cu generalul Emil Străinu, și-au dovedit toată cordialitatea față de generalul rus Fonareff, devenit între timp un vestit „paranormal” mondial, în timp ce Străinu mai degrabă unul local.

Cei circa 150 de militari de la Semper Fidelis, de care s-a lipit și Virgil Măgureanu, dovedesc un viu interes și atracție față de masonerie, de noua ordine mondială, de ordinele inițiatice globale și de spionajul internațional.

Relațiile internaționale ale Semper Fidelis sunt dintre cele mai interesante. Astfel, organizația anunța în aprilie 2010 lansarea la Casei Armatei din București a ediției românești a cărții de parapsihologie militară și spionaj a ex-generalului rus KGB Dmitry Fonareff, intitulată *Metacontact*. La prezentarea cărții, lângă Fonareff se afla și generalul Străinu, iar la apariția cărții a contribuit - cf. generalului rus - și românul C-tin Buzatu din Arad, Mare Prior al unui ordin românesc al Cavalerilor de Malta și patron al unei firme de „security“, membră a IBSSA, Asociația Internațională de Gardă și Servicii de Securitate cu sediul la Budapesta, creată de lt. generalul maghiar George Popper, la rândul lui Cavaler de Malta.

Printre membrii IBSSA se numără „companii mondiale de securitate, gărzi de corp celebre, experți de vârf din poliție și securitate, vânzători de arme“, „ai căror membri provin din rândul militarilor activi și în rezervă din sistemele de apărare, ordine publică și siguranță națională ale țărilor de apartenență“, respectiv Franța, SUA, Germania, Austria, Israel, Ungaria, Marea Britanie, Cehia, România, Rusia etc.“. Centrele lor de antrenament sunt localizate inclusiv în Israel, mai ales pentru că secretarul general al organizației este israelianul Rony Kluger, iar președintele comitetului executiv este alt israelian, Zeev Gefen. Organizația a fost înregistrată în 1994, în Franța catolică, fiind din start asociată discret cu unul din cele două ordine ale Cavalerilor de Malta, „Sovereign Order of St. John of Jerusalem“. În anul 2000 IBSSA era înregistrată oficial și în SUA, iar în prezent are reprezentanțe în peste 110 țări.

Generalul rus Fonareff este și președinte al Asociației Naționale a Gărzilor de Corp din Rusia, dar și al The Worldwide Bodyguard League cu sediul în Los Angeles, USA, fiind în același timp, implicit, un „membru de marcă în IBSSA“, dar și Cavaler de Malta, ceea ce ar confirma opinia cercetătorilor că există o strânsă legătură între acești Cavaleri de Malta și IBSSA, aceștia din urmă fiind

considerați una dintre rețelele de spionaj și acțiune ale primilor.

Potrivit unor surse FSB (principalul serviciu secret al Rusiei), creșterea influenței Rusiei a condus la o puternică luptă cu Cavalerii de Malta, care încearcă să preia controlul. Următorii ruși au primit Crucea Cavalerilor Maltezi: Mihail Gorbaciov, Boris Iețin, magnatul evreu rus Boris Berezovski sau diverși miniștri ruși, în frunte cu Serghei Șoigu, ministru al Apărării în 2012 și lider al partidului prezidențial Rusia Unită. „Cavalerii de Malta - spune sursa FSB - încearcă să controleze toate companiile private de securitate din Rusia. Ei fac aceasta prin asociația de gărzi de corp din Rusia condusă de Fonareff, care, aflându-se în subordinea organizației mamă, International Bodyguard and Security Service Association (IBSSA), este o mică marionetă a Ordinului de Malta.”¹

Fiind unul dintre ordinele cavaleriești militare ale micului „Regat al Ierusalimului”, după căderea acestui stat occidental din Orient, în anul 1291, cavalerii de Malta (numiți atunci ai Ordinului Sfântului Ioan) au răătăcit, locuind mai întâi în insula grecească Rhodos, iar apoi, după expansiunea imperiului Otoman și dizolvarea de către Vatican a ordinului catolic rival, al cavalerilor Templieri (care s-au vrut continuați de masonerie), ordinul a primit în dar de la un rege spaniol, în 1530, insula Malta, de unde i se trage și numele.

„Cavalerii de Malta - scria un important autor mason acum 200 de ani - sunt miliția Papei, făcând un jurământ de sânge și de moarte prin care se obligă la o totală obediență. Papa, ca șef al Vaticanului, este și șeful unei puteri naționale străine” (*foreign national power*)².

Papa polonez Ioan Paul al II-lea (primul papă neitalian după multe, multe secole) este cel care a reactivat implicarea Vaticanului în probleme majore și dure ale politicii globale, folosind în acest scop și rețeaua ordinilor catolice. El s-a implicat alături de SUA în distrugerea imperiului sovietic. A sprijinit în secret desfășurarea în

¹ <http://www.philosophicalanthropology.net/>

² Albert G. Mackey (grad 33), *Encyclopedia of Freemasonry and Its Kindred Sciences*, ediția 1925, New York-Londra. v. www.sherryshiner.com/malta.htm

Europa de Vest a rachetelor americane cu focos nuclear conform Deciziei NATO din 1979, pentru a restabili echilibrul nuclear și „balanța terorii”. Apoi, din 1981 a sprijinit sindicatele anti-comuniste din Polonia, „zguduind” Europa de Est, urmând inocularea în Uniunea Sovietică a ideii false că sistemul comunist putea fi salvat prin schimbări, ceea ce a condus la apariția liderului reformator Mihail Gorbaciov, dispus la „dialog” (cedări față de Vest).

La 1 decembrie 1989, Mihail Gorbaciov se duse la Vatican, unde a avut o „întâlnire istorică” (cum îi plăcea lui să zică, ceea ce îl făcea și foarte fericit, auto-măgulindu-se, deși considerația și importanța acordate lui nu veneau decât din abdicarea de pe pozițiile predecesorilor). Convins și încurajat de Papa Ioan Paul al II-lea să continue reforma spre o economie „modernă” și să accepte înfângerea în războiului rece (economic) cu Vestul, Gorbaciov lua a două zi direcția Malta, unde a stat două zile (2 și 3 decembrie) la bordul unui vas de lux sovietic și unde se întâlnește la o consfătuire de taină cu președintele american George Bush.

Conform raportului Serviciului de Informații Externe al Securității române, întocmit chiar în prima zi a întâlnirii de la Malta, președintele SUA, George Bush, declarase într-un interviu cu referire la România: „Aș dori să văd unele acțiuni și în această țară. Nu știu când se va întâmpla acest lucru... În orice caz vom încerca, dar va fi foarte greu”. Tot SIE raportase cu o zi înainte că, în cadrul consultărilor cu administrația de la Washington, guvernele Angliei, Franței, R.F.Germană și Italiei au insistat pentru „respectarea de către Statele Unite ale Americii a înțelegerilor convenite anterior cu statele vest-europene, ca fiecare dintre acestea să aibă un rol sporit în influențarea situației din Europa de Est, astfel încât să-și asigure promovarea propriilor interese pe termen lung în această zonă”¹.

La întâlnirea de la Malta dintre Gorbaciov și Bush participase, neîndoind, și Fonareff, ca șef al direcției de protecție a KGB. Malta este un simbol, dar este foarte

¹ Lavinia Betea, *Întâlnirea cu Gorbaciov din decembrie '89/Axa Ialta- Malta, via București și Drumul lui Ceaușescu spre Iad a început la Moscova* (2009).

probabil că Papa a fost autorul acestei întâlniri inopinate dintre șeful SUA și al Uniunii Sovietice, iar protecția întâlnirii a fost asigurată, în această situație, inclusiv de Cavalerii de Malta, „miliția Papei”, cu care Fonareff a trebuit atunci să colaboreze încă de la Vatican, și de care vedem că a rămas apropiat. (Deși transferați la Roma ca locație centrală, cavalerii ioaniți nu au părăsit Malta, revenind încet după alungarea lor din 1798 de către Bonaparte, populația catolică locală rămânându-le fidelă, și având o prezență importantă aici după al II-lea război mondial, unde și-au recuperat și puternicul fort-castel, în care sunt prezenți și azi.)

A două zi, cu maximă viteză, Gorbaciov zbură către Moscova căci în acea zi, 4 decembrie, avea programată întâlnirea Tratatului de la Varșovia, pactul militar al țărilor comuniste, unde Ceaușescu l-a contrat în permanență, ener-vându-l pe Gorbaciov, după ce că, ca și condiție a participării, obținuse de la Gorbaciov și promisiunea unei întâlniri bilaterale în aceeași zi, în care, în esență, Gorbaciov îi reproșase că îl vorbește de rău cu Erich Honecker, liderul comunist est-german, iar Ceaușescu reproșă că Uniunea Sovietică tăia livrările de gazele și petrol contracte către România (urmând ca populația să facă o iarnă în frig, motiv de proteste).

Gorbaciov îl primise la Moscova pe Silviu Brucan-Bruckner cu un an înainte, în noiembrie 1988, pentru a discuta, la cererea americanilor, acțiunile de dărâmare a lui Ceaușescu, cu condiția să nu pomenească nimănui de acest lucru, cum arăta mai târziu Brucan în cartea sa *De la capitalism la socialism și retur*. „Gorbaciov a declarat de la început că este de acord cu acțiunea de răsturnare a lui Ceaușescu”, mai spunea Brucan. Tot cu aproape un an înainte, în 20 ianuarie 1989, delegația Comisiei Trilaterale (brațul lung al Grupului Bilderberg), condusă de magnatul Rockefeller și de evreul Kissinger, puneau la cale, la Moscova, cu Gorbaciov și Primakov, schimbările viitoare, așa cum spunea și Vladimir Bukovschi, că decizia dărâmării regimurilor comuniste „dure” est-europene a fost luată la Moscova în ianuarie 1989, iar „KGB-ul a primit sarcina de a o pune în aplicare. Generalul Viktor Grușko [adjunct al președintelui

KGB Vladimir Kriucikov, acesta a acționat și în Cehia^{1]} a fost însărcinat cu această operațiune... În România, operațiunea a avut mai mult succes, din punctul de vedere al Moscovei. Ei au vrut ca Iliescu să vină la putere ca rezultat al acestei operațiuni, iar el a venit la putere” (a se vedea paginile 107-112 din prezenta lucrare).

Cum am mai arătat, a urmat dărâmarea lui Ceaușescu pe fondul unei prezențe secrete de manipulatori ai evenimentelor, în frunte cu trupele în civil ale KGB și GRU, în fruntea cărora, la București, s-a aflat însuși Dmitri Fonareff, cel care participase din partea KGB la întâlnirile de taină ale lui Gorbaciov cu liderii occidentali, care cereau schimbări și la București. Printre aceștia se afla și un anume azer Cinghiz Abdullaev, ofițer în contraspionajul militar sovietic, care în 1990 a fost declarat „persona non grata” în România. El a scris mai târziu un roman istoric despre acele evenimente, numindu-le „răscoala din decembrie '89”. Ediția românească a cărții ex-spionului sovietic (*Beznă sub soare*, 2009) a fost postfațată de generalul (r) Victor Atanasie Stănculescu, unul dintre personajele cărții, implicat din plin în evenimente și asociat organizației *Semper Fidelis* a lui Francisc Tobă.

Generalul Stănculescu îl confirma pe ex-agentul sovietic, arătând că unele grupuri speciale au sosit în România la ordinul dat de președintele KGB de atunci Kriucikov. Pentru păstrarea secretului acestor acțiuni, „despre sosirea lor în România nu știa nimeni, nici chiar ambasadorul sovietic la București și nici chiar rezidentul KGB în România”. Secretul misiunii lor este subliniat de replica unui superior din KGB: „Îți dai seama ce vor scrie ziarele din întreaga lume dacă un singur om de-al tău va eșua sau va rămâne lungit pe caldarâm, în rol de cadavru” în România. Iar misiunea lor, cum o descrie Abdullaev, ar fi fost doar provocarea dezordinii prin amestecul în mulțimea care participa la mitinguri, ca și înlocuirea lui Ceaușescu „cu o persoană mai puțin odioasă și loială țării lor” (U.R.S.S.?).

¹ Mark Almod, *Gorbacev and the Est-European Revolutions* (privind conținutul acestei lucrări a se vedea articolul *Tehnica loviturii de stat* pe www.dezvaluiri.ro).

După 1990, cam în același timp cu declinul Uniunii Sovietice, îl regăsim pe Fonareff în acțiuni din cele mai ciudate.

Mai ales din 1989, tot ceea ce se știe oficial despre Fonareff este ceea ce a vrut el să se știe, prin datele biografice pe care le-a postat pe site-ul organizației sale de securitate (old.nastrussia.ru), și, având în vedere caracterul misiunilor ultrasecrete pe care le-a avut din 1987 prin lume, este foarte probabil ca să fi acoperit adevărul cu legende, precum cea că a plecat din funcția de șef al direcției IX a KGB în august 1989. Totul este învăluit în ceață în biografia sa de până în 1994. El admite doar că din 1987 a colaborat cu Secret Service-ul din SUA, devenind mai apoi și președinte al The Worldwide Bodyguard League din Los Angeles, SUA.

Deoarece a participat la evenimentele de la București din decembrie 1989, care urmau să fie violente, Fonareff trebuie să fi avut un act formal de demisie din KGB, posibil încă din august, pentru ca, în cazul în care ar fi căzut prizonier, Uniunea Sovietică să poată susține că el a acționat pe cont propriu, dar se știe că toți kaghebiștii care au fost recrutați pentru misiune au fost transferați sau reîncadrați la o unitate specială.

Din 1990 și-ar fi început activitatea de securitate privată, chiar dacă a fost, la început, o formă de acoperire a misiunilor oficiale, dar putem vedea că el nu mai era un slujitor al statului sovietic sau rus, ci al unei structuri suprastatale. Abia în anul 1994 devenea membru al Clubului Veteranilor de Stat, ceea ce indică data adevăratei sale retrageri, după căderea Uniunii Sovietice și a familiei Gorbaciov (Fonareff devenise foarte apropiat de Raisa Gorbaciova). În 1995 a fondat NAST (Asociația Națională de Protecție rusă, de firme de bodyguardzi, de fapt) și a asociat aceasta la IBSSA, la rândul ei tutelată de Sovereign Military Order of Malta (СМOM), confirmând astfel trecerea de la spionajul sovietic la cel global, fiind binecunoscută practica spionajului la cavalerii de Malta, ca și pasiunea pentru supranatural, exprimată la Fonareff ca „metacontact”.

În anul 2000, Dmitry Fonareff devenea președintele Worldwide Bodyguard League (WBLG, Liga Mondială a Gărzilor de Corp), o structură a IBSSA, care în 2005 a organizat în România competiția WBLG Dracula

Tour & Cup, în care echipele internaționale s-au întrecut în exerciții de acțiuni în ambuscadă, luptă sub atac și trageri speciale cu arme de foc („TOP 9 exercises“; detalii la <http://www.ibssa.org/var/pdf/00284.pdf>).

Din 2003, adevărații stăpâni ai lui Fonareff ieșeau la iveală, căci el apărea ca membru al comitetului director al unui forum internațional de securitate bancară „banking security“, iar anul următor beneficia de un contract cu Microsoft, pentru ca din 2004 să devină președinte de onoare al Umbrelor Cenușii („Grey Shadow’s“), „clubul internațional de protecție corporală“ din Rusia, concomitent cu asigurarea personală a protecției pentru evreul internațional Henry Kissinger, care în 2004 a efectuat o deplasare diplomatică discretă la Moscova. Totodată, Fonareff asigura și protecția mai multor afaceriști americani în Rusia (fiind liderul echipei de pază pentru Rusia a lui Bill Gates) sau a congressman-ului american Kurt Weldon (vice-președinte al „Grupului de studiu Duma-Congress“, o structură oficială inter-parlamentară dintre SUA și Rusia), dar mai ales i-a asigurat protecția privată lui Alexander Vershbow, ambasadorul SUA la Moscova, apoi secretar general al NATO. Se spune că președintele rus Vladimir Putin, fost KGB-ist și el, nu îl agreează pe Fonareff, și are și motive, deși cel din urmă este înconjurat de o pleiadă de foști general KGB și FSB.

Relația lui Fonareff cu Kissinger datează cel puțin din 20 ianuarie 1989, când evreul conducea la Moscova delegația globalistei Comisii Trilaterale, împreună cu magnatul Rockefeller, unde, împreună și cu liderii sovietici Gorbaciov și Primakov, planificau schimbările geo-politice est-europene, iar Fonareff le asigura protecția, apoi participa la impunerea acestor schimbări „revoluționare“.

Când Henry Kissinger atinsese culmile carierei sale, ca și consilier pe probleme de securitate națională al președintelui Nixon, presa americană spunea despre el că este, de fapt, „adevăratul președinte“ al SUA. Din anii '80 el era un oficial de rang înalt al organizației evreiești de tip masonic B'nai B'rith, membru, de asemenea, al plutocratelor Bilderberg, Aspen Institute și Comisia Trilaterală, al Marii Loji masonice elvețiene Alpina (cea care se identifică cu Prioria Sionului, ca „parte dintr-o rețea de societăți secrete“ ce controlează lumea), al elitistului Bohemian Club și al mai

multor cluburi think-tank ce se preocupă să dirijize anti-democratic omenirea. El este, de aceea, unul dintre cei mai autorizați reprezentanți ai puterii globale din umbră.

Ce făcea Kissinger în Rusia prin anii post-sovietici?! Încerca să continue ceea ce începuse în planul organizării globale cu Uniunea Sovietică, de data aceasta vrând să aducă Rusia la remorca acestei ordinii internaționale secrete. Se întâlnea, de exemplu, cu Primakov, care, din conspirator alături de Gorbaciov în 1989-1990 (căruia i-a fost principalul consilier diplomatic), a ajuns apoi un reorganizator al uneia din aripile KGB, îndeplinind în 1998-1999 și în funcția de prim-ministru al Federației Ruse.

Evreu după mamă (Anna Primakova) și cu tată necunoscut (cum a scris chiar el în: *Yevgeny Primakov, Russian Crossroads: Toward the New Millennium*, 2008), Primakov era nepotul celebrului medic evreu Yakov Davidovich Kirshenblat (biolog sovietic proeminent: endocrinolog, fiziolog, entomolog, zoolog și parazitolog) șef al departamentului de Fiziologie Umană al Institutului Medical din Cernăuți în perioada 1954-1980.

Evgheni Primakov a activat între 1956 și 1970 ca jurnalist sovietic în Orientul Mijlociu, mai ales drept corespondent al ziarului *Pravda*, perioadă în care a efectuat mai multe misiuni secrete, inclusiv în SUA, ca agent KGB cu numele de cod Maksim. Cu scurte întreruperi, cea mai lungă perioadă, din 1970 până în 1989, când s-a dedicat relației cu liderul Uniunii Sovietice, Primakov a petrecut-o ca șef al Institutului de Economie Mondială și Relații Internaționale (IMEMO, în rusă) de la Moscova, numit pe scurt Institutul de Economie Mondială.

Acest institut (cum exista unul și la București, unde lucra până în 1990 Mugur Isărescu) acorda o importanță deosebită „analizei schimbărilor în relațiile economice, politice și sociale din lume și importanța acestora pentru consolidarea securității și stabilității internaționale și pentru promovarea cooperării internaționale” (bla, bla în favoarea noii ordini mondiale), fiind deci locul unde au fost concepute, ca „necesare” (Uniunea Sovietică nu mai făcea față, economic, războiului rece), reformele lui Mihail Gorbaciov, „perestroika” și „glasnost”. Și la noi, reformatorii conspiratori din jurul lui Brucan, lucrau la Academia de partid, la Institutul de Economie Mondială sau

la ADIRI (Asociația de Drept Internațional și Relații Internaționale, care l-a avut pe Silviu Brucan șef, o vreme).

Primakov devenise de la începutul anilor '80 un colaborator de forță al KGB privind nevoia de noi strategii economice, astfel că, înainte de Gorbaciov, schimbările fuseseră impuse de șeful KGB, Iuri Andropov, care din noiembrie 1982 a devenit secretarul general al partidului comunist și al URSS. Era anul când și Fonareff venea șef la Direcția IX a KGB. Dar Andropov a mai trăit doar șaisprezece luni, i-a luat locul Gorbaciov și a continuat „planul” cu Primakov și cu aripa fidelă a KGB.

Când evreul Brucan venise la Moscova în noiembrie 1988 pentru a aranja dărâmarea lui Nicolae Ceaușescu, el s-a dus, ca acoperire oficială, chiar la Institutul de Economie Mondială al lui Primakov, ca și la cel geamăn al acestuia, Institutul pentru Economia Sistemului Mondial Socialist (the Institute of Economy of the World Socialist System), unde a participat la o întâlnire cu Igor Evghenevici Guriev, director adjunct „care se ocupă cu problema socială... și încă 10 persoane”, iar „interlocutorii sovietici s-au echivat să dea detalii în legătură cu conținutul convorbirilor” (Nota strict secretă a Securității nr.B/00771801 din 5.XII.1988, întocmită de UM 0195 București „în legătură cu deplasarea la Moscova a lui Silviu Brucan”; după cartea de documente a lui Radu Ioanid, *Dosarul Brucan*). În realitate, departe de ochii Securității române, Brucan se întâlnise inclusiv cu Gorbaciov, care i-a spus că vor colabora la dărâmarea lui Ceaușescu.

La două luni după Brucan, venea la Moscova și Kissinger împreună cu Rockefeller și se întâlneau tot cu Gorbaciov și cu Primakov, având aceeași temă centrală, schimbările așteptate de către plutocrații globali în Europa răsăriteană și în Rusia sovietică.

□

Am văzut deja, în afară de organizațiile supra-statale și serviciile secrete, trei evrei (Kissinger, Primakov și Brucan-Bruckner) implicați în declanșarea acestor evenimente, dar ei au fost mai mulți, începând cu chiar binecunoscutul George Soros, cum am arătat și în capitolul *Rothschild, Sörös și Rusia Comp.*, din lucrarea

Familia Rothschild¹:

„George Sörös și-a axat activitatea asupra Uniunii Sovietice din perioada Gorbaciov, adică din anii '80 (după ce invadase cu agenții săi Cehoslovacia, Ungaria și Polonia), având timp să creeze o întregă rețea «rusă» de organizații, și să susțină un mare grup de colaboratori care călătoreau în afara Rusiei sovietice. Când a ajuns Moscova, în 1987, și l-a îmbrățișat pe dizidentul Saharov, Sörös a fost aplaudat de către inteligența rusă. Se vorbea despre el ca despre un democrat, un susținător și un învățător, un investitor strategic, totodată un geniu financiar al capitalismului. A fost imediat introdus la Raisa Gorbaciova, soția boss-ului URSS, și a înființat o fundație americano-sovietică, numită *Cultural Initiative*. Relația lui Sörös cu Raisa Gorbaciova, care avea o imensă influență asupra lui Mihail Gorbaciov, avea să devină una permanentă, deși ascunsă de ochii lumii și menținută în maximă discreție.

În scurt timp, Sörös a reușit să ocupe poziții cheie la Moscova, bazele activității sale în Uniunea Sovietică fiind create de însuși Mihail Gorbaciov, care știa bine că intra în combinație cu un proeminent ideolog al anti-comunismului, îndeaproape asociat cu serviciul secret american, CIA-ul, și cel israelian, Mossad-ul, dar care cedase influenței «burgheze» a soției sale Raisa, și care, spre deosebire de el, la obârșie un simplu țăran care a ajuns să facă o facultate, ea provenea dintr-o familie a ultra-burgheziei comuniste moscovite din anii '50, dominată de evrei, și care l-a introdus și pe studentul Gorbaciov în această lume fascinantă pentru el, a prietenilor ei. Este de notorietate astăzi pentru istorici atașamentul din acei ani al lui Mihail Gorbaciov pentru

¹ Walter Brewitz, *Familia Rothschild*, Ed. Carpathia Rex (partea a II-a a lucrării - capitolele *Controversa „Protocolul Sionului”*; *Asaltul asupra lumii*; *Finanța rothschildiană în Anglia*; *Patroni ai societăților secrete*; *Printre «Stăpânii SUA»*; *Rothschildzii și ctitorirea Israelului*; *„Etalonul muncă” împotriva aurului și a Înțelepților Sionului*; *„Alianța” Mesei Rotunde - „Bilderberg”*; *Rothschild, Sörös și Rusia Comp.*; *Rusia lui Putin, oligarhii evrei și Rothschildzii*; *Rothschildzii azi, în era globalizării*; *Gheșeft-uri Rothschild românești* - are ca autor pe Cornel-Dan Niculae).

acea lume, ca atunci când a luat atitudine publică pentru a-și apăra unul dintre profesorii evrei, anti-stalinist, în plină campanie anti-sionistă și anti-evreiască declanșată de Stalin, președintele PCUS și «tătic» al Rusiei.”

În plus, în anii '80 Gorbaciiov avea un sprijinitor secret chiar la vârful CIA. Este vorba de Mel Goodman, șeful de divizie de la SovA (Biroul de analiza al CIA pentru URSS), care a intrat în conflict în interiorul CIA cu Robert Gates, ultimul nevăzând oportună sprijinirea de către SUA a lui Gorbaciiov. Și, evident, Goodman era cel care îi asigura, din partea CIA, spatele lui Sörös în acțiunile din spațiul rusesc.

□

În afară de consilierea îndeaproape a lui Gorbaciiov, Primakov a devenit în 1989 și președintele uneia dintre cele două camere ale parlamentului sovietic. După august 1991, Primakov a fost numit șef la KGB-ul reformat, directorul aripii de spionaj extern. După formarea Federației Ruse în decembrie 1991, Primakov a păstrorit tranziția spre controlul KGB de către guvernul rus, sub noul nume de Serviciul de Informații Externe (SVR, de la *Sluzhba Vneshney Razvedki*, în rusă). El a păstrat aparatul vechi de informații externe al KGB sub această eticheta nouă SVR și nu a condus la epurări de personal sau la reforme structurale. Primakov a condus acest serviciu din 1991 până în 1996, perioadă în care a avut loc și reala tranziție spre privat a lui Fonareff.

Această tranziție a KGB-ul este descrisă astfel de către Cinghiz Abdullaev, ofițer în contraspionajul militar sovietic care a condus o grupă de *visautniki* (ofițeri Spetnaz ai GRU) în România la „revoluția” din decembrie 1989, în cartea sa *Beznă sub soare*:

„Rămânând încă vreo câteva luni la conducerea statului, care deja se destrăma, Mihail Gorbaciiov ia hotărârea să divizeze spionajul și contraspionajul după modelul CIA și FBI din America. Și atunci, șef al spionajului este numit academicianul Evgheni Primakov. Gorbaciiov dorea să-l numească ministrul său la

afacerile externe, însă i s-a dat de înțeles că principalele state occidentale vor privi cu foarte multă răceală numirea unei asemenea persoane, care nu și-a ascuns strânsa afinitate anterioară față de organele KGB. A trebuit să-l jertfească pe Primakov și, ca un fel de compensație originală, i-a oferit funcția de nou director al Serviciului Central de spionaj... Primakov a reușit să supraviețuiască și după destrămarea Țării [Uniunea Sovietică], și după plecarea lui Gorbaciov. A rămas să conducă SIE din Rusia. De aceea și maiorul Maximov a avut noroc. Ca și alte câteva mii de alți ofițeri care se pregăteau să părăsească deja KGB când au nimerit în spionajul divizat, în departamentul lui Primakov... Primakov nu a trecut la distrugerea propriului departament...”

O parte a KGB-ului a fost însă distrusă, căci la 18 august 1991, președintele KGB Vladimir Kryuchkov, împreună cu șapte lideri sovietici a format „Comitetul de Stat pentru situația de urgență” încercând să răstoarne guvernul Uniunii Sovietice al lui Gorbaciov, pe care l-a și arestat, în scopul de „a păstra integritatea Uniunii Sovietice și ordinea constituțională”. În două zile, încercarea de „lovitură de stat” a șefului KGB s-a prăbușit datorită armatei, al cărui serviciu secret executase mai multe misiuni pentru Gorbaciov, acum arestându-i pe „puciști” (pe liderii sovietici autentici, speriați de prăbușirea economică reală, adusă de reforme), ca și datorită pionului de rezervă al lui Soros, rusul Boris Elțin. Promovat lider politic principal al Moscovei chiar de Gorbaciov, din 1987, oportunist, Elțin a atacat totuși partidul comunist (PCUS), atrăgând interesul cercurilor oculte de putere occidentale asupra sa, care i-au cultivat imaginea mondială prin universitatea americană Johns Hopkins (din plin angajată în programele Sörös), care i-a organizat „congressman-ului Elțin” un turneu în SUA, unde a fost foarte bine primit de oficialitățile americane care trebuiau să îi asigure sprijinul politic¹.

¹ Pe larg în capitolul *Rothschild, Sörös și Rusia Comp.*, din Walter Brewitz, *op citat*. Un important episod prezentat în acest capitol s-a petrecut în 1990, referindu-se la dispariția rezervelor de aur ale Uniunii Sovietice via Banca Rothschild din Londra: în 23 august 1990 Comitetului Central al Partidului Comunist a

Urmare acestor lovituri, KGB a fost urmat de Serviciul Federal de Contrainformații (FSK) din Rusia, care s-a descotorosit de comuniștii din interior, fiind la rândul lui urmat de Serviciul Federal de Securitate al Federației Ruse (FSB). Fidelii precum Fonareff au avut un viitor bun.

Și George H.W Bush (Bush tatăl), președintele SUA care a pus în decembrie 1989, la Malta, lumea la cale împreună cu Gorbaciov, ca și David Rockefeller, magnatul plutocrat care venise în același an, în ianuarie, la Moscova, împreună cu Kissinger, în același scop, pentru a-l pregăti și instrui pe liderul sovietic, sunt amândoi membri ai ordinului cavalerilor de Malta. Vedem acum că și kaghebistul care le asigura protecția este afiliat unui ordin de Malta (SMOM) prin IBSSA.

În 29 iunie 2017, sforarul Kissinger se afla din nou la Moscova, având bineînțeles ca bodyguard pe Fonareff. El venise să participe la dezbaterile de la „Primakov Readings“, un forum politic anual de experți, diplomați și politicieni, constituit după moartea prietenului Primakov în 2015. În spatele acestui eveniment, pe agenda discretă a lui Kissinger se afla și întâlnirea cu președintele rus Vladimir Putin, căruia avea să-i transmită un mesaj după ce se întâlnește în prealabil cu președintele SUA Donald Trump iar peste o lună Trump și Putin urmau să se întâlnească pentru prima dată oficial la summit-ul G20 din Germania.

Nu poate fi o coincidență că aceleași personaje care au pus la cale evenimentele din 1989, marcate în primul rând prin întâlnirea de la Malta dintre Bush și Gorbaciov, sunt implicate în sforării tainice cu Moscova și în 2017. Căci, după cum arăta și cel mai mare ziar american,

emis un document ultrasecret, numit „Nota“ ce viza „penetrarea de mare anvergură“ a fondurilor Partidului pe piețele financiare mondiale. În total, Comitetul Central și grupările regionale ale Partidului au creat câteva sute de societăți pe acțiuni“, iar la 18 septembrie 1990, telegrama numărul 16.383 semnată de Leopold Rothschild (vârf al Comisiei Trilaterale și al Grupului Bilderberg) confirma acordul trustului bancar britanic „pentru crearea unui sindicat bancar privind acordarea de împrumuturi contra garanție în aur“. După puciul din august 1991 se va constata că rezerva de aur a URSS dispăruse fără urmă, deoarece acesta ajunseser la Rothschildzi, șefii marii finanțe evreiești mondiale.

principalul canal secret de comunicație dintre Trump și Putin a fost asigurat tot de către un cavaler de Malta, unul foarte bogat.

Astfel *The Washington Post*, titra în 4 aprilie 2017 că *Fondatorul Blackwater a avut o întâlnire secretă în Seychelles pentru a stabili un canal subteran Trump-Putin* („Blackwater founder held secret Seychelles meeting to establish Trump-Putin back channel“), referindu-se la faptul că milionarul Erik Prince, fondatorul armatei private Blackwater (cea care face toate treburile murdare pe fronturile de luptă ale SUA, în locul armatei regulate sau în locul CIA), eminent cavaler de Malta, s-a întâlnit în ianuarie 2017, înainte de instalarea oficială ca președinte a lui Trump, cu un rus foarte apropiat de Vladimir Putin, pe insula Seychelles din Oceanul Indian, pentru a stabili un canal de comunicare secret între cele două administrații, americană și rusă. Întâlnirea a fost mediată de casa regală a Emiratelor Arabe Unite, pentru care Blackwater Worldwide este angajată ca armată privată.

Prince, proprietarul imperiului paramilitar, a fost un avid suporter al lui Trump pentru președinția SUA, făcând donații în dolari în sume de șase cifre pentru campania acestuia, iar sora lui Prince, Betsy DeVos, are o funcție de secretar în administrația lui Trump¹.

Un alt personaj important din conducerea Blackwater Worldwide, fost inspector general al Pentagonului, Joseph Edward Schmitz, care a devenit în 2005 directorul de operațiuni al Blackwater, este și el Cavaler de Malta și membru Opus Dei. Fratele său, John P. Schmitz este căsătorit cu sora Columbei Bush, nora ex-președintelui Bush tatăl, și el Cavaler de Malta și fost șef CIA. Un raport elaborat în 2007 de europarlamentarul Claudio Fava pare să confirme legăturile dintre Blackwater și Ordinele de Malta, arătând că „baza operațională a

¹ În 1980 familia Prince s-a unit cu o altă familie puternic conservatoare din SUA, când sora lui Eric, Betsy s-a căsătorit cu Dick DeVos, fiul fondatorului firmei de multi-level-marketing Amway. „Sunt cei mai importanți finanțatori ai cauzelor de extremă dreaptă din SUA. Cu milioanele pe care le dețin, aceste familii au propulsat activiști formați în spiritul fundamentalismului creștin în poziții de putere“ scrie jurnalistului independent de investigații Jeremy Scahill.

companiei Blackwater USA este în Malta“, care este implicată în ilegalul „Program de Extradări Extraordinare“, mai bine cunoscut sub numele de „Închisorile CIA“¹.

„Cavalerii provin din toate țările Europei. Și astăzi în Malta, le sunt arătate turiștilor opt capele dedicate diferitelor limbi ale Ordinului: franceză, italiană, engleză, spaniolă, germană și diverse dialecte ale acestora. Existau sedii diferite pentru fiecare limbă, care erau numite *auberge*, un fel de hanuri sau palate în care cavalerii provenind de pe aceeași filieră locuiau împreună. Structura aceasta o întâlnim astăzi și în trupele NATO, cu care cavalerii au multe lucruri în comun. Simbolismul lui opt apare atât în Crucea de Malta cât și în simbolul NATO. La fel cum NATO a fost constituit ca o forță militară de apărare a păcii, și acest Ordin este alcătuit din «cavalerii ai păcii»². Deci Blackwater, cea mai mare armată privată din lume, are legături directe cu CIA și este partenerul din umbră al administrației americane, având uriașe profituri de pe urma războaielor.

După ce timp de secole au reprezentat o forță armată terestră și navală, Cavalerii de Malta se prezintă în zilele noastre mai mult ca o importantă putere financiară și politică. Conform propriilor statistici, Ordinul de Malta sau loaniții numără în prezent circa 12.500 de „cavaleri“, cărora li se alătură 80.000 de voluntari. Totuși, există numai 38 de cavaleri de Malta plenari, care au depus cele trei jurăminte: de castitate, de sărăcie și de supunere. Restul sunt persoane care nu au depus decât jurământul de obediență totală față de Ordin, deși sunt numiți tot cavaleri.

Majoritatea membrilor erau de origine nobilă, dar azi printre condițiile primirii în Ordin se află cele de poziție socială importantă, titluri și o mare avere. Această condiție este cheia puterii financiare a cavalerilor. În trecutul mai îndepărtat, averile nobililor care deveneau cavaleri de Malta reveneau la moartea acestora Ordinului. Ținând cont de pozițiile de putere pe care le ocupă în societate, jurămintele față de ordin îi transformă în „instru-

¹ Malta 'is Blackwater's Operational base' - MEP report, in *The Independent*, 14 October 2007.

² Mihaela Gheorghiu, *Toate conspirațiile duc la... Malta*.

mente ale unor interese străine de cele ale popoarelor sau statelor pe care ar trebui să le reprezinte“ (*op.citat*).

Îi regăsim acum peste tot, dar mai ales în super think-tank-ul american Council on Foreign Relations (CFR), în CIA, FBI, NATO, Bilderberg, Comisia Trilaterală. Aproape toți Cavalerii de Malta occidentali dețin funcții politice care le conferă imunitate diplomatică, sustrăgându-se astfel, adesea, oricăror cercetări.

Deși ar trebui să se mențină adversitatea dintre masonerie și Cavalerii loaniți (de Malta), masonii revendicându-se din rivalul ordin al Cavalerilor Templieri, desființat de Vatican, în practică se poate constata chiar și existența unor strânse legături ale ordinului cu masoneria. În binecunoscuta „Emblematic structure of freemasonry“, reiese că în masoneria ritului de York apare și gradul Order of Knights of Malta, urmat de gradul superior al cavalerilor Templieri. Apoi, în lucrarea sa *Cavalerii întunericii*, François Hervet arăta că: „în decembrie 1969 a avut loc o întâlnire secretă în biroul contelui Umberto Ortolani, ambasadorul cavalerilor de Malta în Uruguay, la care au participat mai multe capete ale mării loji masonice P2: Licio Gelli, Roberto Calvi, Michele Sidona, toți implicați în omorârea Papei Ioan Paul I și în masive fraude bancare“ (!?).

Allen Dulles și Bill Donovan, primii directori ai CIA, „tații“ acestui serviciu de informații, erau cavaleri de Malta. La fel ar sta lucrurile și cu urmașii lor: William Casey, directorul CIA în timpul guvernării Reagan și John Mc Cone, directorul din timpul guvernării Kennedy. Apoi mulți membrii notabili din armata SUA sunt cavaleri de Malta: Alexander Haig, secretar de stat în timpul președintelui Ronald Reagan, șeful personalului de la Casa Albă în timpul guvernărilor Nixon și Ford; William Westmoreland, general american care a comandat operațiunile militare în războiul din Vietnam; Charles A. Willoughby, general în armata SUA și șeful spionajului în timpul războiului din Coreea etc. Mai sunt cunoscuți ca și cavaleri de Malta: Tony Blair, fostul premier al Marii Britanii; David Rockefeller, mare magnat, personaj cheie în tot ceea ce înseamnă conspirații (care a fost, împreună cu Kissinger să pună lumea la cale cu Gorbaciov la Moscova în 1989); J. Edgar Hoover, fost director al FBI; Giscard

d'Estaing, fost președinte al Franței; Juan Carlos, rege al Spaniei; sau, din nou, fost președinte al SUA George H.W. Bush, care a pus lumea la cale cu Gorbaciov, la Malta, tot în 1989.

Dintre cavalerii de Malta, nu trebuie uitat nici Reinhard Gehlen, fost general nazist, șef al serviciilor de spionaj din Germania până în 1968, recrutat apoi de SUA pentru a coordona acțiunile de spionaj din timpul războiului rece în Uniunea Sovietică, poate și acesta fiind unul din canalele de dialog cu kaghebiști precum Fonareff.

Am văzut că IBSSA (structura internațională a firmelor de bodyguradzi conduse de foști oficiali de stat) este controlată de un ordin al cavalerilor de Malta, Sovereign Order of St. John of Ierusalem, în conducerea căreia, a IBSSA, se află mai mulți israelieni. Dar faptul că loaniții sunt la origine catolici, nu i-a făcut niciodată să nu aibă bune relații cu evreii, fapt marcat încă de când i-au conferit o distincție a Ordinului de Malta lui Amschel Mayer Rothschild (1744 - 1812), unul din cei cinci frați care au pus bazele dinastiei financiare Rothschild.

Am văzut și că cel care conduce IBSSA este posesorul maghiar al unei firma de pază și security, un anume George Popper (nume german, foarte frecvent și la evreii răsăriteni, însă, ca și în Israel), care este „general” din 2005 în organizația extremistă „Hungarian National Guard” (Nemzeti Gárda, fondată de partidul „neo-nazist” Jobbik) atașată de paramilitara Magyar Gárda. Acest Popper, născut în 1947, este și el cavaler de Malta, chiar unul important, căci în cadrul ordinului are funcția de ministru de „Afaceri interne” și guvernator al „Sovereign Order of Saint John of Jerusalem, Knights of Malta, Federation of Autonomous Priories”.

În timp ce cartea lansată la București în 2010 de către generalul KGB Dmitri Fonareff se numea *Metacontact* (având în colectivul de redacție o seamă de ex-generalii KGB și FSB), editare de carte sprijinită direct de IBSSA, principala firmă a șefului IBSSA, acest Popper, se cheamă *Multicontact* Ltd. Gurile rele spun că atunci când a venit la București Fonareff s-a angajat în fața rezerviștilor români de la Semper Fidelis, că se va îngriji personal să nu îi lipsească nimic generalului Atanasie Stănculescu în închisoare (caviarul, de exemplu!). Emil Străinu și Francisc

Tobă erau de față, susținători ai publicării cărții lui Fonareff (care a fost publicată numai în România), ca și șeful IBSSA pe România.

În România activează^{*}, ca și pe plan internațional, două „aripi” ale Cavalerilor de Malta: „Ordinul Suveran Militar de Malta”, reînființat în 1990 și în care s-a înscris și Adrian Năstase, și „Ordinul Suveran Sfântul Ioan de Ierusalim, Cavaleri de Malta” adus în țară în 2003 de omul de afaceri Constantin Buzatu, proprietarul unei firme de pază arădene și prim șef al IBSSA în România, prieten cu Fonareff.

Ordinul Suveran Militar de Malta numără în România aproape 2000 de membri (din care doar vreo 30 de „cavaleri”), organizați în 30 de filiale. Ca și masoneria, în același timp, ei debutat în România în 1990 cu concursul și participarea ministerului de Externe. În cartea sa, *Între linii*, artistul grafician Eugen Mihăescu arăta că acest fenomen s-a petrecut „în goana pentru căpătuire a noilor emanați”, care „au dorit să se umple și de onoare prin afiliere la tot felul de organizații oculte”. „De organizații secrete - își amintea dl. Mihăescu - se țineau și funcționarii plătiți din bani publici. În Ministerul de Externe, directorul administrativ Tănase s-a împrietenit cu un domn în vârstă, pe nume Șoneriu, care avea un imobil pe strada Polonă. L-a ajutat să îl revendice și să îl recupereze după care l-a transformat în ambasadă a Ordinului de la Malta. Cu ocazia aceasta, gurile rele spun că funcționarii importanți din minister s-au făcut cavaleri!”.

Cealaltă ramură a cavalerilor de Malta, apărută mai târziu în România, ține de sistemul Prioratelor naționale instituit de o Confederație a Cavalerilor Cruciați, organizație internațională careia din 1955 i s-a recunoscut dreptul de a constitui o federație supranațională.

În prezent șeful IBSSA în România este și șeful filialei locale a acestui Sovereign Order of St. John of Ierusalem, cavalerii de Malta, respectiv „Don” Iulian Moiescu, șef UNPR („partidul generalilor”, al lui Gabriel Oprea). Când Iohannis a început războiul cu Oprea-UNPR și Moiescu a fost acuzat de evaziune fiscală, prin firma sa de protecție și pază. Acest „Don” al cavalerilor români de Malta, Iulian Moiescu, este un fost ofițer M.Ap.N., aflat și

el la ministerul Apărării în decembrie 1989, la măcelul de la „revoluție“, ca și Emil Străinu și alții, și este asociat și administrator al firmei de paza Aquila Security My Guard SRL, firma prin care ar fi prejudiciat statul cu 500.000 de euro. Când a fost pus sub acuzare, în 13 octombrie 2015, Moiescu era vicepreședintele „Departamentului pentru apărare din UNPR“.

Iulian Moiescu a scăpat o relatare uluitoare despre ce s-a întâmplat la ministerul Apărării în 22 decembrie 1989, chiar în curtea acestuia, aspect asupra căruia vom reveni imediat.

Deși este „Marele Prior General al Marelui Priorat Autonom, Ospitalier, Spiritual și Militar al Suveranului Ordin al Sfantului Ioan din Ierusalim Cavaleri de Malta“ din România, „Alteța Sa Don Iulian Moiescu“ este și un important mason din Marea Lojă Națională din România. El a fost „Asistent“ al Marelui Maestru E.O. Chirovici, șef al MLNR până în 2010, când s-a implicat în manipularea alegerilor pentru șefia mării loji, astfel încât să câștige partida SRI-ului, Mircea Gheordunescu, și nu actualul Mare Maestru, Radu Bălănescu¹.

Am văzut mai sus că cei mai mulți din actorii ex-militari care în ultimii 28 de ani au prosperat prin diverse

¹ „Acest lucru [al coalizării unor vârfuri masonice în jurul lui Mircea Gheordunescu - n.a.] m-a făcut - relata masonul F. Ghiulbenghian pe un blog - să îmi reamintesc brusc o conversație auzită la o masă din restaurantul lui Iulian Moiescu, masă la care participau Ovidiu Galeș, Cristi Gherasim, Gabriel Gherasim (fost Trezorier al Ritului York) și, bineînțeles, Iulian Moiescu. Cei 4 detaliau modul în care urmau să preia conducerea Ritului York de la Ștefan Mășu, în cazul în care acesta nu ar juca după cum doreau ei. Suplimentar, au discutat și despre ce era de făcut cu Ritul Scoțian Antic și Acceptat în cazul în care nici Costel Iancu nu le-ar fi ascultat cererile. Persoana al cărui nume a fost pomenit ca fiind cel care le furniza date și documente din interiorul RSAA [Ritul Scoțian] era Manole Iosiper [evreu, Iosiper era considerat „eminentă cenușie“ a MLNR - n.a.]. Suplimentar, pe baza relațiilor excelente cu Gabriel Oprea, actualul ministru al Apărării, s-a concluzionat urgent că Gheorghe Florea [conducătorul Ritului de Memphis-Misraim - n.a.] era foarte ușor de atras în jocul lor, tot prin intermediul unui apropiat de-al său aflat în relații de dependență contractuală cu ministerul Apărării.“

structuri ale statului și diverse organizații mai mult sau puțin secrete, au fost toți legați de latura complotului kaghebiglobalist al revoluției din decembrie 1989, și sunt, mai direct sau mai puțin vizibil, legați și de Dmitri Fonareff, generalul KGB care a condus operațiunile asupra României, azi și el IBSSA și cavaler de Malta. Unii dintre acești actori doar au cuplat cu „mersul evenimentelor”, dar tot s-au bucurat de răsplată.

„Don”-ul cavalerilor de Malta pe România, a relatat cândva:

„În dimineața zilei de 23 decembrie 1989 mai multe zeci de ofițeri și subofițeri am fost desfășurați în lanț de trăgători în curtea ministerului [Apărării], cu spatele la clădirea centrală, spunându-ni-se că atunci când vom primi comanda, să privim numai înainte, căci este așteptat un atac asupra ministerului în acel moment. Când s-a anunțat momentul și am primit comanda să privim numai înainte, eu am auzit un zgomot de motoare în spatele nostru și, deoarece locul în care mă aflam îmi permitea, m-am întors să văd ce se întâmplă în spatele nostru. Așa l-am văzut pe Nicolae Ceaușescu coborând dintr-un TAB, moment când căciula de blană neagră i-a alunecat peste ochi. Imaginea a fost dată pe TV de mai multe ori, faza s-a petrecut în curtea MAPN, în dimineața zilei de 23 decembrie 1989.” Deci nu cum s-a mințit, că celebra imagine provine de la ducerea în unitatea militară de la Târgoviște a lui Ceaușescu, în 22. Și nici nu fusese dus cu TAB-ul. Cu mare greutate, mai târziu, colonelul Andrei Kemenici, în amintirile sale din 22-25 decembrie 1989, recunoștea că pe 23 decembrie 1989, „de teama unui atac”, i-ar fi scos pe cei doi Ceaușescu din unitate, în mare secret, dar nu a vrut să recunoască (sau nu a știut?) și că au fost aduși la București, subordonații săi doar ținându-i o zi într-o pădure.

Dezvăluitorul acestei întâmplări, dl. profesor Ion Coja, arăta că a aflat de la un coleg al procurorului D. Voinea, care știa chiar de la acesta, că „Ceaușescu a fost adus la București, unde a avut discuții cu cineva de la ambasada URSS”. Sau poate că a discutat cu cineva din KGB, abia apoi s-a hotărât să fie ucis, ca să se ascundă totul, iar cine a făcut filmarea și montajul arestării,

procesului și execuției, Adrian Sârbu, a fost răsplătit și el cu funcții și cu postul de televiune ProTv.¹

Vedem acum că toți acești militari, actori ai evenimentelor „revoluției”, au devenit și importanți globaliști, masoni, cavaleri de Malta etc., șefi prin servicii speciale precum STS și SPP, politicieni de culise.

Francisc Tobă este, în afară de guru al Semper Fidelis, și vicepreședinte al Asociației „George G. Marshall” România (constituită de absolvenții români ai Centrului Marshall al SUA din Germania), ca și cavaler al altui ordin de tip templier, Ordinul Militar și Ospitalier al Sfântului Lazăr de Ierusalim (The Military and Hospitaller Order of Saint Lazarus, reînscut ca ecumenic în Franța, dar cu cancelarii în SUA și Spania), ordin geamăn cu cel de Malta (și crucile lor în 8 colțuri sunt foarte asemănătoare). [Când ordinele creștine catolice se stabiliseră la Ierusalim, cavalerii Templieri care au contractat lepra au fost trimiși în grija Ordinului Sfântului Lazăr. Aceștia și-au instruit frații din Ordinul Sfântul Lazăr în tehnicile militare și i-au transformat într-un ordin militar. Istoricii din acea perioadă nu mai făceau diferența dintre Ordinele Sfântul Lazar și Sfântul Ioan, referindu-se la ele în scrierile lor ca la „ospitalieri”. Ei au și azi niște leprozerii în grijă și se preocupă de donația internațională de organe, dar și de poitică. Marele prior pentru România al Ordinului Sfântul Lazăr din Ierusalim este medicul german Axel Mittelstaedt. Marele maestru al ordinului este prințul Charles Philippe d'Orleans, duce de Anjou.]

Aparent inexplicabila lor prietenie pentru generalul KGB Dmitri Fonareff, i-a făcut să îl sprijine în lansarea cărții sale în România. Așa mare drag are generalul Emil Străinu de acest coleg în paranormalisme (sau în manipulare), că în 2017 a scris despre el broșura intitulată *Dimitry Fonareff, Previziuni despre viitorul lumii și al României*), o „apă de ploaie“.

Cel mai ciudat este că la congresul al VI-lea al Partidului România Mare, desfășurat la București, la 31 octombrie 2015, Emil Străinu a fost ales noul președinte al acestui partid naționalist, după decesul lui Corneliu Vadim Tudor. O propunere intens circulată era dl. profesor Ion Coja, dar a fost ales Emil Străinu care în aparițiile sale

¹ site-ul ioncoja.ro, articolul 23 decembrie 1989: *Cu cine s-a întâlnit Nicolae Ceaușescu la București, în clădirea MAPN?*

publice susținea la un moment dat că „nimeni nu se poate opune globalizării [mondiale]... pentru că se încearcă stabilirea civilizației teriene unice... Instituirea civilizației teriene este benefică pentru că la un moment dat este posibil să ne contacteze și altă civilizație, din altă parte, și atunci cineva va trebui să vorbească în numele Terrei”¹. Este contradictoriu ca un lider de partid naționalist să susțină „noua ordine mondială” (în care suveranitatea națiunilor nu mai există și nici naționalismul), chiar dacă se bazează pe teoria că doar astfel vom putea, noi „terienii” (probabil un sinonim cu tereștrii) să comunicăm / să ne întâlnim cu extraterestrii (dar este posibil ca această teorie să fie încă o găselniță de manipulare colectivă a maselor largi de arhitecții puterii oculte).

Până la urmă, Emil Străinu spunea în emisiunea *Codul lui Oreste* din 17 septembrie 2011, intitulată „Sfârșitul lumii sau... Noua Ordine Mondială”, că a participat ca invitat la întrunirea Grupului Bilderberg din 31 mai - 3 iunie 2007 de la Istanbul, în Turcia, unde a făcut importante expuneri. Cum numele său nu apare pe lista oficială a participanților, care de mult nu mai este un secret (nici un român, niciodată, nu a participat la vreo întrunire Bilderberg) ne gândim că generalul Emil Străinu a asigurat, printre alții, partea de *entertainment* a participanților sau a soțiilor acestora, în care, în timp ce vorbea auditoriului despre extraterestri reptilieni, madam Kissinger le dădea coate doamnei Rockefeller și doamnei Rothschild spunându-le; „Mi-a zis un băiat de-al nostru, un rus Fonareff, bodyguardul lui Henry, că grasul ăsta din România era militar și a fost și el de partea noastră în 1989! Da’ urât este soro! Scui pă când vorbește, parcă, nu?”

Textual, Emil Străinu spusese în emisiune că a fost „invitat la întrunirea Bilderberg din Turcia de acum câțiva ani”. Se știe că aceasta avusese loc în 2007, dar chiar în timpul desfășurării ei (31 mai - 3 iunie), generalul Străinu tocmai se pensionase din SPP și de la 1 iunie 2007 era angajat la Parlamentul României drept „consilier pe Probleme de Amenințări Neconvenționale și Asimetrice”. Era, deci, în delegație?

¹ Generalul Străinu, *candidatul care vrea să ne apere de blesteme și de deochi*, interviu în *Adevărul* din 30 noiembrie 2012.

Tot în 2011, generalul Emil Străinu și Oreste Teodorescu participau împreună la conventele masonilor români de la Marea Lojă Simbolică Română, conduși de Bogdan Gamalet și de evreul Lucian Cornescu-Ring. Străinu și Oreste le dădea acestora lecții la „școala Lux în Tenebres“, la Sărata Monteoru, ocazie cu care Străinu era prezentat masonilor drept „un stăpân al misterelor galactice“. După cei doi, vorbind și ezoteristul demonolog Dragoș Dumitriu, acesta le-a spus masonilor că divinitățile negative, demonii, pot oferi omului o cale mult mai scurtă spre nemurire decât religiile general acceptate. În acest scop el a ales-o personal pe „mama demonilor“ și a vampirilor, pe antica Lilith.

Dragoș Dumitriu, spunea că: „Un alt mare inițiat, Robert Ambelain, a avut o adevărată revelație descoperind-o pe Lilith. Deși a scris doar o singură lucrare despre ea... un apropiat al său îmi mărturisea că Lilith a fost pasiunea, chiar obsesia sa de o viață“. Robert Ambelain, un mason specializat în ezoterism, ocultism și astrologie, a fost Marele Maestru mondial al Marii Loji de Memphis-Misraim (Grande Loge Française du Rite ancien et primitif de Memphis-Misraim), care în 1998 a devenit Marea Lojă Simbolică a Franței (*Grande Loge Symbolique de France*), ceea ce arată de unde a venit și numele marii loji românești condusă de Bogdan Gamalet, lojă cu mentori precum Emil Străinu, Oreste și Dragoș Dumitriu¹.

În aceeași perioadă, în posterele pentru emisiunile lor, Oreste și Străinu apăreau ca un fel de magicieni deasupra unei piramide Illuminati, făcând reclamă la niște dispozitive pe care le comercializau, aparate care apărau chipurile de deochi sau împotriva „câmpurilor psihopatogene..., atacuri infoenergetice și energoinformaționale“ (bau!).

Aceasta este lumea pe care au construit-o în România emanații la putere din decembrie 1989, aflați în subordinea „arhitecților amăgirii“.

Formal, Israelul îl plângea pe Ceaușescu (?)

¹ *Armageddonul Templului lui Solomon*, capitolul despre Marea Lojă Simbolică.

Deși - cum am văzut - găsim o seamă de evrei implicați în răsturnarea lui Ceaușescu, în frunte cu Silviu Brucan, ca și în preluarea puterii, în frunte cu Petre Roman, formal Israelul se arăta „îngrijorat“ de schimbările posibile, aduse de dărâmarea lui Ceaușescu. Manipulatori, însă, „revo-luționarii“ de complot de la TVR acuzau o activitate teroristă arabă sau iraniană pro-ceaușistă în România, atunci, căci Ceaușescu se aflase într-o vizită de stat în Iran în zilele izbucnirii revoluției, și trebuiau găsiți niște vinovați pentru tirurile armate¹.

În realitate, autoritățile musulmane iraniene, care se întâlniseră cu Ceaușescu cu câteva zile înainte, se arătaseră, nedumerite, alături de noua orientare politică a României printr-un comunicat din 24 decembrie 1989. „Iranul își exprimă sprijinul pentru Frontul Salvării Naționale, anunța postul de radio Teheran citat de KUNA. În cursul unui miting la Universitatea din Teheran, ministrul de Externe Ali Akbar Velayati, a spus chiar că în cursul vizitei în Iran a fostului președinte Ceaușescu, liderii iranieni i-au cerut acestuia să accepte cererile poporului român“ (știre *Agerpres* publicată în *Scînteia Tineretului* - redenumită *Tineretul Liber* - din 25.12.1989).

Poziția iraniană venea însă după ce în prealabil, Israelul îl „apăra“ oarecum, declarativ, pe Nicolae Ceaușescu. Astfel, într-un interviu din 23 decembrie (cu două zile înainte de împușcarea lui Ceaușescu) Shimon Peres (mai apoi președinte al Israelului, pe atunci viceprim-ministru și lider al Partidului Muncii din Israel), a subliniat că „Israelul la înlăturarea lui Ceaușescu este încărcat de îngrijorare față de potențialul unei reînvieri a antisemitismului românesc“², căci Ceaușescu avusese o atitudine prietenească față de evrei și de statul Israel, dovedite - zicea Peres - de deschiderea față de emigrația evreilor și de ajutorarea Israelului în negocierile cu palestinienii. De aceea, „din punct de vedere evreiesc socoteala (înlăturării lui Ceaușescu) nu este simplă“, conchidea

¹ Teoria implicării „arabilor“ (deși sunt musulmani, iraniienii nu sunt arabi) în apărarea lui Ceaușescu a fost lansată de așa-zisul *Front al Salvării Naționale* chiar în perioada „luptelor cu teroriștii“, ca o explicație a apariției acestora (Marius Mioc, *Israel, singura țară în care se pomeneau și lucruri bune despre Ceaușescu după 22...*).

² *A Nation of Two Minds About Ceausescu's Fall*, în *The New York Times* din 29 decembrie 1989 (după Marius Mioc, *op.citat.*)

Shimon Peres, care astfel pretindea asigurări de la FSN, pe care le-a primit.

„Guvernul domnului Ceaușescu - continua S. Peres - a fost unicul dintre țările comuniste care ne-a recunoscut [a recunoscut Israelul] și a continuat relațiile diplomatice într-o perioadă de secetă diplomatică referitoare la Israel”, „România fiind singura dintre țările Blocului de Est care a menținut legăturile cu Israelul după războiul din 1967 din Orientul Mijlociu, un gest care a câștigat recunoștința israeliană” adăuga *The New York Times*. „Alte ziare israeliene - continua *The N.Y.T.* - au citat demnitari exprimând îngrijorarea că ocrotirea asigurată evreilor români de domnul Ceaușescu (*Mr. Ceausescu's protection of Rumanian Jews*) îi poate face acum vulnerabili la manifestări de antisemitism”. Așa că evreii au fost din nou promovați în România.

IUDAICII POST-SOVIETICI

(CE VINE DE LA RĂSĂRIT !?)

Magnații sovietici evrei

În 1981, un fost expert în drept internațional din Ministerul Justiției al Rusiei sovietice (U.R.S.S.), Konstantin Simis, stabilit în SUA, pregătise spre publicare lucrarea *Milionarii ruși de la bursa neagră*. Din considerente neelucidate ea nu a mai fost publicată în forma originală, în urma amplei recenzii apărute în revista *Fortune* din 29 iunie 1981. În prima formă a lucrării sale, Simis, deși evreu, arăta că o pătură de multimilionari (în dolari) evrei sovietici conducea economia subterană a Rusiei, fiind adevărații țari ai banului.

Astfel, recenzia din *Fortune* dezvăluia că, deși statul sovietic este proprietarul monopolist absolut al întregii economii a imperiului sovietic rus, „o rețea de fabrici particulare împânzește toată țara, cu o producție de sute de milioane - poate chiar miliarde de dolari... Întreprinderile private coexistau sub același nume și același acoperiș cu întreprinderile de stat; n-ar fi putut exista fără acest paravan... [Întreprinderea] de stat producea bunuri conform planului de stat. Aceste mărfuri apăreau în contabilitatea fabricii și erau distribuite prin canalele comerciale. Dar pe lângă aceste produse oficiale, aceeași fabrică produce mărfuri care nu sunt înregistrate în nici un document.” Patronii

acestei uriașe rețele economice subterane s-au dovedit a fi evreii ruși, care au știut să corupă sistemul, deținând și poziții cheie (ei sau oameni de-ai lor) în fabrici, la nivelul autorităților locale sau chiar centrale. Produsele lor se adresa preponderent pieței interne, axându-se pe bunuri de larg consum (existând o incredibil de acută și gravă penurie a acestora), precum haine, pantofi, ochelari, bijuterii false etc.

Simis arăta că în Uniunea Sovietică existau zeci de mii de astfel de fabrici, la Moscova, Odessa, Tiflis, Riga și Tașkent etc., și că exista o vastă rețea de distribuire a acestor mărfuri „negre”, cu încasări de miliarde de dolari anual. «Imperiul» fraților evrei Glazenberg avea așa de multe fabrici, încât a trebuit să-și instaleze propria rețea de distribuire a mărfii în 64 de orașe și regiuni, în paralel cu rețeaua de stat, oficială.

„Din motive istorice [!?!]-afirma Simis-, mediul afacerilor la negru în orașele mari din Rusia, Ucraina și republicile baltice a fost predominant evreiesc. Clienții mei aduceau și unii georgieni, armeni și membri ai altor naționalități, dar marea majoritate erau evrei, ca mine”. Asupra „motivelor istorice”, Simis nu este însă sincer, afirmând că acestea constau în aceea că, după cel de-al doilea război mondial, Stalin i-a asuprit pe evrei, astfel încât aceștia au trebuit să își îndrepte energia spre „afacerile la negru”. În care alte condiții istorice, evreii nu au făcut afaceri, prea puțin preocupați de legalitate? Când au putut trăi fără «gheșefturi»?

Că se contrazicea singur, o arăta chiar exemplul său:

Simis arăta că, în 1930, evreul Isaak Bak a înființat o afacere de familie care, în 1940 (dar și după al doilea război mondial, deci sub Stalin), avea „cel puțin 12 fabrici care produceau lenjerie, suveniruri și marchetărie, și avea și o rețea de prăvălii în toată Uniunea Sovietică”. Deoarece activitatea lor se încadra în criminalitatea economică a statului comunist, atât Isaak Bak cât și trei dintre frații Glazenberg au fost judecați fiind pasibili de mari condamnări, dar organizația clandestină a decis să îl sacrifice pe Lazar Glanzenberg, fratele cel tânăr, care a preluat toate vinovățiile, pentru a-i feri pe ceilalți să fie aduși în fața justiției.

Explicând de ce tocmai evreii au fost cei care au reușit să dețină economia secretă a Uniunii Sovietice, Simis recunoștea că: „Există un puternic sentiment de identitate națională la evreii afaceriști la negru... Nu mulți pricep ce este sionismul și încă mai puțini sunt cei dispuși să-și părăsească averile și să emigreze în Israel, dar n-am întâlnit nici unul căruia să nu-i pese de acel stat și să nu se simtă legat prin sânge de el... în războiul de șase zile, afaceriștii sovietici la negru din multe orașe donând mari sume de bani în dolari statului Israel”.

Nimic nou sub soare! Metodele magnaților evrei „sovietici” sunt aceleași dintotdeauna, ca ale oricărui evreu, în orice timp: „Mulți afaceriști evrei la negru, de toate vârstele, s-au grăbit să se înscrie în partidul comunist din motive foarte practice; să câștige mai mult prestigiu social și să fie protejați - pe lângă protecția obținută prin mită - de urmărirea fiscală”. Profiturile erau uriașe căci nu existau taxe, iar materiile prime erau sustrate din producția socialistă de către lucrătorii ruși aflați și în slujba magnaților evrei. În timp ce economia oficială se prăbușea, sufocată de pierderile din producție, cea clandestină a magnaților evrei se afla în plin avânt. Mita ungea întreg sistemul, până la inspectorii financiari, care aparțineau unei ramuri a KGB-ului, a căror datorie era să combată „furtul din avutul obștesc al Uniunii Sovietice”.

În toată această perioadă, organizațiile evreiești priveau cu simpatie spre Uniunea Sovietică. Cu toate acestea, reacția autorităților față de amploarea explozivă a fenomenului magnaților clandestini evrei, a trebuit să apară.

„În ziua de Crăciun (1971), doi israeliți au fost condamnați la moarte în Leningrad - scria abatele Georges de Nantes, în *La contre-réform catholique au XX-e siècle* nr.41 -. Desigur, pedeapsa le-a fost comutată în închisoare, dar este pentru prima dată în Rusia că o asemenea clemență a avut loc, deși soarta celor doi nu este de invidiat... Când cei doi evrei au fost condamnați în Rusia, omenirea a intrat din nou într-un ciclu infernal. Până atunci iudaismul american nu considera ca atac direct contra rasei evreiești ajutorul dat de Rusia țărilor arabe. Dar în clipa în care Rusia a comis crima de a condamna doi

frați din sângele lor, întreaga evreime internațională a decis să întărească lumea împotriva rușilor.

Orice observator atent poate vedea în ultimul timp sute de mici indicii care arată această reorientare a politicii occidentale. Aceste indicii, deși deghizate, schițează vizibil împărțirea viitoare a lumii în două câmpuri adverse. Rusia, inconștientă sau provocatoare, merge pe un drum clar de antisemitism, către un război total. Jurnalele ne anunță noi procese contra evreilor la Leningrad, Riga și Chișinău.

La New York, *Liga de Apărare a Evreilor (Jewish Defence League)* își schimbă orientarea, nu mai este împotriva negrilor și a portoricanilor, ci a rușilor. Rabinul M. Kahane lansează o campanie de denigrare împotriva diplomaților sovietici... Se repune în discuție acordul de la Yalta, iar comandouri organizate de evrei din New York reactualizează slogane de altă dată: „*Never again!*” (să nu se mai repete), referindu-se la Holocaust. Marile mituri ale vechii cruciade prind din nou viață. Spectrul războiului revine.“

Cei doi evrei din Leningrad au fost condamnați pentru că au făcut „contrabandă”, adică pentru desfacerea produselor economiei subterane. În general, în Rusia sovietică evreii își permiteau orice, pentru că organele de stat aveau consemnul să nu se atingă de ei. Condamnarea celor doi în 1971 denotă însă că regimul comunist al Rusiei, după căderea lui Hrușciiov și venirea lui Brejnev la putere, scăpase într-o oarecare măsură de sub controlul evreiesc. În special Armatei și KGB-ului, văzându-se stăpâne pe jumătate din mapamond și cu considerabilă influență în restul lumii, le venea greu să țină cont de aceste consemne. În ciuda educației comuniste, sentimentele naționaliste învinseseră.

Conflictul iscat în 1971 a intrat rapid în sfera presiunilor politice internaționale. De unde până atunci doctrina «Drepturilor Omului» era aplicată doar dictaturilor militare din Chile, Spania, Nicaragua etc., după 1971 ea a început să fie extinsă și asupra Uniunii Sovietice și restului țărilor comuniste. La doar câteva săptămâni după condamnarea celor doi, după cum am văzut, la New York rabinul Meir Kahane declara că, „coexistența nu poate avea loc pe spinarea celor 3,5 milioane de

evrei din Uniunea Sovietică“. Evreii din Rusia sovietică erau prezentați ca persecutații regimului.

Cam în aceeași termeni, dar mai nuanțat, prezenta noua situație a evreilor din U.R.S.S. și Paul Goma:

„Începând de la Revoluția bolșevică din 1917 până în jurul anului 1972 - deci o jumătate de secol! - evreii făcuseră parte din *altă* categorie de cetățeni (sovietici, se înțelege), cea a minoritarilor (numeric) supraprivilegiați, cu un termen vulgar, dar exact: *casta ștabilor*; a celor care aveau spre deosebire de restul membrilor «societății socialiste în drum spre comunism», *drepturi*: politice, economice, culturale, dreptul de pașaport - intern, dar și extern... Dar vai lor, evreilor sovietici, trup și suflet devotați cauzei comunismului, din primele zile ale Marii Revoluții din Octombrie: de prin anii 70, fără a se mai ține seama de meritele lor istorice în edificarea primului stat comunist, deci a primului stat terorist din lume (cu pornire în «Teroare!, Teroare!, Teroare!» cuvânt de ordine rostit de Lenin, pus în practică de Trotski, dus la perfecțiune de Stalin), printr-o hotărâre - bruscă, neașteptată, adevărată lovitură de trăznet! - din partea ne-evreilor: ruși, ucraineni... «antisemiți», evreii *fuseseră coborâți* la nivelul celorlalți cetățeni sovietici, etern fără drepturi... Ce nedreptate, ce ingratitudine!

Coborâre să fi fost? Sau doar o vulgară - dar cât de tragică pentru evreii din lumea întreagă! - *egalizare* percepută și denunțată ca... «persecuție antisemită», în realitate o nevinovată atingere a supradrepturilor înșfăcate și păstrate cu ferocitate de «egalitariștii comuniști» din *casta privilegiilor*?

Această măsură istorică a provocat pe de o parte «fenomenul *refuznik*» (prezentat de evreii sovietici drept... «persoana care refuză... sistemul politic (comunist)» - și abuziv autoprezentată ca dizident, când în realitate, *refuznik* este acel *evreu sovietic căruia i se refuzase viza de emigrare în Israel - deci sionist*).

Pe de altă parte - să zicem: pe coasta de răsărit a Americii de Nord, mai precis la Harvard - «ideologii» care dominaseră universul intelectual, și nu doar american - și-au întors pe dos discursul: de unde până atunci erau partizanii «echilibrului terorii» între Est și Vest (fiind marxiști și filo-sovietici din tată-n fiu), brusc s-au declarat împotriva «Im-

periului Răului» (reprezentat, firește, de URSS: creația lor). Atunci și acolo a luat naștere «neoconservat(ori)smul», iar gânditorii de foarte-foarte-stânga de până atunci au devenit - ca prin minune - de foarte-foarte-dreapta, și consilierii ai lui Reagan - acum ai lui Bush junior, «patrioți americani apărând interesele Israelului».

Încă o dată: cât timp, în URSS și în țările din Europa de Est, evreii au făcut parte din elita bolșevică, nomenclaturistă, bucurându-se de supradrepturi, evreii americani, marxști (de nuanță - sic - trotkistă) au jucat rolul de agenți de influență (teroriști) ai sovietismului; de cum evreii din *Raiul Socialist* au fost «declasați», «coborâți» la nivelul cetățenilor de rând, marxștii americani filsovietici au perceput măsura ca pe un... pogrom, dar s-au ferit să o atace ca pe una «rasistă și antisemită» (pleonasm folosit în Franța) ci au prefăcut-o în una strict «ideologică», iar ei înșiși s-au prezentat ca antisovietici, antimarxști, patrioți americani...". (Paul Goma, *Săptămâna Roșie*, 23 iunie - 3 iulie 1940 sau *Basarabia și Evrei.*)

În general, însă, sistemul sovietic nu îi scutura decât pe acei evrei ce epatau cu imensa lor bogăție. De aceea majoritatea evreilor sovietici au înțeles repede că erau nevoiți să nu își etaleze bogăția, stocând-o în valori mobile accesibile, mai ales în valută, în pietre prețioase, metale prețioase și monede de aur.

„Dar la ce le folosește? - se întreba K. Simis -. Și astăzi [în 1981], negustorii de pietre prețioase din Moscova, Tașkent, Riga și alte orașe fac afaceri febrile, umplând ascunzătorile milionarilor pieței negre cu pietrele lor. Aceste ascunzătorii conțin averi imense, probabil mai mari decât tot ce au avut pirații din Marea Caraibelor. Dar ce fac stăpânii lor? Ce așteaptă? Un viitor fabulos, în care vor putea să-și dezgroape comorile și să le etaleze ca niște regi? Sau căderea regimului sovietic?“

Magnații «perestroikăi»

La mijlocul anilor '80, mâncată de birocrăția rigidă a unor activiști obtuzi, ca și de mafia ce patrona imensele furturi necesare economiei subterane, economia de stat sovietică era pe punctul de a sucomba într-un haos total. De aceea, partidul comunist era în căutarea unui salvator care să aducă reforma sistemului spre eficiență. Acest „salva-

tor" a fost ales în persoana lui Mihail Gorbaciov. El aduce, însă, un val al schimbărilor (prin celebrele sale „perestroika” și „glasnost”), care, prin libertățile aduse îi va favoriza tocmai pe dușmanii de până atunci ai statului, pe cei ce acumulasera capitalul negru iar acum avea posibilitatea să acționeze pe față. Ca niște vulturi, ei vor devora statul socialist, ucigându-l. Aceștia erau tocmai magnații evrei, viitori stăpâni ai economiei.

La rândul lor, SUA și organizațiile oculte mondialiste s-au grăbit să adâncească ceea ce apărea, din punctul lor de vedere, ca o breșă în sistemul sovietic, ademenindu-l și încurajându-l pe Gorbaciov. Metoda principală utilizată de președintele George Bush (tatăl) pentru a-l manipula pe credulul Gorbaciov a fost promisiunea încheierii între SUA și Uniunea Sovietică a unor acorduri comerciale fără precedent, care să aducă economiei sovietice uriașe capitaluri.

Unul dintre magnații evrei care au profitat de căderea imperiului sovietic este cel ce avea să devină stăpânul ocult al Moldovei, Boris Iosifovici Birstein (a se vedea peste câteva pagini subcapitolul *Moldova sfâșiată*). În 1972-1979 el fusese directorul unei întreprinderi sovietice lituaniene de textile, ceea ce i-a permis ca, colaborând cu mafia pieței negre să strângă mari fonduri, cu care a emigrat în 1979 în Israel, apoi în Elveția, unde în 1982, și-a deschis compania *Seabaco*.

În zorii „perestroikăi” gorbacioviste, Birstein, în cârdășie cu ștabi din KGB și din partidul comunist al URSS, derula afaceri de amploare pe întreg teritoriul sovietic (de la importul de bere la cutie, până la tranzacții de export cu coloșii industriei grele sovietice). Procuratura sovietică bănuia că Birstein investește peste hotare și rezervele valutară ale imperiului comunist, fapt confirmat de rapiditatea cu care a avansat în afaceri concernul său, *Seabaco*. Ziarul rus *Izvestia* (iulie 1993) afirmă că din vremea emigrației sale în Israel și Elveția, Birstein era agent dublu, *Mossad* și KGB.

Un site rusesc (borzoi.dvo.ru) arată că Birstein este membru al lojei masonice *Magisterium*, iar o altă sursă (www.warweb.ru) afirmă că el se ocupa de racolarea agenților pentru KGB, iar după 1991 a făcut același serviciu pentru FSB (serviciul secret al Federației Ruse).

Magnații evrei ai Rusiei

Finanțându-l pe Boris Elțin în scopul desăvârșirii distrugerii Uniunii Sovietice, odată cu dărâmarea inițiatorului reformelor, M. Gorbaciov, magnații afacerilor negre aveau să aibă profituri de ordinul fantasticului. Petrolul rusesc și aproape toată industria, au intrat în numai câțiva ani, după căderea regimului comunist la începutul anilor '90, în posesia câtorva oligarhi evrei ruși, care sunt, mai mult sau mai puțin, marionetele și partenerii mai noi ai grupului ocult evreiesc mondial reprezentat de „finanțiști” ca George Sörös și clanul Rothschild¹ (la care se adăugau și alții, precum „internaționalul” Marc Rich).

Mega-afacerea a demarat atunci când evreul polonez Jeffrey Sachs, ce făcea parte din organigrama lui George Sörös ca principal consilier economic, a fost plasat în Rusia, la începutul anilor 90, pe lângă președintele rus Boris Elțin pentru a-l îndruma în aplicarea „terapii de șoc” asupra economiei. Concomitent, grupul viitorilor oligarhi evrei ruși, circa 7 indivizi, îl cooptaseră și și-l obligaseră pe „țarul Boris”, susținându-i financiar activitatea politică. Ei și-au plasat oamenii cheie în funcțiile de stat. Rezultatul a fost că din ianuarie 1992 terapia de șoc Sörös-Sachs a

¹ Conform biografului său, William Engdahl, George Sörös a fost identificat ca fiind „omul de paie” al concernelor bancare anglo-franceze ale Rothschildzilor: *„Relațiile lui George Sörös cu cercurile internaționale ultrasecrete ale Rothschildzilor nu sunt relații bancare întâmplătoare sau obișnuite. Iar succesul extraordinar al lui Sörös ca speculant pe nisipurile mișcătoare ale piețelor financiare sunt greu de explicat doar prin simplul său «talent de jucător».* Sörös are acces la informațiile interne ale unuia dintre cele mai importante canale de informații private din lume.” Unul dintre principalele roluri ale lui Sörös, rezervat lui de Rothschildzi, deci de oculta mondială, este acela de agent de influență la nivel planetar, în folosul lui Rothschild și a acoliților lor, pentru promovarea „economiei de piață” când doresc să disperseze proprietatea altora (a statelor, de regulă), sau pentru centralism, atunci când vor să acumuleze pentru ei. Legăturile dintre Rothschildzi și Sörös se țin prin oameni cheie. Astfel, evreul R. Katz face parte atât din comitetul director al concernelui lui Sörös (*Quantum Fund*), dar, în același timp, este director al *Rothschild Italia S.P.A.* din Milano, și în comitetul director al *N.M. Rothschild & Sons.*

dezlănțuit în Rusia haosul economic și superinflația. De situație au profitat acoliții lui Sörös, precum comerciantul evreu Marc Rich, din afară, care practic a cumpărat pe nimic întreaga producție de aluminiu a Rusiei pe câțiva ani, dar și „magnații ruși” apăruiți la vedere peste noapte, precum evreii Roman Abramovici, Mihail Freedman, Mihail Hodorkovski, Boris Abramovici Berezovski, Victor Vexelberg, Vladimir Potanin (asociat direct în afaceri cu Sörös), Evghenii Swidler și alții.

Lângă acești evrei au apărut și afaceriști de aparență naționalitate rusă, colaboratorii necesari ai celor dintâi¹.

Despre acești noi oligarhi ruși scria și publicația poloneză *Wprost*, apreciind că „au fost întotdeauna mai mari decât s-a crezut, doar că în azi adevărata lor dimensiune iese din ce în ce mai des la iveală” (*Wprost magazine, 100 richest Eastern Europeans, 2007*).

Totuși, la un moment dat, puterea magnaților a fost întrucâtva zdruncinată de către campania națională demarată de președintele rus V. Putin. Acesta a mers până acolo încât l-a arestat pe cel mai mare dintre aceștia, pe Mihail Hodorkovski, proprietar al imperiului petrolier rusesc *lukos* ca și al grupului bancar *Menatep*. Când imperiul petrolier rusesc *lukos* era cercetat de către organele penale rusești, Miliția și Procuratura, iar principalul asociat al lui Hodorkovski, Platon Lebediev, arestat (pentru preluarea frauduloasă de la statul rus în urmă cu zece ani a acțiunilor firmei *Apatit*), Hodorkovski a dat o fugă în SUA la adevărații săi patroni din umbră, evreii americani. Principalul său interlocutor a fost însuși Jordan Jacob Rothschild, din cunoscuta familie de bancheri, care a acceptat să preia banca *Menatep*, pentru a fi protejată de Vladimir Putin. De fapt, prin Sörös, Rothschildzii erau adevărații creatori și stăpâni ai uriașelor imperii oligarhice ruse.

„Hodorkovski însuși a fost interogat - relata periodicul polonez -. Kremlinul l-a silit să fugă și pe [magnatul] Bo-

¹ publicația *Forbes*, arăta într-un studiu din mai 2004, că Moscova devenise în ultima vreme orașul cu cei mai mulți miliardari din lume, în număr de 33 față de numai 31, câți număra New York-ul (acesta din urmă fiind „capitala nedeclarată a capitalismului mondial”).

ris Berezovski, în urma unor acuzații privind o fraudă de mai multe sute de milioane de dolari. După ce un timp îndelungat a fost printre apropiații președintelui Putin, Berezovski a primit, pe 11 septembrie 2003, azil politic în Marea Britanie... Potrivit zvonurilor următoarea lovitură a lui Putin va fi încasată de Roman Abramovici (locul 2 - avere estimată la 7,5 miliarde de dolari). Magnații ruși se apără introducând ca acționari la imperiile lor investitori din Vest, pe care Kremlinul nu îndrăznește să-i atingă. Abramovici a transferat activele sale firmei britanice *Milhouse Capital*, Hodorkovski vinde la bursă acțiuni *lukos*, iar banca sa, *Menatep*, ar putea fi preluată de familia Rothschild (preventiv, și-a dus chiar și familia în SUA).“

Filiația lui Mihail Hodorkovski cu potențații evrei occidentali este dovedită și de către înființarea de către acesta la Londra și Washington a fundației *Open Rusia*, în conducerea căreia se află Henry Kissinger, Jacob Rothschild, David Owen și Arthur Hartman (fost ambasador al SUA în Rusia), toți evrei.

Un alt apropiat al lui Hodorkovski, coacționar important la grupul *lukos* este evreul Leonid Nevzlin. Refugiat în Israel, la începutul anului 2004 el făcea anunțuri publice lacrimogene, menite a sensibiliza opinia publică occidentală, mai ales cea evreiască, cum că „fostul președinte al *lukos* [Hodorkovski] este prizonierul autorităților de la Moscova și că obiectivul administrației de la Kremlin este de a prelua controlul companiei“. Nevzlin a mai anunțat ipocrit că el și ceilalți parteneri evrei „sunt pregătiți să cedeze controlul asupra companiei dacă astfel Hodorkovski va putea fi scos din închisoare“. Evident ei cer și eliberarea președintelui *Menatep*, Platon Lebedev. Deși autoritățile ruse au ignorat propunerile provocatoare, din Israel, Nevzlin insista la cacealma prin agenția de presă *Interfax*, în februarie 2004: „*Facem totul pentru libertatea prietenilor noștri. Dacă primim garanții că vor fi eliberați, vom renunța la acțiuni. Asta înseamnă: mai întâi scoaterea lor din închisoare, urmată de ieșirea noastră din grupul lukos*“. Dacă, însă, Putin ar accepta propunerea, el ar fi înfrânt ca imagine mondială, căci s-ar dovedi că nu a căutat decât să preia samavolnic proprietățile magnaților. La rândul lor, odată liberi, magnaților evrei le-ar fi ușor să anuleze transferul acțiunilor (dacă l-ar mai efectua), într-o

instanță internațională, căci procedura civilă și comercială prevede nulitatea unui act obținut prin constrângere, care ar fi ca și dovedită.

Pentru unii analiști, însă, Putin nu făcea decât să ajute bancherii evrei occidentali să-și recupereze investițiile de la magnații ruși (evrei), care au crezut că le pot ține pentru ei. Oricum, el, chiar dacă a lovit câțiva evrei îmbogățiți peste noapte, în prima parte a anului 2004 l-a numit ca prim ministru al Rusiei pe Mihail Fradkov (53 de ani) al cărui tată este evreu (conform *Enciclopediei evreiești ruse* din 1997). Evgheni Satanovschi, președintele *Congresului Evreiesc Rus*, își manifestase public satisfacția pentru această numire: „Numirea lui Fradkov este un semn clar pentru oricine. Ea arată că președintele Rusiei este absolut pragmatic... Această numire arată că în Rusia un evreu poate accesa orice funcție și acest mesaj e foarte pozitiv“.

Moldova sfâșiată Imperiul „Țarului Birstein“

Numele lui Boris Birstein a început să figureze în rapoartele FBI, după ce acesta a găzduit summitul din 1994 al mafiei „ruse“ la reședința sa din Tel-Aviv. Presa internațională, citând acest raport, arată că la acest summit, Birstein și mafia au discutat despre cum să împartă zonele de influență în Ucraina și țările vecine, după care au fost semnate mai multe tranzacții cu Leonid Kucima, președintele ucrainean de atunci. Mafia „rusă“ este, însă, așa cum au arătat-o în aceeași perioadă cercetători precum Robert Friedman sau Alain Lallemand, de etnie evreiască, ca și Boris Birstein, de aceea liderii ei aparținând și mafiei israeliene.

Iată cum, o lume a oligarhilor și mafioților euroasiatice, majoritatea de etnie evreiască, își împărțea din Israel zonele de influență în interiorul rămășițelor Uniunii Sovietice, organizatorului Birstein, agent al Mossad, cum se va afla, revenindu-i Moldova și Transnistria, dar acționând deopotrivă în Ucraina și Rusia.

De fapt, unul dintre primii săi recruți a fost chiar fostul președinte ucrainean, Leonid Kucima, al cărui ajutor era esențial în acțiunile asupra Moldovei, cât și asupra

Transnistriei. În acest sens iată ce scria publicația *Den Svenske* la finele lui 2004, despre „Influența evreilor în Ucraina“:

„Președintele Ucrainei, Leonid Kucima își va încheia în curând mandatul de aproape zece ani de conducere a țării și nu va mai candida la următoarele alegeri, ceea ce neliniștește o parte din fruntașii minorității evreiești din țară. Cauza este foarte strânsa colaborare a lui Kucima cu aceștia dar și faptul că o mare parte a populației are o atitudine negativă față de marea influență a minorității evreiești în societate.

Kucima a avut o îndelungată colaborare cu Vadim Rabinovici, conducătorul Congresului Evreiesc din Ucraina - adevăratul conducător al țării după unele surse. Rabinovici a avut legături clare cu grupuri mafiote din țară (fiind acuzat de gravă evaziune fiscală, iar în anii '80 a fost condamnat la 8 ani închisoare pentru infracțiuni economice) și a fost expulzat de două ori pentru influența nefastă ce a avut-o asupra economiei ucrainiene, dar - deși este cetățean israelian - a putut de fiecare dată să se reîntoarcă în Ucraina destul de repede.

În prezent el este patronul mai multor mari firme în Ucraina, în special în domeniul mass-media. Prin firma MIG (Media International Group) el deține mai multe ziare și posturi TV în Ucraina, SUA și Israel. Șeful MIG este un alt evreu, Vladimir Katzman, care este și una din figurile principale ale partidului Raduga (ce are ca programul și legalizarea consumului de droguri și a devierilor sexuale). Katzman este și redactorul șef al ziarului Stoliciînîie Novosti - unul din cele mai mari ziare ale Ucrainei, deținut de Rabinovici. Rabinovici a fost implicat, printre altele, și în multe afaceri cu arme...

Un alt evreu care face parte din cei mai apropiați oameni ai lui Kucima este Viktor Pinciuc, cel mai bogat om din Ucraina, patron al Interpipe Corporation și Pryvatbank... Pinciuc activează și în domeniul mass-mediei, puternic dominată de evrei în Ucraina.

Cel mai mare canal TV privat în Ucraina este Studio 1+1 deținut inițial de Rabinovici, care l-a vândut unui alt evreu, Ronald Lauder [,care deținea în România Pro TV-ul]... Următoarele trei canale, în ordinea mărimii, sunt deținute toate de Pinciuc: ICTV, Novy Canal și STB. Pinciuc deține deasemenea Facti i Komentarii, cel mai mare ziar

din țară, precum și Ucrainean News, cel mai mare birou de știri.

Pinciuc și Rabinovici colaborează foarte strâns nu numai cu președintele ci și între ei, precum și cu multimiliardarul evreu George Soros ... Se pare însă că fruntașii minorității evreiești din Ucraina nu au de ce să fie neliniștiți de dispariția lui Kucima de pe scena politică. Cei doi candidați principali la funcția de președinte, Victor Iușenco și Victor Janucovici, au demonstrat suficientă supușenie. Iușenco chiar a declarat biroului israelian de știri JTA că el e „sigur că relațiile sale cu evreii din Ucraina vor face să câștige alegerile prezidențiale din acest an“ [2004]¹

✧

Washington Post, scria la 7.12.2003 că Transnistria, regiune separatistă pe teritoriul Moldovei, constituie una dintre principalele piețe ilegale de armament din fosta Uniune Sovietică, fiind o sursă nepuizabilă de arme pentru teroriști și traficanți, atrăgând în primul rând atenția (odată cu agitarea proiectului rusesc de federalizare a Moldovei) asupra recente dispariții din depozitele militare controlate de separatiști și de trupele rusești, a unor rachete meteorologice modificate, de tip *Alazan*, care pot fi dotate cu focoașe nucleare sau cu focoașe radioactive și transformate în așa-zise „dirty bombs“ (bombe murdare). Concret, cel puțin 38 de rachete cu acțiune sol-sol, modificate pentru a transporta focoașe radioactive au dispărut dintr-un depozit din Tiraspol, capitala transnistreană. Ce nu mai arăta știrea de presă americană, deși rapoartele FBI confirmă aceasta, este că Tiraspolul și Transnistria (ca și Republica Moldova) sunt controlate în chip ocult de către mafia evreului Boris Birstein.

Începând din 1992, Boris Birstein, evreu de origine lituaniană, „a devenit în mod practic proprietarul Republicii

¹ postare la www.den-svenske.com/influenta.shtml, site naționalist ucrainean (dispărut) care prezintă și două fotografii (foto 1: Viktor Pinciuc, George Soros și Olena Franchuk, fiica președintelui ucrainean Kucima, discutând despre viitorul Ucrainei; și foto 2: președintele Kucima lângă afaceristul ruso-israelian Lev Leviev în discuție cu un grup de evrei (rabini). Informațiile se pot regăsi și în *Soros in Ukraine* de Cliff Kincaid (december 2004).

Moldova”, adică al Basarabiei². Cum am mai relatat Birstein a emigrat din Rusia (U.R.S.S.) în Israel prin anii 80, reemigrând apoi cu pașaport israelian în Elveția, apoi în Canada, unde apărea ca multi-multi milionar în dolari, obținând și cetățenia canadiană. Astfel, el deține un pașaport canadian, alături de cel israelian, pentru ca, utilizând și vechiul pașaport sovietic să revină în anul 1991 în fosta Uniune Sovietică, respectiv în Republica Moldova, de unde și-a luat și un pașaport moldovenesc, cu care poate călători nestingherit și în China comunistă. „Evreului internațional” Boris Birstein și-a implementat în întreaga Moldova (inclusiv în republica Transnistreană) filiale ale concernului său economic, *Seabeco*, prin care a devenit stăpânul Moldovei „independente” și al Tiraspolului „separatist”, dar a făcut loc și altor co-naționali în aceste noi paradisuri evreiești.

În 1992 Birstein era protagonistul dispariției a 14 din cele 16 tone de aur din rezervele de stat ale Kârgâzstanului. Aurul a fost scos din țară de compania *Kârgâzstan Seabeco*, fondată la inițiativa președintelui kârgâz, Askar Akaev, în 1991. Birstein a fost prezent și la „accidentul stupid” în care a fost omorât premierul kârgâz Issanov, cf. ziarului canadian *Toronto Star*, care adăuga „el traversează hotarele ca un șef de stat: e salutat respectuos de mulți șefi în haosul noii democrații” (din spațiul ex-sovietic), descriind cu lux de amănunte cum Birstein este escortat prin Moscova de mașinile poliției cu girofarele și farurile în funcțiune, mai ales atunci când merge la marea vilă de la Leninskie Gorki, ce e păzită de garda militară rusă înarmată până în dinți. Portretul lui Birstein a fost bine

² Aprecierea îi aparține lui Traian Romanescu, care a relatat cazul lui Birstein în lucrarea sa *Marea conspirație evreiască*, ediția pentru România. El arăta că situația Basarabiei este atât de jalnică, „de parcă Moldova ar fi o republică bananieră de tipul Hondurasului, țară al cărei proprietar a devenit familia unui evreu, Goldstein, care o stăpânește de aproape 30 de ani; președinții aleși ai Hondurasului nefiind decât servitorii evreului susnumit, așa cum servitorii lui Birstein erau în 1996 atât Mircea Snegur, Petru Lucinski și Andrei Sangheli din Basarabia, cât și Igor Ivanov din Republica Transnistriană, toți mituiți de evreu, care i-a mituit și pe rusul Al. Ruțkoi și pe „incoruptibilul” fost general și șef al Armatei a 14-a, Alexandr Lebed, cu scopul de a rupe Transnistria din Republica Moldova.

descrie de scriitorul german Jurgen Roth în cartea sa *Eminența gri*.

În Ucraina, Birstein a controlat exporturile de metale și îngrășăminte, încasând 30% din venituri. Există mai multe fotografii publice de la petreceri în care Boris Birstein era îmbrățișat cu ex-președintele Ucrainei, Leonid Kuçima, un individ înconjurat de afaceriștii evrei.

Deși cu rezidența declarată la Toronto (Canada), Birstein face afaceri în tot spațiul ex-sovietic, inclusiv la Moscova: servicii bancare și hoteliere, export-import de bere, țigări, petrol și hrană pentru copii. În Republica Moldova, el deține din anii '90 cvasi-monopolul exportului de materii prime, între care cel al lemnului, monopolul băncilor și al societăților de asigurare, controlate sau deținute de concernul *Seabeco*, ce deține și monopolul întreprinderii guvernamentale de la Chișinău ce imprimă moneda națională (leul moldovenesc), ca și pașapoartele republicii.

Același concern mai deține societățile moldovenești de turism de la Chișinău și din Tiraspol, fiind de asemenea proprietarul luxosului *Hotel Moldova* din Chișinău, fostul hotel al partidului comunist, rebotezat *Joly Allon*, inclusiv al singurului cazinou din țară, instalat în același hotel. Mai târziu, la acest cazinou era cooptat și ofițerul israelian Fredy Robinson, ce deținea mai multe cazinouri la București, precum *Casino Palace* (*Casa Vernescu*). Birstein mai deținea la Chișinău *Banca Eximbank*, agenția de știri *Interlink*, postul de televiziune *NIT*, postul radio *Serebrenâi Dojdi*, ziarele *Kișinevskie novosti*, *Delovaia gazeta* și *Kommersant Moldovî*, precum și *Academia Internațională de Informatizare*.

Companiile lui Birstein monopolizează documentele de identitate ale populației (până la fabricarea permiselor de conducere auto), precum și importul și exportul la motorină și benzină în Moldova și în Transnistria.

Ex-președintele rus al Transnistriei (teritoriu confiscat de „separațiștii” ruși de la Tiraspol din trupul Moldovei), Igor Ivanov, a instalat puncte sau posturi de grăniceri între Moldova și Transnistria. Astfel, motorina controlată de concernul lui Birstein, este moneda reală de schimb a Republicii Moldova, leului moldovenesc imprimat de același concern al Birstein, *Seabeco*, nefiindu-i recunoscută nici o valoare în afara granițelor sale. Concret, grănicerii instalați

de separatiști la punctele de trecere spre Moldova iau ca taxă, la intrarea sau ieșirea din sau spre Moldova, 10 dolari SUA sau 20 de litri de motorină pentru un automobil și 30 de litri de motorină sau 15 dolari pentru un camion. Acești bani reprezintă o sursă de venituri pentru statul transnistrean al rusofonilor și impulsionează totodată afacerile cu motorină ale lui Birstein¹.

Este acreditată ideea că Boris Birstein îi are la mână pe președinții Moldovei, cărora astfel le dictează chiar politica statului. Acesta a fost cazul președintelui Mircea Snegur, căruia i-a oferit o mare cantitate de motorină, vânzându-o apoi (în numele lui Snegur însă, și cu participarea acestuia la câștig), la un preț mai mare în Suedia și Finlanda. „Așa se explică faptul că l-a putut șantaja în timpul campaniei pentru alegerile prezidențiale din toamna lui 1996 forțându-l să nu intervină în nici un fel în favoarea eliberării grupului de patrioți al lui Ilie Ilașcu, condamnați și deținuți în Transnistria, și pe care evreul Birstein îi consideră antisemiți. Din același motiv nu a intervenit în favoarea grupului Ilașcu nici președintele României, Ion Iliescu, manipulat în această afacere de Alfred Moses, președintele *Comitetului American Evreiesc*... Cum și Moses consideră grupul lui Ilașcu drept un grup de români naționaliști antisemiți, l-a împiedicat pe Iliescu să întreprindă ceva, deși o asemenea intervenție i-ar fi servit în campania electorală.”²

Concernul *Seabeco* deține în Republica Moldova 12 ferme-crescătorii ce produc anual 3.500 de tone de carne de curcan pentru piețele occidentale, realizând astfel un bun profit, căci produsele sunt vândute ca ecologice (circa 10 dolari/kg, în timp ce evreul îi plătea pe muncitorii moldoveni în lei moldovenești la echivalentul de 34 dolari/lună).

Cea mai importantă poziție interlopă a lui Birstein este însă aceea de șef al mafiei moldovenești pentru traficul cu droguri aduse prin Turcia, pentru prostituție și mașini furate din Germania și Austria. Una dintre aceste

¹ Moldovenii, nedispunând de valută, au fost forțați să cumpere motorină spre a trece în sau a veni din Transnistria. Aceasta în timp ce tractoarele moldovenești n-aveau suficientă motorină, importată de la același concern al lui Birstein.

² Traian Romanescu, *op.citat.*

mașini, un Audi 90, i-a fost făcută cadou ministrului de justiție al Moldovei, cu care acesta a fost prins la Viena în 1996. Automobilul fusese furat de mafia moldovenească în orașul Heilbronn din Germania, iar ministrul moldovean avea asupra lui 20.000 de dolari. De fapt, el era un simplu curier al mafiei lui Birstein, în ale cărui afaceri intră și traficul cu moldovence plasate în bordelurile occidentale, afacere practică de toate mafiile est-europene. Ministrul de justiție al Moldovei era folosit de Birstein pentru a aduce banii de la bordelurile din Germania unde moldovencele fuseseră «date la produs». Titlul de ministru de justiție al unei țări de abia ieșită din imperiul sovietic trebuia să facă mai ușoară călătoria cu o mașină furată din Germania și să nu trezească bănuiele cu privire la originea celor 20.000 de dolari, sumă pe care un moldovean de rând nu o câștigă din salariu în toată viața lui.

Încă din timpul președinției lui Mircea Snegur, Boris Birstein a fost numit președinte al Consiliului Economic Superior al Republicii Moldova, în același timp, în ianuarie 1993, ginerele lui Snegur, Artur Gherman, fiind adus la conducerea *Seabeco*, lui Birstein. În acea vreme, ginerele Artur deținea funcția de viceministru însărcinat cu relațiile economice externe. Gruparea Snegur era conectată financiar la afacerea *T.K.L.-Bancosind*. *Bancosind* acorda *T.K.L.* (altă firmă controlată de Birstein) certificate false privind repatrierea valutei pentru producția exportată, iar la rândul ei *Bancosind* primea credite preferențiale în valoare de mai multe milioane de lei moldovenesti din partea statului. *Rosinte Ltd*, cu sediul în Elveția, era firma soră a *T.K.L.*, aparținându-i tot lui Boris Birstein, prin care efectua operațiuni financiare ilegale. *Rosinte Ltd* achiziționa alcool de la Combinatul de șampanie *Cricova*, întocmea documente de expediere a mărfii în Elveția, dar de fapt alcoolul se îmbutea la *Complexul Agroindustrial Chișinău* și se exporta în Rusia. Sumele de bani erau vârsate la *City Bank-SUA*, *Capital Bank-Letonia*, *Banko Espirito Santo-Portugalia* sau erau introduse în cash înapoi în Moldova. Nici în prezent asemenea metode nu au încetat.

De unde această totală penetrare a politicului moldovenesc dinspre israeliano-moldoveanul Birstein?
Răspunsul a fost dat prin dezvoltarea schemei sale:

„Specialist al combinațiilor subterane, magnatul din Toronto poate fi asemuit cu un șahist care joacă în același timp și cu albele și cu negrele. Iată de ce câștigă în toate cazurile, indiferent de rezultatul partidei. În 1991, de exemplu, a fost antrenorul și sponsorul lui Mircea Snegur în prima campanie electorală pentru alegerile președintelui. Tot atunci a finanțat, în paralel, și neprezentarea la meci contrașahistilor. Ca rezultat, Snegur a învins practic fără luptă. În 1996, Birstein i-a susținut concomitent și pe Lucinschi și pe Sangheli. Astfel, victoria unuia dintre cei doi a fost în fond tranșată din start. Tot așa a procedat și în alegerile parlamentare din 1998, când a pariat concomitent și pe Diacov, și pe comuniști. A rămas fidel tacticii sale și, în 2001, când a sprijinit și PCRM, și Alianța Braghis, și formațiunea lui Diacov“. A devenit un apropiat, sponsor și îndrumător secret al lui Vladimir Voronin, actualul președinte al Moldovei, care „s-a cunoscut nemijlocit cu Birstein în septembrie 2000, în zilele când liderul facțiunii parlamentare a comuniștilor se afla la New York, în cadrul unei delegații a Legislativului. Oamenii lui Birstein i-au organizat lui Voronin o vizită în statul Ohio, la hotar cu Canada. Acolo îl așteptau buzunarele pline cu bani, prin care Birstein plătește prietenia cu politicienii. Birstein a mizat încă de atunci pe Voronin și nu s-a înșelat. În prezent, duetul Voronin-Birstein acceptă în preajmă doar două persoane din Republica Moldova: pe Vladimir Kolesnicenko, directorul hotelului *Jolly Alon* [deținut de Birstein] și pe Vladimir Molojen, șeful *Departamentului Tehnologii Informaționale* (departament care, conform unei comisii parlamentare moldovenești a prejudiciat Moldova cu 24 milioane de dolari SUA în favoarea lui Birstein, cu care Molojen a încheiat contracte total dezavantajoase). Cei doi îl însoțesc pe Voronin când merge să se relaxeze în Finlanda sau la Karlovy-Vary, la vânătoare sau la pescuit.“¹

¹ *Jurnal de Chișinău* nr. 218 din 17 octombrie 2003, ce se adaugă că Birstein a întreținut relații asemănătoare și cu ex-președintele moldovean Lucinschi, angajându-i, un timp, fiul la firmele sale, ca și faptul că:

„Birstein a tins mereu să intre în relații cu politicienii moldoveni, care nu l-au respins. Nu fac excepție, în acest sens, nici reprezentanții comuniștilor. La început, când comuniștii abia de se înfiripau, relațiile cu Birstein erau asigurate prin doi generali de

Tot *Jurnal de Chișinău* anunța în februarie 2004 că Boris Birștein a vizitat Republica Moldova la începutul lunii pentru a participa la adunarea generală a acționarilor băncii *Eximbank*, întâlnindu-se totodată, în taină, și cu președintele Vladimir Voronin. Șeful statului moldovean, însoțit de garda de corp, ar fi venit chiar la *Aeroportul Internațional Chișinău* pentru a-l petrece la avion pe Boris Birștein. Cei doi ar fi discutat câteva minute, după care Voronin i-a strâns prietenește mâna lui Birștein, spunându-i la revedere.

Și înainte de întâlnirea cu Putin din martie 2002, Voronin primea indicații de la Birstein, prin oamenii acestuia. Astfel, în drumul său spre summitul de la Odessa din 17 martie, președintele moldovean avea o întrevvedere confidențială, cu persoane din anturajul lui Birstein, Voronin făcând o escala în localitatea Mineralinie Vodi, însoțit de ex-președintele moldovean, Petru Lucinschi, de ex-premierul Andrei Sangheli, dar și de... șeful *Departamentului Tehnologii Informaționale*, Vladimir Molojen, și de șeful hotelului *Jolly Allon*, Vladimir Colesnicenco, (apropiat al primarului Serafim Urechean, a cărei soție are chiar și rude în Israel), atât Vladimir Molojen, cât și Colesnicenco fiind cunoscuți ca figuri cheie în rețeaua de companii din Republica Moldova

poliție, Vadim Mișin, actualul vicepreședinte al Parlamentului, și Vladimir Molojen, «pașaportistul» de bază din Republica Moldova, în prezent șeful *Departamentului Tehnologii Informaționale*...

În acea perioadă, Voronin era simplu prim-secretar al partidului comunistilor, mulțumindu-se cu un oficiu modest de pe str. Mitropolit Dosoftei... Problemele de ordin financiar, în acea perioadă, le soluționau Vadim Mișin, colonelul de poliție Piotr Dimitrov și întreprinzătorul Piotr Șoșev... Pe parcurs, intrând în rol, Voronin a renunțat la mijlocitori. Orice problemă, inclusiv de proprietate, comercială sau financiară, o rezolva de sinestătător. Foștii casieri ai partidului s-au pomenit înlăturați. Știau prea multe. Mișin a fost privat de businessul său, *Fabrica de Tutun și duty-free*. Dimitrov a dispărut fără urme, în stil mafiot. Lui Șoșev i s-a imputat dispariția colegului Dimitrov. Organele de anchetă l-au reținut aproximativ 2 luni și acum nu se mai aude de el. Înlăturându-și coechipierii, Voronin a intrat în relații directe cu Birstein, afacerile căruia prosperă în Republica Moldova, el fiind și sponsorul-lider al comunistilor moldoveni."

a lui Boris Birstein. Aceștia au discutat la Mineralinie-Vodi, în condiții conspirative, evoluțiile politice din Moldova.¹

În ultima săptămână a lui decembrie 2004, *Consiliul Coordonator al Audiovizualului* (CCA) din Moldova lui Voronin îi făcea cadou 10 noi frecvențe holdingului *NIT* al lui Boris Birstein, „în timp ce televiziunea *NIT* a oferit telespectatorilor ditamai cuvântarea președintelui Voronin din ultimul ceas al anului”².

□

În cadrul unui miting maraton al românilor moldoveni împotriva proiectului rusesc de federalizare a republicii Moldova (ceea ce ar însemna și recunoașterea separatistei „Republici Transnistriene” de la Tiraspol), manifestare ce a avut loc în 2003 la Chișinău sub organizarea *Frontului Popular Creștin-Democrat*, participanții au adoptat următoarea declarație „a străzii”:

„Una dintre rețelele mafiote internaționale care a reușit să corupă și să controleze regimurile [moldovenești] Snegur, Lucinschi, Voronin este cea condusă de magnatul canadian Boris Birstein. Afacerea pașapoartelor, în care este implicat Birstein și complicii săi de la Chișinău, este doar unul dintre multiplele cazuri răsunătoare ce au atras recent atenția opiniei publice din țară, dar nu și a organelor competente.”

Ce se întâmplase? În 2001, poliției berlineze nu i-a venit să-și creadă ochilor când a arestat 140 de persoane de culoare, africani și asiatici, dar care s-au legitimat cu pașapoarte... moldovenești necontrafăcute. Fiind interogați, aceștia declarau că au cumpărat pașapoartele cu 1.000 de dolari bucata. Investigațiile derulate apoi la *Departamentul Tehnologii Informaționale* de la Chișinău a demonstrat dispariția a 517 pașapoarte în alb.

Încă din 1993, de la înființarea acestui *Departament*, ziarul *Frontului Popular, Țară*, afirma că el este o afacere bănoasă a tandemului Boris Birstein - expreședintele Mircea Snegur, căci ultimul avea grijă ca Birstein să fie avantajat în sfera economică, iar acesta, în schimb, alimenta conturile bancare ale familiei presiden-

¹ După agenția moldovenească de știri *Flux*.

² *Ziarul de Gardă* (Chișinău), 13 ianuarie 2005.

țiale. În 1996, președintele țării a devenit Petru Lucinschi, preluând relația cu Birstein.

Birstein a transformat într-o mină de aur procesul de pașaportizare a cetățenilor statului Republicii Moldova, după ce a „finanțat” înzestrarea tehnică a celor 40 de centre ale *Departamentului Tehnologii Informaționale*, adică dotându-le cu computere, departament ce a intrat sub controlul său, prin oamenii ce au fost numiți la conducerea sa. În schimbul acestei dotări, printr-un contract încheiat în decembrie 1993, păstrat secret, Birstein a obținut ca Republica Moldova să-i restituie suma totală a investițiilor (pe decontul său), plus un procentaj din veniturile instituției.

Deputații Frontului Popular au aflat că „taxa Birstein” se ridică la 4,5 dolari pentru fiecare unitate de pașaport, buletin de identitate, permis de conducere sau alt document eliberat basarabenilor, de aceea au făcut o interpelare autorităților, întrebând cât plătesc către compania evreului. Răspunsul a fost că numai în 2002, Departamentul i-a transferat lui Birstein 23,96 de milioane de dolari. Presa moldovenească comentează această situație:

„Câte milioane i-au fost transferate în general lui Birstein de-a lungul anilor nu se știe. Cu 24 milioane de dolari pot fi cumpărate 40.000 de computere, la prețul de 600 de dolari unitatea. Birstein nu a livrat nici a 10-a parte din acestea, pentru că *Departamentul* nu are nevoie de atâtea.”

Departamentul Tehnologii Informaționale devenise o superinstituție. Cu anii, domeniul său de activitate s-a extins. Deputații comuniști (finanțați de Birstein și majoritari în parlamentul moldovean) au votat pentru trecerea *Camerei Înregistrării de Stat* de pe lângă Ministerul Justiției în subordinea *Departamentului*, care deținea astfel toată informația referitoare la companiile și organizațiile social-politice care activează în Basarabia. Cu acordul Guvernului, *Departamentul* a creat și implementat sistemul informațional „automatizat” *Registrul de Stat al Populației*, în care sunt stocate informații generale despre toți cetățenii basarabeni, de la naștere până la deces, cetățeni străini aflați temporar pe teritoriul statului și apatrizi, în care sunt trecuți și nou-născuții, ce primesc un

număr de identificare. *Registrul centralizează Cadastrul Economic de Stat, Registrul de Stat al Resurselor Financiare, Registrul Integrat al Unităților de Drept și Registrul de Stat al Bunurilor Imobile*. Banca de date urmează să conțină și amprentele digitale ale tuturor cetățenilor. O uriașă bază de date la dispoziția *Mossad* sau a *FSB*.

Când directorul adjunct al *Departamentului Tehnologii Informaționale*, Piotr Dimitrov a dispărut fiind răpit în stil mafiot în august 2002 din fața casei, ziarele de la Chișinău scriau că acesta derula afaceri de proporții cu alcool și țigări în parteneriat cu directorul general al *Departamentului*, Vladimir Molojen, și cu vicepreședintele comunist al Parlamentului, generalul Vadim Mișin, toți trei fiind conduși de Boris Birstein. Dealtfel, analiștii politici de la Chișinău arată că însuși *Proiectul Partidului Comuniștilor* din Republica Moldova este creat tot de Birstein.

Birstein a fost căutat fără succes de către FBI pentru spălare de bani și trafic de persoane, în timp ce opera sa de menținere a unei clase politice obediente în Moldova, și de împănare a acestei mici țări românești cu agentură mixtă *Mossad-FSB* este desăvârșită, astfel ca să se poate proceda la noua etapă: consolidarea poziției internaționale a „Republicii Transnistriene” și penetrarea cu contingente ale mafiei ruso-evreiești a României. Reamintim că încă din 28 iulie 1993 ziarul rus *Izvestia* deconspira că Birstein a fost agent dublu, *Mossad* și KGB, iar un site rusesc (www.warweb.ru) arată că el se ocupa de racolarea agenților pentru KGB, după 1991 făcând același serviciu pentru FSB (serviciul secret al Federației Ruse). Deținând în mâinile sale „afacerea” actelor de identitate ale cetățenilor Moldovei, el a reușit perfectă legendare a numeroși mafioți și agenți străini. În acest scenariu apare dinspre Rusia așa zisul plan Belkowski, care oferă României unirea cu Republica Moldova, la schimbul recunoașterii independenței și statalității „Republicii Transnistriene”. De altfel, Birstein a încercat să intre și direct în România. Iată un extras dintr-un notă informativă românească: „Boris Birstein, cetățean canadian și moldovean, de origine evreu, Vitalie Usturoi, reprezentant al *Agenciei de Stat a Complexelor Federale a Federației Ruse* și Naumov Valdimir Andreevici, oficial din cadrul aceleiași agenții sunt

interesați în achiziționarea unui pachet semnificativ de acțiuni la SC Rafo SA. Acțiunile celor menționați sunt coordonate de Iuri Ustinov. Toți cei menționați sunt cadre sau legături ale serviciilor de informații ruse. Iuri Ustinov și cei în cauză au luat în considerare și folosirea unor oameni de afaceri romani, ca intermediari, paravan sau/și parteneri.”¹

Că Birstein menține o permanentă legătură cu comuniștii lui Voronin (deși sunt separați declarativ de problema transnistreană, unde comuniștii erau vânați de autorități), o dovedește și următorul eveniment:

„La 25 august 1999, în orașul canadian Toronto, a avut loc nunta fiului lui Boris Birstein, bun prilej pentru o adunare a fărtașilor. În calitate de oaspeți la această nuntă au fost Mircea Snegur, ex-președintele R. Moldova, președinte al PRCM, Nicolae Andronic, pe atunci prim-viceprim-ministru în guvernul Sturza, vicepreședinte al PRCM, Vadim Mișin, membru al Partidului Comuniștilor din R. Moldova, în prezent vicepreședinte al Parlamentului, alte câteva persoane din filiera grupării moscovite mafiote *Solntevskaia*, una dintre cele mai puternice rețele din Rusia coordonate de ofițeri de informații. În realitate, adunarea a fost o reuniune criminală, iar nunta a fost doar un pretext de aranjat noi afaceri. Obiectul discuțiilor a fost, nici mai mult, nici mai puțin, situația social-politică din R. Moldova, unde cei din *Solntevskaia*² au interese mari.

Imediat după această «nuntă», la sfârșitul lunii septembrie 1999, Victor Catan (PRCM), ministru al Afacerilor Interne,

¹ Un nume asociat acestei afaceri este și evreul Marian Moscovici, „avocat de afaceri” din Ploiești, implicat în crearea *Centrului de Afaceri Româno-Rus* (Ziua din 27 mai 2005). Privind afacerea de preluare de către un grup „ruso”-israelian a rafinării Rafo în perioada 2005-2006 a se vedea cap. *Mossad-ul și oligarhii ruși evrei, înscriși pentru rafinăriile românești*, în lucrarea *Politica filo-sionistă a României*. Din sub cap. *Cotrocenii schimbă proprietarii RAFO* reiese că „și soțul Elenei Udrea, șefa cancelariei prezidențiale în acea vreme, avea de ceva vreme unele afaceri petroliere cu «rușii» de pe lângă RAFO, prin moldoveanul Vitali Usturoi, «vârful de lance al mafiei ruse»”.

² Organizație „rusă”, cunoscută și ca *Solntsevo*, condusă de Serghei Michailov, ce acționează în Rusia, Moldova și Transnistria.

sub un fals pretext, îl demite pe generalul Nicolae Alexei, șeful *Departamentului pentru Combaterea Crimei Organizate și Corupției*, a cărei activitate și mai ales ieșiri publice i-au creat o popularitate care amenință interesele de afaceri ale clanurilor politico-mafiote. În februarie 2000, grupările lui Snegur, Diacov, Voronin și Matei s-au coalizat și au votat pentru demiterea lui Iurie Roșca din funcția de vicepreședinte al Parlamentului, iar în locul lui este ales Vadim Misin...¹

Birstein n-a aprobat „revoluția viței-de-vie”, „revoluția portocalie” pentru Moldova vinicolă

Alegerile Parlamentare din Moldova de la 6 martie 2005 promiteau să se transforme într-un fel nou de „revoluție portocalie”, marca Söros, ca și în Ucraina, ce trebuia să se numească și „revoluția viței de vie”. La începutul lunii februarie 2005, unul dintre jucătorii politici importanți, primarul Chișinăului, Serafim Urechean avea o întrevedere cu renumitul „om de afaceri” Boris Birstein, care vizita Chișinăul în perioada 28 ianuarie - 4 februarie 2005.

„Ori de câte ori magnatul din Toronto sosește la Chișinău - scriau cu această ocazie analiștii moldoveni -, pe scena politică sau pe piața financiară din Moldova urmează mutări demne de luat în seamă, ceea ce s-a petrecut și cu ocazia ultimei șederi a lui Birstein în capitala Republicii Moldova. Prezența lui Boris Birstein în Republica Moldova a pus dintr-odată în mișcare mai multe forțe politice care păreau ori paralizate până de curând, sau aflate în conservare, mai bine zis. Presei nu i-a scăpat faptul că Birstein s-a întreținut după ușile temeinic capitonate, cu mai multe VIP-uri politice, precum Vladimir Voronin, Mircea Snegur, Petru Lucinschi, Serafim Urechean, Ion Guțu și alții.

¹ *Basarabia la răscruce*, 2001; lucrare realizată de un grup de tineri basarabeni, absolvenți ai unor facultăți de jurnalistică, științe politice și economice, postată la adresa <http://intelnet.8m.net>. Lucrarea este foarte documentată, un adevărat „armaghedon” al corupției moldovenești, ce identifică în Birstein „un agent al unei puternice mafii evreiești”.

În cadrul întâlnirii secrete cu președintele Voronin și cu liderii grupului parlamentar al comuniștilor, Birstein a primit asigurări că în urma redistribuirii proprietății din Republica Moldova, interesele sale nu vor fi atinse. Asigurările date de comuniști s-au referit și la eventualitatea privatizării companiei de stat *Moldtelecom*. În cadrul întâlnirii respective, Boris Birstein s-a pronunțat pentru formarea unui bloc politic unic de centru care să fie condus de actualul primar al Chișinăului.

După discuțiile avute cu Serafim Urechean..., Birstein a ajuns la concluzia că ar fi mai bine dacă se vor crea două blocuri politice pentru alegerile anticipate: primul de centru-dreapta (Urechean - Snegur), și al doilea de centru-stânga (Diacov, Braghiș, Guțu, Nantoi).

La doar 24 de ore după plecarea lui Birstein din Moldova, a fost creat ca prin miracol primul bloc electoral compus din Diacov și Braghiș. Aceștia, până nu demult în aparență dușmani, care s-au cotoșit reciproc vreo doi ani de zile, nu numai că s-au împăcat peste noapte, ci au și format grăbiți o nouă familie politică. „Alianța Independenților” („Alianța Braghiș”) diriguată de Urechean, de care s-a lipit necondiționat *Forumul Democrat*, constituit din formațiunile ce au capotat lamentabil în alegerile din 25 februarie anul trecut și Uniunea Social-Democrată, creată din Partidul Democrat al lui Diacov-Andronic și gruparea lui Braghiș sunt, în realitate, două structuri complementare.”¹

Astfel că în afară de comuniștii lui Voronin (vechii parteneri clandestini ai lui Birstein), apărea o nouă grupare politică care să se opună patrioților moldoveni din Partidul Popular Creștin-Democrat al lui Iurie Roșca, pe care Birstein îi urăște, și care mizau deșart pe sprijinul lui George Sörös.

Această nouă formațiune, *Alianța Braghiș*, îl are ca important lider pe un om al evreilor, primarul Chișinăului Urechean, care fusese vizitat chiar și de actualul premier israelian, Ehud Olmert, pe vremea când acesta era primar al Ierusalimului. Fiind căsătorit cu Tatiana Marcenco, ale cărei rude sunt stabilite în Israel, Urechean are relații strânse cu cercurile de afaceri din Israel și din alte state. Este vorba întâi de toate de Boris Birstein, cu ale cărui structuri

¹ după site-ul moldovenesc:
<http://elections2005.prodemo.md>.

comerciale locale colaborează din plin. Se află în relații prietenești și de afaceri cu persoana de încredere a lui Birstein, Vladimir Coleșnicenco, care deține funcțiile de director general al hotelului *Jolly Allon*, copreședinte al *EximBank* și *Trimol Group*. Urechean este și membru al așa-numitei filiale a *Academiei Internaționale de Informatică*, create de același Birstein. Dintre oamenii de afaceri care activează în Republica Moldova Urechean este strâns legat de cei evrei: cu Iacov Tihman, director general al întreprinderii *Vitanta Intravest* și cu Boris Gerșcovici, director general al societății *Moldiz*. A avut raporturi deosebite cu A. Tendler, fost președinte al firmei *Senator Charters*, ce controla cursa aeriană Chișinău - Tel Aviv, mort în circumstanțe neelucidate în toamna lui 1999.

De numele lui Urechean este legat scandalul cu firma off-shore *Prosper National*, ale cărei interese în Republica Moldova le reprezenta cetățeanul israelian Vadim Ghersberg, originar din Ucraina. În 1996 firma respectivă și-a propus serviciile pentru organizarea unui fond de investiții moldo-israelian, prezentând în calitate de garanții niște angajamente financiare ale unor bănci inexistente, care erau înregistrate în Cipru și Insulele Virgine Britanice, precum și niște garanții de plată expirate din partea băncii israeliene *Hapoalim*. S. Urechean menține contacte și cu reprezentanții corporației *Africa-Israel*, condusă de Lev Levaev (Leviev), evreu rus, cetățean al Israelului, Belgiei, Indiei și Angolei, care se ocupă de extracția aurului și a diamantelor, precum și de vânzarea armamentului. Din anii '90 Lev, evreu Lubavici sprijinit de comunitate, s-a axat și pe afaceri imobiliare ce le-a dezvoltat în România (precum AFI Cotroceni), ca și în Ungaria sau Ucraina.

La începutul lui februarie 2005, la Chișinău s-a aflat reprezentantul *Interpol* pentru Republica Moldova și România, Paulo Sartori, care investiga implicarea Primăriei Chișinău, adică a lui Urechean, în spălarea banilor mafiei italiene prin intermediul firmei *Todini Construzioni*, Urechean făcând afaceri de tip mafiot pe scară largă cu cetățeanul italian, originar din România, Paul Brener, un evreu care în România netezea afacerile Cosa Nostra (a se vedea capitolul 7, despre Cazinouri).

Rezultatul alegerilor a împărțit locurile în Parlament în defavoarea popularilor:

- *Partidul Comuniștilor* - 56 de mandate;
- *Blocul Moldova Democrată (Alianța Independenților sau Alianța Braghiș-Urechean)* - 34 de mandate;
- *Partidul Popular Creștin Democrat* - 11 mandate.

Naționaliștii urâți de Birstein pierduseră, iar susținerea promisă de fundațiile lui Sörös fusese mai degrabă declarativă, în timp ce banii lui Birstein merseseră din plin la adversarii popularilor lui Roșca, pe care oricum Birstein îl hăituisese cu procese și sechestrul asupra bunurilor sale. Dacă în Ucraina, unde Lușcenko se lăudase cu parteneriatul său cu evreii, care îi va asigura câștigarea puterii, Sörös investise fără rezerve, același Sörös îi abandonase pe moldovenii jucătorilor mafioți ale co-etnicilor săi evrei, conduse de Birstein.

Iată un comentariu de presă moldovenesc din zilele de după alegerile din 6 martie 2005:

„Cu toate zdruncinările, fără de care nu trece nici o campanie electorală, trebuie să constatăm ca actuala campanie a fost destul de liniștită. Și, cel mai important, a trecut fără demonstrații în strada și revoluții, despre care s-a vorbit mult până la alegeri. Spre dezamăgirea multor ziaristi străini, care au venit la Chișinău să filmeze show-ul politic postelectoral, în piața centrală a Chișinăului luni, 7 martie, era liniște și pace. Câteva camere de luat vederi filmau piața goală, simbol al faptului că «*revoluția viței-de-vie*» se anulează.”¹

Concluzia firească este că nici pro-democraticul Sörös nu-i atacă pe comuniștii rusofoni, atunci când aceștia au în spate evrei sau interese de afaceri israeliene.

Transnistria separatistă

Serviciile secrete occidentale au constatat că aproape toți șefii celor circa 40 de grupări mafioți „rusești” (din spațiul ex-sovietic, așa cum este și Boris Birstein), ca și cei ai mafiei poloneze, ungurești, slovace

¹ comentariu politic al agenției *Intofag*: „Alegerile au trecut. Trăiască Alegerile?!”.

etc., au pașapoarte israeliene, cu care pot circula fără probleme în toată lumea, deoarece toți sunt, de fapt, evrei. Aceste grupări mafioate au împărțit între ele activitatea interlopă a Rusiei și a Europei de Est, mulți dintre șefi - care trăiesc ascunși sub identități false - fiind totodată foști membri ai KGB-ului, capabili de orice crimă imaginabilă. Un raport al Poliției elvețiene îl vizează pe Boris Birstein într-un dosar de spălare de bani, în care principalul acuzat este Serghei Mihailov, calificat de poliția rusă drept lider al renumitei grupări *Solntevskaia*.

În 1998, unul din șefii supremi ai mafiei ruse era israelianul Jakob Benjaminowich (Veniaminovici) Jusbaschew, cu reședința în Tel-Aviv Israel, și cu «centrala» de direcție a «operațiunilor» din Europa la Berlin, sub acoperirea firmei germane de import-export *Alex*. Toți șefii mafiei ruse și-au cumpărat vile și își depun banii în băncile din paradisurile financiare, îndeosebi din Cipru, Boris Birstein, ocupându-se cu spălarea banilor acestor mafioți, pe care i-a băgat în circuitul bancar mondial în numele concernului său moldovenesc *Seabaco*. Banii obținuți din traficul cu narcotice, cu femei, cu mașini furate etc. au ajuns «curățați» în conturi secrete din Elveția, după ce Birstein, respectiv compania sa *Seabaco*, și-a reținut un procentajul convenit drept comision.

Acest sovieto-lituaniano-israeliano-canadiano-moldovean Birstein ar fi fost, în 1992, conform aceluiași informații deținute de serviciile occidentale, artizanul, apoi „mediatorul” crizei ce a dus la dezlipirea «*Republicii Transnistriene*» a lui Igor Smirnov de Republica Moldova, folosind ca prim mijloc în acest scop mituirea fostului general rus Alexandr Ruțkoi, ce a funcționat până în 1993 ca vicepreședinte al Rusiei, nr.2 după Boris Elțin.

Republica Transnistreană este singura regiune din fosta Uniune Sovietică unde a rămas la putere un „regim iudeo-comunist”, Igor Smirnov fiind numai o „vitrină ru-sească a evreimii internaționale care, folosindu-se de super-capitalismului bancar, încearcă să mențină un regim comunist embrionar, capabil oricând (printr-un imens potențial militar), funcție de interesele internaționale ale oculte, să renască un nou tip al fostei Uniuni Sovietice, sub masca socialismului democratic. Sub jugul lui Birstein și al lui Smirnov, anticomuniștii de tipul grupului naționaliș-

tilor români moldoveni ai lui Ilașcu au fost și sunt ținuți în închisoare, sfidând decizia OSCE” (Traian Romanescu, *op.citat.*).

Această *Republică Transnistreană* („Pridniestrovie Moldavskaya Republika”) ar fi fost gândită, la un moment dat, de către evreimea mandatară a lui Birstein, ca o potențială bază ce ar urma să fie utilizată în cadrul unui posibil război civil în Moldova sau, când ar veni momentul, chiar pentru invadarea Ucrainei și a Rusiei însăși, pe de o parte, sau a României, pe de altă parte, în încercarea de a res-taura, sub o formă nouă, fostul imperiu iudeo-sovietic, sub pretextul (destul de corect) al apărării Rusiei contra extinderii militare către est a NATO prin înglobarea României, Poloniei, Ungariei și Cehiei. Aceste conflicte ar putea aduce o nouă destabilizare mondială, ce ar contribui la acceptarea rapidă de către statele lumii a unei noi ordini mondiale atotstăpânitoare, în care conducătorii absoluți să fie tocmai conspiratorii.

Conform datelor deținute de serviciile secrete americane și germane, încă din anul 1991, în această Republică Transnistreană, a fost creat un formidabil depozit de armament, inclusiv armament nuclear, suficient pentru a înarma, echipa și trimite în luptă un milion de soldați. Acest armament este ascuns într-un sistem de tunele ce însumează sute de kilometri, sistem construit încă de pe timpul lui Stalin și Brejnev în subteranele create prin scoaterea nisipului necesar construcțiilor și fortificațiilor militare. În aceste tuneluri a fost adus armamentul tuturor trupelor sovietice retrase din Ungaria, Cehoslovacia și Polonia, armament căruia, după anul 1994, i s-au adăugat și armamentul și muniția trupelor sovietice de ocupație din Germania de Est, trupe care numărau peste 500.000 de oameni, dotați cu cel mai bun armament sovietic și pregătiți pentru invadarea Germaniei și a Europei occidentale. (După prăbușirea comunismului și retragerea trupelor sovietice din Germania, cea mai mare parte a armamentului acestor trupe, inclusiv proiectilele și rachetele atomice cu o rază de acțiune de până la 600 de kilometri, au fost transferate în amintitul sistem de tuneluri din Transnistria. Circa 5.000 de trenuri de transport le-au adus și pus sub paza Armatei a 14-a sovietică, mai târziu rusă, comandată până în anul 1999 de generalul rus Alexandr Lebed, devenit apoi șeful Consiliului de Securitate al lui Boris Elțin. Lebed a contribuit la secesiunea Transnistriei de Moldova, apărând „Republica” creată de intrigile

evreului Boris Birstein și ale lui Alexandr Ruțkoi. De altfel, Birstein are relații speciale cu tot *establishmentul* comunist al fostei Uniuni Sovietice, inclusiv KGB.)

Armata a 14-a rusă¹, sub generalul Lebed (cel ce a amenințat că într-o oră ajunge cu armata la București), a făcut tot ce a putut pentru ca uriașul depozit de armament, evaluat de serviciile secrete la circa 160 de miliarde de dolari, să nu cadă în mâinile naționaliștilor români moldoveni. În tunelurile depozitului secret de armament a fost adus și unul din cele mai performante tancuri rusești, *T-95*, care era unul din cele mai bune din lume, superior atât tancului german *Leopard II* cât și tancului american *Abrams*. Este vorba de un colos de 100 de tone, construit dintr-un aliaj metalic practic indestructibil și dotat cu un tun de 140 mm, ale cărui proiectile au fost proiectate să distrugă dintr-o singură lovitură un tanc occidental.

În această vânzoleală de interese apare și un episod în care este suspectată implicarea Mossad-ului chiar, serviciul de informații externe al Israelului, căci ziarul rusesc *Izvestia* l-a „deconspirat” pe Boris Birstein ca agent Mossad.

În anii dinaintea conflictului armat dintre Republica Moldova și Transnistria separatistă, atât arhiva dosarelor informative ale GRU cât și cea a KGB (servicii secrete ale URSS) au fost mutate de la Chișinău la Tiraspol. Arhiva GRU era păzită de Armata a 14-a, iar cea a KGB de către ofițeri locali. Cu puțin timp înaintea izbucnirii conflictului armat din 1992, arhiva KGB a fost cucerită de către separatiști lui Birstein, cu ajutorul trupelor paramilitare proaspăt înarmate din depozitul rusesc de la Colbasna. Nu se știe ce s-a întâmplat cu cele două arhive, deși se vehiculează versiunea unor transporturi secrete către Moscova. Cert este că detalii și informații din arhiva locală a KGB au apărut integral în presa din Tiraspol cât și în presa moscovită,

¹ În 1992 președintele rus Elțin a emis un decret ilegal prin care Armata a 14-a a U.R.S.S., cu tot cu arsenalul militar, a trecut sub jurisdicția Federației Ruse. Decretul este considerat ilegal și contravine acordurilor de constituire a Comunității Statelor Independente (CSI), deoarece toate proprietățile fostei Uniuni Sovietice ce se găseau pe teritoriul republicilor unionale trebuia să treacă în posesia acestor republici, respectiv a Republicii Moldova.

folosite chiar și de către fostul comandant al Armatei a 14-a, un evreu pe nume Mikhail Bergman, „comandant militar al Tiraspolului“.

Deși este legată declarativ de simbolurile comuniste, Transnistria este destul de capitalistă, cele mai importante întreprinderi ale acesteia, reprezentate de fabricile complexului militar industrial, fiind chiar privatizate. Astfel, combinatul metalurgic de la Râbnița, *MMZ*, obiectiv strategic al „republicii“ (un mastodont industrial cu 4 mii de angajați, acuzat în repetate rânduri că produce armament și spală mari sume de bani în Occident) a fost preluat de firmele *off-shore EIM Consulting* și *Rumney Trust*, înregistrate în Liechtenstein pe numele unor persoane paravan. Și celelalte „obiective economice“ transnistriene importante sunt ascunse în spatele unor firme paravan din Elveția, Cipru și alte paradisuri fiscale, dar cercetările au scos la iveală legături ale acestor firme cu mai multe grupuri legate de crima organizată a „mafiei ruse“ (organizația *Solntevskaia*, sau *Solntsevo*, condusă Serghei Michailov și subordonată lui Boris Birstein) și de ex-și ai serviciilor secrete sovietice.

Transnistria este totuși caracterizată de situațiile de monopol în afaceri, firma *Sheriff* controlând tot ce este mai important în afaceri, la rândul ei fiind controlată de către familia președintelui transnistrean Igor Smirnov. În general, întreprinderile din Transnistria ajung într-o stare economică proastă, sunt privatizate către firme *off-shore* înregistrate pe numele unor oameni de paie, în spatele cărora stă o putere ascunsă.

Modul în care se prezintă economia Transnistreană, îi îndreptățește recent pe reporterii de investigații Ștefan Cîndea și Sorin Ozon, pentru motive bazate pe o bună documentare la fața locului, să denumească Transnistria drept *Gangsta's paradise*¹, amintind totodată că printre oamenii politici este folosită sintagma „*Transnistria, gaura neagră a*

¹ într-o investigație jurnalistică din vara lui 2006 a *Centrului Român pentru Jurnalism de Investigații* finanțată în cadrul proiectului *Scoop* (prin *Asociația Jurnaliștilor de Investigație* danezi - FUJ) și de către organizația *Small Arms Survey* de la Geneva.

Europei”, deoarece aceasta este de fapt „o plasă de interese economice și de crimă organizată bine conturate... și păzită cu arma în mână”, Smirnov și ministrul securității interne Antiufeev fiind doar intermediari sau administratori ai grupărilor de crimă organizată structurate sub forma unui stat.

Dincolo de certele interese strategice ale Federației Ruse în Transnistria, prin prezența militară, s-a observat prezența ca „investitori” a reprezentanților unor grupări apropiate de rețelele de trafic internațional cu stupefiante, în general a mafiei „ruse” sau „eurasiatice”, condusă de etnici evrei. Astfel, conform datelor oficiale, „pe teritoriul Transnistriei se ascund aproape 500 de membri ai lumii interlope din Moldova, Ucraina și statele din jur”. Unii sunt dați în urmărire pentru crimă, alții pentru operațiuni de extorcare, proxenetism sau răpire. În afara răpirilor mafioate (mai multe cazuri în ultimii ani în care afaceriști străini au fost răpiți din Moldova sau Ucraina și sechestrați în Tiraspol sau Râbnici, timp în care familia acestora trebuia să-i răscumpere pentru sute de mii de dolari), în ultimii trei ani au fost înregistrate aproape 200 de rețineri ale polițiștilor moldoveni pe teritoriul Transnistriei. Unul din cazurile acestea s-a petrecut în iunie 2006, când 5 ofițeri de poliție din Bender (Tighina) au fost reținuți la Tiraspol, sub acuzația că fotografiază ilegal și pregătesc răpirea unui om politic transnistrian. În realitate, polițiștii moldoveni lucrau cu știința separatiștilor la un caz de urmărire al capului unei grupări de traficanți cu prostituate de lux, Alexandru Covali, poreclit Salun, care dirijează de la Tiraspol exportul ilegal de femei și minore racolate din Moldova, Ucraina și Transnistria către Occident, cât și spre România, mai ales către cluburile de noapte din Timișoara.

În republica separatistă fac afaceri grupări importante asociate crimei organizate, precum grupurile reprezentate de Alisher Usmanov, un oligarh rus; oameni de afaceri în legătură cu evreul Semion Mogilevich, boss-ul crimei organizate din Rusia, sau cu Gafur Rachimov și Serghei Michailov; conglomeratele *Dynamo*, *Smart Group* și *Privat Group*, aflate sub controlul unor oligarhi ucrainieni și ruși. Grupărilor lui Mogilevich și grupării din Odessa a lui Angert, alt evreu, li se adaugă afacerile grupării *Solntsevo*.

Tot aici este, de asemenea, paradisul negustorului de arme Victor Bout, a cărui firmă, *Sky Air* (derivată din firmamamă *Air Service Charter*) a fost folosită de cunoscutul traficant israelian de arme Shimon Nahor (Herșcovici), pentru a transporta arme de la București¹. Investigațiile reporterilor Câdea și Ozon conduc la concluzia că în Transnistria „au apărut ca investitori personaje care fac legătura în SUA între Cosa Nostra și grupări criminale din Israel”.

Dar să vedeam despre ce „investitori” este vorba:

Rodolphe Lucien Evangelisti (care îl folosește ca paravan în Transnistria pe Tsitsekkos Michalis) este un „afacelist ucrainean” care folosește în firmele ce le-a creat compania *Homeric Limited* din Isle of Man, paradis financiar preferat de mafia evreiască „rusă”.

Homeric Ltd este însă deținută la rândul ei de o firmă mamă, *International Company Services Ltd (ICS Ltd)* din aceeași Isle of Man, firmă ce a fost folosită în două episoade importante din istoria recentă a mafiei „ruso-evreiești”: în cazul spălării de bani în care s-a implicat fostul premier ucrainean Pavlo Lazarenko și în celebrul caz de spălare de bani prin *Bank of New York*. În cazul lui Lazarenko este vorba de 100 de milioane de dolari, iar în cazul *Bank of New York* (în care artizan este un alt evreu, Peter Berlin) este vorba de miliardele de dolari proveniți de la „mafia rusă”, în special de la liderul acesteia, evreul Semion Mogilevich și de la gruparea moscovită *Solntsevo*.

Un alt lider al acestei lumii interlope dominate de Boris Birstein, Alisher Usmanov, are o înaltă pregătire (a urmat *Institutul pentru Relații Internaționale* de la Moscova), dar cariera sa din domeniul crimei organizate începe dinainte de vârsta de 30 de ani. În închisoarea făcută în anii '80 a stabilit contacte importante cu lumea interlopă, în frunte cu evreul Gafur Rachimov, figură centrală a crimei organizate din Rusia și Asia Centrală. Rachimov i-a făcut

¹ După unele surse, și „Afacerea Țigaretă II din 16-17 aprilie 1998, ce a fost pe prima pagina a mass mediei luni întregi, a fost pusă la punct de patronul firmei *Valeologia* (Chișinău), Vitalie Ustroi (zis Usturoi, fost ofițer al GRU sovietic, ofițer *spetznaz*, mâna dreaptă în România a mafiotului rus Boris Birstein), Victor Bout, Alexandru Docmanov, și col. Truțulescu, la Galați cu câteva săptămâni mai devreme”.

legătura cu altă figură legendară a mafiei ruse, Serghei Michailov, și gruparea *Solntsevo* din Moscova.

Conform rapoartelor serviciilor secrete străine, Usmanov a început să fie controlat de către aceste grupări de crimă organizată, pentru a organiza operațiuni ample de spălare de bani și pentru a intermedia contactele cu serviciile secrete rusești.

Alt lider mafirot zonal (Odessa-Tiraspol) este Alexander Angert, tot un evreu, poreclit Angel. Angert face nave-ta între Odessa și Londra, unde a înregistrat mai multe firme, și este asociat cu gruparea condusă de ex-ofițerul KGB, Alexander Zhukov, arestat în urmă cu mai mulți ani pentru trafic internațional de armament. Gruparea lui Angert controlează portul Ilichevsk și comerțul cu produse petroliere și este implicată în asasinat la comandă și operațiuni de extorcare.

Judah în Transnistria. La începutul anului 2005, compania americană *Hertz Investment Group* a cumpărat fabrica de textile de la Tiraspol, *Odema*, pentru numai 1,3 milioane de dolari. Compania îi aparține evreului Judah Hertz, având adresa în Santa Monica, California, și are ca obiect de activitate afacerile imobiliare. Cercetând trecutul lui Judah Hertz, reporterii speciali ai *Centrului de Jurnalism de Investigații* au descoperit că acesta este acuzat de legături cu crima organizată în SUA, mai ales cu familia ale *Cosa Nostra* și cu traficantii de droguri israelieni¹.

Comisia de licențiere în jocuri de noroc a statului Nevada, verificându-i trecutul, l-a acuzat pe Hertz că urma să investească în cazinouri banii unor intermediari ai lui Jacob Orgad (alt evreu, care a organizat o vastă rețea de trafic cu pastile de *Ecstasy* către SUA) și ai clanului Bachsihan, o temută organizație de trafic cu stupefiante. Conform DEA (*Drug Enforcement Administration*) trafi-

¹ Hertz a încercat să intre în 2000 pe piața jocurilor de noroc din Nevada, așa că a trebuit să ceară o licență statului Nevada pentru a putea cumpăra trei cazinouri în Reno. Comisia de licențiere a angajat detectivi care să caute eventuale legături ale solicitantului cu crima organizată. Comisia de control a descoperit astfel că Hertz are legături cu traficantul de *Ecstasy* Jacob Orgad, figură marcantă a lumii interlope, care este închis, fiind acuzat că a distribuit cocaină pentru familiile mafioate Gambino și Escobar.

canții israelieni cu legături cu mafia rusă, sunt prima sursă de contrabandă cu *Ecstasy* înspre Statele Unite. „Este cu atât mai interesantă investiția lui Hertz în Transnistria - conchid reporterii de investigații Cădea și Ozon -, cu cât acesta nu o anunță pe nici unul dintre site-urile sale. În plus, el nu deține nici o afacere în domeniul textilelor“. După episodul licenței din Nevada, Hertz a continuat să investească exclusiv în imobiliare, ajungând să dețină 25% din piața spațiilor de birouri de clasa A din New Orleans.

»

După ce în 2003 a insistat asupra planului federalizării Republicii Moldova, plan ce a reușit să îi sperie până și pe moldovenii comuniști, de regulă filo-ruși și anti-români, în 2004 conducerea de la Moscova a conceput un nou plan menit să atragă sprijinul României și chiar păcălirea Europei, care ceruse în repetate rânduri retragerea armamentului rusesc de la Tiraspol, concomitent cu nerecunoașterea Transnistriei ca stat. Dar acest nou plan a venit acum de la „evreii de la Moscova“, care au propus nici mai mult nici mai puțin decât preluarea Moldovei de către România.

Parcă pentru a se disculpa după ce a lovit în ultimii ani în mafia magnaților ruși evrei, din anul 2004 președintele rus Vladimir Putin a dat guvernarea Rusiei pe mâna unei echipe evreiești, în frunte cu prim-ministrul Mihail Fradkov, ceea ce a atras satisfacția publică a *Congresului Evreiesc Rus*, exprimată de liderul evreu Evgheni Satanovschi. Un alt membru al noii echipe evreiești de la Kremlin, Stanislav Belkowski, președinte al *Institutului de Strategie Națională* al Federației Ruse, este cel care a făcut în numele lui Putin propunerea ca România să preia teritoriul Moldovei, dacă recunoaște statutul Republicii Transnistriene, un stat comunist cu trupe și armament rusesc la noua sa graniță de răsărit. Românii li s-a oferit chiar și restituirea tezaurului de aur păstrat de ruși de aproape un secol, iar Belkowski a venit personal la București, în iunie 2004, pentru a convinge clasa politică și presa românească de generozitatea ofertei Moscovei. Tot în iunie 2004 s-a mai implicat în negocierile pentru recunoașterea Republicii Transnistriene, direct cu Voronin, și Solomon Passy, ministrul de Externe evreu al Bulgariei, mai apoi angajat al

unei firme „britanice“ (evreiești) de construcții, *Equest Balkan Properties*, care deținea și *Moldova Mall* din Iași, ca și alte imobiliare românești (a se vedea sub-capitolul *Imobile, mall-uri și șosele*).

Planul Belkowski ar fi transformat, însă, în graba înfăptuirii, și imensa agentură a lui Birstein (mafie rusă-*Mossad-FSB*) în cetățeni români și, poate, mai apoi, europeni.

MOSSADUL NU DOARME

„Nu degeaba evreii sunt cotați ca «națiune-spion» ...Potrivit religiei și legăturilor de sânge, oricare evreu, indiferent unde s-ar afla pe glob și ce fel de cetățenie poartă, are obligația să ajute statul israelian și serviciile sale secrete.“

(Florian Gârz, fost secretar

C.S.A.T.)

Israelieni pentru evidența românilor

O afacere în valoare inițială de 33 milioane de dolari a picat în brațele israeliencei Tonya Halpern - prin firma sa *M.T.IL.ROM* -, afacere făcută pe seama bugetului statului român. Este vorba de evidența populației României și eliberarea *Carnetelor de Identitate* către cetățenii români. În lucrarea anterioară au fost redată câteva date despre Tonya, instalată de *Mossad* în România dinaintea de anul 1989.

Legăturile familiei Halpern (sau Halperin) cu principalul serviciu secret israelian, *Mossad*-ul, sunt relevate de performanța unui membru al acesteia, anume a lui Isser Harel, care în perioada 1942-1963 a funcționat ca director general al *Mossad*-ului. Numele său real era Isser Halpern și s-a născut în 1922 la Vitebak, emigrând la vârsta de 17 ani în Palestina (viitorul Israel)¹.

„Preschimbarea buletinelor de identitate a celor peste 19 milioane de români în vârstă de peste 14 ani este o afacere evaluată la circa 2.000 miliarde lei. De această operațiune se ocupă un SRL care nu a derulat niciodată o afacere cu o asemenea anvergură și în acest domeniu. De ce a fost aleasă această firmă, de ce Poliția refuză să vorbească despre această afacere?“, scria săptămânalul *Capital* în ianuarie 1997, referindu-se la SRL-ul Tonyei Halpern.

¹ ajuns în Palestina, Halpern-Harel s-a angajat în garda civilă palestiniană, a activat ca agent în *Hagana* evreiască, precum, mai apoi, și în serviciul de securitate internă israeliană *Shin Beth*, ajungând la conducerea acestuia, apoi a serviciului extern israelian, adică a *Mossad*-ului, continuând totodată să coordoneze *Shin-Beth*.

Programul SNIEP (*Sistem Național Informatizat de Evidență a Populației*) a fost demarat de guvernul lui Petre Roman, pe ultima sută de metri de viață, în plină demarare și desfășurare a „mineradei” de la sfârșitul anului 1991. În martie 1992 aplicarea programului revine din partea *Ministerului de Interne* companiei de stat *ICE FELIX* București. Dar, surpriză, aceasta cedează operațiunea (implicat „afacerea”) unor străini. „Prin tatonări, am optat să colaborăm la acest proiect complex cu alți doi parteneri externi: *M.T.IL. Enterprises Ltd.* Tel-Aviv și consorțiul *IBM...*”, arăta cu nonșalanță managerul companiei românești *FELIX*. Adică nu tu licitație, nu tu selecție de oferte, ci doar sfintele... „tatonări”, ce au condus la posibilitatea ca baza de date a populației românești să ajungă la discreția Israelului.

„Directorul de proiect SNIEP”, desemnat de *M.T.IL. - Rom 2000 SRL* (numele sub care compania israeliană funcționează în România) era Avi Așman, care, încolțit de presă, a recunoscut preluarea israeliană a proiectului. Firma Tonyei Halpern, *M.T.IL.Rom 2000*, era cunoscută în România ca dealer autorizat al concernului evreiesc american *Eastman Kodak*, cu începere din anul 1991, dar produsele *Kodak* nu sunt cele mai competitive pe piața românească, deoarece pe această piață își dispută supremația *Minolta*, *Canon* și *Pentax*¹.

Dar cum se putea ca, sfidând interesul național, influenței Tonya Halpern să nu i se dea o importantă bucată de ciolan românesc?

Mai mult, produsele *Kodak* nu sunt deloc competitive pe sistemele digitale cu suport de plastic, ceea ce a făcut ca atunci când au fost efectuate noile cărți de identitate, românii să își vadă fețele schimbate (cel mai adesea lungite) și în culori necorespondente realității. Spre deosebire de *Kodak*, produsele *Minolta* se potriveau de minune noului sistem digital al *Sistemului Național Informatizat al Evidenței Populației*, dar „tatonările” oficialilor români le-au ignorat². Presa de specialitate a

¹ Din urmă vine și compania *Olympus* și aparatele *Nikon*.

² Producător mondial în domeniul tehnologiei fotografice, *Minolta* se află în topul vânzărilor din Japonia, SUA, Canada, Europa, Asia de Sud-Est, Australia. În domeniul fotografiei digitale, *Minolta* era singurul producător mondial ce dispunea în România

constatat că marca *Kodak*, reprezentată în România prin firma *M.T.I.L.ROM 2000*, deși cu o rețea de distribuție bine pusă la punct la nivelul întregii țări, se adresează... amatorilor.

Afacerea încheiată cu firma Tonyiei Halpern apare ca fiind „stupefiantă”, în condițiile în care în lume existau cel puțin cinci firme cu solidă reputație în materie de confecționare de documente speciale, parte din acestea deja angrenate în afaceri de acest gen în România (ex: *Thomas Delarue* din Marea Britanie, *Canadian Bank Notes*)“.

Cerul furat

Deasupra României se află mai mulți sateliți «staționari» ce preiau sau pot prelua orice transmisie de informație în sistem analogic sau digital (de la faxuri până la convorbirile telefonice) precum și orice transmisie în sistem radio, acestea fiind stocate integral în bazele de date ale serviciilor secrete ale statelor spion, precum SUA¹, Rusia și Israelul, pentru acesta din urmă, România reprezentând o țintă prioritară, datorită imensului potențial economic pe care îl oferă, ca și altădată, afacerilor evreiești.

Această formă a spionajului total, numită convențional *cercetare radioelectronică*, are două subdiviziuni: *COMINT* (*Communication Intelligence*, adică interceptarea mijloacelor de comunicații, nu numai prin radio, precum telefoanele mobile, ci și posturile de telefonie prin cablu etc.); și *ELINT* (*Electronic Intelligence*, adică interceptarea celorlalte mijloace ce emit fără a fi parte a rețelelor de comunicații, cum sunt stațiile radar, de hidrolocație etc.).

„Cercetarea radioelectronică se face de la mari distanțe, din cosmos, din aer, de pe uscat și de pe mare și nu presupune încălcarea spațiului aerian, terestru sau naval ale adversarului, nefiind nici văzută și nici simțită“, afirma

de service dotat cu piese originale și aparatură specializată.

¹ Bagajul imens de informație face ca ea să nu poată fi analizată de personalul american de la NSA, dar analiștii apelează la stocul de informație atunci când dau în căutare nume, numere sau cuvinte cheie ce apar într-o cercetare informativă. Se vorbește și de existența unor soft-uri care identifică o persoană țintă după amprenta sa vocală, în oceanul de convorbiri telefonice.

col. (r) Florian Gârz, fost secretar al *Consiliului Suprem de Apărare a Țării*¹. Siguranța și eficiența oferită de sateliți și de calculatoare le-a impus în practica spionajului total, celelalte metode fiind în bună măsură abandonate.

Sateliții lansați deasupra României aparțin Israelului, iar scopul lor declarat este acela comercial, chiar îndeplinind și această funcție. Primul satelit, pe nume *Amos* a fost lansat în anii '90, fără a se gândi cineva să ceară permisiunea României. Conform firmei israeliene ce îl deține, *Spacecom Israel Ltd.*, acesta „are întreaga capacitate ocupată de clienți din România și din întreaga Europă de Est. Clienții locali ai platformei *Amos* sunt 14 canale locale și regionale de televiziune, printre care *HBO*, *Național TV*, *B1TV* etc.“. Ce este dincolo de aceste servicii, nu ni se spune, dar în decembrie 2003, israelienii poziționau un al doilea satelit deasupra României, *Amos 2*. Conform vicepreședintelui de la *Spacecom*, israelianul Eyal Rosenfarb, *Amos 2* ar fi axat pe „telefonie mobilă, operatorii prin cablu și furnizorii de Internet“ și deja avea aproape întreaga capacitate ocupată. Totodată, satelitul, prin poziția sa, oferă o legătură de comunicații puternică între Statele Unite și Europa“. Totuși, este clasică situația ca sateliții „comerciali“ să fie folosiți de fapt, pentru spionajul militar. Este cazul satelitului comercial *Spot*, care furnizează 80% din imaginile sale unor utilizatori militari².

Specialiștii în contrainformații au abordat problema acestei forme de spionaj asupra României și în lume, concluzionând că „E vorba despre acțiuni de interceptare a tuturor comunicațiilor prin satelit, a comunicațiilor din spațiu, prin cabluri și prin Internet. Nimeni nu este exceptat. În ceea ce privește telefoanele mobile, 99,99% din convorbiri sunt ascultate 24 de ore din 24“.

TEZA: supravegherea ilegală a convorbirilor telefonice s-a generalizat după 1990, când s-a încheiat, teoretic, războiul rece. Sistemul de culegere a informațiilor prin interceptarea ilegală a comunicațiilor, adică fără nici un fel de mandat, fără nici un fel

¹ Florian Gârz, *Ghidul spionului român*. Ed Obiectiv.

² a se vedea și Claudia Cristescu, *Spionajul satelitar american și Echelon sau supravegherea mondială* în rev. *Lumea* nr. 8 și 12/2004.

de document oficial, poartă numele generic de *Communication Intelligence-COMINT*, și este practicat de cel puțin 30 de state. Acestea au organizații specializate *COMINT* operaționale, care nu figurează însă ca instituții oficiale ale țărilor respective. Sunt un fel de *SRL-uri* care oferă guvernelor servicii în domeniul obținerii de informații politice, diplomatice sau economice. Nici cablurile din fibră optică, foarte greu de penetrat, nu scapă de interceptare.

«Scandalul Echelon» a condus în 1998 la divulgarea existenței unui sistem americano-englez de supraveghere ilegală a convorbirilor cu ajutorul unei rețele mondiale de sateliți spioni, numită «*Vortex*». Astfel, în acel an lumea întreagă a aflat că este spionată sistematic de aproximativ jumătate de secol de un organism secret numit «*Uksa*», controlat de SUA și Anglia. „În Europa, toate apelurile telefonice prin poșta electronică sunt interceptate în mod regulat, iar informațiile care prezintă interes oarecare sunt retransmise de centrul strategic britanic de la *Menwith Hill* către cartierul general NSA (Agenția Națională de Securitate a SUA)”, spunea la vremea respectivă canadianul *Michael Frost*, fost angajat al *Uksa*. Sistemul *Echelon-Uksa* dispune de mai mulți sateliți ce constituie o rețea mondială, și de calculatoare extrem de puternice amplasate în cinci baze terestre (în SUA, Anglia, Noua Zelandă, Australia). La aceste baze sunt recepționate informațiile captate de sateliți, unde o rețea de calculatoare numită «*Dicționar*» examinează și filtrează enorma cantitate de mesaje numerice și analogice, extrapolează datele din mesajele care conțin cuvinte cheie, programează să le decodeze și să le transmită automat centralelor. „La fiecare trei-patru zile, responsabilii acestor «dicționare» modifică lista cuvintelor cheie, introducând altele, scoțând din cele vechi, în funcție de temele politice, diplomatice și economice care interesează «clientul»”, afirmă cercetătorii.

Specialiștii precizează că, în afară de SUA și Anglia, mai sunt în lume cel puțin 30 de state care folosesc sisteme specializate *COMINT* de piratare a comunicațiilor altor state. Cea mai mare este cea ruseas-

că, numită *Fapsi*, care numără aproximativ 54.000 de angajați (câți locuitori are un oraș de mărime medie în România). Ea este urmată în amploarea operațiunilor de China și de către Israel. Pentru a-și acoperi operațiunile, statele spion folosesc drept paravan firme private ce dețin sateliți „comerciali”, așa cum sunt sateliții *Amos*, amplasați staționar deasupra României.

„Motivul acestei nebulii în care toată lumea urmărește pe toată lumea este - spun cercetătorii -, teoretic, apărarea lumii civilizate de pericolul terorist. Trebuie spus însă că pe lângă problemele politice și militare, temele economice civile suscită o preocupare și un interes în creștere. Spionajul economic se bazează acum pe specularea informațiilor obținute prin sistemele *COMINT*. Sunt implicate firme gigant în cumpărarea unor informații secrete, care să le pună într-un avantaj nelocal față de concurenți. În ceea ce ne privește pe noi, civilii cei de zi cu zi, putem sta liniștiți: suntem urmăriți ilegal pe toate canalele, inclusiv prin telefoanele mobile, 24 de ore din 24”.

Creat și controlat inițial numai de către *National Security Agency* (NSA, cea mai importantă agenție de informații a SUA) sistemul *Echelon* este folosit la interceptarea e-mail-urilor, telexurilor și comunicațiilor telefonice. Spre deosebire de majoritatea sistemelor de spionaj electronic, *Echelon* vizează în principal ținte nonmilitare: guverne, organizații, afaceri sau indivizi din aproape orice țară, afectând orice persoană care comunică cu exteriorul sau în interiorul unei țări. Scopul acestui sistem de spionaj este politic și economic¹, iar pentru Israel, România este în prezent principala țintă europeană în aceste două direcții.

Ziarul *Libertatea*, încercând să verifice asemenea date susținute categoric de specialiști, s-a adresat în iulie 2003 Ministerului Comunicațiilor, care confirma că autoritățile române au cunoștință de interceptările ilegale făcute prin tehnologia de vârf: „Practic, *Romtelecom* [*Telekom* azi - n.n.] nu își poate proteja abonații de interceptări ilegale prin satelit. Nici măcar telefonii prin

¹ În anii '90, SUA au introdus în conceptul de securitate națională activitatea de spionare a firmelor străine în concurență cu corporațiile americane.

cablu nu e pe deplin protejată de asemenea piraiți ai un-delor, deși la nivel oficial vă putem garanta că nu se ascultă nici un telefon fără mandat de la organele abilitate. Exotic este faptul că infractorii din țara noastră știu foarte bine că pot fi localizați și urmăriți prin telefon. În piața de la Vitan [din București] se vând telefoane performante la o treime din preț. Se crede că e vorba despre telefoane furate, dar avem informații că multe sunt vândute pe nimic de străini care fac afaceri necurate în România, droguri, prostituție sau cine știe ce. Ei cunosc faptul că mobilul poate fi localizat prin satelit și că nu este suficient să se schimbe cartela, numărul. Trebuie să se schimbe și aparatul. De aceea apar mereu pe piața neagră telefoane super-sofisticate, la prețuri de nimic. Aceste aparate nu sunt furate - șuții nici nu ar avea de unde să le fure - sunt aparatele pe care le abandonează asemenea persoane de care am vorbit.”

Evrei „clandestini”, agenți... și baze de date românești

Atât Ghidul de informații economice din România (în ediții pentru fiecare județ), intitulat *Pagini Aurii*, cât și *Cartea de Telefon* din București și din județele României, au fost editate la mijlocul anilor '90 de firma „românească” *Pagini Aurii S.A.*, firmă ce era, de fapt, sub proprietate israeliană, în afacere fiind implicat un israelian extrem de activ la noi pe atunci, originar din România (născut pe Calea Victoriei), Dan Norton Siegler, și fiica acestuia, „specializată în calculatoare”. Deși a fost preocupat să prindă afacerea (plătind comisioane), el afirma că făcea o favoare românilor (personal s-a adresat autorului acestei lucrări: „*Dacă nu veneam eu în România, voi nici carte de telefoane nu erați în stare să vă faceți!*”). Imensa sa bază de date obținută de la operatorul național român în domeniul telecomunicațiilor, cu monopol în domeniul serviciilor atunci, *Romtelecom* (actualul *Telekom*), care l-a mai plătit din banii românilor, deși avea scopul de a fi numai pe suport de hârtie, era deosebit de utilă în format electronic (digital, într-o vreme când asemenea date nu existau și pe Internet)

serviciilor secrete ce monitorizau, inclusiv prin satelit, convorbirile telefonice ale românilor.

Cum am mai arătat în alte părți, acest Norton era reprezentantul mai multor capitaluri israeliene în România. Dacă în 2001 prelua administrarea *Hotelului București* (dobândit de israelieni printr-o privatizare ilegală), în 2002 prelua administrarea *Adesgo-București*, cumpărată de alt grup israelian. Toate indiciile ne arată colaborarea sa cu *Mossad*-ul, și numai dacă observăm, din presa străină, că patronul din Israel al *Hotelului București*, Mordechai Zisser, un înfocat sionist, a fost și mai este un apropiat al serviciilor secrete israeliene.

Trebuie să mai amintim și că în februarie 2002, o comisie parlamentară, guvernul și procuratura din Grecia anchetau activitatea furnizorului de echipamente de telecomunicații al *OTE* (firma grecească ce deținea *RomTelecom*-ul, operatorul de telefonie fixă din România, *OTE* fiind înghițit de germanii de la *Deutsche Telekom* în 2009), deoarece se descoperise că omul de afaceri Socrates Kokkalis, patronul acesteia, lucra pentru câteva servicii străine (până în 1989, lucrase pentru serviciul secret est-german *Stasi*, ce îl racolase din 1963, când își făcea studiile la Berlin).

Folosind centrul de telecomunicații din Grecia al *OTE*, Kokkalis monitoriza și toate transmisiile de date și fax din România, prin firmele sale *Intracom Group* și *Intralot* (cea din urmă având sucursale și în România, ocupându-se de pariuri și loterii), Ancheta procurorilor eleni a vizat chiar deplasarea la București pentru lămurirea activităților de spionaj electronic desfășurate de „*agentul K*”, care a adus și în România tehnologia aferentă, dar totul s-a desfășurat în secret, subiectul fiind unul sensibil.

Vehiculul firmelor lui Kokkalis asupra Loteriei Române (de stat) a devenit firma *LotRom SA*, pe care o controla prin firmele sale, mai ales prin *Intracom*, împreună cu intermediarii evreului Alexandru Bittner, firma fiind administrată de fiul politicianului FSN-ist Oliviu Gherman¹.

¹ v. investigația jurnalistei Laura Popescu: *Grecii de la Loteria Română sunt de fapt... ruși!* Concluzie forțată, articol bazat pe informații economice corecte, ca și *Devalizarea Loteriei de către Intracom și Socrates Kokkalis...* din *Săptămâna*

Firma lui Kokkalis s-a instalat cel mai bine în timpul guvernării lui Theodor Stolojan (octombrie 1991 - noiembrie 1992), un prieten al evreilor „ruși” (ALRO, RAFO), Stolojan fiind un intim al miliardar evreului Robert Deutsch, cu care și-a și asociat fiul în afacerea Megapower, firmaschemă ce a păgubit statul român. Mama miliardarului evreu româno-american, comunistă Olga Deutsch, lucrase la Secția Internațională a Partidului Comunist Român încă din anii '50, în subordinea altei evreice, Ghizela Vass, fiind puse de partid ca, împreună cu Securitatea, să găzduiască la București, conducerea din exterior a Partidului Comunist Grec, refugiată în 1949, după războiul civil din Grecia (a se vedea capitoul *O evreică deasupra Securității*).

Consilierul politic al lui Stolojan (inclusiv pentru alegerile prezidențiale din 2004) a fost tot un evreu: Radu Feldman Alexandru.

Unul dintre acești greci, Petros Kokkalis, ocupase funcția de ministru în așa zisul „Comitet Politic de Eliberare Națională”, în timpul războiului civil grecesc din 1945-1949. După înfrângerea Partidului Comunist, Petros Kokkalis s-a refugiat împreună cu familia, pentru o perioadă, în România. Așa că fiul său, Socrates Kokkalis, personajul nostru, mare afacerist în România după 1990, a absolvit liceul bucureștean I.L. Caragiale la finele anilor '50-începutul anilor '60, imediat după liceu familia lui plecând și stabilindu-se în Germania de Est (comunistă), unde Socrates a fost recrutat de serviciul secret STASI, în 1963.

Elev bucureștean, el trebuie să se fi cunoscut cu Robert Deutsch, care era cu doar câțiva ani mai mare ca el, familiile Deutsch (evrei ruși) și Kokkalis fiind în relații strânse de serviciu, pe linia internaționalei comuniste, familia Deutsch ocupându-se de obținerea aprobării înscrierii copiilor comuniștilor greci la școlile bucureștene. Și Bittner (al cărui tată era tot un comunist feroce), trebuie să fi fost licean în București, în același timp cu Socrates, deși este ceva mai mic.

✱

În iunie 1992, ministrul Economiei și Finanțelor George Danielescu, din guvernul Stolojan (un fel de

Financiară din 12 februarie 2016 (ambele articole preiau *ad literam* prezentarea lui Bittner din lucrarea *Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii*, fără citare).

executant al lui Robert Deutsch, care avea foarte bune intrări și la Ion Iliescu) semnase pentru Loteria Română un contract cu *Intracom*-ul lui Socrates Kokkalis, fără licitație, pentru o perioadă de 10 ani (1993-2003), fără număr de înregistrare, având ca obiect realizarea „unui sistem informatizat” pentru gestionarea jocurilor Loteriei. Aceasta a fost instalarea agentul grec în România.

Era perioada când Robert Deutsch îi răsplătea pe factorii decizionali politici sau pe cei care trebuiau să crească și să vină la putere, cu invitații în SUA, pentru a efectua stagii de pregătire la Institutul Hoover, locul de spălare a creierelor al CIA. Printre aceștia și prim-ministrul Theodor Stolojan. „Pe filiera Robert Deutsch - scria Vladimir Tismăneanu, care îl cunoștea bine - ajungem la caracatița fesenistă a începutului anilor 90, spre afacerile care au dus la geneza capitalismului de pradă din România ...când se formau marile încrengături, vizibile și invizibile...”.

Cu *Intracom*-ul, Kokkalis a creat repede alte firme în România, ca *LotRom SA*, unde și i-a luat asociați pe oamenii de paie ai lui Bittner și pe George Copos, punându-l administrator pe fiul omului de încredere a lui Iliescu de la partid, pe fiul lui Oliviu Gherman. După ce în 1990 a intrat în Parlament (la Senat) pe listele Frontului Salvării Naționale (FSN), Oliviu Gherman a fost președintele aripii Ion Iliescu a FSN (FDSN, devenit ulterior PDSR, PSD-ul de mai târziu), după scindarea de aripa FSN-PD. În legislatura 1990-1992 a făcut parte din „Grupul parlamentar de prietenie cu Statul Israel”, iar în 27-29.03.1995 l-a invitat oficial în România și l-a primit la București, în calitate de președinte al Senatului, pe Alexandru Șafran, „Marele rabin al Genevei” și fost rabin șef al României în perioada 1940-1947.

Intracom-ul fusese fondat și coordonat, în secret, de un ofițer sub acoperire al STASI, Alexander Schalck-Golodkowski, care avea origini ruse și care l-a condus și instruit pe Kokkalis ca spion. După căderea RDG, el a intrat în slujba altor servicii secrete, STASI desființându-se. Este bine instrumentat faptul că a continuat să spioneze, dar pentru cine?!

Putem ghici dacă știm că în anii '90, din cei peste 400 de beneficiari est-europeni și greci de burse la cursurile Kennedy School of Government a universității americane Harvard, cu predare la Atena,

peste 50 au fost sponsorizați de fundația lui Kokkalis, toți „asumându-și apoi poziții de lider de top în guvern, servicii publice și alte inițiative majore de dezvoltare în țările lor“, iar Kokkalis a fost premiat de către fundația americană Fulbright și de American Academy of Achievement pentru acest fapt, că a „creat oportunități educaționale și a construit punți“¹. Kokkalis era, adică, un prieten al CIA. Dar, când a izbucnit scandalul în 2002, pe lângă numele CIA, s-a mai spus „pe surse“, dinspre anchetatori, că grecul Kokkalis era furnizor de informații și pentru Mossad.

Și parcă ca să se confirme această rumoare, peste numai 4 ani, în iunie 2006, Intracom Telecom a lui Kokkalis devenea controlată de JSC Sitronics, o subsidiară tehnologică a holdingului JSFC Sistema (în rusă: „Sistemul“), deținut de oligarhul evreu rus Vladimir Yevtushenkov (Evtushenkov), component al listei „Jewish oligarchs“ din Rusia post-comunistă, creați toți cu sprijinul extern al super-agentului Mossad Marc Rich, al lui George Soros și al clanului evreiesc Rothschild (a se vedea studiile anexă din Walter Brewitz, *Familia Rothschild*, ed. Carpathia Rex).

Evreii pretind că numărul lor în România a scăzut la numai zece mii de persoane. În realitate, sunt cel puțin încă 100.000 de evrei nedeclarați - evrei «marana» sau «clandestini»² -, care, ca și mulți dintre țigani, la recensăminte

¹ Hellenic Public Radio - Cosmos FM.

² Mai mulți autori folosesc denumirea de evrei clandestini pentru acei evrei care își ascund identitatea sau sunt convertiți formal la altă religie (de regulă la creștinism), deși în secret rămân credincioși iudaismului și cauzei evreiești în lume. Mulți dintre aceștia sunt ajutați din umbră de organizațiile evreiești să parvină la funcții de conducere în structurile statelor lumii. Cel mai vechi exemplu cunoscut este cel al evreilor spanioli, clasă oligarhică, asupritoare, în Spania musulmană. Odată cu emanciparea populației și triumful creștinismului, evreii au devenit ținta discriminărilor Bisericii, de aceea mulți dintre aceștia s-au convertit la creștinism formal în încercarea de a-și salva poziția socială. După foarte mult timp s-a descoperit că practicau mozaismul în secret, așteptând momentul revanșei. Spaniolii i-au numit evrei „marana“. Despre Ana Pauker, fostul Rabin Șef Moses Rosen, spu-

se declară de naționalitate română. Credeți că la recensământ Petre Roman s-a declarat de naționalitate evreiască? Nicidecum, el se declară român, deși este de notorietate că este „jidan“. În schimb, deși autodeclarați „români“, acești cetățeni sunt, de regulă, profund atașați de originea lor evreiască.

Trebuie să ne amintim că înainte de instalarea comunismului în România, preoții parohi, care țineau evidența sufletelor din comunitatea sătească, împărțeau populația în „creștini“, „evrei“ și „jidani“. Expresia de „jidan“ (fără a avea un sens peiorativ) îi desemna, în acest caz, pe evreii nedeclarați ca atare, sau pe cei rezultați din căsnicii mixte, evrei cu neevrei. Aceștia sunt astăzi cei mai mulți dintre evreii clandestini.

Spre deosebire de structurile de siguranță ale statului român, controlate de un politic cosmopolit sau corupt, serviciile israeliene, sau chiar de străini, *Mossad*-ul cu precădere, pe baza informațiilor primite de la sutele de mii de evrei israelieni originari din România, deține o completă bază de date cu acești „români“, bazându-se în acțiunile ce le întreprind pe sprijinul lor. Evidența populației române, ținută prin firma israeliencei Tonya Halpern, baza de date a lui Norton preluată de la *Romtelecom* și monitorizarea convorbirilor telefonice i-a ajutat în plus la localizarea și contactarea evreilor clandestini. Să ne amintim și că *Asociația Sionistă din România*, la întrunirea din 2002, în prezența *Mossad*-ului, și-a asumat obligația racolării de noi oameni prin organizația evreiască de tineret *Club Tnuat Aliya* (numită și *The Jewish Agency for Israel*), concomitent cu întocmirea de baze de date cu oamenii (evrei clandestini sau *goimi*) pe care se poate conta. Au creat după aceea zece „centre de calcul“ pe teritoriul României.

Prima formă de camuflare a evreității este numele. Oriunde ar trăi, evreii au dovedit o mare disponibilitate în schimbarea numelui, astfel încât să pară localnici. Un alt indiciu este acela că pentru prenume își aleg nume mari (de

nea că este o „marana“, adică, deși apărea ca mare activistă comunistă și nr.2 în statul român, ea rămăsese devotată cauzei iudaismului. Rabinul era cel mai în măsură să se pronunțe, deoarece ținea permanent legătura cu Ana Pauker prin fratele ei, un sionist fanatic întors cu o misiune necunoscută în România, din Israel.

familie). Trăind printre nemți ei și-au luat nume cu semnificație germană, trăind printre slavi, și-au luat nume cu rezonanță slavă, iar trăind printre români și-au luat nume aparent neaoș românești. Asta până când cred că se pot întoarce la numele evreiești, pe care le aleg la întâmplare, inspirându-se din *Vechiul Testament*.

Camuflarea poate fi totală. Citind numele evreilor din *Realitatea Evreiască* (periodicul comunității evreiești) sau *Revista Cultului Mozaic* găsim nume foarte românești: Mitică Cojocaru (20 de ani președinte al *Comunității Evreiești din Bacău*), Neti Manu (născută Silberdrath), Aurelia Mircescu, Margareta Bogdan, Anton Bălan, Marcel Hârjescu, Mihail Vieru, Sofia Lazăr, Zambila Crețu, Rodica Pârvulescu, Mișu Iancu și alții.

Însă, pentru o altă mare parte dintre numele evreiești de camuflare, pot fi identificate unele reguli generale. Deși au particularități specifice, ele sunt alese astfel încât să coincidă cu nume sau rezonanțe locale. Mulți dintre evreii din spațiile slave, aveau particula „ici” la sfârșitul numelui (Leibovici, Rabinovici, Abramovici, Haimovici etc.). Trecând spre spațiile germane particula „ici” devenea „itz”.

În general, însă, pentru cei proveniți din spațiile germanice, la sfârșitul numelui apare litera „n” (preponderent chiar particula „an”): Morgenstein, Rosen, Weismann, Lieberman, Goldman, Hartmann, Kaufmann, Neuman etc¹. Și în România, de foarte multe ori și-au ales nume cu terminația în „an” / „anu”: Brucan, Pruteanu (fostul filolog George Pruteanu se chemase la naștere, ca evreu, Pincu Solomonovici), Oișteanu, Focșăneanu, Silișteanu, Șeuleanu, leșeanu etc. (folosindu-se de toponimele românești, precum odată aristocrației români-boierii; și numele tatălui scriitorului româno-israelian Teșu Solomovici, era Bucureșteanu, evident și acesta fabricat).

Această înclinație a evreilor khazari pentru terminațiile în „an(u)” era asociată cu ideea aristocratică, plăcută multora, care păstrau memoria titlurilor nobiliare khazare, titluri ale căror nume aveau această terminație. De exemplu, regele khazar se numea „kagan”.

Aminteam de faptul că în România ar exista cel

¹ Alte nume „germanice” ale evreilor au terminația în particula „er”: Bremer, Fechner, Weinigher, Goldhamer, Sainer etc.

puțin 100.000 de evrei peste numărul celor declarați la recensăminte (circa 10.000), iar acești evrei nedeclarați provin din trei situații concrete:

- a. Câteva zeci de mii de „români“ a căror origine reală este evreiască (și la care țin în secret). Ei nu au emigrat, au nume românești și se declară formal ca fiind români, la fel ca și sute de mii de țigani.
- b. Există apoi peste 60 de mii de evrei născuți în România și emigrați în Israel sau în alte țări, care au re-primit cetățenia română (informația provine din interiorul sistemului). Mulți dintre aceștia nu sunt însă rezidenți permanenți în România, ci doar vor pensii. Evidența lor există la ministerul de Interne, dar nu este publică, și nu cunoaștem la cât a crescut în prezent numărul acestor „repatriați“. Numele lor a început a fi publicat în Monitorul Oficial abia în 1991 (cf. Legii 21/1991), cele mai multe re-încetățeniri având loc imediat după „revoluția“ din '89, în 1990, nefiind date publicității.

„Foștii cetățeni români care, înainte de data de 22 decembrie 1989, au pierdut cetățenia română din diferite motive o pot redobândi la cerere, în baza unei declarații autentificate, în străinătate, la misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României, iar în țară, la notarul public, chiar dacă au altă cetățenie și nu își stabilesc domiciliul în România. Beneficiază de dispozițiile alin. 1 și cei cărora li s-a ridicat cetățenia română fără voia lor sau din alte motive neimputabile lor, precum și descendenții acestora.”

(art.35 din legea 21/1991)

- c. câteva mii (peste 15.000) de „oameni de afaceri“ și funcționari ai acestora, evrei occidentali și israelieni ce își sporesc de la an la an averile făcute în România (cele patru curse aeriene zilnice București - Tel Aviv Sunde, de aceea, supraîncărcate). Acesta este motivul pentru care premierul israelian Bibi Netanyahu declara în decembrie 2003, la București: „*Am întâlnit aici tot atâția oameni de afaceri israelieni, ca și la Tel Aviv*“.

În lucrarea *Politica Filo-Sionistă a României* relatam și despre proiectul „Un Israel în România“, dezvoltat de *Vatra Românească*, privind proiectata „revenirea a 1 milion de evrei“ în cazuri de urgență în Israel.

Categoria cea mai numeroasă, a „repatriaților“ o reprezintă avangarda revenirii evreilor spre vechiul „cămin“. Ei sunt azi mai bogați ca în trecut, iar posibilitățile din România sunt mai mult decât ispititoare, în timp ce Israelul pare din ce în ce mai nesigur. O parte dintre aceștia sunt ofițeri israelieni, iar instalarea lor în România, pe poziții de importanți capitaliști, înseamnă o consolidare fără precedent a agenturii *Mossad*-ului.

Astfel au fost cazul grupului lui Fredy Robinson, israelian născut la Bacău, al lui Stainberg, dar și al lui Sandu Mazor, fost șef al Poliției israeliene și ambasador al Israelului la București. În 16 august 2003, Sandu Mazor se afla la sfârșitul mandatului de ambasador când a solicitat statului român cetățenia română, „cu statut de nonrezident“. Asta deși gestul lui Mazor nu era unul legal, el fiind legat față de Ministerul de Externe israelian ca timp de doi ani după încheierea misiunii diplomatice de ambasador să nu solicite cetățenia statului respectiv sau să deruleze afaceri particulare în țara unde a servit. Dar el rămânea în România, nu într-un stat inamic, așa că a primit și *Ordinul Național pentru Merit în Grad de Mare Cruce* din partea președintelui Iliescu.

Dar care era noua misiune a lui Sandu Mazor? A descoperit-o chiar presa israeliană. Întărirea echipei lui Robinson (*Mossad*). El a primit „postul de director general al firmei de investiții [«românești»] *Recido*, a investitorilor israelieni Fredy Robinson (de la *Eurombank*) și Igal Singer“. Totodată i se încredința conducerea postului de televiziune *Tele7ABC*.

IT & GSM

În 2002, un proiect israelian re-demara în scopul preluării industriei electronice românești.

Acțiunea, numită „*Israel Hi-Tech*“, avusese loc și în anii anteriori, și avea să se repete. Acum s-a desfășurat ca un „târg“ de o săptămână la *World Trade Plaza* (cu mesele și protocolul la *Hotelul București*) fiind organizate de ambasada Israelului la București, de Ministerul român al Telecomunicațiilor, *Camera de Comerț și Industrie România-Israel*, *Institutul de Export Israelian* și *Globus Gate Group*, cu participarea a peste 30 de companii israeliene și 200 de firme românești. Deși una dintre ținte era preluarea de

către israelieni a „Platformei Industriale Pipera” din București (acțiune în care s-au implicat 4 companii israeliene împreună cu MCTI), pentru presa românească se arunca praful în ochii al colaborării româno-israeliene: „*Israel Hi-Tech* în România oferă participanților posibilități noi de colaborare, companiile israeliene aducând în România experiența, tehnologia și *know-how*-ul necesare dezvoltării, beneficiind în schimb de oportunitățile pieței românești aflate în plină expansiune”, declara atunci Yeheykel Pollyack, atașatul economic al ambasadei Israelului. Valoarea afacerilor israelienilor pe piața IT românească justifica organizarea întâlnirii. Conform topului ambasadei israeliene, numai în 2002 aceste cifre realizate în România erau importante pentru firmele israeliene: *Elbit* - 10 milioane de dolari (în software); *RAD* - 8 milioane de dolari (în domeniul „acces”-ului¹); *Alvarion* - 8 milioane de dolari (în „cercetare și comunicații mobile de date”); *Mind* - 7 milioane de dolari (în „sisteme de taxare”); *ECl* - 4 milioane de dolari (în „rețelistică și cercetare”)².

În aprilie 2003 se desfășura a patra ediție a „târgului”, cu care ocazie *Capital* scria: „Companiile israeliene high-tech continuă ofensiva pe piața românească. Un număr de 21 de firme din sectorul telecomunicațiilor și al sistemelor de securitate se întâlnesc între 1 și 3 aprilie cu companii românești, pentru realizarea unor parteneriate”, precizând și că „din totalul exporturilor Israelului către România, 60% sunt echipamente high-tech. Valoarea acestor exporturi este de 120 milioane USD, însă această cifră poate crește până la 200 milioane USD”. „Târgul” a urmat an de an, așa că azi firmele israeliene de high-tech dețin azi o semi-supremație în România.

⌋

O unitate de interceptare a convorbirilor telefonice GSM (compusă în esență dintr-un laptop, soft și un receptor GSM special) costă numai 2-3 mii de dolari pe piața neagră

¹ Cel mai mare „furnizor de acces Internet” din România, *PC-Net*, a aparținut inițial lui Alexandru Bittner, apoi altor evrei.

² La rândul ei, Timișoara este un important obiectiv al „investițiilor” israeliene, existând și aici o comunitate evreiască din care, după 1989, s-au ridicat mai mulți oameni de afaceri. Dar și Clujul și Aradul sunt în alte zone din vestul țării intens căutate de „investitorii” evrei.

(cu precădere din piața ex-sovietică) fiind relativ ușor de procurat. În afara serviciilor secrete, numai în București alte cinci asemenea aparate se aflau din anii '90 în posesia unor „persoane particulare”. Posesorul unei asemenea unități poate înregistra convorbirile oricăruia dintre noi, doar cunoscându-i numărul de telefon.

Am arătat, însă, în lucrarea noastră anterioară cum Serviciul Român de Informații (SRI) a procedat la achiziționarea unui sistem de interceptare a convorbirilor telefonice în rețeaua GSM (telefonie mobilă) de la firma israeliană *Comverse* (reprezentată în România de directorul de vânzări al acesteia, Eytan Zucker), pentru această afacere mai mulți ofițeri SRI deplasându-se „aiurea în tramvai” în Israel, fiind astfel „apropiați”, probabil chiar racolați). La rândul său, în anul 2002 (în același timp în care SRI achiziționa echipamente din import pentru rețelele *Cosmorom* și *Zap*, după ce în anii anteriori se dotase pentru rețelele *Connex* și *Dialog*, totul de la israelieni), serviciul secret al ministerului de Interne, UM. 0962, contracta aparatură de interceptare a convorbirilor GSM în bandă largă de acoperire, respectiv între 900 și 1800 de megahertzi. Fără licitație și în mare taină, contractul s-a semnat cu firma „românească” *Cellphone Group Impex SRL*, deținută de israelianul Yossef Gil Cooper. Aparatura era însă germană, de tip *G-Track GSM*, dar serviciile secrete românești au gândit (!) că este preferabil ca această aparatură să le parvină din mâinile israelienilor, care, beneficiind de supertehnologia americană, vor putea ști în fiecare moment ce aparat este folosit și cine este ascultat de către români.

Un alt mod de violare a vieții private a cetățenilor români, intens practicat de „lumea bună” a spionajului, este geo-localizarea celui supravegheat. Ea este, cu precădere, la îndemâna companiilor de telefonie mobilă, dar nu numai, serviciile pot fi exploatare și de alții, prin cointeresare, deoarece legea nu interzice practica în mod explicit. Tehnologia este de mult foarte avansată, încât a fost folosită cu succes la asasinarea de către ruși a președintelui cecen Djohar Dudaev, lovit în 1996 de o rachetă teleghidată ce urmărea semnalul telefonului mobil al lui Dudaev, în timp ce acesta întreținea o convorbire telefonică.

La începutul lui 2004, căpitanul (r) SRI C-tin Bucur (membru atunci în *Comisia de Apărare, Ordine Publică și Siguranță Națională din Parlamentul României*), dezvăluia public că până și cel mai mare operator de telefonie mobilă ce acționează pe teritoriul României, *Connex*, este deosebit de activ implicat în practicile mai sus arătate, cetățeanul simplu devenind o țintă fără apărare în fața supravegherii sale¹. Având peste 3 milioane de clienți români (posesori de telefoane mobile), compania „canadiano-britanică” *Mobifon-Connex*, era de fapt deținută și controlată, în afară de englezi, și de firma „olandeză” *Clearwave Holdings BV*, în acționariatul căreia se găsesc de fapt mai mulți evrei, fiind finanțată de două bănci evreiești: *ABN Amro-Rothschild* și *Citibank*. Componenta engleză a companiei de telefonie mobilă, *Vodafone*, este, de fapt o dezvoltare a celei de a 3-a firme electronice britanice, ca mărime, *Racal Telecom*, care în 1991 a obținut colaborarea companiei evreiești britanice *General Electric*, ce și-a transferat către *Racal* tehnologia sa de radio-emisie („tactical battle field radio technology”). La rândul ei, *General Electric* a fost înființată în Anglia de doi industriași evrei din Germania, Hugo Hirsch (naturalizat englez în 1883, când și-a schimbat numele în Hugo Hirst) și Gustav Binswanger. (*General Electric* este și o componentă a *BAE Systems*, implicată în mai multe afaceri asupra României prin influență politică, iar în septembrie 2003 *The Sunday Times* raporta că *BAE Systems* a angajat o firmă privată de spionaj pentru a strânge informații despre mai multe persoane și activitățile lor).

Una dintre cele mai implicate companii israeliene în IT-ul românesc este *Alvarion* (alături de *Elbit*, *RAD* și *ECI*), furnizor de servicii pentru principalele firme de telefonie mobilă ce acționează în România, *Vodafone-Mobifon-Connex* și *Orange* (în special cele de acces Internet). De

¹ Constantin Bucur este cel care a ieșit public într-o conferință de presă și a demonstrat cu probe - cu casete din unitatea SRI unde luca - că Serviciul Român de Informații, condus de Virgil Măgureanu, intercepta ilegal jurnaliști, politicieni și oameni din societatea civilă. Bucur a fost condamnat pentru aceasta la 2 de ani închisoare cu suspendare („divulgare sau folosire de informații cu caracter secret”), dar a fost declarat nevinovat de Cedo, cu puțin timp înainte de a muri.

altfel, în România se află singurul „birou de cercetare/dezvoltare” deschis de *Alvarion* în afara Israelului, care acționează pe toată zona¹.

Alte exemple! Cea mai mare lucrare din afara Israelului a firmei *Magal Security System Ltd.*, în valoare de 15 milioane de dolari, este cea efectuată la *Aeroportul Internațional București-Otopeni* (israelienii realizând așa-zisul „sistem perimetral de securitate). Numită *Mind Software SRL*, la Iași s-a deschis din 2001 o filială a companiei israeliene *MIND CTI* ca sucursală europeană, „furnizând soluții de facturare, administrare a relațiilor cu clienții, contabilitate și management pentru servicii IT (voce, date, conținut și mesagerie unificată)”. Theo Nissim este un evreu plecat din România în 1984, în Israel. El a realizat în SUA (California) firma de vânzări electronice *AuctionWatch.com Inc* (site de management al licitațiilor, cel mai mare din lume), căreia, de câțiva ani, i-a deschis o filială foarte activă și în România.

Găinăriile Mossad-ului

Un truc destul de ieftin al serviciilor de spionaj extern, dar întotdeauna eficient, este cel al folosirii ca agenți a unor „băieții” drăguți, sportivi, antrenați în arta seducției, care să racoleze funcționarele unor instituții țintă. Rețea românească de spionaj, cunoscută ca „rețeaua Caraman” din cadrul DIE, a folosit cu succes la sfârșitul anilor

¹ Presa cu profil economic a surprins o adevărată avalanșă a capitalului evreiesc în domeniul IT-ului în România: George Haber, un „român” originar din Oradea, magnat în Silicon Valley (prin firma *Mobilygen Corp.*) se dezvoltă și în România, împreună cu israelienii Asaf Mohr de la *Mohr Ventures* și Arad Naveh de la *Benchmark Capital* (rev. *Capital* nr.21/2002 pag.13); Dealtfel, unul din actualii „stăpâni ai Internetului” este israeliano-americanul Gil Shwed, care de la vârsta de 18 ani lucra pentru ministerul Apărării din Israel la un program ultrasecret în domeniul electronic (la *Unitatea 8200*), privind legătura între rețeaua de computere ale Armatei și controlul riguros al celor ce au acces la rețea. Programele sale *FireWall* asigură protecția anti-haker pentru peste 250 de mii de site-uri Internet, inclusiv pentru peste 90% din primele 500 cele mai mari companii mondiale. Evident că, astfel, israelianul poate pătrunde chiar el în bazele de date ale acestora.

'60 metoda, reușind să penetreze informativ structurile NATO¹.

Casandra Chivu era funcționar public în cadrul Primăriei Buzău, de peste șase ani lucrând la Direcția de Urbanism (*Serviciul de Urbanism și Amenajarea Teritoriului*). Suferind de diabet, în anul 2000 ea a mers la București pentru a participa la un seminar având ca temă diabetul. Labilă psihic și vulnerabilă afectiv, ea era o țintă ușoară pentru un seducător experimentat. Așa că la seminar a fost abordată de un cetățean israelian, de care s-a îndrăgostit, și cu care a stabilit o „relație personală”.

S-au cunoscut, au făcut schimb de numere de telefon, și au ținut legătura și după ce el s-a întors în Israel. Vorbeau aproape în fiecare zi la telefon, dar și prin intermediul Internetului. Ei i se părea normal să folosească calculatorul de la Primărie, ceea ce s-a întâmplat aproape 4 ani.

Cetățeanul evreu, despre care s-a aflat mai târziu că lucra pentru guvernul israelian, a învățat-o pe Casandra să-și instaleze pe calculatorul de la serviciu „un program de desen”². Informat, nu se știe de unde, despre intențiile israelianului, viceprimarul Topciu a șters programul cu pricina în lipsa funcționarei, atrăgându-i ulterior atenția că acțiunile ei conduc la transmiterea de informații către Mossad, îndeosebi a unor schițe cu secrete din primărie.

Curând după aceea, Casandra Chivu a început să facă scandal la toate forurile străine că este o victimă a Serviciului Român de Informații (inclusiv la Jonathan Scheele, șeful delegației Comisiei Europene la București), care ar fi amenințat-o direct (pretinde că un ofițer S.R.I. i-ar fi atras atenția că i-au fost monitorizate convorbirile cu agenții Mossad, și că dacă nu întrerupe aceste relații va suporta repercusiuni, ea și familia ei).

Agentul Rudolf Solomon, cetățean austriac prins de Securitate în decembrie 1989 pe când ieșea din

¹ Rețeaua românească de spionaj condusă de g-ralul Caraman, a căzut din cauza dezertării la CIA în 1968 a colonelului rus KGB, Evgheni Runge, care i-a trădat și pe români.

² Un program instalat în calculatorul țintă, adică dotat cu un subprogram secret, ajută la copierea clandestină a tuturor informațiilor din acel calculator în timpul corespondenței pe Internet.

locuința de la Timișoara a lui Laslo Tökes, a mărturisit că ar fi agent al serviciilor de spionaj maghiare (a se vedea cap. *Câțiva evrei pentru dărâmarea lui Ceaușescu*). Evreu originar din România, de la Odorhei, el nu și-a trădat niciodată patronii israelieni. Astăzi activează din plin în România, ca om de afaceri, afacerile sale fiind asociate acțiunilor iredentiste.

După 1989 el a înființat la Cluj firma *Salto* (comerț, prestări servicii, transporturi etc.) în asociere cu Toth Csaba și Kiss Budai-Tibor. Conform documentărilor SRI Cluj, societatea *Salto* s-a implicat în introducerea de armament în România (pentru aripa ultra-radicală a iredentismului maghiar), motiv pentru care asociații firmei au fost lucrați informativ. S-a descoperit și că directorul reprezentanței de la București a firmei *Salto*, numitul Ovidiu Vladu, este implicat și în conducerea unui cazinou bucureștean (cu patroni israelieni). Plecând de la acest caz, analistul George Dora condamnă „prezența unor foști și poate actuali agenți ai serviciilor secrete maghiare în România, care sprijină acțiunile autonomist-separatiste ale grupului Tökes”. (Serviciul Român de Informații a documentat, începând din a doua jumătate a anului 1990 și până în prezent, acțiuni separatiste inițiate de etnici maghiari coordonați din exterior. Conform unor pretinse „uzuanțe din lumea serviciilor secrete”, nu s-au operat arestări, deși în anumite cazuri ofițerii Diviziunii A au reușit să realizeze flagrante ce demonstau activitatea contrară siguranței naționale a României.)

□

La prima vedere, un oarecare profesor din Pucioasa (județul Dâmbovița), Marius Cârциumaru, a fost în atenția Securității înainte de 1990, dar a fost lucrat informativ și după aceea, cu mijloace specifice, și de către *Serviciul Român de Informații*, filiala Dâmbovița. Ofițerii SRI din Dâmbovița, în urma unei combinații operative, au reușit în 1990 să documenteze faptul că profesorul Cârциumaru era suspect de trădare și racolare ca spion de către *Mossad*.

Una dintre primele sale misiuni a fost înființarea unui partid politic în 1990, Partidul Socialist Democratic, concomitent cu firma *Delta SRL*, ale cărei beneficii urmau să fie folosite de partid. Acesta nu a fost singurul partid de buzunar creat cu „ajutor” israelian. Supravegherea lui Marius Cârциumaru a dezvăluit că el intrase în legătură cu doi

cetățeni israelieni, Moshe Barlev și Adrian Gratz, față de care s-a angajat printr-o așa-numită „Promisiune de preferință” la data de 23 mai 1990. Ca atare, pe 25 mai 1990, cei doi agenți israelieni l-ar fi plătit pe Cârciumaru și l-au pus să semneze un angajament de colaborator pe linie informativă:

„Subsemnatul Marius Cârciumaru, reprezentantul firmei Delta, mă angajez în fața domnilor Barlev Moshe și Gratz Adrian, cetățeni israelieni, să pun la dispoziție, la cererea acestora, toate informațiile pe care le dețin acum și în viitor (politice, economice, sociale și de altă natură) ca o garanție suplimentară la promisiunea de preferință făcută la 23.05.1990 și a împrumutului bănesc pe care l-am contractat de la dl. Barlev Moshe din inițiativa mea personală.”

Serviciul Român de Informații consideră că, după documentarea acestei recrutări, a luat măsurile adecvate de zădărniciere a activităților de spionaj. Directorul SRI, Virgil Măgureanu, a ieșit chiar în fața parlamentului anunțând că „serviciile de informații străine au pătruns cu agentură în rândul partidelor politice”. Activitatea lui Cârciumaru se afla însă abia la început, iar SRI n-a reușit să documenteze mai mult de 1% din recrutările israelienilor pe teritoriul României (munca fiindu-i împiedicată sau zădărnicită de clasa politică), ceea ce s-a aflat prin bunăvoința anumitor alte servicii de informații străine.

„Staff”-ul Partidului Socialist Democratic (obedient israelienilor), în frunte cu Marius Cârciumaru, a făcut mai multe deplasări în Israel, la începutul anilor '90, în scopul de a construi un partid puternic, care să se impună în fața *Frontului Salvării Naționale* ca un potențial partener la guvernare. Componenta uneia dintre delegații îi mai cuprindea pe Emil Constantinescu (viitor președinte al României), colonelul (r) Nicu Anghel și Petre Mihai Băcanu (de la *România Liberă*). Cu excepția campaniei electorale din 1992, Emil Constantinescu nu a mai făcut nici un comentariu cu privire la apartenența la „partidul israelian”, *Partidul Socialist Democratic Român* (PSDR), dar, după ce devenea președinte în 1996, numea între consilieri pe Traian Radu Negrei, fost coleg de la PSDR și candidat la alegerile din

1990, mai apoi mare mason și companion politic al lui Oprescu.

□

Asasinat în stil mafiot.

În plină stradă, în fața casei sale, în dimineața zilei de 15 iulie 1998, omul de afaceri român Mihai Ionescu a fost asasinat în București, fiind împușcat de către autori rămași până astăzi nedescoperiți, cazul fiind unul dintre celebrele eșecuri ale Poliției Române. Pentru adâncirea aspectelor privind colaborarea dintre mafiile israeliană și italiană în lumea cazinourilor, considerăm lămuritoare datele din capitolul 7: *Cazinouri pentru bani evreiești*.

Înainte de 1989, Mihai Ionescu lucra la *Comturist* (rețeaua de magazine ce vindea produse străine pe valută occidentală) fiind și informator al Securității, cu numele conspirativ „Iorgu“, dar finalmente a devenit agent dublu, lucrând totodată pentru israelieni și italieni. Securitatea a informat Direcția economică a Miliției (I.G.M.) că Ionescu deținea ilicit la domiciliul personal 20.000 de dolari și aparatură electronică introdusă ilegal în țară.

El a fost de aceea arestat în 1984, faptele confirmându-se. Securitatea îl bănuise pe Ionescu de trădare, deoarece în repetate rânduri, fie a furnizat informații incorecte cu privire la obiectivele în lucru, fie a participat la acțiuni de intoxicare cu bună știință a organelor românești de contraspionaj. Mai rezultase că, deși în calitate de colaborator al Securității avea datoria să raporteze ofițerului de legătură orice contact comercial ce ar fi defavorizat partea română, se lăsase corupt de „oameni de afaceri“ străini, israelieni și italieni, cărora le dezvăluise date secrete, precum și faptul că era informator.

După 1989, Mihai Ionescu și-a refăcut rețeaua de relații, dezvoltând o serie de afaceri cu partenerii străini. S-a încercat chiar propulsarea sa în politică, în 1990, când a candidat fără succes pentru Parlament pe listele *Mișcării Ecologiste din România*, condusă de evreul David Marcian Bleahu (alt evreu, Dolphi Drimmer, conducea *Partidul Ecologist Român*, ambii „lideri“ intrând în Parlament). Deși nu s-a impus ca persoană publică, în anturajul lui Mihai Ionescu puteau fi întâlniți miniștri, deputați, ofițeri din armată,

serviciile secrete și poliție. Mai mult sau mai puțin justificat, îi plăcea să se laude că este ofițer acoperit de informații al S.R.I..

Ulterior asasinării sale, ofițerii de la UM. 0962 (fostul „doi și un sfert”, ce ține de Ministerul de Interne) au aflat că Ionescu avea o plângere penală la I.G.P. efectuată de o cetățeană israeliancă care i-ar fi dat suma de două milioane de dolari pentru a-i facilita deschiderea unui cazino în București. Suma a fost avansată în primul trimestru al anului 1998, dar Ionescu ar fi încălcat înțelegerea, cheltuind în alte scopuri o mare parte din bani. Deoarece numele israelienței era asociat agenturii *Mossad*-ului în România, el nu a fost vreodată mediatizat.

Că ceva plutea în aer cu două săptămâni înaintea asasinatului, este dovedit de faptul că în jurul datei de 1 iulie 1998, Mihai Ionescu a avut o întâlnire de șase ore cu un ofițer superior din SRI de la *Direcția de protecție* , printre subiectele abordate fiind cel al implicării lui Ionescu în exportul ilegal de valută și al relațiilor sale cu foste cadre de conducere din S.R.I. (Virgil Măgureanu și alții).

În această discuție, ofițerul S.R.I. i-a promis «protecție» lui Ionescu dacă dezvăluie acele servicii secrete, și identitatea agenților acestora, implicate în operațiuni ilicite pe teritoriul României (contrabandă, trafic de influență, export ilegal de valută etc.). „Momentul ales de SRI pentru a exercita presiuni asupra lui Mihai Ionescu demonstrează un studiu temeinic al persoanei «punctate» (aflată în atenție pentru recrutare sau colaborare)”, scria George Dora (Gorzo) la o lună de la contact / 2 săptămâni de la asasinat.

Se poate conchide că SRI nu numai că nu a fost în stare să-i acorde protecția necesară lui Ionescu, dar probabil serviciile secrete vizate aveau deja o cârțiță în cadrul SRI (la nivelul conducerii) care le-a pus în gardă, hotărându-se de aceea eliminarea sa¹.

¹ Așa cum arătam în lucrarea anterioară, trecerea prof. Mircea Gheordunescu pe la conducerea SRI (director adjunct, instalat de Emil Constantinescu) în perioada 1997-2001 a însemnat deschiderea totală către *Mossad*, cu care acesta a înțeles că SRI trebuie să aibă o relație privilegiată. A fost totodată perioada celor mai frauduloase privatizări cu cetățeni israelieni (cazul Sorin Beraru fiind emblematic). Numai după plecarea d-lui

Cel mai ciudat aspect al anchetării crimei, la care au conlucrat mai multe servicii secrete românești, este acela că Poliția a exclus din start „filiera israeliană”, concentrându-se exclusiv pe „filiera mafiei italiene”, ce s-a dovedit a fi o fundătură. Ionescu era asociat cu italienii în firmele ce le avea, dar nu avea conflicte cu aceștia. Dimpotrivă, ei îi erau îndatorați și aveau nevoie de el, afacerile lor prăbușindu-se odată cu asasinatul. Chiar de la începutul anchetei, George Dora trăgea degeaba clopoțele:

„Este de remarcat faptul că partenerii israelieni au întreprins numeroase diligențe pe lângă Ionescu, fie pentru a-și respecta cuvântul [privind cazinoul], fie pentru a returna suma primită. Această pistă, fără a fi ignorată de anchetatori, este totuși puțin exploatată, în special datorită faptului că investigația ar urma să se desfășoare în Israel.

Ca și versiune de anchetă, filiera israeliană nu poate fi abandonată în cercetarea asasinatului din strada Mieilor. Reamintim că Mihai Ionescu a fost în relații cu serviciul de informații israelian Mossad din anii '80.“

Este remarcabil cum firmele israeliene sau chiar cele „rusești” în care sunt prezenți etnicii evrei conectați la Mossad, duc o adevărată vânătoare de racolare a foștilor ofițeri sau șefi ai serviciilor secrete românești. Unul dintre cele mai controversante cazuri cunoscute este cel al fostului director al SRI, Virgil Măgureanu, care a devenit reprezentantul pe România al firmei *Netafim* din Israel, ce se angajase să facă pentru români un sistem de irigații de 2 milioane de hectare teren agricol. Cam în același timp, Virgil Măgureanu își unea pașul ce îl crease cu Partidul Democrat, sub președinția lui Traian Băsescu¹.

Gheordunescu de la SRI, acest serviciu a putut sesiza Parchetul General - pe baza actelor ce noi le-am pus la dispoziție - pentru a se demara ancheta penală împotriva unor israelieni implicați în privatizarea *Hotelului București*. Astăzi atitudinea SRI față de ofensiva economică israeliană a redevenit aceeași, ca în vremea lui Mircea Gheordunescu, aceasta fiind o voință politică.

¹ A se vedea cap. *Axa Washington-Londra-București, o altă Axă Sionistă și Oamenii președintelui, în Politica filo-Sionistă a României.*

SUPUNEREA INDUSTRIEI UȘOARE ȘI A CELEI FARMACEUTICE

Comuniștii evrei, capitaliștii ai românilor

Kibbutz-urile israeliene reprezentau un vestigiu al modelului comunității comuniste, în care principala valoare o reprezintă munca membrilor comunității (evrei de rând), și nu acumularea de capital. Ei bine, lucrurile au început să se schimbe. *Kibbutz*-urile au hotărât să devină capitaliste muncindu-i pe arabi sau pe... români. „Centrele manufacturiere israeliene gen *kibbutz* au investit în construirea de noi fabrici... România fiind una din țările țintă datorită costurilor reduse ale forței de muncă și unor scutiri de taxe”, scria în martie 2006 *Afacerea*, periodic al *Camerei de Comerț și Industrie București*.

Aflăm astfel că „industria kibbutzurilor” plasa în perioada 2006-2010 cca 200 milioane USD în construirea a noi fabrici israeliene producătoare de pereți izolanți de polistiren și foi de plastic. „Motivarea acestei extinderi vine din faptul că piața israeliană este saturată în acest sens, potențialul [intern] de extindere este deci limitat, [în timp ce] cererile peste hotare sunt în creștere. Costurile de transport în străinătate, pe de o parte, și unele scutiri de taxe din afara Israelului, pe de altă parte, au condus la ideea construirii de fabrici chiar la locurile unde cererea este mare. S-a constatat că este mult mai ieftin să se producă în afara Israelului decât să se exporte, datorită taxelor, cheltuielilor de transport și forței de muncă ieftine în țări precum România..., țara favorită în acest sens” (*Afacerea*). „România este considerată una dintre cele mai interesante zone pentru companiile israeliene - arăta în același timp și Arnon Arbel, atașatul economic al Israelului la București -, este încă o țară unde investitorii mijlocii și, bineînțeles, marile corporații găsesc «zone albe»... iar intrarea în piața comunitară deschide porțile Europei pentru exportul propriilor mărfuri”. La 26 februarie 2006 statul român a semnat acordul prin care companiile „românești” și israeliene ce produc împreună vor putea exporta produsul finit în UE fără taxe vamale (România este prima țară ce semnează un asemenea acord cu Israelul, în folosul planurilor afaceriștilor israelieni).

Șpagă de un milion de dolari prin ambasada Israelului de la București

În mai 1998 sindicatele din industria ușoară manifestau în centrul Bucureștiului cerând să fie oprită participarea la licitațiile pentru privatizarea industriei ușoare a escrocilor israelieni Sorin-Shmuel Beraru, Moshe Pesach, Moshe Goren și asociații acestora. Concomitent ei depuseseră la *Ministerul Justiției* o cerere de urgentare a dosarelor în care firmele acestora erau acționate pentru uriașele datorii ce le aveau față de S.C. Novatex-Pitești și *Fabrica de vată* din Buftea (S.C. Sanbuftex), dosare pe care israelienii reușiseră cu o suspectă ușurință să le suspende pe termen lung în instanța comercială a Tribunalului București.

Care era situația la acea dată, și pericolul pe care salariații l-au semnalat inutil autorităților? Că o grupare mafiotă israeliană, după ce a ridicat marfă de zeci de milioane de dolari din întreprinderile românești ale industriei ușoare, marfă pe care a vândut-o, fără să-și plătească datoriile față de aceste întreprinderi, încerca să le cumpere la prețuri de nimic pentru a le spolia definitiv sau pentru a le lichida. Chiar aceasta a fost schema aplicată de Sorin Beraru și acoliții săi la nivelul întregii economii românești. Cei câțiva polițiști și procurori cinstiți, care s-au luptat mai târziu cu caracatița, nu au mai reușit stoparea jafului, întreaga vină fiind a acelor funcționari români corupți care s-au lăsat mânăjit, vânzătorii de țară.

Unul dintre principalii acționari ai acestor întreprinderi era *SIF Moldova*, adică, formal, cetățenii români care au participat la așa zisul «*Program de Privatizare în Masă*». Dar nu aceștia au într-adevăr un cuvânt de spus despre destinul întreprinderilor la care chipurile, prin SIF, erau proprietari, ci funcționarii porniți a le vinde, nu a le administra, și care, pe deasupra nu mai erau incomodați în procedurile lor de rigorile legii privatizării, rigori care se impuneau numai societăților din patrimoniul statului (FPS). (În consiliile de administrație ale acestor SIF-uri apăreau ca „alese” peste noapte rudele personalităților politice, cum a fost cazul sorei premierului Adrian Năstase, Dana Barb, administrator la *SIF Muntenia*.)

„Îngrijorat“ chipurile de dividendele acționarilor de la *SIF Moldova*, un director al acesteia, Emil Bădică, răspundea salariaților că nu îl interesează soarta acestor întreprinderi și pe mâna cui intră (adică a celor ce le-au spoliat de fonduri): „Eu nu pot limita participarea la licitație a unor firme... Ba, prima obligație a *SIF Moldova* este să obțină cel mai bun preț pentru cei aproximativ 50.000 de acționari pe care îi are... Clauzele pe care le cer sindicatele în contract sunt valabile în cazul F.P.S., cel care reprezintă statul; SIF este doar o societate privată“.

Presă vremii explica însă poziția iresponsabilă a conducerii *SIF Moldova* prin faptul că președintele acesteia, Matei Alexandru, avea o suspectă prietenie, „la cataramă“, cu „investitorii“ evrei conduși de Sorin Beraru, care își propuseseră să acapareze, între altele, și industria ușoară românească, care aducea la acea vreme 31% din aportul valutar al țării, respectiv se pregătea ca tot ceea ce ținea de producția de fire de bumbac și stoffe textile (inclusiv pentru mobile) să intre în controlul monopolist al israelienilor prin firma *Atlantic Holding Group*.

Dintre toate instituțiile statului sesizate, Curtea de Conturi (sub conducerea lui Ioan Bogdan), a fost singura ce a demarat o anchetă oficială și a reținut o gaură de peste 70 de miliarde lei dată *Fabricii de vată* de la Buftea, dată de către Sorin Beraru, Moshe Pesach, Moshe Goren și Ionel Sufer până în 1995. Directorul fabricii, Florin Gheorghiu făcea eforturi disperate să recupereze banii și să salveze fabrica, singura cale legală fiind însă aceea a justiției, motiv pentru care fabrica avea pe rol la secția comercială a Tribunalului București dosarul 3624/1996. Soluționarea urgentă a dosarului era vitală pentru supraviețuirea fabricii. Cu toate acestea, aplicând vădit iresponsabil procedura civilă, instanța, la cererea israelienilor, suspendă judecarea cauzei comerciale până când va fi soluționată ancheta și cauza penală privind o fostă directoară a fabricii¹. Având în vedere că fusese stabilită o

¹ Este vorba despre celebra „suspendare a civilului pe penal“, pe care corupția a transformat-o uneori într-o armă în favoarea escrocilor, întorcând astfel legea împotriva ei însăși, așa cum este acest caz. Prevăzută în Codul de Procedură Civilă la art.244, textual arată astfel: „Instanța poate suspenda judecata când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune

datorie certă a grupului israelian către *Sanbuftex* de Curtea de Conturi a României, nici un motiv nu putea rezista în fața judecătorilor, ca aceștia să considere că această cauză poate atârna în vreun fel de o altă cauză, penală.

Mai mult, recursul fabricii s-a rătăcit prin Tribunalul București și nu a mai plecat la Curtea de Apel, ceea ce l-a făcut pe directorul *Sanbuftex*-Buftea, Gheorghiu, să declare peste tot că „cea mai coruptă clasă din România este Justiția” și să înainteze un memoriu președintelui tribunalului, arătându-i că fabrica are peste 1.000 de salariați, fiind totodată cea mai mare fabrică din țară producătoare de materiale sanitare pre și post operatorii, fabricând vată, pansamente, feșe, tifon și alte produse de uz medicinal. Arătând aberanta soluție judecătorească el cere să se ia măsurile ca dosarul să fie deblocat și „să fie înaintat spre competență soluționare la Curtea de Apel București”.

Până la ce nivel ajunge implicarea oficialilor israelieni în acțiunile de rapt economic din România o dovedește un episod uluitor relatat de presă. Într-o bună zi, în 1998 directorului general al fabricii din Buftea, Florin Gheorghiu, i se oferă pentru a uita de datoria firmei *Ocean Trading s.r.l.* (recte Sorin Beraru, Moshe Pesah și alți „afaceriști” israelieni), precum și pentru a i se cumpăra complicitatea la privatizare, o servietă cu suma de 1 milion de dolari de către israelianul Ivon Dilon, nimeni altul decât atașatul comercial al Israelului în România. Deși oferta nu a fost primită, afacerea a continuat în favoarea escrocilor.

Episodul de mai sus este reprezentativ pentru modul în care s-a procedat pentru ca peste 80% din industria ușoară românească să intre pe mâna unor evrei, în general ascunși în spatele unor firme *off-shore* create în paradisuri financiare. În aceeași situație se află și

care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea. Suspendarea va dăinui până când hotărârea pronunțată în pricina care a motivat suspendarea a devenit irevocabilă”. O cauză penală, cu ajutorul unor avocați dibaci, poate dura 5-6 ani, de la faza inculpării, judecării fondului, apelului și recursului, fapt pe care se baza și *Beraru & Israel Comp.* Între timp fabrica de la Buftea intra în buznarul israelienilor. Jocul pe care l-au făcut magistrații români este evident, deoarece suspendarea este facultativă, la aprecierea judecătorului.

industria de medicamente românească. Peste 50% din cea privată este controlată de către evrei.

Cazul lui Jacob Fonea este grăitor. Având cetățenie română, nu numai israeliană, el apare în topul celor mai bogați români cu o avere de cca 10 milioane de dolari. Evreu născut la Iași cu domiciliul în Haifa-Israel, el a devenit la finele anilor '90 proprietarul celui mai mare producător de stofe din România, fabrica *Dorobanțul* din Ploiești, care i-a oferit numai în anul 2003 un profit de 800.000 de dolari. El mai deține fabrica de medicamente *Farmaceutica Arcatim* din Timișoara (cu vânzări anuale de 3 milioane de dolari), fiind coproprietar și la fabrica de uleiuri din Brașov, *Lubrifin* (profit net: 2,7 mil \$).

Biofarm S.A., care se găsește în București, este una dintre cele mai mari fabrici de medicamente și unicul producător român de produse farmaceutice pe bază de extracte vegetale și animale. Ea a fost vândută de statul român în anul 1998 unui „investitor american”, de fapt firmei evreiești americane *Shapiro Bancorp LLC*. Imediat ce au preluat fabrica românească, administratorii evrei au început să critice public „birocrăția” statului român, deoarece Registrul Comerțului nu permitea modificarea statutului fabricii după bunul lor plac.

Un alt magnat evreu a preluat după 1990 cinci fabrici de confecții din România, astfel că pentru el muncesc acum cca 8.000 de români. Cu reședințe în București, Tel Aviv și în Canada, la Toronto, Joseph Seroussi este președinte al așa-zisei *Asociații a Investitorilor Străini din România*, deținând fabricile de confecții *Ikos Conf* (trei milioane de dolari profit anual) și *Norada* din Odorheiu Secuiesc, *Serconf* din Botoșani, *Serca* din Călărași, *TJR Industries* din Tulcea și altele, cu care în 2002 a obținut un profit de nouă milioane de dolari. Întreaga sa afacere cu confecții din România valorează 180 milioane de dolari, având și un lanț de magazine, *No.36* (unul chiar în centrul Bucureștiului), prin care este reprezentat al mărcilor *Pierre Cardin* și *Bruno Saint Hilaire* în România, Moldova și Israel.

Fabrica de la Botoșani a lui Seroussi a luat în 1993 un credit nerambursat de la *Bancorex* de 14 miliarde de lei. Fratele său, miliardarul Edouard Seroussi, l-a mituit cu 500.000 de dolari pe Ezer Weizman, președintele Israelului, ceea ce, devenind public, a provocat un scandal ce a dus

la demisia acestuia în anul 2000. Acest Seroussi, fratele miliardarului de la noi, a dispărut brusc în timpul anchetei, cu ocazia unui incendiu provocat, la Monte Carlo, o probabilă înscenare a morții.

Și cunoscuta fabrică bucureșteană *Adesgo* a intrat în proprietatea companiei israeliene *Argaman Industries* din anul 2002, ce l-a numit președinte pe Dan Norton Siegler, (zis Dany Zohar) după ce acesta provocase o cădere a profitului de milioane ca președinte israelian la Hotelul București (SC București Tursim SA).

Un alt asalt dat de israelieni în România este cel pe piața farmacilor, după ce mai întâi au excelat în a fi furnizori privilegiați de medicamente. Astfel, firma israeliană *New-Pharm* a deschis din 2005 un lanț de farmacii de tipul *drugstore*, caracterizate printr-un număr triplu de produse comercializate și o suprafață de cel puțin trei ori mai mare decât a unei farmacii obișnuite.

Imperiul ce crește. Imperiul economic israelian al asociaților lui Sorin (Shmuel) Beraru se întinde peste industria ușoară românească. El cuprinde printre altele *Filatura Românească de Bumbac*, *Grupul Industrial Titan*, *Stomobi S.A.*, *Chibro S.A.*, *Criotex S.A.* Oradea, *Flamura S.A.*, *Comautosport S.A.*¹, *Grupul Industrial Titan*, *Vata*

¹ Banca folosită de clanul Beraru în toate operațiunile dubioase desfășurate în România, îndeosebi în devalizarea societăților comerciale, a fost *Banca Furnica*. „Atunci când Sorin Beraru și gașca au pus mâna pe Ci-Co S.A., o parte din banii găsiți în conturile societății au fost folosiți pentru cumpărarea pachetului majoritar de acțiuni la *Comautosport*. Astfel, cu doar jumătate de milion de dolari a fost acaparată o societate care avea ca obiect de activitate comercializarea autoturismelor și își desfășura activitatea în 15 imense spații comerciale, amplasate în marile orașe din țară. O afacere mai mult decât profitabilă: doar din închirierea a 12 spații comerciale *Comautosport* aducea un profit anual de 2,5 milioane de dolari. Cum la acest profit se mai adaugă încă 2,5 milioane anual, realizate din vânzarea de autoturisme și piese de schimb, realizăm «marea afacere» încheiată de statul român. A vândut cu jumătate de milion de dolari o rețea de magazine care produce anual de zece ori mai mulți bani.

În aceste condiții, *Comautosport* era, alături de societatea *Diham S.A.*, principala sursă de finanțare a clanului Beraru. Singura problemă a fost spălarea banilor obținuți. Pentru acest

Românească S.A., sau *Phoenixmed S.A.*, care la un moment dat aproape monopolizase piața farmaceutică (având depozite în Botoșani, Galați, Craiova, Constanța, București, Alba Iulia, Iași etc.) *Teva Medical Romania S.A.* ș.a.

Despre aceste întreprinderi preluate „cu cântec” pe la statul român, presa românească a tras inutile semnale de alarmă: „Vândute pe bani foarte puțini și cosmetizate cu elegante inginerii financiare...”, scria un săptămânal bucureștean. «Partenerii» juridici ce au intrat în aceste combinații, adică „cumpărătorii”, sunt firme *off-shore* create în paradisurile financiare: *Atlantic Holding Group*, *East Horizont Ltd.*, *Dean Product Ltd.*, *World Pharm Ltd.*, *Pharmatech Bahamas*, *East Invest Ltd* (Insulele Virgine) etc., acționarii fiind evrei precum Sorin Beraru (România-Israel), Ionel Sufer, Moshe Pesach (Israel), Elize Cemel (Israel), Hadar Yehuda (Israel), Greenberg Meir (Israel), Weiss Cornelio (Argentina), Weiss Shima (Israel).

Trebuie spus că numai privatizarea de la *CiCo S.A.* a fost anulată, dar numai după ce *Sorin Beraru & Comp* devalizaseră societatea de câteva milioane de dolari, folosind *Banca Populară Furnica*. Obrăznicia maximă a lui Beraru, rezultă din faptul că, deși nu se prezintă la procesul penal ce îl are la Tribunalul București (pentru privatizarea frauduloasă realizată), luând termene de amânare de câte șase luni, la 29.04.2004 el încearcă ca, printr-o pseudo-„Adunare Generală a Acționarilor de la CICO-S.A.” să-și impună proprii administratori.

La începutul anului 2001, *Comisia pentru cercetarea abuzurilor a Senatului României*, prin Ion Honcescu, sesiza toate instituțiile statului „pentru stoparea acestui jaf și incriminarea persoanelor vinovate”, deoarece „rezultă în mod evident caracterul fraudulos al privatizării mai multor societăți comerciale, reaua credință în respectarea clauzelor din contractele încheiate cu F.P.S., ingineriile financiare între societățile comerciale

lucru a fost folosită, bineînțeles, celebra «curățătorie» numită *Banca Furnica*... *Comautosport* [controlată de clanul israelian] a încheiat mai multe contracte de depozit care aveau o clauză specială: în cazul desființării anticipate a depozitului, *Comautosport* suporta o penalitate de 25-40 %... În acest mod, banii de la *Comautosport* au ajuns în posesia *Băncii Furnica*” (cotidianul *România Liberă*).

controlate de dl. Sorin Beraru, cu grave consecințe privind fraudarea bugetului de stat cu peste 1000 miliarde lei, precum și în plan social, adică realitatea neagră a disponibilizării a peste 1000 de salariați”.

Senatorul dezvăluia și alte ținte economice ale cartelului israelian: cumpăra de la F.P.S., prin *off-shore*-ul *Multi-sistem Industry SRL*, pentru numai 475 milioane de lei, fabrica *Reco S.A.* implicată în producția de vată, tifon albit și produse farmaceutice, concedia cei 200 de salariați și scotea din România activele fabricii, pe care chipurile le vindea sub formă de deșeuri, pentru ca apoi în străinătate să le valorifice la adevărata valoare. Grupul reușea apoi, printr-o inginerie pe piața bursieră, să intre și în posesia societății *Diham S.A.*, care deținea și *Complexul Turistic Pustnicu* din Brănești. Fabrica *Flamura*, preluată tot de la stat, au devalizat-o și au concediază salariat. Cazuri similare s-au înregistrat în mai multe locuri din țară, arăta Ion Honcescu.

Ancheta a scos la iveală vinovăția funcționarilor români de la *Fondul Proprietății de Stat*, care au fost arestați pentru scurt timp (Alin Giurgiu și Dan Gozia, implicați și în privatizarea frauduloasă a *Hotelului București*, tot cu israelieni), în timp ce Sorin Beraru o tăia rapid în Israel, unde mai târziu se întâlnea cu premierul român Adrian Năstase. Deși urmărit general și internațional, Beraru a rămas liber, ca și complicii săi. Mai mult, pentru a salva proprietățile din România, o parte a grupului (Pesah) a mimat în Israel un proces împotriva lui Beraru.

Aranjamentul preluării bogatei societăți *CICO S.A.* de către Beraru a constat în complicitatea funcționarilor de la *Fondul Proprietății de Stat* care au transmis gratuit întreprinderea către *SIF Muntenia* (ca rezultat al unor „compensări” reciproce), și apoi a președintelui *SIF Muntenia*, care, folosind procedura vânzării pe *Rasdaq* a înstrăinat rapid, pe un preț de nimic societatea către Beraru. A urmat devalizarea societății, căreia i s-au furat milioanele de dolari de către „noul proprietar”¹.

¹ „Totul a început printr-o înțelegere ocultă între reprezentanții FPS, SIF Muntenia și Sorin Beraru. Într-o singură noapte, acțiunile statului (70%) au trecut printr-o cesiune de la FPS la SIF Muntenia și apoi, dimineața, pe piața *Rasdaq*, la Sorin Beraru pentru suma de două milioane de dolari, în condițiile în care societatea

RECHIZITORIUL *Parchetului de lângă C.S.J.* (sinteză și extras):

„*Sorin Beraru încă din luna martie 1999, după ce a aflat că S.C. CICO SA are disponibil în cont suma de 8,5 milioane de dolari și peste 10 miliarde de lei, cât și un patrimoniu important, a întreprins toate demersurile necesare pentru a deveni acționar majoritar la această societate cu scopul de a controla banii și activele societății în interesul societăților pe care le conducea prin interpuși. Privatizarea s-a dovedit ulterior a fi fost frauduloasă, Beraru trăgând sfori și corupând în acest sens.*

Devenind acționar majoritar și-a numit proprii administratori la CICO S.A., și a plasat banii societății, 3,65 milioane de dolari, la Cooperativa Furnica, sub motivația unei dobânzi duble. În realitate a putut astfel să folosească, printr-un artificiu de credit și prin fals, întreaga sumă în favoarea societăților în care avea interese și pe care le controla: Multisistem Industry SRL, Interagent SRL, Phoenixmed.

Vom reține că inculpații au săvârșit infracțiunea de spălare a banilor prin transfer de valori (trecerea unor sume de bani dintr-un cont în altul în cadrul aceleiași instituții bancare), disimulând ulterior proveniența și mișcarea acestor sume prin contracte de depozit și credite nereale...”.

Reamintim că Beraru s-a folosit în „afacerile” derulate în România de firme *off-shore* cu sedii în paradisuri fiscale (Bahamas, Belize, Insulele Virgine Britanice), și de cooperative de credit ce ofereau avantajul neamestecului BNR.

Trebuie spus că asupra procuroarei care a condus ancheta penală s-au făcut uriașe presiuni pentru a mușamaliza *Rechizitoriul* (până la urmă realizându-se unul dintre cele mai mari flagranturi, oferirea mitei de câteva sute de mii de dolari de către emisarii israelieni ai lui Sorin Beraru). Unul dintre cei inculpați este președintele *SIF Muntenia*, Teodor Mihăescu, cel care a împărțit cu nonșalanță banii cetățenilor: 700.000 de dolari la *Banca Română de*

CI-CO S.A. deținea numai în contul bancar zece milioane de dolari” (*România Liberă*). Ulterior a vândut și o secție a întreprinderii („fabrica de suc”) către *Coca-Cola* pentru 8 milioane dolari.

Scout, un milion de dolari direct lui Sorin Vântu și cinci milioane lui Sorin Beraru. Acest T. Mihăescu (coleg la data evenimentelor, la *SIF Muntenia*, cu sora premierului Năstase), se întâlnea pe ascuns la Ruse, în Bulgaria, cu Sorin Beraru, când acesta era dat în urmărire.

Imensa fraudă legată de privatizarea și devalizarea întreprinderii *CI-CO S.A.* (Halele Obor din București), pentru care israelianul Sorin Beraru are dosar penal în România și se ascunde în Israel, i-a făcut pe acționarii israelieni să-și ascundă proprietățile românești în spatele unor firme *off-shore*. Cazul cel mai concret este cel al rețelei de farmacii *Phoenix Pharm S.A.*, care este controlată de către israelieni prin firma *World Pharm Ltd.* creată în Insulele Virgine, și cu care au participat la privatizarea parțială a fabricii românești *Antibiotice S.A.* Iași, listată pe bursă din 1997.

Flagrantul

În iunie 2002 se întâmplă un eveniment. Un israelian și doi polițiști români corupți, Chaim (Heny) Stainberg, Udangiu și Badea, sunt prinși pe o terasă din parcul Herăstrău din București încercând să transmită avansul dintr-o o mită de 1,5 milioane de dolari pentru procurarea ce se ocupa de cazul penal *Cico-Beraru*, pentru ca aceasta să accepte în instanță revocarea mandatului internațional de arestare al lui Beraru (și să îi facă astfel scăpați pe israelieni și pe complicitii lor români).

Giorgiana Hosu, procurorul ce instrumenta dosarul „Beraru” era considerată un procuror extrem de sever, rezistent la presiuni de orice natură, care nu acceptă influențe de nici un fel. Sorin Beraru se vaitase până atunci că nimeni nu reușea „să se apropie de ea, nici șefii”.

Cu două săptămâni înainte de flagrant, în lumea presei evreiești se cunoștea că un ziar israelian avea un material în care era vorba despre doi generali români care ar fi primit mita de 600.000 de dolari pentru a clasa dosarul lui Beraru, fiind vorba totodată și despre „sponsORIZAREA unui partid politic românesc, printr-un important politician din Israel, cu un milion de dolari”.

Șpaga oferită în schimbul mușamalizării anchetei lui Sorin Beraru se ridica la suma totală de 1,5 milioane de

dolari. Prima tranșă, de 500 de mii de dolari, trebuia plătită pentru emiterea deciziei revocare a mandatului de arestare și de cercetare în stare de libertate, restul urmând să fie plătiți după ce apărea în România, Beraru în persoană, pentru a rezolva cu toată lumea. Oamenii cheie ai flagrantului au fost lt.col Dan Hosu (șef de compartiment din I.G.P.) și soția sa, Giorgiana Hosu, procuror ce instrumentează dosarul *CICO S.A.* și a emis mandatul de arestare pe numele lui Beraru.

Încercarea disperată a israelianului de a revoca mandatul de arestare a condus la soțul procurorii Hosu, pentru care a găsit doi intermediari, tot polițiști, pe lt. Romeo Badea (de la Secția a 5-a de Poliție din București) și lt. Ion Undangiu, (de la IPJ Ilfov), foști subordonați ai lui Dan Hosu în perioada când acesta conducea Biroul Judiciar al Secției de Poliție 2. Timp de patru luni de zile, cei doi polițiști au încercat să-l convingă pe locotenent colonelul Hosu să intervină pe lângă soția sa în favoarea lui Beraru.

Dan Hosu a raportat însă situația superiorilor săi, și astfel i s-a cerut să accepte jocul. În mai 2002 polițiștii Undangiu și Badea au fost în Israel, la Tel Aviv, pentru a pune la punct planul personal cu Sorin Beraru. Atunci s-a stabilit ca din tranșa de 500.000 de dolari, 200.000 le vor reveni lor doi. Cu câteva zile înainte, ei au mers la Budapesta, crezând că de acolo vor primi banii, apoi au fost în Belgia, de unde au luat 100.000 de dolari de la Limor Segev, fiica lui Beraru, și unde au discutat cu unul dintre apropiații lui Beraru despre plata întregii sume. Grosul plății fusese promis a fi realizat printr-una din firmele lui Fredy Robinson (*Eurombank* sau *Cazino Vernescu*), ceea ce indică implicarea *Mossad*-ului.

Dealtfel, sub tehnică, cei doi polițiști români i-au relatat colonelul Hossu că ei ar lucra pentru *Mossad*.

Pentru rezolvarea completă a problemei, Beraru arunca în joc între 600.000 și 1.500.000 de dolari, iar ancheta ulterior a scos la iveală lucruri periculoase pentru clasa politică. S-a mai aflat și că legătura dintre omul lui Beraru, israelianul Stainberg, și polițiștii Undangiu și Badea a fost realizată de un căpitan de la Secția a 3-a de Poliție, care a primit în București două spații comerciale (de magazin) de la Stainberg. Pentru serviciile aduse lui

Beraru, căpitanului i s-a redus chiria pentru magazine de la 6.000 la 2.000 de dolari pe lună.

Întâlnirea și flagrantul au avut loc în 14 iunie 2002, la ora 19, pe o terasă din parcul Herăstrău. Cei doi polițiști corupți aveau asupra lor avansul la prima tranșă, 100.000 de dolari. După câteva schimburi de cuvinte, conform înțelegerii, Hosu a cerut să vadă banii.

Când pe masă a apărut punga cu teancul de dolari noi, el a răsturnat masa cu sticle peste cei doi, dând astfel semnalul. După o încăierare scurtă, polițiștii corupți au fost încătușați și urcați în dube. Între cei arestați s-a aflat și partenerul de afaceri al lui Beraru, Chaim Stainberg, luat însă de acasă. El superviza și supraveghea acțiunea de mituire, ceea ce a și recunoscut într-un fel (ar fi fost o „sponsorizare“ pentru un serviciu secret român).

„Dosarul lui Sorin Beraru - scria *Adevărul* în 18 iunie, cu ocazia flagrantului - cuprinde 17 volume. Este vorba de privatizări frauduloase, de câștigarea unor licitații trucate pentru aprovizionarea sistemului sanitar românesc cu materiale consumabile... Beraru a devenit stăpân peste *Reco, Diham, Flamura, FRB, Mecapol, Comautosport, Chibro, Stomobi*, toate din București, *Criotex Oradea* și *Saltex Salonta*. Cu ajutorul prietenului său, Moshe Pesach, și al firmei acestuia *MT Trading* din Las Vegas, a constituit societatea *Multisistem Industry*, cu ajutorul căreia a câștigat zeci de licitații de la *Fondul Proprietății de Stat*. Așa a reușit, în disprețul legii și cu complicitatea conducerii FPS, să creeze un adevărat imperiu și să încaseze milioane de dolari fără să miște un deget. Afacerea *Cico* este unul din nenumăratele exemple ale sprijinului primit de Beraru de la autoritățile române. Acum, convins că-n România totul este posibil, Beraru s-a gândit să cumpere și justiția română. Un procuror cinstit și un polițist ce au rezistat tentațiilor i-au dejucat însă planurile.“

Abia în 22 ianuarie 2003 presa afla amănunte picante din interiorul anchetei penale. Astfel, *Evenimentul Zilei* titra: „Henry Steinberg a mărturisit cui urma să-i dea 600.000 de dolari pentru eliberarea lui Beraru“, precizându-se chiar un prenume, Adrian, cu referire directă la primul-ministru Adrian Năstase, fapt pe care însă, ulterior, Steinberg l-a retractat. Contactele infractorilor israelieni cu vârfurile clasei politice au reieșit din înregistrările secrete

efectuate în pregătirea flagrantului, dar și din declarațiile lui Steinberg. Astfel, când în 1999 Beraru a dorit să-și recupereze cei 500 de mii de dolari pe care îi vărsase către „firma” creată de Marius Opran (un apropiat al lui Ion Iliescu) în Cipru ar fi vorbit cu Adrian Năstase și în câteva luni a primit banii înapoi.

Când a început să aibă necazuri penale pentru privatizarea CICO-s.A., în curat stil mafiot, Beraru s-a întâlnit cu amicul său Sorin Ovidiu Vântu, care i-a pus la dispoziție relațiile sale cele mai înalte, cam în același timp în care Vântu îi spunea administratorei fondului său de investiții dezalizat chiar de el, *FNI*, Mariei Vlas, să se ascundă în Israel.

A urmat apoi încercarea de întâlnire a președintelui Ion Iliescu în iunie 2001, când Beraru era deja fugit din România, având mandat internațional de arestare. Președintele se afla în Bruxelles, la *Hotelul Excelsior*, când Beraru l-a sunat pe mobil pe Marius Opran, care îl însoțea pe președinte, cerându-i aranjarea unei întâlniri cu Ion Iliescu. Beraru ar fi fost refuzat de Opran (care-i mai purta pică că fusese pârât la Năstase!?).

A urmat întâlnirea cu Adrian Năstase de la Tel Aviv, în Israel, în timpul unei vizite oficiale, dată însă peste cap de vigilența presei românești. Despre alte contacte media nu a aflat încă, dar Beraru a perseverat și, recent, evenimentele demonstrează că israelienii au obținut chiar ceva rezultate.

Că, totuși, Ion Iliescu avea o „slăbiciune” la evrei, o dovedește atitudinea sa față de israelianul infractor Aharon Schwarz, pe care l-a grațiat înainte de Paștele lui 2004. În urmă cu câțiva ani, acesta furase 200 de mii de dolari de la BRD (*Banca Română de Dezvoltare*). Încă din momentul reținerii sale, pe 17 martie 1999, procuratura a refuzat însă să emită un mandat de arest preventiv, iar Aharon a fost pus, după 24 de ore în libertate. După cinci zile, procurorii, lămurindu-se cu cine au de a face, emiteau totuși mandatul de arestare, dar era rapid eliberat, căci în iulie Tribunalul admitea cererea lui de judecare în stare de libertate. Cu toate acestea, la 15 mai 2001, israelianul era condamnat definitiv la 12 ani de închisoare, dar, aflându-se în stare de libertate, fugea din țară, iar „prietenia” cu procurorul general Tănase Joița

(sau cu cineva și mai sus pus) îi asigura, în octombrie 2001, suspendarea executării pedepsei dictată de instanță. Și a mai fost și grațiat de Iliescu.

Suspendarea s-a făcut în condițiile în care Aharon Schwarz se sustrăgea executării pedepsei, fugind din țară și fiind dat în urmărire internațională. Dorind să-și continue „afacerile”, la două zile de la data când procurorul general al României a semnat actul prin care se suspenda executarea pedepsei, Schwarz s-a întors în România. Ghinionul israelianului a fost că afacerea de tip mafiot a apărut în presă, iar Tănase Joița a dat înapoi, revocând suspendarea pedepsei, așa că Schwarz a intrat rapid în închisoare.

În această situație, „bolnav”, ca și restul infractorilor cu protecție (și Steinberg țipa din închisoare că e bolnav pe moarte), Aharon Schwarz i-a solicitat președintelui Ion Iliescu grațierea, „iar acesta, mărinimos din fire, a acceptat, că doar închisoarea, în România, e doar pentru amărății care au furat un metru de cablu sau două sticle - scria *Curentul* în aprilie 2004 -. A fura 200.000 de dolari dintr-o bancă românească nu constituie o faptă prea gravă, asta dacă ținem cont de opinia președintelui Ion Iliescu ... Singura condiție pentru a beneficia de mila președintelui este să ai «relații» la un nivel suficient de înalt.”

În privința lui Steinberg și a celor doi polițiști întemnițați, „rezolvarea” a venit tocmai de Curtea Supremă, într-un mod ce denotă o ciudată bunăvoință a autorităților: fără a fi declarați nevinovați, infractorilor le-au fost în așa fel scurtate pedepsele încât să fie toți puși neîntârziat în libertate, ceea ce s-a întâmplat în iunie 2004. Mai puțin Beraru, care nu mai trebuia ajutat, deoarece se afla în libertate, fugit din România din noiembrie 1999 (el a rămas cu condamnarea de 7 ani, dar anunța că-și pune avocatul, pe Rafailescu, să facă contestație în anulare împotriva deciziei)¹.

¹ Oricum, o plângere penală făcută în 2004 de Beraru la *Poliția Capitalei* împotriva acționarilor minoritari de la CICO s.a. (cei ce au sesizat autoritățile în 1999 privind mega-escrocheria F.P.S.-S.I.F.-Beraru) a fost rapid rezolvată, în condiții dubioase și ne-procedurale, după cum dezvăluia *România Liberă* din 8 iulie 2004, de către chiar acel inspector care a tergiversat cercetările sau a propus NUP-uri în favoarea faptelor israelienilor ce devali-

Una din tainele acestei „bunăvoințe“ a autorităților noastre consta în aceea că unul dintre avocații lui Sorin Beraru din SUA era evreul sionist Alfred Moses, fostul ambasador al SUA la București, pe care l-a plătit cu 500.000 de dolari. Acesta, Moses, era un apropiat al președintelui Ion Iliescu, având, se spunea, încă „uși deschise“ la Cotroceni, iar conform mărturisirilor lui Steinberg, Moses nu s-a dat înapoi să internaționalizeze cauza lui Beraru versus România.

Steinberg, însă, odată eliberat, a dezgropat securea războiului, împotriva României în general, și a magistraților în particular, pe care i-a acuzat de „antisemitism“. El i-a comandat altui evreu, Iulian Gruzenberg din Suedia, să acționeze statul român în judecată, revendicând despăgubiri de 16,5 milioane de dolari, în timp ce la București delira ceva de genul: „Șase sau opt membrii ai familiei mele au fost omorâți în 1944, în timpul legionarilor (bunici, mătuși, trenul morții de la Iași). Au fost omorâți și de legionari și de nemți... Tot ce mi s-a întâmplat acum s-a întâmplat unchilor mei în 43-44, când au fost omorâți. Cineva pe mine a vrut să mă lichideze...“. În 43-44 nu mai existau legionari activi în România, dar Steinberg are o „familie“ de care nu vrea să amintească românilor prea multe. Cum ar fi avocatul Carol Steinberg, care în 1940, în timpul retragerii autorităților române din Basarabia, la Chișinău, întocmea liste cu românii ce trebuiau executați.

Oricum, asupra procurorului din dosarul CICO s-a abătut un val de atacuri. Încă din 2002 *Evenimentul Zilei* scria: „După acest flagrant, este posibil ca Georgiana Hosu să rămână fără acest dosar. Dacă nu îi vor lua șefii dosarul, avocații lui Beraru ar putea să o recuze pe motiv că soțul ei este implicat în cauză și nu este imposibil ca ancheta să ajungă pe mâna unui magistrat mai «disciplinat».“¹

zau *Hotelul București*.

¹ Dosarul penal al privatizării *Hotelului București* de la TMB- Secția a II Penală (în care autorul acestei lucrări era martor al Procuraturii), cu inculpați israelieni, a avut de câțiva ani termene din șase în șase luni (decembrie-mai-decembrie etc.), aproape concomitent cu cel al privatizării *CICO*, cu inculpat

Locotenent colonelul Dan Hosu, care a făcut posibil flagrantul, a acceptat la un moment dat să aibă un dialog pe această temă, care în sine este o dovadă că mai există români conștienți de prăpastia în care suntem împinși.

- *Povesteți-ne cum a debutat această întâmplare petrecută vineri, 14 iunie.*

- Păi, n-a fost o întâmplare. Cunosându-mă, și crezând că pot fi alături de ei în toată istoria asta, crezând că toți polițiștii pot fi cumpărați de Beraru după vizita în Israel, că toată lumea din România poate fi coruptă, m-au abordat pur și simplu: «Dai lovitura vieții, hai să ne luăm niște bani mulți!».

- *Și ei știau că soția dumneavoastră are în cercetări dosarul lui Beraru?*

- Bineînțeles că știau, era o chestie publică și le-a spus-o și Beraru, de aceea au fost abordați de el și de intermediarii lui... și de capii acestei afaceri. Pentru că nu e singur Beraru în toată povestea. El este unul într-adevăr, care a adus prejudicii statului român mai mult decât cutremurele sau inundațiile. Nici nu ne imaginăm cât prejudiciu a adus Beraru statului român...

- *Cu cine v-ați sfătuit când ați primit această ofertă?*

- A fost firesc să raportez toată situația și apoi am stabilit această operațiune.

- *Ce sumă v-au propus?*

- 1.500.000 de dolari...

- *Nu era mai simplu să le spuneți «Lăsați-mă în pace»?*

- Ba da, le-am spus de câteva ori, dar au insistat. Le-am explicat importanța în sine a dosarelor lui Beraru, asta implică și sacrificii care, ca în orice luptă, pot duce la pierderea soldaților. Și soldații pot să fie aștia doi cărauși tembeli care au căzut ca niște proști, eu... de fapt suntem niște muncitori în respectarea legalității. Ar trebui să se înțeleagă un lucru: că nu toată lumea din țara asta poate fi coruptă. Nimeni nu întreabă ce se întâmplă cu procurorul în vârstă de 29 de ani, soția mea, care la ora 3⁰⁰ noaptea vine acasă și are și copii de crescut...

Sorin Beraru. Joia, *Hotelul București*, vinerea *CICO s.a.* În ambele nu se ajungea la starea de judecată din cauză că inculpații evrei nu răspund la citația făcută prin ambasada Israelului din București, iar instanța se dovedea „înțelegătoare“.

- Vă dați seama de intensitatea scandalului dacă soția dumneavoastră ar fi anulat mandatul de arestare?

- Soția mea nu anula niciodată mandatul de arestare, ea respectă legea... Dacă eu îi aduceam acasă 2.000.000 de dolari, îmi dădea cu ele în cap și chema Parchetul Militar să mă ia și pe mine. Beraru a crezut că, oricând, datorită banilor pe care îi are, poate să cumpere pe oricine...

- Au încercat pe mai multe căi sau numai prin dumneavoastră?

- Întrebați-l pe Beraru. A mers bineînțeles și pe alte căi, [Isac] Gutman a fost aici... și mulți care au încercat.

- După ce a avut loc flagrantul, ați primit vreun mesaj din partea lui Beraru?

- Dacă vă referiți la vreun cartuș de 9 milimetri, nu l-am primit încă, dar îl aștept oricând... Următoarea întrebare pe care o să mi-o puneți o să fie dacă mi-e frică. Da, mi-e frică. Vă rog să rețineți. Dacă mie mi se-ntâmplă ceva, nu-i nici o problemă. Trei ani am fost instruit în școlile *Ministerului de Interne* să risc, după aia, 30 de ani cât am lucrat în *Ministerul de Interne*, am riscat. Este normal, a fi polițist înseamnă să îți riști tot, și în primul rând viața. Dar este foarte greu și complicat să îmi risc familia. A fost alegerea mea și a soției să riscăm totul ca să înțeleagă toată lumea că nu putem fi cumpărați.

Povestea fără sfârșit

Aproape toți afaceriștii evrei din România (precum Robinson, Pesah sau Motti Zisser), dar nu numai ei, își ascund afacerile în spatele unor firme *off-shore* create în paradisurile fiscale ale lumii, al căror regim permite atât ascunderea identității proprietarilor, cât și ușoara scoatere de fonduri din țară.

De regulă, cu aceste firme străine devin asociați în firme create în România, firme ce apar astfel ca românești. Astfel, din rapoartele oficialilor români aflăm că Olanda sau Cipru ar fi în vârful topului «investitorilor» (cumpărători de întreprinderi la prețuri de nimic) din România. În realitate, marea majoritate a acestor firme create în paradisurile fiscale sunt ale unor israelieni sau evrei de aiurea (Antilele Olandeze, paradis fiscal, permit crearea unor *off-shore*-uri ce controlează firme olandeze,

proprietare de firme românești)¹. O constata și ziarul *Cotidianul*, când titra: *Olandezii sunt cei mai mari investitori israelieni la noi*, arătând că „Olanda figurează pe primul loc în topul investițiilor directe în România; oamenii de afaceri israelieni spun că mai mult de jumătate din sumă o reprezintă investițiile lor indirecte... companiile din Israel au făcut investiții directe și indirecte de două miliarde de dolari”, ceea ce îi plasează pe evrei în fruntea proprietarilor de afaceri din România.

AXA ROTHSCHILD-RICH-TIMIȘ

PENTRU AURUL ROMÂNILOR

Un simplu trafic de influență

Evreul Tom Lantș sosise la București în 25 mai 1997, ca congressman american și, împreună cu ambasadorul evreu al SUA, Alfred Moses și cu câțiva „clienți” de-ai lor, a avut o întrevedere cu primul-ministru român, Victor Ciorbea. El a prezentat cu această ocazie intențiile „oamenilor de afaceri americani și canadieni de a-și dezvolta afacerile în România”. La vedere, principalul scop al vizitei era acela de a insista pentru finalizarea afacerii „*Dracula-Bell Helicopters*”, al cărei contract nefavorabil României fusese semnat la 21 mai, urmând să ne coste 2,5 miliarde de dolari.

Mai mult, Lantș cerea ca acești investitori „americani și canadieni” să fie tratați favorabil de către oficialii

¹ În epoca în care evreii erau alungați din Spania, mii de familii evreiești au găsit azil la protestanții din Olanda, ceea ce a făcut ca, comunitatea evreiască de aici să înflorească permanent. Așa a fost posibil ca cel mai bogat clan al bancherilor evrei, Rothschildzii, să fi avut o importantă bază aici, la Amsterdam. În epoca pogromurilor din regatele germane, Olanda a fost un teritoriu de azil pentru evrei, iar în timpul ocupației germane, regele Olandei a purtat ostentativ însemnul de desemnare a evreilor impus de naziști, steaua galbenă, ca formă de protest. După 1945, olandezii și Olanda, ca stat, au fost suporteri constanți ai Israelului. Chiar și primarul Amsterdamului, Job Cohen, este evreu. În Olanda de astăzi se manifestă, însă, un vădit „anti-semitism”. La sondajul de opinie al Uniunii Europene, 74% dintre olandezi au răspuns că Israelul este cea mai mare amenințare pentru pacea lumii. Azi în liceele olandeze elevii boicotează orele de predare a *Holocaustului*.

români, arătând ca în schimb se va ocupa de intrarea României în NATO, și sfârșind prin a-l invita pe Victor Ciorbea în SUA, la o expoziție de fotografii a soției sale, vizită pe care premierul Ciorbea o onorează, vizită „de afaceri” de fapt, pe deasupra fiica sa alegându-se și cu o bursă de studii în America.

Deși am mai relatat despre mobilurile vizitei lui Tom Lantos din 1997 în lucrarea anterioară, a rămas necerțat pentru ce fel de afaceri „canadiene” practica traficul de influență congressmanul american. Cea mai cunoscută firmă canadiană potențial investitoare la acea dată în România, benefică nouă, era puternica *Bombardier*, ce dorea să cumpere fabrica de tehnologie aviatică *Romaero-Băneasa*. Nu aceasta beneficia însă de sprijinul lobby-ului evreiesc.

Din păcate, echipa Lantos-Moses prefera la această privatizare pe magnatul evreu american Pritzker, astfel că agentul lor, Phillip Boom, își folosește oamenii plasați strategic în interiorul *Fondului Proprietății de Stat* pe funcții de conducere, așa cum erau directorul F.P.S. Dan Gozia (fost director tehnic la *Romaero*) și Tudorel Dumitrașcu (director relații internaționale în F.P.S.), reușind astfel, în 1998, îndepărtarea de la privatizarea *Romaero-Băneasa* a firmei *Bombardier* în favoarea lanțului hotelier *Hyatt* (ce aparține familiei Pritzker). Afacerea cu *Hyatt* dovedindu-se putredă (presupunerea distrugerea firmei românești) nu s-a mai încheiat.

Afacerea „canadiană” de mare anvenzură demarată în acea perioadă este însă alta, respectiv concesionarea exploatarei aurifere de la Roșia Montană către firma „româno-canadiană” *Eurogold Corporation*, înființată tot în 1997. Formula finală a „licenței” s-a perfectat sub numele de *Gold Corporation SRL*, al cărei acționar majoritar era compania „canadiană” *Gabriel Resources*. Concesiunea a fost semnată abia în 1999 de către fostul ministru al Industriilor din cabinetul Ciorbea, Radu Berceanu¹, pe ace-

¹ În lista de peste 300 de evrei implicați în destinele României, publicată de dl. Delcea în revista craioveană *Obiectiv*, Radu Berceanu apare cu numele de Bercovici alături de alți politicieni din *Partidul Democrat*, precum Alexandru Sassu, Petre Roman, Adrian Severin, Radu Feldman Alexandru, Petre Partal și alții.

eași funcție și în următoarele două guverne. Este vorba de *Hotărârea de Guvern* 458/1999 prin care s-a aprobat licența 47/1999 de concesiune pentru S.C. *Gold Corporation*.

Astfel, pentru suma de numai 3 milioane de dolari, cât este contravaloarea concesiunii, firma *Gabriel Resources* a obținut dreptul de exploatare a unui zăcământ de peste 800 de tone de aur și 2000 de tone de argint, în valoare de circa 10 miliarde de dolari. Pe deasupra, deoarece zona Roșia Montană a fost declarată de către autoritățile românești «zonă defavorizată» firma „canadiană” va beneficia, conform legii, de scutiri de TVA pe o perioadă de 10 ani, precum și alte facilități specifice paradisurilor financiare.

În lucrarea anterioară am arătat că în spatele întregii afaceri se afla, la început, magnatul escroc Marc Rich, care făcea parte din cartelul mondialist al bancherilor evrei Rothschild, dar și Frank Timiș. Implicarea grupului Rothschild s-a dovedit, devenind fățișă prin finanțarea de către *Banca Rothschild-SUA* a afacerii exploatarii aurifere românești de la Roșia Montană, după cum vom vedea (a se vedea și subcap. *Magnații evrei ai Rusiei*).

Conexiunile lui Rich

Magnat evreu cu cetățenie americană și israeliană. Escroc și evazionist de talie mondială, până când a murit, în 2013, la 79 de ani. Făcea parte din cartelul ocult Rothschild-Soros. A fraudat bugetul SUA, apoi a fugit și s-a stabilit în Elveția. Colaborator apropiat al serviciului israelian de spionaj, Mossad. În afară de petrolul românesc, pe care îl exploata dinainte de 1990, având bune intrări la regimul Ceaușescu, Mark Rich voia și aurul. Și cum unul dintre cele mai mari zăcăminte de aur și argint din lume se află la Roșia Montană, în Transilvania, a demarat preluarea exploatarii prin firma „canadiană” *Gold Corporation*, companie 80% acționariat pestriț pe care îl controla, însă, Rich, la început. „Vă întrebați cum de rezistă afacerea de la Roșia Montană reacțiilor disperate ale ecologiștilor? - scria *Academia Cațavencu* din 13 august 2002 -. De ce se poate pregăti netulburat procesul de defrișare a unei localități, dimpreună cu resursele de existență pe termen lung pentru o

exploatare intensivă din care nici măcar statul român nu câștigă aproape nimic? Păi, ce-ați zice dacă ați afla că între cei interesați de scobârlirea aurului de sub gospodăriile românilor este un cetățean pe nume Marc Rich?“...

Marc Rich era până recent cel mai reprezentativ reprezentant al „supraclicii cămătărești“ despre care Ivor Benson (în *Factorul sionist*) arăta ca se află în strânsă legătură și colaborare cu lumea interlopă de criminali urmăriți de poliție, „lumea interlopă de jos fiind finanțată, organizată și incitată de către supraclică la acte de violență și acțiuni subversive împotriva clasei de producători, atunci când aceștia nu se supun imediat ambiției mondiale a supraclicii“.

Potrivit justiției americane, miliardarul Rich a fost autorul celei mai curajoase evaziuni fiscale din istoria SUA. A făcut avere vânzând Africii de Sud petrol sovietic, în timpul embargoului, și țitei iranienilor în SUA în timpul crizei ostaticilor de la Ambasada SUA din Teheran, în 1979, dar a făcut și donații de zeci de milioane de dolari în Elveția, Israel și SUA. În 1983, el a fugit de justiția din SUA în Elveția, țară care nu are acorduri de extrădare cu Washingtonul, renunțând la cetățenia americană.

Până la moarte, Marc Rich a trăit oficial la Zürich sau în orașul elvețian Zug (loc preferat al protipendadei lumii), având cetățenie israeliană și spaniolă, în același timp având în Israel o importantă fundație, condusă de un fost agent Mossad. Ex-agenți și bodyguarzi israelieni îi asigurau și paza familiei lui Rich și a imobilelor din Elveția, dar voci aparținând unor oficiali ai serviciilor secrete occidentale spun că paza lui Rich era o operațiune coordonată de *Mossad*.

Viața lui Rich a fost plină afaceri subterane ilegale. În momentul fugii era deja cunoscut pentru violarea sancțiunilor internaționale: în schimbul monopolului asupra unor zăcăminte de metale prețioase din Africa de Sud și Uniunea Sovietică, furnizase regimului de la Pretoria petrol iranian și sovietic. Alte activități „discrete“ au constat în spălare de bani, în care au fost implicate bănci din Europa Centrală, Canada și Statele Unite, și furnizare de pașapoarte israeliene unor membri ai „mafiei ruse“ (de etnie evreiască). De altfel, prin intermediul filierei „ruse“ miliar-

darul a fost amestecat, timp de câteva decenii, într-un trafic de arme de mare amploare.

Se știe însă că prima misiune încredințată lui Marc Rich de către Mossad a constat în infiltrarea în cele mai înalte cercuri financiare din Europa, Orientul Mijlociu și America de Sud. Relevant pentru legăturile lui cu serviciile secrete israeliene este faptul că în octombrie 2000 un agent al Mossad, Hanan Tannenbaum, l-a vizitat în Elveția, pentru a discuta „chestiuni privind informații de cea mai mare importanță”.

În anul 2004, ziaristul și scriitorul britanic Thomas Gordon¹ dădea publicității dezvăluirea că miliardarul evreu Marc Rich, aflat în strânse relații cu familia fostului președinte Clinton, a fost unul dintre principalii agenți ai Mossad-ului în Statele Unite.

Un dosar al MI6 (omologul britanic al CIA), acoperind perioada celor două mandate ale lui Bill Clinton, releva că Rich cunoaște identitatea unui spion al Mossad-ului infiltrat la Casa Albă. Existența acestuia, disimulat sub numele de cod *Mega*, a fost descoperită în februarie 1997 în urma interceptării unei convorbiri telefonice între un agent al Mossad-ului, aflat la Ambasada Israelului din Washington, și superiorul său din Tel Aviv. Documentele britanice descriu, de asemenea, modul în care Rich a acționat pentru a sprijini puternicul lobby evreiesc american în contracararea cererilor FBI privind punerea sub urmărire a lui *Mega*.

*

Și după 1983, Rich și-a continuat afacerile în domeniul comerțului internațional, legăturile sale cu Israelul, extinzându-se cu cele dinspre zona etnicului evreiesc a spațiului sovietic, și mai apoi ex-sovietic. În timp ce alt agent al Rothschildzilor, Söros acționa la vârful lumii aerisite a politicii, Rich strângea legăturile cu mafia rusă evreiască și cu noii magnați ai Rusiei, oligarhii evrei.

¹ Thomas Gordon este un specialist privind serviciile secrete israeliene. În 1999 el a publicat la Londra lucrarea *Gideon's Spies. The History of The Mossad*. Marc Rich este doar una dintre cele 40 de persoane grațiate de Clinton. „O listă care - scria Gordon Thomas - ar putea constitui patrimoniul unui muzeu al răufăcătorilor”. Pe ea se află chiar și numele unui traficant de heroină!

Unul dintre oamenii lui Rich care s-a ocupat de strămutarea etnicilor evrei din Uniunea Sovietică în SUA în anii '70 și '80, a fost rabinul Ronald Greenwald, care „a contribuit la formarea unei noi spețe de mafioți, care se vor infiltra în țările corupte din Lumea a Treia, păgubindu-le de resursele lor naturale“. Autoritatea criminală a unuia din primii șefi ai „mafiei roșii“ din SUA (condusă de evrei ruși), Evsei Agron, era potențată de doi aliați reductabili: familia mafiotă italiană Genovese și rabinul Ronald Greenwald, dar „axa dintre mafia rusă și cea italiană“ o reprezenta alt evreu, Murray Wilson, al cărui talent special de a spăla bani i-au câștigat în ochii celor de la FBI reputația unui Meyer Lansky contemporan (Lansky fiind șeful clasic al mafiei evreiești)¹.

Unele dintre cele mai mari gheșefturi mafioate ale don-ului Agron au fost clocite la sediul firmei de comerț a rabinului, în Manhattan. Greenwald susține că l-a întâlnit prima oară pe Agron în Berlin, în holul unui hotel. Rabinul declară că Agron e cel care a inițiat o „conversație despre iudaism“, și pretinde că n-ar fi știut că Agron era un cămătar violent care își tortura victimele cu o sulă electrică sau că era șeful unei rețele de prostituție și al unui imperiu de jocuri de noroc“. Greenwald l-a ajutat pe Agron să obțină viza necesară pentru Statele Unite. Biroul rabinului a constituit magnetul întâlnirilor gangsterilor evrei (ruși) cu cei din mafia italiană din SUA.

☆

Greenwald s-a născut în Cartierul de Est din Manhattan în 1934. A studiat la o școală publică evreiască, apoi la colegiul rabinic din Cleveland. Deși hirotonisit rabin orto-

¹ „Wilson, colaborator al familiei Genovese, a pus la cale primele lovituri serioase ale «mafiei ruse», iar mai târziu a contribuit la formarea celei de-a doua generații de mafioți evrei ruși, adică o specie sofisticată din punct de vedere financiar... Wilson creștuse într-un cartier sărac din Bronx, unde pe vremuri funcționau faimoasele bande evreiești ca *Murder Inc.* A preferat asocierea cu șmecherii străzii în locul carierei «legitime» aleasă de vărul său, Marvin Josephson, fondatorul agenției *International Creative Management*, cea mai mare agenție teatrală și literară din lume. Din fericire pentru *La Cosa Nostra*, Wilson, evreu militant și luptător de extremă dreaptă, participa activ la reșezarea emigranților evrei ruși în Brooklyn...” (Robert Friedman, *Mafia roșie*)

dox, Greenwald nu a predicat niciodată, devenind, pe rând, director de bancă, președinte al unui colegiu comercial, proprietarul unei stații de benzină, sfătuitor al poliției din New York, ca și „negociator“ dintre un segment al comunității evreiești ortodoxe și partidul republican din statul New York. Vârful ascensiunii lui Greenwald a fost cel de operativ al mașinăriei politice a lui Richard Nixon (*Comitetul Republican pentru Realegerea Președintelui*), căci Greenwald, cum spunea *New York Times*, în 1971, „constituia cheia efortului său [al lui Nixon] în New York“, pentru a obține voturile evreilor ortodocși. Așa că Greenwald a întreprins un tur al sinagogilor, avertizându-i pe enoriași că McGovern va trăda Israelul și va anula avantajele evreilor prin cedarea prea multor drepturi negrilor. Eforturile lui au fost încununate de succes, Nixon primind aproape 36% din votul evreiesc în alegerile din 1972.

Peste câțiva ani, rabinii Greenwald și Weinberger, împreună cu un mare grup de rabini ortodocși, se va prezenta în fața procurorului federal Giuliani, în apărarea lui Marc Rich, care scăpase din Statele Unite în 1983. Greenwald era reprezentantul lui Rich în Statele Unite, încercând să cadă la învoială cu autoritățile, adică să-l aducă acasă pentru a fi acuzat de fapte civile, nu penale, susținând că fugarul era un mare umanist care donase sume enorme de bani organizațiilor de caritate evreiești. Mai mult succes au avut se pare, însă, *Mossad*-ul și liderii politici israelieni, care au obținut de la Clinton grațierea lui Rich.

Colaborarea lui Marc Rich cu „mafia roșie“ a evreilor ex-sovietici din SUA este vizibilă abia de când la șefia acestei mafii ajunge Marat Balagula, în 1985, după asasinarea lui Agron. Încă din Uniunea Sovietică, Balagula o dusesse bine, fiind unul din marii comercianți clandestini evrei, de la Odessa: deja prosper, cu ocazia împlinirii vârstei de treizeci de ani, Balagula dăduse o mare petrecere la vila sa din însorita Crimee, la care au participat mai multe personalități ale elitei locale, inclusiv Mihail Gorbaciov, la vremea aceea secretar de partid în regiune, și care s-a fotografiat împreună cu Balagula și soția sa.

„N-am simțit niciodată antisemitismul - declara Balagula, despre viața sa în Uniunea Sovietică -. Evreii deți-

neau unele dintre cele mai bune poziții din țară. Ei erau cei mai mari artiști, cei mai mari muzicieni, și aveau cei mai mulți bani.” Cu toate acestea sute de mii de asemenea evrei, familiarizați cu viața interlopă, au ajuns în SUA ca refugiați politic, din fața „anti-semitismului rusesc”. „Am folosit asta ca unul din motive, când am făcut cerere pentru viză”, recunoștea Balagula, deși ducea o viață comodă de mare traficant la negru, renunțând la ea când „am văzut cu ochii mei cum trăiește lumea [evreii] în Occident”.

În 1985, la doi ani de la fuga lui Rich în Elveția, Balagula era un fel de suveran atotputernic al contrabandiștilor americani: domeniul său devenise un imperiu independent, vertical integrat, posedând chiar și tancuri petroliere pentru traversarea oceanelor, șapte depouri, o flotă de cisterne pentru transportul de benzină, un lanț de restaurante strategic plasate pentru șoferii de cisterne și mai mult de o sută de stații de benzină, toate aflate sub conducerea unor loialiști feroce, emigranți evrei sovietici. Balagula a negociat chiar și preluarea unor rafinării de petrol din blocul țărilor răsăritene. În acei ani, el a plecat, însoțit de Joe Ezra, avocatul său, și un alai de mafioți evrei într-o „epicureică călătorie de afaceri” prin Europa, pentru a încheia o tranzacție petrolieră cu fugitivul Marc Rich.

Din sediul lor american de la Brighton Beach, Balagula și ceilalți evrei acoliți conduceau o mică națiune vest-africană bogată în diamante, Sierra Leone, al cărei președinte, Joseph Momoh, le permisese mafioților să-și stabilească acolo un centru global de contrabandă și de spălare de bani. Diamantele din Sierra Leone erau transportate în Thailanda, unde erau preschimbate în heroină, distribuită ulterior în Europa. Evreii ruși împreună cu mafioții familiei Genovese au jefuit minele de diamante Sierra Leone cu ajutorul unor căpetenii tribale corupte, apoi au contribuit la finanțarea campaniei prezidențiale a lui Momoh în 1985, astfel încât în ziua în care Momoh a depus jurământul prezidențial un contingent de mafioți ai clanului Genovese asistau mândri la ceremonii alături de Balagula, în tribuna de sub aprișul soare tropical.

Omul mafiei evreiești condusă de Balagula în Sierra Leone era Shabtai Kalmanovici, un întreprinzător evreu rus. Ei organizau mai multe afaceri, inclusiv importul

de benzină din Sierra Leone, facilitat de rabinul Ronald Greenwald și de biroul din Spania al lui Marc Rich, plus importul de whisky. Reușiseră să obțină chiar și un contract de tipărire a bancnotelor indigene pentru Sierra Leone la o poligrafie din Marea Britanie. Mai mult, Kalmanovici se ocupa și de securitatea personală a președintelui Momoh, așa că în 1986, garda sa personală, instruită în Israel, a zdrobit o încercare de lovitură de stat¹.

La afacerea din Sierra Leone sunt astăzi asociați israelienii din România de la *Interlinks* (unde îi regăsim pe oamenii lui Rich: Yoav Shtern și Levy Nissim), ca și Frank Timiș (primul înaintaș al lui Marc Rich în afacerea Roșia Montană), prin firma sa britanică *Sierra Leone Diamond Corporation*, aceștia devenind parteneri de afaceri cu diamantele din Sierra Leone, și lăudându-se în același timp cu legăturile foarte strânse pe care le au cu actualul președinte al Sierrei Leone, Kabbah².

Marc Rich în România

Afacerile lui Rich au demarat în România de la începutul lui 1990, drumurile sale fiind deschise de guvernul

¹ Kalmanovici funcționa în același timp, ca agent operativ pentru *Mossad*, serviciul de spionaj israelian. Biroul lui Kalmanovici din Freetown (Sierra Leone) constituia un excelent post de interceptare a convorbirilor telefonice într-un oraș cu o numeroasă și prosperă comunitate afro-libaneză, musulmano-shiită, care întreține contacte active cu milițiile shiite aflate la vreme respectivă într-o stare de rebeliune în Liban.

² Cel care i-a inițiat pe mafioții evreo-„ruși“ Kalmanovici și Balagula în afacerile financiare din Africa a fost tot rabinul Greenwald. În 1980, rabinul fusese chipurile rugat de către Lucas Mangope, președintele regiunii Bophuthatswana, una din acele enclave ale negrilor băștinași autointitulate independente, din vremurile apartheidului sud-african, să fie consilierul lor economic, cu rang de ambasador în New York și Washington. Greenwald i-a sugerat să-l angajeze pe Shabtai [Kalmanovici], recomandându-l ca pe un prieten și asociat apropiat“

La câțiva ani după ce-i fusese prezentat lui Mangope, Kalmanovici devenise milionar, având afaceri interne și aducând „specialiști israelieni în vederea instruirii poliției din Bantustan și a serviciilor secrete locale“. În februarie 1987, când „rebelii“ s-au revoltat și l-au sechestrat pe Mangope, „rusul“ și-a luat averea și s-a mutat în Sierra Leone, folosindu-se din nou de relațiile guvernamentale ale rabinului Greenwald.

evreului Petre Roman (Neulander), ceea ce explică în oarecare măsură bunele legături ce le-a avut și mai târziu cu acei oameni din Partidul Democrat ce formaseră la început echipa lui Roman, așa cum este Radu Berceanu.

În 1990 se instala în România firma *Total Mark Rich*, operând în afacerile petoliere, în timp ce fundația sa (o veritabilă agenție de recrutare a Mossad-ului) acorda „burse de merit Mark Rich” pe direcția învățământului superior în Marea Britanie. Așa a fost și cazul din 1992 al tânărului Răzvan Mihai Ungureanu, ajuns mai târziu ministrul de externe cel mai filo-sionist al României¹.

În ceea ce privește firma *Total Mark Rich*, aceasta preluase din 1990 exploatarea rafinăriei *Petromidia* din România, pe care a și încercat să o preia prin privatizare, în 1993, dar s-a lovit de opoziția acerbă a sindicatului *Petrochimistul*, ce aflase că „americanul cumpărase anterior o fabrică de aluminiu și concediase tot personalul”. Oricum, chiar dacă sindicatul de la Năvodari a impus la privatizarea din 2000 condiții de protecție socială la semnarea contractului, din 2001 *Rompetrol Group N.V.*-ul olandez „al lui Dinu Patriciu” a adus la *Petromidia* o echipă de 5 manageri, condusă de israelianul Eric Kish („repatriat” în România), pentru restructurarea (concedierea) personalului rafinăriei, ca o revanșă.

De la eșecul din 1993 cu *Petromidia*, Marc Rich nu a mai acționat fățiș în România, ci prin firme paravan și interpuși, așa cum este firma *Interlink* în domeniul petrolier, angajată azi (alături de „ruso“-israeliana *Calder A International*) în preluarea rafinăriei *Rafo* de Onești.

Tot în 1993-1994, Marc Rich a vrut să cumpere pe mai nimic hotelul bucureștean *Athenee Palace*, dar căderea guvernului Petre Roman la finele lui 1992 își arăta consecințele: a fost respins de autorități. Directorul hotelului bucureștean de atunci, Ioniță Nicolae, care a vrut să-i ofere pe tavă *Athenee*-ul lui Rich, s-a ales chiar cu un dosar de cercetare penală (la Poliția Capitalei) și a fost concediat, dar a fost menținut pe un post călduț în schema de la *Hotelul București*, deținut de israelianul sionist Mordechai Zisser (via olandeza *Bea Hotels*).

¹ detalii în *Politica filo-Sionisă a României*.

Altă afacere Rich în România este preluarea industriei românești a aluminiului, în fruntea acestor preluări fiind combinatul *Alro* de la Slatina. Marc Rich are strânse legături și cu *Trans-World Group*, o companie cu sediul la Londra, care controlează jumătate din industria de aluminiu din Rusia, devenind ținta principală pentru investigațiile FBI privind spălările de bani, mituire, estorcări, fraude și crimă. Atenție: *Trans-World Group* aparține fraților evrei Mihail și Lev Cernoi (ortografiat și Chorny), lideri ai „mafiei eurasiatice” (cunoscută și ca „mafia roșie” sau „rusă”), supranumiți „regii aluminiului”, care conduc și mafia din Bulgaria. Avocatul bulgar al fraților Cernoi, este cel care a intermediat (între arestatul Marian Iancu și israelianul Uri Bidner), la București, în arestul I.G.P., vânzarea *Rafo* Onești. (cf. *Politica foli-Sionistă a României*, îndeosebi capitolele *Israelul și Mafia nu-și dezmint interesul și Mossad-ul și oligarhii ruși evrei, înscriși pentru rafinările românești.*)

În timp ce *Alro* Slatina este deținută azi de o firmă legată direct de numele lui Marc Rich, *Marco International*, celelalte întreprinderi românești din aceeași industrie, precum *Artrrom* Slatina, *Alor Oradea*, Combinatul de la Câmpia Turzii, Combinatul de la Târgoviște, *Alum Tulcea*, sunt preluate de discretele firme „ruso”-israeliene (ca *MDM*, *Rusky Alyuminiy* a mafioților Cernoy¹, *Conares-Mechel*), toate

¹ În 2002 *Le Monde* publica o serie de dezvăluiri despre oligarhii ruso-israelieni Chorny (Cernoi). Citând rapoarte FBI, Interpol și ale poliției din Israel, *Le Monde* preciza faptele lui Michail Chorny: spălare de bani, extorcare și chiar trafic de droguri. Una dintre firmele implicate în aceste infracțiuni a activat în România. Astfel, prin *off-shore*-ul *Dilcor International Ltd*, evreul rus prelua *Alor Oradea* de la familia lavorski, patronii *Unicom Holding*, unul dintre principalii furnizori de păcură pentru *Termoelectrica*.

Mikhail Cernoi (Chorny), deține 80% din industria de aluminiu din Rusia, are afaceri în America și Canada, Bulgaria, Serbia și Macedonia. Din 1994, trăiește în Tel-Aviv, părăsind Rusia în urma acuzațiilor de a fi fost inițiatorul a zeci de crime în cursul primului „război al aluminiului” din 1990. O serie de amici de ai săi sunt fie cercetați pentru crime (Lev Levaev în *Afacerea Diamante-lor*), fie arestați. Chorny are afaceri mari în Bulgaria, deține o bancă și are firme de telecomunicații. Acuzat de spălare de bani a primit din 2000 interdicția de a intra în Bulgaria, dar afacerile i le conduce avocatul A. Batkov, care a cumpărat pentru grupul

asociate evreilor ruși din anturajul lui Marc Rich, în frunte cu oligarhul rus, Mikhail Fridman, pe numele căruia aveau să fie trecute o serie din afacerile lui Rich. Astfel, în 2004, societatea sa *Marc Rich & Co Investment*, a fost asimilată în grupul rus *Alfa* (ce cuprinde *Alfa Oil* și *Alfa Grup*) pentru suma de trei miliarde de dolari. Afacerea este însă un „transfer“ în cadrul aceleiași lumi, căci în spatele acestui grup stă Mikhail Fridman.

Presă olteană îl vedea responsabil de privatizarea *Alro*, pe directorul combinatului, Gh. Dobre, care s-ar fi împrietenit în anii '90 cu generalul Stănculescu, când acesta era ministru al industriei: „Acesta (om cu legături puternice la Londra) l-a prezentat lumii bune din capitala britanică, locul unde se află cea mai importantă bursă de metale nefeeroase. Poate tot atunci l-a cunoscut pe celebrul Mark Rich, fondatorul casei de comerț *Marco*. Și mai mult decât atât, s-a împrietenit cu mulți dintre cei care aveau să devină miliardarii Rusiei. În anul 1998, având interdicție de a intra în Europa și SUA, Rich a făcut totuși o ofertă de cumpărare a *Alro*.“¹. Oricum, în acea perioadă Rich cumpăra an de an aproape 80% din producția de aluminiu de la *Alro-Slatina*.

Deși patronii de la *Alro* au fost și sunt de fapt evrei (fie ei și „ruși“), în față este ținut un anume „ruso-american“ Vitali Matsitski, care s-a aflat și în spatele firmei *Pioche Consultants*, ce a deținut *Alum Tulcea*, până ce și aceasta a fost integrată holdingului *Alro-Alprom*.

Studiind privatizarea *Alro-Slatina*, *Ziarul Financiar* a remarcat prezența câtorva „personaje cheie“:

Alexander Krasner. Cetățean britanic, Krasner a fost „creierul“ care a pus la punct strategia de preluare a *Alro*. A lucrat peste 20 de ani în comerțul cu metale fie în investiții, inclusiv pentru Marc Rich. Din 1999, intră în conducerea *Marco Acquisitions Ltd*, compania prin care *Marco International* a cumpărat *Alro*. Caracterizat de partenerii de afaceri drept un om „hotărât“, abil și enigmatic, care ocazional ține în servietă și altceva decât documente.

Alan Kestenbaum. Evreu american, președinte al *Marco International*, a jucat rolul omului care ar fi venit cu banii pentru achiziția *Alro*. Rol interpretat neconvingător, căci Kestenbaum nu a participat nici măcar la semnarea

ruso-israelian rafinăria *Rafo* Onești de la Marian Iancu (*Balkan Petroleum*).

¹ Dan Bălășescu, *Bomba Alro* în *Gazeta de Olt* (2005).

contractului de privatizare, moment după care a și ieșit din scenă la fel de brusc precum a intrat.

Peter Braun, american cu origini evreiești, născut în Ucraina și vorbitor de cinci limbi străine, inclusiv rusa și româna. La mijlocul anilor '80, Braun era manager pentru Europa de Est, inclusiv România, pentru casa americană de comerț *Philip Brothers*, dar avea și afaceri personale. Bine cunoscut în 2000 pe piața românească, a fost „vârful de lance” al *Marco* în afacerea *Alro*. Avea relații foarte bune cu politicieni și oameni de afaceri români importanți (de la Alexandru Bittner și Adrian Năstase, până la Adriean Videanu), fapt care l-a ajutat mult în „lobby-ul” pentru preluarea *Alro* („Pentru toată lumea era evident că statul n-are nici un motiv să vândă ceva care produce profit. În anul 2001, anul când a fost vândută *Alro*, societatea a obținut un profit brut de 80 milioane de dolari” - *Gazeta de Olt*).¹

Al patrulea personaj, ce stă deasupra celor trei în afacerea „alumiuniul României”, este mâna dreaptă a lui Marc Rich: **Christian Wuest** - președinte și director general al *Marco Group GmbH - Zurich*. El a lucrat 14 ani la banca *Hypobank*, cu misiuni la Hamburg, Stuttgart, München, Londra și New York, apoi s-a alăturat companiei *Marc Rich & Co. Investment AG - Zug* ca director de finanțării. Astfel că, chiar dacă *Marco Group* a fost înființată de „rusul” Vitali Mitsitsky, în 1990, umbra lui Rich era omniprezentă. (Un raport *Vanguard* referitor la *Alro* afirma că „Mitsitski este un personaj controversat în Rusia, care a fost implicat în numeroase afaceri cu petrol, imobiliare și cherestea”.)

Principalul activ al *Marco Group* (ce deține societăți în Marea Britanie, SUA, Elveția, Olanda, Cipru, Australia, România și Turcia) este astăzi consorțiul „integrat pe verticală” din România: combinatul de aluminiă *Alum*, combinatul de aluminiu primar *Alro* și cel de prelucrare *Alprom*. Așa se face că grupul lui Rich exportă din România aluminiu și articole de aluminiu în valoare de cca 370 de milioane de euro anual, ceea ce nu înseamnă că raportează și un profit pe măsură, și că plătește mari impozite.

¹ Despre alambicată poveste a preluării pe furis (indirecte) a se vedea întreaga serie de articole a lui Laurențiu Ispir din *Ziarul Financiar*, dar și ziarul *Bursa* (privind afacerile lui Peter Braun) și *Averea* din 20 mai 2005: *România își pierde alumiuniul*.

Mai trebuie amintit că *Marco Industries* (parte din *Marco Group*) și compania rusească *Gazprom* au eșuat în privatizarea *Distrigaz Sud* (distribuitorul românesc de gaz metan în Muntenia), în 2004, dar mai nou, *Marco Group*, care s-a rebranduit sub numele de *Glencore International AG* („una dintre cele mai mari companii private din lume conform presei economice), și-a depus oferta pentru a dezvolta și deține al treilea și al patrulea reactor de la Centrala Nucleară de la Cernavodă.

Glencore (fosta *Marc Rich + Co. AG*) deține în prezent compania minieră britanică *Xstrata* și participații majore în grupurile *Century Aluminum*, *Russneft*, *Rusal* și *Minara Resources*.

Sfori și politicieni corupți

Afacerea aurului românesc de la Roșia Montană este însă de departe cea mai spectaculoasă dintre toate cele desfășurate în România de oamenii lui Marc Rich, iar primul președinte al companiei străine, un evreu clandestin, transfug din România acum 20 de ani, pe nume V. Frank Timiș, este chiar cel ce a preluat afacerea diamantelor din Sierra Leone de la mafia rusă de etnie evreiască a lui Rich, asigurând cca 80% din totalul diamantelor aflate în circulație.

Înainte de apariția dubioasei firme create peste noapte de oamenii din umbră ai lui Rich, România nu atrăsese aproape nici un investitor consacrat în domeniul exploatarei aurului. Doar una dintre marile firme a dorit să investească în aurul românesc, compania *Rio Tinto*. Aceasta este un gigant al mineritului aurifer mondial care, după o scurtă prospectare a zăcămintului aurifer, a părăsit România, deoarece, la stadiul tehnologiilor extractive, zăcămintul românesc necesita folosirea masivă a cianurilor, metodă toxică, neagreată de forurile europene.

Concret, Frank Timiș, devenit australian din român, deși a avut neazuri penale în Australia pentru traficul de heroină, a înființat în 1995 compania *Gabriel Resources*. În timp ce Timiș nu era în țară, șeful său pe linia afacerilor, Marc Rich avea importante intrări la politicienii români. Iar *Gabriel Resources* era creată ca să preia aurul românesc de la Roșia Montană, exploatat cu cianuri, prin compania, înregistrată ca românească, „Roșia Montana Gold

Corporation". În 1997, această RMGD primea de la ministrul PD al Industriilor, Radu Berceanu, via regia Deva, licența de concesiune pentru zăcămintul aurifer de la Roșia Montană. La guvern, mai „avizau favorabil” afacerea, în 1999, în afară de Berceanu, și ministrul de Finanțe Decebal Traian Remeș (celebru pentru că primea ca șpagă inclusiv caltaboși și palincă) și ministrul de Finanțe Valeriu Stoica (celebru pentru „colaborarea” sa cu israelianul Arin Stănescu/Ariel Shalev).

Gabriel Resources, care deține 80% din Rosia Montana Gold Corporation, este deținută azi, la rândul ei, majoritar, de trustul *Paulson & Co.*, al miliardarului evreu John Paulson, de *BSG Capital* a miliardarului israelian Beny Steinmetz, de new-yorkeza *Electrum Global Holdings*, controlată de evreul Thomas S. Kaplan, de multinaționala *Newmont Mining Corporation* (prin care unul dintre „investitorii” în afacerea Roșia Montana este magnatul George Soros) și *The Baupost Group*, înființată în 1982 de un grup de evrei americani (Seth Klarman, Jordan Baruch și Isaac Auerbach) împreună cu doi profesori de la Harvard, restul acțiunilor Gabriel Resources fiind tranzacționate pe bursă.

Marc Rich nu apărea direct în afacere, dar una din companiile lui miniere urma, în schema inițială, să subcontracteze exploatarea cu cianuri a aurului din munții Apuseni românești.

Putreziciunea întregii tărașenii a făcut ca afacerea *Gabriel Resources - Roșia Montana* să fie puternic contestată chiar din anii '90 de către Academia Română, de către ecologiști și de către localnici, precum și de către Bisericile Ortodoxă și Catolică. Ca urmare a luat ființă o comisie de anchetă parlamentară, numită simplu „Roșia Montană”, dar la conducerea căreia a fost numit nimeni altul decât tot un evreu, Alexandru Sassu, fostul coleg al lui Radu Berceanu la Partidul Democrat.

Chipurile nu s-ar ști cum și de ce acest domn deputat Sassu și-a tot făcut de lucru pe la ambasada Israelului de la București în timp ce era șeful comisiei, fapt devenit extrem de vizibil în tot cursul anului 2003, căci iată ce scria *Academia Cațavencu* (în nr.49 din 2003): „Jeep-ul gri închis al deputatului Al. Sassu stă cu orele, în fiecare zi, pe strada Toamnei. Pe lângă el ar putea să treacă în fiecare

zi sute, poate mii de oameni. Dar nu trec, pentru că locul în care deputatul își parchează mașina este chiar lângă ambasada Israelului. Sassu își lasă mașina într-un loc atât de bine păzit, încât blochează parcare cadrelor militare de serviciu, a echipelor de control permanente și a corpului diplomatic“.

Alexandru Sassu era, de fapt, unul dintre cei trei parlamentari evrei ai României pe care Israelul conta cu prioritate. Iată un exemplu! În 22 iulie 2003, cu numai trei zile înainte de izbucnirea scandalului Israel versus președintele Ion Iliescu (a se vedea capitolul *Manuale, Cărți și... Holocaust*) apare la București o delegație a ministerului de Externe din Israel, compusă din funcționari cu legătură la Mossad: David Pelog, director general adjunct; Harry Kni-Tal, director al Centrului de Cercetări Politice; David Avidor-Veltzer, director Departament O.N.U.-Probleme Politice; și Ilan Mor, director Departament Combaterea Terorismului.

Ambasadorul Israelului la acea dată, Sandu Mazor, a aranjat de urgență o întâlnire intimă la reședința sa (discreția a rămas secretă iar întrunirea nemediatizată) între aceștia și trei parlamentari „români“, de fapt toți evrei: Al. Sassu (PSD, fost PD), Radu F(eldman) Alexandru (PNL) și Dorel Dorian. Întâlnirea a fost aranjată de „frumoasa“ secretară a ambasadei, Sandra Simovici-Atar. (Sandra Simovici era „nr.2“ în ambasada Israelului la București. În vârstă de 30 de ani, ea efectuase stagiul militar israelian, după care a absolvit, la Tel Aviv, *Facultatea de Drept*, intrând rapid în baroul israelian, la vârsta de 24 de ani, după care s-a înscris la *Academia Diplomatică*. Nu se știe data când a devenit colaborator Mossad, dar a primit „prima misiune“ din august 2000, în România; „aici devenise liber locul, iar eu știu românește“, zicea ea pentru R.E.).

☆

Comisia parlamentară „Roșia Montană“ nu a avut deloc o activitate liniștită, iar divergențele de atitudine dintre membrii comisiei și președintele acesteia, Alexandru Sassu, au devenit până la urmă publice.

Mediafax transmitea la începutul anului 2003 că, fiind audiat de către Comisa parlamentară, președintele companiei *Gabriel Resources*, compania ce deținea licența ex-

plătării de la Roșia Montană, a dezvăluit acesteia că, pentru a demara extracția, compania sa are nevoie de 437 de milioane de dolari (față de estimarea inițială de 250 de milioane de dolari), investiția fiindu-i asigurată, pentru peste 300 milioane de dolari, de către sucursala din Washington a *Băncii Rothschild* (adică de către marea finanță evreiască), alte 100 de milioane de dolari urmând să fie atrase prin emisie de noi acțiuni ale companiei *Gabriel Resources*.

Descoperim ceea ce era de așteptat! Că în spatele întregii afaceri se află bancherii evrei, prin tradiție Rothschildii având posibilitatea să manipuleze ca pe o marionetă un congressman american, cum era evreul Tom Lantos, și chiar guverne întregi. Deloc întâmplător, și în trecutul Roșiei Montana, tot niște evrei au fost cei ce au scos fabuloase averi din extracția auriferă. Astfel, în secolele XVIII-XIX, patronul minelor era numitul David Albert.

Emisia acțiunilor (respectiv intrarea banilor micilor investitori în buzunarele organizatorilor afacerii) avea însă o piedică. Proiectul nu mai părea să fie sigur atât timp cât afacerea era cercetată de Parlamentul român, sub posibila sancțiune a rezilierii, iar Uniunea Europeană considera că normele europene de protecție a mediului nu par să fie respectate de către extracția auriferă intensivă ce urmează să folosească peste 200 de mii de tone de cianuri toxice și peste 150.000 de tone de dinamită. De aceea, administratorii companiei „canadiene” aveau urgentă nevoie de un mesaj politic pozitiv al autorităților române, care să poată fi fluturat piețelor de brokeraj și bursei de la Toronto, astfel încât zeci de mii de mici investitori occidentali să verse cele 100 de milioane de dolari în conturile *Gabriel Resources*.

În acel moment, deputatul Sassu, pretându-se la o ordinară cacealma, le dă un ajutor frățesc „canadienilor”. În data de 19 iunie 2003 el iese la rampă în calitate de președinte al *Comisiei Roșia Montană*, și dă un interviu agenției *Mediafax*, preluat de mediile de afaceri, afirmând: „Proiectul este bun și trebuie să meargă înainte. Zece din 13 membri ai Comisiei au votat și au semnat pentru.”

„Anunțând că semnăturile parlamentarilor sunt voturi «pro», Al. Sassu a jucat, de fapt, rolul de «broker» (vânzător de acțiuni bursiere) pentru *Gabriel Resources*, dând un semnal încurajator Bursei din Toronto¹. Imediat, unele ziare canadiene, precum și site-ul *Mineweb* (specializat în afacerile extractive) au titrat cu satisfacție: «Parlamentul român își dă OK-ul pentru proiectul Roșia Montană». Nimic mai fals. Parlamentul nici nu luase în discuție Raportul Comisiei... Spre dezamăgirea d-lui Sassu, chiar și poziția majorității colegilor domniei sale este diferită. Și nu este vorba numai de parlamentarii PRM... care s-au împotrivit de la început, ci chiar de colegii de partid ai d-lui deputat. Cel puțin șapte din treisprezece parlamentari, deci majoritatea, aduc amendamente și nu acceptă concluziile lansate în public de Alexandru Sassu.”²

„Fără a intra în detalii, - afirma după ieșirea publică a lui Sassu un membru al comisiei, deputatul PRM Dinu Gheorghe -. consider că Primăria și Consiliul local au încălcat în multe privințe legea. Spre exemplu, prin votul consilierilor, terenuri din domeniul public au fost trecute în domeniul privat al Primăriei și concesionate Companiei aurifere la un preț ridicol de mic: 400 (patru sute!) lei m²/an. 165 de hectare (teren conținând aur și argint) au fost concesionate la acest preț, iar 42 de hectare au fost vândute în 2002 cu 4000 lei/m², adică 12-13 cenți/m². Nu cred că se mai poate

¹ Bursa din Toronto este una dintre cele mai „permissive” din lume, deoarece acceptă și listează companii mici, neverificate atent. Așa a fost posibilă „afacerea Bre-X” din 1997. *Bre-X Ltd.* era numele unei firme din domeniul aurifer ce anunțase descoperirea în Indonezia a unui uriaș zăcământ de aur, prezentând și rapoarte științifice în acest sens, astfel că prețul acțiunilor *Bre-X* a crescut extraordinar de mult în folosul speculanților înțeleși cu directorii firmei. Când s-a aflat că afacerea este o cacealma, deoarece firma „botezase” probele de minereu cu aur „din buzunar”, investitorii și-au dat seama că au fost furați de 3 miliarde de dolari canadieni. Anul următor o nouă escrocherie de câteva miliarde de dolari zguduia aceeași Bursă din Toronto, printr-o lovitură pusă la cale de unul dintre cei mai căutați mafioți, evreul rus Semion Mogilevich. Acesta specula acțiunile firmei *YBM Magnex*, răspândind vestea că aceasta a descoperit un combustibil miraculos ce avea să revoluționeze întreaga lume. Mogilevici controla livrările de gaz ale firmei rusești *Gazprom* în România.

² *Formula AS* - Anul XIII, nr.576, iulie 2003, pag.15.

cumpăra sau concesiona nicăieri în lume teren adăpostind aur și argint la un asemenea preț. Lucrurile se explică prin faptul că, din 13 consilieri locali, unul are o firmă ce colaborează cu *Compania Gold [Corporation]*, iar ceilalți au soțiile sau copiii angajați la această Companie. Din punct de vedere economic, proiectul nu e benefic statului român...”

Alt membru al Comisiei, senatorul liberal Gheorghe Flutur, viitor ministru al Agriculturii, nu numai că vedea că întreaga afacere ascunde interese obscure, dar acuza lipsa de colaborare cu Comisia a *Serviciului Român de Informații*:

„Comisia a fost tratată cu un total dispreț de unele ministere și autorități executive (Ministerul Finanțelor, Ministerul Administrației Publice, S.R.I.), care au refuzat să vină și să ne ofere lămuriri. După părerea mea, s-a pus căruța înaintea cailor, adică un grup de interese a dorit cu orice chip această investiție, urmând să vadă «pe urmă» cum se poate acoperi legal, să fie totul OK. Autoritățile locale și județene s-au aflat tot timpul în conflict de interese, încălcând legea. Este cunoscut cazul consilierilor, dar și al prefectului de Alba, a cărui fiică dă consultanță juridică Companiei, precum și al unor judecători de la Tribunalul Județean având rude angajate la *Roșia Montana Gold Corporation*. Aleși locali, șefi de post, preoți au soțiile angajate la firma canadiană...”.

Spre cinstea sa, și reprezentantul minorităților în cadrul Comisiei, Petru Mirciov, era categoric în afirmații, punând cinstea în față, și dezmințindu-l pe Sassu:

„Trebuie spus clar că nici o declarație făcută în numele Comisiei nu are acceptul nostru până când Raportul nu va fi discutat în Parlament. Așa-zisele «concluzii» ale colegului Sassu ne-au deranjat, pentru că pot avea implicații nedorite. Noi nu avem toate datele necesare și, de aceea, trebuie să ținem seama de punctele de vedere ale Academiei Române, ale altor instituții specializate”.

În mod foarte curios, administratorii „canadieni” de la *Gold Corporation*, deși nu efectuaseră nici o activitate (decât angajări de personal și achiziții de terenuri și case la prețuri modice), pretindeau că au cheltuit până la mijlocul anului 2003 peste 50 de milioane de dolari, „prin firma înființată în România, *Roșia Montana Gold Corporation SRL*”. Escroci fiind, este probabil că - prin diverse metode - au făcut dispăruți acești bani ai micilor investitori. Dar, ei practică în primul rând un șantaj voalat la adresa statului român:

„Ați semnat, dacă acum vă retrageți acordul, despăgubiri-le ce ni le veți acorda pleacă de la suma aceasta în sus!“.

În 8-9 decembrie 2003, delegația Uniunii Europene s-a aflat în România în documentare privind proiectul *Gold Corporation* de la Roșia Montană relativ la viitoarea extracție auriferă. La Roșia Montană, parlamentarii europeni s-au întâlnit și au discutat cu reprezentanții asociației locale *Alburnus Major*, cea mai vehementă contestatară a proiectului, ce le-a relatat despre modul în care sunt șantajați și amenințați localnicii pentru a-și vinde proprietățile.

Că unii politicieni sunt implicați mai mult decât ar trebui în această afacere o demonstrează întâmplarea de la București a delegației parlamentarilor europeni. Ajunși aici, ei se întâlnesc și discută cu membrii Comisiei parlamentare românești *Roșia Montană*. La întâlnirea de la parlament însă, deputatul PD Radu Berceanu, adică același individ, prieten de acum cu Frank Timiș, care, în calitate de ministru, semnase concesiunea către *Gold Corporation*, îi atacă verbal pe acești parlamentari europeni, pe holurile Parlamentului, acuzându-i și reproșându-le caracterul întâlnirilor și discuțiilor purtate în Transilvania.

Trebuie să amintim și caracterul duplicitar și complice cu această afacere al guvernului PSD-Năstase. După ce în 2003, Adrian Năstase își declara public poziția negativă față de „proiectul Roșia Montană“, fiind demarată de fosta guvernare, ministrul Culturii Răzvan Theodorescu (favorabil oricăror interese evreiești în România) dădea O.K.-ul guvernamental privind deteriorarea vestigiilor arheologice de la Roșia Montană. Apoi, în mai 2004 sfidând opinia instituțiilor de mediu din Uniunea Europeană, guvernul român acordă autorizația de forare firmei *Gold Corporation*. De unde se vede că Frank Timiș găsea destule butoane de comandă politică, inclusiv prin partenerul său Ovidiu Tender.

Ca o caracatiță peste Transilvania

Afacerea Roșia Montană este doar vârful de iceberg al unei vaste rețele de firme aflate sub controlul unui grup invizibil compus din finanțe și afaceri evreiești internaționale, grup care a concesionat toate zăcămintele de aur din Transilvania, dar care este implicat și în afacerile cu pe-

trolul românesc, îndeosebi în jurul rafinăriei băcăuane *Rafo*.

În spatele acestor firme, ca membru al grupului, a apărut la început „româno-britanicul“ Vasile Frank-Timiș. Deși numele său pare de origine germanică, el pare a aparține de fapt unor evrei bănățeni¹. Infractor internațional implicat în traficul de droguri (condamnat ca atare în Australia), el a fost și „sponsor“-ul unor acțiuni NATO în organizarea serviciilor secrete românești (S.I.E. și S.R.I.), alături de alt „timișorean“, de același calibru, Ovidiu Tender.

Despre întreaga zonă auriferă a Transilvaniei, presa remarca că, de peste zece ani, apăruseră în zonă indivizi care puneau la cale exploatarea aurului românesc și care, din spatele unor corporații internaționale, au concesionat o mare parte din Ardeal. „Acești oameni sunt acum stăpânii aurului românesc“, conchidea *Jurnalul Național*.

Deși s-a vehiculat numele lui Marc Rich ca artizanul din umbră al întregii afacerii, firma *Gabriel Resources* ce controlează cei 61 km² de zăcământ aurifer de la Roșia Montană, a demarat la început sub comanda lui Frank Timiș. Tot în emisiunea *100% - Ovidiu Tender în dialog cu Robert Turcescu*, masonul Ovidiu Tender arăta că i-a urmat lui Frank Timiș în fruntea „board-ului unei companii publice din care mai făceau parte bancheri și niște fonduri de investiții, oameni mari ai finanțelor mondiale“ (!?).

Dezvăluirile ziarului londonez *The Independent*, din ianuarie 2004, legat de dubioasele afaceri petroliere din

¹ Numele de Frank este răspândit la evreii din toată lumea. El a devenit celebru datorită Annei Frank, o evreică ce ar fi scris un *Jurnal* despre experiența sa în lagărele naziste. Un anume Sandu Frank, evreu, a activat în Direcția VIII - Cercetări Penale a Securității prin anii 50-60, șeful direcției fiind alt evreu, Mișu Dulgheru (Dulberger), iar, recent, directorul ziarului american *The New York Times*, evreul Frank Rich, a atras atenția asupra sa prin atacurile ce le-a declanșat la adresa lui Mel Gibson pentru realizarea filmului *Patimile lui Hristos*. Faptul că Frank Timiș are și prenumele Vasile nu înseamnă că acesta n-ar fi evreu, nefiind singurul caz de evreu transilvănean cu prenume românesc. În emisiunea *100% Ovidiu Tender în dialog cu Robert Turcescu*, Ovidiu Tender susținea că motivul pentru care el apăruse în conducerea board-ului de la *Gabriel Resources*: „După părerea lui [a lui Frank Timiș] am fost necesar, fiind român...“.

jurul rafinării *Rafo-Onești*, aruncau o lumină și asupra demarării afacerii de la Roșia Montană prin firma *Gabriel Resources*.

„Firma *Balkan Petroleum* - scria *The Independent* - a achiziționat 48,9% din compania ce controla Rafinăria *RAFO*, aflată în apropierea orașului Onești. Înregistrată într-un apartament din Chesham-Buckinghamshire, *Balkan Petroleum* are doi directori. Nu există acționari și aparent nu are birouri, numere de telefon sau persoane împuternicite... Se crede că *Balkan Petroleum* este controlată efectiv de doi oameni de afaceri controversați, dar cu relații sus-puse: Frank Timiș, ce a fost condamnat anterior pentru trafic de heroină, și Ovidiu Tender, legat de un scandal de spălare de bani¹... Domnul Timiș - o figură pitorească în industria exploatărilor de zăcăminte naturale din Europa de Est - conduce cinci companii pe acțiuni. Când a vrut să coteze la bursa alternativă de investiții londoneze firma *Regal Petroleum*, în 2002, a reieșit că fusese condamnat în trecut ca traficant de heroină. El susține că a fugit acum 25 de ani din România comunistă, ca să își caute norocul în străinătate. Mai târziu a fost condamnat în Australia pentru deținere de droguri cu intenția de a le vinde.”

Cotidianul britanic mai relatează că firma-fantomă a lui Frank Timiș, *Balkan Petroleum*, a fost înființată în iulie 2003 de către contabilul David Grannell, individ cu legături cu mai multe companii cu afaceri în România, înregistrat ca director al firmei britanice *Inktrend Ltd.*, firmă înființată de un anume Stephen Roman, evreu canadian. Este vorba de același Stephen Roman² care a funcționat ca director la

¹ „În rândul oamenilor de afaceri și al bancherilor - scria *Evenimentul Zilei* - există «batalioane» de masoni. Câțiva dintre ei dețin funcții sau au legături speciale la Președinția României sau la Guvern. Printre aceștia: Ovidiu Tender, Sorin Teșu, Alexandru Bittner, care se simt ca acasă la Palatele Cotroceni și Victoria”.

² Stephen Roman este și președintele firmei canadiene *Exall Resources*, ce a încercat să preia combinatul petrochimic *Oltchim*. Atât Stephen Roman, cât și tatăl său, au fost implicați, la sfârșitul anilor '70, începutul anilor '80, în afacerea româno-canadiană de construire a centralei nucleare Cernavodă. În acei ani, Roman, tată și fiu, au călătorit în România ca directori și președinți ai firmelor canadiene *Zemex Corporation* și *Denison Mines*.

firma *Gabriel Resources*, „compania canadiană înființată de domnul Timiș pentru a exploata cel mai mare zăcămint de aur din Europa, *Roșia Montană* din România”.

„David Grannell - cf. *The Independent* - este și director economic la o altă companie canadiană, *European Goldfields*, înființată tot de Frank Timiș, care deține drepturile de exploatare în mai multe zone din Transilvania”. Această off-shore *European Goldfields Ltd*, deține la rândul ei, la vedere, sereleul românesc *Deva Gold*, al cărui sediu era amplasat în orașelul Certej din Hunedoara, deasupra cârciumii *El Dorado*, renumită pentru vodca sa ieftină. Afacerea aceasta urmează să exploateze zona auriferă Certej-Săcărâmb, dar a preluat concesiunea unor întinse suprafețe de teren aurifer din mai multe zone, precum Bolcana, Băița-Crăciunești și Zlatna (care, împreună, se constituie într-o nouă mega-exploatare tip *Roșia Montană*).

Altă firmă în spatele căreia stau Frank Timiș și „partenerii” săi se numește *International Goldfields* și s-a născut în urmă cu câțiva ani din firma australiană *Carpathian Investment PTY Ltd*, înființată tot de către Frank Timiș și de către sora sa, Iona Majdik. *International Goldfields* a preluat de la statul român cea mai mare concesiune auriferă din România, cu o arie de exploatare de peste 2.500 de km², între orașele Deva, Lugoj și Oțelul Roșu, în schimbul a câteva milioane de lei vechi (nu e o greșeală, e vorba de lei).

Una dintre aceste firme ce acoperă Transilvania, *Esmeralda Ltd.*, este responsabilă de dezastrul ecologic de la Baia Mare, unul dintre cele mai mari din Europa, care a antrenat România într-un nefericit conflict cu Ungaria și un scandal internațional în care a fost inculpată, când acum câțiva ani s-a rupt digul ce stăvilea cianurile folosite la prelucrarea minereului aurifer, ducând la deversarea a peste 100 de tone de substanțe otrăvitoare în râurile Tisa și Lăpuș. În timp ce România a rămas cu conflictul, firma responsabilă și-a schimbat numele în *Eurogold Ltd*, controlând dinamicele firme *Transgold* și *Explorer*.

Bănescu, Frank Timiș & Comp

Să nu uităm că Ovidiu Tender, declarat și recunoscut mason care trăiește cu avocata evreică Nicole Braun, declara public că a făcut parte din consiliul de administrație al *Gold Corporation*, la cererea prietenului său Frank Timiș, aceasta fiind „o oportunitate pentru a se cunoaște aici cu Marea Finanță mondială, pentru a-și face relații cu marii bancheri internaționali și cu fondurile de investiții“, zicea el la Realitatea Tv.

Aceasta să fie explicația, Marea Finanță din spatele afacerii, pentru care Traian Băsescu și liderii Partidului Democrat, au susținut exploatarea intensivă de la Roșia Montană?

Cozmin Gușă (aghiotantul lui Băsescu în timpul alegerilor) susținea că, în timpul campaniei electorale din 2004, cu două luni înainte de a se face rocada Theodor Stolojan-Traian Băsescu pentru candidatura la președinția României, Radu Berceanu ar fi mijlocit o întrevvedere a lui Băsescu cu Frank Timiș. Întâlnirea a durat 2 ore și, iar Frank Timiș i-ar fi promis susținere lui Traian Băsescu dacă și el va susține proiectul său privind Roșia Montană. La insistențele lui Frank Timiș, Stolojan a acceptat să se dea bolnav, a urmat teatrul cunoscut, iar Băsescu a ajuns președinte, după ce firma care se ocupa de campania prezidențială a *Alianței DA* (cu Băsescu prezidențiabil), *GMP* (*GMP-Ashley*), a fost angajată să facă campanie afacerii aurifere a „canadienilor“ de la Roșia Montană.

Oricum, zăcămintul de la Roșia Montană a produs la campania electorală din 2004 dezbateri aprinse între PSD și Alianța DA. De partea PSD, fostul premier Adrian Năstase juca pe contrariatul (deși guvernul său nu blocase afacerea demarată de ministrul PD Berceanu în 1997), declarând că „aurul ăsta va merge în alte părți pentru că este vorba de investiții pe care le vor face alții și nu vor lăsa aurul aici. Din contră, vor lua aurul și vor lăsa cianura!“ La polul opus se situa Traian Băsescu, care în repetate rânduri susținea în campania electorală: „După informațiile pe care le am, Roșia Montană este o necesitate, prin valoarea proiectului și alternativelor de locuri de muncă create în zonă“, și că afacerea este „un proiect de aducere a bunăstării în Țara Moților“.

Și campania de imagine a *Gabriel Resources* din 2005 se inspira tot dintr-o faimoasă declarație a lui

Băsescu făcută în campania sa electorală: „Este unul dintre proiectele pe care Partidul Democrat trebuie să le susțină, nu doar ca o soluție de valorificare a unei resurse enorme de bogăție pentru țară, dar mai ales ca un proiect care va avea ca finalizare refacerea echilibrului mediului în Apuseni...” și proiectul este „o datorie de onoare față de Țara Moților, împotriva demagogiei...”. Deloc surprinzător că *GMP* (Felix Tătaru), compania de *advertising* care a conceput sloganul „Gabriel are soluția”, era firma de casă a PD (PDL), care i-a făcut campania de imagine electorală a lui Băsescu în 2004.

Iar ministrul PDL-ist Radu Berceanu, fusese, am văzut, personajul cheie al afacerii de la Roșia Montană. Ca ministru al Industriei, el a semnat actele cruciale pentru exploatarea de la Roșia Montană: licența de exploatare nr. 47/1999, oficializată prin H.G. 458, din 10 iunie 1999, semnată tot de către Berceanu. Tot în mandatul său s-a făcut transferul licenței de exploatare de la stat către *Roșia Montană Gold Corporation* (societatea mixtă controlată 80% de către *Gabriel Resources*) la 9 octombrie 2000, Berceanu aprobând acest transfer de exploatare asupra aurului de la Roșia Montană prin „Scrisoarea” 193247/09.10.2000. Abia atunci, cu afacerea perfectată și cu numai 3 milioane de dolari plătiți statului român de către *Banca Rothschild*, afacerea se transferă către o serie de fonduri de investiții americane și companii importante din domeniul mineritului, toate controlate evrei, cum am arătat mai sus.

În septembrie 2005, după venirea noii echipe manageriale la conducerea *Gabriel Resources* și preluarea unui pachet important de acțiuni de către colosul minier *Newmont*¹ (prin care acționează și George Soros), o serie de lideri locali ai PD cu funcții în administrație și-au arătat susținerea față de proiectul minier.

¹ În conducerea căreia se găsea și un membru al familiei Bush, Robert J. Bush. În 2005, *Newmont Mining Corp* și-a mărit la 18,5% ponderea în *Gabriel Resources*. *Newmont* a fost obligată să-și închidă mina din Turcia, *Curtea Supremă* din Ankara constatând că firma americană lucra cu o licență de mediu ilegală, iar în Indonezia *Newmont* a fost prinsă deversând cianuri în mare.

Cei mai vizibili susținători PD ai afacerii aurifere din Apusenii s-au dovedit a fi Sulfina Barbu, ministrul Mediului până în 2007², I. Dumitrel, președintele Consiliului Județean Alba (care a scos din pălărie certificate de urbanism pentru *Roșia Montana Gold Corporation*) și Adrieian Videanu.

Un episod semnificativ al afacerii este momentul când la postul tv OTV, între turul 1 și 2 al alegerilor prezidențiale din decembrie 2009, emisiunea consacrată transmiterii conferinței săptămânale, de vineri, a președintelui PRM Corneliu Vadim Tudor (ostil afacerii aurifere), a încetat să mai fie difuzată. În locul ei a fost difuzată o „dezbateră” favorabilă proiectului *Roșia Montana-Gold Corporation*, urmată imediat de prezența candidatului Traian Băsescu, difuzată până spre dimineață. Președintele PRM Vadim Tudor a susținut că tot spațiul de emisie a fost cumpărat de PDL, apoi s-a spus că OTV-ul l-a (re)făcut președinte pe Băsescu.

De câteva săptămâni, Dan Diaconescu, patronul postului, mutase emisia din micul studio al OTV din Piața Romană, în cel mai mare studio tv din România. Presa a scris că această mișcare este rezultatul asocierii lui Dan Diaconescu cu parteneri potenți financiar, printre care și româno-israelianul Arin Stănescu (Ariel Shalev). În același timp, în afacerea *Roșia Montana - Gold Corporation* intrase încă un evreu, israelianul Benny (Benjamin) Steinmetz, unul din regii mondiali ai diamantelor.

Când Steinmetz se lansase mai înainte în imobiliare în București, primar era Videanu. La finele lui 2009, Steinmetz preluase deci o parte din *Gold Corporation*, iar Traian Băsescu, ajutat ocult din mai multe direcții, iese din nou președinte al României, așa că ex-colegul său de partid Adrieian Videanu devine ministru al Industriei și anunță că afacerea *Gold Corporation* este „o prioritate a programului de guvernare” (v. pag. 296, 300 și 426). Un numitor comun îl leagă pe întemeietorul afacerii asupra aurului românesc, Frank Timiș, cu Steinmetz: Sierra Leone.

² Sulfina Barbu i-a șocat pe europarlamentarii de la Bruxelles, declarând, în 2006, că refacerea mediului la Roșia Montană, al cărei cost e apreciat la 2 miliarde euro, se va face din bugetul statului român, nu din profitul companiei exploatoare.

Compania lui Steinmetz a fost implicată, în 2007, într-un scandal privind concesiunea unui zăcământ de diamante în Sierra Leone, a cărui miză s-a ridicat la 2,5 miliarde de dolari. Corporația lui Steinmetz le-a promis locuitorilor case noi, condiții civilizate de trai, investiții și multe alte avantaje. Dar când africanii au cerut respectarea contractului, au fost împușcați de armată.

Steinmetz da ospete la Monaco oficialilor români

Aceasta este concluzia la care au ajuns și investigatorii independenți și cei oficiali. Concret, pentru aurul din Apuseni, Beny Steinmetz s-a încurcat și mai tare, după 2006, atât cu politicieni din zona de stânga (PSD), cât și de „dreapta” (PD-ul lui Băsescu și PNL-ul, zona Tăriceanu).

Primul recrut a fost Remus Truică, fostul șef de cabinet al lui Adrian Năstase și unul dintre bogații României, „băiat deștept” format în epoca de aur a lui Bittner, cu conexiuni puternice în lumea politică și de afaceri. Truică „a cumpărat” de pe bursa din Toronto un pachet important de acțiuni al corporației construită pentru extragerea zăcământului aurifer de la Roșia Montană, Gabriel Resources. Astfel, Truică apare ca asociat cu 50% în firma cumpărătoare, BRG Residencial Consulting Services, restul de 50% aparținând unui offshore, Riverside Real Estate Corp Ltd din Insulele Virgine Britanice. Firma BRG este administrată de Truică împreună cu Sandra Merloni-Horemans, cea care conduce afacerile lui Steinmetz din mai multe țări, ceea ce arată că Steinmetz și l-a asociat pe Truică, dăruindu-i și acțiuni în afacerea de la Roșia Montană. În aceeași perioadă, la finele lui 2006, cum s-a dovedit, Truică, Steinmetz și alți israelieni, apropiați de premierul Tăriceanu, puneau la cale și o serie de retrocedări ilegale din partea statului român către „prințul Paul”, terenuri care să ajungă la ei.

Cum bine se știe, însă, afacerea extragerii aurului de la Roșia Montană a stagnat din cauza protestelor populare, susținute de „societatea civilă” a ong-urilor internaționale alimentate inclusiv de dușmanul personal al lui Steinmetz, de George Soros.

Stagnarea de la Roșia Montană i-a determinat pe principalii evrei din spatele afacerii, pe Steinmetz, Klarman și Paulson să se îndrepte spre altă suprafață din „Patrulaterul Aurier” din Apuseni: Băișoara din județul Cluj. Așa că firma lor de bază, Gabriel Resources, și-a creat o firmă „autohtonă”, Rom Aur, ce va exploata un teren pus la dispoziție de Primăria Cluj Napoca, condusă de Emil Boc, care a semnat actul de cedare cu unul Gruia Suci, administratorul Rom Aur, societate ce apare ca având acționar unic Gabriel Resources BV Nederland, adică gașca evreilor.

Agenția Națională de Resurse Minerale a eliberat licența de concesiune pentru explorarea minereurilor auro-argintifere firmei Rom Aur, după ordinul 147/2006 emis de guvernul Tăriceanu, premierul liberal avându-l drept consilier personal pe israelianul Tal Silberstein, prieten și asociat în infrafracțiuni cu Steinmetz.

Dar Băișoara nu este singura nouă țintă a miliardarilor evrei de la Roșia Montană. Klarman, partenerul lui Steinmetz în Gabriel Resources, stă în spatele obscurii companii Carpathian Gold, care a obținut în 2015 de la guvernul Victor Ponta (aceiași Ponta care fusese coleg apropiat cu Truică în guvernarea Năstase), într-un mod total netransparent, licența de exploatare a aurului de la Rovina, din Munții Apuseni. Klarman controlează Carpathian Gold prin aceeași Baupost Group, cu care este acționar la Roșia Montană, dar care a devenit titulară de licență pentru aurul de la Rovina printr-o subsidiară „locală”, Samax.

Samax România Limited a fost înregistrată tot în Insulele Virgine Britanice, ca și Riverside-ul lui Steinmetz prin care se asociase cu Truică ca să cumpere acțiuni la exploatarea de la Roșia Montana.

La vedere, proprietarul direct al Samax România Ltd este compania pe acțiuni Carpathian Gold Inc., listată pe bursa din Toronto. Deși listată pe această bursă canadiană, Carpathian Gold este „o firmuliță” capitalizată cu numai 10,4 milioane de dolari americani, în acționariatul căreia se găsește însă Baupost Group, fondul de investiții al miliardarilor evrei americani Seth Klarman, Jordan Baruch și Isaac Auerbach. Acest Baupost este acționar și la Gabriel Resources, care controlează (cu Steinmetz și alții) și

Gabriel Resources, ce vrea să extragă aur la Roșia Montană. Din acționariatul Carpathian Gold mai face parte, însă, și gigantul minier Barrick Gold, cea mai mare companie de exploatare a aurului din lume, înființată tot în Canada de evreul maghiar Peter Munk (a cărui familie de evrei înstăriți din Budapesta ar fi fost „salvată de naziști” în 1944 cu trenurile sionistului Rudolf Kastner și dusă în Elveția).

Zăcămintul aurifer de la Rovina, al doilea cel mai mare din Europa, conține 204 tone de aur și peste 635.000 tone de cupru. Mina de la Rovina se află la 17 km de concesiunea minieră Certej, deținută de „canadienii” de la Eldorado Gold, și la cca 20 km de Roșia Montană, unde s-au instalat cei de la Gabriel Resources.

CAZINOURI PENTRU BANI CĂTRE EVREI

Adunate, cele 36 de numere ale ruletei cazinoului dau ca rezultat „numărul diavolului”, adică 666.

Un univers al mafiei

În România, după anul 2000 funcționau legal 21 de cazinouri dintre care 13 numai în București, ceea ce înseamnă foarte mult, dacă comparăm Bucureștiul cu orice altă capitală europeană. Două treimi din cazinourile din București aparțin unor israelieni sau companii israeliene, iar restul unor firme turcești, constata revista *Bilanț*, adăugând: „În România, cazinourile realizează rulajuri de 150-200 de milioane de dolari anual... Atâta vreme cât pe piață vor circula bani negri, industria cazinourilor va fi profitabilă” (estimare de acum peste 10 ani, astăzi rulaje reale sunt necunoscute).

Apariția explozivă a cazinourilor în anii '90, în București, se datorează, în primul rând unei necesități a lumii afacerilor israeliene interlope, ca și faptului că în zona în care israelienii bogați frecventau cazinourile ridicate chiar de către ei (acestea nefiind permise în Israel), Turcia, au fost interzise prin apariția unei legislații emenate de dreapta islamică, în plină ascensiune de douăzeci de ani.

Între 1990 și 1997, România chiar a fost „paradisul fiscal” al deținătorilor de cazinouri, legislativ acestea fiind asimilate celorlalți „investitori străini”, bucurându-se de mari facilități fiscale, în timp ce absența legislației împotri-

va spălării de bani permitea introducerea și scoaterea din țară a sumelor mari în valută fără nici o declarație vamală. De aceea, în 1997 funcționau în România 57 de cazinouri, dintre care 17 în București. Raportat la numărul de locuitori/cazino, Bucureștiul era atunci al treilea oraș al jocurilor de noroc, după Las Vegas și Monte Carlo, azi fiind pe locul al patrulea. Apariția legii privind organizarea jocurilor de noroc (251/1999), precum și apariția legii împotriva spălării banilor au făcut ca piața cazinourilor să scadă brusc. Diminuarea numărului cazinourilor a însemnat însă înlăturarea concurenței și supremația cazinourilor israeliene, care aplică cea mai ingenioasă schemă, cum vom vedea.

„Firmele israeliene ne-au scos de pe piață. Ele lucrează la limita legalității. Creditează jucătorii chiar din Israel, pentru ca aceștia să vină să joace, indiferent dacă au bani sau nu. Toate tranzacțiile se fac, conform informațiilor noastre, în Israel“, spunea Aris Sabag, șef al *Partouche Atheene Palace-Hilton*, „grup francez ce a fost înghițit pe piața românească, în anul 2001, de grupurile israeliene“ (*Bilanț*)¹.

Schema cazinourilor israeliene a fost explicată de Marian Pașulea, comisar-șef al Gărzii Financiare: „Profitul unui cazinou poate fi ascuns ușor sub forma unei agenții de turism care creditează, de fapt, jucătorii la ruletă. Cazinourile cu patroni israelieni se pare că supraviețuiesc pe piață tocmai datorită unor asemenea contracte ingenioase“. Garda Financiară a reușit să dovedească o fraudă de acest fel în 2001, când *Casino Blindo* a fost amendat pentru neregulile existente la un contract semnat cu agenția de turism *Unital Turism & Aviation* din Israel.

Divergențele dintre Garda Financiară și cazinouri sunt legate de evaziunea fiscală și spălarea de bani, deoarece la mesele de joc se câștigă bani ce nu sunt evidențiați în contabilitate. „A fost cazul unui patron de cazinou englez de origine israeliană, care a fost prins că la un câștig de 550 de mii de dolari la ruletă a păcălit

¹ Bibl. gen.: Sorin Ozon și Ștefan Cîndea, *Caracatița Cazinourilor* (2002) și *Cazinourile din România* (2004) în editarea Centrului Român pentru Jurnalism de Investigație; *Adevărul* din 29 iulie 2002 și revista *Bilanț* din 22 ianuarie 2005: *Cine face jocurile în cazinouri*.

bugetul cu 30.000 dolari, întocmind documente false”, spunea dl. Pașulea, exemplificând și spălarea de bani: „Un client poate veni fără bani la cazinou și pleacă cu un câștig fictiv de 10.000 dolari sau un milion de dolari. Se întoarce în țara lui, declară oficial câștigul, plătește impozite și a «albit» banii. Sunt bani care provin, în general, de pe piața neagră a traficului de arme, droguri și prostituție.” În anul 1998, declara o sursă din Poliție, directorul de joc de la cazinoul din incinta hotelului *Intercontinental* a fost arestat sub acuzația că a scos două milioane de dolari din evidența contabilă, ca fiind câștig al unui cetățean străin. Problema era că respectivul nu fusese niciodată în România și nu jucase niciodată în acel cazinou.

98% din cazinouri aparțin oamenilor de afaceri din Orientul Mijlociu, în frunte cu cei israelieni urmați de către turci, școliți, însă, tot de către israelienii care, nu de mult, își instalaseră cazinourile în Turcia.

Casino Palace, Casino Victoria și Grand Casino Romania (cu săli de joc în incinta hotelurilor *Hilton și Marriott*), au fost de la început principalii jucători ce și-au împărțit piața bucureșteană, toate având capital israelian (mascat sau nu) sau evreiesc, în general. În prezent cel mai mare cazinou bucureștean este Platinum, tot israelian, de la hotelul Radisson

Principalul actor al grupului israelian, pionierul afacerii, este ofițerul de informații israelian Fredy Robinson. De altfel, tot el controla și *Asociația Organizatorilor de Cazinouri din România* (AOCR, ce se află mai tot timpul în război cu ANAF pentru deciziile de suspendare a activității cazinourilor din incinta hotelurilor *Marriot, Hilton, Sofitel, Howard Johnson-Dorobanți* etc.) prin președintele asociației, Sorin Constantinescu, directorul său de cazinouri. În prezent Robinson s-a „repatriat” în Israel, dar omul său, Constantinescu, continuă să conducă patronatul cazinourilor

La **Casino Victoria**, primul cazinou deschis în București după '89, printre primii coproprietari ai cazinoului s-au numărat și o serie de „cetățeni francezi”, membri ai unei violente grupări de crimă organizată din Toulon. Cei mai cunoscuți dintre aceștia, frații Franck și Pascal Perletto, s-au evidențiat prin sumele ce le-au pierdut în cazinoul *Victoria*, „o operațiune de spălare de bani”, s-a spus, fiind mai

târziu încarcerati într-un penitenciar din Franța. Funcționează la hotelurile *Hilton* și *Mariott*.

Casino Palace (Casa Vernescu). Fiind cel mai mare cazino din București, cazinoul situat în Casa Vernescu de pe Calea Victoriei, *Casino Palace*, a început să opereze sub licența firmei *Queen Investment* fiind patronat de firma olandeză *Tempotest Investments BV*. Proprietarii sunt un grup israelian condus de Fredy Robinson. Pe lângă jocurile clasice (ruletă, black-jack, poker), *Palace* era singurul loc din România unde exista „*Texas hold'em poker*” (poker american, între parteneri).

Grand Casino Romania face parte din grupul israelian *Diamond Casinos* și îl are ca director pe Sorin Constantinescu, omul de bază al israelianului Fredy Robinson, director și la *Casino Palace*. Lanțul *Grand Casino* apărea cu trei cazinouri, dintre care două în București și unul la Iași. Directorul Sorin Constantinescu consideră că „ponderea mare a cazinourilor israeliene pe piața românească se datorează faptului că în Israel jocurile de noroc sunt ilegale, iar în România există foarte mulți oameni de afaceri israelieni... Până la introducerea vizelor, în mai 2003, la fiecare sfârșit de săptămână veneau aproximativ 1.000 de israelieni să joace”. (În 2006 guvernul român a hotărât anularea necesității vizelor pentru cetățenii israelieni.)

Queens Casino. Firma *E & Punto International* operează intermitent cazinoul *Queens Casino* din incinta hotelului *Howard Johnson (Hotelul Dorobanți* din București). Deși drept acționari ai cazinoului apar patru turci, cf. anchetelor ziarului *Gardianul*, reieșea că în realitate afacerea a fost de la început coordonată tot de către israelianul Fredy Robinson.

Diamond Casinos. Unul dintre cele mai importante grupuri de cazinouri din România, *Diamond Casinos*, are ca acționari principali un grup de israelieni (în frunte Zemer Tov Haim Howti), dar și turci, români, un maghiar și un *off shore* din Cipru, *Diamond Casinos Limited*.

Grupul cuprinde trei cazinouri:

- *Diamond Casino Romania* care operează sub numele de *Grand Casino* în incinta hotelului *Marriott*,
- *Grand Casino Romania* ce operează sub numele de *Partouche Casino* în incinta hotelului *Hilton*,
- *Fortunato International* care funcționează în incinta hotelului *WTC* din Iași.

Cazino Blindo. La cazinoul *Blindo International Casino* de la hotelul *Sofitel* din București, mai târziu și la hotelul

Hilton, fiind deținut de Zino Moshe, Itzik Zohar și Eliahu Ben Shimon și firmele *Barad Ltd* (firmă de construcții și drumuri din Israel) și off-shore-ul cipriot *Silverfix Ltd*. (în acționariatul căruia s-au perindat mai mulți cetățeni evrei). Pe lângă afacerea cu jocuri de noroc, *Blindo* mai apărea acționară într-o casă de schimb valutar și, împreună cu doi italieni, în *Romblidaj International*, firmă ce efectuează blindaje pentru mașinile de transport valori.

VIP Casino (*Casino Paris*) ce funcționa la *Hotelul București* a fost deschis de un grup israelian prin mai multe off shore-uri cipriote. Cazinoul s-a aflat la un moment dat în rețeaua de cazinouri legate de Ofer Maximov. Directorul israelian acuzat de evaziune fiscală nu a fost prins. Aici au operat două firme israeliene. Prima este *VIP Casino International*, în care erau asociați, pe lângă Erlich Nehemia și Schnapp Mike, Filip Constantin și Blum Shabtai. Filip Constantin a intrat în firmă pentru că făcea rost de sedii¹.

Blum Shabtai are aceeași adresă în Israel cu un alt conațional, Einy Moshe. Acesta este acționar împreună cu Zuman Avsahlom în cea de a doua firmă care a operat la *Casino Paris*. Einy Moshe, evreu născut în Irak, are cf. lui Erlich Nehemia afaceri importante în Israel și un lanț de magazine tip Mall. Blum Shabtai este cel care se ocupă cu organizarea de grupuri din Israel, pe care le aduce să joace în România.

Locul cazinoului *VIP* din *Hotelul București* a fost luat de către *Vegas Casino* (devenit mai apoi *MGM Casino International*), deținut de israelianul Ofir Barnes, în legătură cu primii acționari, dispăruți după marea fraudă descoperită în 2002.

Cazino Astoria din strada Biserica Amzei din București a fost deschis de firma *Crown Casino*, deținută la rândul ei de doi israelieni: Sarig Ben Tsion Yosef și Erlich Nehemia (același cu „Hemi” de la cazinoul *Maxim* din Sinaia, afacerea inițiată de celebrul Maximov). Aflat din 1990 în România, Erlich Nehemia conduce mai multe companii cu activitate de „jocuri de noroc”. În asociere cu israelianul Sebastian Bruck-

¹ Cunoscut și drept Costel Jidanu, Filip Constantin, un tip mărunț și înfipt, a inițiat afacerea în 1999 cu unul dintre tinerii directori țărăniști ai Hotelului București, care se vindea foarte repede și des evreilor, deși se amăgea cu afinitățile sale legionare. Intrând peste el în birou și găsimdu-l ascultând o casetă cu muzică legionară pe care tocmai o primise, Costel Filip a țipat la directorul Mișu Popescu (Pricopsitu): „Oprește bă tâmpitul chestia aia. Aștia l-au bătut pe bunică-miu!”.

ner deținea prin compania *Romfruit* un salon de jocuri mecanice în cartierul bucureștean Militari.

Erlich Nehemia are legătură și cu fostul Casino Casa Bucur (cu celebrul mafiot Stambouli și cu M.M. Katz) și cu grupurile israeliene de la casinoul din Hotel București.

Casino Lido, ce funcționează în *Hotelul Lido* din București este deținut de firma *Imperial Club* a unui libanez. Etc. etc. etc.

În cea mai profitabilă industrie din lume, industria cazinourilor, câștigul jucătorilor este totuși efemer, în timp ce câștigul companiilor ce dețin cazinourile este real. Într-o singură noapte, la o singură masă, un cazinou din București a câștigat 400 de mii de dolari, în timp ce cel mai mult a pierdut un român, „persoană cunoscută”: în 48 de ore de joc a pierdut 900 de mii de dolari. „A venit în cazinou cu banii în sacoșă”, zicea directorul cazinoului israelian.

În cadrul unei transmisiuni în direct, la postul *B1*, în anul 2002, omul de afaceri Gh. (Gigi) Becali, relatează critic, ca fost împătimit al ruletei, viața din cazinourile bucureștene, arătând că acestea sunt, de fapt, o ispită pentru români și o fabrică de făcut (și spălat) bani pentru „niște israelieni” (proprietarii cazinourilor bucureștene), adăugând: „n-o să-mi fie frică de ei în țara mea”.

Teoria sa este că nicăieri în lume, cu atât mai mult într-un oraș european, nu este permis să fie amplasate cazinourile în metropola economică a statului, în Europa occidentală sau în Statele Unite impunându-se prin lege chiar o distanță minimă la care cazinourile să fie amplasate față de centrele economice. În România, însă, încălcarea acestei elementare norme de civilizație, a făcut ca numeroși români să fie ruinați (ei sau firmele lor) prin ispita la îndemână de a juca într-unul din cazinourile evreiești din București.

Principiul de bază al spălării banilor este acela al realizării unor diverse operațiuni în sistem legal prin care se împiedică identificarea provenienței reale a banilor. Pentru acest scop cazinourile se pretează prin excelență, motiv pentru care au fost și inventate. Așa cum am mai arătat, inventatorul metodei este evreul Meyer Lansky, rivalul lui Al Capone în lumea criminală din SUA începutului secolului 20. Ca șef al *Koscher Nostra*, organizație mafiotă evreiască similară celei italiene *Cosa Nostra* din New York,

Meyer Lansky însuși a înființat metoda «spălării banilor», creând în acest scop un imperiu al jocurilor de noroc.

În București, ca și în restul țării probabil, mafia italiană controlează așa-zisa „mafie țigănească” românească, ce este tolerată pentru a se ocupa exclusiv de sarcinile murdare, precum plasarea drogurilor sau prostituția stradală. În anii '90, țiganii români erau, însă, pur și simplu lichidați fizic dacă îndrăzneau să îi înșele pe mafioții italieni sau evrei (nici unul din aceste asasinat asupra lumii interlope țigănești nu a fost vreodată rezolvat de către poliție), care aveau la îndemână și ajutorul unor personaje corupte din aparatul de stat. Oricum, interesele mafiei italiene și evreiești se întrepătrund, exemplar fiind în acest sens cazul lumii cazinourilor, în jurul căreia se învârt finanțele negre evreiești, spălarea banilor din droguri, traficul de ființe umane și prostituție.

În România se spală anual minim 600 milioane euro proveniți din activități criminale și evaziune. Mafia italiană este prezentă la noi atât prin cea siciliană, *Cosa Nostra*, cât și prin cea calabreză, *N'Dragheta*, prima fiind de departe mult mai activă. Până la un moment, interesele *Cosei Nostra* în România erau mănuite în România de italianul Rocco Alabiso. *Direcția Italiană Antimafia* (DIA) din Caltanissetta, ce l-a arestat pe Alabiso împreună cu alți 41 de mafioți în dosarul *Property*, cerceta 18 firme românești implicate în spălarea de bani pentru Giuseppe (Piddu) Madonia, locotenentul lui Bernardo Provenzano, șeful *Cosei Nostra*. Astfel, numai în România au fost blocate conturi totalizând sute de milioane de dolari.

Roco Alabiso a fost arestat de poliția italiană după ce a intrat în atenția presei românești, care a descoperit asocierea sa cu „misteriosul” Paul Brener, o eminentă cenușie a mafiei italo-evreiești, care deține cetățenie italiană și română și care îi inițiază pe mafioții italieni asupra modurile de operare din România, ca și asupra căilor de acțiune.

Comunitatea evreiască din România a mai dat doi Breneri renumiți pentru a fi avut o activitate sionistă anti-statală, condamnați în anii '50 la câțiva ani de închisoare: Iacov Brener (condamnat în „procesul celor 41” în aprilie 1954 de către *Tribunalul Militar București*) și Iancu Brener (condamnat la sfârșitul anilor '50 pentru sionism și „legături

subversive cu ambasada Israelului"). Ei și ceilalți 500 de sioniști închiși au fost eliberați din închisori la presiunile lui Nahum Goldman, președintele *Congresului Mondial Evreiesc*, și lăsați să părăsească România împreună cu familiile.

Evreu originar din România, din Focșani, născut în 1926, Paul Brener a emigrat în Occident cu familia în 1963, ajungând în Italia, unde activitatea sa îl pune în legătură cu mafia siciliană. El începuse să facă afaceri cu statul român înainte de 1990, menținându-și permanent intrări bune la conducerea *Ministerului Comerțului Exterior*, în care lucrau foarte mulți evrei. Înainte de 1989 el avea deschisă în România o filială a firmei italiene *Tezulo*, în centrul Bucureștiului, undeva lângă Biserica Armenească. El lucra cu firmele socialiste românești, *Argus*, *Fructexport*, *Tehnolemn*, și *Autocamioane Brașov*, afacerile lui Brener cu România axându-se pe exporturi, în principal agricole, din zona Vrancei. Începând cu 1990, Brener a re-demarat afacerile românești, pentru care s-a infiltrat în mai multe bănci, precum *Banca Astra (Banca Română de Scont*, cu al cărei șef, dispărutul Alexandru Popa, Brener era foarte apropiat, fiind prezent foarte des în biroul acestuia), *Banca Internațională a Religiiilor ș.a.*, înființând totodată mai multe firme românești împreună cu șefii mafiei siciliene. În același timp, în anii '90 Brener funcționa și ca reprezentant al firmei americane *AT&T*.

Brener pretinde că SIE i-a cerut ajutorul pentru a aranja o întâlnire între președintele Ion Iliescu „și niște oameni de afaceri americani, în timpul unei vizite oficiale în SUA; am fost acolo, am tradus pentru delegație și m-am reîntâlnit cu ocazia asta cu Iliescu, pe care nu-l mai văzusem de foarte mulți ani“.

Fiind fiul unei familii de evrei relativ înstăriți, Paul Brener a moștenit în județul Vrancea mai multe proprietăți imobiliare și funciare, precum două case în Focșani și 2,5 hectare de vie la Panciu. După ce, în baza Legii 10, în 2001 Brener a primit și casele și o suprafață de 534 de m² din centrul Focșaniului, el le-a vândut, păstrându-și via de la Panciu, pe care vrea să o lase „moștenire nepotului din Italia“, dar recolta în fiecare an strugurii pentru vinul său „de Vrancea“, cu care își făcea un titlu de glorie printre italieni.

Anchetatorii italieni antimafia anunțaseră încă din 1996 autoritățile române despre activitatea mafiei italiene în România sub îndrumarea lui Paul Brener¹. Cu toate acestea, Brener și italienii și-au continuat liniștiți activitatea criminală prin firmele deja înființate, înființând chiar și altele noi (una din firmele în care Paul Brener este asociat cu mai mulți mafioți italieni se numea *Habitat SRL*).

[Și mafia napolitană, *Camora*, și-a stabilit în România centrul de afaceri, în august 2004 fiind arestat în Polonia șeful acesteia, Francesco Schiavone, zis «Cicciarello», ce stătea în mod obișnuit și nederanjat la Cluj, Costinești sau Sinaia, împreună cu concubina sa, Mihaela Botez. El spăla banii negri în România (prin fabrica de *mozzarella* de la Bârlad și mai multe „ferme de animale”), unde trebuia să fie găzduit și un *summit* al șefilor mafiei italiene, anulat din pricina arestării sale. Anchetatorii italieni spun că în România mafia italiană a bătut palma cu traficantii de arme din fostele țări sovietice.]

Cu Mafia israeliană în spate.

„Mafia israeliană controlează cazinourile din România“ titra în iunie 2004 periodicul israelian on-line *Virtual Jerusalem*. Aflăm astfel că, capii mafiei israeliene sunt implicați la noi în traficul de droguri, de arme și de persoane. Cam din anul 2001, când poliția israeliană și-ar fi concen-

¹ „Oficiul nostru a inițiat o anchetă judiciară - scria *Dirrecția Italiană Antimafia* -, legat de Alabiso Roco, Scianna Giacinto și alți subiecți, despre care avem date că aparțin familiei mafioșilor din Gela, Mussomelli și Bagheria, grupuri ale organizației cunoscute sub numele de *Cosa Nostra*, ce a intrat în atenția comisiei pentru diferite delictе, printre care trafic internațional de arme și droguri, deținere ilegală de armament, inclusiv din categoria clasificabilă «de război». Din ancheta întreprinsă a rezultat că persoanele mai sus menționate au acționat în comun pentru activități ilicite aflate în desfășurare în Europa Centrală și de Est. Aceste acțiuni s-au desfășurat cu sprijinul direct al lui Bernardo Provenzano, unul dintre conducătorii istorici ai *Cosa Nostra*. Dintr-o convorbire telefonică interceptată, ce a avut loc între Alabiso și Scianna, a rezultat că acesta din urmă, în perioada cuprinsă între sfârșitul lunii august și începutul lunii septembrie a.c. (1996), urmează ca împreună cu Raneri să se întâlnească cu Brener, pentru a discuta diverse aspecte ale modului de gestionare a unor operații ale asociației criminale. La această întâlnire urmează să participe și Alabiso, ce petrece lungi perioade în România“.

trat forțele preponderent împotriva acțiunilor anti-teroriste (palestiniene), infractorii și traficanții evrei și-au dezvoltat afacerile la un nivel fără precedent, exportând crima organizată, cu precădere în România și Bulgaria.

Primele dezvăluiri îi aparțineau lui Moshe Levin, fost comandant al Departamentului de criminalitate transnațională al poliției israeliene. Numai în primele luni ale anului 2004, poliția a închis în Israel circa 1.700 de cazinouri ilegale și 1.400 de bordeluri și a confiscat o mare cantitate de arme, ceea ce a stimulat exportul acestor afaceri. Șefii rețelelor mafiote controlează cazinourile ilegale de pe întreg teritoriul Israelului, ca și pe cele „legale” din România și Bulgaria.

Principalele clanuri mafiote israeliene, Rosenstein, Abarjil și Ohanina, se află într-un conflict sângeros, soldat cu victime de toate părțile, din rândul criminalilor angajați de la mafia „rusă”, iar poliția afirmă că principalul motiv al conflictului este lupta pentru controlul asupra cazinourilor.

Stambouli, Katz și cazinoul Bucur

Evreu cu cetățenie italiană născut la Beirut, Elie Gilbert Stambouli face parte dintr-o familie care are afaceri în estul Europei încă din 1986, când au lansat o rețea de *shop-uri* în Bulgaria. Împreună cu frații săi, Robert Jacques și Robert Joseph, el a clădit un adevărat imperiu, axat pe jocurile de noroc. Firma lor, *Stambouli Enterprises Ltd (off-shore* înregistrat în Cipru), are filiale în Bulgaria, România, Egipt, Liban, Rusia, Belarus și Ucraina. Filiala din România a acestui grup se cheamă simplu *Stambouli SRL*. Dar Elie Gilbert și Robert Jacques Stambouli au deschis și o casă de schimb valutar, la care era asociat juridic și *Cazino Bucur*.

Până în 2000, Elie Stambouli figura ca asociat și administrator al firmei *Stacorp Import Export SRL*, firmă ce deținea *Cazino Bucur* la restaurantul *Casa Bucur* din centrul Capitalei. Alt asociat al firmei *Stacorp* era Schnapp Mike, iar altul Erlich Nehemia, care a venit în România prin '90 deschizându-și câteva spații comerciale (asociat cu Maximov în furtul celor 50 milioane de dolari de la *Trade Bank*). Nehemia este o rudă îndepărtată a familiei Stambouli, cf. declarațiilor lui M.M. Katz. Schnapp Mike, care este asociat cu Nehemia și în alte firme, are afaceri importante în Israel și Germania, în domeniile imobiliar și

turistic. Aventurier internațional, în spatele cazinourilor lui Stambouli, atât din România cât și în Rusia, s-ar ascunde capitalul negru al mafiei israeliene.

Alte legături de afaceri ale lui Stambouli în România au fost cele cu „româno-israelianul” M. M. Katz (ce apare sub două identități: Marcu Moise Katz și Marko Maximilian Katz, poreclit de inamici și „Mama Katz”, dar și „Caca Maț”) în firmele *Starom Travel*, *Post Shop* și *Staserv*. Ultima este o agenție de investigații, pază și protecție. Firma *Starom Travel* are aceeași adresa cu cea a lui Filip Constantin (alias Costel Jidanu), asociat la *VIP Casino* (cazinoul de la *Hotelul București*, azi *Radisson*). În plus, Katz a fost șef de dispozitiv «Security» la *Cazinoul Bucur*, pentru Stambouli și Nehemia.

Ex ofițer israelian, revenit pentru prima oară în România în 1994 (după ce „emigrase de copil în Israel”), Katz e bine cunoscut în urma scandalurilor magazinelor *duty-free* din aeroportul Otopeni (poziție strategică) deținute de firmele *EDF*, la care era acționar minoritar, magazine conduse de un anume evreu internațional Weil. În România, Katz ar fi fost chemat/trimis special pentru a se ocupa de „security”-ul unor afaceri. „Am fost contactat de persoane din Africa de Sud, unde activam în domeniul securității și managementului, care mi-au făcut legătura cu Stambouli; am fost angajat al firmei care gestiona cazinoul”, spunea el. Să ne amintim că în Africa de Sud, mafia evreiască creată de Marc Rich deține mega afaceri, derulate adesea sub umbrela Mossad-ului. Așa este cazul afacerii diamanțelor din Sierra Leone, afacere transferată azi lui Frank Timiș.

În prezent, Katz este șeful *Centrului pentru Monitorizarea și Combaterea Anti-Semitismului* din România, agenție a *Anti-Defamation League*, la rândul ei o agenție a *B'nai B'rith*, ocupându-se în general cu acuzarea românilor de participare la Holocaust. Din această poziție, din anul 2005 Katz îl hăituia cu dosare penale pe dl. Șerban Suru (care în 2006 se prezenta de 5-7 ori la Poliție, lunar, din cauza lui Katz), pentru editarea revistei *Obiectiv Legionar* (în 2017 avea 3 dosare penale, acuzat de legionarism).

În 1998, Garda Financiară a efectuat un control riguros la *Cazino Bucur*, constatând datorii neachitate statului român de mai multe milioane de dolari. La începutul

lui 1999 și controalele efectuate de Poliția Economică au scos la iveală mai multe fraude financiare săvârșite de Elie Stambouli la cazinoul *Bucur*, care a fost închis, în timp ce Stambouli fugea din România și își închidea cazinourile, dintre care 15 se aflau pe nave maritime, lansându-se în forță pe piața cazinourilor virtuale (pe Internet).

Asociații săi, care au continuat intens activitatea de cazino în România, și care au scăpat prin fuga sa, jucau teatru în fața presei și a autorităților române: „Despre Elie Stambouli pot să spun că este un bandit. Dacă îl prind, îl împuşc. A fugit cu banii mei!”, declara Erlich Nehemia. Din anul 2000, grupul israelian și-a transferat activitatea la *Casino Paris* (din cadrul *Hotelului București*), SRI-ul intuind însă de la început că este vorba de transferarea întregii activități infracționale mafiote.

Spălare de bani la *Casino Paris* în București

Până de curând, israelianul „aclimatizat” în România Eli Moshe Avi¹ locuia într-un luxos apartament din zona *Restaurantului Budapesta* din București (ce era deținut de Sorin Beraru). Cunoscut ca om de afaceri, niciodată nu a fost prea clar conturul și amploarea afacerilor sale în România, dar apropiații săi vorbeau în șoaptă despre traficul ilegal de arme al acestuia și despre traficul de droguri în sectorul 5 al Bucureștiului. Șoferul său personal, chiar, era unul dintre rechinii mai mici ai lumii interlope bucureștene.

Obiceiul lui Eli la sfârșit de săptămână era acela de a frecventa cazinourile bucureștene, îndeosebi cazinoul israelian *Paris* (VIP Casino S.R.L.), rebotezat la un moment dat *Vegas*, din incinta *Hotelului București* (sau ce a mai rămas din acest hotel când era renovat spre a fi operat ca *Radisson*)². Atunci când câștigă, el câștigă foarte puțin, uneori însă pierde (săptămânal) câteva zeci de mii de dolari, ceea ce nu îl întristează, căci acesta este scopul ur-

¹ Deși personajul este real, am folosit un nume fictiv.

² ca acționari ai *S.C. București-Turism S.A.* ne-am luptat personal în instanța comercială a Tribunalului București împotriva înființării acestui cazino cu acționariat israelian, moment în care a fost incendiată casa președintelui *Asociației Acționarilor Minoritari*.

mărit și rolul său în rețea. Poate pierde astfel și peste un milion de dolari pe an în cazinouri, iar ca el mai sunt și alții. Când șoferul său, ținut pe un salariu destul de mic, a observat pierderea imensei sume de 30.000 de dolari într-o singură noapte, i-a spus: „Eli, ce te faci?“, acesta i-a răspuns făcându-i cu ochiul: „Nu erau banii mei! Mi-au fost dați să îi pierd astăzi aici!“

Cei care câștigau „la masa“ la care pierdea Eli, erau la rândul lor cetățeni israelieni. Ei veneau de joi sau de vineri seara cu una sau două curse charter Tel-Aviv - București, și se cazau în condiții din cele mai avantajoase, obținute fraudulos (prin mituirea directorilor), la *Hotelul București*¹. Preponderent erau israelieni bărbați, vârstnici, octogenari chiar². Pentru ei erau mobilizate toate prostituatele din recepția hotelului sau din cazinou. Așezați la mesele de joc, ei câștigau frumoasele sume pierdute de Eli și de alții ca el. În acest fel, banii negrii din traficul de droguri din București (obținuți de multe ori prin ruinarea familiilor tinerilor dependenți), plecau din România ca bani curați (cu bon de la casieria cazinoului), fiind chipurile „câștigați“ cinstiți la masa de joc. Evident, în toată această schemă este necesară și complicitatea conducerii cazinoului, ceea ce s-a dovedit a nu fi o problemă. Cei care trebuiau să câștige, câștigau, iar jucătorii ocazionali, ca un făcut, pierdeau mereu.

Unii dintre „câștigătorii“ israelieni erau doar un modest grup finanțator al afacerilor negre cu droguri din România, ce pusese la bătaie capitalul propriu sau chiar credite personale luate de la diverse bănci străine, și care acum își încasa câștigurile de la mafie.

☆

¹ Pentru clientul fidel, cazinoul suportă și 50% din costul unei camere de hotel, condiția fiind ca acesta să joace cel puțin 1.000 de dolari pe seară și 3.000 de dolari pe week-end. Prin contractul cu *Hotelul București*, semnat ilegal de directorul țărănist Mihai Comănescu (devenit mai apoi liberal, membru în Consiliul primăriei Capitalei) în anul 2000, israelienii obțineau o reducere (gratuitate) pentru grupurile de jucători de 70% la tarifele camerelor.

² Puși pe a-și trăi ultimii ani de viață, aceștia fac sex neprotejat cu prostituatele românce, plătind regește pentru aceasta.

Sub presiunea *Asociației Organizatorilor de Cazinouri* (a lui Fredy Robinson, deci), încercarea din 2001 a statului român de a impozita câștigurile jucătorilor direct în cazinou a fost anulată după numai câteva luni. „Dacă vrea să-și plătească impozitele este treaba lui și a fiscalului, nu a noastră”, susțineau afaceriștii. Acum, legislația cere jucătorului să-și declare singur câștigul. În același an (2001) s-a declanșat „Războiul cazinourilor”, când șapte companii au dat în judecată Garda Financiară după ce au primit o amendă de opt milioane de dolari. Totul a început de la legea ce s-a aplicat timp de câteva luni în 2001 și prevedea impozitarea cu 10% a câștigurilor clienților, banii trebuind opriți direct la casieria cazinoului și vărsați către bugetul de stat. Nici unul dintre cele șapte cazinouri nu a făcut-o. Procesul cu *Casino Palace*-ul a fost câștigat de Garda Financiară.

Și patronii israelieni ai *Casino Paris* au ignorat drepturile statului român, lăsându-și compatrioții evrei cu câștigurile netaxate cu 10% (taxă ce trebuia reținută de cazinou și vărsată statului), neplătind nici impozitul aferent profitului cazinoului, aspecte descoperite finalmente tot de către *Garda Financiară*.

Scandalul a izbucnit abia în februarie 2002, când a devenit evident că „adevărații jucători și-au găsit aproape întotdeauna închise porțile pentru eventualele câștiguri... Firesc ar fi ca atunci când la «Paris» ți-au găurit buzunarele de zeci, poate sute, de mii de dolari, disponibilitatea managerilor pentru eleganță în fața jucătorilor casei să fie absolută... Ca un făcut, în această locantă mai mereu se pierde [mai puțin de către clientela casei, israeliană - n.n.]. Se câștigă, la schimb, compania prostituatelor...”¹.

Curând apar la iveală și rezultatele investigațiilor *Gărzii Financiare*, rezultate care îl acuză pe directorul israelian al cazinoului, Asal Hari Acher Shimon, care obținuse drept de muncă temporar în România. Rezultatul controlului arată că dimensiunea câștigurilor ce au plecat din *Casino Paris* în buzunarele câștigătorilor în mai puțin de un an, depășea valoarea de 5 milioane dolari SUA (170,28 mili-

¹ Viziunea lui Mihai Gheza, care a pierdut destul de mult la cazinou, în *Atac la persoană* din 22 februarie 2002.

arde lei vechi), din care Shimon n-a reținut cei 500.000 datorați ca taxe statului român, așa cum nici câștigurile cazinoului, ca profit, n-au fost impozitate.

În cursul anului 2003, *Casino Paris* a fost închis, iar Shimon a dispărut în paradisul infractorilor internaționali, statul Israel. Schimbând firma prăvăliei, cazinoul a mers mai departe. El s-a chemat *Casino Vegas*, fiind deținut de *MGM Casino*, un serele înființat de israelianul Ofir Barnes. Când administratorul israelian al *Casino Paris*, Asal Shimon, a dispărut în 2003, a «vândut» tot inventarul noii firme cu patronat israelian, astfel încât statul român s-a mai ales cu praful de pe tobă. Nici măcar stufoasa firmă luminoasă a cazinoului nu a fost schimbată, înlocuindu-se doar cuvântul *Paris* cu cel de *Vegas*!

§

Patentul general

Și alte cazinouri israeliene din București au fost prinse că fură statul român. „Trei dintre cele mai cunoscute cazinouri bucureștene - *Casa Vernescu*, *Plaza Casino Club* și *Blindo Casino* - se regăsesc pe lista neagră a Fiscului, fiecare dintre ele înregistrând debite de ordinul miliardelor nevirate la bugetul statului” scria *Curentul* în 2003. Pentru a mai recupera din banii datorați statului, agenții fiscali români au fost chiar nevoiți, la un moment dat, să pună un sechestru temporar pe toate mesele de joc ale *Plaza Casino Club*.

La Cazinoul *Casa Vernescu* de pe Calea Victoriei (*Casino Palace*), controlat de puternicul afacerist israelian Fredy Robinson prin firma *Queen Investment*, situația era și mai gravă. La acea dată cazinoul datora statului român taxe nevirate de aproape 2 milioane de dolari americani. De aceea, statul a pus sechestru pe cele două limuzine de lux *Lincoln* ale cazinoului, celebre în București datorită lungimii lor neobișnuit de mari, vehicule cu care sunt plimbați jucătorii străini ce joacă zeci de mii de dolari la mese. Este curios că Fredy Robinson nu avea banii datorați statului român, dar făcea în schimb diverse sponsorizări, cum este cazul lucrării *România Iudaică, 2000 de ani de continuitate*, prin care se arată românilor că evreii sunt înainte-stătători față de ei pe acest pământuri.

Soluția sechestrului pe bunuri a fost impusă de faptul că patronii cazinourilor au patentat o inginerie

menită să împiedice statul român de a-i atinge, având banii la adăpost. Pe motivul unui mare necesar de lichidități bănești în cazino, datorită specificului activității, ei își țin conturile bancare nealimentate. Alteori, băncile comerciale asociate acestor patroni nici nu se obosesc să bage în seamă deciziile *Ministerului Finanțelor* în privința măsurilor de executare silită, luându-și obiceiul „neonorării din partea unor societăți bancare a titlurilor executorii transmise de către organele de executare în vederea încasării obligațiilor restante față de bugetul de stat prin poprire asupra disponibilităților bănești”, se arată într-un raport intern al Direcției generale de control fiscal din cadrul M.F. de la începutul anului 2004.

În urma controlului de la finanțe, cazinoul *Blindo* și-a declarat începerea procedurilor de faliment, pentru o datorie de 2,2 milioane de dolari, deși a continuat să funcționeze în cadrul hotelului *Hilton-Athenée Palace*.

„Regele cazinourilor“

Nefiind singur în branșă, acest supranume și l-a câștigat totuși un israelian, pe nume Ofer Maximov, ce și-a stabilit centrul acțiunilor la București. Principala sa activitate infracțională era spălarea de bani, și nu i s-ar fi întâmplat nimic dacă nu ar fi greșit spălând și cei 50 de milioane de dolari delapidați în 2002 de sora sa, Esther Alon, directoare de investiții la banca israeliană *Trade Bank*.

Prima grijă a lui Maximov a fost să „piardă urma banilor“ la jocurile de noroc, însă cazinourile unde Maximov „a pierdut“ marile sume de bani erau deținute de asociați sau cunoscuți de ai săi. Maximov și amicii săi se pregăteau chiar să își deschidă propriul cazino, la Sinaia, într-un spațiu pus la dispoziție de *Hotelul Anda*, dorind astfel să își capitalizeze afacerea. Asociații săi israelieni din cazinoul de la Sinaia erau cunoscuți la rândul lor în urma mai multor scandaluri legate de cazinouri sau magazine *duty free*.

Poliția română avea deja informații că „Maximov face parte dintr-o rețea internațională care se ocupă nu doar de jocuri de noroc, ci și de spălarea de bani, trafic de droguri etc. Prin intermediul unor indivizi cunoscuți drept «jumperi», firmele din subordinea lui Maximov încasau mari sume de bani rezultate din câștigurile jucătorilor.

Rețeaua condusă de Maximov are încrengături în zeci de țări, de pe mai multe continente.”

Și Interpolul îl căuta pe Maximov de mult timp, pentru multe infracțiuni de delapidare și înșelăciune în formă agravantă, pentru care avea mandat de arestare internațional. El a fost găsit însă numai de către Poliția israeliană, după ce sora sa a comis delapidarea din anul 2002 pe teritoriul Israelului. Se pare că israelienii cunoșteau exact locația acestuia, căci au intenționat chiar să trimită un comando cu misiunea de a-l lichida, dar finalmente au decis să colaboreze cu Poliția română în arestarea sa.

Ce nu anticipase Maximov, a fost faptul că furtul de la *Trade Bank*-Tel Aviv avea să se transforme într-un imens scandal politic, datorită cunoscutelor sale relații cu politicienii israelieni. Scandalul a condus la situația că bursa de la Tel Aviv să fie puternic zguduită, indicele acesteia scăzând cu două procente. *Shekel*-ul, moneda națională a Israelului, a scăzut și el, în raport cu celelalte valute, după ce timp de 10 zile mai multe filiale ale băncii *Trade Bank* și-au închis porțile.

Față de amploarea evenimentelor, autoritățile israeliene nu mai puteau închide ochii. Ele au contactat Poliția română și, în seara zilei de 15 mai 2002, Ofer Maximov a fost arestat într-un apartament din București, plecând făcut pachet, cu cătușe pe mâini, pe direcția Tel Aviv-Israel. Despre faptul că Poliția israeliană nu este la fel de promptă cu infracțiunile comise împotriva României de către Sorin Beraru, Shimon Nahor și alții, presa română comenta: „De ce? Aceștia au cetățenie israeliană și legea interzice extrădarea propriilor cetățeni”.

☆

Firma grupului lui Maximov era *Nimfa Comimpex SRL* (avându-i ca acționari pe israelienii Ofer Maximov - 40%, pe unchiul său, Mor Yehuda - 25%, pe Erlich Nehemia de la cazinourile bucureștene - 25%, plus încă o rudă de-a lui Maximov, pe nume Victor Nișulescu - 10%), firmă specializată în jocuri de noroc, ce demara deschiderea cazinoului prahovean. Odată Maximov extrădat în Israel, Erlich Nehemia, nume greu în afacerile cazinourilor din România, pretindea despre cazinoul de la hotelul *Anda, Casino Maxim*, că: „Nu are nici o legătură cu Maximov, nu vine de la numele lui. Vine de la câștiguri la maximum!”. Între

angajații noului cazinou a apărut de la început și direcțoarea de protocol evreică din cadrul primăriei Sinaia, Luciferina Meyer.

Acest Erlich Nehemia, numit de salariații cazinoului drept „Hemi“, este născut pe 15 octombrie 1965 în Israel. Ocupându-se de diverse afaceri în România de la începutul anilor '90 declara în 2002 că el este singurul „investitor“ la cazinoul din Sinaia: „Aici sunt banii mei 100%. Pe Maximov l-am pus așa, pentru că l-a recomandat unchiul său Mor Yehuda, în care am mare încredere. Dar acum o să-l scot din firmă, și am terminat bâlciul!“. Nu a reușit să explice însă cum, într-o firmă pe care susținea că o controlează, familia lui Maximov (Yehuda și Nișulescu) deținea majoritatea. Unde trebuia să funcționeze cazinoul lui Maximov, într-un corp de clădire alipit hotelului *Anda*, a început să funcționeze un cazinou „italian“ cu exact același nume, *Casino Maxim*, deținut însă de firma *Syno Maxim Casino SRL*, înființată la Sinaia în chiar anul ieșirii din scenă al lui Maximov, 2002, și care, la vedere, are un acționariat italian-român, în afacere fiind asociat și proprietarul român al hotelului, alături de mandatarii italieni, presupuși intermediari ai evreului italian Stambouli, asociatul israelienilor de la *Casino Bucur* și de la alte cazinouri bucureștene.

De fapt, evidența firmelor care desfășurau la 1 august 2006 o activitate legală de cazinou în România, arată că majoritatea sunt înființate după episodul arestării lui Maximov (2002), precum (numele firmei nu corespunde numelui „de scenă“ al cazinoului): *Queen Investments Inc* (a lui Fredy Robinson; din 1993), *Grand Casino srl* din București (1999), *Casino Bastione srl* din Timișoara (2002), *Seven Seas srl* din Galați (2002), *Rose International srl* din București (2002), *Princess Planet srl* din București (2002), *E & Punto International Co srl* din București (2002), *Fortunato International srl* din Iași (2003), *Empire International Game Worls* din București (2003), *MGM Casino International srl* (fostă *Vegas Casino*) din București (2003) ș.a. O rețea de cazinouri bucureștene, apărută ulterior, se cheamă *Maxbet*, un astfel de cazinou funcționând în clădirea din locul fostului restaurant *Mediaș* (P-ța lanului).

Fredy Robinson

Privind deschiderea celui alt cazinou din Sinaia, cel mare, afacerea a fost demarată din 2003, prin intermediul unor *off-shore*-uri olandeze (de fapt din Antilele Olandeze)¹, care i-ar fi aparținut tot lui Ofer Maximov și altor israelieni, cf. *Jurnalului Național* (din 10 ianuarie 2005).

«Cazinoul din Sinaia» este considerat emblema stațiunii, fiind un adevărat palat construit pe la 1900. Astăzi Sinaia este un adevărat fief israelian, de când israelianul Eliahu Rasin a dobândit și *Hotelul Sinaia* și a concesionat spațiile acestuia pentru diferite baruri, cofetării, *fast-food*-uri altor evrei. Pentru redeschiderea cazinoului israelienii au creat un s.r.l. special, numit *Casino SA Sinaia*, cu care au închiriat de la primărie clădirea cazinoului istoric, ce le-a concesionat-o pentru 20 de ani, cu tot cu 9.000 mp de teren și cu dreptul de a exploata restul bunurilor, activităților și serviciilor publice aferente, contra 136 mii de euro pe trimestru. La deschiderea cazinoului, la sfârșitul lui 2003, a participat, plin de importanță, chiar și prefectul de Prahova, dar după aceea toate autoritățile plâneau și după clădire și după bani. Primăria a reușit să blocheze conturile firmei, dar acestea erau aproape goale, căci nu se lucra cu ele.

În primele luni ale anului 2004, deși în conflict cu statul român prin activitatea de la *Cazinoul Palace (Vernescu)*, israelianul Robinson s-a adresat primăriei Sinaia pentru a prelua contractul de concesiune a *Cazinoului Sinaia*, având în vedere că instanțele de judecată au dat dreptate primăriei, prin evacuarea silită a *S.C. Casino S.A.* Sinaia și rezilierea contractului ce îl avea pe Maximov în spate.

Astfel, în mai 2004, grupul *Queen*, deținut de Robinson, cerea primăriei Sinaia, prin directorul israelian Chanan Schiffer, să-i cedeze clădirea în condiții de renegociere a

¹ Concesionarea cazinoului a fost încredințată firmei „olandeze” *TriNation Management & Development Corporation BV*, firmă ce s-a născut în anul 2000, având un administrator „britanic” și zero salariați, iar sediul, pe care trebuia obligatoriu să și-l declare, a fost ales în... Aeroportul Schipholin. În privința proprietarilor firmei, aceasta este deținută de *Parandi International NV*, înregistrată în Curacao-Antilele Olandeze, iar conform legislației specifice paradisurilor financiare, acționarul acestor firme rămâne secret, ceea ce le face foarte folositoare crimei economice internaționale.

contractului (pentru mai puțini bani), deși aceasta intenționase chiar să păstreze renumitul palat în administrare proprie pentru a organiza un *Centru Internațional de Conferințe*¹. Afacerea lui Robinson în cazinoul istoric prahovean a durat cel puțin un an, dar a eșuat mai apoi, astfel încât în Sinaia de azi funcționează doar *Maxim Casino*, cazinou ce arborează ostentativ drapelul... italian.

Reamintim că „imperiu ruletei” lui Robinson (evreu de origine băcăuană), pe lângă cazinourile bucureștene, mai cuprindea un cazinou la Chișinău, unul pe Internet, sau în alte țări precum Grecia, Maroc, Uganda. Grupul israelian (Fredy Robinson, Yigal Zilkha și Chanan Schiffer) mai deținea *EuromBank* (fosta *Dacia Felix*), pe care au vândut-o către a doua bancă israeliană *Leumi Le* - Tel Aviv, o companie producătoare de marmură, un post tv (nefuncțional) și o societate de asigurări.

Cum arătăm și în lucrarea *Politica filo-Sionistă a României (capitolul Ofițerii israelieni demarează afacerile românești)*, Fredy Robinson a venit în România la începutul anilor '90 odată cu un val de „investitori” israelieni ex-militari croiți să înființeze și cazinouri și alte afaceri:

„Din grupul adus în România făcea parte Enrico Aidan, fost luptător în rezistența tripolitană, mai apoi lucrător la King David Hotel în Tel Aviv. La ideea acestuia se înființează două societăți, SC Queen Investments SRL și Casa Vernescu SRL, proprietatea a două mari companii israelite, Queen Investments și Double Contact. La conducerea acestora s-au regăsit mai mulți foști lucrători sau colaboratori ai serviciilor israeliene - Zwick Greenbaum, Chanan Schiffer, Freddy Robinson, Liviu Mandler (ultimii doi implicați în falimentarea și în preluarea băncii Dacia Felix), Enrico Aidan, Marius Salomon (evreu născut la Baia Mare, ulterior emigrat în Israel, lucrător al Mossad în Africa de Sud, pensionat și refugiat în București în cadrul

¹ „Rechinii simt mirosul banilor într-o afacere crezută a fi de mult moartă... Pentru societatea *Casino SA*, «mâna de ajutor» a venit din partea *Grupului Queen*, din ograda omului de afaceri Fredy Robinson... care a găsit prilejul ca, profitând de moartea clinică a firmei ce s-a ambiționat să concesioneze cazinoul din Sinaia, să-și alăture acest «trofeu» de patrimoniu.”, scria atunci *Gardianul*.

programelor speciale de protecție ale serviciilor israeliene). Prin aceste firme se înființează cazinoul Casino Palace în Casa Vernescu de pe Calea Victoriei, în București, clădire cedată de Uniunea Scriitorilor prin Mircea Dinescu (care a rămas prieten cu Freddy Robinson)¹.

Alt vechi lucrător Mossad venit cu grupul la începutul anilor '90 a fost Mircea Bleher (un evreu născut la Timișoara, fiu al lui Braha Bleher), care a servit ca pilot de elicopter în armata israeliană, fiind ulterior racolat de serviciile de informații. El a dat în România o serie de tunuri financiare prin firmele Best Service Com și Pacific Motors, ce au făcut obiectul multor scandaluri: „Afacerea Skoda 2“, „Afacerea Daewoo“ sau „Afacerea Piaggio“, derulate cu ajutorul celei mai mari bănci de stat românești de atunci, precum BRCE-ul sau Bancorex-ul. În acele vremuri ale anilor '90, când „janquetteria“ evreiască invadează România, adică turismul jocurilor de noroc sau de gambling, existau doar „două cazinouri mari și late, unde se jucau vouchere emise în Israel și se ridicau câștigurile tot acolo“: *Palace*-ul de la Casa Vernescu și cazinoul *Blindo* de la hotelul Sofitel - Word Trade Center, proprietatea unor foști fotbaliști evrei, David Azulai, Eli Ohana și Nissim Zoar, și aceștia în legătura și protecția Mossad.

Tot de numele lui Dinescu se mai leagă o bună afacere a israelianului, căci CNSAS-ul (*Consiliul Național pentru studierea Arhivelor Securității*), în conducerea căruia s-a aflat și Mircea Dinescu, a închiriat de la Robinson în 2001, pentru 40.000 de euro pe lună, sediul din str. Dragoslavele nr. 2-4, în subsolul căruia să țină arhiva de dosare preluate de la SRI, după ce a refuzat sediile „necorespunzătoare“ oferite de guvern, acesta nefiind sediul CNSAS, ci un „depozit“ (altul este la Popești-Leordeni).

ISRAELUL CA UN „EL DORADO AL HOȚILOR“.

¹ Actul de transfer, a constat, formal, în aprobarea semnată cu un simplu „da“ de către premierul Petre Roman pe o cerere scrisă de mână de Mircea Dinescu, primul președinte post-ceaușist al Uniunii Scriitorilor.

Crima organizată

Cetățean elvețian, evreul Jean Ziegler, ex-membru al parlamentului elvețian și al celui european, și-a propus să facă o carieră din pretinsa combatere a criminalității organizate la nivel european, demonizând rușii sau românii, dar nesuflând nici o vorbă despre infractorii de origine evreiască. Autor al unor studii în domeniu, pentru a ascunde realitatea că majoritatea infractorilor ruși au nume evreiești, Ziegler folosește în cazul acestora inițialele.

Chiar și în fața evidenței că Israelul este marele complice și artizan al criminalității economice, adăpostind toți infractorii evrei dați în urmărire și căutați de organele penale ale țărilor europene, Ziegler caută explicații ce denotă lipsa de obiectivitate și de bună credință.

În lucrarea sa de referință, *Seniorii crimei-Organizații secrete contra democrației*, el relatează cazul multimilionarului rus Serghei Majarov, care, locuind la Paris, în data de 22 noiembrie 1994 este asasinat la comanda unui asociat al său, prieten din copilărie, despre care ne spune că se numește „O.M.“, pentru reglarea conturilor în împărțirea sumei de 1,5 milioane de dolari. Ziegler nu ne spune că O.M. ar fi evreu (camuflând și acest nume ca atâtea altele din lucrarea sa, singura necamuflarea a numelor evreiești fiind în cazul când consideră că poate să laude respectivele personaje), dar iată ce scrie:

„O.M. dispăruse în Israel.

Deschid aici o paranteză: se întâmplă frecvent ca nași căutați în Europa să dispară în Israel. Asta nu înseamnă că această țară este un El Dorado pentru seniorii crimei organizate [ba chiar este pentru infractorii evrei, existând nenumărate exemple în acest sens -n.a.]. Lupii stepelor din Est folosesc Israelul pentru un alt motiv: orice nou imigrant poate, după câteva luni, să ceară un pașaport. Poate după aceea să părăsească țara când vrea, fără ca pașaportul să-i fie anulat. Un pașaport israelian este cartea de identitate ideală pentru Europa de Vest...”.

El susține că ar fi posibil, deși nu aduce nici un singur caz ca probă în acest sens, ca infractorii israelieni să nici nu fie evrei, ci ruși sau indivizi de altă naționalitate din estul Europei care au înșelat vigilența autorităților israeliene dobândind cetățenia mult râvnită, și asta deoarece „au-

toritățile rabinice israeliene, care, teoretic, înlătură cazurile îndoielnice, sunt copleșite de muncă”, adică ar putea face greșeli.

Nimic mai perfid în această atitudine, deoarece: 1. Nu există nici un astfel de caz dovedit; 2. Nu poți explica astfel numărul foarte mare de infractori israelieni dispăruți în Israel, după tunurile date în Europa; 3. Problema o reprezintă Israelul însuși, care acordă azil secret tuturor evreilor căutați prin Interpol pentru infracțiunile (de regulă tunuri financiare) comise pretutindeni în lume, nici unul dintre aceștia nefiind localizat și predat de către autoritățile israeliene. Sunt bine cunoscute solicitările poliției române, rămase fără răspuns, în cazurile Sorin Schmuël Beraru (Bar Or Shmuël), Shimon Nahor (Herșcovici), Maria Vlas, Elan Schwartzberg. „Se întâmplă frecvent ca nași căutați în Europa să dispară în Israel”, o spune chiar Ziegler. Ce înseamnă aceasta? Că însuși Israelul are o mare vină, protejând astfel, la vedere, afacerile criminale.

Vânzarea de organe

Iată încă un caz! În România este interzisă vânzarea organelor umane, această practică constituind o infracțiune și pedepsindu-se cu închisoarea. Cu toate acestea, conform unei anchete a poliției braziliene, afacerea a înflorit chiar sub patronajul statului Israel, cu implicarea serviciilor secrete ale acestuia, dar precedente au existat cu duiumul.

Profesorul Zaka Shapira, șef de secție la spitalul Beilingson din Petah Tikva (Israel) a efectuat la 17 și 18 ianuarie 1998 șase operații de transplant de rinichi, unor israelieni, la spitalul central din Talin, capitala Estoniei. Rinichii nu erau însă de la decedați sau membri de familie, ci prelevați de la „donatori” români și moldoveni. Doctorul Shapira și colaboratorii săi sunt legați de firma *Parisan Ltd.*, cu care trebuia să realizeze un proiect pilot, numit „de probă”, în care partea israeliană se angajase să furnizeze, fără plată, spitalului estonian, un aparat complex cu programe ce permit creșterea calității și a rapidității în luarea unor decizii privind țesuturile donatorului și primitorului. Guvernul estonian a reacționat dur, deschizând dosare penale tuturor celor implicați în operații, dar evreei

au fugit cu rinichii în ei, reorganizând transplanturile în altă parte a lumii.

În Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a fost prezentat la sfârșitul anului 2003 *Raportul despre traficul de organe în statele Europei*. Raportorul european, plecând de la informațiile din teren despre cazurile din Europa de Est, afirma că aici s-a creat o adevărată „problemă regională, din moment ce practicile de recrutare includ mai multe state din regiune, cum ar fi Ucraina, Rusia, Bulgaria, România, Republica Moldova și Georgia“.

Fără a putea identifica organizatorii traficului de organe, raportul Consiliului Europei arăta că acesta este extrem de bine organizat și de mobil, fiind asigurat de o întreagă armată de medici calificați și de asistente, fiind bănuită implicarea autorităților, chiar și a vameșilor ruși, români sau moldoveni, deoarece organele, după extracția de la donatori, pot fi transportate în mici containere cu gheață. Cei mai mulți donatori sunt tineri săraci între 18 și 28 de ani, organele fiind cu atât mai scumpe cu cât donatorii sunt mai tineri, deoarece au astfel o viață mai lungă. În afara donatorilor conștienți, plătiți totuși destul de prost, mai este practicat și furtul de la pacienții decedați în spitale. Au fost cunoscute cazuri în care cadavrele au fost pur și simplu golite de organe (chiar și de către ganglionii limfatici). Prețurile sunt mici pentru donatori, dar aduc profituri mari pentru traficanți: 2.500-3.000 de dolari pentru un rinichi, între 3.000 și 15.000 de euro pentru o inimă sau pentru un transplant de cornee, iar un testicul ajunge la câteva sute de mii de euro.

Subteranele afacerii au început a se clarifica când în ianuarie 2004 doi ofițeri israelieni au fost arestați în Brazilia, fiind implicați, împreună cu un fost căpitan de poliție brazilian în retragere, Bonifacio de Silva, în traficul de organe provenind de la români, moldoveni, brazilieni și ruși.

Ex-polițistul brazilian a fost de la început sincer cu foștii săi colegi, colaborând fără rezerve, și dând declarații complete (ceea ce este probabil să îi aducă o suspendare a condamnării): „După o serie de examene medicale și de teste de compatibilitate sangvină cu un eventual pacient,

în calitate de client, «donatorii» erau găzduiți la Durban, în Africa de Sud, unde organul prelevat era socotit la 10.000 de dolari¹. Rinichii, pentru că despre ei este vorba, erau ulterior «vânduți» cu până la 120.000 de dolari bucata pacienților dispuși să plătească“.

Potrivit presei braziliene, fostul ofițer israelian Tauber Gady, arestat și acuzat de apartenență la o rețea internațională de trafic cu organe umane, a declarat la anchetă că Israelul finanțează grefele de organe umane efectuate în alte țări, prin sistemul de asigurări de sănătate. Grefele de organe nu sunt interzise în Israel, dar nu există donatori evrei pentru cei interesați, existând o «criză acută» de organe, așa că organele sunt luate de la români, moldoveni, ruși sau brazilieni. „Gady a dat și un nume - scria presa. El a explicat că un funcționar din guvernul israelian, pe nume Ilan, i l-a indicat drept intermediar în Brazilia pe un căpitan în retragere din cadrul poliției militare“.

„Guvernul Israelului este la curent cu traficul de organe pentru pacienții din țară și plătește toate tranzacțiile prin intermediul a patru planuri de sănătate - declara israelianul Taber Gady. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că guvernul israelian poate finanța o chestie ilegală“².

Sacrificarea copiilor. În cursul anului 2001, României i s-a cerut de către Uniunea Europeană să oprească vânzarea copiilor români („livrarea de orfani la export“), a căror adopție de către străini era destinată mai degrabă traficului cu ființe umane. De aceea, în același an, guvernul român era obligat să semneze *Moratoriul* prin care se obliga că va stopa adopțiile internaționale. Încă de la începutul anului explodase scandalul repede mușamalizat privind existența unor rețele de traficanți de organe, dar Senatul român a respins vreo implicare a românilor în

¹ Regimul negrului Nelson Mandela îi era îndatorat până peste cap *Mossad*-ului, care de la început a colaborat cu serviciul secret al noii Africi de Sud, condusă de negrii, pentru ca Israelul să nu piardă afacerea cu diamantele importate din Africa de Sud. De aceea, evreei de la *Mossad* l-au ajutat pe Mandela să localizeze anumiți «extremiști» albi, cu care israelienii lucraseră cândva.

² Guvernul israelian a declarat că „Ilan“ există, dar nu lucrează în slujba sa, acesta conducând operațiunea pe cont propriu.

aceste afaceri, deși devenise evident că diverși români implicați în afacere încasau până la 50.000 de dolari pentru un copil vândut (de regulă orfani). Suspiciunile scosese în față imaginea Israelului, respectiv asupra scopului adopțiilor de copii români de către cetățeni israelieni (fapt interzis de autoritățile rabinice, ce nu permit decât înfierea de copii evrei, nu și de goimi). Informații ce parveniseră la Poliția română arătau că, după ce ajungeau în Israel, la familiile plătite de către rețeaua mafiotă pentru „a înfia” copiii, aceștia ajungeau să fie sacrificați, prelevându-li-se organele vitale pentru transplanturi.

La sfârșitul anului 2001, autoritățile de la București, prin ambasada română din Israel, au cerut Ministerului Muncii și Protecției Sociale israelian „să verifice situația tuturor copiilor adoptați din România în ultimii ani, și dacă aceștia nu au suferit operații pentru prelevarea de organe”. Opiniei publice românești i s-a ascuns orice informație.

„Autoritățile israeliene au deschis o anchetă pentru a verifica informațiile conform cărora mai multor copii de origine română, ceruți spre adopție de către cetățeni israelieni, li s-au prelevat organe după ce au părăsit România”, scria *Ha'aretz* din 12 decembrie 2001.

Totul s-a acoperit însă de o perdea a tăcerii și dezinformării. Intrând în priză pe subiect, cotidianul român *Jurnalul Național* a aflat că oficiali româno-israelieni investighează și informațiile potrivit cărora ar exista două grupuri care au intermediat adoptarea ilegală de copii români. Unul dintre grupuri, compus din români și condus de un israelian, ar fi falsificat actele pentru înfiere și ar fi încredințat copiii celor care i-au adoptat, eludând complet procedurile legale.

„Surse din Poliție ne-au declarat că, în urmă cu o lună, au solicitat autorităților din șase state o serie de informații privind mai mulți copii înfiați din România despre a căror soartă nu se mai știe nimic. Printre acestea se află și Israelul. Răspunsul autorităților a fost că, în prezent, o comisie rogatorie cercetează cele semnalate”. Ambasadorul României în Israel, Mariana Stoica, a negat presei că ar fi cerut informații despre copiii dispăruți în Israel, ci numai despre legislația adopțiilor (*Jurnalul Național*, 13 decembrie 2001).

Ziarul *Adevărul* dezvăluia chiar și prețurile la negru al organelor copiilor români, moldoveni sau ucrainieni: o

inimă de copil - 35.000 euro; un ficat - 30.000 euro; un stomac - 30.000; un rinichi - 7.000 euro; un sugar viu - 50.000 euro (creșterea sa este mult mai ieftină decât valoarea însumată a organelor sale la momentul sacrificării).

Deși am fi fost fericiți să aflăm că toți copiii români au fost găsiți la noile lor familii israeliene, asupra subiectului s-a așternut o tăcere nefirească, chiar stânjenitoare. Totuși, din 2001 traficul copiilor a încetat numai de ochii demnitarilor europeni. Chiar Adrian Năstase, când era prim-ministru avusese grijă ca în *Ordonanța de Urgență* emisă în urma semnării «Moratoriului» să strecoare o clauză: adopțiile sunt posibile în cazuri excepționale, adică atunci când vor mușchii lui. 1115 copii români au fost vânduți cu acordul său, direct sau indirect, către Israel și unele state europene, până când, la începutul anului 2004 buboiul explodează. Emma Nicholson, demnitar european, descoperă că pe relația personală cu premierul italian Berlusconi, Năstase a dat la export 105 copii „orfani”.

Raportor privind activitatea din perioada de preaderare a României la Uniunea Europeană, baroneasa Nicholson cere stoparea negocierilor cu România în vederea aderării la Uniune. Alți demnitari europeni cer României returnarea celor 60 de milioane de dolari primiți de la Uniune ca sprijin financiar pentru creșterea orfanilor.

Clasa politică română se inflamează. „Orfanii români - livrați băncilor de organe și rețelelor de pedofilie” titra cotidianul *Național* în 6 februarie 2004, plecând de la informațiile prezentate în conferința de presă organizată de politicienii din opoziție, ce beneficiau de informații de la Emma Nicholson, declarând:

„Cei 105 copii livrați lui Berlusconi sunt copii furnizați rețelelor de proxeneți și băncilor de organe”. Conform unui Memorandum dat publicității, emis de secretarul general al guvernului român de atunci, Șerban Mihăilescu, și primul ministru Adrian Năstase, copiii exportați trebuiau să aibă vârste cuprinse între 5 și 17 ani, iar „bonitatea familiilor care adoptă copii este garantată la intervenția personală a unor oficiali străini sau români” (referire directă la relația personală de „prietenie” dintre Silvio Berlusconi și Adrian Năstase).

„Iată ticăloșia guvernului - spuneau aceștia -. Pe listă se află tineri de 16-17 ani! Cine vrea să ne convingă că tineri care la vârsta întocmirii dosarelor de adopție aveau 17 ani au fost înfiați la 21 de ani? Cine vrea să ne convingă că sunt familii care înfiază trei-patru copii de 16-17 ani? Sunt copii furnizați rețelelor de proxeneți și pentru băncile de organe!“

Mai trebuie arătat că înainte de introducerea «Moratoriului» împotriva adopțiilor internaționale în anul 2001, prețurile pentru cumpărarea copiilor din România depășeau cu ușurință suma de 30.000 USD/copil, mergând până la 50.000 sau chiar mai mult (pentru o tânără minoră româncă cumpărată ca sclavă sexuală se ajungea la plăți incredibil de mari)¹. Așa se face că numai cei 105 copii dați de A. Năstase în Italia depășeau în valoare suma minimă a pieței negre de 3 milioane de dolari, iar toți cei 1115 copii exportăți în perioada 2002-2004, peste 30 milioane dolari.

O parte din banii dați pe copii erau transferați de regulă din străinătate în conturile vreunei fundații românești aparținând membrilor rețelei de traficanți. Astfel, în anii '90, o fundație a primit 800.000 de dolari pentru contribuția adusă la înfierea în străinătate a 46 de copii români. Moratoriul semnat cu Europa împotriva adopțiilor a ridicat prețul unui copil orfan român la valori pe care numai cei implicați în încălcarea obligației României le cunosc, în ca-

¹ În cursul anului 2002-2003 presa internațională relatează despre întâlnirile particulare pe un iaht de lux din Marea Mediterană dintre „prieteni” Adrian Năstase și Silvio Berlusconi, prim-miniștri ai României și Italiei. În aceeași perioadă, în România, senatorul Tudor îl acuza pe Adrian Năstase că, din bani negrii, își construiește o vilă somptuoasă („un castel”) pe o insulă mediteraneană rezervată „elitei europene a celor cu bani”. Deși senatorul nu a spus despre care insulă ar fi vorba, premierul Năstase a prezentat public o „Adeverință” (!?) din partea guvernatorului unei insule mediteraneene conform căreia „familia Năstase nu își construiește o casă în insulă”. Dar se cunoaște că țărmurile europene ale Mediteranei sunt paradisul milionarilor și că acestora și proprietăților lor le este asigurată o discreție totală de către autoritățile locale, milionarii fiind principala sursă de venit a micilor localități.

zul că nu au dat acești copii la schimb cu alte avantaje personale. Oricum, ei au destule fundații în familie.

Ovare, embrioni, evrei

De mai mulți ani, israelienii procedează la însămânțarea evreicelor sterpe cu ovule fecundate prelevate de la românce. Cererea este atât de mare, încât, folosindu-se clinicile din România, afacerea a dezvoltat un veritabil turism. Fenomenul a declanșat totodată o vie controversă ideologică a autorităților rabinice. Nu că nu am condamna această afacere pe seama zestrei biologice românești, dar motivele îngrijorărilor și poziția rabinilor este dovada celui mai elementar rasism. În loc să-i îngrijoreze faptul că le degenerează rasa, pe ei îi sperie spurcarea cu genele românilor.

„România exportă în Israel ovule umane fecundate“, afirma rabinul dr. Yigal Shafran într-un interviu din 16 septembrie 2002 dat ziarului israelian *Ha'aretz*. Ziarul arăta că medicii israelieni au început să importe ovule fertilizate de la femei din România de mai mulți ani, dar acest fapt a trezit opoziția autorităților rabinice. Conform revistei *British Medical Journal*, Israelul a interzis, cu începere de la 1 octombrie 2001, importul de ovule fertile congelate din străinătate, ceea ce a blocat cele peste 2000 de femei din Israel ce așteptau transplantul de ovule fertile.

Potrivit revistei *Hadassah Magazine* din aprilie 2001, oamenii de afaceri din Israel au făcut afaceri bune, speculând restricția. Astfel, un antreprenor a recunoscut că a semnat contracte cu 200 de cupluri pentru excursii în România, unde urmau să primească ovule donate. Deși, oficial nu se cunoaște (cu o excepție din anul 2009) unde se fac transplanturile, mai multe clinici particulare „românești“ (controlate însă de medici israelieni) au practicat (mai practică) această metodă, precum *Sabyc Medical Center*, *Medsana*, *Global Art* și o clinică de la Cluj. „Pacientele“ evreice vin în România ca simple turiste și sunt internate la una din clinicile specializate în fertilizarea in vitro unde sunt fertilizate cu embrioni recoltați de la românce, după care pleacă înapoi în Israel. Un astfel de tratament costă între 3 și 10 mii de euro.

Natalitatea din România, ce scade constant, este astfel transferată spre Israel. Capii afacerii cu ovule de la

clinica *Sabyc*, israelienii Harry Miron (Mironescu, ca cetățean român), patronul clinicii, și fiul acestuia, Yair Miron (un dandy milionar al cluburilor bucureștene), au fost arestați de autoritățile române abia în iulie 2009, deși noi semnalasem cazul încă din edițiile anterioare ale prezentei lucrări (2004, 2005, 2006). Altor doi medici evrei implicați în afacerea frauduloasă cu ovule de la românce, Natan Levit și Zeskind Genia, li s-a interzis să părăsească România. Imediat Israelul cerea eliberarea acestora pe motiv că sunt persecutați.

Deși funcționase ilegal timp de zece ani, aducându-le profituri uriașe proprietarilor (doar în timpul perchezițiilor din noaptea de dinspre 20 iulie 2009, procurorii au confiscat 200.000 de euro, achitați pentru inseminări), clinica primise și aviz pentru fertilizarea in vitro cu o săptămână în urmă de la Agenția Națională de Transplant din România.

Totuși, în opinia unor teologi evrei, nou-născuții astfel rezultați nu pot fi considerați evrei (iar neevreul are statutul unui paria, conform dogmelor talmudice). *Înaltul Tribunal Rabinic* israelian a și cerut restricția acestor transplanturilor, deoarece „esențial este faptul că ovulele sunt importate din România”, cum conchidea rabinul Shafran, care adăuga:

„Cine este mama? Femeia care naște copilul sau cea de la care s-au luat ovulele? Este sau nu evreu copilul născut de o evreică dintr-un ovul românesc? Există patru abordări halakinice diferite și ireconciliabile. Potrivit uneia dintre abordări, mama este cea de la care a fost luat ovulul, iar copilul care se va naște nu va fi evreu. O a doua abordare consideră copilul ca aparținând femeii care îl naște, prin urmare nou-născutul va fi evreu. Într-o a treia versiune, copilul are două mame, fiecare dintre ele cu statutul religios propriu. În sfârșit, într-o ultimă abordare, copilul nu are mamă, pentru că fiecare dintre ele au înlocuit funcțiile celeilalte.”

PRIVATIZĂRI ROMÂNEȘTI - FILIERA EVREIASCĂ -

Să ai copiii evrei !?

Fiul cel mare al ex-primului ministru Adrian Năstase, Andrei, fost elev al liceului Jean Monet din București relatează colegilor săi de clasă acum mai mulți ani o situație incredibilă, privind participarea sa la un ritual de inițiere mozaică la *Templul Coral* din capitală. Acești colegi au relatat, la rândul lor întreaga poveste acasă, părinților lor¹. Este numai o legendă?

Înainte de a continua aceste relatări, suntem datori cu o explicație. Numeroase mărturii atestă că, atunci când evreica Ana Pauker se afla la conducerea statului român, ea activa ca o veritabilă agenție matrimonială pentru tineretele evreice provenind din familii cu orientare comunistă. Linia ce trebuia urmată în epocă era aceea a căsătoriilor mixte: frunțași comuniști români cu evreice, sau fetele acestora cu evrei. De aceea, Ana Pauker deținea un masiv catalog cu fotografiile evreicelor ce trebuiau măritate, iar Irina Cernașov (viitoarea soacră a lui Adrian Năstase) și sora ei, Tamara, erau prietenele foarte bune ale Anei Pauker.

Când s-a născut, în 4 decembrie 1929, Angelo Miculescu (viitorul socru al lui Adrian Năstase) purta numele de Romeo Constantin, fiind fiul unor cetățeni stabiliți la Constanța despre care nimeni nu știa de unde veniseră și ce origine etnică au. După venirea la putere a comuniștilor și după ce și-a schimbat numele Angelo Miculescu s-a și căsătorit corect politic, cu cosmopolita ruso-evreică Irina Cernașov.

Așa se face că Angelo Miculescu a ajuns un nomenclaturist comunist, ministru al Agriculturii, Irina Cernașov, soția sa, fiind mama Danei, soția viitorului lider și premier PSD Adrian Năstase, Dana Năstase². Ca un ve-

¹ Caz cunoscut de acum câțiva ani de membrii *Vetrei Românești* din București.

² Și public s-a întrezărit obârșia evreiască a mamei Danei Năstase, odată cu scandalul „Mătușa Tamara”, sora mamei Danei. Cu un traseu biografic specific evreilor „ruși”, Irina și Tamara Cernașov s-au născut la Tbilisi, în 1910, după ce părinții lor au trăit mai întâi în Polonia. Au ajuns apoi la Chișinău, unde au avut pământuri și proprietăți imobiliare. Au venit apoi în România, odată cu ocupația sovietică. La moartea ei, în 2005, ea nu a beneficiat de slujbă religioasă, fiind incinerată, ca și Silviu

ritabil „marana”, aceasta din urmă a continuat se pare să țină în secret de tradiția și identitatea evreiască, inițiindu-și chiar și copiii la Templu, pe Andrei și pe Mihnea.

Ea este aceea care ținea legătura cu „omul de afaceri al lui Adrian Năstase”, evreul Alexandru Bittner (ce provine dintr-o familie de evrei români), ce nu putea ca premier să aibă legături direct cu acesta, mai ales după dezvăluirile din documentul „Armagedon II”. Întâlnirile aveau loc la vila pusă la dispoziție Danei Năstase de către Bittner la Măneciu-Pământeni (Prahova, relativ aproape de comuna Cornu, unde se află ferma familiei Năstase). Vila și ferma lui Bittner aflându-se tot la Măneciu¹.

După cum se va vedea în paginile următoare, până ca Adrian Năstase să ajungă la putere în 2001 (prim-ministru al României), Dana Năstase câștiga „un ban cinstit” de pe urma firmei sale *Datis Consulting & Management*, la care a numit-o administrator pe prietena... evreică Roxana Bichel, iar imediat după venirea la putere a „familiei”, acesteia i-au revenit sarcini mai importante, devenind „consilier al primului ministru pentru Privatizare-APAPS”, și având sarcina de a-i dicta președintelui A.P.A.P.S., Ovidiu Mușetescu, comenzile asupra privatizărilor.

Năstase & Bittner Comp

În perioada 2002-2003, când fosta administrator a F.N.I., Maria Vlas, se afla ascunsă în Israel pentru a scăpa de autoritățile penale românești, șeful acesteia, Sorin Ovidiu Vintu (care o împinsese să plece în Israel, conform declarației acesteia către procurori) avea multiple întâlniri de taină în Delta Dunării cu șefi ai serviciilor secrete românești sau cu înalți demnitari, întâlniri despre care s-a aflat

Brucan, în 2006, alt evreu ex-comunist.

¹ Iată ce dezvăluia *Armagedon II*: „Această prietenie [Dana Năstase-Bittner] s-a materializat într-o serie de afaceri derulate de către acesta din urmă și intermediare de d-na Năstase și de dl. Sorin Teșu, omul de încredere al familiei Năstase, actualmente șef de Cabinet al primului-ministru. Alexandru Bittner a afirmat în mai multe rânduri că, în perioada 1997-2000 a finanțat periodic familia Năstase cu sume cuprinse între 5.000 și 10.000 de dolari, sume transmise fie direct d-nei Năstase, fie prin intermediul lui Teșu. În prezent, firme aparținând lui Al. Bittner desfășoară afaceri cu diverse regii sau societăți cu capital de stat...”

datorită accidentării șalupei de agrement pe care aveau loc discuțiile.

Tot Sorin Ovidiu Vîntu este cel care i-a promis infractorului israelian Sorin Beraru contacte la vârful clasei politice românești, când ancheta penală se demara împotriva acestuia pentru privatizarea CICO.

Nu ne-a mirat de aceea să aflăm că Delta Dunării era o adevărată feudă a israelianului Bittner. „Afacerile lui A. Bittner din Delta Dunării au mers excelent în ultimii doi ani. El a concesionat o bună parte din zonele de pescuit, fapt care îi permite să realizeze anual un profit de circa cinci milioane de dolari. Proprietățile lui Bittner din zona Tulcea sunt evaluate la aproape două milioane de dolari. În plus, el are mai multe pontoane plutitoare, șalupe și vase de pescuit a căror valoare depășește un milion de dolari” (revista *Capital*, 2003). Împotriva pescarilor de ocazie, Bittner umpluse Delta cu ale sale «corpuri de pază», bodyguarzi cu care nu era bine să ai de a face. Oricum, din Delta Dunării se scot anual (oficial) peste 3.000 tone de pește, ceea ce înseamnă aproape 10 milioane de dolari, Europa cerând cu precădere sturion și șalău (dar este prins tot soiul de pește, pentru toate piețele: știucă, crap, caras ș.a., plus broaște pentru Franța și Italia, și lipitori pentru Germania). În plus, România este pe primul loc la exportul mondial de caviar (icre negre) de morun¹.

Firma de pește a lui Bittner, *Rom Fish Distribution S.A.* (RFD, cum apărea pe alocuri), cuprinsă în *Jurilovca Holding S.A.*, acapara încet dar sigur piața de pește din România prin rețeaua de magazine „Fish Market”, dar nu numai (alimentând și marile supermarketuri). În București, el își desfăcea peștele prin „Fish Market”-urile din Piața Amzei (nr.15), Piața Floreasca, Piața Delfinului, Piața Moghioroș, Piața Titan (Miniș), Piața Matache, Piața Rahova, hala de pește a Halelor Obor (pe care o monopolizase) și alte câteva magazine de pe bulevardele bucureștene. Majoritatea acestor centre sunt fostele magazine „Alimentara” reorganizate în centrala *Delfincom S.A.*, de unde Bittner le-a „privatizat” la sfârșitul anilor '90, printr-una dintre firmele sale (*Lipsca*).

¹ Bittner nu era însă singurul „investitor” israelian din Delta Dunării. Un alt evreu, Naum Moscovici, este singurul exportator de icre negre de la Izmail, oraș pe brațul navigabil Chilia.

În Constanța are magazinele din Piața Griviței, Piața Tomis (controlată de co-etnicul său Ofer, magnat israelian), Piața Brick, Piața Balada, Piața Poarta, alte magazine avându-le la Mangalia și Costinești.

În 2004, la Halele Obor din București, Bittner eliminase întreaga concurență, preluând toată hala de pește. Cei peste zece comercianți juridici ce-și desfăceau peștele în hală povesteau cum au fost „terminați” de controalele excesive pentru a se face loc *Fish Market*-ului israelian. S-a ajuns până acolo încât li se strecura un pește stricat în marfă exact în momentul când descindea *Protecția Consumatorului*, în frunte cu Rovana Plumb, prietena intimă a Danei Năstase (promovată și la conducerea PSD în 2004). Până să preia Hala Obor, evreul își desfăcea peștele în apropiere, pe strada Ritmului nr.16, străduindu-se să mențină prețurile mai jos decât cele din hală. După ce a luat hala, oferta a scăzut drastic, dispărând toți micii negustori ce se înghesuiau să-și expună marfa, concurându-se între ei. Câteva mici „tarabe” cu pește în toată hala, din greu decorată cu ustensile de pescuit (năvoade autentice) și chiar o mare lotcă (barcă) lipovenească atârnată din tavan. O adevărată risipă în decorațiuni s-ar putea crede, dacă acestea n-ar fi de fapt furate de la pescari ai deltei, transformați în robi. Mândru de puterea sa totală din deltă, Bittner se adresa unui ziarist de la *Evenimentul Zilei*, denigrând totodată populația deltei (pescarii): „Sunt leneși, bețivi și nu vor să muncească! Am confiscat de la ei 120 kilometri de scule. Și aici am cam 100 de bărci, tot confiscate, pe care urmează să le ardem”.

Vorbind despre Adrian Năstase și despre Bittner, pe care îl considerau însă doar un paravan al lui Năstase, pescarii din Deltă credeau că „Toate sunt ale lor! Obretinu’ Mare, Obretinu’ Mic... Și i-au învrăjbit pe paznici împotriva noastră. Sunt în stare să ne împuște dacă încercăm să pescuim. Într-o zi, au încărcat pușca și au spus că trag... în așa hal au ajuns! Polițistul care era de față m-a luat deoparte și mi-a șoptit că nu vrea să fie pârât de paznic, că îl dă afară din serviciu. Toți sunt supușii lui Năstase! Dacă Năstase iese președinte, ne pune botniță! Nici apă nu ne mai lasă să bem din lacul lui”.

Moș Petea (Petre Andrei), un bătrân de 88 de ani ce trecea drept înțeleptul satului Sabangia din deltă, spunea

oamenilor în vară: „Banditismul din PSD ne-a luat pâinea de la gură! Nici baie nu putem face. Cică e colonia lui Năstase. Dar ce, suntem indieni?! Trec pe-aici numai escorte, elicoptere. Un sfert din Dobrogea e flămândă, și Năstase își face peste tot cabane!"; în timp ce o bătrână adăuga: „Ne-a păcălit Năstase... A cumpărat Dunărea de la kilometrul 0, nu-i mai trebuie nimic!... Nu mai avem voie să pescuim. Suntem obligați să ne angajăm la Bittner. Dar ăsta nu dă oamenilor banii la timp...“¹.

„Aia e cabana lui Adrian Năstase! -arătau și pescarii din satul Enisala, ziaristilor de la *Evenimentul Zilei* -. Da, sigur că vine pe aici. A fost de multe ori cu elicopterul. Au venit politicieni mulți cu el. Noi l-am recunoscut pe [Bogdan Niculescu] Duvăz. Celorlalți nu le știm numele. Este o cabană în care se strâng vânătorii, dar vedeți că are paznic și nu vă lasă să intrați... Noi am aflat doar că [vila] este pe numele unuia Virgil Anghelache, care are bufet prin parlament... Aici vin vânătorii, fac tot felul de bunătăți. Peste drum, în cealaltă cabană sunt dormitoarele“.

JURILOVCA. Ce deținea Bittner în deltă? Mai mult de jumătate din aceasta, partea cea mai productivă. Peste 100 de mii de hectare de luciu de apă și terenuri. Numai complexul Razlem-Sinoe înseamnă 101.500 ha, fiind cel mai mare bazin piscicol natural de apă dulce din Europa. În afară de acest complex, Bittner a mai concesionat alte cinci lacuri de apă sărată, aflate la vărsarea Dunării în Marea Neagră, și o zonă de exploatare a stufului la Zmeica-Goloviță, ca și brațul Sfântul Gheorghe. Majoritatea contractelor și concesiunilor le-a semnat în 2004, când guvernarea Năstase se apucase de „lichidarea de stoc“.

¹ Din aceeași anchetă jurnalistică: „«Eu lucrez pentru Adrian Năstase... Suntem angajați de el, dar pescuim cu sculele noastre. Am pus mai mulți săraci bani și am cumpărat acum o barcă de 17 milioane lei. Nu-ți convine, te dă afară și e rău apoi, că nici la undiță nu te lasă să pescuiești!», spune un lipovean cu ochii în lacrimi. Din când în când, bărbatul întoarce capul și se șterge la ochi. Îi e rușine că plânge, dar îl doare și mai tare, spune el, că-i suferă copiii de foame... «Bittner nu suportă lipovenii. A adus oameni din Măneciu și i-a angajat la Jurilovca, unde a cumpărat tot complexul piscicol»“.

Prima firmă „de pește“ pe care Bittner și-a înființat-o este *Piscicola Tour SRL* unde este asociat minoritar și Finiș Bartolomeu, un apropiat al Danei Năstase și al lui Bogdan Niculescu Duvăz, implicat totodată în dubioasa privatizare a BTT. Vine apoi, la rând, stațiunea privată *Eden* de la Gura Portiței, pe care Bittner și-a deschis-o în 2002, în prezența lui Dan Matei Agathon, ministru al Turismului. Tot în 2002 a preluat prin concesiune de la statul român peste jumătate din Deltă. În plus a obținut și un contract pentru exploatarea stufului, la Zmeica-Golovița. *Piscicola Jurilovca* a cumpărat-o pe numele unui amărât, un dulgher din Măneciu, cu scopul de a prelua și proprietatea a 4,2 ha de teren din exploatare, care, de hatârul său au fost trecute de autorități din posesia *Administrației Biosferei Delta Dunării* (patrimoniu UNESCO) la *Agenția Domeniilor Statului*, ca să le poată cumpăra.

Baza principală de acțiune a „grupului Bittner“ este chiar complexul piscicol de la Jurilovca, cumpărată de la stat (APAPS) din 2003 la prețul a două apartamente (760 milioane lei), unde are și o fabrică de conserve. Întrebat de ziaristi dacă este partener în afacere cu Adrian Năstase, Bittner evită răspunsul, apreciind că nu are nici o importanță. Pe lângă cabanele și vilele personale, israelianul face și turism în deltă. La Gura Portiței și-a deschis din iunie 2002 (în prezența ministrului turismului Dan Matei Agathon) o stațiune privată numită *Eden*, unde are 30 de camere de trei stele și 70 de cabane. Și la Lunca și-a construit un hotel de trei stele cu 30 de camere. Cum am mai arătat, în zona Tulcea avea proprietăți (azi transferate pe off-shore-uri cu acționariat ascuns) de aproape două milioane de dolari, iar în deltă pontoane plutitoare, șalupe și vase de pescuit de peste un milion de dolari.

„Satul Jurilovca, unde își are sediul firma prin care Bittner a demarat afacerile în Deltă, pare copiat după celelalte. Oamenii au aceleași necazuri. «Bittner nu ne mai lasă să facem nimic. Nici să tăiem un maldăr de stuf. Ne dă salarii mici, cum să putem trăi din 2,5 milioane de lei [250] și bonuri de masă? Avem nevoie de bani și nu putem să mâncăm numai pește! Ca să treci dincolo, la Gura Portiței, te costă trei milioane de lei dus-întors. Să vedeți ce oameni și ce fete [prostituate] vin... Se zice că le aduce de la București și le dă 500 de dolari... La fabrica asta de

conserve a adus țigani din Măneciu», se plâng câțiva localnici.“ (Ev. Zilei)

COMBINAȚIILE. Acuzat peste tot de relații oculte cu israelianul Alex Bittner (care îl „finanțează” de peste 10 ani), Năstase sfârșea prin a-și recunoaște public la începutul lui 2004 „prietenia” cu acesta), ceea ce determina presa centrală să conchidă că „Legăturile de amicitie dintre familiile Năstase și Bittner sunt atât de bine cunoscute în lumea mondenă, încât nu mai pot fi negate... Dana Năstase recunoștea că este prietenă cu Sherry Bittner, soția lui Alexandru Bittner.” Într-un interviu acordat agenției *Mediafax* ea spunea că a încercat împreună cu Sherry Bittner să facă bani inclusiv din „pasiunea” lor pentru operele de artă: „Cu Paula Mihai și Sherry Bittner am deschis un astfel de magazin”.

Pasiunea pentru tablouri și artă a familiei Năstase a ajuns să inspire și romanul politic. O. Ungherea, fost ofițer de informații al *Ministerului de Interne*, apropiat de partidul de guvern (ex-PDSR) descria astfel în 2004 o zi (6 iulie 1994) din viața președintelui *Camerei Deputaților* și al PDSR, Adrian Năstase, ca finalizându-se cu dobândirea a trei tablouri¹.

Paradisurile Fiscale

¹ Folosim numele reale ce stau la baza personajelor:

„*Filmul zilei fusese demential. Debutase, dimineața, cu obișnuita conferință săptămânală de presă, în care fusese înghesuit, hărțuit de ziariști, vânat ca un hoț de cai. S-au legat iar de casele lui, de cele patru superbe vile din București pe care le cumpărase în ultimii doi ani... Alți ziariști l-au întrebat despre «Afacerea grâului infestat», în care ar fi fost băgat socrul său, Angelo Miculescu, fost ministru al Agriculturii pe vremea comuniștilor, iar acum patronul unor SRL-uri care învârtesc afaceri de miliarde cu pâinea statului. Apoi o domnișoară de la România Liberă l-a chestionat, cu candoare otrăvită:*

– Domnule președinte, vă rugăm să fiți amabil și să ne spuneți, pe banii cui s-a plimbat doamna Dana Năstase, două săptămâni, prin Japonia?...

După conferința de presă, scandalul s-a mutat la Senat. Acolo îl aștepta, cu o falcă în cer și alta-n pământ, senatorul Corneliu Vadim Tudor, președintele Partidului România Mare. Erau prieteni, se cunoșteau de mult, în Parlament se sprijineau reciproc, dar acum Vadim parcă turbase...

Guvernator din anii '90 al *Băncii Naționale a României*, Mugur Isărescu, descria în anul 1979, în plin regim socialist, una dintre metodele folosite de capitaliștii occidentali pentru a exporta profiturile unei țări producătoare, astfel încât aceasta să nu câștige nimic (prin impozite) de pe urma înstrăinării resurselor sale. Această metodă este astăzi intens practică în România de către „investitorii” străini, ceea ce poate explica de ce Bittner ra-

Nicolae Beldiman, zis Ninel, o așchie de bărbat, slab, pipiriu, fără vârstă, pe care Adrian Năstase îl scăpase cândva de pușcărie, devenise unul din oamenii lui de încredere. De taină. Prin el colecta cadourile, plocoanele, comisioanele. Oare ce-o fi în pachetul ăla? Trepida de emoție... Se hotărî să meargă acasă. Ada [garda de corp din partea SPP-ului] a luat pachetul - mare pătrășos - l-a așezat cu grijă în portbagajul Mercedesului, s-a așezat apoi și ea lângă șofer. Adrian s-a urcat în spate. Au plecat. Au ajuns. Și abia în salonul maur, sus, la etaj, după ce a rămas singur, Năstase s-a repezit să desfacă pachetul. Erau trei splendide tablouri în ulei. Originale. Clasice. Divine. O avere! Toată urgia acelei zile se topise dintr-o dată... Adrian Năstase avea o pasiune sălbatică, nesățioasă: colecționa pânze celebre. Iar acum, în fața lui, se răsăteau privirilor, într-adevăr, trei picturi celebre: «Spălătoreasa» lui Ciucurencu, «Pendula Neagră» de Cezanne și «Odalisca» lui Aman. Sărbători ale spiritului... L-a smuls din contemplare, din reverie, telefonul. A ridicat automat receptorul.

- Năstase?, se auzi, îndepărtată, grea, vocea unui necunoscut.

- Alo, da, eu sunt! Cine e la telefon? Se interesează, sec, Năstase.

- Îți plac pânzele?...

- Sunt magnifice!... Dar cine e la telefon?

- Năstase, dragă, se auzi clară, fermă, cu accente metalice, vocea necunoscutului, te rog, ascultă-mă cu foarte mare atenție! Peste exact o săptămână are loc licitația de vânzare a unui lot de douăzeci de vapoare, din flota comercială. Lista cu ofertanții de prețuri se află la Ministerul Transporturilor. Vreau să câștige licitația firma de la poziția patru. Dacă nu vrei, sau nu știi, sau nu poți să faci acest lucru, trimite-l pe Ninel cu tablourile înapoi..."

Când Traian Băsescu a fost dus în 2004 la *Parchetul Național Anticorupție*, spre a fi anchetat pentru „vânzarea flotei” românești, a fost învinuit și fostul ministru al Transporturilor Aurel Novac (ministru la data relatării de mai sus). Acesta a spus că

porta oficial pierderi prin firmele sale de pescuit, deși a recunoscut către revista *Capital* profituri de milioane de dolari anual.

Iată schema (cunoscută de Isărescu încă din comunism):

„Un mecanism «legal» de evaziune fiscală îl constituie cel al prețurilor de transfer. De exemplu, o firmă multinațională dintr-o țară exportă mărfuri în altă țară utilizând în acest scop serviciul a două filiale ale sale: cea din Bahamas [sau orice *off-shore* dintr-un paradis financiar] și cea din țara importatoare [țara de reală destinație]. Societatea mamă din țara exportatoare [România de azi] exportă inițial filialei din Bahamas [*off-shore*-ului], stabilind în mod artificial un preț de transfer scăzut, astfel încât profiturile operațiunii apar la filiala din Bahamas. La rândul ei, filiala din Bahamas, exportă mărfurile filialei din țara importatoare la un preț de transfer artificial ridicat, astfel încât și de această dată profiturile apar în bilanțul filialei din Bahamas. Scopul acestor operațiuni este transferarea celei mai mari părți din profit în Bahamas, unde impozitele pe venit sunt deosebit de scăzute [de regulă, plafonate la până 1000 de dolari anual].

Mărfurile nu ajung niciodată în Bahamas. Totul este efectuat în scripte și, deși percepții de impozite din țara exportatoare și din cea importatoare cunosc lucru, ei nu au ce face. Ei trebuie să impoziteze profiturile, care apar în bilanțuri, iar dacă acestea sunt întocmite cu documente în regulă, mecanismul de evaziune fiscală este perfect!”

Așa se face că firmele israelienilor din România apar cu profituri zero sau chiar „în pierdere”, ca cele ale lui Bittner. Apoi, apărând ca un fel de „investitori” generoși, ei mimează situația că și-ar aduce din banii personali din afara României, recapitalizând firmele falimentare pentru ca acestea să poată supraviețui în nenorocita economie românească. În realitate, acești bani sunt o oarecare parte din profiturile realizate tot în România și adăpostite cu viclenie în paradisurile financiare.

dacă nu este lăsat în pace, va dezvălui nume mari din conducerea țării (Năstase era premier atunci), implicate la rândul lor în vânzarea navelor.

Sinagoga ca registru al comerțului

O veche poveste evreiască este elocventă pentru rolul rabinilor și al liderilor comunității în propășirea vieții economice a evreimii. Narațiunea, bazată pe date autentice, lămurește cum un tânăr evreu de 14 ani s-a adresat rabinului Odessei, cerându-i o îndrumare în viață. Acesta i-a răspuns că va deveni un cunoscut comerciant la Cernăuți, dar pentru aceasta se va duce mai întâi în orașul bucovinean unde va munci ca angajat ucenic la prăvălia lui Isaac Loeb. Într-adevăr, ducându-se, precum fusese învățat, la rabinul sinagogii din Cernăuți, el a fost ajutat să se angajeze, iar după mai mulți ani și-a deschis propria afacere.

Pentru orașul București, sinagoga din poveste este *Templul Coral*, unde rabinul și alți „lideri spirituali“ ai comunității sunt îndrumătorii multor afaceri evreiești. Unul dintre aceștia este Jose Iacobescu, care conduce și B'nai B'rith-ul în România, fiind totodată și vice-președinte al Camerei de Comerț a României. Este obiceiul ca evreii israelieni propășiți în afaceri prin România să treacă și pe la „rabi“ pentru a-și anunța prezența și afacerile. Până și o afacere de consultanță politică (cum era cea a israelianului Eyal Arad pentru candidatura la președinția României a liderului PRM Corneliu Vadim Tudor) a fost judecată în 2004 la Templul Coral, în prezența oficialilor ambasadei israeliene la București.

Atunci când, după anul 1990, o întreprindere românească s-a privatizat cu „capital evreiesc“, s-au întâmplat 2 fenomene ce dezvăluie un „mod de lucru“. O bună parte din personalul salariat a fost concediată, iar la conducerea societăților comerciale au fost numite persoane cu o ascendență evreiască. Până și secretarele directorilor au fost și sunt de multe ori tinere fete ce au trecut pe la Templul Coral sau la comunitate, cerând ajutor pentru angajare de la „rabi“.

Al doilea fenomen constă în aceea că, treptat, partenerii de afaceri ai întreprinderilor românești sunt înlocuiți, după privatizarea acestora, cu firme ai căror proprietari sunt tot evrei (de la beneficiarii de comenzi până la furnizorii de materiale). Mulți din patronii români s-au văzut astfel scoși din afacerile cu firme cu care

colaboraseră corect ani întregi de zile, ca în cazul Hotelului București (azi Radisson Blu).

Din mulțimea de evrei care au deținut funcții importante în Securitatea română, tandemul Pacea-Bikel, ce a activat în spionajul și comerțul exterior românesc, a mai avut și în zilele de azi, mai mult poate chiar decât în trecut, un cuvânt de spus în economia României, mai puțin fățiș, privind privatizarea întreprinderilor acesteia.

Iată cum! Fiul și nora ex-generalului evreu Ivan Bikel (ortografiat și Bichel) s-au asociat în firme cu familia primului-ministru Adrian Năstase, și au fost numiți totodată de către acesta pentru a face privatizările din România la nivelul *Autorității pentru Privatizare și Administrația Participațiilor Statului* (A.P.A.P.S.), președintele A.P.A.P.S. fiind un om de paie, căruia i s-au lăsat doar firimiturile.

Evreul Bikel, un securist periculos...

O *Notă Secretă* a Securității, întocmită la 05.12.1980 și aflată în arhiva S.R.I. (ASRI, fond D, dosar nr.11200, vol.2, f.252-258), îl prezintă pe fostul general de Securitate Ivan Bikel, ca pe un agent dublu. Iată un extras din această notă:

„Bikel Ivan este născut în Arad, în anul 1927, este membru P.C.R., căsătorit, are un copil, fiind de naționalitate evreu. A fost încadrat în Ministerul de Interne în anul 1951 și a lucrat ca ofițer până în anul 1966, timp în care a fost în misiuni pe linia aparatului de informații externe, în mai multe țări: R.F.Germania, Austria, Suedia, Olanda, RDG și Polonia ...Între anii 1956-1959 și-a desfășurat activitatea în cadrul agenției economice a României din Frankfurt pe Main, împreună cu trădătorul Ion Mihai Pacepa, cu care a întreținut relații permanente, foarte apropiate.

În anul 1958, împreună cu Ion Mihai Pacepa, i-a primit la Frankfurt pe Main pe foștii ofițeri... Horobeț Constantin și Ciuciulin Ștefan, ambii foști șefi de serviciu, primul răspunzând de spațiul SUA, iar al doilea de Germania. Cu acest prilej, respectivii au luat cunoștință de conținutul misiunilor cu care cei doi se deplasaseră în RFG. Atât Bikel Ivan, cât și Ion Mihai Pacepa s-au aflat împreună cu Ciuciulin Ștefan până aproape de momentul când acesta a fost arestat de către autoritățile vest-germane.

Astfel, în ziua când Horobeț s-a deplasat în orașul Worms pentru realizarea unei misiuni (unde a fost, de altfel, arestat), Bikel Ivan, Ion Mihai Pacepa și Ciuciulin Ștefan au jucat tenis în parcul din apropierea sediului agenției, au discutat despre misiunea lui Ciuciulin Ștefan și, după servirea prânzului, au vizionat împreună un film în oraș. Nu s-au alarmat pentru întârzierea înapoierii din misiune a lui Horobeț Constantin, exceptând momentul de după terminarea filmului, când, pe stradă fiind, Bikel Ivan a început să manifeste o prudență și o teamă nejustificate, căutând să scape cât mai repede de compania lui Ciuciulin Ștefan, de care s-au despărțit, atât el, cât și Ion Mihai Pacepa, în apropierea hotelului. Comportarea lui Bikel Ivan își găsește o explicație și apare destul de suspectă, cu atât mai mult, cu cât în momentul când Ciuciulin Ștefan se pregătea să între în cameră, au apărut mai mulți polițiști vest-germani, din camerele alăturate, care l-au arestat.

În această perioadă, cât a lucrat la agenția economică, Bikel Ivan și trădătorul Ion Mihai Pacepa s-au deplasat, frecvent, împreună, în diferite localități din R.F.Germană, fără a se cunoaște detalii privind comportarea lor în astfel de deplasări și misiunile pe care le-au îndeplinit... Totodată a rezultat că Bikel Ivan a întreținut relații și contacte suspecte cu un diplomat străin acreditat în Suedia, despre care nu a raportat nimănui.

Fiind îndepărtat din aparatul de informații externe și din Ministerul de Interne, datorită bunelor relații ce le avea, a fost sprijinit de trădătorul Ion Mihai Pacepa să se angajeze mai întâi ca șef al protocolului din Romtrans și, apoi, din anul 1968, la reprezentanța din București a concernului vest-german Franz Kirchfeld. Sunt date din care rezultă că la angajarea în acel loc a contribuit și fostul consilier al concernului, Kopelianos Michael [dintr-o familie originară din Rusia, pe numele real, evreiesc, Kopelici], cu care atât Ivan Bikel, cât și trădătorul Ion Pacepa se cunoșteau și întrețineau bune relații, încă din perioada 1956-1959, când au fost împreună la post în R.F. Germană...

Fiind cunoscător al mai multor limbi de circulație internațională, acesta a lucrat un timp la concernul Krupp, precum și ca translator la comisia Pieței Comune de la Bruxelles, din anul 1959. Sunt date din care rezultă că

susnumitul a lucrat pentru mai multe servicii de informații străine...

Fiind lucrat, despre Bikel Ivan, ca reprezentant de firme comerciale străine, au rezultat unele aspecte care prezintă interes operativ mai deosebit... Fiind coordonat în activitatea pe care o desfășoară la reprezentanță de către Kopelianos Michael [Kopelici], Bikel Ivan a intermediat contactul acestuia și stabilirea de relații apropiate cu mai mulți funcționari români... [ca] Năstase, fost șef al agenției economice [române] din Köln, Simon Titu de la Forexim (pe care îl cunoștea de mult timp) [și care era tot evreu¹], și alții...

Bikel Ivan a facilitat lui Kopelianos o mare libertate de mișcare în România. Tot Bikel Ivan a facilitat lui Kopelianos și primiri la cabinetul trădătorului Ion Mihai Pacepa..."

... care privatizează astăzi Ț

Dacă vrem să știm cu adevărat cine a fost șeful privatizărilor din România perioadei 2001-2004 (epoca domniei lui Năstase), numitul Ovidiu Mușetescu, sunt suficiente câteva săpături, care ne vor arăta că Mușetescu a fost marioneta unei rețele dubioase ce îl implica pe primul-ministru Adrian Năstase și familia sa, precum și o echipă evreiască legată de numele generalului trădător Pacepa, și nu a făcut decât ca la nivelul Fondului Proprietății de Stat (redenumit APAPS) să salveze privatizările frauduloase.

Este vorba în primul rând de firma *Bocard Consulting*, ce aparține Oanei Stoica (fost director la A.P.A.P.S. și apropiată de Mușetescu) și directorului Departamentului Juridic al A.P.A.P.S., Gabriel Mladenovici. Mladenovici făcea parte, însă, dintre oamenii lui Radu Sârbu, ex-președintele țărănist al *Fondului Proprietății de Stat* (transformat în A.P.A.P.S.), pentru care, ca jurist, reprezenta FPS în toate privatizările frauduloase, apărându-le în instanță².

¹ Despre „colaboratorul” Simon Titu, Securitatea a descoperit că omul ei ar fi favorizat la *Forexim* diferite firme străine în detrimentul statului. Ulterior, în 1975, aflându-se și de atracția sa pentru Israel, a fost trecut în rezervă cu gradul de colonel, devenind administrator al Căminului spital al comunității evreiești bucureștene.

O altă firmă din această constelație aparține fiului fostului general DIE (evreul Ivan Bichel, de care am vorbit mai sus, pe numele său real Bikel), Sorin Bichel, care apărea asociat în firma *Bicks Industries* cu Lucian Goj, în chiar perioada cât acesta era șef al *Departamentului Privatizare-Restructurare* din APAPS, cel mai important pentru privatizarea economiei românești.

Dar un și mai important rol i s-a rezervat soției sale, Roxana Bichel, care a fost până în mai 2004 consilierul primului ministru Năstase „pentru Privatizare” la APAPS, numită adică la „Autoritate” ca să îl controleze pe președintele acesteia, fiind totodată și asociată cu sora primului ministru Năstase, Dana Barb, în firma *Onda Trading srl*. Ea a mai fost până în 2001, administrator al firmei soției premierului Năstase, Dana Năstase, *Datis Consulting & Management*, dar apoi a primit misiunea de a se dedica exclusiv privatizărilor din România, de pe postul cheie de „consilier al ministrului Mușetescu”.

Surprinzător pentru investigatorul privatizărilor din acei ani, numele Roxanei Bichel se regăsește în cele mai importante dintre acestea, efectuate în numele guvernului Năstase: *Sidex Galați*, *Alro Slatina* (vândută mafiei ruso-evreiești din jurul lui Marc Rich), *Combinatul Siderurgic Reșița* (vândut pe un dolar grupului siderurgic rusesc TMK), stațiunea maritimă *S.C. Neptun-Olimp S.A.*, inițiind și privatizarea *Băncii Comerciale Române* (în 2001) și a *Tarom-ului*.

Printre „jafurile marca Mușetescu” mai sunt: ARO Câmpulung (fabricantul autohton de autovehicule de teren, „un exemplu extrem de corupție și de vindere a patrimoniului național pe nimic”, din platforma industrială ce a susținut întreaga zonă, decenii la rând, dând de lucru la 14 mii de angajați, rămânând o ruină la propriu, după ce Mușetescu i-a vândut uzina cu active de zeci de

² Pe aceeași poziție s-a situat și mai târziu, sub guvernarea Năstase (cazul *Hotel București*, privatizare susținută ca valabilă de APAPS-ul lui Mușetescu, deși Parchetul General începuse urmărirea penală pentru această privatizare). Mladenovici făcea la *Departamentul Juridic* tot ce îi spunea colega și asociata Oana Stoica, care asigura unul din canalele tainice ale președintelui Mușetescu prin firma de consultantță pentru afaceri și privatizări *Bocard Consulting*.

milioane de dolari, în 2003, unui american de „origine cubaneză”, John Perez (evreu?), cu numai 180 de mii de dolari; Rafo Onești (prima privatizare, către PSD-istul Iacubov, care a transferat mai apoi rafinăria către evreii ruși și israelieni), IPRS Băneasa, Alprom (preluată de evreii ruși), Nitramonia Făgăraș, COS Târgoviște și Industria Sârmei Câmpia Turzii (date tot unor unor enigmatice „ruși”), Combinatul Siderurgic Reșița (preluat de ruși pe un euro) etc. etc.

Privatizarea *Sidex Galați*, cea mai mare uzină siderurgică din România, a făcut obiectul unui trafic de influență internațional în spatele căruia a stat o mită de 250.000 de dolari. În 2001, Roxana Bichel a deschis plicul cu oferta câștigătoare a companiei *Ispat*, lângă ea aflându-se și asociatul soțului ei, Lucian Goj, totodată director la *Departamentul de Privatizare* (prin programe internaționale). În urma traficului de influență asupra premierului Năstase, de a favoriza o firmă ce finanța activitățile lui Blair¹, un important soldat de moment al oculte mondialiste, s-a trecut peste faptul că la data privatizării sale, combinatul siderurgic *Sidex* era o afacere de 5 miliarde de dolari, iar guvernul a vândut-o pentru numai 50 de milioane, produsele lui asigurând funcționarea altor 1.700 de întreprinderi românești (cu un milion de salariați), 4% din PIB și 10% din exportul României.

Clanul Năstase voia ca totul să fie, până la urmă, o afacere de familie, de la economia țării, până la rufele

¹ Când Blair îi scria lui Năstase la 23 iulie 2001, ca între „băieții cei mari ai Europei” (ce aveau să își târască țările într-un război ce nu le privea), *LNH Holdings* era un potențial cumpărător. „Sunt încântat de vestea că urmează să semnați contractul de privatizare a celui mai mare combinat metalurgic al dvs., *Sidex*, cu grupul *LNH*... Și aceasta, sper, va plasa România chiar mai ferm pe calea spre integrare în *Uniunea Europeană*, obiectiv căruia guvernul britanic îi rămâne un susținător neabătut”. Adică. „îmi dai, îți dau!”. După câteva luni, cotidianul britanic *The Scotsman* constata că *LNH Holdings* nici nu era de fapt o firmă britanică, fiind înregistrată în paradisul fiscal al Insulelor Antile, ceea ce face ca proprietarii săi să fie secreți, chiar dacă indienii de la *Ispat* își asumă implicarea și managementul combinatului *Sidex*. Mai mult, presa engleză a mai descoperit că Blair a primit pentru afacere cel puțin 130.000 de lire sterline.

murdare. Astfel, în 2003 s-a făcut remarcată pe strada Muncii din Predeal (la o adresă fără număr) o somptuoasă vilă supraetajată, cu aspectul unui minihotel, cu nenumărate apartamente, ce aparținea grupului familiei Năstase: Dana Marina Barb (sora lui Năstase), Roxana Bichel (prietena de la privatizări), Daciana Sârbu (fiica ministrului Ilie Sârbu și viitoare soție a lui Victor Ponta), deputatul Ristea Priboi și alții. Vila a fost construită de firma *Edilconst*, deținută de liderul PSD Radu Florea, ce a beneficiat în 2000-2004 de majoritatea lucrărilor edilitare din județ finanțate din banii publici proveniți din fonduri europene, via guvernul Năstase, ceea ce spune destul.

Un alt om de bază al clanului era avocata Marieta Anastasescu, om de casă și de privatizări, ca și Roxana Bichel. În același timp, toate firmele *off-shore* reprezentate de Alexandru Bittner în România, ca și afacerile sale, sunt reprezentate juridic de cabinetul acesteia, *Anastasescu și Asociații*, ca și grupul „rusesc” *Conares-Mechel* (în spatele căruia stau etnici evrei și mafia lui Marc Rich), pe care l-a ajutat să preia combinatele metalurgice COS Târgoviște și cel de sârmă de la Câmpia Turzii, atunci, în timpul guvernării Năstase, când casa Anastasescu era plătită de stat, prin AVAB. *Anastasescu și Asociații* este co-autoare și a altor privatizări, precum *Terom* Iași, *Hidrosib* Sibiu, *Macomb*, *Lipsca*, *Prestări Servicii* și *Comprest* București (ultimele trei în favoarea lui Bittner sau a oamenilor acestuia, el fiind astăzi dispărut din prim-plan).

Marieta Anastasescu este însă implicată și în afacerea casei din Zambaccian a lui Adrian Năstase, din care ea deține un întreg etaj. Terenul pe care s-a construit casa a fost vândut fictiv de la Gabriel Bivolaru prin două bătrâne, mama evreicei Mona de Freitas (Socec) și mama Roxanei Bichel (omul de casă al clanului Năstase), de tranzacție ocupându-se și avocatul Șerban Lovin, juristul israelienilor de la Hotelul București (Radisson)¹. Și cum o mână spală pe alta, israelienii au beneficiat de o protecție abuzivă din partea APAPS².

¹ amănunte în cap. *Casa de avocatură a lui Bittner și a „rușilor” și O nouă horă evreiescă?* din lucrarea noastră *Politica filo-Sionistă a României*.

² Astfel, deși consilierul său de atunci, Victor Ciutacu, anunțase guvernul român data până la care israelienii de la Hotelul București trebuiau să îndeplinească obligațiile contractuale

În anul 2009, președintele Traian Băsescu își dăduse acordul oficial de începere a urmăririi penale împotriva lui Mușetescu pentru privatizarea Alro Slatina și Alprom (cele date de regimul Năstase evreilor ruși ai lui Marc Rich). Urma să fie, cel mai probabil, interogat asupra mai multor asemenea privatizări. Nu a mai fost să fie, căci face brusc un cancer galopant și se stinge în același an, motiv pentru Adrian Năstase să îl plângă pe blogul personal în data 18 octombrie 2009: „A murit Ovidiu Mușetescu. Un vechi prieten. Un coleg de politică și unul dintre cei mai loiali membri ai partidului. Ne știam de prin 1990. Mi-l aduc aminte de atunci, de la întâlniri... Am fost de atâtea ori împreună. Inclusiv în guvern. Devotat, discret, eficient, a plecat așa cum a trăit. Fără să supere pe cineva. Fără să deranjeze... Ovidiu a fost unul dintre puținii pe care i-am cunoscut în politică, loial echipei până la câpat.” (Loial și prin moarte?)

Vova merge mai departe

Vladimir Cohn s-a născut în Uniunea Sovietică în anul 1944 și a ajuns în România cu taică-său, care avea misiunea instalării comunismului. Avea să se reorienteze, însă, și, în timp ce românii trăiau în comunism, el, Vladimir Cohn ajunge „mare industriaș în Italia și Statele Unite ale Americii”. Antrenorul echipei de fotbal a ministerului de Interne, Dinamo, Cornel Dinu, pleca chiar înainte de „revoluția” din 1989 într-o deplasare în Italia, unde ajungea în 13 decembrie 1989 și unde îl prind revoltele de la Timișoara din 16-17 decembrie.

În 18 decembrie el discuta cu prietenul Vladimir Cohn, care îi spunea: „Cornelică, acesta este sfârșitul lui Ceaușescu. La Fonte dei Marmi (orașel de lângă Florența) m-am întâlnit cu doi colonei americani. Îi știu de mult. Mi-au spus că acum este sfârșitul lui Ceaușescu. S-a hotărât la Malta. La Timișoara a fost doar începutul. Urmează și la

sanționabile prin clauzele rezolutorii (anulare) a privatizării, președintele Mușetescu a prelungit acest termen. Apoi când noi am cerut instanței comerciale a TMB anularea privatizării, consilierii APAPS au considerat să ne acuze penal pentru sustragerea de acte (Contractul de Privatizare) din interiorul FPS (APAPS), pentru ca în final, în procesul penal al aceleiași privatizări, Ovidiu Mușetescu să înainteze un material în care să apere infractorii și privatizarea în care Ministerul de Finanțe era parte păgubită.

București. Tot ei mi-au împărțit că tot la Malta s-a hotărât ca în România să acționeze rușii. Măine ești în București. Vezi ce poți să faci, te cunoaște lumea, te duce mintea!”.

Și, într-adevăr, întors la București, Cornel Dinu s-a lipit de evreul Petre Roman, prieten cu Cohn, Roman devenind premierul revoluției cu ajutorul lui Brucan, iar pe Dinu numindu-l secretar de stat în ministerul Sporturilor imediat după revoluția din 1989, până în 1992. Din această poziție, Dinu ajunge acționar al FC Dinamo, împreună cu Cohn și cu alții (Niculae Badea, Cristi Borcea).

Apropiat cercurilor puterii de la București, Vladimir Cohn a fost vicepreședinte al clubului de fotbal *Dinamo* București. De la tatăl său, comisarul sovietic *Kominternist*, s-a ales prietenia cu Petre (Neulander) Roman, tot fiu de comunist evreu, prim-ministru al României. A devenit celebru prin deținerea clubului-restaurant *Nasty* din București și prin scandalul privatizării unicului producător de carton presat din România, fabrica *RomCarton S.A.*, unde a bătut salariații cu ajutorul poliției locale, după care fabrica a ajuns parte a grupului evreiesc *Rossmann*, cel mai mare producător „european” din ambalaje de carton ondulat.

Deși contestat public urmare privatizărilor controversate al căror protagonist a fost, de la ICCH Tr. Severin la fabricile de hârtie de la Suceava și de la Ghimbav, Vladimir Cohn a preluat în 2003 de la A.P.A.P.S.-ul lui Mușetescu, în condiții extrem de dubioase, cel mai mare combinat de celuloză și hârtie din România, cel de la Brăila, botezat apoi *Celhart Donaris*.

Concret, firma lui Cohn, *Ecopack & Ecopaper*, a achiziționat de la statul român combinatul brăilean pentru numai 1 milion de dolari (deși existau oferte mai bune), în condițiile în care combinatul nu avea datorii la stat, având chiar un profit net în 2002 de 100 miliarde de lei (de trei ori mai mult decât suma cu care Cohn a cumpărat afacerea, 33 miliarde de lei), la care se adăugau importante contractele interne și externe moștenite de noul patron. Însă, în loc să dezvolte fabrica, Cohn a concediat rapid cca 800 de angajați, „programul de restructurare” (salariile compensatorii - 2 milioane de euro) fiind realizat cu bani de la buget de stat prin aplicarea O.G. 8/2003. Așa că statul

a plătit cu 1,2 milioane de euro mai mult decât a câștigat, ca să dea cel mai mare combinat de hârtie afaceristului evreu. Cu ajutorul APAPS (agenția statului), Cohn a închis secțiile *Cartoane și Hârtie igienică* (cu produsele cele mai ieftine din România), vânzând inoxul și titanul din utilaje, ca și materialele de construcție.

Aveea lui Vladimir Cohn a fost estimată la 100 de milioane de euro, bani depozitați în Elveția, inclusiv în conturi secrete precum la HSBC Private Bank, filiala elvețiană a băncii britanice HSBC (administrată de familia Rothschild), ce a obținut profituri importante din administrarea de conturi secrete de peste 100 miliarde de dolari ale unor organizații criminale, traficanți de arme și diamante, lista deponenților incluzând și familii regale și miliardari influenți. Potrivit unui raport publicat de International Consortium of Investigative Journalist (ICIJ) în 2015, banca elvețiană a ajutat peste 100.000 de indivizi și companii din 200 de țări să eludeze fiscal, ascunzând identitatea deponenților. Același raport arată că circa 220 de clienți ai HSBC Elveția, cu conturi totale de 1,3 miliarde dolari, au legătură cu România, iar 11 au cetățenie sau pașaport românesc. Contul lui Cohn de la HSBC este asociat cu firma Kameran Financial - Elveția, implicată în România în afacerea de ambalaje de carton Ecopack din Ghimbav.

Este evidentă prietenia pe care Vova Cohn a avut-o cu guvernarea PSD-istă din 2001-2004, care i-a adus și mai multe fabrici românești, și din faptul că s-a asociat în afaceri și cu penalul Remus Trucă, șef de cabinet în guvernul Năstase.

Supranumit și „Regele Cartonului” din România, Cohn a prosperat după criza din 2008, urcând în top 300 cei mai bogați români, în urma afacerii sale din industria cartonului și a hârtiei, prin fabricile Romcarton din București, Ambro din Suceava sau EcoPaper (fostul Celohart) din Zărnești, el fiind de fapt un fel de monopolist al domeniului. Așa că în 2017, Vova Cohn voia să cumpere și hotelul de lux de 5 stele Rex din Mamaia de la familia afaceristului Dan Adamescu, după moartea acestuia.

În același timp, familia lui face obiectul subiectelor de can-can. Astfel, fiul său, Martin Cohn, stabilit în West Village, Manhattan-New York (SUA), trece drept „unul dintre

cele mai apreciate modele masculine la New York“, care prezintă... haine de damă cocoțat pe tocuri extrem de înalte.

Borsecul luat de israelieni.

Tot prin concursul aceluiași autorități ale regimului Năstase, renumita stațiune harghiteană Borsec a fost „concesionată“ în anul 2003 unui grup israelian, contra promisiunii realizării unor investiții de 10-20 milioane de dolari. „Proiectul“ presupunea realizarea unui „complex“ pe 20.000 metri, centrat de un hotel de 5 stele, care să deservească un cazino, baza de tratament fiind rezervată clienților acestuia. Levy Itzhak, șeful grupului de israelieni, declara că stațiunea este o ruină ce are nevoie de ei: „Borsecul va avea mai multă faimă..., va fi asemeni stațiunilor elvețiene, la fel ca St. Moritz“. Armand Schor, evreu originar din Iași, era artizanul afacerii, învărtindu-se în jurul liderilor PSD-ului. În 2008 el a candidat din Israel pentru Parlamentul României din partea PSD, în „Colegiul Africa și Orientul Mijlociu“, explicând lipsa „investițiilor“ asumate de israelieni la Borsec, prin faptul că „ei așteaptă să vadă ce rezolv eu cu candidatura la Parlament“. Membru al Partidului Muncii în Israel, Schor susținea că l-a adus în România și pe Danny Yatom, când acesta era șeful Mossadului. În prezent, israelienii doar au renovat *Hotelul Transilvania* și dețin multe dintre vilele de la Borsec, lipsesc investițiile dar au o sinagogă și un „centru de recreere“ al comunității evreiești din România.

Mandler căra 200 de milioane de dolari pe an

Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor din România asistă neputincios la ultima metodă prin care structurile mafiote operează pentru introducerea mascată în economia reală a fondurilor negre rezultate din acțiuni desfășurate tot în România, astfel încât ele să scape controlului statului în timp ce acaparează economia. Bani scoși din România sunt trecuți prin firme *off-shore*, apoi se întorc în țară sub forma unor „împrumuturi externe private“ acordate de firmele înregistrate în paradisurile fiscale. Aceste împrumuturi externe sunt acordate societăților comerciale ce au lucrat cu bani murdari care, la rândul lor, investesc în

domenii economice profitabile, banii intrând astfel în operațiuni licite.

În topul acestui gen de „împrumuturi“ se află firma *Diperia Finance Grup*, care introduce anual peste 200 de milioane de dolari în conturile unor companii private „românești“ din diverse domenii, printre care construcții, medicină, industria metalurgică, agricultură și industria alimentară. Președintele *Diperia Finance Grup*, israelianul Liviu Mandler, declara că „procedura de obținere a unui asemenea credit e foarte simplă, clientul trebuie să pună la dispoziția consultantilor noștri o documentație pentru întocmirea dosarului și, din acest moment, nu mai durează decât 2-4 luni ca să primească nu numai un răspuns favorabil, ci și finanțarea“. Ca totul să fie clar că acest tip de creditare întrece râvnitele finanțări europene, compania „acoperă integral valoarea creditului, la cea mai mică dobândă, nefiind nevoie de cofinanțare din partea clientului“.

Diperia Finance Grup s-ar compune din „companiile americane“ *Jovanda Ltd.*, *The CPA Group*, *Frontier Finance Group*, și *Global Frontier Group*. Mandler a implicat totodată *Diperia Finance Grup* în deschiderea unei firme de asamblare a calculatoarelor în România, și vrea să dezvolte „un parteneriat public-privat cu autoritățile române pentru a susține domeniile în care economia românească are nevoie de finanțări și de *know-how*“. Trebuie să amintim că Mandler apărea ca vicepreședinte și coacționar la *Banca Dacia Felix*, până ce banca a fost adusă la starea de faliment și a devenit israeliană, cu numele de *Eurombank*, în favoarea sa și a asociaților săi, israelienii Fredy Robinson și Avital Benesch (noul președinte al băncii), cu totalul concurs al primului-ministru Năstase, care a emis *Ordonanța de Urgență 68/2001* în timp ce sora sa, Dana Barb, lucra pentru firma evreiască de avocatură *Herzfeld & Rubin*, firmă ce acorda consultanță băncii datoare statului român. Azi banca a fost cumpărată de banca israeliană Leumi Le.

Acuzat a acționa sub comanda *Mossad* pe teritoriul românesc, Mandler a activat în armata israeliană ca subordonat al lui Ariel Sharon.

Dubioasele afaceri cu „venituri considerabile“ din România ale fiului premierului israelian Sharon (Ghilad

Sharon) s-au învățat în anturajul lui Liviu Mandler, fiind legate de operațiuni de spălare de bani pentru finanțarea frauduloasă a campaniilor electorale israeliene ale partidului *Likud*. Cu toate acestea procuratura israeliană nu s-a atins de afacerile clanului în România, deoarece aceasta este o țintă prioritară pentru Israel. În schimb, la începutul anului 2003 procurorul general al Israelului demarase o anchetă în Africa de Sud, de unde s-a finanțat ilegal campania lui Sharon cu 1,5 milioane de dolari prin fiii săi, Omri și Ghilad.

Ancheta a plecat de la *Curtea de Conturi a Israelului* care, beneficiind de unele informații (parțiale), în octombrie 2001 a întocmit un Raport privind firmele fantomă ce au finanțat ocult campania lui Sharon pentru președinția Partidului Likud în 1999. În 2003, cotidianul *Ha'aretz* anunța că împotriva fiilor lui Sharon s-au formulat acuzații grave, cum sunt luarea de mită, abuz de încredere, fraudă și fals în declarații către Poliție și Curtea de Conturi, pentru care azi fiul cel mare este închis. Aceste scandaluri sunt doar vârful iceberg-ului din ramificatele afaceri ale fiilor lui Sharon (a căror mamă este evreică originară din România), și doar lipsa unor probe evidente, greutatea obținerii de declarații și necesitatea unor expertize, a făcut ca anchetele să ocolească Bucureștiul, Brașovul și Iașiul, ca și puternicele relații ale clasei politice israeliene cu cea românească, au făcut ca ele să fie mușamalizate.

8

Alt Gheșeft: Liviu Mandler a mai fondat în România și așa-zisul Patronat al Medicinii Integrative, cu care „a pus la bătaie din surse proprii aproximativ 90.000 de Euro și a primit aproape 4,5 milioane” în 2011 de la Uniunea Europeană, din Fondul Social European, prin POSDRU, program care i-a dat finanțări uriașe pentru proiectul denumit pompos: „Rețea multiregională pentru terapie integrativă, consiliere și reintegrare socială a persoanelor diagnosticate cu cancer”. După care, surprinzător, în 2013 se îmbonăvește el însuși de cancer și moare, în Israel. Se născuse în România, în 1950, și „emigrase” în adolescență în Israel cu familia, unde a obținut o licență în Psihologie și una în Finanțe-Bănci. A revenit „în țară” după 1989 și a dat tun după tun, devenind și vicepreședinte al „Confederației Patronale din Industria Românească - CONPIROM”.

MARELE GHEȘEF DIN CONSTRUCȚII.

„România este principala țintă a
firmelor de construcții din Israel.“

presa israeliană - Ha'aretz

Imobile, mall-uri și sosele

Un israelian apropiat de structurile guvernamentale și politice, Gyora Iahr, reprezintă în România *Asociația Antreprenorilor și Constructorilor din Israel*, implicată în numeroase proiecte derulate în timpul guvernării Năstase, dar și în cea actuală. Această *Asociație* este responsabilă de vizita oficială din noiembrie 2003 la București a ministrului israelian al Transporturilor, Avigdor Lieberman, atât de bine primit de guvernanții români, căreia i s-a alăturat firma israeliană *Solel-Boneh International Ltd* din Tel Aviv¹, al cărei reprezentant permanent la București este Amos Solomon (firma este activă în lucrări în construcții pe banii românilor, și „câștigătoare a licitației“ pentru contractul pe bani publici a proiectului de aducție a apei la satele românești).

Gyora Iahr a înființat în România firma *IL Servicii SRL*, cu care a încheiat în 2001 un Protocol cu *Oficiul Național de Recrutare și Plasare a Forței de Muncă în Străinătate* (aflat la Ministerul Muncii). Acest Protocol impunea o serie de taxe celor peste 30.000 de muncitori români din Israel, motiv de puternice tensiuni între politicienii români, tinzând totodată spre instituirea unui monopol asupra forței de muncă românești ce activează oficial în Israel, ceea ce l-a deranjat pe Nati Meir, un alt israelian exploatator de muncă românească (și care, brusc, a investit atunci în compania PRM-Vadim Tudor, mizând la schimb pe protecția politică).

Gyora Iahr deținea astfel cele „3 pârgii“ importante: controlul vizelor, monopolul privind testarea medicală (ce include și testarea psihologică) și încheierea asigurărilor de sănătate (la tarife de trei ori mai mari decât cele uzuale, încasate însă de companii din Israel, cu care Iahr a încheiat contracte de colaborare)².

¹ Sediul firmei a fost vizitat de președintele român Emil Constantinescu în timpul vizitei sale în Israel, în ianuarie 2000.

Potrivit publicației *Ha'aretz*, cea mai mare activitate a firmelor israeliene din *Asociația Antreprenorilor și Constructorilor din Israel* se desfășoară în România, prin proiecte rezidențiale, „unde israelienii s-au orientat și s-au implantat deja; chiar în București sunt în construcție imobile pentru apartamente de lux în zona Bulevardul Unirii sau pe strada Finlanda de exemplu, unde există un hectar de teren achiziționat special pentru construirea unui imobil rezidențial“, scria încă din 2003 ziarul israelian.

Majoritatea proiectelor, care aduc profituri mari în termen scurt, sunt derulate prin *Alpha Bank* din București, investorii principali fiind *Ofer Brothers* (frații Ofer dețin deja ca într-un clește orașul Constanța), Motti Zisser (benefici-

² „Brusc - declara în *Senatul României* pe 20 mai 2002 senatorul Vadim Tudor -, taxele și tarifele s-au înmulțit și au explodat! Iată, în mod concret, care sunt birurile și dările pe care este obligat să le plătească un muncitor român într-un singur an. Datele provin din revista *Munca în străinătate*: 1) 200 de dolari reprezentând asigurarea obligatorie de șomaj și pensie plătită în avans pe 1 an de zile; 2) 550 de dolari, asigurarea obligatorie de sănătate; 3) 200 de dolari, comisionul pentru *Asociația Antreprenorilor și Constructorilor din Israel*; 4) 150 de dolari, costul a 4 vizite medicale, câte una pe fiecare trimestru... 5) 200 de dolari, comisionul firmei de mediere; 6) 200 de dolari - costul biletului de avion. În total, un singur muncitor român trebuie să achite găstii lui Gyora Iahr 1.500 de dolari pe an. Înmulțiți cifra aceasta cu numărul celor 30.000 de muncitori români și veți obține suma colosală de 45 milioane de dolari pe an. Am informații absolut sigure, chiar din anturajul acestui Gyora Iahr, că el declară că nu-i revin lui toți acești bani, și nici *Asociației* din Israel, «cooperativa» fiind silită să ofere procente semnificative și unor cunoscute personaje din România, firește, prin interpuși... Eu nu zic că d-na Dana Năstase ar primi 5% din 45.000.000 de dolari, adică 2.250.000 de dolari pe an, dar ceva grav se petrece, totuși, altminteri guvernul Ariel Sharon [tocmai din anturajul lui Sharon apăruseră consilierii israelieni ai d-lui Vadim Tudor, Nati Meir și Eyal Arad - n.n.] n-ar fi fost nevoit să pună capăt acestui abuz incalificabil și n-ar fi ridicat vizele pentru muncitorii români! Și când asta? La scurtă vreme după ce *Ministerul Muncii* din Israel a anunțat încă 17.000 de locuri de muncă pentru lucrătorii români, cu posibilități de suplimentare a acestor locuri. Vă imaginați că la aproape 50.000 de muncitori, comisioanele ar fi și mai mari.“ Măsura suspendării vizelor a fost temporară, până când li s-a aruncat un os de ros din munca vie românească și „sponsorilor“ lui Sharon.

arul privatizării frauduloase a Hotelului București) firma *Elbit Medical Imaging Ltd (Europa-Israel)* sau *Africa-Israel*. „România este, de câțiva ani, un punct de atracție pentru investitorii israelieni. Așa se face că multe dintre noile construcții impozante din București, centre de afaceri care au răsărit în special în ultimii ani sau multe dintre centrele hoteliere sau cazinouri, de exemplu, sunt investiții israeliene”, arăta aceeași presă. Precizăm că termenul „investiție” este convențional și devine impropriu atunci când multe dintre aceste obiective sunt preluate cu fraudarea statului român.

„Un exemplu - scria și *J.N.* - îl reprezintă *Sitraco Center* din Piața Unirii [important corp de clădiri al evreului Nic. Iaris și al infractorului Eliahu Rasin]... Tot investiții israeliene sunt și cele două clădiri *Union Center* din centrul capitalei [una pe strada Știrbei Vodă și alta pe strada Ion Câmpineanu, unde funcționează și un birou de avocatură israelian], sau *Europe House*, clădirea din Piața Victoriei în care se află sediul *Orange*, centrul de afaceri *Strauss Building*, clădirea *PMG* din Vitan, în zona Mall, *Neocity Tower II și III*, sediul *Alpha Bank* de lângă Televiziune, un imobil rezidențial încă în construcție pe Bulevardul Unirii, sau binecunoscutul restaurant *Budapesta*, care va deveni centru comercial. Oamenii de afaceri [israelieni] își concentrează investițiile [din România] în proiecte care reflectă majoritatea domeniilor de activitate din Israel (de exemplu, companii care sunt implicate în construcția de centre de shopping, cum ar fi [cele ale israelienilor] Ofer și Zisser, au construit centre și în străinătate).” Este vorba de Ungaria, unde au peste 11 mall-uri; cât despre mall-ul ce s-a construit la Timișoara, presa a relatat amănunte privind fraudarea statului român, respectiv a Primăriei Timișoara.

„Investițiile israeliene - continuă *J.N.* - s-au orientat inclusiv spre piața hotelieră românească, știut fiind faptul că aceasta are potențial productiv [de aceea le-au trecut pe toate pe un aparent „profit 0” - n.n.] Exemple? *Hotelul București, Helveția, Minerva, Central, Opera* din București, sau *Tirol* din Poiana Brașov, *Continental* din Sibiu... *Casa Vernescu* și cazinoul ei sunt, de asemenea, israeliene. Gurile rele spun că tot interese israeliene ar fi și în negocierile care se desfășoară în prezent în vederea vânzării

Hotelului Triumf din București.” De „privatizarea” *Hotelului Triumf*, obiectiv de protocol al fostei nomenclaturi comuniste s-a ocupat mai vechea noastră cunoștință, israelianca Tonya Halpern (care și-a aranjat *Hotelul Opera* cu arhitecta Israela Wasser), după ce s-a ocupat și de scandaloasa privatizare a *Hotelului București*, unde au fost instalați oamenii afaceristului sionist Mordechai (Motti) Zisser, un tip scund și nervos care în Israel organizează întruniri private, la reședința sa, între ambasadorii SUA și personalitățile afacerilor israeliene.

Chiar dacă giganții israelieni ce ocupă domeniul construcțiilor în România sunt *Solel Boneh*, *Ashtrom*, *Roichman*, printre acestea și-au făcut loc și jucătorii mai mici.

Clădirilor *Neocity Tower* le urmează un nou centru de birouri, *Nord City Tower*, ce apare din 2006 în zona Pipera din București, o afacere a firmei românești imobiliare *Regatta Management srl*, controlată de capitalul israelian. Evident, nu pentru români, aceeași firmă construiește în București un ansamblu rezidențial de 7,469 mp, *Amfiteatru*, cu apartamente de lux și cele mai moderne facilități, de la sală de fitness și solar până la locuri de distracție.

Fiind una dintre cele mai mari firme imobiliare din București și din România, *Regatta*, condusă de Eduard Uzunov, este o activă promotoare a construcțiilor israeliene. La câțiva pași de Piața Unirii (între Parcul Carol și Palatul Parlamentului) ridică un complex rezidențial din șase blocuri *City Center Residence* cu apartamente de până la 220 de m², complex păzit permanent și înconjurat de un gard de cărămidă cu acces prin patru porți metalice și o barieră electrică la intrarea în parcare. Investiția de 20 de milioane de euro aparține companiei *Europa Group Hanner*. Printre alte afaceri ale *Regata* sunt și imobilul de lux (opt etaje cu apartamente, plus garaje la subsol) în zona străzii Eminescu din apropierea Pieței Romane, și *City Mall București* (zona Pieptănari) „cel mai elegant și mai spectaculos mall din București”. Și *City Mall*, deși antreprenoriată de *Regata*, este tot o construcție israeliană, a companiei *Sirius Investiții*, controlată de oameni de afaceri israelieni și preluată de *Jaguar Development*, firmă deținută majoritar tot de israelieni, prin *off-shore*-urile

cipriote *AP Investments* și *Kalidom Holdings Ltd*, plus doi britanici, S. J. Kaye și W. Roiter.

Acest mall a fost începutul parteneriatului dintre *Regata* și israelienii de la *Jaguar Development*, care mai dețineau și alte clădiri de birouri în București, și au prins gust pentru proprietățile românești, vrând și alte „investiții imobiliare”. *Jaguar Development* și-a schimbat azi numele în *Victoria Holding* și a făcut o nouă afacere de 24 milioane euro prin predarea clădirii de birouri *PGV Tower* din București fondului britanic de investiții imobiliare *European Convergence Property Company PLL* (*PGV Tower* găzduiește sediul central al *Bancpost*, precum și al altor companii internaționale), demarând totodată construirea în zona de sud a Capitalei, a unei parcări auto supraterane cu 12 etaje (cu 1.000 de locuri de parcare, pe o suprafață de 31.000 de m²), cu spații comerciale la subsolul, parterul și mezaninul clădirii.

Moldova Mall din zona zero a Iașiului este, din 2006, tot proprietate „britanică”, adică a *Equest Balkan Properties*, firmă axată pe dețineri imobiliare în Europa de Sud-Est (cu birouri în România și Bulgaria), dar asupra căreia planează umbra „mafiei ruse” și a evreilor din anturajul lui Frank Timiș, căci în staff-ul firmei îl aflăm pe George Telesman, care a lucrat și pentru *Regal Petroleum*, dar... în consiliul de administrație al *Equest Balkan Properties*, alături de evreul „bulgar” Solomon Passy se află și „bancherul” Ionuț Costea.

Când spui însă Ionuț Costea (cumnatul liderului politic Mircea Geoană), spui afaceri cu evreii americani și cu israelianul Gyora Iahr, reprezentantul în România al *Asociației Antreprenorilor și Constructorilor din Israel*. Mulți se întrebă din ce trăiește azi (pe picior mare, dar fără venituri) Mircea Geoană¹, uitând dezvăluirile de acum câțiva ani privind un cont la *Merchant's Bank of New York* (bancă evreiască), în care ar fi fost strânse fonduri (peste 100 milioane de dolari) de către fostul director al falimentatei *Bănci Agricole Române*, Liviu Istrate, prin cumnatul acestuia (?), israelianul Gyora Iahr, pe care îl dirija din

¹ calculul revistei *Bilanț* (martie 2006) arată că în veniturile familiei Geoană nu se poate justifica suma de 300.000 de dolari.

umbră Ionuț Costea (fratele nevastei lui Mircea Geoană, Mihaela), secretar de stat la Ministerul de Finanțe până în 2000. Această bancă n-ar fi fost aleasă la întâmplare, ci pentru că se afla la cca. 500 de metri (la 4 blocuri vest) de *Misiunea Economică a României* din New York, în perioada în care ambasador al României în SUA era Mircea Geoană. Într-o lucrare anterioară relatam despre „afacerea Kaplan”¹, în care era băgat până peste cap cumnatul lui Mircea Geoană, Mircea Ionuț Costea, secretar de stat la ministerul Finanțelor la acea dată.

De fapt, favorizarea lui Gyora Iahr, în detrimentul altor antreprenori israelieni exportatori de forță de muncă românească, în toată perioada fostei guvernări PSD-iste, este pusă pe seama ministrului de Externe de atunci al României, Mircea Geoană, la care Iahr avea bune intrări prin cumnatul Ionuț Costea. Geoană însuși a frecventat în 2003 întrunirile *B'nai B'rith* de la București, precum cea din octombrie 2003, declarând că România trebuie, într-adevăr, să-și asume „responsabilitatea” participării la

¹ *Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii*, subcapitolul *Sionistul Alfred Moses și spolierea agriculturii românești*. Afacerea se derula printr-o bancă evreiască, *Citibank*, interesată de profitul asigurat de dobânzi și de garanțiile statului român pentru suma de 157,3 milioane de dolari, artizanul afacerii fiind reprezentantul SUA în România, ambasadorul evreu Alfred Moses, care a introdus la câștig și firma evreului Ian Kaplan, *Transchemical Corporation*. Omologul lui Moses în SUA la acea dată era chiar Mircea Geoană, ca ambasador al României. Concret, Ionuț Costea și Mircea Geoană, s-au deplasat împreună la sediul firmei evreiești din SUA, *Transchemical*, unde au avut parte de un banchet fastuos pe iahtul lui Moses. „Lobby”-ul a funcționat eficient, afacerea s-a încheiat, iar, până la nivelul anului 2001, România a pierdut 50 de milioane de dolari, „rambursați” băncii americane. „Pesemne că, pentru acest serviciu - scria presa română de investigații -, Geoană a fost remunerat corespunzător, cu cantitatea de sudoare pe care a pierdut-o pe iahtul lui Alfred Moses, în timp ce se făcea că face lobby României. Conform unor informații..., o dâră a acestui lobby s-ar găsi într-un cont de la *Merchant's Bank* din New York.” Lumină nu s-a făcut niciodată, din cauza băncilor americane, care nu au furnizat niciodată datele solicitate de Interpol, care cerceta (căuta) un cont de mai multe milioane de dolari „dintr-o bancă americană”, depuși pe numele Mircea Geoană.

Holocaust. La rândul ei, soția lui Geoană, prin asociația ei *Renașterea*, este asociată cu Sarah Lauder (soția magnatului evreu Ronald Lauder, ce deține televiziunea *ProTV*, al cărei președinte, Adrian Sârbu, i-a avut ca nași de cununie pe soții Geoană)¹.

Ionuț Costea ca administrator al „britanicei“ *Equest Balkan Properties*² ce deține *Moldova Mall* (președinte și al băncii *Raiffeisen Banca pentru Locuințe*), declara după achiziția de la Iași: „Suntem în discuții și pentru alte proiec-

¹ Între conturile bancare recunoscute de Geoană găsim și pe cele de 103.017 USD, de la *Citibank-SUA* (1998), și 73.520 dolari, de la *Morgan Stanley SUA* (1999), două bănci evreiești, prima dintre acestea, *Citibank*, fiind direct implicată în afacerea *Kaplan-Alfred Moses*, prin care România a pierdut 90 milioane USD, cu concursul tandemului Geoană-Costea. Mircea Geoana susține că a economisit din salariul de ambasador peste 160.000 de dolari, dar „nu se pot face economii de acest gen... e chiar imposibil să strângi mai mult de 11.000, maximum 15.000 de dolari în patru ani“, arăta revista *Bilanț*. Ciudata înclinație și prietenie cu evreii la familia Geoană a fost remarcată și de Make, directorul ziarului *Bursa*, care scria că legăturile tatălui lui Geoană cu emigrația evreiască din România „ar explica legăturile lui Mircea Geoană cu personalități politice și de afaceri care sunt evrei“ (Make, *O scrisoare de groază, Bursa* 14 sep 2004; patron și director al ziarului *Bursa*, Make, pe numele său real Florin Goldstein, este la rândul său evreu, dar unul onest în comentariile sale). „Legăturile“ sunt atât de apropiate, încât (soția) Mihaela Geoană este asociată în firma *La Maison Consulting*, (înregistrată în iunie 2004) cu un evreu francez, Dominique Eugenie Moscovici, dintr-o cunoscută familie ce a dat României atât aducători ai comunismului, cât și sioniști. La rândul lui, și cumnatul Costea este asociat în firma *SRI (Societatea Română pentru Investiții)* cu o evreică, Daniela Glasberg.

În trecutul său de secretar de stat la Finanțe, Costea a făcut și alte servicii evreilor, nu numai celor din afacerea *Kaplan* a ambasadorului *Alfred Moses*. Este vorba de favorizarea în cedarea către Dan Fischer (evreu din România, stabilit în Germania) a recuperării creanțelor României din state ale lumii a treia, în schimbul unor grase comisioane. Apoi, în 2000, același Dan Fischer se scuza că secretarul de stat Costea l-a solicitat să acorde consultanță Ministerului Finanțelor (prin firma sa *Danubius Securities*) în scandalul izbucnit cu ocazia controverselor legate de deturnarea unui credit de 300 milioane dolari, provenit de la consorțiul englez *TQ Intelligent Solutions*, credit destinat

te în București și în provincie”, referindu-se la domeniile de locuințe rezidențiale, ca și de retail, de birouri și industrial, hotelier și al parcarilor auto.

De fapt, *Equest* cumpărase deja cu 5 milioane de euro complexul imobiliar de birouri bucureștean *Domenii Office Building*, ca și ansamblul de birouri *Jules Michelet*, unde este sediul *Delegației Comisiei Europene*.

Listându-se pe piața alternativă (*AIM*) de la Londra, *Equest* n-ar trebui să ducă lipsă de bani, căci a obținut 200 milioane de euro promițând investitorilor un profit de 7,5% în urma investițiilor în mall-uri, terenuri, clădiri de birouri și hoteluri din marile orașe ale României și Bulgariei, a căror valoare va crește, chipurile, după integrarea acestora în UE, în 2007. „Am cumpărat și *Hilton Mall* din Sofia, Bulgaria”, se lauda public Telemann, referindu-se probabil la *City Center Sofia Mall*. Oricum, „*Equest* vrea să devină regele mall-urilor” scria revista *Capital* în aprilie 2006, dar până atunci, în mod curios, aflăm firma britanică într-o curioasă nouă foame de bani, căci în august 2006 garantează cu mall-urile din Iași și Sofia pentru un credit de peste 80 milioane euro de la banca *Creditanstalt*, din Austria.

Curioasă echipa managerială a *Equest Balkan Properties*, în capul căreia tronează, ca și la *Regal Petroleum*, același nume pompos al „lordului” Anthony St. John of Bletso, secondat îndeaproape de Solomon Passy și de Ionuț Costea. Evreul bulgar Solomon Passy este fostul ministru de Externe al Bulgariei, care a funcționat în aceeași perioadă cu Geoană ca ministru de Externe al României, pentru a se regăsi azi în aceeași firmă cu cumnatul acestuia. Aceasta n-ar fi singura dimensiune de regăsire a celor doi ex-și, căci și trecutul îi leagă de o puternică politică

învățământului românesc (afacere în care se vârase și Alex Bittner).

² Compania este, de fapt, o cutie poștală cu acționariat secret (un *off-shore*) înregistrată în paradisul financiar Isle of Man din Marea Irlandei în 4 noiembrie 2005 (House Hope Street Douglas Isle of Man), zonă prin care acționează mafia evreiască „rusă”. Despre afacerile din această zonă a *off-shore*-urilor britanice, detalii în cap *O nouă horă evreiască? Mona (Sotec) de Freitas, Mikhail Fridman, Bittner, „mafia rusă” & comp*, în *Politica filo-Sionistă a României*.

comună pro-americană și de prietenie pentru interesele evreiești.

Și alt membru al board-ului *Equest Balkan Properties*, George Teleman este, cum am văzut, de asemenea fost director la *Regal Petroleum*, firmă controlată la început de Frank Timiș, care a deținut și *Balkan Petroleum*, (care a și funcționat chiar în sediu firmei *Regal Petroleum*, la nr. 49 pe strada londoneză Albermarle).

Cum am mai arătat, după *The Independent*, firma-fantomă a lui Frank Timiș, *Balkan Petroleum*, a fost înființată în iulie 2003 de către contabilul David Grannell, ce a ajutat și la listarea principalei firme a lui Frank Timiș, *Regal Petroleum*, și are legături cu mai multe companii cu afaceri în România fiind înregistrat ca director al firmei „britanice” *Inktrend Ltd.*, firmă înființată de un anume Stephen Roman, evreu canadian. Este vorba de același Stephen Roman care a funcționat ca director la firma *Gabriel Resources*, „compania canadiană înființată de domnul Timiș pentru a exploata cel mai mare zăcămint de aur din Europa, *Roșia Montană* din România”, dar care este o afacere finanțată de Banca Rothschild și deținută de mai multe companii evreiești.

*

Că *Israelienii investesc în imobiliare* în România, aflăm și în octombrie 2005, tot din *Ha'aretz*, referitor la faptul că firma israeliană *Property & Building*, parte a grupului *IDB Group* (una dintre cele mai importante companii israeliene în domeniul asigurărilor, pieței de capital, comunicații, tehnologie, industrie, dezvoltare imobiliară, retail și turism) a achiziționat un teren de 2,7 hectare în București, pentru a construi 800-1.000 de locuințe de lux. Și presa română (*Averea*) anunța că divizia europeană a companiei israeliene *BSR Engineering & Development* și Benjamin (Beny) Steinmetz, afacerist cu diamante din Israel (implicat și la *Roșia Montana*), au cumpărat împreună un teren în România de peste 35 ha, pe care construiesc 1.500 de unități locative (vile), urmând ca, în centrul Bucureștiului să mai facă și un complex de 16 apartamente de lux, ca și alte „proiecte rezidențiale” estimate la 120 de milioane de euro.

Dinspre zona afaceriștilor cu diamante israelieni (cei mai mulți din lume), foarte prosperi în România, se îngheșuie și alții spre imobiliarele românești, cf. ziarului

israelian *Globes*. Astfel, firma israeliană *Euro Sat Investments Ltd.*, ce deține două mari parcele de teren la marginea capitalei, a fost preluată de un grup condus de Avraham Numdar și Roni Peled, afaceriști evrei pe piața diamantelor.

Înghesuiala e mare! Așa că imobiliara *Engel East Europe*, subsidiară a grupului israelian *Engel*¹, anunța în august 2006 un nou proiect imobiliar în România, după achiziționarea a trei terenuri în București de cca 30 ha, în zona Pipera, în scopul construirii a 550 de apartamente. Jacob Engel, patronul companiei *Engel East Europe* declara că achiziția „este al treilea proiect pe care Engel îl va realiza în România... România este o piață pe care am considerat-o întotdeauna una dintre cele mai promițătoare regiuni pentru proiecte imobiliare... acesta este unul din cele mai ample proiecte de acest gen din România și avem în vedere vânzări de câteva sute de milioane de euro pentru acest complex “. La rândul său, însă, Israel Lavie, directorul pentru România al *Engel*, recunoștea că locuințele nu sunt destinate cetățenilor de rând din România. *Engel Real Estate* are un „proiect“ și la Constanța, unde ridică 500 de spații comerciale și apartamente în blocuri tip vilă. Tot *Engel* mai dezvoltă și un proiect imobiliar de 500 de milioane de euro în zona centrală a României (se vehiculează însă chiar numele Bucureștiului), care va cuprinde un complex de apartamente cu o suprafață totală de peste 5 ha și un centru comercial de 10 mii de m², conform publicației israeliene *Globes*, dar caută și alte terenuri.

Dacă site-ul de știri economice *Wall-Street* constata că domeniul „investițiilor imobiliare“ din România a fost ocupat de la început de companii din Israel, Austria și SUA, nu este mai puțin adevărat că în cazul investițiilor americane avem de a face, de cele mai multe ori, tot cu un capital evreiesc. Așa este cazul companiei americane *Heitman LLC* cu afaceri imobiliare de 410 milioane de dolari în România, Ungaria și Bulgaria prin intermediul fondului de investiții *Heitman European Property Partners III Fund*. Chiar și camera bilaterală de comerț româno-americană, *Romanian-American Chamber*

¹ Grupul Engel este implicat în afaceri imobiliare de peste 2 miliarde de dolari în Israel, America de Nord și Europa (România, Bulgaria și Serbia).

of Commerce, este condusă de un evreu, bine-cunoscutul Mark Meyer¹.

Dar poate cea mai importantă firmă de construcții americane ce activează în prezent în România, este *TriGranit Holding Ltd*, cu sediul european în Ungaria, dar care aparține în parte clanului magnaților evrei Rothschild, în asociere cu maghiarii Sándor Demján și Sándor Csányi. Ea are în portofoliu mai multe construcții la Cluj, Constanța și București, unde, cu concursul fostei guvernări PSD-iste, dar și al ex-primarului PDL-ist Videanu, voia să ridice un oraș în oraș, *Esplanada Center*, în zona Unirea-Splaiul Independenței, descrisă ca „cea mai mare investiție de acest gen din această zonă a Europei”, „un mini-oraș al secolului XXI” etc². În ceea ce privește afacerile imobiliare ale Rothschildzilor la Cluj, un oraș plin de „investiții israeliene”, ei acționează prin *Polus Transilvania*, subsidiară a *TriGranit Development Corp.*, deschizând sub

¹ La o privire sumară, numai, găsim multe firme evreiești în componența Camerei de Comerț româno-americane, cum ar fi: *Trinity Industries (Astra Vagoane Arad SA)*; *Interactive Communications Technologies & Industries S.A* (condusă de Iulian Herșcovici); *Kraiten in Harghita SA* (în domeniul apelor minerale, condusă de Jacob Kräitenberger), *Loral Space Systems* (telecomunicații; reprezentată de *A&S Prodexim srl* și prezidată de Benhard Schwartz); *M.T.I.L Rom 2000* (firmă a israeliencei Tonia Halpern; reprezentanță și distribuitor *Kodak*); *MediaPro International* (Broadcasting din proprietatea magnatului evreu Ronald Lauder; trust ce deține și postul *PRO TV*), *MKS Elektronik* (publicitate, comunicații, *TV Channel II*; condusă de Gabriel Șalom); *Moody International Trading, Inc.* (import de medicamente și echipament medical); *Biofarm* (preluată prin privatizare de un grup evreiesc); *Merck Sharp & Dohme IDEA, Inc* (Pharmaceuticals); *Nova Turism SRL* (cu acționariat evreiesc, afiliată la *American Society of Travel Agents*); *Optinova SRL* (manageriată de Emanoel Marcus); *Pfizer Products Co.* (medicament); *Pioneer Hi-Bred Seeds Agro SRL* (director David Weidnger); *Quadrant-Amroq Bottling/Sitaco S.A.* (Pepsi-Cola, prezidată de israelianul Eli Davidai); *R.J. Reynolds Tobacco International Inc.* (țigările *Camel*, director Michel Heitzmann), *Sitraco Conimpex SRL* (proprietăți imobiliare, condusă de infractorul israelian Eliahu Rasin); *TransAg Production Company SRL* (reprezentanța *Transchem*, administrată de Moshe Blau); *Young & Rubicam* (director Tereza Surman); *Zero Aluminium* (director Elias Wexler).

² a se vedea *Gheșefurile evreiești ale lui Videanu*, în Cornel-Dan Niculae, *Politica filo-Sionistă a României*.

conducerea lui Arpad Paszkany, proprietar al echipei de fotbal CFR Cluj, în 2007, *Polus City Center* (pe 34 ha) unde funcționează *Polus Mall* (o prelungire a scandalului *Afacerii Polus*).

TriGranit a cumpărat terenuri românești de interes imobiliar în suprafață totală de 381,5 hectare (situându-se pe locul 2 în topul celor mai mari proprietari de teren din România, după Gigi Becali, cu 484 de hectare). Evreo-maghiarii de la *TriGranit* voiau să mai deschide un mall în Brașov (proiect suspendat de criza imobiliară), iar în Constanța au demarat construcția mall-ului Maritimo.

În acționariatul și în parteneriat cu *TriGranit* a venit în România și colosul austriac *Immoeast*. Activele *Immoeast* au fost chiar încredințate spre administrarea *TriGranit*. „România este cea mai mare piață pentru *Immoeast*“, aceasta deținând 72 de mega-proprietăți imobiliare românești, printre care și *Polus Mall* din Cluj, preluat de la *TriGranit*.

În 2015, compania americană Texas Pacific Group (TPG), a miliardarului evreu David Bonderman a achiziționat *TriGranit*. Aceasta după ce în 2013, Sandor Demjan, fondatorul *TriGranit* preluase integral mallul Atrium Center din Arad, dezvoltat de compania Atrium Centers, condusă de Michael Israeli.

Dacă ziarul israelian *Ha'aretz* îi dădea acum peste 10 ani pe *Ofer Brothers* sau pe Motti Zisser ca pe regii imobiliarelor din România, putem adăuga că ei acționează numai prin firme paravaș *off-shore* (cipriote sau olandeze) cu acționariat secret. În ce privește clanul Ofer (ex-Herșcovici, originari din Galați), cercetările noastre îl indică ca deținând în România mai multe imobile din București, inclusiv controversatul mega-imobil *Catedrala Plaza* de lângă catedrala catolică Sfântul Iosif, cartierele de lux din Pipera, în timp ce la Constanța deține un lanț de clădiri de magazine, în frunte cu *Magazinul Tomis* (luat de la statul român în 1998 prin *off-shore*-ul cipriot *Ptelia Comp. Ltd.*), urmat de o rețea de marketing (cea mai mare din orașul port), precum magazinul 52 sau *Conex Plus*.

În ceea ce îl privește pe Mordechai (Motti) Zisser, pe acesta îl vom regăsi implicat în ridicare mai multor mall-uri, după ce în 2001 a preluat printr-o privatizare frauduloasă

Hotelul București (SC București-Turism SA) din capitală, care funcționează azi sub brandul *Radisson Blu*.

Un personaj israelian mărunț dar pitoresc din afacerile construcțiilor din România, fost „ofițer Mossad” (după cum pretinde), dar infractor în România, este Chaim Heny Steinberg (Stainberg), cel condamnat ca agent organizator al tentativei de mituire a oficialilor români, din partea infractorului Sorin Beraru (a se vedea capitolul *Supunerea Industriei Ușoare*). Foarte avizat, el știe exact cum să manipuleze deciziile funcționarilor statului, scoțând din pălărie secretele acestora pentru a-i intra banii în conturi. Este celebru cazul prin care firma sa, *SC Target Trading SRL*, a încheiat un contract cu ANL-ul pentru a construi blocul din Calea Apeductului nr.6 (în București). În fapt el a preluat un schelet de bloc de la stat, pe care l-ar fi finalizat. „Dotările” aduse însă de Steinberg blocului au fost jalnice, dar a încasat de la viitorii beneficiari (proprietarii apartamentelor) bani negrii pe „chestiuni suplimentare”. Când un nou director al ANL, Corneliu Popescu, a refuzat să îi plătească suma pentru lucrările neefectuate, Steinberg i-a aruncat acestuia pe masă „taina” că știe că Popescu a fost numit pe post fără concurs deoarece fiica sa era secretara ministrului Miron Mitrea¹.

Benjamin (Beny) Steinmetz, magnat israelian bine ancorat financiar în România ca și în SUA deține 3,6 miliarde de dolari SUA, conform topului *Forbes*. Fiind al treilea jucător în piața mondială a diamantelor, el a cauzat „războiul diamantelor” din Sierra Leone (patria diamantelor). Prin firma *Seven Hills*, Steinmetz controla, cu începere din 2007, mai multe șantiere în București (în Cotroceni, Militari), în Grozăvești, 1000 de apartamente în Pantelimon pe 4 ha de teren, 1000 de vile la Săftica pe 50 de hectare și 2500 de vile la Corbeanca pe 100 de hectare. La Ploiești și la Brașov a mai demarat alte proiecte imobiliare.

Totodată, el s-a asociat cu statul român pentru producerea de energie electrică iar în 2010 a devenit

¹ Leșit din pușcărie după episodul mitei, Stainberg s-a autode-nunțat în 2006 că i-ar fi dat șefului *Loteriei Române*, N. Cristea, o mită de 250 de mii de dolari, pe vremea când, după 1990, făcea afaceri cu lozuri instant, aduse de el din SUA.

partenerul altor evrei în afacerea auriferă de la Roșia Montană.

Dușman internațional cu alt evreu, George Soros, Steinmetz a susținut financiar, în SUA, campaniile electorale adverse celor pe care le susținea Soros. Dacă Soros a susținut pentru președinția SUA familia Clinton și l-a combătut pe Donald Trump, Steinmetz l-a sprijinit pe Trump.

„Societatea civilă” din România, creată în mare măsură cu sprijinul lui Soros și finanțată de el, s-a dovedit extrem de activă în susținerea Departamentului Național Anticorupție (DNA) sub conducerea și acțiunile procuroarei Kovesi, care, ca un făcut, a și purces la inculparea lui Steinmetz și a asociaților lui israelieni pentru obținerea frauduloasă a mai multor terenuri în România. Acest fapt îi convenea lui Soros, care pe plan global a mai făcut demersuri, prin fundația sa, Open Society, ca Steinmetz să fie inculpat pentru diverse afaceri, precum cea minieră din Guinea.

Nu înseamnă că Steinmetz și echipa lui de asociați nu sunt vinovați, dar nu pare ca „lupta anti-corupție” să fie total străină de pozițiile sugerate de Soros prin rețeaua sa de ong-uri internaționale. Acestea, pe mână cu DNA-ul au meritul de a fi descoperit următoarele: Începând cu luna noiembrie 2006, inculpații Remus Truică (cu importante intrări politice la factorii de decizie români), Tal Silberstein, Shimon Shevez, Benjamin „Benny” Steinmetz, Moshe Agavi ș.a., au constituit un grup infracțional pentru dobândirea întregii averi revendicate nelegal de așa zisul „prinț Paul Philippe Al României”, iar între aceste proprietăți se afla și impresionanta „Fermă Regală Băneasa”. În acest scop Steinmetz organiza petreceri la Monaco pentru miniștri și parlamentari români. Chiar în anul preluării proprietăților „prințului”, grupul israelian al israelianului, BSGR (Beny Steinmetz Group Resources) anunța, investiții de jumătate de miliard de euro în mai multe proiecte rezidențiale din România.

Pe lângă Ferma Regală de la Băneasa, un adevărat monunemt arhitectonic istoric, cu clădiri de epocă¹,

¹ a se vedea articolul *Ferma Casei Regale de la Băneasa* în *Jurnalul Național* din 13 Sep 2007; Steinmetz: „...Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la [retrocedarea] Băneasa?” Remus

grupul israelian al lui Steinmetz voia să mai acaparezi, concomitent, și pădurea Snagov.

Trucă: „Deci, după cum deja știi, prietenul lui Tal [Sibelstein] nu a făcut mai nimic și am găsit cine este șeful tipului care ar fi trebuit să facă asta și am descoperit că este de la alt [partid] ...este un bun prieten cu mine și am găsit acum instrumentele și mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut și voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații și, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă.” (Interpectare)

Mall-urile cui? (de la turci la evrei!)

Marile magazine *METRO (Cash & Carry)*, răspândite în prezent și în România (o afacere dezvoltată de compania *Stein & Partner*¹), ca și supermarket-urile de tip „mall” (majoritatea celor din România fiind ridicate de turci sau de evrei), reprezintă, în perspectiva dezvoltării economiei globale, viitorul economic și falimentul oricărui alt fel de comerț.

Primul mall din București, *București Mall* (deschis în cartierul Vitan, în 1999, cu 100 de magazine pe o suprafață de 5,3 ha, cinema *Multiplex*, supermarket și variate posibilități de recreere a vizitatorilor săi), ca și un al doilea mega-magazin de același gen, *Plaza Romania* („unul dintre cele mai mari centre comerciale din Balcani”, deschis în 2004), aparțin companiei *Anchor Grup*, înregistrată în Tur-

¹ Afacerea a fost inițiată de „neamțul” Werner Stein care avea în spate o carieră în domeniul bancar, organizând în Germania filiala băncii evreiești americane *Citibank*. Stein este membru al *Camerei de Comerț și Industrie Româno-Germane*, al cărei președinte, Karl-Josef Baum, reprezintă *Metro AG Düsseldorf*. În noiembrie 2015, cu puțin timp înainte de una din vânzătorile lui de mistreți de la Balc, magnatul Ion Țiriac și-a vândut participația la *Metro Cash & Carry Romania*, o afacerea pritică din 2010, când *Metro Germania* a constituit un provizion de 27 de milioane de euro pentru a dodândi poziția de acționar unic al filalei sale din România, piață pe care a intrat în 1996 printr-o asocierie cu Țiriac, care avea relațiile locale necesare. Chiar dacă Ion Țiriac a primit numai 14 milioane de euro (sumă ce s-a vehiculat public), el a primit acești bani pentru o afacere (*Metro*) ce începuse să meargă pe pierdere în România, fiind evident ajutat de prietenul său Klaus Mangold (omniprezent la vânzătorile de la Balc), un evreu german care, dincolo de funcția de președinte la evreiasca *Rothschild Gmbh*, e și membru în board-ul de „supraveghere” *Metro*, unde este bun prieten cu vicepreședintele Michael Wiedmann. (După ce a devenit posesorul a miliarde de euro lichidându-și majoritatea afacerilor, magnatul Ion Țiriac și-a pus toată averea într-o „fundație privată” din Panama, *Puma Foundation*, în care decident este și Klaus Mangold sau avocatul Nicolai Mîndrilă, aceasta fiind, astfel, „testamentul financiar al omului de afaceri”, căci *Puma* este „o fundație pentru clauză de moarte”, adică în care decidenții vor hotărî ce fac cu averea după moartea lui Țiriac; pe larg în capitolul *Grupul german de la Balc, prietenii evrei și originea lui Țiriac*, din lucrarea noastră *Imperium Anglo Saxono Judeo Masonicum*.)

cia, cu capital multinațional. „Compania *Anchor Grup* a fost înființată în 1997 și aparține de *Fiba Group*, companie ale cărei baze au fost puse în Turcia”, scriau publicațiile de specialitate, subliniind astfel faptul că nu avem de a face cu un capital real integral turcesc, deși *Fiba* a fost fondată de Hüsni Özyeğin, un turc școlit în SUA, la *School of Business* de la *Harvard University*.

Fiba Group deține trei mari companii în România și anume: *Gimrom Holding*, *Finansbank* (România) și, bineînțeles, *Anchor Grup*, grup care în 2005 a început o construcție de același gen, *Anchor Plaza*, apoi o nouă clădire de birouri cu o suprafață de 3 ha lângă *Plaza Romania*, iar din 2006, a început construcția a două proiecte rezidențiale în centrul Bucureștiului pentru 800 de apartamente „la cele mai înalte standarde”. *Anchor Grup* a mai demarat pe piața românească, împreună cu *Summa*, „companie internațională de construcții”, construirea a încă două „complexuri rezidențiale”, *InCity Residences* și *Emerald Residences*.

Summa a mai construit în București clădirile de birouri *Millennium Business Center*, *Bucharest Corporate Center*, *North Gate Business Center* și centrul comercial *Plaza Romania*.

?

Ceea ce este bizar este faptul că în timp ce „turceasca” *Anchor Grup*, respectiv *Fiba Group*, ridică mall-ul din Vitan, în mediile financiare românești se vorbea din 1997 de „construirea primului mall din București” de către israelianul *Eli Papouchado*.

În cursul anilor 1997-1998, tot anturajul de afaceri al israelianul *Eli Papouchado*, client al *Băncii Internaționale a Religiiilor* - București, știa că acesta întreprindea ridicarea unui mall în București, „unde va în Vitan”. Îl cunoscusem personal în acea perioadă pe *mister Papouchado*, pe care îl adusese la *Hotelul București* *Ionel Ruse*, care la rândul său îl cunoscuse prin *staff-ul Băncii Internaționale a Religiiilor*, ai cărei clienți erau amândoi.

Eli Papouchado deține cetățeniile israeliană și SUA, firma sa *Rea Sea Hotels* fiind foarte activă în domeniul real estate în întreaga Europă, în Israel și în Egipt, proprietățile sale hoteliere fiind operate de regulă de lanțul hotelier *Park Plaza*, ce îi aparține tot lui. În 1998,

când l-am cunoscut, Eli Papouchado derula în București construcția a „două mari centre comerciale”. Un tip mărunț și modest îmbrăcat atunci, Papouchado este totodată și foarte secretos¹. Tot ceea ce întreprinde, întreprinde cu mare discreție, și aproape niciodată nu acționează la vedere, preferând să construiască scheme sofisticate, în spatele cărora să își ascundă capitalul și interesele. Construiește la Snagov ansamble rezidențiale pe zeci de hectare, dar aproape nimeni nu știe.

Provenind din Egipt („tată egiptean și mamă evreică”, zicea chiar el) și având la Ierusalim o somptuoasă reședință în zona de confluență arabo-evreiască, el nu ezitată niciodată să facă afaceri în mijlocul lumii musulmane. Multe din excursiile în Egipt de azi ale agenților de turism românești oferă cazarea în cele cinci hoteluri egiptene ale sale.

Una din dovezile mascării capitalului său de către Papouchado, o regăsim și în modul de preluare a Hotelului București la finele anului 2000 (după ce în 1998 nu convinșese F.P.S.-ul lui Sorin Dimitriu). Deși oficial hotelul bucureștean fusese preluat (fraudulos) de către un srl românesc deținut de un *off-shore* cipriot, mai apoi de altul olandez, surpriza era relevantă de un oficial al *Park Plaza* în fața salariaților români ai hotelului abia preluat. El dezvăluia că *off-shore*-ul *Desca Investment Ltd* era deținut astfel: 40% *Europa-Israel Group* (Israel), 40% *Red Sea Ltd* (adică Eli Papouchado - Israel) și încă o firmă israeliană, cu 20%, *A.R.A. Ltd.*, cel mai probabil fiind vorba de Mizrachi & Sons (A.R.A) Building Construction & Investment Ltd, deținută de familia israeliană Mizrachi (Eli, Roni și Avi).

„*Red Sea Hotels* și-a vândut recent 50% din acțiuni într-o serie de centre comerciale ungurești către Motti Zisser - scria *Israel's Business Arena* în 31 iulie 2000 -... În același timp, *Red Sea Hotels* este parteneră cu Zisser în

¹ totuși, pe distanțe scurte, Papouchado preferă mersul pe jos, oricărei deplasări cu mașina. Așa a făcut și în 24 decembrie 1998, când s-a deplasat de la *Hotelul București* până pe strada Stavropoleos, unde funcționa *Fondul Proprietății de Stat*, pentru a-l întâlni pe directorul FPS Gheorghe (Bebe) Ionescu (viitorul cuscru al lui Băsescu), deși se cunoșteau bine și neoficial, de la Londra, unde Bebe Ionescu, fost ofițer DIE, lucrase după 1989 pentru firma Balli, împreună cu Drăgoi.

patru hoteluri aflate în construcție la Londra". Trebuie precizat că *Europa-Israel Group* este un grup controlat de Zisser, la care participă cu firma sa *Elbit Medical Imaging* (EMI), ce deține subsidiarele *Elscint* și *Plaza Centers*; iar *Red Sea Hotels* face parte din *Red Sea Group*, controlată de israelianul Papouchado, dar înregistrată în SUA, la Dalas, și care dezvoltă, deține și manageriază construcții în SUA, Israel, Europa și Africa de Sud, de regulă cu cele două mari companii: *Europa-Israel* (Motti Zisser) și *Africa-Israel* (Lev Levaev). Un drum lung de când, Papouchado, evreu emigrant din Egipt, fonda în 1974 grupul *Red Sea*, deținând un mic hotel în portul israelian Eilat de la Marea Roșie (Red Sea), pentru ca astăzi să aibă proprietăți în Anglia, Franța, Austria, Olanda, Ungaria, România ș.a., având însă și participații discrete în alte firme.

Baza colaborării dintre Papouchado și Zisser pe zona est-europeană apare a fi tot anul 1997, când, la începutul lunii octombrie, cei doi au zburat împreună cu avionul în Ungaria pentru a-și deschide centrul comercial și de distracții *Csepel Plaza* (shopping mall), conform *Jerusalem Post*, ce estima un profit de 6 milioane mărci germane (euro) pe an pentru israelieni, numai de pe urma acestui mall. Tot atunci, ei puneau bazele pentru încă un mall, *Gyor Plaza*, în orașul maghiar Gyor. Dar marele bos israelian în real estate-ul maghiar este „britanicul” Sir Bernard Schreier, ce-l ține de asociat și pe Eliahu Rasin (de dragul tatălui lui Rasin).

Mall-urile israeliene din Ungaria s-au dovedit un bun plasament pentru o altă afacere evreiască: *Israel Theaters Ltd.* („Teatrele Israel”), condusă de Moshe Greidinger. Conform *Jerusalem Post*, compania *Israel Theaters* și-a început activitatea în 1997, în Ungaria, în chiar mall-ul deschis de Eli Papouchado și de Motti Zisser la Budapesta. La începutul anului 2000, *Israel Theaters*, prin subsidiara sa *IT International Theaters*, își extindea agresiv prezența în Europa Centrală: după ce devenise cel mai mare operator de cinematografe multiplex din Ungaria, se extindea în Polonia cu cca 150 de „noi ecrane” în 10-15 noi multiplexuri, dar viza și Cehia.

vvv

Europa-Israel - Mordechai Zisser. Cum am văzut, în Israel, ca și în Europa, Papouchado este partenerul tra-

dițional de afaceri al lui Motti (Mordechai) Zisser, cel care, din anul 2001, a preluat *Hotelul București (București-Turism S.A.)*, prin firma sa *Elscint Ltd. Israel*, care printr-un off-shore olandez a preluat s.r.l.-ul românesc *Domino International Hotels*. Ei bine, printr-un comunicat dat de israelieni în numele *Domino* în 14 martie 2001, se arăta că o altă subsidiară a *EMI International (Elbit Medical Imaging)* decât *Elscint Ltd-Israel*, *EMI* fiind controlată de Motti Zisser, firma *Plaza Centers (Europe) BV*, care deține 11 mall-uri în Ungaria și alte 15 „proiecte” în Europa centrală și răsăriteană, desfășoară construirea unor mall-uri și în orașele București, Timișoara și Brașov.

La scurt timp, în mai 2001, presa anunța că *Plaza Centers (Europe) BV* a achiziționat *Duna Plaza Center* de la compania ungară *Duna Palza Kft*, urmând să mai cumpere și alte două mall-uri ungurești, *Sopron Plaza* și *Nyiregyhaza Plaza*, și că „*Plaza Centers* a anunțat recent că are în plan construirea unor mall-uri și în România...”. În ce privește Brașovul, israelienii de la *Plaza Center* depuseseră deja la Primărie un plan urbanistic până la finele lui 2001, privind construirea unui „complex de spații comerciale, agrement, și hotel”, pe un teren 21.260 m² pentru a cărui concesiune concureau cu „austriei de la *Billa*”, ce veniseră cu un proiect similar.

Cu toate acestea, primul mall din Brașov, *Eliana*, deschis în mai 2004, deși tot proprietate israeliană, nu aparține (direct?!) *Plaza Center*, ci firmei *Atlanta House* a israelianului Maor (Ori) Zinger, aclimatizat în România ca mare mahăr brașovean (listat totodată în „top 300”)¹. Tot în proprietatea *Atlanta-Zinger*, mai aflăm la Brașov *Eliana Home* (bricolaj) și alt mare centru comercial, *Brintex*. Cu ocazia deschiderii *Eliana Mall*, publicația *Estate Business*, reluând o știre mai veche, amintea însă și de proiectele *Plaza Center*, care: „intenționează să construiască șase

¹ Maor Zinger este supranumit și „regele imobiliarelor”. Cu o avere estimată la peste 200 de milioane de euro, este proprietarul a mai mult de jumătate din zona comercială a Brașovului. *Atlanta House* este, de fapt, cea mai mare firmă imobiliară din Brașov, deținând peste 70% dintre clădirile din cartierul Bartolomeu. El mai deține clădiri de birouri și magazine, și un complex turistic la Capra Neagră. Este suspectat de afaceri în stil mafiot, fiind chiar dovedite legăturile sale criminale cu Ricardo Orlandino.

mall-uri, două la București și câte unul în Brașov, Timișoara, Constanța și Cluj”.

Despre aceste proiecte, israelienii de la *Plaza Center* aveau să mai vorbească însă abia peste doi ani, în ianuarie 2006, după ce, prin cealaltă firmă a grupului, *Elscint*, contractaseră un credit de 40 milioane de euro de la *Piraeus Bank Romania*, girând cu activele *Hotelului București*. „Compania *Elbit Medical Imaging* din Israel - vuia știrea pe 20 ianuarie - va dezvolta în următorii ani în România o rețea de centre comerciale marca *Plaza Center*, planurile grupului vizând amenajarea a două complexuri de acest gen în București, dar și extinderea în alte orașe, cu minim 100.000 de locuitori”. Știrea era întărită de mai vechea noastră cunoștință, israelianca Rașela (Rachel) Lavine, președinte la *Plaza Centers*: „Compania este de cinci ani în România, prin altă firmă a grupului, *Elscint*, acționar majoritar la Hotelul București. Acum credem că este momentul să aducem aici rețeaua *Plaza Centers*. Construcția la primul complex comercial va începe probabil în circa șase luni, în București...”¹.

Singura acțiune vizibilă a grupului israelian a constat însă în înscrierea pentru realizarea parteneriatului public-privat cu Primăria Sectorului 2 București pentru „Dezvoltarea infrastructurii de afaceri - Piața Obor”, adică un complex comercial „multifuncțional” desfășurat pe două subsoluri, parter și 3 nivele, în locul Halelor Obor și a străzilor Ziduri Moși și Câmpul Moși. Dacă în 14 februarie 2006, alături de *Plaza Centers* se înscrieseră alte opt firme, printre care și „turcii” de la *Anchor Group* sau consorțiul israelian *Ashtrom International Ltd* - Tel Aviv, în faza finală, de negociere, ajung doar patru concurenți, în frunte cu *Plaza Centers* (*Ashtrom* retrăgându-se).

+

¹ Om de încredere al patronului Motti (Mordechai) Zisser, Rașela (Rachel Lavine) a funcționat din 2001 în Consiliul de Administrație al *Hotelului București* (*SC București-Turism SA*), fiind și vicepreședinte al *Elscint-Israel*, subsidiară a *Elbit Medical Imaging*, ca și *Plaza Centers*, unde a fost numită președinte din 2005. Soțul ei, Mark Lavine, lucrează tot pentru Zisser. Prezență agresivă, Rașela umbla neîngrijită, îmbrăcată aproape numai în pantaloni, în timp ce tot bagajul ei pe cursele Tel Aviv-București consta într-un mic rucsac în care își ține biscuiții, lenjeria intimă și tampoanele.

În același timp, grupul israelian al lui Zisser continua să se dezvolte în Ungaria, cf. ziarului *Globes*, ce anunța în iunie 2006 un „Las Vegas pe Dunăre”, referitor la faptul că în inima Budapestei, pe insula Obuda de pe Dunăre se construia „unul din cele mai mari centre turistice și de distracție din Europa”. „Am văzut marele succes al Las Vegasului în Statele Unite. Niciodată nu am înțeles de ce oamenii trebuie să zboare 12 ore când pot avea ceva similar la doar două ore de zbor. Să aducem Las Vegasul aici”, spunea presei Mordechai Zisser, președintele executiv al *Elbit Medical Imaging Ltd. (EMI)*, companie care deține 30% din proiect. „Celelalte aproape două treimi sunt împărțite aproximativ egal între Sir Bernard Shreier¹ (proprietarul mai multor lanțuri hoteliere și acționar majoritar la *Zoko Enterprises Ltd*) și *MKB*, a doua bancă din Ungaria”, adăuga *Globes*.

Afaceriștii mizează pe circa 400 de milioane de vizitatori europeni, bazându-se pe faptul că „în Europa nu mai există nimic asemănător”. Ansamblu se întinde pe cca 35 de hectare, având 8-10 hoteluri cu un total de 6.000 de camere, patru hoteluri cu apartamente, un port pentru iahturi, 150 mese de cazinou, o sala de spectacole cu 5.000 de locuri, o operă cu 3.000 de locuri și un spațiu comercial de 40.000 m². Interesant este că deși dețin două treimi din această afacere, „*Dream Island*”, israelienii nu aduc nici un ban, căci, în timp EMI-ul lui Zisser (prin intermediul *Plaza Centers BV*) era responsabilă de „implementarea proiectului”, partea de finanțare, 1,5 miliarde euro, cade în sarcina băncii maghiare, ce deține numai o treime din proiect. Zisser se și împăunează: „Pentru mine este un vis devenit realitate”. Și de ce nu? Căci, de 12 ani de când venise în Ungaria, s-a orientat spre centre comerciale, nici unul însă de această amploare, și fără să-l coste nimic.

Motti Zisser, preocupat deopotrivă de afaceri și de politică (un înfocat sionist care, totuși, finanța Partidul Muncii din Israel), este un fervent vizitator al României ca membru al delegațiilor oficiale. Așa că el a fost prezent și la vizita la București din mai 2005 a lui Ehud Olmert, vice-

¹ Magnatul israelian al cărui nume se ortografiază mai des Schreier, un fel de feud al Ungariei (asociat și cu Ronald Lauder). Amănunte în lucrarea *Politica filo-Sionistă a României*.

premier israelian la acea dată, alături de alții ca el, interesați de mari gheșefturi în România (precum Benny Steimetz, președinte al *Bateman*, Michael Strauss, președinte *Strauss-Elite Group* sau Avi Farcas, director la *Israel Air Industry*). Cu această ocazie, Zisser s-a reîntâlnit cu Adrian Năstase (pentru a câta oară?!) la Camera Deputaților, în timp ce Ehud Olmert lăuda „cooperarea excelentă dintre România și Israel în perioada guvernului Năstase”. În aceeași vizită, alături de Olmert, Zisser s-a mai întâlnit cu premierul Tăriceanu și cu primarul Videanu. Cu Năstase, Zisser se cunoștea din 2001, după ce luase *Hotelul București* și avea nevoie să-i fie menținută privatizarea frauduloasă, așa că noul președinte al privatizării, Ovidiu Mușetescu (șef la *A.P.A.P.S.*, ex-*F.P.S.*) s-a opus anchetării penale a privatizării făcute de Radu Sârbu și Eliahu Rasin. Tot în același an, 2001, numele lui Zisser apăruse în „Propunerea” înaintată guvernului Năstase pentru a se bloca procedura falimentului băncii *Dacia Felix*, depusă de „reprezentanții grupurilor israeliene” Fredy Robinson și *El Bit Ultra Sound*, Motti Zisser (a se vedea și *Adevărul* din 2 mai 2001, oferta făcută guvernului pentru *Dacia Felix* „făcută de grupul *Kolal BV*, care este deținut de grupurile Robinson și Motti Zisser”). Evident că guvernul Năstase a făcut jocul evreilor printr-o Ordonanță de Urgență, așa că banca a devenit israeliană sub numele de *Eurombank*, prin renunțarea la datoriile către stat, devenind azi, prin preluare, a doua reprezentanță europeană a băncii israeliene *Leumi Le-Tel Aviv*, după Londra.

☆

Ilan Rogenstein este ciudata legătură dintre proprietatea lui Zisser din București, *Hotelul București*, și mall-ul ridicat de *Lulius Group* la Timișoara. Și iată de ce! După preluarea *Hotelului București* de către firmele lui Motti Zisser, la conducerea acestuia au fost aduși mai mulți israelieni, în frunte cu Ilan Rogenstein, considerat creierul echipei, ocupându-se de contabilitatea societății (chiar dacă tot românii erau puși să semneze actele). La 30 și de ani și foarte brunet, Ilan mai avea un frate în România, la... Timișoara. Prin 2002, Ilan Rogenstein ținea legătura cu fratele, care „lucrează la mall-ul nostru din Timișoara”, se confesa el unora. Chiar dacă, nu o dată, și Papouchado, și după aceea firmele lui Motti Zisser (îndeosebi *Plaza Cen-*

ters), au făcut declarații privind construirea mall-ului din Timișoara, singurul mall aflat în toată această perioadă în construcție în Timișoara (azi funcțional) este cel al firmei *lulius Group*, care, cel puțin declarativ, aparține ieșeanului Iulius Dascălu, deși numele firmei vorbește de un „grup”.

O cercetare mai adâncă ne arată că și familia lui Rogenstein are legături cu zona Moldovei, prin înrudirea cu celebra familie Blank, care l-a dat pe celebrul bancher Aristide Blank (a se vedea falimentul băncii *Marmorosch-Blank*, condusă de evreul Aristide, în *Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii*), care plătea favorurile regești prin evreica Elena Lupescu, amanta regelui Carol al II-lea¹.

Să fie Dascălu, care are importante afaceri imobiliare și la Iași și la Cluj, un om de paie (paravan) al „grupului” cu acționariat secret evreiesc? S-ar putea spune că da.

Pentru început, *lulius Group* cumpărase de la *Societatea Națională de Radiocomunicații* (S.N.R.) peste 12 hectare de teren pe care aceasta le deținea în zona centrală a Timișoarei. În mod suspect, deși prețul zonei urca la 120 dolari/m², firma a cumpărat terenul fără licitație, de la compania de stat românească, cu numai 25 dolari/m², pe deasupra prețul urmând a fi achitat „în 48 de rate lunare egale cu plata primei rate, într-un termen de 12 luni

¹ Ilan Rogenstein s-a trădat în fața salariaților români că a doua sa limbă maternă este spaniola, enigma dezlegându-se când s-a aflat că părinții săi sunt evrei originari din Argentina, chiar dacă azi sunt israelieni. Astfel s-a ajuns la arborele său genealogic. Tatăl său, Benjamin Rogenstein, născut la Buenos Aires în 1934, s-a căsătorit cu Sara Berenholc (fiica Rebecăi și a lui Marcus) având trei fii: Tzvi Rogenstein, Ilan Rogenstein și Eitan Rogenstein, toți ajungând azi în România, via Israel, inclusiv la *lulius Group*. Familia Rogenstein se înrudește însă cu familia Blank (familie de evrei veniți în țările românești în secolul al XVIII-lea, sub numele de Derrera el Blanco, care l-a dat pe Mauriciu Blank), prin Iona (Juan) Blank (Goldenblank) născut la Telenești-Moldova și a soției acestuia, Berta Bracha Gorodetzki, care au emigrat în Argentina, la Cordoba, cu tot familionul (arborele familiei în www.geocities.com/koren2). Chiar dacă numele lui Ilan Rogenstein nu apărea, oficial, nicăieri în România (ca nici al fraților săi), suntem în posesia unor organigrame interne (obținute prin proces) ale SC București-Turism SA, în care Ilan apărea în funtea oculteii echipe manageriale, sub titulatura de „reprezentant al acționarului majoritar” (israelian).

de la eliberarea terenului“ (pe teren erau amplasate antenele direcției județene a companiei naționale).

Evidența fraudării intereselor statului român apare și din dreptul de preemțiune acordat prin contract către firma *Lulius Group* asupra oricărei alte proprietăți a S.N.R. aflată pe o rază de 1 km.

După ce a devenit proprietara terenului, *Lulius Group* a mai făcut și „o afacere extrem de profitabilă cu Primăria Timișoara“, respectiv a vândut o fărâcă din terenul cel cumpărase, adică numai 12 mii m² din cei peste 121 mii m², dar a încasat pe loc un milion de dolari, față de cele 3 milioane plățibili în 2 ani, cu cât cumpărase de la statul român. Se întâmplase că peste noapte, municipalitatea timișoreană și-ar fi dat seama brusc că are nevoie de o suprafață, culmea, tocmai din noua proprietate a grupului (teren aflat până recent în posesia statului), pentru linia 2 de centură a orașului. Așa că același „grup“ ce a cumpărat cu 25 dolari/m², de data aceasta a vândut cu 70 de dolari+TVA pentru un metru de teren, încasând efectiv 1 milion de dolari, plătiți de către primărie.

Ciudat este că, construirea acestei șosele, „al doilea inel de centură al Timișoarei“, în imediata apropiere a viitorului *Mall*, îi favorizează cu precădere pe cei de la grupul *Lulius*. Complicitatea municipalității cu interesele grupului, iese iarăși la iveală din «Protocolul» angajat de primărie, prin care s-a impus monopolul acestei firme, care mai deținea deja la Timișoara un centru comercial, *Terra*: De jur împrejurul noului *Mall*, pe o rază de 1,5 km, concurența trebuie „rasă“ pe o rază de un kilometru și jumătate, prin neacordarea de către municipalitate de autorizații de construire decât pentru spații cu o suprafață mai mică de 2.000 m². De asemenea, municipalitatea se obliga să interzică amplasarea de panouri publicitare, altele decât cele ale firmei *Lulius Group*.

Principala firmă israeliană a lui Zisser, *Elbit Medical Imaging* (numită și *EMI International*) construia după 2005 opt noi mall-uri (patru în Polonia, două în Cehia, unul în Letonia și unul în Grecia) scria cotidianul *Ha'aretz*, reluând declarația lui Schimon Yazhaki, director al firmei, care adăuga că firma profită astfel de „apetiturii instituțiilor financiare de a investi în sectorul imobiliar“. Regăsim, astfel, și aici, specialitatea lui Zisser: proprietar cu banii altora. Yazhaki adăuga că: „...în plus avem terenuri în România și în alte țări pe care dorim să le dezvoltăm“, amintind încă o dată amploarea dezvoltării

firmei israeliene în Ungaria, în special în Budapesta. Tocmai proprietățile din Budapesta vor aduce israelienilor, în timp, câteva sute de milioane de euro din partea României. Cum? Printr-un stupid acord al guvernelor român și maghiar, prin care România se angajează să răscumpere Curțile Gojdu „de la o firmă israeliană” pe câteva sute de milioane de euro¹.

Dar cât sunt de cinstite, în general, în România, afacerile lui Zisser și ale partenerilor săi? Este suficient poate să vedem cât de cușer sunt privatizările făcute de deschizătorul drumurilor afacerilor sale, Eliahu Rasin. Tot în vremea când israelienii puneau la cale preluarea Hotelului București, Rasin prelua, tot infracțional, o perlă a stațiunii Sinaia, Hotelul Sinaia. Pe scurt, în 1997, directorul șmenar al hotelului (ce deținea clădiri și terenuri intravilane precum Complexul Hotelier Sinaia, 12 vile, un restaurant și 4p de mii de m² de teren intravilan, vilele Rodica, Luminița, Camelia, Silva sau Brândușa etc.), Gh. Tudorie, promovează „un plan de modernizare a capacității de cazare și a altor servicii de specialitate”, printr-o „infuzie de capital social” în favoarea firmei Bellway LLC, din Marea Britanie, al cărei patron era chiar israelianul Eli Rasin. Documentul semnat de cei doi prevedea majorarea capitalului social cu 1,5 milioane de dolari SUA. Pentru ca, în schimbul acestei sume, lui Rasin să-i revină 51% din noul întreg (noul capital social al Sinaia SA), cei doi au folosit metoda subevaluării patrimoniu- niul efectiv al societății, încălcând astfel prevederile legale.

¹ *Fundația Gojdu s-a înființat în 1870 în baza testamentului românului Emanuil Gojdu (avocat celebru în imperiul austro-ungar) prin care se lăsau în posesia fundației bunuri mobile și imobile estimate azi la miliarde de dolari, spre a fi de folosul tinerilor români studioși. În 1953, însă, autoritățile comuniste maghiare au naționalizat imobilele, iar după 1989 statul român nu a făcut nimic pentru a revendica proprietățile confiscate. Între timp, statul maghiar a cedat celebrele clădiri de patrimoniu (precum Curțile Gojdu) unei firme israeliene, și, pentru a parafa paguba românilor, la 20.10.2005, ministrul de Externe român, Mihai-Răzvan Ungureanu, și omologul său ungar au semnat „Acordul între Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind înființarea Fundației Publice Româno-Ungare Gojdu”, prin care se obligă să răscumpere imobilele Gojdu „de la o firmă israeliană”.*

După ce este înregistrat acționar, Rasin încalcă însă rând pe rând prevederile contractuale privind vărsarea banilor către societate. El era obligat ca, în termen de trei zile de la data parafării actului, să depună avansul în valoare de 150.000 USD, reprezentând 10% din prețului total al tranzacției. Acest avans a fost virat în conturile SC *Sinaia SA*, dar banii proveneau de la un credit obținut de la BCR Sinaia prin gajarea unor vile și terenuri care nu-i aparțineau lui Eli Rasin, ci chiar societății. Suma rămasă restantă (și pe care trebuia să o plătească Eli Rasin societății Sinaia SA) nu a mai fost niciodată virată în conturile societății. Pentru a da o notă de legalitate afacerii prin care Rasin era acționar majoritar fără să fi plătit vreun ban, cu ajutorul aceluiași director el prelungește obligația sa de plată până la 31.10.2000, termen iarăși nerespectat, de altfel, de Eli Rasin. Urmează o serie de inginerii cu iz penal, în timp ce fără să fi achitat nici o altă rată din cele prevăzute contractual, *Bellway LLC* (adică Rasin) și-a virat în cont 51% din profitul societății.

Rasin nu și-a plătit datoria nici măcar în următoarele 36 de luni, deși figura drept cesionar al unui număr de acțiuni de peste două ori mai mare decât cele inițiale. Finalmente „renunță” la pachetele de acțiuni ce nu le achitase, în favoarea prietenului Tudorie și a cenzorului Victoria Păun, dar la schimbul „renunțării la procentul majoritar pe care îl avea în cadrul Sinaia SA”, israelianul își mai virează în contul firmei sale peste 7,3 miliarde lei vechi. Numai că, în același an, în peisajul prahovean apare firma *Rainbow Ride Consulting LLC* care „cumpără” și cele 50.000 de acțiuni ce îi mai rămăseseră lui Rasin. Firma *Rainbow*, înregistrată în SUA, nu este însă altceva decât un paravan pentru mutarea capitalului de către Rasin, ea aparținând tatălui său. Despre toate aceste inginerii infracționale, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești constată, după ce a tergiversat ancheta penală, că faptele s-au prescris.

Drapelul israelian flutură și azi pe intrarea *Hotelului Sinaia*, fiind primul din dreapta din cele câteva de drapele (primul adică, în sensul de citire al evreilor). Aceasta fusese prima grijă a lui Rasin și la *Hotelul București*, atunci când l-a trimis aici ca administrator pe Dan Norton Siegler, să arboreze drapelul israelian pe copertina acestuia.

Când în 2017 grupul israelian ce deține Hotelul București/Radisson, după ce a scăpat și de procesul penal al privatizării și de micii acționari, a hotărât să vândă Hotelul cu 177 milioane de euro, după ce mai înainte a vândut și un teren din Timișoara proiectat pentru un mall.

Africa-Israel - Levi Levaev. Cum am văzut din presa israeliană (*Ha'aretz*), una dintre firmele foarte active în România este *Africa-Israel*. Cea mai mare afacere românească a acesteia a fost construcția *Cotroceni Park* (supra-mall-ul AFI Cotroceni), pe locul fostei fabrici *UMEB* din București (în zona bulevardului Timișoara), privatizată în 1997 de către guvernarea țărănistă-cederistă către fondul evreo-american Broadhurst Investment.

Africa-Israel Europe a ridicat construcția constând dintr-un mall și cinci clădiri de birouri împreună cu evreii chabad de la *New Century Holding* (administratorii Broadhurst Inv), pe un teren de 120.000 m², fiecare din cele două firme deținând câte jumătate din acțiunile *AFI Cotroceni Park*, „prin intermediul căreia vom realiza mai multe investiții imobiliare în România”, declara Reuven Havar, directorul general al *Cotroceni Park*. Iar această construcție urma să fie, după Havar, „cel mai mare mall din București”.

La rândul ei, *Africa-Israel Europe* este deținută în proporție de 79% de *Africa Israel Investment*, fondată în 1934 de un grup de evrei din Africa de Sud, și devenită după 1970 o subsidiară a uneia din cele două mari bănci din Israel, banca *Leumi Le*. Din 1997 controlul companiei mamă a fost preluat de capitalistul israelian Levi Levaev (ortografiat și Lev Leviev, cetățean al Israelului, Belgiei, Indiei și Angolei, care se ocupă de extracția aurului și a diamantelor, precum și de traficul de armament), deținând 50,6% din capital și 54,72% din drepturile de vot în firmă, ca președinte al acesteia (banca *Leumi Le* și statul Israel rămânând co-acționari cu Levaev). Compania nu mai are azi nici o legătură cu investițiile din Africa, după cum ar sugera numele ei, ci, ca și sora ei bună, *Europa-Israel* (legată de asemenea de *Leumi Le Bank*), este axată pe dezvoltarea în Europa, deținând afaceri imobiliare în Marea Britanie, Olanda, Cehia și Serbia, în ultimul timp relansându-se

spre centrul și estul european, România fiind o țintă a subsidiarei *Africa-Israel Properties*.

Africa-Israel Investment Ltd include în sfera afacerilor sale, companii de *IT&C*, afaceri cu petrol, turism, activități de construcție și companii de investiții. Deși până în prezent deține în România companii din sectorul privat și afaceri imobiliare în valoare de 250 milioane de dolari, nu suntem noi singura „piață” din Europa de Est a companiei. Construcții similare cu *Cotroceni Park* a mai realizat și la Praga, și la Moscova, dar și Republica Moldova este în atenția trustului israelian, Levaev cultivându-și legăturile cu primarul Chișinăului, Serafim Urechean, a cărui soție, Tatiana Marcenco, are rude în Israel, Urechean însuși fiind sponsorizat de o suită de evrei, în frunte cu Boris Birstein.

Însă, exact ca și în cazul lui Motti Zisser (*Europa-Israel*), și compania lui Levi Levaev, *Africa-Israel*, se dezvoltă fără a scoate proprii bani din buzunar, chiar dacă are, în acte, o capitalizare de circa 2,6 miliarde dolari. Astfel, compania a lansat în iunie 2006, pe piața de capital *Alternative Investments Market* din Londra, acțiuni în valoare de circa 100 milioane euro pentru asigurarea fondurilor necesare proiectelor asupra României, principala subscriere venind de la un fond privat din SUA, dar și de la europeni, seduși de faptul că firma este una dintre cele mai mari societăți israeliene listate la Bursa din Tel Aviv.

Ambițiile lui Lev Levaev sunt mari. De la „negustor de diamante în Rusia și Israel”, a ajuns azi „cel mai important producător mondial de diamante șlefuite, furnizor al casei italiene de bijuterii și ceasuri de lux *Bulgari*”, deși cercetat pentru crime în „*Afacerea Diamantelor*”¹. Până în 2005, practic, întreaga exploatare de diamante a Angolei era controlată de compania israeliană a lui Lev Levaev, *Ascorp*, care evalua diamantele angoleze și le exporta în condiții de exclusivitate. Din 2005, Angola a acordat acest

¹ *Afacerea Diamanetelor* se referă la corupția din Zimbabwe, ce deține unul dintre cele mai mari mine de diamante din lume. „*Diamantele reprezintă o mană cerească pentru ei [clasa conducătoare] și un blestem pentru restul populației din Zimbabwe*”, spune un raport internațional, ce a constatat și abuzuri militare grave și crime în minele de exploatare din Zimbabwe.

drept și firmei rusești *Alrosa* (și aceasta pentru că *Alrosa* este asociată în firma *GRO Katoka* alături de statul american și de compania israeliană *Daumonty Financing*).

Lev Levaev este ceea ce se cheamă un evreu bukharian, adică aparține unei ramuri de evrei „ruși” răspândiți în Uzbekistan, Kazakhstan, Turkmenistan, Kârgâzstan, Afghanistan sau în Rusia, înrudiți cu evreii khazari sau așkenazi, dar este în strânsă legătură cu ceilalți magnați evrei „ruși”, precum cu frații Cernoi sau cu Roman Abramovici.

Conform unui anunț propriu, și compania israeliană *Wardinon (Wardinon Europe Ltd, deținută de E. Wardinon-Israel)*, ce are mai multe centre comerciale în Olanda și Ungaria și o firmă în România, va construi încă un mall în centrul României, pe un teren de 4,3 ha.

Și israelienii de la Regatta au finalizat în sudul Bucureștiului, între Trafic Greu și Calea Ferentari, centrul comercial *Năsăud Shopping Center*, care ocupă 10.000 mp de teren, din care 5.500 mp suprafața construită a clădirii. Și „Parcul rezidențial Toscana-Corbeanca”, compus din vile de 180-250 mp plus mansardă, este tot o afacere israeliană.

La rândul ei, compania israeliană *Adama* („deținută de un grup de investitori din SUA”) a demarat o sumă de „proiecte imobiliare” în România cu o valoare estimată la peste 260 de milioane de euro, conform președintelui companiei, David Flusberg. *Adama* are în execuție 11 astfel de proiecte, reprezentând mii de unități rezidențiale noi, „cel puțin un proiect pentru fiecare dintre orașele importante” din România (israelienii de la *Adama* au achiziționat deja terenurile în Constanța, Brașov, Iași, Galați, Cluj, Ploiești și Bacău, iar în București ridică un complex de locuințe în cartierul Titan, *Edemia Titan* și două blocuri cu 28 apartamente de lux în apropiere de Șoseaua Nordului).

Altă firmă evreiască, *Housing & Construction*, ce desfășoară activități în afara Israelului încă de la sfârșitul anilor '50, în 1995 a preluat mai multe construcții în Europa de Est, în Cehia, Slovacia, Ungaria, Polonia și România.

Firmele *Acvarius SRL*, cu capital israelian, și *Shamrock Distribution*, cu capital american, ce și-au instalat operațiunile în Zona Liberă Constanța Sud-Agigea, au concesionat aici terenuri (de 5.250 m², respectiv 4.270 m²), unde construiesc două obiective: *Acvarius* un depozit frigorific pentru fructe exotice și legume, iar *Shamrock* un depozit destinat activităților sale de comerț.

Controversata construcție bucureșteană *Cathedrala Plaza* (din coasta catedralei catolice Sfântul Iosif) este una în care capitalul israelian al familiei Ofer se ascunde în spatele unor firme *off-shore* din Cipru și alte paradisuri financiare (amănunte cap. *Gheșefturile evreiești ale lui Videanu din Politica filo-Sionistă a României.*)

Conform datelor revistei *Capital*, de mai mulți ani, un mare număr de cetățeni israelieni cumpără proprietăți imobiliare în România, îndeosebi în Constanța (preferabil spre faleză) sau în Brașov, Poiana Brașov și Valea Prahovei. Iașiul și Bucureștiul sunt, la rândul lor, ținta unor astfel de achiziții. Și unii membri în retragere ai lumii interlope israeliene și-au ales ca rezidență orașele românești sau maghiare, unde și-au cumpărat apartamente. De câțiva ani, o altă modă printre israelieni este aceea de a cumpăra apartamente ieftine (în București), de a le moderniza și a le închiria.

Dealtfel, un nou cartier evreiesc în București trebuia să devină cartierul Rahova. „Pe ruinele fabricii de bere Rahova se va înălța un complex modern”, susțin israelienii, căci din 1999, firma *Rexom International*, „parte dintr-un consorțiu americano-israeliano-român” lucrează la proiectul de a dezvolta „un întreg cartier bucureștean, *Rahova Halls... Rexom International* nu se va mărgini la a construi, va și renova și va restaura în același timp, având la dispoziție atât terenuri libere, cât și construcții deja existente”. Evreii de la *Rexom* susțin că vor transforma Rahova, un cartier „în paragină”, într-o zonă rezidențială cu hoteluri, cu piețe de flori, vin și pește, cu săli de conferințe, într-un nou *World Trade Center* cu piațete și apartamente de locuit.

Constructorii evrei (israelieni) câștigă și importante contracte de stat de la ANL, cum sunt cele luate de firmele lui Stainberg, dar care a înșelat beneficiarii. Altă firmă evre-

iască, *Fielding* bunăoară, construind blocurile bucureștene din zona Baicului, în 2001, a încălcat contractul cu ANL-ul înlocuind cărămida cu BCA-ul, spre disperarea cumpărătorilor români care s-au mutat în noile apartamente.

În 2017, israelienii de la Hotel București (Radisson), respectiv Motti Zisser și firma Elscint a decis să vândă hotelul unui fond de investiții pentru 188 milioane de euro. Le fusese dat cu 16 milioane de dolari de la stat.

Remember. În secolul al XIX-lea, una dintre cele mai păgubitoare afaceri pentru bugetul României a fost celebra «*Afacere Strussberg*», împotriva căreia se ridicase jurnalistul poet Mihai Eminescu. Dealtfel, Editura Societății Junimea a și publicat în anul 1871, la Iași (în perioada când Eminescu mai avea un cuvânt de spus la *Junimea*) lucrarea *Afacerile lui doctor Strausberg în România*.

Această afacere a constat în concesionarea construirii unei porțiuni din rețeaua de căi ferate române concernului „prusac” (evreiesc) *Strussberg*, și a costat statul român cu 27.450.000 lei aur mai mult decât ofertele altor conterne străine. Finalmente, evreul Strussberg a dat faliment, iar statul român - deoarece s-au emis și acțiuni către populație - a fost nevoit să răscumpere obligațiunile emise de acesta, ceea ce a însemnat noi pierderi.

„În realitate cine este acest director Strussberg? Numele său original este Strausberg, dar după ce s-a îmbogățit și-a schimbat numele, englezindu-l: Strussberg, supranumit, prin auto-reclamă bine plătită în ziare și gazete, «regele german al căilor ferate». S-a născut în Prusia la 21 noiembrie 1823 din părinți evrei... Cam spre mijlocul vieții sale ajunge agent al unei companii engleze care urmărea să construiască calea ferată Tilsit-Insterburg și care, primind concesiunea, l-a însărcinat pe Strussberg să realizeze această lucrare.” Cum necum, evreul reușește să se umple rapid de bani, pornind afacerea pe cont propriu, adică construirea mai multor căi ferate, precum calea ungară nord-vestică, „cea de la Warburg la Marburg și în fine căile ferate din România, cu o lungime de aproximativ 900 km. Pentru a-și face reclamă a fondat ziarul *Die Post*. Cu ajutorul acestuia și cu o campanie de reclamă sistematică și bine regizată și-a creat o faimă europeană și o fabuloasă aureolă, devenind o personalitate cunoscută... dând posibilitatea lui Strussberg să abuzeze din plin de încrederea acordată și să neglijeze obligațiile asumate în convenția de concesiune încheiată cu guvernul român la sfârșitul anului 1868, care prevedea între altele că «guvernul român acordă prin această convențiune consorțiului Strussberg concesiunea pentru a construi și a exploata căile

ferate de la Roman prin Tecuci la Galați, cu ambrășamentul de la Tecuci la Bârlad; de la Galați prin Brăila, Buzău, Ploiești la București; de la București, Ploiești, Slatina, Craiova la Tr. Severin și Vîrciorova (frontieră); de la Buzău prin Focșani la Adjuș (obligatoriu pentru concesionari, cu aceleași condiții și preț, după terminarea liniilor de mai sus, facultativ însă pentru guvernul român, dacă ar găsi de cuviință)»...

Aceste prevederi clare ale convenției nu au fost respectate de Strussberg. Termenele de prezentare a planurilor au fost depășite, lucrările întârziate, traseele au fost modificate față de înțelegerile convenite, iar costul lucrărilor a depășit cu mult sumele înscrise în deviz, în ciuda faptului că Strussberg a pretins de la început sume exagerate. Pagubele pentru România au fost considerabile și o imagine a lor ne-o putem face având în vedere numai faptul că guvernul român a plătit consortiului Strussberg cu 20.000 lei mai mult de fiecare km decât consortiul Offenheim.“

Cum a reușit, însă?

„În loc să angajeze ingineri buni, experimentați, Strussberg a recurs la anunțuri publice angajând tineri fără pregătire, fără examenele luate, adeseori certați cu justiția, puși pe căpătuală și aventură. Angajând personal mai puțin calificat, Strussberg și-a sporit considerabil câștigurile. Până unde a mers necinstea lui Strussberg se poate vedea din faptul destul de semnificativ că acesta, în înțelegere cu Ambron, comisarul statului român la Berlin, au sustras împreună 36 milioane de franci, depuși la bancherul Jacques din Berlin drept garanție a statului român. Această împrejurare a provocat o anchetă din partea autorităților române, prilej cu care s-au descoperit și alte matrapzâlcări ale lui Strussberg. Astfel, a reieșit că Strussberg a urmărit obținerea unor profituri deosebit de mari, inclusiv din faptul că prin devierea unor trasee, costul lucrărilor era mai mic decât cel prevăzut în planurile de lucru. De asemenea, desfășurarea lucrărilor nu respecta prevederile convenției de concesiune... fapt pentru care verdictul a fost amânat până în 1871, când, în urma anchetei, concesiunea s-a reziliat.

Afacerea nu s-a terminat în 1871, ci repercusiunile ei s-au simțit în anii următori. Astfel, atunci când s-a pus problema recunoașterii independenței României, Carol I a acceptat pretențiile Germaniei, care condiționa aceasta de răscumpărarea obligațiilor *Strussberg*. Referindu-se la condițiile extrem de păgubitoare pentru țară, în care se făcea răscumpărarea, Mihai Eminescu scria plin de indignare: «Astăzi nu se mai dau peșcheșuri, se va zice: nu mai plătim tribut... Dar ce era peșcheșul pe lângă răscumpărare, dar ce era tributul pe lângă enorma anuitate plătită pentru Concesiunea Strussberg? Tributul se plătește și azi, el este mult mai uriaș decât în trecut, numai că se plătește

unei puteri mult mai mari de cum era turcul». ¹“

În epocă, o altă mare afacere dezastruoasă pentru țară, realizată cu prețuri exorbitante, nejustificate, a reprezentat-o construcția șoselei Râmnic-Focșani de către firma evreiască *Solomon Moise*.

Evreii „habotnici“ Lubavitch din spatele celor mai mari fonduri de investiții din România, implicați în tot ce mișcă la noi și în jurul nostru

Un alt proiect al *New Century Holding*, partenerii din România ai *Africa-Israel (AFI)*, este construirea unui complex de blocuri de apartamente pe un teren de 5 hectare ce a fost al companiei *Electrotehnica*, firmă ce aparține grupului. Dar cine sunt evreii de la *New Century Hold*, „secta” iudaică care acaparează tot ce pot, de jur împrejur?

Create special pentru a acapara părți cât mai mari din economia românească, *Broadhurst Investment Fund* sau *Broadhurst Industrial Management* sunt înregistrate în Cipru (off-shore), dar au în spate, ca principal deținător o gigantică entitate americană, *Overseas Private Investment Corporation (OPIC)*, ce a fost înființată în 1969 de guvernul SUA și are un bord de directori numit de președintele SUA, cel mai important asemenea CEO/director fiind din 2017 miliardarul american *Wilbur Ross*, secretar de stat al Comerțului în administrația *Trump*, fost administrator al unui fond de investiții privat din cadrul trustului *Rothschild*, dar și proprietarul unor fonduri de investiții proprii și, totodată, lider (sau „*Grand Swipe*”) al unei loji fraternală a magnaților de pe *Wall Street*, de tip masonic. *OPIC (Overseas...)* a fost acuzat că prin intermediul senatorului american *Richard Lugar* a finanțat campania electorală a lui *Bill Clinton*, iar *Ralph McGehee*, fost agent *CIA* dezvăluia într-

¹ Nicolae Murgu, Paul Ștefănescu, Mugur Isărescu, *Afaceri și căderi financiare în lumea capitalismului*. Cluj-Napoca 1979.

A se vedea și articolul din *Timpul* de la 20 mai 1879, reprodus în *Operele* lui *Eminescu*, vol.X: *Publicistica*, pag.128. „Congresul de la Berlin impune României, pentru recunoașterea independenței, alături de modificarea Constituției în favoarea evreilor, și răscumpărarea căilor ferate”. *Eminescu* angaja *Timpul* în campania de presă împotriva concesiunilor oneroase *Strassberg și Offenheim*” (*D Vatamaniuc, Eminescu, Chestiunea Evreiască*).

un raport că în OPIC sunt infiltrați agenți ai Central Intelligence Agency.

Ei bine, de toate tranzacțiile fondului tutelat de OPIC (adică de preluările Broadhurst asupra României și Europei de Est) se ocupă compania „americană” New Century Holdings, înregistrată în Insulele Cayman.

În România, Broadhurst Investments, împreună cu New Century Holdings, fondată de evreul religios George Rohr împreună cu alți evrei de origine rusă, a cumpărat absolut peste tot unde a putut, de la fabrici de pâine până la rafinării, astfel încât astăzi are acces la actul decizional în câteva obiective economice de importanță strategică națională. Numai fondul de investiții Broadhurst, cel mai mare fond de pe piața românească, a investit de la început, pe mâna evreilor de la NCH, peste 200 milioane de dolari pe piața de capital românească, în acțiunile a 10 mari companii, căci România ar avea „cel mai ridicat potențial din Europa Centrală și de Est”. Azi are investiți 3 miliarde de dolari în estul european.

☆

De la numele sectei religioase evreiești căreia îi aparțin, Habad sau Chabad, rușii i-au numit pe acești evrei „habotnici”, denumire ce a intrat și în limba română, fiind asociată excesului religios și bigotismului.

Fondatorul acestei „cea mai puternică” sectă iudaică, desprinsă și integrată totuși în hasidism, este rabinul „rus” Schneur Salman, primul rabin din bogata dinastie familială Schneersohn, care conduce secta. Mișcarea, ce avea la 1800 circa 100.000 de adepți, s-a stabilit la Lubavici, în Polonia, de unde îi vine și numele Chabad Lubavitch.

Rabinul șef al sectei se cheamă acum Lubavicer Rebe (rebe fiind un derivat din rabin) sau Rosh (șef). Cel mai important „rebe-rosh” a fost Menachem Mendel Schneersohn, un evreu rus care i-a devenit ginere lui „lubavicer rebe” anterior, Iosif Itzhac Schneersohn.

După 1950, acest rosh dă amploare mișcării iudaice. În S.U.A. și Canada sunt deschise peste 100 de centre, în Israel s-au înființat comunități Lubavitch la Safed, Lod, Ierusalim, iar lângă Tel Aviv a luat ființă centrul Kfar Habad, căci habadnicii credeau că Mesia al evreilor va veni în septembrie 2015 la Ierusalim, în statul Israel, pe care

„îl iubesc“, deși se răspândesc în întreaga lume ca centre de putere economică evreiască. Lubavicii sunt într-un fel de concurență cu sioniștii în interpretarea privind-l pe Mesia al evreilor și mesianismul, și, ba îi critică, ba îi sprijină pe sioniști. Centre Habad-Lubavitch au mai fost înființate în Austria, Australia, Argentina, Brazilia, Anglia, Franța, Olanda, Italia, Scoția, Spania, Elveția, Germania, Belgia și, deși sunt ca acasă în Europa de est și în Rusia, din anii '90 mișcarea a renăscut și în România, având ca centre principale sinagoga Yeshua Tova de lângă Piața Amzei, în București, și centrul administrativ din Pipera (de pe str. Erou D-tru Chivu nr. 36), orașel lipit de nordul Bucureștiului unde a înflorit o comunitate de evrei expați bogați.

Religiozitatea lor cade adesea într-un fel de practici magice, studiind în același timp Tora și Caballa, dar mai ales Tanya, cea mai importantă carte a lor. Astfel, israelianul Meir Baranes, care este „activist al mișcării ultra-ortodoxe Lubavitch“, este autorul vrăjii-ritual de blestem *Pulsa de Nura* (vrăja de moarte) aruncată asupra lui papa Ioan Paul al II-lea într-un cimitir din Safed, la miezul nopții de 16 martie 2000, în timp ce papa efectua o vizită în „Țara Sfântă“ (Israel), ritualul fiind transmis de televiziunea israeliană *Channel 2* în direct.

Puterea mișcării iudaice habadice în SUA a făcut ca în martie 1991 Congresul american să voteze legea Public Law 102-14 prin care s-a consfințit ca zi a Educației în Statele Unite, ziua de naștere a rabinului Manechem Mendel Schneersohn (care era în viață, având să moară peste 3 ani) conducătorul mișcării Lubavitch, care „a dăruit Americii cele 7 legi ale lui Noe ca principiu etico-religios“, legile biblice ale lui Adam și Noe (ele statuând noahidism-ul, legile pentru neevrei, pentru goimi), stabilite înainte ca Yehova să se fi dezvăluit lui Moise cu tablele legii, care ar fi numai pentru ei, evreii, „poporul ales“, în timp ce noahismul (cele 7 legi) sunt pentru restul oamenilor, nefiind o religie adevărată (rezervată evreilor) ci un fel de etică naturală. De aceea evreii, cred ei, nici nu au datoria de a fi morali față de ne-evrei. Deci, în înțelegerea habadnicilor, ca și a iudaismului, în general, „Yehova a dat religie pentru neamul ales, lumina naturii și rațiunii pentru neamurile inferioare“.

Cu ajutorul acestei comunități, din care face parte, a ajuns din milionar miliardar Lev Levaev (Leviev, președintele Federației Comunităților Evreiești din Rusia, cetățean israelian și al altor state), căci după revoluțiile din jurul anului 1989, el și-a extins afacerile în Europa de Est și în fosta Uniune Sovietică cu „binecuvântările” pentru succes în afaceri și sprijinul personal al rabinului Menachem Schneerson, primind la dispoziție „o armată de aproximativ 10.000 de funcționari evrei din Ucraina până în Azerbaidjan, inclusiv 300 de rabini”. Cei mai mulți dintre cei 300 de rabini sunt habadnici lubavici din Brooklyn, unde acești evrei „ortodocși” au și propria lor poliție, mai eficientă decât cea a statului american.

Deși economic au început să acapareze cu mult înainte, mai ales prin fondul de investiții *New Century Holding*, sau individual, prin afaceriști precum Levi Leviev, Chabad Lubavicii s-au instalat ca și comunitate în România, oficial, în 1999, fiind conduși de rabinul Naftali Deutsch. Ei au, prin fundația Or Avner și o grădiniță de copii și o școală „chabad”, pe strada bucureșteană Sf. Ana și la Pipera.

Filiarele Sohnut (evrei sioniști) și Chabad Lubavici sunt privite aparte față de evreii autohtoni de către autoritățile române, care le arată un mare respect (cum au făcut președintele Băsescu sau premierul Tăriceanu), căci ei sunt susținuți foarte puternic nu numai de ambasada Israelului, ci și de mai toate ambasadere occidentale, în frunte cu cea a SUA.

Când în februarie 2007 și-au inaugurat sinagoga din București (Piața Amzei), după renovarea acesteia, toată seara s-au înălțat în dansuri hasidice (transmise în direct de postul OTV) pline de mișcări frenetice cu sulurile de Tora în brațe, în frunte cu Nicholas Taubman, ambasadorul evreu al SUA în România, Shlomo Amar (rabinul șef al Israelului) și miliardarul Lev Leviev, care, dansând, au scos sulurile și în stradă câteva zeci de metri, spre uimirea trecătorilor de pe strada Take Ionescu.

New Century Holdings-ul (NCH) evreilor habadnici-lubavici are interese majore în România, deținând prin intermediul entităților Lindsell Enterprises și Broadhurst

Investment Ltd, ambele controlate de ei prin NCH Advisors, multe foste active ale statului, precum Electroaparataj, UMEB (Uzina de Mașini Electrice București), IMSAT București, Elpreco Craiova.

De multe ori au preluat terenurile de la fabrici și le-au vândut apoi partea de producție, precum la IMSAT București (partea de producție ajungând la grupul francez SNEF), sau au relocat producția în afara orașului. Au cumpărat pe mai nimic fabricile de la statul român, în general în perioada 1997-2001, în timp ce terenurile acestora erau adevărate tezaure, având cote uriașe pe piața imobiliară. De aceea, New Century Holdings este considerat „un mare investitor imobiliar” căci, deținând fostele fabrici bucureștene, a ridicat pe terenurile acestora mai multe malluri, precum Mega Mall-ul din sectorul 2 sau (la început cu Levi Leviev) sau mall-ul AFI Cotroceni. Din acest motiv, *Ziarul Financiar* titra „Un fond american de investiții, marele câștigător al deindustriizării Capitalei”, arătând că NCH „a avut viziunea de a cumpăra în anii 2000 fabrici pe bandă rulantă, pe care s-au construit ulterior malluri sau hipermarketuri”. Alt imobil ridicat în aceste condiții este al doilea magazin Ikea din România precum și mai multe hipermarketuri.

Operatorul portuar Romportmet Galați l-au achiziționat prin NCH în 1999 de la statul român (de la FPS-ul condus de țărănistul Radu Sârbu) cu câteva milioane de dolari, vânzându-l apoi în 2005 pentru 47 milioane de dolari către Sidex Galați, cu un bun profit.

Libra Bank, banca înființată de filo-israelianul Victor Babiuc și de politicianul liberal Viorel Cataramă, a ajuns și ea în proprietatea lor.

În aprilie 1998, statul a vândut către Broadhurst, pe bursă, cel mai mare lanț de magazine din Iași, Comtex SA, căruia evreii de la NCH i-au schimbat numele în Romarta SA, iar cu această Romarta au continuat să cumpere alte firme de la stat, precum: Prodaliment de la Baia Mare (ce deține importante spații comerciale), Pepiniera Piscicolă Cahul SA, Sigma SA, Unic SA etc.

Prin Romarta, fondul de investiții vindea în 2016 din spațiile comerciale cu vad pentru prețuri de 2-3 ori peste piață. Vânzările se fac oarecum în familie, către

fondurile prietene sau către afaceriști ce nu reprezintă un capital „toxic” pentru ei (arabi, asiatici), preferabil tot evrei. Astfel au fost vândute de ei în acel an trei spații comerciale bucureștene, în zona Piața Domenii, Rahova și Ghencea (luând 410.000 de euro pe 56,4m²).

În Iași au mai fost implicați, prin Broadhurst Inv., în „privatizările scandaloose” ale Moldoplast SA, Iassy Farm SA sau Pangran SA.

Au construit un gigant în domeniul morăritului și panificației, cunoscutul brand VelPitar, prin preluarea de la statul român, în perioada 1999 -2000 (când președinte al FPS era același țărănist clujean Radu Sârbu, reprezentatul guvernării CDR-iste, care le-a dat și alte întreprinderi), a patru mari fabrici de pâine: Mopariv Vâlcea, Berceni București, GranPan Tecuci și Panegrano Cluj. Azi au 13 fabrici de panificație românești, ce dețin 35% din piață. La Iași s-a văzut cât sunt de vicleni, atunci când au preluat fabrica de pâine Pangran. Concret, s-au folosit de complicitatea directorului general instalat în 1998, unul Doru Șiștoc, care a băgat fabrica în mari datorii și pierderi și a asociat-o cu GranPan Tecuci (deja preluată de administratorii evrei ai Broadhurst), fără reevalarea patrimoniului Pangran, cea mai mare fabrică de pâine din Iași, în timp ce GranPan era mai degrabă o moară. Astfel, Broadhurst și-a numit doi reprezentanți în consiliul de administrație ai Pangran, apoi au făcut o majorare de capital aproape secretă, ale cărei proceduri au demarat și s-au încheiat într-o singură zi, după care Broadhurst Inv. a devenit stăpână pe fabrica ieșeană. Preluări pe același sistem au continuat (Spicul Argeș etc.), iar azi are și peste 170 de magazine proprii românești¹.

Metoda celor două fonduri, Broadhurst și NCH, este ca mai întâi să obțină un pachet minoritar de acțiuni la afacerea țintă, pachet de minim 5%, care să îi deschidă calea spre actele societății comerciale și spre consiliul ei de administrație, după care, dacă nu găsește drum deschis pentru preluarea controlului, începe atacul prin instanțe împotriva deciziilor conducerii și a hotărârilor AGA adoptate de acționarii majoritari, până la blocarea activității, cum a

¹ *Caracatița Broadhurst, în Ziaua din 8 iulie 2002; Ei sunt cei care controlează afacerile din umbră! Fondul de investiții străin care a distrus obiectivele economice ale Iașului, în BZI din 10 februarie 2017.*

procedat în 2002 la AMEP SA din Tecuci, una din cele două fabrici de ambalaje metalice pentru alimente din România, cea de a doua fabrică de conserve, AMCO SA din Buftea, în care Broadhurst Inv. era co-acționară, lucrând astfel din plin, cu profituri serioase.

Mai au și rateuri. Pe Antibiotice Iași nu au reușit să pună mână total, cumpărând de pe bursă doar un pachet minoritar de acțiuni. Adesea vând pachetele minoritare dacă nu obțin ce doresc cu ele.

Totuși, în prezent dețin controlul sau pachete mai mici de acțiuni la peste 300 de companii importante românești din diverse sectoare de activitate, mai ales în industria electrotehnică, a materialelor de construcții, de morărit și panificație, servicii financiar-bancare, Internet/IT, servicii financiare de capital, și proprietăți imobiliare.

Dețin sau au deținut acțiuni și la fabrica de autoturisme Dacia (unde vând și componente pe care le fabrică la Electroaparataj), 17% la ALRO Slatina (deținută majoritar de alți evrei, ruși și americani; ALRO face parte din Camera de Comerț Româno-Americană, deși puteau la fel de bine să se înscrie în cea rușo-română sau româno-israeliană), la RAFO Bacău (deținută majoritar de evrei ruși), la asiguratorul Asirom, la magazinul bucureștean Unirea Shopping Center, la Cocor București, la Oțelinox Trâgoviște, la Turbomecanica București, la rafinăria Astra Română Ploiești.

Au mai preluat și uzina de utilaje speciale Anticorosiv din București, posesoare a multor terenuri cu vad, după ce Fondul Proprietății de Stat a vândut în 1998 (în timpul aceleiași conduceri politice binevoitoare), prin bursă, 35% din acțiuni, la un preț ridicol, către habadnicii lubavici NCH, după care ei i-au preluat controlul prin acumulări și modificări ale structurii acționariatului. Au devenit acționari până și la fabrica de îngrășăminte chimice Chimopar SA București, privatizată de Fondul Proprietății de Stat (FPS) în 1999 pentru nici un milion de dolari, foarte mult sub valoare.

Au intrat acționari și la fabrica de sticle Stirom SA București, ca și, co-acționari cu miliardarii Radu Dimofte și Puiu Popoviciu (din „Grupul Monaco“) la fostele Alimentara din sectoarele 5 și 6, spații redenumite apoi Practic SA

București, și date către ei de Primăria Capitalei și de Fondul Proprietății de Stat în perioada 1997-2000 (președintele FPF Radu Sârbu avea să se „scuze” apoi, pentru postul tv Digi24 că „Băieții deștepți cumpăraseră unele dintre cele mai bune active înainte [de a vinde FPS], chiar de la managementul societăților respective. Înainte de privatizare!”¹ (Dar chiar Radu Sârbu este unul dintre cei mai duplicitari „băieți deștepți“.)

Administratorii evreilor de la NCH și Dimofte au redenumit fostele spații comerciale ale Alimentara (magazine situate la parterul blocurilor de locuințe sau construite de-a lungul principalelor străzi și bulevarde), reunindu-le în societatea Practic SA București.

Din Energoutilaj București (macarale și transport agabaritic de marfă, cu baze materiale tehnice în toată România) au preluat în 2004, de la statul român, prin diverse entități, 71%, adică controlul.

În țară au devenit acționari semnificativi la uzina Electroputere Craiova, la fabrica de becuri Romlux Târgoviște, la transportatorul fluvial Navrom Galați, la fabrica de textile Dorobanțul SA Ploiești, preluată de la statul român în 1997 împreună cu israelianul Jacob Fonea, la fabrica de electrozi de sudură și sârme Ductil SA Buzău, preluată de la statul român în 1998-1999, sau la fabrica de motoare și generatoare electrice Electroprecizia SA din Săcele, privatizată de statul român în 1998.

Au creat „compania de imobiliare” WinMarkt Magazine („cea mai extinsă rețea de centre comerciale din România”) pe unele din terenurile pe care le-au obținut în afara Bucureștiului, pe care au ridicat 15 centre comerciale (cu o suprafață închirială medie de 9.000 de metri pătrați) și o clădire de birouri (închiriată unei bănci), în 13 orașe (4 centre în Ploiești și câte unul în Cluj, Turda, Bistrița, Piatra Neamț, Vaslui, Galați, Tulcea, Brăila, Buzău, Slatina, Râmnicu Vâlcea și Alexandria). Apoi, în 2008, au vândut pentru 182,5 milioane de euro rețeaua WinMarkt către compania italiană Imobiliare Grande Distribuzione

¹ *România Furată. Alimentara, o avere de care s-a ales praful. Cele mai bune spații comerciale din București au ajuns la speculanții imobiliari*, digi24.ro (2014).

(IGD), scoțându-și numai din această afacere banii cu care au intrat în România și rămânând cu o sumedenie de altele, între care și încă două companii imobiliare („real estate”): United Capital și IMS Proprietăți.

În același timp, New Century Holdings deține și o mare felie din piața de anunțuri online românească, publishing și advertisement, prin grupul de firme Netbridge, la care sunt asociate ActiveSoft („cel mai mare publisher din România”) iMedia și RealMedia. Prin acestea dețin site-urile: www.auto.ro, un site de intermediari de vânzări auto cu 50.000 de vizitatori unici pe zi, ce rivalizează cu autovit.ro; myjob.ro, o platformă de locuri de muncă la care sunt redirecționate și hr-romania.ro, joblight.ro, locuri-de-munca.eu, cu 200.000 de vizitatori unici pe săptămână; okazii.ro, site important de anunțuri de vânzări generale (mai puțin reușit, însă decât modelul american www.ebay.com); business24.ro, un site de știri economice; ziare.com, site de revista presei care reproduce articole „corecte politic” din alte publicații; presă ușoară, de tabloide online, prin cinemagia.ro, ele.ro, 220.ro, eva.ro etc.; trafic.ro, site ce monitorizează traficul pe alte site-uri, „primul din România care a reușit să ofere un anumit nivel de calitate”, totodată și cel mai mare; www.gazduire.ro, un site ce oferă hosting pentru doritorii de a-și crea propriile site-uri; www.kestionare.ro, „primul serviciu de sondaje din țară”; www.smartbuy.ro, un comparator de prețuri; hit.ro, site dedicat domeniului IT&C (gadgeturilor, jocurilor, software, internet) etc.

Cel mai mult a uimit și a atras atenția, faptul că niște evrei religioși dețin, prin Active Soft SRL (deținut la rândul său de New Century Holdings), în afară de site-rile sfatulmedicului.ro sau curs-valutar.ro, și crestinortodox.ro și clopotel.ro, autointitulat „Portalul copiilor din România”, apreciat de critici drept „un site porno pentru copii, în care le este explicat copiilor de vârste mici cum să facă sex oral și anal”. Într-adevăr, site-ul încurajează sexul din fragedă tinerețe (mai ales la fete, ca să nu rămână timide și neatractive), ca și homosexualitatea și aberațiile sexuale, explicate ca „normale”¹.

¹ *Pornografia online sub masca educației sexuale. „Clopotel.ro - portalul copiilor din România” - pionerul imoralității*, pe ortodoxiatinerilor.ro, octombrie 2015; *Fiul unui*

Bibi Netanyahu și „afacerea România“

Așa cum am arătat, episoade din cadrul unor îndelungate pregătiri, la sfârșitul lunii noiembrie 2003, în România au avut loc vizita oficială la nivelul ministrului transporturilor israelian, Lieberman, iar în decembrie vizita aproape secretă a șefului economiei israeliene, Bibi Netanyahu, ce avea să ajungă premier al Israelului. Cu ocazia primei vizite, „uitând“ de rigorile legii licitațiilor publice, ministrul Transporturilor, Miron Mitrea (un intim prieten, pe atunci, al premierului Adrian Năstase), declara public în numele guvernului român, că s-a hotărât colaborarea cu firmele israeliene pentru refacerea infrastructurii (șoselele și căile ferate) din România.

Pe de altă parte, așa cum observa în acele zile presa, aproape întreaga sumă ce urma să fie încasată din privatizarea uriașei companii naționale *Petrom* în 2004, adică câteva miliarde de dolari, urma a fi „investită“ în refacerea drumurilor naționale (inclusiv prin construirea de noi autostrăzi). Deja câteva firme israeliene chiar fuseseră angajate în acest proiect, fiindu-le plătit avansul pentru lucrare, pentru porțiunea București-Brașov, în timp ce porțiunea Brașov-Târgu Mureș-Cluj-Oradea-Borș era atribuită pe ascuns de către guvernul Adrian Năstase firmei americane *Bechtel International* (fondată de Warren Abraham Bechtel), plătită cu câteva miliarde de euro, plus valoarea dobânzilor la creditele garantate integral de statul român. Netanyahu de atunci făcea politică globală.

Un alt obiectiv vizat în noiembrie 2003 de către delegația israeliană era portul românesc Constanța, controlat deja în mare măsură, de câțiva ani, de către grupul israelian al fraților Ofer, în frunte cu fiul magnatului israelian Sammy Ofer (fost Herșcovici, evreu originar din România, azi cel mai bogat israelian, multimiliardar), Eyal.

„Sper să participăm și la proiectele de dezvoltare a portului Constanța și a turismului din România“ își anunța pretențiile cu această ocazie ministrul Lieberman. Așa că Miron Mitrea aranjează degrabă o vizită oficială la Constan-

mare filantropist evreu deține ziare.com, crestinortodox.ro și un site porno pentru copii: clopotel.ro, pe www.ziaristionline.ro, octombrie 2015.

ța în 27 noiembrie, la care a participat și recent numita ambasador al Israelului în România, Rodica Radian Gordon.

„Orașul a fost împânzit de polițiști și jandarmi, iar clădirea prefecturii a fost supravegheată permanent - scria presa -. Aceleași măsuri stricte de securitate au fost luate și în portul Constanța. Delegația israeliană a făcut și o scurtă plimbare cu vaporul de protocol, iar pe timpul vizitei, autoritățile portuare au interzis intrarea în port a unei nave turcești...”.

Ambasadoarea Israelului făcuse o adevărată pasiune pentru strategicul port. Ea avea să revină și în septembrie 2004 aici, la invitația prefecturii, când declara despre „interesul mar-e al unui număr însemnat de oameni de afaceri din Israel față de Portul Constanța”, firmele israeliene efectuând aici, cu muncitori români, mai multe lucrări, precum refacerea străzilor, a Spitalului județean, plătite cu sute de milioane de dolari de la bugetul local, ca și proiectatul mall din parcul Tăbăcăriei. Ambasadoarea Rodica Radian Gordon s-a întors aici și în septembrie 2006, cu scopul declarat al vizitei de a crea cadrul necesar dezvoltării unor legături de afaceri între afaceriștii israelieni și portul la Marea Neagră. *„Sunt foarte mulți oameni de afaceri în țara mea care sunt foarte interesați să investească în portul Constanța, ei fiind foarte mult implicați în piața exporturilor. Dacă dumneavoastră sunteți de acord, o delegație a acestor oameni va veni la Constanța, să discute și să vadă la fața locului despre ce este vorba!”*, declara ambasadoarea în limba română. Răspunsul autorităților constănțene a fost prompt, prefectul propunând deschiderea unui consulat israelian la Constanța, care să sprijine mai bine derularea viitoarelor proiecte comune româno-israeliene, israelienii devenind principalii „parteneri locali” străini.

Pe atunci un tânăr milionar israelian, Elan Schwartzberg, care își făcea veacul prin România (și care, cu efortul unor costisitoare tratamente în Israel, a lăsat-o însărcinată pe „vedeta tv” Mihaela Rădulescu, iar în mai 2004, tot în Israel, s-a și căsătorit cu aceasta în ritul mozaic), pare să cunoască cele mai multe din dedesupturile marilor afaceri demarate de către evrei cu infrastructura rutieră românească și în construcții, fiind avangarda unora dintre aceștia. De formație militară, Elan era un apropiat al

premierului israelian Ariel Sharon, al vice-lui Ehud Olmert, ca și al lumii politice de la Ierusalim. Având în vedere că guvernării României erau mari amatori ai partidelor burgheze de vânatoare a porcilor mistreți, iar la rândul lor trebuiau vânați ca bizonii, Shwartzenberg și-a făcut la Fetești o crescătorie a mistreților, de fapt un bun domeniu de vânatoare.

Pe numele său adevărat Emilian Schwartzenberg, cu dublă cetățenie, română și israeliană, fiul lui Bernard și Hany, născut la 25.04.1967 în Iași, Elan apărea ca administrator sau președinte la mai multe firme românești, pe care le controla prin intermediul unor firme *off-shore*, înființate în diverse paradisuri financiare din întreaga lume.

Apropiat de politicienii români de la putere mai tot timpul (a organizat întâlnirea Năstase-Netanyahu din 2003), Schwartzenberg era totuși un escroc nepedepsit. Bani ce i-a făcut în România se datorează înșelăciunii și coruperii autorităților. Când, în 1996, a înființat firma *Exclusiv Media S.R.L.*, care a devenit una dintre cele mai prospere firme de publicitate din România, Elan s-a folosit de banii britanicului Jonathan Victor Leaver (consultant financiar al societăților *Lord Trust Ltd*, *Lunara Investment* și *Cristalle Securities Ltd*) și ai Cristinei Vogt, pe care i-a escrocat finalmente cu suma de 1,7 milioane de dolari. Deși victimele sale au solicitat încă din anul 2000, arestarea și trimiterea în judecată a lui Elan, acesta a reușit, cu complicitatea unor importante personaje politice, să-și îngroape dosarul penal de la *Parchetul General al României*.

Faptele au demarat în 1999, când Elan Scharwtzenberg îi comunica telefonic lui Leaver că are un mare gheșeft cu active ale statului român, respectiv achiziționarea unor imobile de la *Fondul Proprietății de Stat* la prețuri derizorii, ca urmare a faptului că guvernării români sunt în criză de bani. Leaver mușcă, așa că Elan îi trimite oferta prin fax: un aeroport (480 mii de dolari), *Grand Plaza* (1,1 milioane de dolari), 80 de magazine însumând 9.280 m.p. în București (1,18 milioane dolari).

Pentru ultima ofertă (magazinele din București), Leaver ar fi găsit pe loc cumpărători, motiv pentru Elan să îi ceară și să primească 150.000 de dolari necesari mituirii

unui șef de la F.P.S., urmați la scurt timp de suma de 1,19 milioane dolari (transferați într-un cont personal deschis la *ING Bank-București*), necesari achiziționării celor 80 de magazine. Pretextul lui Schwartzberg, pentru ca banii să treacă prin mâna lui, era acela că era mai bine ca, la prima mână, firma care cumpără de la F.P.S. să fie românească, propunând o firmă a sa, *Exclusiv Site*.

Deși afacerea stagna practic, Elan îi mai păcălește o dată pe britanici. El le comunică în noiembrie 1999 că le poate procura de la statul român, pentru 49 de ani, *Magazinul Junior*, situat central în București (în Bdul Unirii 37, unde este Tribunalul București astăzi). Leaver îi răspunde că oamenii săi sunt interesați de achiziție, cu condiția ca Elan să găsească subchiriași. Patru zile mai târziu, Schwartzberg le răspunde că a aranjat cu societatea *Prisma* o chirie de 1 milion de dolari pe an (din care 400.000 de dolari avans), dar mai cere și primește 150.000 de dolari ca să „ungă” afacerea la autoritățile române. După câteva zile mai cere și primește o suplimentare de 150.000 dolari, motivând că suma a crescut deoarece au apărut și alți competitori¹.

Că guvernanții români îl protejau pe Elan este dovedit de faptul că Parchetul General nu a dat curs cererii de sechestru a britanicilor (deși aceștia obținuseră un Ordin de sechestru al bunurilor deținute de Schwartzberg și firmele sale, ordin pronunțat de *Înalta Curte de Justiție a Angliei și Țării Galilor*), și nu a înregistrat plângerea penală a britanicilor, deoarece „litigiul comercial a fost soluționat pe cale amiabilă”. Adică i s-a dat timp și ajutor să se împace cu reclamantii, deși, în cazul faptelor penale săvârșite de Elan, împăcarea părților nu era cauză de înlăturare a răspunderii penale. Elan a fost chemat de fapt la procurorul Victor Ponta (ce avea să devină șeful de tineret al PSD-

¹ În plângerea lor penală, ignorată de procuratură, britanicii scriau: „Considerăm că deși sumele au fost încasate de către numitul Emilian Schwartzberg, acesta n-a efectuat nici un demers pentru a obține închirierea Magazinului Junior. La data la care s-au purtat discuțiile... situația juridică a acestui imobil fusese stabilită prin H.G. nr.814 din 7.10.1999, publicată în M.Of., prin care se stabilea exproprierea imobilului pentru cauză de utilitate publică, în beneficiul ministerului Justiției. Practic, nici nu se putea pune problema închirierii respectivului imobil.”

ului, și mai apoi șef la Corpul de Control al primului-ministru Adrian Năstase), care i-a spus că are ordin să nu dea curs plângerii, numai să le dea banii înapoi la englezi, pentru a fi liniște. Din combinație făcea parte și Mișu Negrițoiu (directorul băncii românești cu care lucrase Elan), membru PSD, al *Clubului Rotary* și mason. Și Ponta se va dovedi în timp a fi mason.

La vedere, Elan nici nu deținea în România, de fapt, decât o singură firmă, *Pasărea S.R.L.* (cu obiect de activitate „economia vânatului), dar ziaristul Ovidiu Zară descoperă metoda prin care acesta s-a îmbogățit în România cu 60 milioane de dolari, reușind să obțină „înregistrări în care afaceristul, într-un moment de neatenție sau la un pahar, nara povestea îmbogățirii sale rapide: blu-fând și profitând de «cumetrii» cu anumite personaje politice externe sau interne pentru a face trafic de influență și jonglând cu finanțele «la limita legii» prin diverse «coji» (firme *off-shore*) în scopul eludării fiscalității... Pentru a traduce în bani activitatea sa, Elan a pus la punct o schemă prin care banii rezultați din servicii de publicitate prestate unor companii străine ce activează la noi să se scurgă în paradisuri financiare“. Era vorba de firma *Exclusiv Media* deținută pe rând de diferite *off-shore*-uri din Insulele Virgine Britanice, în timp ce alte firme de publicitate pe care le-a administrat au dispărut. Printr-una dintre acestea a construit o pasarelă pietonală suspendată pe autostrada ce trece prin comuna Otopeni, proprietate a primăriei, de pe urma căreia a scos ilegal sute de mii de dolari prin publicitatea realizată de panourile expuse pe pasarelă, banii fiind plătiți de către coreeni de la *I.G. Electronics* direct în paradisurile financiare către două din firmele sale *off-shore* (*Blue Ribbon Assets Ltd* și *Tempo Marketing Group Ltd*), eludându-se astfel taxele statului român (ciudată și tăcerea Primăriei Otopeni, care, deși n-a încheiat niciodată vreun contract de închiriere a spațiului publicitar cu nici o agenție, tolera afacerile evreului). Fapta: evaziune fiscală. Același curs l-au avut și banii pentru publicitatea realizată prin casetele de pe stâlpii de pe DN1.

După ce la mijlocul lui 2003, Schwartzenberg a vândut firma „de panotaj“ *Exclusiv Media*, fondată în România din 1996, încasând 19 milioane de dolari de la magnatul american Rupert Murdoch (ahtiat de câțiva ani să intre pe piața media tv românească), și a pretins că și-a direcționat

afacerile în domeniul imobiliar din SUA și Israel. Schwartzberg a rămas prezent, însă, în România, „reprezentând interesele unor companii israeliene de construcții și infrastructură” (conform rev. *Capital*), acele companii la care se refereau în noiembrie 2003 miniștrii transporturilor M. Mitrea și Lieberman, cum că vor reface infrastructura rutieră română.

Firmele cu capital israelian ai căror reprezentanți au însoțit vizita oficială a ministrului Lieberman, erau tocmai cele care s-au înfruptat cel mai tare din bugetul statului român, adică *Asociația Contractorilor și a Constructorilor* din Israel, *Solel-Boneh* (ce activează în România în domeniul alimentării cu apă și infrastructură rutieră), precum și nu mai puțin înfiptele *Ashtrom* și *Roichman* în afacerile cu infrastructura rutieră. Cu această ocazie, Lieberman chiar a amintit că firmele israeliene care participă la modernizarea infrastructurii rutiere din România, în plus „derulează proiecte în sectorul construcțiilor”.

La scurt timp, în completarea vizitei lui Lieberman și desăvârșirea demersurilor acestuia, pe 17 decembrie 2003, sosea la București un alt ministru israelian, cel de Finanțe, într-o vizită „particulară”. Dejun de protocol zero în restaurantul de patru stele al *Hotelului Parc* în cinstea invitatului de onoare, „viitorul prim-ministru al Israelului, actualul ministru de Finanțe”, cum scria presa, Benjamin (Bibi) Netanyahu, prilej cu care demnitarul israelian declara cu subînțeles: „Am văzut la fel de mulți oameni de afaceri israelieni aici ca și la Tel-Aviv!”.

Sosirea la București a ministrului Bibi și a apropiaților săi s-a făcut la bordul unui avion particular „aparținând unui milionar român apropiat premierului Năstase”, afirma cotidianul israelian *Maariv*. De fapt, Bibi Netanyahu venise la București cu avionul particular al miliardarului român Ion Țiriac, prieten apropiat pe atunci cu Elan și cu Mihaela Rădulescu. (Elan Schwartzberg era, cum s-a văzut ulterior, organizatorul partidelor de vânătoare al magnaților mondiali, desfășurate pe domeniul românesc de la Balc deținut de Ion Țiriac). Chestionați de presa israeliană asupra realelor motive ale acestei vizite, oficialii ministerului de Externe de la Ierusalim au definit-o ca fiind una „particulară”, dar oficialii ministerului lui Netanyahu declarau că vizita a avut un caracter „oficial”, la invitația premierului român Năstase, și că „România suportă cheltuielile”.

Alt motiv al vizitei, pretext al unor altfel de discuții, a fost lansarea de către primul-ministru Năstase, odată cu aprinderea luminilor de *Hanouka*, semnând autografe - „de la dreapta la stânga“, s-a spus - a cărții sale traduse în ebraică, *Bătălia pentru viitor*, un viitor al României de care evreii nu au decât să se bucure (capitolul introductiv fiind scris chiar de către Bibi Netanyahu). Venit la eveniment cu cei doi copii ai săi, Năstase s-a întreținut cordial cu realizatorul tv Andrei Gheorghe (cel care se dădea evreu, dându-și și fiica la grădinița și școala ebraică *Lauder Reut*) așezându-se amândoi, la un moment dat, la masă, alături de amfitrionii școlii evreiești *Lauder* din București, promovată de trustul de presă *Media Pro (Pro Tv)*. Deoarece intra în socotelile politice privind viitorul partidului de guvernământ, la întâlnire a participat și Mircea Geoană, viitorul șef al Partidului Socialist, Geoană având deja conexiuni puternice cu evreii americani.

Cum marele artizan și sponsor din culise al evenimentului era Elan Scwartzenberg, „reprezentantul companiilor israeliene de infrastructură rutieră în România“, discursurile participantilor au fost intermediare de așa-zisa „vedetă“ tv Mihaela Rădulescu, concubina sa pe atunci, care se arăta „profund marcată“ de eveniment. În favoarea ei, Elan a obținut de la Bibi și un interviu (pe care Mihaela i l-a luat ministrului israelian după ora 1 noaptea, în camera acestuia de hotel)¹. Ministrul israelian o asigură pe Răduleasca, în interviul difuzat la *B1 Tv* (în 19.01.2004), că „*În Israel suntem foarte mulțumiți de relația specială care o avem cu România*“, adăugând că 500 mii de israelieni provin din România (în realitate cifra este mai mare), și că întâlnirea ceremonială din decembrie de la București, pentru aprinderea lumânărilor de Hanouka, „este prima dintr-o serie de evenimente ce vor avea loc în fiecare an“.

¹ Când a trecut la religia mozaică, Mihaela Rădulescu a primit din partea rabinilor numele de Judith. Cununia civilă a avut loc la ambasada României din Tel Aviv iar cununia religioasă s-a ținut la Ierusalim. Micul evreu născut de Răduleasca prin cezariană se numește Ayan. Pentru a se converti la iudaism, ea urmasse timp de doi ani niște cursuri religioase, învățând și ebraica. Conform ziarului *Libertatea*, Elan i-a făcut cadou noii sale soții, emisiunea duminicală de la postul tv *Antena 1*. Peste ani aveau, însă, să divorțeze cu scandal.

În rest, după cum remarca și *Academia Cațavencu*, la întrunire atmosfera de familie era completă: „cor de copii de la grădinița *Lauder*, curcan, *foie gras*, vin *Ceptura Domenii*, invitați cumiți și bodygarzi israelieni cu priviri războinice pe scenă (că, deh, țară militarizată). Concluzie: lui Bibi îi place cam mult în România... Ceea ce e bine, zic oamenii de afaceri (linii de credit, transporturi, distribuție de gaz).“

Despre ce linii de credit era vorba ar fi fost interesant de știut, cu atât mai mult cu cât este vorba de ministrul de Finanțe israelian. Discuțiile s-au purtat însă în alt cadru, exclusiv între Adrian Năstase și Bibi Netanyahu, cum s-a aflat după ce vizita s-a încheiat duminică 21 decembrie 2003, din comunicatul guvernului: „Netanyahu și-a încheiat șederea în România vizitând stațiunile montane, dând astfel curs invitației adresate de premierul român“.

Ce importante discuții să fi avut cei doi politicieni, român și israelian? Cel mai probabil, despre uriașa și dubioasa cheltuială la care se înhămasse recent guvernul român, având nevoie de credite externe, europene sau americane, garantate însă de statul român. Căci o importantă problemă îl măcina pe Adrian Năstase în chiar zilele cât Bibi Netanyahu îi onora invitația, și nu îi strica un sfătuitor versat, poate chiar un asociat de taină cu relații în lumea finanțelor evreiești mondiale. Credea că l-a găsit. Partidul său pierdea încet, dar sigur, votanții din anul 2000, iar la viitoarele alegeri, exact peste un an, echipa lui ar putea pierde guvernarea țării. Semnarea unui proiect financiar de foarte mare anvergură l-ar putea însă consola. Chiar dacă alții urmau să guverneze, trebuiau să și plătească pentru afacerile la care România se înhăma acuma. Și, oricum, România are nevoie de șosele, deci, la nevoie, putea chiar să găsească niște explicații. Era vorba de o afacere pentru care, concomitent cu vizita ministrului evreu al Transporturilor, în noiembrie 2003, guvernul român semnase Ordonanța de Urgență 120/2003, ce implică cea mai mare cheltuială efectuată vreodată de România într-un proiect rutier, acordat firmei americane *Bechtel International*. (Atenție însă: practica face ca nivelul comisionului asigurat de companiile occidentale pentru cei care asigură o afacere de o asemenea anvergură să

pece de la cifra de 200 de milioane de dolari în sus, și este foarte probabil ca nu vreun român să fi beneficiat de dar, ci cei care promiteau PSD-ului sprijin politic extern).

Un credit de aproape 3 miliarde de euro (2.885.000 mii euro), garantat 100% de statul român, preferabil de la o mare bancă evreiască americană, nu era de ici de colo. Cum trebuia procedat cel mai bine? Avea Bibi răspunsul? Doar pot fi implicate și firmele israeliene, iar Netanyahu, după 1992 a avut o prezență deosebit de activă în diplomația SUA! Că doar, despre relațiile SUA-Israel, Bibi își asigură interlocutorii români din chiar prima noapte a întâlnirii: „Suntem țări surori!”. Oricum, premierul Năstase a semnat contractul cu firma americană *Bechtel International Inc*, în chiar timpul celor 4 zile de tainică întreținere cu Bibi Netanyahu, adică la 19 decembrie 2003.

Deși în Israel s-a declanșat un mic scandal pe tema acestei întâlniri, în România nimeni nu a pus nici o întrebare. Neliniștea adversarilor politici israelieni ai lui Netanyahu pleca de la faptul că România fusese în ultimii peste zece ani o mână de bani negri pentru campaniile electorale israeliene, datorită afaceriștilor israelieni instalați aici, iar 2004 era an electoral și în Israel. Și ca să descoperi aceste surse, nu trebuia decât să afli cine a plătit plimbarea și șederea lui Bibi.

Grijuliu, încă din prima zi, la dineul festiv de la *Hotelul Park* din București, Năstase ținuse să îl informeze pe Bibi cine făcuse plățile, prezentându-i pe acei afaceriști care l-au făcut pe Netanyahu să emită epocala afirmație: „Am întâlnit aici tot atâția oameni de afaceri israelieni, ca și la Tel Aviv”.

„Cine a finanțat călătoria?”, întreba, totuși, cotidianul *Maariv*. Și tot el răspundea: „Depinde pe cine întrebați!”. Oricum, demarată în taină, vizita a fost declarată oficială, cu jumătate de gură, abia după ce s-a încheiat. Chiar dacă ar fi fost declarată strict particulară, prezența agenților speciali israelieni nu a trecut neobservată¹.

¹ În număr de cel puțin patru, aceștia l-au însoțit pretutindeni pe ministrul israelian. Când, într-una dintre zile, ministrul servea masa la *Șura Dacilor*, în Poiana Brașov, luminile s-au stins și s-au auzit armându-se toate armele acestora.

Una dintre locațiile ministrului Netanyahu în cele patru zile cât a fost invitatul personal al premierului Năstase prin munții românești, este stațiunea Poiana Brașov, tocmai unde beneficiar al unor privatizări cu cântec (preluarea dubioasă a unor hoteluri de la stat, precum *Hotelul Piatra Arsă*) era milionarul de casă al premierului Năstase, „româno“-americanul Alexandru Bittner, dar și israelianul Maor Zinger, „stăpânul imobiliarelor“ brașovene.

Este de înțeles, de altfel, că, în timpul acestei prietenesti vizite în România, Netanyahu s-a preocupat și de protecția afacerilor prietenilor săi¹. A doua zi după semnarea contractului cu Bechtel, însă, el s-a întors în Israel. Nu înainte de a-i cere ministrului de externe Mircea Geoană renunțarea de către România la vize pentru israelieni (măsură unilaterală aplicată abia de guvernul Tăriceanu, în 2005) și de a primi asigurări din partea lui Năstase că în România „va fi implementată“ legislația privind retrocedările sau despăgubirile pentru evreei „victime ale Holocaustului“.

A doua macro-afacere în construcții românești ce a demarat urmare vizitei lui Bibi Netanyahu la București în decembrie 2003, era una în favoarea clanului Rothschild. La scurt timp de la întoarcerea lui Bibi în Israel, la București se adopta Hotărârea de guvern nr.373/18 martie 2004 privind amplasamentul *Esplanada* prin inițierea unui proiect în parteneriat public-privat în sarcina Ministerului Construcțiilor și Transporturilor, adică a lui Miron Mitrea, al treilea ministru PSD care se întreține-se cu Bibi Netanyahu în decembrie anterior (după cel al Externelor și cel al Finanțelor). Astfel a ajuns Mitrea să „selecteze“ compania *TriGranit Holding* pentru afacerea de peste 1 miliard de euro, companie cu care a și semnat Acordul de Proiect pe 6 octombrie 2004. *TriGranit* era gigantul în afaceri imobiliare deținut de clanul evreiesc Rothschild, pentru care finanțistul Netanyahu este un bun prieten, împreună cu capitalul maghiar.

¹ În România, asociatul în afaceri din Israel al lui Netanyahu, Max Spring, deține lanțul de magazine *Springtime*, în timp ce fiul său, Daniel Spring, s-a stabilit practic în România, având o serie de firme proprii (a fost și amantul Gabrielei Halagian, fiica antrenorului, prietenă bună cu nora lui Nicolae Văcăroiu) și fiind președintele Asociației Ahava (ce patronează clinici medicale).

Afacerea Bechtel stagna însă la începutul lui 2005, fiind văzută de noua putere, instalată din decembrie 2004, ca fiind vreo altă afacere a PSD-ului. La mijlocul lui 2005 lucrurile aveau să se aranjeze încă o dată, dar tot vremelnic. Începutul lunii iunie îi prindeau pe Mihaela Rădulescu și Elan Schwartzberg în Israel, ca „invitați de onoare, alături de fostul premier israelian Benjamin Netanyahu și soția acestuia, ai unei gale de binefacere desfășurată la Ierusalim”. În decembrie 2003, la București, Mihaela și Elan fuseseră gazdele de culise ale lui Bibi cu ocazia demarării marilor afaceri. Acum nu puteau să nu își aducă aminte cu plăcere de acel moment. Ce păcat, însă, că amândouă afacerile erau cam împotmolite, și *Bechtel*, și *TriGranit*. Ce părere putea avea așa un bun consilier în domeniu ca Elan? Era drept că pentru *Bechtel* se vor ocupa americanii pe lângă Băsescu, proaspăt președinte, că și așa, când a cântit din opoziție împotriva proiectului era numai gura de el. Pentru *TriGranit*, însă - gândea Elan -, ar trebui vorbit cu Videanu, care, ca nou primar PD al Bucureștiului, în ograda căruia era afacerea, o putea relansa.

Peste numai o lună, în iulie 2005, primarul Videanu împreună cu soția soseau la rândul lor la Ierusalim, la invitația personală a lui Bibi Netanyahu, ocazie a reînnoțirii mai multor afaceri. Abia întors la București, Videanu urgenta formele de demarare a proiectului, pe care guvernantii îl anunțau acum ca fiind „cea mai mare investiție de acest gen din această zonă a Europei...”, care ar veni din partea unor investitori foarte cunoscuți, printre care și familia Rotschild“, sau „un mini-oraș al secolului XXI”¹.

Cum am mai arătat, *Trigranit* are în prezent construcții realizate și în derulare la Cluj, Constanța și în mai toată țara, dar a demarat prin controversatul mall clujean pe 34 ha *Polus City Center*. În prezent *TriGranit* este deținută de compania americană Texas Pacific Group (TPG), a miliardarului evreu David Bonderman.

Bizarul tronson rutier 100% israelian

Știm azi că unul dintre israelienii „români” care s-au învârtit în jurul lui Netanyahu în decembrie 2003, era și

¹ a se vedea *Gheșefurile evreiești ale lui Videanu*, în *Politica filo-Sionistă a României*, București 2009.

Nati Meir, un hoț și un mincinos notoriu, pe seama căruia presa israeliană anunța un mega-proiect românesc ce nu s-a mai concretizat, dar care anticipa afacerea Bechtel. Astfel, „construcția celei mai mari autostrăzi din România, care va lega granița cu Ungaria de Marea Neagră, ar fi fost atribuită firmei omului de afaceri israelian Nati Meir, *Orwalsam Trading srl*“, anunța ziarul *Israel's Business Arena* în august 2001. Pentru proiectul de importanță națională, în valoare de peste 4,2 miliarde de dolari, „s-au angajat 10 dintre cele mai mari bănci din lume“ (gogoși a la Nati Meir).

De fapt, privind această afacere, *Israel's Business Arena* abuză în cele mai elucubrante date, clamate public:

- proiectul este susținut printr-un fond, cu asistența unor bănci private, beneficiind de serviciile a 10 dintre cele mai mari bănci din lume, fiind destinat realizării investițiilor în „proiectele românești de importanță națională“. Pentru construcția autostrăzii s-a constituit un joint-venture cu fonduri de investiții din România, capitalul inițial pentru începerea operațiunilor fiind de 250 milioane de dolari.

- având o lungime de 960 kilometri, autostrada ce va fi construită de *Orwalsam Trading* va străbate România de la est la vest, completând celelalte două autostrăzi: București-Pitești și secțiunea București-Constanța, și va lega granița dintre Ungaria și România cu Marea Neagră.

De ce nu s-a mai realizat acest „proiect“ cu Nati Meir de către guvernul Năstase, de ce se învârtea Meir în jurul lui Netanyahu în timpul vizitei acestuia la București în 2003 și de ce s-a semnat contractul cu Bechtel în timpul aceleiași vizite a ministrului de Finanțe israelian?, rămân în parte tainele guvernării PSD-iste, dar sigur este că Nati Meir a devenit dușmanul acestei guvernări hotărându-se să-l atace pe Năstase printr-o fictivă și perfidă „susținere“ a Partidului România Mare.

Escroc și în același timp colaborator mărunț al unor servicii secrete israeliene (care l-au și abandonat), Nati Meir era mândru că a venit cu mâna goală în România și că aici a reușit să devină multi-multi milionar, zicea el. Reușita lui s-a bazat însă pe faptul că a avut licența israeliană de a exporta muncitori români în Israel.

Nati Meir a fost anchetat de Poliție în România, fiind acuzat că a scos prin înșelăciune sume imense de bani de la muncitorii români duși la muncă în Israel. Împotriva societății *Orwalsam* se adunaseră peste 45 de plângeri înaintate de muncitorii cărora li s-au perceput taxe de 800-1.300 de dolari pentru un loc de muncă, deși li s-au eliberat chitanțe pentru numai 200-250 de dolari. Meir era urmărit penal și de Justiția din Israel, pe care l-a părăsit fără acordul autorităților, având interdicție în urma acuzelor de: primirea de bunuri prin escrocare, în condiții grave, nerespectarea proprietății private, fals și sustragere de bunuri prin escrocare. Totuși, o anchetă publicată în presa israeliană a dezvăluit faptul că, în trecut, Meir fusese recrutat de către Poliția israeliană ca agent secret în acțiunea de prindere a unei rețele ce scotea în afara granițelor persoane reținute în Israel. În același timp, trimis de autorități din Israel, Meir ar fi lucrat și pentru Mossad, cu care ținea legătura prin soția sa. Așa că plecarea lui din Israel s-a făcut chiar la presiunea Poliției, care i-a cerut să părăsească Israelul de pe o zi pe alta.

Col. Mircea Tudorel, șeful anchetei din România asupra lui Nati Meir, susținea că cercetările întâmpină greutăți: „Chiar dacă la București ajung reprezentanții societăților din Israel pentru a fi martori în acest caz, ei nu reușesc, dintr-un motiv sau altul, să treacă de punctele de control al pașapoartelor! Există cineva care deține informația referitoare la deplasarea acestor persoane în România, telefonează Poliției de Frontieră informând că reprezentanții israelieni ar avea droguri în posesia lor. Astfel, aceștia sunt arestați și deportați, fără ca noi să putem schimba cu ei un singur cuvânt. Este vorba de mulți bani și avem de-a face cu un om «bine conectat». Nu voi intra în detalii, însă, la noi, în România, se spune că există oameni care reușesc să ajungă până în locurile în care se află și sfinții. Concluzia trebuie să o trageți singuri”. În ciuda acestor greutăți, anchetatorii români reușiseră să obțină dovezi conform cărora muncitorii păcăliți de Meir au semnat contracte fictive ce-i împiedică să dovedească sumele pe care au fost obligați să le plătească societății intermediare; promisiuni salariale ce au fost reduse la jumătate; ipotecări de case ilegale.

Meir era însă convins că va ieși basma curată, declarând chiar (în *Independent*): „În urmă cu cinci ani am ajuns în România fără nimic și, de atunci, tot ce am făcut, am făcut cu mâinile mele și nu voi lăsa pe nimeni să distrugă această muncă. Peste puțin timp veți vedea că totul se va aranja atât în Israel, cât și în România...”.

Legat de modul cum dobândiseră israelienii în 2001 pre-contractul cu statul român pentru mega-proiectul rutier est-vest, un avocat israelian, partener cu avocatul român Doru Giugula (avocatul lui Nati Meir în România¹) dezvăluia pentru presa israeliană cheia succesului afacerilor israeliene la București: „Corupția în România este o boală națională. Cu bani putem pune în scaun pe oricine dorim noi. În România, salariul este numai un lucru de bază și fiecare are prețul său“. Declarația avea să șocheze cancelariile occidentale și nu s-a mai auzit nimic de proiectul israelian, fiind înlocuit însă de contractul semnat cu *Bechtel International*.

Bechtel și banii românilor

Pentru români, surpriza a apărut odată cu adoptarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.120/2003 la sfârșitul lunii noiembrie, prin care s-a adoptat „procedura de negociere a contractului de proiectare, construire și finanțare a autostrăzii București-Brașov-Cluj-Borș“, cu firma *Bechtel International*, contractor general, respectiv s-a hotărât construirea a 415 km de șosea, la prețuri duble față de cele practicate pe piața europeană, adică plăteam 20 de milioane dolari/ km în zonele montane și 5 milioane de dolari/km în zonele de deal și șes. Valoarea „proiectului“ pentru porțiunea Brașov-Borș a fost estimată la 2,5 miliarde euro, dar un calcul sumar pentru întreaga lungime arată că la valoarea medie de 12 milioane de dolari/km, rezultă un cost total de 5 miliarde de dolari (ce vor proveni din credite externe garantate de statul român, la care se adaugă dobânzile aferente).

Provenind dintr-o familie de emigranți evrei clandestini din Germania, primul afacerist Bechtel s-a lipit de un

¹ Doru Giugula, membru al conducerii PSD-București și susținător la șefia organizației a lui Marian Vanghelie (evreu cu rude în Israel), era consilier PSD la Primăria București. Conform lui Corneliu Vadim Tudor, Giugula era agent *Mossad*.

contract pentru a construi pe la 1890 mai multe șosele în statul american Oklahoma, unde și-a și stabilit centrul afacerilor. Firma de construcții a familiei, *Bechtel International*, o afacere închisă condusă de Riley Bechtel, valorează 3,2 miliarde de dolari.

Pe ce canale a ajuns această firmă americană să coste România aproape 5 miliarde de dolari? Enigma se învâрте în jurul unui straniu personaj, Michael Stanciu jr., care, afișând ipocrit un limbaj religios, afirma că Însuși Dumnezeu i s-ar fi adresat pe când se afla în Oklahoma-S.U.A.: „*Michael, du-te înapoi și fă ceva pentru țară!*”. Cine este, însă, „mesianic” Michael?, „Om de afaceri american de origine română”, Stanciu apare mai degrabă ca un fel de agent comercial sau de influență al clanului Bechtel în România. El afirma că provine dintr-o familie ce a emigrat din România în SUA, în anul 1979. Ciudata atitudine afaceristo-religioasă a lui Stanciu (limbajul său este asemănător cu cel al predicatorilor sectanți) părea înapoi cultivată, motivat de temerea privind posibila sa imagine în România, aceea de „afacerist care câștigă pentru el și nu-i pasă de ceilalți sau de dezvoltarea țării” (sunt propriile sale cuvinte).

Favorizat din 1990 de guvernul român al evreului Petre Roman, Stanciu a realizat o societate mixtă cu statul român, *Iptana-Search*, în care el, prin *Search Corporation*, deținea 51%, adică controlul și puterea de decizie. Partea română, 49%, consta într-un tezaur informațional, deoarece era reprezentată de fostul departament de proiectare al *Ministerului Transporturilor* (MTCT), transformat în societate comercială, *S.C. Iptana SA*.

Firma lui Stanciu jr. a primit „responsabilitatea proiectării și dezvoltării unui segment important din drumurile din România”, adică întreaga rețea de autostrăzi. Deși încă din 1990 Stanciu fusese bine primit de autoritățile românești, „abia Guvernul actual - zicea el în 2003 -, în special primul-ministru și ministrul Transporturilor... au gândit realizarea de autostrăzi ca metodă de dezvoltare economică. Avem pe masă, din 2001, primul *Program Național de Autostrăzi*.” Ca un făcut, *Search Corporation* fusese ales ca proiectant general al acestui program. „Este vorba - zicea Stanciu - de megaproiecte, la care va participa inclusiv cea mai mare companie din lume, *Bechtel*, din SUA. Alături de alte companii americane, *Bechtel* ar pu-

tea investi peste 4,5 miliarde dolari în autostrăzile României“. Fals! „Investiția“ a fost plătită de români, cu tot cu dobânzi.

La data când Stanciu anunța viitoarea preluare a construcției de către americana *Bechtel International Inc.*, siguranța sa era uluitoare pentru oricine, căci, conform legislației în vigoare (O.G. 60/2001), o firmă trebuia mai întâi să câștige organizarea unei licitații pentru achiziții publice, iar aceasta nu avusese loc, niciodată. Siguranța sa trăda existența aranjamentelor.

Toți cei implicați la vârf justificau „mega-afacerea“ de necesitatea unor drumuri naționale corespunzătoare „strategiei europene“. Este drept că, în acest scop România ar fi putut primit din partea Europei 800 de milioane de dolari, pe care însă guvernul Năstase - din motivele sale s-a hotărât să îi acorde unei companii americane, deși companiile germane, de exemplu, ar fi putut executa lucrarea la jumătate de preț, așa că Parlamentul European, datorită evidentei nereguli în încheierea contractului cu *Bechtel*, a sîstat finanțarea către România a celor 800 de milioane de dolari.

Comisarul european Verheugen însuși atrăgea atenția guvernului român în mai 2004 că Bruxellesul nu va susține acest proiect la nici o instituție internațională (dar dacă era implicat Bibi Netanyahu, era suficientă implicarea sa). La rîndul ei, coroana britanică, „consideră acordarea contractului fără licitație, printr-o ordonanță ce ocolește dezbaterea parlamentară, drept un exemplu particular că guvernul român nu ia atitudine contra corupției“. Finalmente, statul român și-a asumat integral povara finanțării autostrăzii, deși în toate țările central-europene, firma concesionară își asumă finanțarea proiectului, dacă acesta este fezabil¹.

¹ „Prin încredințarea directă a lucrării, fără licitație, există mari dubii asupra costurilor autostrăzii: peste 8 milioane dolari/km sau 6,8 milioane Euro/km, față de autostrada București-Cernavodă pentru care s-a organizat licitație internațională, în urma căreia s-a ajuns la costuri de trei ori mai mici: 3 milioane dolari/ km sau 2,3 milioane Euro/km“, susțineau liberalii, demonstrând că Mitrea, ministrul transporturilor, mințea că ar fi fost necesară evitarea licitației pe motivul „organizarea ei ar fi întârziat demararea lucrărilor cu 6 luni“. „Ce însemna 6

Încuindu-se de o bizară secretomanie, familia Bechtel nu și-a asumat niciodată originea etnică, arătând numai că este originară din Germania. Ei nu pot spune că sunt germani, din cauza puternicei componente evreiești a familiei, dar nici evrei practicanți nu mai sunt, preferând să trăiască într-o maximă discreție.

Deoarece familia menține confuzia în ceea ce o privește, referințele originii ei aparțin cercetătorilor independenți, așa cum sunt cele de pe site-ul genforum.genealogy.com, din care aflăm despre unii strămoși ai familiei, precum frații Samuel, Abraham, Isaac, Jacob și Johannes Bechtel din Baden, Germania, emigrați în America între 1821 și 1846. Samuel Bechtel (ortografiat și Bachtel) i-a avut ca fii pe Samuel Jr., Joseph, și George Bechtel. Oricum, oficial, la baza arborelui genealogic al clanului familial îi aflăm pe George Bechtel și pe soția sa, o evreică numită Anna Klingman.

„*Bechtel*, fondată în 1898, a devenit un trust-caracatiță supra-secret. Firma, cea mai mare companie de construcții din lume, este în realitate un guvern din umbră, o armă a CIA. Oficialii *Bechtel* dețin cele mai importante posturi în guvernul SUA. Ei sunt parte ai «Web» (un sistem de control interconectat, altceva decât Internet-ul), care leagă planurile Comisiei Trilaterale, CFR-ul, ordinul Illuminati-ilor, cultul Ochiului Atotvăzător, și alte grupuri interconectate...” - *David Ike*

Deși Ike este un autor contestat, cercetarea convențională confirmă în bună măsură aprecierile lui despre *Bechtel*. Astfel, *Bechtel* este una dintre principalele finanțatoare ale USAID, sub-agenție economică a CIA. Este totodată celebru cazul lui Caspar Weinberger, evreul care a funcționat ani la rând atât ca vicepreședinte și consilier general la *Bechtel*, cât și ca membru marcant al Comisiei Trilaterale¹, totodată fost secretar al Apărării SUA. Din

luni - replicau liberalii -, când termenul de execuție este până în 2012”.

¹ înființată în 1972 de David Rockefeller și de către Rothschildzi, Comisia Trilaterală reunea inițial în planurile mondializării organizații oculte din America, Europa Occidentală și Japonia. Cei opt delegați din partea Statelor Unite care au participat la ședința de înființare a Comisiei Trilaterale în castelul

1974 până în 1982, și George Schultz, secretarul Trezoreriei de Stat a SUA și viitor secretar de stat, a fost la rândul său președinte și director al *Bechtel*. În calitatea sa de secretar de stat, Schultz a fost trimis de către Donald Rumsfeld în Irak să discute cu Saddam Hussein un contract *Bechtel* pentru o conductă de petrol din Iordania. Schultz a devenit și consilier al „Comitetului de Eliberare al Irak-ului” și unul din principalii avocați ai cauzei invadării acestuia în 2003. Chiar și Riley Bechtel, însuși, președintele actual al *Bechtel*, făcea parte din Consiliul Exportului al președintelui George W. Bush, iar Jack Sheenan, alt vice-președinte al *Bechtel*, apărea ca membru al Consiliului Apărării SUA.

Compania *Bechtel* a devenit una dintre cele mai influente corporații SUA din interiorul așa numitului „complex industrialo-militar”, implicat alături de CIA, conform colonelului Prouty, în asasinarea președintelui Kenedy.

De fapt, directorii de la *Bechtel* sunt prezenți și în conducerea structurilor militarizate ale statului american. Cel mai celebru dintre aceștia este John McCone, director la CIA în timpul asasinării lui Kenedy și al invaziei în Chile, totodată președinte al Comisiei Energiei Atomice. Este apoi William Casey, șef la CIA în timpul președintelui Reagan. Și ex-șeful staff-ului de la Casa Albă, Colin Powell, este o figură militară proeminentă asociată cu *Bechtel* prin cluburile elitiste întreținute de clan, ca și politologul evreu Henry Kissinger, ca și majoritatea conducerii politice a Apărării, forța din spatele Pentagonului.

„Dimensiunea gigantică a companiei *Bechtel*, implicarea în politică și secretomania exagerată a făcut din ea o țintă a jurnaliștilor și politicienilor încă din anii '20. *Bechtel* a avut relații de colaborare și susținere solide cu mulți președinți SUA: Nixon, Reagan, George H. W. Bush și George W. Bush... Cele mai recente scandaluri în care este implicată compania sunt cele legate de modul fraudulos prin care a reușit să obțină majoritatea contractelor de reconstrucție în Irak. Atât politicieni din SUA cât și din Europa au acuzat administrația Bush că a facilitat companiei *Bechtel* obținerea acestor contracte. Mai mult, unele surse din Casa Albă au declarat că invazia din Irak a

lui Rockefeller erau toți membri ai oculte CFR.

fost forțată și determinată de interesele financiare în zonă ale companiei *Bechtel*...”¹

În 1988 Bechtel a primit construirea unei uzine chimice în Irak, dar construcția a fost oprită din cauza invadării Kuweit-ului de către Irak. În 17 aprilie 2003, după invazia SUA din Irak, USAID a dat un contract în valoare de 680 milioane de dolari companiei. Ca orice mare companie, *Bechtel* a investit puternic în politica din SUA, donând importante sume între 1999 și 2002 unor politicieni, majoritatea republicani. Răsplata nu a întârziat să apară, totalitatea contractelor „primite” pentru reconstrucția Irakului totalizând, de fapt, peste 1 miliard de dolari, la care se adaugă afacerea autostrăzii transilvănene din România, de mai multe miliarde.

Contracte în construcții pentru israelieni

Sute de milioane de dolari pentru Solel-Boneh

Compania israeliană a făcut obiectul unui scandal pre-electoral în 2004, în România. Această firmă de construcții este condusă de Uri Shari, care era șeful de cabinet al premierului israelian Ariel Sharon.

În 1998, *Ministerul Lucrărilor Publice (MLPAT)* a organizat una dintre cele mai mari afaceri, adică licitația privind construirea a 1.600-1.800 de locuințe sociale și alimentarea cu apă a 1.600 de sate românești, semnând finalmente un contract de 340 milioane de dolari în favoarea firmelor *Mivan-Kier* (evrei din Marea Britanie) și *Solel-Boneh* (Israel). După cum a protestat și *Asociația Română a Antreprenorilor din Construcții*, licitația fusese fraudată, ceea ce sugerează o complicitate a autorităților române cu forurile israeliene. „*Deși au fost cumpărate 47 de caiete de sarcini, regulile dure ale jocului i-au descurajat pe mulți, la licitație prezentându-se doar șapte... Toate firmele participante au luat în calcul, așa cum era prevăzut în caietul de sarcini, toate taxele (inclusiv TVA și taxele vamale) și comisiunile aferente. Văzând că nu le ține buzunarul, majoritatea a renunțat încă din start*” (*Capital* nr.10/1999).

¹ G. Bara, *Bechtel: corporația fără scrupule*; NovoPress Romania.

Astfel au ajuns cele două companii evreiește să câștige marele cașcaval al MLPAT, pentru ele fiind însă schimbate după licitație condițiile din caietul de sarcini, deși asumate prin „câștigarea” licitației. Cum? Prin emiterea de către guvernul român a *Hotărârii* nr.953/23.12.1998 (contractul fusese semnat cu doar o zi înainte, pe 22.12.1998), în care se stabilea că „plata taxei pe valoarea adăugată, a taxelor vamale, a dobânzilor, a comisioanelor, a spezelor bancare și a consultanței de specialitate, precum și rambursarea creditului intern și a tuturor costurilor aferente acestuia se vor efectua din fondurile care se alocă anual cu această destinație de la bugetul de stat, MLPAT”. În acest fel, firmele evreiești au fost scutite de aproape 50% din finanțarea inițială a lucrărilor, costurile revenind statului român. Prin acest mecanism, pe care constructorii români nu l-au cunoscut, ei au fost îndepărtați în favoarea celor evrei.

Cum am mai spus, președintele român Emil Constantinescu a și vizitat în Israel firma *Solel-Boneh*, ceea ce demonstrează din plin implicarea guvernării și a politicului în manipularea întregii afacerii din 1998. Din înregistrările audio realizate în 2004 de Nati Meir (consilier israelian al lui senatorului PRM Corneliu Vadim Tudor atunci), puse la dispoziția Parchetului Național Anticorupție, acesta a avut o înțelegere (fictivă din punctul său de vedere) cu evreul Radu Feldman Alexandru, senator și lider al Partidului Național Liberal, pentru ca în campania electorală să funcționeze un pact secret de neagresiune între Partidul România Mare și Alianța D.A. (PNL + PD) în acel an electoral, la schimb Radu Feldman Alexandru promițându-i lui Nati Meir (apropiat prin Eyal Arad de cabinetul lui Ariel Sharon, chipurile), ca în cazul în care liberalii vin la putere, să fie semnat un contract din partea statului român de o valoare consistentă (peste 30 milioane USD) în favoarea firmei israeliene *Solel Boneh*.

În 2006, despre finalizarea lucrării de aducție a apei potabile la sate de către *Solel-Boneh*, presa scria exemplificând: *Alimentarea cu apă în județul Suceava, compromisă de o firmă din Israel* (*Curentul* din 5 ianuarie), arătând că „programul a fost un fiasco, pentru că multe dintre localitățile care ar fi urmat să beneficieze de sistemele de alimentare cu apă potabilă realizate de firma

din Israel *Solel-Boneh*, nu dispun nici acum, după aproape doi ani de la finalizarea lucrărilor, de această utilitate. În localitățile incluse în program, sistemele construite nu pot fi folosite deoarece firma din Israel a venit, a executat lucrările, însă, când sistemele au fost pornite, s-a descoperit cu surprindere că apa nu este potabilă...”.

În timpul guvernării PSD (2001-2004) s-a efectuat vizita ministrului agriculturii din Israel în România, moment care a dus la colaborarea cu firma *Netafim* din Israel, care să fie plătită de români pentru a face sistemul de irigații pentru 2 milioane de hectare de teren agricol românesc. În afacere s-a implicat direct chiar premierul Năstase, care a susținut-o public în 2004 (și care în același an a efectuat o vizită în Israel), invitându-l totodată pe Erez Mehzer, președintele *Netafim*, la Sinaia, în cadrul „Forumului Economic România 2004-2007. Evaluare pentru aderarea la Uniunea Europeană”. Reprezentantul intereselor în România al firmei israeliene este fostul director al SRI, Virgil Măgureanu. Proiectele israeliene în agricultura românească, se relansaseră din 2002, o dată cu vizita ministrului israelian al Agriculturii, Shalon Simhon, însoțit de afaceriștii israelieni Yoram Ben Ami, directorul firmei *Galilee Seeds*, care are afaceri la Curtici-Arad, Shlomo Tirosh, directorul *Agrexco*, Raanan Geshuri, din partea *Keshet Prima*, Sol Lavi (*Agronom*), Soram Peleg (*A.S. Ram Ltd.*), Reli Harel (*Cick Anak International*), Soram Kaminitz (*Sali Matal Ltd.*) și Ud Tzur (de la *Netafim*). *Netafim* s-a împrietenit, de altfel, și cu autoritățile din Republica Moldova unde a implementat un sistem de irigare prin picurare.

Ashtröm, Roichman și alți regi evrei ai contractelor

Interesele acestor companii israeliene erau promovate în 2001-2004 de Elan Schwartzberg, apropiat al lui Adrian Năstase și de PSD.

Compania israeliană *Ashtröm* a început penetrarea „pieței românești” în 1993, prima sa construcție fiind clădirea de birouri *Union International Center* din centrul capitalei, ce adăpostește în opt etaje un total de 11.500 mp de spații de birouri în care își desfășoară activitatea *Groupe Société Générale*, *PriceWaterHouseCoopers*, *Telemobil*, *Mol* etc. A continuat apoi extinderea cu *Union Tower*,

centru de afaceri de 11.000 mp, de lângă *Hotelul București* (tot posesie israeliană).

Altă firmă israeliană, *Gemolab Real Estates*, condusă de numitul Lior Rosenman, a construit centrul de afaceri *Neocity Tower*, ca și o serie de 150 de vile în București și alte investiții imobiliare. Apoi a achiziționat în București terenuri să construiască un „power center, un concept american de centru comercial mult mai dezvoltat decât conceptul de mall” ce se va întinde pe o suprafață de peste 100.000 m².

Asociata firmei *Ashtrom*, israeliana *Roichman Bros Internațional* primea diverse lucrări de la statul român, fără licitație, precum cea din 2002 la *Drumul Național Roman-Bacău*, fiind plătită cu 23 milioane de dolari.

În toate marile orașe românești, firmele israeliene „câștigă” lucrări peste lucrări pe banii primăriilor (publici). Este cazul Timișoarei, al Clujului sau al Constanței. În 2003, în Constanța, de exemplu, primarul R. Mazăre a planificat pe o perioadă de zece ani (deși mai avea puțin până la alegeri, neștiind dacă va mai fi ales) „reparații pe toate bulevardele și încă 56 de străzi”. Lucrările, în valoare de 43 de milioane de euro (plus alte 2,4 milioane de euro pentru șoselele din Mamaia), fiind atribuite fără licitație tot israelienelor *Roichman Bros Infrastructures* și *Ashtrom Group*.

Alt «gheșeft» este tot al firmei *Ashtrom*, care a pus mâna și pe contractul de reparații capitale la *Spitalul Clinic De Urgență Constanța*. Dealtfel, primarul Radu Mazăre era, conform presei, un bun apropiat al lui Elan Schwartzberg, israelianul aranjându-i lui Mazăre chiar și o eventuală migrare la liberali (așa cum i-a aranjat-o la partidul lui Năstase?), în cazul în care PSD l-ar dezavantaja. Dealtfel, revista *Capital* scria din 2003 că identificarea investitorilor [pentru Primăria Constanța] a fost realizată de Elan Schwartzberg”, iar *Curentul* (în 27.10.2004) adaugă: „Coincidență sau nu, în jurul tuturor firmelor israeliene menționate gravitează controversatul om de afaceri Elan Schwartzberg, individ care se laudă, de câte ori are ocazia, cu relațiile sale de la Palatul Victoria, dar și cu amicitia ce-l leagă de primarul municipiului Constanța, Radu Mazăre”.

La sfârșitul lui 2004, guvernul Năstase atribuia, tot fără licitație, lucrarea șoselei București-Brașov firmei franceze *Vinci*, dar, fără a se face publicitate, o parte importan-

tă a acestui contract, porțiunea Predeal-Brașov, a fost atribuită de fapt consorțiului israelian constituit din firmele *Ashtrom-Roichman* pentru suma de 181 milioane de euro. Și tot israelienilor le era dată din noiembrie 2004 construcția unui drum național Focșani-Sfântu Gheorghe, pentru o sumă rămasă secretă.

□

Elan Schwartzberg era din 2006 președinte la *Neocity Group Romania* (deținută de firma israeliană *Neocity Group*), ce construia în parcul constănțean Tăbăcărie, mall-ul *City Park Mall*, „cel mai modern centru comercial și de divertisment din zonă”, cu 120 de magazine, supermarket-uri, electrocentre, cinematografe, *food court*-uri și alte facilități. Reprezentanții *Neocity*, adică Elan și israelienii Shay Mor și Ehud Benschach, au declarat că „municipiul Constanța rămâne o prioritate pentru companie, ce va investi, în întreaga țară... aproximativ un miliard de euro”.

Neocity Group a intrat în România în 1999, țara ce se situează astăzi pe primul loc în lista proiectelor de investiții imobiliare ale *Neocity Group*, derulate în Israel, în țările Europei Centrale și de Est (Cehia, Ungaria, Polonia) și în Africa, fiind apreciată și ca „unul dintre cei mai activi dezvoltatori imobiliari care activează pe piața românească”. În Constanța, *Neocity* a demarat și „proiectul Peninsula”, adică construirea unui complex de locuințe și birouri în zona istorică a orașului, în valoare de 300 de milioane de euro.

Elan Schwartzberg căuta să se învârtă de ceva afaceri și prin Iași, pentru altă firmă israeliană, *Baran Project Constructions*, care s-a oferit să reabiliteze 34 de kilometri de cale de rulare pentru tramvaie, cerând Primăriei plata de 26 milioane euro, un preț cu tupeu maxim. Și pentru că de la Constanța știe de ani buni că e bine să fii prieten cu primăria, Elan și-a găsit un astfel de prieten și la Iași, în persoana lui Zobi (Zaharia) Schrotter, un co-etnic, de fapt, soțul creatoarei de modă Irina Schrotter. „De altfel, cei doi - Schwartzberg și Schrotter - au în comun și o prietenie trainică. Un episod care demonstrează acest lucru a avut loc în mai 2001, când cei doi l-au «bumbăcit» pe Dan Stratan în discoteca *Viper*. Mai aveau un punct comun: afacerile cu Iașiul. Acum câțiva ani, Schrotter a încercat un parteneriat cu Primăria Iași, pentru achiziție de microbuze. Dar nu a ieșit nimic.

Ulterior, Zaharia Schrotter s-a axat pe afaceri private în Iași". (Ieșeanul - 14 Decembrie 2004)

Schwartzenberg este cel care i-a deschis drum spre Craiova și enigmaticului Samuel Lihtenberg, reprezentantul unui grup de firme din Israel ce au demarat afaceri imobiliare la București, Cluj și Arad, și care au cumpărat *Rocar* și *Ventilatorul* București. În Craiova au cumpărat cca 10 hectare de teren pentru a construi 1.500 de locuințe.

Tot Schwartzenberg l-a introdus la primarul conștanțean Mazăre și pe, de acum celebru și el, israelianul Avraham Morgenstern, administratorul firmei evreiești Shapir Structures SRL, ce a construit campusul de locuințe sociale „Henri Coandă” pentru primăria Constanța, mituindu-l pe Mazăre prin Elan Schwartzenberg, dar a realizat și o evaziune fiscală de 10 milioane de euro către statul român în perioada 2009-2014, neînregistrând toate veniturile obținute din trei contracte încheiate cu două entități ale administrației locale, dar, în plus, a înregistrat cheltuieli fictive, reprezentând consultanță și asistență tehnică către două off-shore-uri cipriote, deținute tot de israelieni. Cum se știe, în august 2017 el a fost condamnat în România la 12 ani de închisoare, dar, ca și Elan Schwartzenberg, a dispărut din țară, via Israel.

Construcții și pașapoarte românești pentru israelieni

Oricine se uita în anul 2017 pe pagina de net a Camerei de Comerț și Industrie Israel-România (israel-romania.org.il), ce-și are sediul în Turnul Paz din cartierul Ramat Gan al Tel Aviv-ului, din Israel, cunoscut ca „districtul diamantelor” (fiind centrul israelian al comerțului cu diamante), observa reclama firmei Aktinium Israel-România, ce își oferă serviciile către alți israelieni spre a investi în imobiliarele românești, zicând: „Activăm pe piața din România din anul 2005. Noi am început să cumpărăm terenuri ...am realizat blocuri și vile. Specializarea noastră este să facem proiecte de PUZ; să schimbăm terenurile din extravilan în intravilan; să facem autorizații de construcție... să facem pașapoarte românești pentru cetățenii israelieni. Noi suntem unicii care garantează personal în legătură cu fiecare proiect în Romania. Frații Oren au

experiență de peste 20 de ani.” De fapt, Aktinium funcționează la etajul 9 din același Paz Tower, iar dedesubt, la 8, se află chiar secția consulară a ambasadei României, iar Oren Yaniv este adjunctul directorului camerei israeliano-române, Armand Schor, un membru PSD-filia la Israel și apropiat al Mossad (a se vedea cap. *Borsecul luat de israelieni*). Președinta camerei este politicianca Colette Avital, membră în board-ul Congresului Mondial Evreiesc, al cărui director e bancherul David de Rothschild (propulsorul lui Emanuel Macron, ca președinte al Franței).

O Axă Sionistă - România, „pe axa strategică“ ... sau a atentatelor și a războaielor?

„Guvernul meu a fost
necondiționat de partea NATO din
considerente politice, nu juridice
și nici morale!“

Radu Vasile, fost prim-ministru

Manipulare și politicianism

Atentatele fundamentaliștilor islamici internaționali, cum au fost cele din Turcia cu începere din 2003 (ale *Al-Qaida*), și nu numai, pot ridica întrebări și crea nedumerire pentru toți cei care au văzut în Turcia numai o țară musulmană, care - și mai mult - nu s-a implicat în războiul americano-sionist asupra Irak-ului. Însă, faptul că percepția unei lumi necunoscute nouă și anti-sioniste este alta, o dovedește faptul că atentatorii de la Istanbul au relatat chiar că, momentul exploziilor din noiembrie 2003, coincidea cu prezența la locul faptelor (câteva sinagogi) a unor agenți Mossad, vizați de teroriști.

Nedumerirea oricui se poate repede risipi dacă vorbim despre un mai vechi pact diplomatic secret «Tel-Aviv-București-Ankara» dezvăluit în 1998 la București de către Radu Vasile, Turcia fiind de mai mulți ani, până la venirea la putere a lui Erdogan și a partidului său, AKP, era, cum este și România astăzi, un important pion geo-strategic al Israelului și al SUA în coasta Europei răsăritene și a Rusiei.

Într-o lucrare anterioară am reprodus din studiul *Interesele strategice israeliene decid în Iugoslavia*, în care se relateau tratativele secrete dintre Turcia dinainte de 2003 (pe atunci pro-occidentală) și Israel pentru constituirea axei strategice Ierusalim-Ankara, care reprezenta o alianță (cu potențial substrat militar) cu caracter ofensiv, îndreptată „împotriva refacerii sferei de influență a Rusiei în Estul Europei și în Balcani“¹.

¹ „Pentru atingerea acestor deziderate, politicienii și *staff*-ul serviciilor secrete din Israel și Turcia au declanșat o adevărată ofensivă în scopul fărâmițării statelor naționale din Balcani, prima victimă fiind fosta *Republică Socialistă Federativă Iugoslavia*... Totuși, în concepția serviciilor secrete din cele două țări menționate, în acest acord (axa strategică Ierusalim-Ankara) urma să fie

Constituirea acestei axe invizibile a fost confirmată politic de la cel mai înalt nivel, implicarea României, alături de Turcia, în sfera de interese a Israelului dezvăluindu-se în memoriile lui Radu Vasile. Să ne amintim, totodată, că presa anului 1998 relatează despre vizita „particulară” a premierului Vasile în Israel pentru efectuarea unei lucrări dentare de zeci de mii de dolari. Ex-premierul arăta (și un) alt motiv¹:

„Dacă nu ar fi fost filmul făcut de trimisa Televiziunii Naționale, Gabriela Firea, vizita mea în Israel, care a însemnat un început de drum pentru România, nu ar fi fost oglindită de fel în mass-media românească. Interesant e că tot ce a reținut presa din această vizită în Israel a fost că eu fusesem acolo în scop medical, punându-mi o dantură în valoare de 50.000 de dolari...”

Întâlnirea oficială cu premierul israelian Benjamin Netanyahu s-a prelungit, la propunerea sa, la locuința sa privată... Am intenționat formarea unui triunghi strategic România-Israel-Turcia, care să dea României o pondere regională semnificativă, fără însă a deranja sensibilitatea Greciei... În cadrul strategiei mele de politică externă, am privit relația cu Israelul ca pe o politică crucială pentru România. Aceasta era concepția mea și cu ea în minte am făcut vizita în Israel, singura țară importantă din lume cu

inclus și Bucureștiul. În ceea ce privește România, Israelul era interesat atât de porturile strategice de la Marea Neagră (fie chiar și pentru trupele americane), cât și de viitorul spațiu de complementaritate al Transilvaniei. Anihilarea unei posibile alianțe ortodoxe, cuprinzând Rusia, Grecia, România, Bulgaria, Serbia, se află deasemenea pe unul dintre primele locuri în planurile serviciilor secrete ale Israelului ...«Poziția anti-constituțională a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, de a pune România în stare de război cu Iugoslavia... reprezintă subordonarea conducerii de la București intereselor strategice ale Israelului în Balcani.» (G. Dora-Gorzo, A.P. 1999)“

¹ Radu Vasile, *Cursă pe Contrasens. Amintirile unui prim-ministru*. București 2002. Vizita a fost discret aranjată de către unul dintre consilierii premierului Vasile, respectiv de către soția lui Liviu Galan, medic stomatolog și om de afaceri cu dublă cetățenie, româno-israeliană, la rândul său un apropiat al evreului Adrian Costea (stabilit în Franța, aflat încă din 1973 în solda Mossad).

locuitorii cărora nu trebuie să explice unde se află România. O știu și singuri, fiindcă mulți o poartă în suflet...

Am încheiat câteva tratate... Toate cele patru grupuri de lucru alcătuite atunci, în domeniul educației, sănătății, agriculturii și armatei, au funcționat câtă vreme m-am ocupat eu de ele..."

Că, de fapt, premierul mason Vasile¹ nu era deloc preocupat să nu deranjeze sensibilitățile Greciei, adică ale lumii creștin-ortodoxe, este dovedit de faptul că, împins de ministrul său Andrei Pleșu și Dudu Ionescu, a contribuit deplin la implicarea României în războiul lumii occidentale îm-

¹ Apartenența lui Radu Vasile la masonerie i-ar fi fost de folos acestuia în timpul următoarei guvernări, PSD-iste, când la solicitarea cercurilor oculte internaționale, premierul Adrian Năstase, la rândul său mason, a oprit anchetele privind privatizarea *Romtelecom* și alte privatizări în care Radu Vasile s-a implicat personal, ca prim-ministru. Obediența lui A. Năstase față de masonerie s-a vădit după ce evreul Eugen Ovidiu Chirovici a devenit, în anul 2003, prin furtul a 34 de voturi, șeful *Marii Loji Naționale Române*. Deja șef la „I.M.M.-uri” în guernul Năstase (unde se vehiculau importante fonduri europene nerambursabile), Chirovici era și consilier al primului-ministru Adrian Năstase. La scurt timp s-a declanșat atacul serviciilor secrete românești, procuraturii și poliției împotriva *Mișcării de Integrare Spirituală în Absolut* (cea mai virulentă mișcare anti-masonică din România, atunci, ce edita revista *Masoneria*), prin arestarea liderului acesteia, Gregorian Bivolaru, sub numele căruia au apărut lucrări precum: *Dezvăluiri senzaționale referitoare la acțiunile și planurile satanice ale Francmasoneriei Mondiale*; sau *Francmasoneria. Misterele dezvăluite ale unei gigantice conspirații satanice*. În instrumentarea cazului „gurului Bivolaru” s-a recunoscut oficial implicarea serviciului secret al ministerului de Interne (UM 092). Șeful acestui serviciu, Virgil Ardelean era la rândul său mason, având titlul *Quattuor Coronati*. Acest serviciu, ca și ministerul, avea la conducere mai mulți masoni. La înmormântarea unuia dintre foștii șefi ai UM 962, Fl. Calapod, „au fost mai mulți masoni decât cruci și gropi în cimitir”. (*Ev.Zilei* din 17.05.2004, căruia un mason i-a declarat: „Am sub mine și deasupra mea mulți frați masoni șefi de spitale ori cu grade și funcții importante în armată, în servicii secrete și membrii marcanți din toate partidele politice importante“.) La S.R.I. erau cunoscuți tot atunci ca fiind masoni ofițerii Ovidiu Soare (șef de divizie), Victor Marcu, Vasile Iancu ș.a. Chiar și șeful Marelui Stat Major al armatei, g-ralul Mihail Popescu, era convertit de masonerie.

potriva Iugoslaviei (Serbiei), război dorit și de Israel, în planurile sale „strategice“. Noi spunem chiar că Radu Vasile își aroga inutil meritul inițiativei creării axei România-Israel-Turcia, chiar dacă, din naivitate și infatuare politică, o credea. Ea i-a fost indusă de anturajul politic filo-sionist.

Este cel puțin stranie viziunea pe care o avea Radu Vasile despre războiul internațional dus împotriva sârbilor, război în care a acceptat târârea României. Că așa zisa „axă strategică“ nu este creația sa o dovedește continuarea politicii axei sioniste și după debarcarea sa anticonstituțională ca prim-ministru de către ex-președintele Emil Constantinescu. Dealtfel, el însuși recunoaște că miniștrii săi, care l-au și trădat ulterior, au avut mână liberă din partea sa ca prim-ministru: *„Andrei Pleșu a avut libertate totală în felul în care și-a administrat Externele și în modul în care a dat viață concepției geopolitice a diplomației românești. Iar în timpul războiului din Kosovo [Iugoslavia], nici el și nici Babiuc nu cred să fi avut motive să se plângă de ingerința premierului în treburile lor.“*

Dezvoltarea tezei spune că interesul Israelului împotriva spațiilor europene slave și ortodoxe, cu precădere împotriva Iugoslaviei, era în anii '90 acela al dezideratului evreiesc al prăbușirii puterii mondiale a Rusiei (aliatul de sânge al sârbilor), stat cu puternice răbufniri periodice anti-sioniste și aliat (militar și comercial) al unor state arabe inamice Israelului. În acest context, prețul susținerii musulmanilor albanezi împotriva ortodocșilor sârbi era prea mic pentru evreimea mondială. De la marii bancheri evrei până la George Sörös, aceasta s-a angajat în distrugerea unei Serbii mari și naționaliste (incontrolabile de către ocultă).

Modul cum „politicianul“ Radu Vasile se rupea de românul Radu Vasile ar necesita, credem noi, un studiu psihologic din partea specialiștilor, privind alienația politicianului român occidentalizat. Relatând despre drama poporului sârb, Radu Vasile mărturisea că a înțeles nedreptatea ce i s-a făcut acestuia de către lumea occidentală, dar că nu putea fi, ca om politic, decât împotriva acestui popor vecin. Mai mult, el cunoștea situația reală a sârbilor, dreptatea acestora, chiar prealabil guvernării:

„În 1997, fiind președinte al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, am fost în calitate de observator al Consiliului Europei în Bosnia-Herțegovina. În 1997 au avut loc primele alegeri libere de după război, iar eu, împreună cu doi colegi europeni, am avut însărcinarea de-a face un raport privitor la corectitudinea și libertatea alegerilor... Mergând la Sarajevo am aflat că România, așa săracă și neagreată de Occident cum era atunci, era totuși o țară fericită... dramele ce ardeau în sufletele românilor erau floare la ureche pe lângă dezastrul din Bosnia-Herțegovina. Un dezastru nimicitor și complet, copleșitor și aproape cu neputință de reparat, deoarece nenorocirea, marea nenorocire, nu stătea în numărul victimelor și al gropilor comune, uriaș pentru o țară atât de mică, și nici în distrugerile materiale, înmărmuritoare ca amploare și efect, ci în ură, în ura cumplită care se înrădăcinase în sufletul beligeranților. Un om care a trecut prin ce-au trecut sârbii și bosniacii în timpul războiului civil nu mai poate uita ce-a văzut decenii de-a rândul. Să vrea să uite, și nu va putea. Noapte de noapte, dinții urii îi mușcă din suflet, iar dorința de răzbunare, avidă, oarbă și imperioasă, îi toarnă otravă în vine. Bosnia-Herțegovina e astăzi țara în care suferința a pătruns peste tot, în oameni și în peisaj, în caldarâmul străzilor și în obrazul femeilor, în aerul locului și în scoarța copacilor. Totul e suferință, și așa va fi încă decenii de acum încolo.

...Intrând în oraș, priveliștea dezastrului se deschidea goală și întreagă. O casă din două era distrusă. Sala polivalentă a orașului, o bijuterie arhitectonică în care fuseseră găzduite festivitățile și o mare parte din jocurile de iarnă ale olimpiadei din 1984, nu mai exista. În locul ei, asemenea unui altar funebru în aer liber, se întindea cimitirul... Se întâmpla să mergi pe o stradă care semăna cu o brazdă de beton ale cărei trotuare nu mai erau străjuite de nimic, căci toate casele fuseseră preschimbate în ruine. Ghidul nostru ne explica din când în când: strada aceasta despărțea casele sârbești din cartier de cele musulmane. «După cum vedeți, nu a mai rămas piatră peste piatră. Ziua musulmanii puneau tunurile și mitralierele pe casele sârbilor, iar noaptea sârbii se strecurau în partea musulmanilor, pătrundeau în case și înjunghiau sau împușcau tot ce le cădea în mână»...

Atmosfera era dezolantă. Ne aflam într-un loc în care ura, răbufnind fără stavilă, măturase oameni, case, amintiri și iubiri. Ne aflam într-un loc părăsit parcă de dumnezeu. Sârbii din Sarajevo plecaseră în proporție de 80%, iar casele lor sau, în fine, în ceea ce mai rămăsese din casele lor se mutaseră musulmanii... Oameni care fuseseră vecini ajunseseră peste noapte dușmani de moarte, spintecându-și copiii, violându-și femeile și zburându-și reciproc creierii. O luptă surdă și atroce, fără comandanți și fără strategie... Ar fi fost o nedreptate să dai vina pe una din părți - credea Radu Vasile. Violențele fuseseră săvârșite de ambele. Impresia pe care a lăsat-o mass-media [occidentală] atunci, cum că sârbii au fost criminali iar musulmanii victime pasive, era o denaturare. Și atunci, ca și în cazul războiului din Kosovo [de mai târziu, când Radu Vasile avea să fie prim-ministru al României - n.n.], CNN a denaturat în mod voit faptele, iar occidentalii au fost încredințați că singurii capi ai relelor sunt sârbii. E uimitor ce efect de sucire a minților poate exercita un post de televiziune etichetat drept obiectiv."

Așa cum relatea fostul prim-ministru faptele, denotă că mintea sa nu fusese sucită de propaganda occidentală,

care era de fapt a unei companii evreiești¹, ceea ce face și mai de neiertat machiavelismul de care a dat dovadă:

„Într-o secție de vot am făcut cunoștință cu o fată [sârboaică] de 23-24 de ani, slăbuță și pipernicită, membră în comisia de supraveghere a procesului electoral. Fusese violată de vreo 20 de soldați bosniaci. Scăpase cu viață, dar pe chipul ei se întipărise o expresie golită de orice urmă de duioșie și căldură sufletească. Nu putea uita ce pățise și nu putea ierta. Nici măcar nu i-am cerut să-mi dea amănunte, am lăsat-o să-și descarce sufletul simțind eu însumi că nu pot asculta până la capăt. Omenește vorbind, întâlnirea cu acea femeie a cântărit pentru mine mai mult decât toate întâlnirile diplomatice la un loc. Atunci am înțeles că există situații umane iremediabil pierdute, când nu se mai poate face nimic și când trauma trăită nu mai poate fi depășită în timpul unei singure vieți de om. Nimeni, nici un tribunal și nici o bancă din lume, nu poate despăgubi un om care trecuse prin așa ceva, iar în fața unui asemenea om orice doctrină politică și orice viziune umanistă își arată dintr-o dată întreaga deșertăciune, politicienilor nemairămânându-le decât să plece, resemnați, capul într-un gest de totală neputință.”

¹ Este vorba de firma evreiască *Ruder & Finn Global Political Affairs*, angajată în compromiterea cu orice preț a poporului sârb. Banii, cum se va vedea, veneau indirect de la Sörös. James Harff, directorul firmei, declara cu cinism: „Timp de 18 luni, noi am lucrat pentru Croația și Bosnia-Herțegovina [împotriva sârbilor], ca și pentru opoziția din Kosovo. În cursul acestei perioade am avut multe succese... La începutul lui iulie 1992, publicația new-yorkeză, *Newsday* a lansat afacerea cu lagărele sârbești de concentrare. Dar noi, dintr-o singură mișcare, am fost în stare să prezentăm o poveste cu «băieți buni» și «băieți răi», care apoi a funcționat aproape de la sine. Imediat s-a observat o schimbare clară în limbajul presei, care a început să folosească concepte de o înaltă încărcătură emoțională, de genul «purificarea etnică», «lagăre de concentrare»,... nimeni nu a mai îndrăznit, după aceea, să meargă împotriva curentului.” „Dar, când făceați toate acestea, nu aveați nici o dovadă că ceea ce spuneți era adevărat. Aveați un singur articol în *Newsday*...” - remarcă ziaristul francez Jacques Merlion. „Treaba noastră nu este să verificăm informațiile - răspundea evreul. Sarcina noastră era doar să răspândim rapid informațiile favorabile nouă... Suntem profesioniști... Nu suntem plătiți să fim morali.”

Cum a putut „omul” Radu Vasile, conștient de nevinovăția sârbilor (chiar cu un an înainte de a fi prim-ministru, cum arată), să accepte implicarea militară a României împotriva unui stat vecin și prieten? În sofismele sale fără sens, încerca explicații care nu spun nimic:

„Dacă aș fi ținut seama de ce credea opinia publică [românească] despre războiul din Kosovo, guvernul meu ar fi trebuit să intre în război alături de Iugoslavia. Dacă aș fi ținut seama de ce scriau gazetarii români atunci, astăzi România nu ar mai fi fost la un pas de a intra în NATO.” El recunoștea fățiș, în continuare, că *„intervenția NATO [în Iugoslavia, în anul 1998] era o nedreptate, o agresiune de nejustificat din punct de vedere moral și juridic. Dar de aici și până la crearea unei opinii publice ostile NATO-ului și doritoare a vedea România ca țară neutră, ruptă de orice bloc militar, era un drum lung.”*

Ceea ce ni se pare onorabil, tocmai un israelian a fost cel care a criticat campania de denaturare a realității din Iugoslavia de către grupul evreiesc *Ruder & Finn Global Political Affairs* (care se mândrea „de faptul de a fi atras de partea noastră - adică împotriva sârbilor - opinia publică evreiască”), dl. Yohan Ramati, director al *Jerusalem Institute For Western Defence*, care era „sigur de faptul că aceasta este finanțată de bancherii internaționali, altfel spus, de către evreii mondialiști”¹, adăugând că „sanțiunile exclusive contra sârbilor sunt o rușine pentru umanitate”, căci lupta acestora „este o reacție foarte naturală la orice popor care își păstrează instinctul național de supraviețuire. Iar a lupta, în ciuda sancțiunilor impuse de o comunitate internațională cinică, dominată doar de interese financiare și nu de colectivitate, constituie un semn al onoarei”.

Cotidianul canadian *Globe and Mail* relatează la sfârșitul anului 2003 că Sörös, începând în februarie 2003 să aplice planul de răsturnare a regimului de la Tbilisi al președintelui Șevarnadze, l-a trimis pe banii săi pe „activistul” opoziției georgiene Giga Bokeria în Serbia (prin a sa binecunoscută *Fundație pentru o Societate Deschisă*) pentru a se instrui în cadrul organizației *Otpor* („Rezistența”), care,

¹ după *România Liberă* (1995): «Cum este manipulată mass-media în conflictele internaționale».

având același «sponsor», folosiseră demonstrațiile de stradă pentru a-l îndepărta de la putere pe Miloșevici¹. Concluzia este că formula aplicată de agenții lui Sörös în Georgia, de ne-recunoaștere a rezultatele oficiale ale alegerilor, cei aleși fiind dărâmați de la putere prin manifestări de stradă puciste, a fost inițial experimentată în Serbia. La sfârșitul anului 2000, alegerile din Iugoslavia fuseseră câștigate de partida lui Miloșevici, dar sondajele de opinie comandate de «Opoziție» arătau contrariul, ceea ce a determinat-o pe aceasta să iasă în stradă trecând la acțiuni în forță. Zoran Djindjic și ceilalți agitatori de la Belgrad erau gata să împingă Iugoslavia într-un război civil. Complicitatea guvernului român cu oculta mondială la dărâmarea regimului iugoslav a constat și în aceea că, în 1999, de pe teritoriul României, a început să emită un post de radio „pirat” (acceptat tacit de autoritățile române), pus de Sörös la dispoziția „Opoziției din Belgrad” împotriva regimului lui Miloșevici.

Limba ca o sabie. Conchideam în lucrarea *Războiul Nevăzut* că implicarea României contemporane în luptele armate mondiale, așa cum a fost susținerea intervenției militare în Irak sau Afganistan de partea intereselor sionisto-americe, îi poate rezerva acesteia, în viitor, destinul de țintă a atacurilor răzbunătoare. Până acum am fost feriți, dar asemenea atacuri au avut loc în toată lumea.

Evenimentele teroriste de la Istanbul aveau să nască un nou și neașteptat asalt, deloc sportiv și necinstit, asupra imaginii României, din partea unui belicos și isteric arbitru sportiv israelian. Pe 22 noiembrie 2003, imediat după aceste evenimente, la Leipzig avea loc cina festivă a Congresului *Federației Internaționale de Scrimă*. La aceeași masă cu „importantul arbitru internațional de scrimă” Uriel Bar Iosef, se aflau Ana Pascu, președintele *Federației Române de Scrimă*, și Alexandru Mironov.

„Nu mă miră ce s-a întâmplat la Istanbul. Voi, evreii, sunteți de vină pentru tot ceea ce se petrece în

¹ La rândul lor, în 2003, «activiștii» sârbi de la *Otpor* au fost plătiți de *Fundația pentru o Societate Deschisă* spre a merge la Tbilisi, în Georgia, pentru a instrui mii de studenți să organizeze revoluția pașnică, „de catifea”, împotriva lui Șevarnadze.

lume de acum. Într-o zi vor fi atentate și în București din cauza voastră. Voi, evreii, sunteți de vină pentru tot răul din lume. Cu banii pe care îi manevrați, voi faceți politica de pe glob. Nu m-ar mira ca într-o zi toți evreii care au emigrat din România să-și vândă totul și să se întoarcă la noi în țară din cauza bombelor de la Tel Aviv.“

Aceste cuvinte le-ar fi spus dl. Mironov israelianului Bar Iosef în timpul unei festive, stând la masă, cuvinte reproduse în mare grabă de către cel mai citit ziar israelian, *Maariv*, la scurt timp după ce aceeași presă acuza România de antisemitism, iar pe președintele Ion Iliescu l-a calificat drept „recrudescență a fascismului în Europa“, deoarece acesta, provocat fiind, nu a admis responsabilitatea României față de Holocaustul împotriva evreilor, responsabilitate menită plății de „daune“ (de miliarde de dolari). Atacarea lui Mironov nu era întâmplătoare. Deoarece acuzele de antisemitism împotriva lui Ion Iliescu nu puteau fi susținute, a fost găsit un apropiat al acestuia pentru ca șeful statului român să poată a fi mânjit, acuzat și forțat să adopte o poziție păgubitoare poporului român.

Era un fapt larg cunoscut că prietenia dintre Ion Iliescu și Alexandru Mironov era foarte veche, încă de când pe vremea regimului ceaușist-primul era director al *Editurii Thenice*, iar al doilea un cunoscut scriitor în domeniile de frontieră ale științei. Apoi, între 1991 și 1993, numit de președintele Iliescu, dl. Mironov fusese purtător de cuvânt al Președinției. Între 1993 și 1996 a funcționat ca ministru, iar după revenirea lui Ion Iliescu pe fotoliul de președinte al țării, a fost numit secretar general al *Comisiei Naționale a României pentru UNESCO* (Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură). Ca fost scrieur, el este președintele de onoare al *Federației Române de Scrimă*. Un personaj tocmai potrivit a fi compromis pentru cei interesați să mai adauge o pagină la dosarul „antisemit“ al lui Ion Iliescu.

Arbitrul israelian Bar Iosef, care până atunci se dăduse drept prieten cu Mironov, s-a născut la Cluj, de unde a emigrat în Israel, în 1961. În seara cu pricina, din noiembrie 2003, el nu s-a dat înapoi să înmulțească pe masă paharele de vin ce le-au băut ca doi „prieteni“. Dna Ana

Pascu, care a fost la aceeași masă, declara că nu a auzit deloc asemenea afirmații din partea dlui Mironov și că prietenul comun israelian „a exagerat”. A doua zi Bar Iosef avea să declanșeze scandalul. El s-a plâns mai întâi, oficial, președintelui federației internaționale. Neabătut în „indignarea” sa, ajuns în Israel, el se adresa presei: „Expresii de acest gen mi-au amintit de anii '30-'40, când tatăl meu a fost trimis în lagărele de concentrare naziste”. Fiind întrebat despre dovezile pe care le-a avut când a scris articolul, ziaristul evreu Mir Shueli a afirmat: „Îl cred pe cuvânt pe Bar Iosef”. Chemat și la Cotroceni de către președintele Iliescu, pentru a da explicații, Alexandru Mironov a relatat altfel discuția avută la Leipzig cu israelianul: „Îl cunosc de foarte mult timp pe Uriel Bar Iosef și am avut o discuție, la cină, în prezența câtorva martori. Sunt lucruri care pot fi confirmate. Cuvintele mele către Uriel au fost: «Așa cum se întâmplă la voi în Israel, atentatele se vor extinde în lume, chiar și la București»”.¹

Pericol fusese iminent și... a trecut?

Serviciile secrete europene avertizau din primele zile ale anului 2004: pe traseul terorist urmează România, Bulgaria, Polonia și Cehia. Conform cotidianului *The Observer*, mai multe celule afiliate sau în legături cu *Al-Qaida* își au reședința și centrul de operații în Europa, îndeosebi în Marea Britanie, ca și mulți alți activiști islamici radicali. Analiza sintetică asupra acestor rețele teroriste era rezultatul înregistrărilor secrete de convorbiri pe parcursul a doi ani, ca și al studiului rapoartelor mai multor servicii secrete. Concluziile arată că activitatea celulelor teroriste islamice se va extinde în cele patru state din răsăritul Europei.

¹ Spre rușinea presei românești, ea a făcut jocul celei israeliene, de parcă ar fi avut aceeași patroni. În loc să dea credit unui român, ea îl acuza. Dincolo de insultele ce nu le putem reproduce, am reținut: „Dacă lumea arabă are o problemă cu acțiunile americanilor, ale statului Israel și în general ale tuturor aliaților acestora, nu fostul ministru al sportului român trebuie să dea verdicte... Unii n-au ce mânca, iar alții după ce mănâncă simt nevoia fiziologică să certe sionismul.” (*Gazeta Sporturilor* din 3.12.2003)

Peste numai câteva luni, în iunie 2004, germanul Rolf Tophoven, director al *Institutului de Cercetări pentru Terorism și Securitate* din Berlin declara publicației *Tagesspiegel*, pe baza rapoartelor primite de la agenții MI5, că celule teroriste ale rețelei *Al-Qaida* s-au infiltrat în România, Bulgaria și Polonia, exploatând faptul că în aceste țări totul poate fi cumpărat cu valută forte, iar corupția este larg răspândită.

Că loviturile pot cădea oriunde s-a văzut la 11 martie 2004, când o filială *Al-Qaida* a lovit Madridul, capitala Spaniei, ce-și trimisese trupele alături de americani în Irak. Explozia a 10 bombe amplasate în trenurile orașului a reprezentat cel mai mare atentat din Europa din ultimii 30 de ani, cu 191 de morți (printre care mai mulți români) și peste 2000 de răniți. Anul următor, 2005, avea să vină rândul Londrei să fie lovită de atacurile islamiste (56 de morți și 700 de răniți). În iulie 2012, cinci israelieni erau asasinați cu o bombă în Bulgaria. În ianuarie 2015, în Franța avea loc cel mai sângeros atac terorist din ultimii peste 40 de ani, la sediul publicației anti-islamiste *Charlie Hebdo* din Paris. În 13 noiembrie 2015, tot în Franța are loc un val de atentate revendicate de gruparea jihadistă Statul Islamic, la Paris, soldat cu 130 de morți (între care și doi români) și sute de răniți. În martie 2016, atentatele de la Bruxelles omoară 35 de oameni și rănesc 340. În 14 iulie 2016, de ziua Franței, atentatorii islamici fac la Nisa peste 80 de morți și sute de răniți, iar în martie 2017 are loc sângerosul atentat de la Londra de pe London Bridge. Iar acestea sunt cele mari!

Ei fac războiul, românii și alții... îl duc

Prinsă în curentul sionisto-american, România urmează să fie presărată de trupe americane și NATO. Acest „serviciu” ni-l face firma evreiască *Northrop Grumman*, „specializată în crearea infrastructurilor pentru bazele militare SUA și întreținerea lor în străinătate”, cu care Ministerul Apărării Naționale din România a încheiat un „Memorand”.

Ziarul rusc *Trud* considera în aprilie 2004 că acest memorand, ce a condus la „livrarea urgentă” a echipamentelor militare, este dovada faptului că americanii

de la *Pentagon* s-au decis ca trupele SUA din Europa să fie plasate în România, și nu în Bulgaria, cum se crezuse inițial.

Până în anii din urmă, România nu permisesse nici odată să se creeze baze străine pe teritoriile ei, chiar și atunci când făcea parte din alianța militară a *Tratatului de la Varșovia*. În luna aprilie a anului 2004, însă, s-a inițiat transferul în România din Irak a unităților Diviziei de tancuri nr.1 a SUA în zona orașului Constanța, iar în prezent se pregătește deschiderea mai multor baze militare americane.

*„Zona Constanța este cheia Dunării, cea mai mare arteră de transport fluvial din Europa - scria The Independent -. În afară de aceasta, ea este și o cheie pentru Balcani. În plus, baza de la Constanța poate să devină prima bază militară maritimă a SUA de la Marea Neagră, cu toate consecințele care decurg din această situație. Și Dunărea însăși va deveni cu timpul unul dintre cele mai importante coridoare pentru transportul țițeiului caspic spre țările Uniunii Europene. Bazele americane din Constanța vor trebui să asigure protecția pentru extracția și transportul acestuia... Peste zece ani, România ar putea deveni un al doilea Kuweit, căci recent un grup de geologi americani au descoperit în zona Ploieștilor cea de-a doua garnitură a combustibilului natural... În afară de aceasta țițeiul descoperit s-a dovedit a fi de cea mai bună calitate“.*¹

Amplasând al doilea rând de baze în Bulgaria, tot de-a lungul Dunării, ca și în România, *Pentagonul* va controla regiunea Mării Negre, strâmtoarele Bosfor și Dardanele. De la portul Burgas spre Europa și Marea Mediterană americanii urmează să construiască o nouă conductă de petrol, prin care se va pompa țițeiul din regiunea Mării Caspice. Aceasta ar urma să treacă prin România, motiv pentru care americanii și evreii (coparticipanți la afacere) văd necesară aici prezența trupelor SUA.

Tot în cursul lunii aprilie 2004, în ziua de Paște, în Irak, un agent de pază român a fost împușcat mortal, iar

¹ ***Bazele militare americane vor fi desfășurate pe Dunăre (AmosNews).***

un altul rănit de către rezistența locală, ceea ce a relevat faptul că românii sunt angajați ca mercenari la prețurile cele mai mici posibile (800 de dolari lunar) de către organizatorii evrei ai ocupației Irakului.

Concret, s-a descoperit că mercenarii români, angajați ca „bodyguardzi” preluați de la firma românească *Bidepa*, au ajuns în Irak prin firma *Global Security International* cu sediul în Israel, firmă ce activa în România ca „instructor militar” al personalului firmelor românești de protecție și pază, care l-a rândul ei era angajată de evreul american Philip Bloom, prin firma sa *Global Business Group*, Bloom fiind o mai veche cunoștință, despre care am relatat și în lucrarea anterioară.

Cu un sediu la New York, unul la Londra și unul la București (în zona Pieței Gemeni, fostă Galați), *Global Business Group* (sau G.B.G., cum îi plăcea lui Bloom să pronunțe), era în Irak „partenerul oficial” al Autorității Provizorii a Coaliției în regiunea Al-Hillah, „autoritate” de ocupație condusă de evreul (?) american Paul Bremer. Totodată G.B.G. se ocupa de ridicarea unei *Academii de Poliție* irakiene, dar, după cum îl cunoaștem pe Bloom, principalul său interes în Irak era privatizarea economiei și industriei irakiene, naționalizată de Saddam. În acest scop „Autoritatea”, principalul său interlocutor, avea o foarte importantă Direcție „pentru privatizare”. Este ceea ce a făcut Bloom și în România, unde privatizarea este ca și încheiată.

Românul „bodyguard” ce a scăpat cu viață din ambuscada irakiană asupra șefului Autorității Coaliției, deși rănit, a declarat ulterior că, în primele zile când el și colegii săi au ajuns în Irak, de la firma evreului a sosit un colonel român care le-a spus unde se află militarii români, descriindu-le zona. Tot *Global Business Group* le-a dat românilor dotarea tehnică militară și hrana, această firmă fiind de fapt beneficiara contractului, și nu firma românească de pază și protecție, care avea oamenii necesari, dar care singură nu putea pătrunde pe piața irakiană.

În momentul când românii au fost împușcați de rezistența irakiană, ei îndeplineau misiunea asigurării pazei și protecției șefului Autorității Provizorii a Coaliției din Al-Hilla, americanul Mike Gfoeller, care îndeplinea în sudul Irakului funcția similară a lui Paul Bremer la Bagdad.

Românii se aflau în coloana de mașini pe drumul către aeroport, de unde oficialii trebuiau să decoleze cu elicopterul militar spre Bagdad. Lângă șeful „Autorității”, în prima mașină, cea blindată, se afla și Philip Bloom, partenerul favorit al administrației de ocupație. Aceștia nu s-au aflat în pericol, dar românii au fost țintele cele mai expuse. „Rebelii irakieni au deschis focul, dar au tras mai ales în mașina care nu era blindată”, declara de la fața locului trimisul guvernului român pe lângă „Autoritatea” coaliției militare de ocupație, Simona Marinescu. „Oamenii ăștia primesc între 800 și 1.000 de dolari pe lună și îndeplinesc aici, în Irak, misiuni dintre cele mai periculoase”, adăuga fosta ministru al muncii din România¹.

„Firma G.B.G. are un sediu în Bagdad, iar băieții în prima seară au dormit la Phil Bloom acasă și au discutat despre ce urmează ei să facă”, relatează dna Marinescu. Adică, 24 de ore din 24, cu orice preț, să îl păzească pe șeful *Autorității Provizorii a Coaliției* din Al-Hilla, Mike Gfoeller. Dan Caloeanu a dezvăluit clar ce ordine primiseră: „trei sate [de irakieni] radeți, dar ăștia care sunt cu voi să scape”. Aceste amănunte demonstrează că firma israeliană *Global Security International* a fost introdusă în circuit de către Bloom doar pentru ca, în detrimentul salariilor românilor, pe lângă evreii americani să se bucure și cei israelieni de fondurile SUA alocate funcționării „Autorității”.

Dar cine este Philip Bloom?

Evreul a apărut în România la începutul anilor '90. Pornindu-și afacerile cu numai câteva mii de dolari, dar jucându-se cu deschisul „inteligent” al ușilor oficialilor români, el și-a consolidat poziția destul de rapid. A intermediat pentru alți evrei americani, mai bogați decât el, nenumărate privatizări și afaceri în economia românească. El s-a aflat în umbra unora dintre cele mai mari privatizări ale industriei românești.

Povestea milionului de dolari furat în 1993 de la *Romaero-Băneasa* de către Phillip Bloom și complicii săi înce-

¹ Un român primește 800-1000 de dolari pe lună, în timp ce angajații de alte naționalități primesc pentru aceleași servicii între 15.000 și 30.000 de dolari pe lună.

pe în anul 1978, când președintele României comuniste, Nicolae Ceaușescu, plătind sume fabuloase Angliei, a pus bazele proiectului avionului BAC 1-11, ce trebuia să fie produs sub licența britanică în România, la fabrica de avioane de la Băneasa-București, ca preț al primirii lui Ceaușescu în vizita oficială de către Regina Elisabeta a Marii Britanii.

Cu toată implicarea Direcției de Informații Externe, serviciu secret românesc de la acea dată, afacerea, ce a fost intermediată de un anume Paul Popescu (care a încasat un comision de un milion de lire sterline) ar fi fost până la urmă, totuși, una bună. În urma contractului cu *British Aerospace*, din 1979 au început să sosească din Anglia la București diferite subansamble, fiind realizate 10 avioane din cele 21 programate. Prețul unui BAC 1-11 seria 2500 fabricat de români era unul foarte mic pe piață.

La un moment dat au apărut piedicile. Normele de mediu nu permiteau folosirea motoarelor SPAY, ci înlocuirea acestora cu motoare TAY, ceea ce a frânat producția în anii '80. Parcă pentru a pune capac relațiilor cu britanicii, Paul Popescu, intermediarul afacerii, moare în condiții suspecte în preajma loviturii de stat din decembrie 1989, ceea ce face ca la începutul anilor '90 producția BAC-urilor românești să trebuiască relansată la fabrica de la Băneasa, ce se chema acum *Romaero*. Cel care s-a oferit s-o facă, Bloom, a pus fabrica pe butuci, pentru a încerca mai apoi să o acapareze. El l-a avut complice pe directorul fabricii, Tudorel Dumitrașcu, și pe subalternii acestuia, toți răsplătiți cu funcții de răspundere în sistemul central al privatizărilor românești (Fondul Proprietății de Stat).

Pentru a pune schema-acealma în funcțiune, oamenii lui Bloom din SUA înființează în 1992 o firmă aparent americană, *Kiwi International Airlines Inc.*, iar imediat după aceea conducerea de la *Romaero-Băneasa* este convinsă să semneze cu aceasta, la 7 februarie 1993, prin Tudorel Dumitrașcu, un „contract de colaborare” în vederea vânzării pe piața americană a 11 avioane BAC 1-11 seria 2.500, deși finanțarea producției acestora nu era asigurată, iar fabrica nu avea nici un avion de vânzare.

Surprizele și complicitățile apar curând. La mai puțin de două săptămâni, la data de 22 februarie, „părțile” semnav un „Amendament” prin care *Kiwi International* nu mai era obligată să vândă 11 avioane BAC, ci numai 5. În același „Amendament” s-a stipulat și obligația *Romaero-Bă-*

neasa de a plăti „partenerului american“ 1 milion de dolari pentru „promovarea pe piața americană“ a avionului românesc.

Odată semnate contractul și amendamentul, Tudorel Dumitrașcu, omul lui Bloom (al cărui comision oficial se ridica la 70.000 de dolari), a purces la demararea acțiunii obținerii milionului. În documentele trimise forurilor superioare, Dumitrașcu a precizat că suma de un milion de dolari constituie o garanție față de *Kiwi International* și urmează ca banii să fie investiți în acțiuni ale acestei firme (200 de mii de acțiuni a 5 dolari).

În raportul Curții de Conturi, efectuat după ce s-a vădit că afacerea a fost o escrocherie, se arată că acțiunile primite de români în schimbul sumei de un milion de dolari „erau de clasă C, fără valoare la paritate, și care puteau fi transferate numai la Registrul Corporației“, adică necomercializabile. Acest aspect, privind reala valoare a acțiunilor emise de *Kiwi International*, nu a fost precizat de directorul Tudorel Dumitrașcu către superiorii săi atunci când a cerut aprobarea pentru derularea contractului. Totuși, atât contractul, cât și amendamentul din 22 februarie 1993, au fost respinse de către Direcția generală a Ministerului Finanțelor și Departamentul Industriei Construcțiilor de Mașini.

Până a obține aprobarea acestor foruri, Tudorel Dumitrașcu, împins în spate de Philip Bloom, a virat firmei Kiwi suma de 30.000 de dolari, restul de 970.000 transferându-i după obținerea avizului lui Florin Georgescu, ministru de finanțe la acea dată. Ceea ce demonstrează trecerea lui Bloom în fața autorităților române, printr-o adresă semnată la data de 5 aprilie 1993, Florin Georgescu recomanda favorabil guvernatorului Băncii Naționale a României, Mugur Isărescu, transferul sumei de un milion de dolari. Peste două zile, milionul ajungea la oamenii lui Bloom, în SUA.

Chiar din anul transferului milionului de dolari, 1993, *Kiwi International* începea să declare pierderi financiare, iar în 1996 dădea faliment, nu înainte însă ca Philip Bloom să încaseze comisionul oficial de 70 mii de dolari prin *Global Business Group*, fără a fi străin nici de soarta restului de bani.

Falimentul obscurei *Kiwi International*, creată în 1992 la New Jersey, a făcut să apară întrebarea de ce Tudorel Du-

mitrașcu a apelat la serviciile lui Bloom în loc să accepte ofertele unor companii prestigioase ce doreau să achiziționeze avionul românesc, precum *British Aerospace*, *Rolls Royce*, *Alenia*, *B.Chemicals*, *Collins Rockwell*, *Honeywell* și alții. Conform Curții de Conturi, dacă conducerea *Romaero-Băneasa* ar fi optat pentru una dintre aceste companii serioase drept cumpărător, ea ar fi avut șansa să obțină credite valutare pentru construcția avionului, nici o bancă însă nu a fost dispusă să crediteze o afacere dubioasă, în care tot *Romaero* (statul român) plătea pentru a i se cumpăra avioanele.

În 1997, autorul acestor rânduri (împreună cu alți colegi) a intrat într-un puternic conflict cu Bloom, conflict pe care evreul l-a pierdut atunci. Bloom încercase privatizarea frauduloasă a Hotelului București în favoarea familiei evreilor americani Prytzker (lanțul hotelier *Hyatt*). La acea dată, deși dăduse deja tunul de un milion de dolari la *Romaero-Băneasa*, era încă destul de „nedevelopat”. Sediul firmei sale, *Global Business Group*, era adăpostit într-un birou din Ministerul Transporturilor și beneficia de o mașină americană de mâna a doua, dar se afișa pe Internet cu oficiali români, cu ambasadorul SUA, Alfred Moses, sau cu senatorul american evreu Tom Lantosh, anunțând despre firma sa, G.B.G., că: „*Noi suntem descurcâreți, cunoaștem principalii jucători și știm cum să deschidem ușile miniștrilor într-un mod constructiv!*”. Acest comentariu era prefațat de o imagine fotografică din cadrul unei întâlniri amicale: Traian Băsescu (ministru al Transporturilor la acea dată), Philip Bloom și Alfred Moses.

În 1998, vizitatorii site-ului firmei G.B.G. (gbg.kappa.ro) îl puteau „admira” pe Băsescu lipit de directoarea firmei, Daiana Voicu (fiica magistratului Marin Voicu, fost președinte al Curții de Apel Constanța, apoi la Curtea Supremă) și de ziarista Adriana Săftoiu în cadrul unei deplasări aranjate de G.B.G. în SUA, inclusiv la sediul firmei *Caterpillar*. Ulterior, cu banul public, România a achiziționat utilajele *Caterpillar*, în defavoarea celor românești.

Așa cum am arătat, Constanța este un obiectiv economic prioritar al americanilor și evreilor în general, al israelienilor în particular, motiv pentru care și G.B.G.-ul a acordat o deosebită importanță orașului-port, însăși

directoarea Daiana Voicu fiind originară din orașul-port, în timp ce site-ul firmei arăta că aceasta este implicată în telecomunicații, transporturi, căi ferate, *shipping* („în Portul Constanța“).

Daiana Voicu a fost numită de către unul din partenerii G.B.G., israelianul Sammy Ofer, ca președinte al consiliului de administrație al magazinului constănțean *Tomis*, după ce Ofer și l-a însușit cu sfidarea legii prin „intermedierea“ Bloom-F.P.S. *Shippingul* constănțean, ca și mare parte din port, sunt la dispoziția familiei Ofer (fostă Herșcovici). La *Tomis*, Daiana Voicu împărțea administrația cu Andrei Vasilescu, „cetățean englez de origine română, avocat la firma *Herzfeld & Rubin*“ (firmă unde activa ca „economist“ și sora lui Adrian Năstase, când era prim-ministru, Dana Barb, directorul *Herzfeld & Rubin* fiind evreul Marc Meyer, care i-a promovat lui Năstase imaginea de viitor președinte al României).

Așa cum se și lăuda pe site-ul său de Internet, firma G.B.G. opera intens în domeniul „investițiilor și privatizării“, auto-intitulându-se „grupul oamenilor de afaceri pentru investiții în Europa de Est“. Una dintre aceste privatizări, cea de la *Astra Vagoane Arad*, fabrica de vagoane românești, este opera lui Bloom, în favoarea grupului american *Trinity Industries* (al cărui președinte era atunci, în 1999 - când ministru la Transporturi era Băsescu -, evreul H. Schneider), firmă ce a devenit astfel proprietara celei mai mari fabrici de vagoane din Europa, dar care s-a tot transferat, inclusiv către luxemburgheza IRS (reprezentată de Cristian Burci, patronul Prima tv), ajungând din 2016 la americanii de la The Greenbrier Companies, condusă de W. A. Furman și Mark J. Rittenbaum.

Creditul extern, garantat de statul român, pentru achiziționarea a cinci aeronave *Boeing 737-300* pentru compania românească de stat *Tarom* a fost intermediat tot de către Bloom. Bineînțeles, au curs și comisioanele! Și cum fabricile de sucuri răcoritoare din România sunt mai toate evreiești, Bloom a mai funcționat și ca director la *PepsiCo Inc. Eastern Europe*, în concurență cu alt evreu, de la *Prigat*, israelianul Dan Norton Siegler.

Lobby pentru ce?

Deși participă activ la războiul din Irak de partea SUA, România s-a trezit ignorată privind participarea la marea plăcintă a contractelor de „reconstrucție” a acestei țări.

Cheia acestor contracte se pare că se afla tot în mâna unor evrei. Este vorba de Randy Scheunemann, care conform ziarului *Los Angeles Times* a primit 175.000 de dolari din partea României pentru a-i facilita „obținerea de contracte în Irak”.

Acest Scheunemann nu este un oarecine. El s-a aflat în spatele lui Bruce Jackson (fostul președinte al *Comitetului SUA pentru extinderea NATO*) ca lobby-ist pentru integrarea României în NATO, pentru care au mai primit de la români cca o jumătate de milion de dolari. Ziarul american este tranșant în afirmații: „Cei care au încurajat invazia Irakului de către forțele coaliției caută acum să obțină beneficii grase de pe urma contractelor cu firmele sau țările care au interese de afaceri în Irak, inclusiv România... Acești oameni, lobby-iștii, consilieri în relații publice și consilieri confidențiali ai unor înalți oficiali americani, colectează taxe de zeci de mii de dolari pentru a-i ajuta pe oamenii de afaceri să obțină contracte federale și alte oportunități financiare pentru Irak”.

Scheunemann a copt îndelung „afacerea Irak”. În 1998, fiind consilier al lui Donald Rumsfeld, a contribuit la elaborarea unei „legi” prin care statul american aloca 98 milioane de dolari pentru finanțarea unei opoziții în exil irakiene anti-Saddam Husein, care să impulsioneze și să justifice o intervenție în Irak. Apoi, în 2002, când se decisese extinderea NATO cu încă zece membri, inclusiv România, Scheunemann delira prin declarații publice că „Europa e unită prin angajamentul de a pune capăt sângerosului regim al lui Saddam”, lăsând să se vadă ce urmărea de la acești noi membri NATO.

Ca să nu mai existe nici o îndoială privind capacitățile sale, sediul firmei lui Scheunemann, *Orion Strategies*, se află la Washington, la aceeași adresă cu reședința purtătorului de cuvânt al *Congresului Național Irakian* (organizație principală beneficiară a celor 98 milioane de dolari, tutelată de evreu), și cu biroul fostei *Comisii pentru eliberarea Irakului*.

MANUALE, CĂRȚI ȘI... HOLOCAUST

Copiii superdotați și... banii

Evreul de cetățenie română Boris Singer este secretar al organizației internaționale *Kangourou Sans Frontières*, ce organizează pe plan mondial concursul de matematică „distractivă” pentru elevii din învățământul mediu, în scopul de a-i identifica pe copiii și tinerii cu potențial intelectual excepțional, cu perspicacitate și logică intuitivă în gândire: „inteligentă, rapiditate, intuiție capacitatea de a selecta și de a lua decizii”. Centrul de stocare a rezultatelor se află în Franța, la Paris, la sediul grupului.

În România, concursul, denumit „Cangurul”, este patronat de către Ministerul Educației împreună cu *Fundația pentru Integrare Europeană Sigma*, a aceluiași Boris Singer, fiind implementat în școlile și în liceele românești. Înainte de a-și înființa fundația, Boris Singer folosea pentru organizarea „concursului” propria editură, *Sigma*. După examinare, cei mai buni copii din școlile românești erau, și mai sunt, selectați și trimiși în străinătate, la anuala „Tabăra Internațională Kangourou”. În general, aproape toți acești copii intră în atenția unor cercuri și a instituțiilor de învățământ superior din Occident, care, mai târziu, le vor oferi burse de studii, precum și „posibilitatea” de a rămâne ulterior angajați în slujba unor trusturi străine.

Pentru evreul Singer această afacere cu tineretul român este o excelentă sursă de bani, deoarece „fundația sa” este creată pentru a primi importante fonduri de la cei interesați de „capitalul cenușiu”, iar editura sa, *Sigma*, monopolizează totodată tipărirea testelor grilă, a culegerilor de probleme și a revistelor aferente. Copiii care vor să participe la concursul organizat de minister în școli (și nu sunt puțini, cca 180.000 de participanți în anii trecuți) trebuie să plătească tipăriturile lui Singer. Mai mult, fiind preferatul Ministerului Educației, Singer a obținut acreditarea editurii sale pentru producția de manuale școlare românești necesare în învățământul primar, gimnaziului și liceului, manualele sale „alternative” de istorie (editate până în 2002 cu sprijinul altui evreu, Iancu Fischer, din minister) stârnind scandalul prin promovarea alterărilor istorice antiromânești. Fapt este, însă, că, cu concursul guvernamental permanent al ministerului Educației, Singer a

intrat în topul celor mai bogați editori din România, devenind și vicepreședinte al Uniunii Editorilor din România.

Scandalul manualului de istorie pentru clasa a XII-a, editat de Singer în anul 1999, a stârnit ample dezbateri în presa de acum câțiva ani. La presiuni externe (ale Băncii Mondiale, se pare, prin Banca Internațională de Reconstrucție și Dezvoltare), România a înființat în cadrul ministerului Educației așa-numitul „Consiliu Național de Aprobare a Manualelor”, în fruntea căruia a fost numit evreul lăncu Fisher (prof.univ.). Acest Fisher acreditează apoi *Editura Sigma Primex*, deci pe coetnicul său Boris Singer, pentru editarea manualelor românești, inclusiv a celor de istorie.

S-a aflat apoi că Sorin Mitu, autorul manualului de istorie pentru clasa a XII-a, editat de editura *Sigma*, are o familie mai puțin românească, soția fiindu-i ungueroaică, iar socrii săi trăind la Budapesta, ceea ce nu ar avea nici o importanță dacă istoria românilor nu ar fi devenit de nerecunoscut: Horea, Cloșca și Crișan au masacrat familiile nevinovate ale nemeșilor maghiari; Vlad Țepeș este Dracula; despre Dimitrie Cantemir nu se spune nimic și aproape nimic despre Ștefan cel Mare și Mihai Viteazu.

„Cine este evreul lăncu Fisher? Un profesor de istorie care, sub masca abordării romanității poporului român, aparent pozitivă, susține o teză absolut stupidă: *«limba vorbită de populațiile băștinașe înaintea romanizării a fost abandonată»* (rev. *Academia*, 1995). Același I. Fisher susține teza romanizării (aparent pozitivă) cu elemente fără acoperire, contrazicându-se singur, iar când este vorba de ipoteza că, de fapt, românii se trag din traco-daci (foarte periculoasă pentru teoriile iudaice), reacția sa este de-a dreptul isterică, vorbind despre *«elucubrațiile traco-romane și dacocentrice ale unor diletanți agresivi, difuzate însă, din păcate cu prea mare frecvență în mediile de informare»* (Eugen Delcea). Azi toți reprezentanții societății civile a oengeurilor internaționale, în frunte cu „tătuțul” Pleșu, condamnă „dacopații”, cu referire la naționaliști, iar motivația poate fi găsită și în faptul că și imnul legionar Sfântă Tinerețe face apel la sângele dac.

O nouă materie: Holocaustul¹. Controversata problemă a pretensei participări a României la Holocaustul împotriva evreilor, respectiv la procedurile de exterminare a nației evreiești, l-au determinat pe președintele român Ion Iliescu, prins la rândul său cu viclenie în dispută cu ziarele israeliene, să dispună constituirea unei *Comisii Internaționale* [a se citi Evreiești] *pentru studierea Holocaustului*.

În tot acest timp, o comisie a Academia Română s-a angajat în elaborarea unei ample lucrări bazată pe studii ale istoricilor români. Înainte, însă, ca această comisie să își poată prezenta rezultatele cercetărilor, un profesor de istorie de origine evreiască, Oliver Lustig, s-a adresat cu succes guvernului român (Adrian Năstase), cerând și obținând ca din anul 2004 să se introducă în școlile românești o nouă materie: Holocaustul.

Elevii află primii necunoscutele Holocaustului din România! titra presa centrală românească în decembrie 2003, adăugând:

„Acest lucru se întâmplă în condițiile în care autoritățile nici măcar nu s-au pus de acord dacă în România a existat sau nu Holocaust ...În prezent, oficialii români se mai întreabă dacă a existat sau nu Holocaust în țara noastră sau în teritoriile controlate de români, dar în același timp, vor ca din anul 2004-2005 să introducă o materie specială, care să-i lămuirească pe elevii de gimnaziu și de liceu în legătură cu această problemă.“

Că nu mai încăpea nici o discuție și că totul era de fapt o acțiune menită să cultive „filosemitismul“ la tinerii români, o demonstau declarațiile celor de la Ministerul Educației, în frunte cu ministrul Al. Athanasiu: „Din anul școlar viitor, Holocaustul se va studia ca disciplină în gimnaziu, la clasele V-VIII. În prezent, în manualele de istorie există câteva capitole ce tratează această problemă,

¹ În lucrarea coordonată de domnul Ion Coja, *Holocaust în România?* (București 2000) se demonstrează fără echivoc minciuna privind vinovăția românilor față de evrei. Și alți remarcabili autori și-au adus contribuția în același sens, precum col (r)Vasile Zărnescu, cu recenta lucrare *Holocaustul - Gogorița Diabolică*.

dar nu este de ajuns. Va exista o disciplină separată în acest sens ...Programa elaborată are în vedere o istorie a evreilor în România, un aspect general, dar se va insista pe problema Holocaustului... S-a simțit nevoia cunoașterii comunității evreiești de pe teritoriul României, comunitate care a fost foarte bine reprezentată. Problema legată de Holocaust este deosebit de sensibilă și se impune educarea noii generații în spirit tolerant. Formarea profesorilor în ceea ce privește problematica evreiască a început încă din anul 2000”.

Același ministru al guvernului Năstase care a promovat programul școlar de prezentare pozitivă a întregii activități evreiești din România, analiza și posibilitatea destituirii lui Alexandru Mironov din funcția de secretar general al Comisiei UNESCO din România, urmare pretinselor afirmații făcute de acesta împotriva evreilor.

În final, un membru al *Comisiei pentru studierea Holocaustului* declara presei că nu are cunoștință despre existența unei programe de învățământ pentru studierea Holocaustului: „E posibil să vă referiți la manualul Consiliului Europei, tradus și la noi cu sprijinul *Editurii Hilderman* și al Ministerului Culturii și Cultelor”. Că nu era astfel o demonstrație faptul că manualul școlar românesc urma să se ocupe cu precădere de istoria evreilor din România¹.

După ce făcea o vizită în Israel, în martie 2004, ministrul român al educației, același Athanasiu, declara că istoria Holocaustului trebuie să devină în liceele din România o materie de sine stătătoare, susținută de un manual care să dezvolte subiectul. „*Acest lucru a fost bine primit de partea israeliană, iar eu îl socotesc un lucru absolut*

¹ Lucrarea amintită de membrii Comisiei române se numea *Predarea Holocaustului în secolul al XX-lea*, fiind un «manual» editat de Consiliul Europei, lansat în România de ministrul culturii Răzvan Theodorescu, în cadrul unei reuniuni cu *Fundația Hilderman* la Casa NATO, la 17 septembrie 2003 (la nici două luni de la scandalul provocat de Israel împotriva președintelui Iliescu). Deoarece ceea ce se învață în școală rămâne în memorie toată viața, el a fost distribuit gratuit în licee spre a forța conștiințele elevilor în a accepta ceea ce Istoria patriei lor nu conținea: „În Basarabia și Bucovina, armata română s-a dat la masacre de evrei de o asemenea sălbăcie încât până și germanii au fost șocați”, scria «manualu’», ce mai preciza că românii ar fi ucis 469.632 evrei.

necesar - adăuga el -..., problema Holocaustului face parte din istoria europeană. Chiar în proiectul Constituției europene se vorbește de civilizația iudeo-creștină care stă la baza civilizației europene”.

Cu asemenea manevre, elevii români ar putea fi împinși finalmente chiar la ura de propriul neam, după ce vor fi învățați că strămoșii lor au fost niște asasini, și vor vedea că ei trebuie să plătească pentru aceasta. Vor putea fi lăsați chiar repetenți dacă nu își însușesc „lecția de istorie” concepută de dușmanii neamului lor, care se poartă precum stăpânii lumii într-un nevăzut război pe care l-ar fi câștigat.

S-au mai găsit însă români care, cu riscul de a plăti prețul libertății să încerce să transmită noilor generații adevărul, astfel încât conștiința acestora să nu fie pervertită spre sentimentul de auto-negare a identității și demnității naționale. Unii dintre aceștia sunt Paul Goma, Ion Coja, Vasile Zărnescu sau Marius Albin Marinescu (dar nu sunt singurii).

Holocaust în România?

Când președintele Iliescu a declarat în 2003 pentru ziarul israelian *Ha'aretz* că Holocaustul a afectat și alte populații, nu numai pe evrei, el a fost imediat sancționat de istoricul evreu Armand Goșu, cu remarca că polonezii sau rușii nu pot fi considerați victime ale Holocaustului nazist, căci în alte ocazii și ei s-au dedat la asasinarea evreilor: „Polonezii, ucrainenii și rușii au fost victime ale masacrelor germane, însă nici un moment nu se poate vorbi de un Holocaust în aceste cazuri. Măcar și pentru faptul că aceștia, la rândul lor, au participat, în câteva cazuri, la suprimarea evreilor”.

Dar crimele evreilor cum se raportează la acuzele aduse românilor? La *Muzeul Holocaustului* din Washington și la sucursalele sale lucrează foarte mulți specialiști, istorici și peste un milion de cadre (toți vor să mănânce din „industria” șantajului istoric și politic), dar nici unul nu a reușit să descopere crimele comise de evrei asupra românilor. Iată câteva adevăruri, ce nu apar în „manualele” de istorie, deși au o deosebită importanță pentru lămurirea „contenciosului” româno-evreiesc:

Retragerea românilor din Bucovina.

Reproducem declarația unui român, Raul Volcinschi, profesor universitar din Cluj, care locuia în Cernăuți când în 1940 Bucovina a fost luată României de Rusia sovietică.

„În seara zilei de 27 iunie [1940] la radio Monte Carlo, pe care familia mea îl asculta cu regularitate, s-a anunțat că România este obligată să cedeze Basarabia și Bucovina. La radio București, încercând să aflăm ce se întâmplă, se comenta felul cum a decurs examenul de bacalaureat al principelui Mihai... Nimic despre ultimatum! Tata însă ne-a pus să începem împachetarea lucrurilor din casă, în vederea refugierii noastre în Țară. A doua zi, de dimineață, tata m-a trimis să-mi scot actele școlare de la liceu, care urmau să-mi fie necesare înscrierii la școală în septembrie. Drumul meu de acasă până la liceu trecea prin Piața Unirii și prin fața Primăriei. Când am ajuns la primărie am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldați români, al căror sânge se scursese în praful de pe caldarâm. Câțiva oameni de pe margine priveau consternați și derutați. Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja rușii la Cernăuți? Mi s-a răspuns că soldații au fost omorâți de «ăia»! Și mi s-a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârteau vreo 12-15 tineri civili, înarmați, unii aveau chiar două automate, unul în mână, altul la spate și se agitau să încapă toți în mașini. Îi cunoșteam pe toți, pe unii din vedere, pe alții personal sau după nume: Aufleger, Feibiș, Fisher, Abacumov, Eisinger, Siegfried. Jucau fotbal în formația de juniori a echipelor evreiești amintite. Au plecat strigând «Zum Flugplatz!» («La aeroport!»). M-am întors acasă pe un drum ocolitor, căci se auzeau focuri de armă pe alte străzi.

În grupul amintit se afla și [evreul] Sigi Bainer, pe care îl cunoșcusem bine căci jucasem fotbal împreună, în câteva meciuri, ca adversari. L-am regăsit pe la mijlocul anilor '50 la Securitatea din Cluj, când am fost anchetat și de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer. Am încercat să vorbesc cu el omenește, amintindu-i că ne cunoaștem bine și că n-are cum să vadă în mine un agent

al puterilor imperialiste occidentale, cum eram acuzat. Mi-a spus de mai multe ori: «pentru trecut un monument, pentru prezent un glonț!»

Îl mai întâlnisem de câteva ori în Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la Securitate, ca anchetator și bătaș. Când m-am eliberat am aflat că plecase în Israel.¹

Iată ce scria și ziarul *Universul* în acele zile:

„La Cernăuți, cu începere din 28 iunie ora 10³⁰, evreii și deținuții de drept comun eliberați din închisori au atacat mijloacele de transport pentru evacuare și i-au jefuit și maltratată pe refugiați. Evreii l-au împușcat pe preotul bisericii catolice și câțiva gardieni [români]. Evrei tineri (15-16 ani) au dezarmat soldații români, i-au pus să se dezbrace, apoi i-au înjunghiat cu propriile baionete. Evreii au rupt și au scuipat drapelele tricolore și, suindu-se pe monumentul Unirii, au arborat drapelul roșu. Tot ei au doborât crucea de pe catedrală și au înlocuit-o cu steagul roșu și cu portretul lui Stalin. Evreii de pe margine fotografiau scenele de maltratare, mai ales de umilire a militarilor, a teologilor, a preoților.

La Soroca, evreii conduși de avocatul Michael Flexer (Fluchser) au ocupat primăria și au asasinat în fața statuii generalului Poetaș pe comisarul Murafa și pe ajutorul său Eustațiu Gabriel.“

[Sursele documentare arată că banda evreiască a avocatului Flexer-Fluchser i-a mai ucis pe administratorul financiar Gheorghiu, pe avocatul Stănescu sau pe căpitanul Georgescu.]

„Legiunea de jandarmi Cernăuți, care a fost evacuată la Rădăuți, are următoarele pierderi: plutonierul Iacob, șeful postului jandarmi Bărăuți-Cernăuți, omorât de evrei; 10 jandarmi militari în termen dispăruți; Legiunea Jandarmi Rădăuți, din care au fost evacuate 9 posturi are următoarele pierderi: șeful postului Iablonița, mort în luptele cu evreii comuniști.“

¹ Ion Coja, *Holocaust în România?* Kogaion 2002, pag.87.

Retragerea din Basarabia. Cu o lună înaintea începerii ocupației militare sovietice a Basarabiei și a nordului Bucovinei, *Kominternul* sovietic a însărcinat doi evrei, M. Leibovici și I. Morgenstern, membri ai Partidului Comunist Român cu partea informativă a ocupării teritoriilor.

Iată și câteva mărturii:

„Evreii din România au fost informați de ocuparea Basarabiei înainte de darea ultimatumului de către U.R.S.S., dedându-se la o intensă propagandă și pregătind din timp steaguri roșii și placarde cu trăiască armata sovietică și Stalin.“

(Nota Informativă nr.127/25.VII.1940,

Arh. M.Ap.N. fond Corpul 4 armata, dosar nr.69)

„Joi, 28 iunie 1940, la 6 dimineța, mă aflam la Comandamentul Corpului 3 armată. De cu noapte se anunțase: trupele sovietice vor intra în Chișinău la orele 10. La ora 7, s-a anunțat că sovieticii vor intra la orele 14. În grădinile publice și-au făcut apariția bandele teroriste, arborând steaguri roșii. Alți minoritari înarmați opresc autobuzele, trăsurile cu refugiați, zmulg bagajele, poșetele femeilor. Evreii în civil, extrem de excitați, au ocupat răspântiile și așteaptă convoaiele de refugiați, ca să le atace și să le jefuiască... Ofițerilor li se smulg tresele, unor ostași li se taie nasturii de la pantaloni, apoi li se dă drumul în hohotele de râs ale «populației locale». Unii militari sunt duși - nu se știe unde, fiindcă în spatele civililor se află militari ruși, ei îi preiau... La Chișinău au fost împușcați comisarii Pascal, Nicolae, Mateescu, Severin și Stol.“ (Universul 28 iunie 1940)

„Au fost reținuți în timpul retragerii și făcuți prizonieri 282 ofițeri, dintre care cca 100 erau activi. În timpul Retragerii, uciși, dispăruți: 356 cadre, 42.876 soldați și gradați.“

(Bilanțul Comunicat de Marele Stat Major)

„Ce-am văzut am să spun și la morți... Ni s-au luat caii, căruțele cu bagaje și arme. Ofițerii au fost bătuți, li s-au rupt tresele, scuipați, dezbrăcați... Soldații ruși nu s-au atins de noi, priveau și râdeau cum civilii evrei ne băteau cu pietre și ciomege, ne trăgeau de picioa-

re de pe cai, ne dezbrăcau, ne batjocoreau, mai ales femeile [evreicele] erau turbate... Dar o vrea bunul Dumnezeu să ne-ntoarcem! Atunci o să fie vai de mama lor, a jidanilor."

(scrisoarea soldatului C-tin Delea din Teleorman
către familie, reținută de cenzura militară)

„La Chișinău, 400-500 evrei constituiți în bandă, înarmați unii cu puști și revolve, iar alții cu pietre și bastoane, au cerut directorului Ioneț, medicul Spitalului de Copii, ca imediat clădirea acestuia să le fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele l-au împușcat, după care au năvălit în spital devastându-l complet, iar pe copiii aflați internați, omorându-i și aruncându-i afară pe geamuri."

(Arhiva M.Ap.N., fond Marele Stat Major, Secția 2, dosar nr.941)

„La Chișinău, o bandă de comuniști evrei a încercat să linșeze pe studenții teologi, care au scăpat numai datorită intervenției unui detașament de jandarmi ce a făcut uz de arme; Inspectorul financiar Preoteșcu și fostul inspector financiar, pensionar, Pădureanu din Chișinău au fost împușcați. La Chișinău, listele de executări au fost întocmite de intelectualii comuniști evrei avocat Carol Steinberg, avocata Etea Dinor și dr. Derevici... Perceptorul și notarul din comuna Ceadar-Lung (Tighina) au fost omorâți; preotul din Tighina; șeful postului de jandarmi din Abaclia (Tighina) a fost împușcat de trei evrei ...Comisarul ajutor Chela Grigore de la poliția Vâlcov, sunt indicațiuni că a fost omorât... În Cazaclia și Ceadarlunga au fost omorâți notari, preoți și polițiști... La Reni au fost incidente grave între evreii care împușcaseră 2 marinari români și autoritățile militare românești. Evreii purtau brasarde roșii...

În exodul lor, refugiații [români] au avut de întâmpinat vexațiuni, umilinți și lovituri, iar în unele cazuri au trebuit să lase în urmă morți, numai datorită comunistilor evrei, care, în afară de acestea, i-au devalizat de puținele lucruri cu care mai scăpaseră.

Pe de altă parte, pentru a împiedica retragerea populației românești, evreii distrugeau vehiculele cu care se retrăgeau românii, iar în unele cazuri au încercat să incendieze traversele de cale ferată pentru a provoca deraieri."

(Raportul Biroului 2 contrainformații din 3 iulie 1940,

Arhiva Marelui Stat Major, dosar nr.14.033)¹

„Ciocniri între populația evreiască și refugiați și trupe au avut loc la Ungheni în cursul nopții; sunt și victime... În orașul Iași populația evreiască, în majoritate simpatizantă comunistă, arată pe față bucuria vecinătății rușilor pe Prut și are o atitudine sfidătoare. Această atitudine nemulțumește și îngrijorează populația românească, care vede o agravare a situației în viitor."

„Populația evreiască de pretutindeni a avut o atitudine ostilă și de sfidare, batjocorind pe funcționari, asasinând pe unii din ei, furând tezaurul instituțiilor statului etc... Astfel, în afară de cele raportate: s-a atacat camionul cu tezaurul administrației Soroca furându-se circa 157 milioane lei și asasinându-se administratorul financiar."

(Raportul nr.1.764 al locotenent-colonelului Ion Palade

din 30 iunie 1940 către Marele Stat Major)

„După retragerea sovieticilor din Basarabia și din Bucovina de Nord, în iulie 1941, criminali ca Rozenberg, Beiner, Pikraevski, Brunn, Sternberg, Derevici, Fluchaeser, Glinsberg, Zuckermann, Burmann, Glaubach - chiar și «marii ruși» de la Popăuți care, pe când ucideau popi, declarau că ei vor „Moldova până la Seret!” au șters-o în furgoanele Armatei Roșii, nu au rămas să dea seama faptelor lor..."

(Paul Goma, Secerișul Roșu)

Istoria topită. Deși în zadar, în anul 1994 un grup de istorici militari (locotenent-colonel Alesandru Duțu, colo-

¹ multe din aceste date pot fi găsite și în lucrarea dlui Gheorghe Buzatu (□), *Așa a început holocaustul împotriva Românilor*, Editura Majadahonda 1995.

nel dr. Nicolae Ciobanu, locotenent-colonel Alexandru Oșca, colonel Aurelian Miriță, locotenent-colonel Petru Out), împreună cu istoricii dr. Constantin Botoran, dr. Ion Alexandrescu, dr. Ion Calafeteanu, dr. Maria Covaci, Irina Guțu și Gheorghe Pintilie au efectuat pentru *Fundația Culturală Română* un volum de cercetări istorice pe tema *Situația evreilor din România în anii celui de-al II-lea Război Mondial*. Lucrarea avea egida *Institutului de Istorie și Teorie Militară, Arhivelor Statului-București, Arhivei M.Ap.N. și a Centrului de Studii Transilvane*.

Au rezultat trei volume ale unui studiu, primul cu o asemenea tematică în istoriografia românească, care reda, în lumina adevărului istoric, situația evreilor din România în perioada 1939-1947. Autorii considerau că „elucidarea științifică a acestei problematice, neglijată de cercetarea istorică românească, nu se poate face decât pornind de la sursele primare, de la izvoare”.

Cartea-document se referea la evoluția demografică și apariția problemei evreiești în România, statutul politico-juridic al evreilor, legislația antievreiască, atitudinea agresivă a evreilor în timpul retragerii armatei și autorităților civile române din Basarabia și nordul Bucovinei (iunie 1940), reacția militarilor români față de aceste manifestări antiromânești și implicarea lor în „pogromul” de la Iași (iunie 1941), refuzul autorităților române de a ceda presiunilor germane privind aplicarea în România a „soluției finale” de exterminare a evreilor, deportarea evreilor din Basarabia, nordul Bucovinei și Herța în Transnistria, regimul dur din lagăre și readucerea unora dintre deportați înapoi în țară, emigrarea evreiască etc.

Lucrarea nu numai că nu a mai fost difuzată, dar... a fost pur și simplu topită, ca în vremurile celei mai dure cenzuri. Împrejurările sunt enigmatice, dar reacțiile prof. Ion Coja arată că distrugerea cărții este rezultatul presiunilor exercitate în acest sens de către conducerea *Federației Comunităților Evreilor din România* asupra lui Augustin Buzura, președintele *Fundației Culturale Române*. Profesorul Coja, care a făcut mari eforturi pentru a publica lucrarea topită, a adresat un memoriu-protest ambasadei Israelului, în timp ce româno-israelianul Teșu Solomovici își permitea chiar să-l amenințe pe dl. prof. Ion Coja când în iunie 2003 afirma public: „a publica toate documentele,

unele insuportabil de antievreiești, fără a le însoți de un minim aparat critic, poate implica și penalul”.¹

În acest fel, probele apărării românilor sunt permanent ascunse judecării publice, fiind permise numai probele acuzării, și dintre acestea multe mincinoase. Iată un exemplu, narat de scriitorul Paul Goma:

„«Voi ne-ați trimis la Auschwitz!», voi fiind noi, românii... Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizatul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el și ai săi din Sighet fuseseră arestați și trimiși la Auschwitz - în aprilie 1944 - de către... jandarmii români! Am mai spus-o? Ei bine, am s-o re-re-spun. Eugène Ionesco atrăsese atenția prietenului său asupra adevărului: Transilvania de nord - deci Sighetul - fusese, între 30 septembrie 1940 și primăvara anului 1945 sub ocupație maghiară, prin urmare jandarmii erau unguri, nu români... Wiesel răspunsese că nu contează «amănuntul», oricum francezii tot nu cunosc istorie și puțin le pasă de «asta».

Mie îmi pasă de «asta» - ca român, ca basarabean.

Evreii au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre asta a lor; și tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au monopolizat suferința: pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid, cel al căror victime au fost ei și nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminați și țiganii și slavii în general, în special polonezii: începând din septembrie 1939 ucrainenii, rușii după iulie 1941...”

Puținele lucrări științifice ce adoptă și poziții favorabile românilor nu au un circuit public real, ceea ce face ca informațiile conținute de ele să nu aibă nici o eficiență politică (căci problema, ridicată azi de cercurile evreiești, este una politico-economică). Așa este și cazul lucrării lui Ioan Scurtu și C-tin Hilbor, *Anul 1940. Drama românilor dintre*

¹ Despre această carte interzisă apar referințe și în ziarul *Ziua* din 4.06.2003. Ea a fost publicată, totuși, numai documente, chiar în 2003, în puține exemplare, sub titlul *Situația evreilor din România: al doilea război mondial Vol.1: (1939 - 1941)*, Editura Țara Noastră (*Uniunea Vatra Românească*, ediția dlui profesor Ion Coja), București, 2003.

Prut și Nistru (București 1992, Editura Academiei de Înalte Studii Militare), care a avut o circulație redusă. Alți autori practică autocenzura. Este cazul istoricului Alex Mihai Stoenescu, care în lucrarea sa *Armata, mareșalul și evreii* (1998), a dat cu măsură câteva exemple ale atrocităților comise de evrei împotriva românilor: „Am renunțat la publicarea unor documente despre atrocități și umiliri scandaloase, pentru a nu produce resentimente, scopul acestei lucrări fiind cu totul altul”. „Istoricii” evrei nu au însă astfel de scrupule, scopul lor fiind damnarea publică internațională a românilor, care „au fost mai răi decât nemții și austriecii”, zic ei. „*România a ucis, a ucis, a ucis!*” țipa ca un apucat în 2001, în plenul Academiei Române, promotorul nr.1 al industriei Holocaustului, Elie Wiesel.¹

«Adevăruri» virtuale!

Beneficiind de resurse fără egal, «Industria Holocaustului» a ajuns astăzi la o amploare a stadiului cultivării și dezvoltării incredibilă și irațională. Acest apogeu al investițiilor ar fi meritat și necesar unor cauze mai nobile, cum ar fi istoria științei sau cultura.

Așa-zisul «*Muzeu al Holocaustului*» din Washington (transformat în „agenție federală” a SUA încă din timpul mandatului președintelui Bill Clinton), cu numeroasele sale replici în întreaga lume, este acum reproduș în amănunt și pe Internet, ca realitate virtuală. Dacă într-o lună muzeul real este călcat de cca 200.000 de vizitatori, site-ul în schimb înregistrează și 1.000.000 de vizitatori. Cu cca 1 milion de lucrători ce-l deservesc în întreaga lume, muzeul beneficiază și de investiții pe măsură în „high-tech”, mai ales în ceea ce privește varianta virtuală a muzeului.

Asupra „exponatelor” muzeului din varianta *online*, fiecare persoană care intră pe site poate să aplice opțiunea zoom pentru a cerceta îndeaproape „documente” și detalii ale obiectelor, „filme

¹ În această direcție este lămuritor și articolul Istoricul Alexandru Moraru, dovezi care infirmă așa-zisul holocaust din Basarabia și Transnistria publicat pe justitiarul.ro la 12 decembrie 2016 (ca și toate articolele tematice din acest site al d-lui Marius Albin Marinescu, ca și cele tematice de pe site-ul ioncoja.ro, al dlui profesor Ion Coja).

documentare” și „comentarii ale unor specialiști ai muzeului”. Cu alte cuvinte, o adevărată mașină infernală a propagandei. De fapt, evreii americani au obținut de la guvernării SUA ca americanii să fie obligați să contribuie la cheltuielile muzeului, 67% din bugetul total al acestuia provenind din taxe „cetățenești”, iar după *Washington Report* rezultă că numai într-un an bugetul muzeului se ridică la cca 40 de milioane de dolari.

HOLOCAUSTUL, PREȘEDINTELE ȘI EVREII

- de la dragoste la ură? -

Președintele filosemit. Ion Iliescu are o biografie secretă foarte interesantă, în ceea ce privește originile sale. Acestea pleacă de la bunicul său din partea tatălui, pe nume Vasile D. Petrov (zis și Ivanovici), care a venit din Rusia, fiind menționat și în *Istoria literaturii române* de George Călinescu: „C. Dobrogeanu Gherea, venit din Rusia cu un bun tovarăș, a fost împământenit prin decret regal, dat pe baza aprobării Parlamentului”. Tovarășul marxistului evreu Dobrogeanu-Gherea era străbunicul lui Ion Iliescu și a fost la rândul lui împământenit prin Legea 2040 din 21.04.1900: „se acordă d-lui Vasile D. Petrov, din comuna Oltenița, județul Ilfov, împământenirea cu dispensă de stagiu”. Numele real, evreiesc, al lui Dobrogeanu Gherea era Solomon-Nuham Katz și, ajutat de tovarășii săi, a introdus în jurul anului 1875 ideile comuniste în Regatul Român. Din cauza acestui bunic „evreu rus, bolșevic, pușcăriaș fugit din Rusia țaristă”, care și-a schimbat după împământenire numele în Iliescu, s-a spus despre Ion Iliescu că „este 25% evreu”.

Căsnicia și familia ex-președintelui Iliescu a rămas permanent într-un con de umbră pentru publicul românesc. Fostă colegă a lui Iliescu în organizațiile comuniste de elevi din 1948, când evreii de stânga erau în maximul gloriei lor sociale, despre doamna Nina, soția sa, se știe în general că este foarte discretă și că ar fi rusoaică. Nimic mai fals. Ea este evreică născută în cartierul bucureștean Giu-

lești, iar numele său, anterior căsătoriei, era unul purtat de evrei¹.

Înainte de venirea ocupației sovietice în 1945, copilul Ion Iliescu, al cărui tată comunist era decedat, era folosit de mama sa și de Elena Petrescu (viitoare Ceaușescu), ca și de cumnata evreică a acesteia, Adela Rașela Petrescu (a se vedea capitolul *Ceaușescu ca marionetă*), ca, însoțindu-le la vizitele la deținuții comuniști, să ascundă asupra lui diverse daruri și mesaje pentru cei dinăuntru, nevăzute de gardienii închisorilor. Printre prietenii acestui grup (unchiul lui Iliescu, fratele tatălui său, măcelar fiind, îi alimenta cu carne pe gratis în timpul războiului) erau și mulți evrei, precum cele două Vass.

La numai 19 ani, membru al conducerii Uniunii Tineretului Comunist, în 1948 Ion Iliescu participa la Conferința raională a Uniunii Asociațiilor Elevilor din România (U.A.E.R.), în conducerea căreia a și fost ales ca secretar, pentru ca, sub umbrela Partidului Comunist să poată pregăti „Congresul de unificare al organizațiilor de tineret din martie 1949” (sub îndrumarea comuniștilor Anei Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, care au și participat la „Congres”). La „Conferința” din 1948 s-au văzut prima dată Ion Iliescu și Elena Bercovici (alias Nina Șerbănescu), ea fiind secretar cultural pe București a organizației (U.A.E.R.). Aveau să plece împreună la „studii” la Moscova (ca bursieri) și să rămână uniți pe viață.

Cu originea sa cosmopolită (chiar și un pic țigan), Ion Iliescu a fost prieten cu tovarășii evrei (de fapt, înainte de 1945, Partidul Comunist Român era compus în proporție de cca 90% din etnicii evrei „de stânga” și alți alogeni), până când aceștia, evreii s-au mai împușinat, emigrând în Palestina/Israel chiar din anii '50. Era un „filosemit”, cum s-ar zice. Chiar și numele fiului adoptiv (?) al familiei președintelui Iliescu are o ciudată rezonanță iudaică, anume Bujor Sion. Și, totuși, Iliescu nu știuse o viață

¹ Deși declara că se chema Șerbănescu înainte de căsătoria cu Iliescu, studiul ziaristei brașovene Camelia Onciu, *Biografia neștiută*, demonstrează că pe Elena (Nina) Iliescu nu a chemat-o Șerbănescu, ci Bercovici. (v. Vladimir Alexe, *România Secretă*, 2004, p.190).

întreagă, nu văzuse și nu i-au spus tovarășii că România ar fi vinovată de Holocaust.

☆

Anterior „revoluției” din decembrie 1989, când a fost răsturnat regimul socialist din România, atât Ion Iliescu, care a devenit ulterior președintele „revoluționar” al țării în decembrie '89-'96 și 2001-2004, cât și „fiul său adoptiv”, Bujor (Mihai) Sion, se aflau în atenția și supravegherea Securității, fiind suspicionați, cu precădere cel din urmă, de a fi agenți străini (KGB)¹.

Am mai arătat că dl. George Păunescu a fost racolat în SUA de către virulentul serviciu secret al *B'nai B'rith*, Anti Defamation League, cea mai puternică centrală a cauzei sioniste mondiale². Legătura dintre mag-

¹ Bujor Sion făcea parte din lista celor 22 de persoane cu dosar de urmărire informativă din anul 1989, în această situație fiind alături de Gheorghe Apostol, Alexandru Bârlădeanu, Alexandru Drăghici, Emanoil Valeriu, Silviu Brucan, Dana Pacepa, Sergiu Celac (evreu, fost translator de engleză și rusă al lui Nicolae Ceaușescu, dar devenit după răsturnarea acestuia ministru de Externe al României), Al. Stark (evreu, nume de cod „Sandu”, realizator tv despre care s-a făcut dovada transmiterii de informații secrete, consacrat la TVR1 mai ales la și după „revoluție”) și alții. Securitatea, în ceea ce îl privea pe Sion, fiul adoptiv al lui Ion Iliescu, a supravegheat mai ales legăturile secrete ale acestuia cu ambasada Rusiei (U.R.S.S.), personal cu ambasadorul Tiajelnikov. Datorită tatălui său, președintele Iliescu, din 1990 Bujor Sion a ocupat mai multe funcții oficiale în Statele Unite ale Americii, îndeosebi, la un moment dat, cea de consul al României.

² „Dar oare ce se știe despre dl. George Păunescu cu adevărat? Cu rezerva necesară vom reproduce un text, care ni-l prezintă pe acesta ca agent sionist al *B'nai B'rith*. Domnul Marius Sprinceană (director al ziarului *Zum-Ziarul românesc*, publicație în opoziție cu revista *Zum*), replicând unui săptămânal românesc, ce a reprodus imagini din revista «americană» *Zum*, editat de Cristina Sprinceană (în care apar Viorel Hrebenciuc, Adrian Năstase și președintele Ion Iliescu), trimitea de la New York următorul mesaj [prin anii '90]: «D-na Cristina Sprinceană, conduce ziarul *Zum*, care se distribuie gratuit în SUA... Ziarul *Zum* a fost și continuă să fie sponsorizat de George Păunescu, care a sponsorizat și deschiderea postului *Dacia TV* din New York, post care susține activ candidatura la președinția României, în 2004, a premierului Adrian Năstase. D-na Cristina Sprinceană este

nații români (frații) Păunescu și președintele Ion Iliescu a fost la un moment dat întărită prin concubinajul dintre Bobby Păunescu, fiul unuia dintre frați, și nepoata președintelui Iliescu, Maria Marinescu, fiica lui Bujor Sion. Ea avea să devină mai apoi și soția fiului magnatului Ion Țiriac, pentru scurtă vreme însă, fata fiind cam zburătoare.

Nimic dintr-un astfel de anturaj familial nu putea justifica bănuiala că la Ion Iliescu s-ar putea manifesta cea mai mică înclinație spre «antisemitism». Cu un tată comunist ilegalist, el însuși comunist în tinerețe, președintele României a nutrit întotdeauna sentimente antifasciste. Uneori atât de puternice, încât în 1990 vedea fasciști și legionari peste tot, precum în manifestația anti-totalitară din Piața Universității din București.

Mai mult, venirea sa „revoluționară” la putere în decembrie 1989 a fost facilitată de un grup evreiesc, cărora le-a făcut la rândul său loc în structurile de conducere ale statului român. El l-a avut întotdeauna consilier prezidențial și personal pe evreul Victor Opaschi. Cu toate acestea, pe fondul unor controverse secrete pentru public și folosindu-se de un interviu capcană, în 2003 Israelul îl declara pe Iliescu ca fiind cel mai „antisemit” șef de stat european, reprezentând o „recrudescență a fascismului”.

Evreii pregăteau scandalul.

Evocând cu o logică exemplară desfășurarea evenimentelor din vara lui 2003, dl. Ion Cristoiu ajungea la o concluzie, singura corectă: „așa-zisul interviu a fost doar un pretext de a-i administra o lecție președintelui României pentru o *atitudine constantă din cadrul unor discuții de culise*, discuții ce durează de mai mult timp și asupra cărora nici partea israeliană, nici cea română n-au găsit de

manager al conturilor bancare din S.U.A. ale d-lui George Păunescu, și tot dânsa i-a facilitat d-lui George Păunescu să ajungă informatorul oficial al *Anti Defamation League* din România. Între d-na Cristina Sprînceană și dl. George Păunescu a existat o lungă și romantică legătură extraconjugală... La venirea în New York, din Israel, a d-nei C-tina Sprînceană, un bun prieten... a întâmpinat-o la aeroport și a ajutat-o să înceapă viața în SUA.» (R.M., anul 2000)

cuviință să ne informeze. Pledează pentru această ipoteză și faptul că Guvernul israelian nu s-a mulțumit cu precizările publice ale Administrației prezidențiale. Nici după ce Ion Iliescu și-a turnat cenușă în cap cu duiumul, nici după ce ministrul de Externe Geoană a tot explicat că nu-i vorba de o contestare a Holocaustului, autoritățile de la Tel Aviv n-au fost mulțumite. Ele pretind noi și noi scuze, își permit declarații insultătoare la adresa șefului statului român, precum recenta declarație a ministrului de Interne al Israelului, de o obrăznicie fără seamăn în relațiile dintre state“.

În ce ar fi constat „atitudinea constantă a României în cadrul unor discuții de culise“ cu Israelul, a reieșit din reacția senatorului Corneliu Vadim Tudor, care imediat, sancționând această „atitudine constantă“, l-a acuzat pe Ion Iliescu că nu recunoaște Holocaustul, iar mai apoi (consiliat de afaceriști israelieni, precum Nati Meir) că el, Vadim Tudor, în momentul când va fi ales președintele României, va cere scuze oficiale Israelului pentru participarea la Holocaust, recunoscând astfel vinovăția românilor.

La nivelul președintelui Ion Iliescu, ca și la al unor miniștri români a existat în 2003 o reacție de respingere a pretențiilor exagerate israeliene de rezolvare prioritară a „restituirilor evreiești“, ca și a recunoașterii politice a vinovăției României privind participarea la Holocaust.

Anumite antecedente trebuie amintite:

Evreul american Norman G. Finkelstein, în celebra sa lucrare *Industria Holocaustului*, demonstrează că unii evrei, exploatând suferințele evreilor din timpul celui de-al doilea război mondial («Holocaustul»), sunt mânați doar de interesul mercantil de a stoarce mari sume statelor europene culpabilizate, ajungând să fabrice o istorie rentabilă:

„Zguduirea Elveției și a Germaniei a reprezentat doar preludiul finalului grandios: zguduirea Europei de Est. O dată cu prăbușirea blocului sovietic, în fostul leagăn al evreimii europene s-au deschis perspective ispititoare. Înveșmântându-se cu evlavie prefăcută în mantia «victimelor nevoiașe ale Holocaustului», industria Holocaustului a încercat să stoarcă miliarde de dolari de la aceste țări deja sărăcite.

Promovându-și țelul cu insolență, neîndurător, a devenit principala instigatoare a antisemitismului din Europa... Folosindu-se de acest «mandat», industria Holocaustului a cerut țărilor din fostul bloc sovietic să predea toate proprietățile deținute de evrei înainte de război sau să ofere compensații pecuniare. Totuși, spre deosebire de cazurile Elveției și Germaniei, a adresat aceste solicitări departe de ochii presei.”

1. În **1990**, Rabinul Șef din România, Moses Rosen acuza România de vina uciderii a 400.000 de evrei „în Holocaust” și monta în acest sens mai multe plăci comemorative din piatră neagră în zidul Templului Coral din București.
2. Organizația evreiască *Abraham G. Duker & Irving Dwork* publica un studiu privind valoarea averilor evreiești confiscate în timpul Holocaustului. România se află pe locul doi (după Polonia) cu o daună de 1,4 miliarde de dolari, urmată de Germania cu 964 milioane de dolari.
3. În **ianie 1991**, în *KNESET* (parlamentul israelian), s-a propus să se ceară României câte 50.000 de dolari despăgubiri pentru fiecare din cei 400.000 de „evrei omorâți” de către România. „Din acel moment - arăta Pt. Țurlea - o întreagă campanie s-a dus pentru a implanta în conștiința lumii, și a românilor, ideea participării la Holocaust”.

50.000 dolari x 400.000 = 20 miliarde de dolari de la România; de la Germania postbelică au obținut un total de 61 miliarde de dolari.

4. *New York Times* publica declarația lui Moses Rosen la **1 iulie 1991**: „Numărul morților a ajuns la 400.000, despre care noi nu am putut vorbi până acum decât în străinătate sau aici numai între noi. Ei au pierit și nouă ni s-a interzis să-i putem plânge”.
5. «MEMORANDUMUL INTERN» nr.A5406 din **26.06.1995** al Ministerului de Externe, când ministru era Meleşcanu, cel cu puternice legături evreiești (de la Andra Râșnoveanu la Adrian Costea), cu referire la întâlnirile dintre diplomații români și oficiali ai statului Israel:

„La ultima reuniune (de la Madrid) s-a constituit ORGANIZAȚIA MONDIALĂ A EVREILOR PENTRU RESTITUIREA AVERILOR. Din această organizație fac parte: reprezentanți ai *Congresului*

*Mondial Evreiesc, ai Agenției Evreiești pentru Israel, ai Organizației Claims Conference (ce s-a ocupat de problema despăgubirilor plătite de Germania evreilor), ai organizațiilor reprezentative ale evreilor originari din fiecare țară a fostului bloc comunist. Obiectivele principale ale acestei organizații sunt: identificarea averilor și întocmirea dosarelor respective; exercitarea de influențe și presiuni din exterior, pentru ca parlamentele statelor vizate să adopte cadrul legislativ necesar recuperării averilor de către toți evreii, indiferent dacă trăiesc sau nu în țările respective, ori dacă mai sunt sau nu cetățeni ai statului respectiv... În 1992 s-a constituit în Israel, sub lozincă «timpul acțiunii a sosit», Comitetul de inițiativă al organizației *Uniunea Evreilor din România*, care are ca obiectiv «recuperarea drepturilor și bunurilor evreilor originari din România, dobândite ilegal și confiscate abuziv de autoritățile românești de la instalarea guvernului Goga-Cuza până în prezent». Se publică numeroase materiale de prezentare a problemei, iar în Israel au apărut birouri de avocatură care se ocupă de strângerea de documente pentru a fi folosite ca probe, inclusiv în Justiție, pentru recuperarea averilor din România. Avocatul Paul Feher are un astfel de birou în funcțiune în Israel și a mai înființat asemenea birouri de avocatură la Paris, Bonn și Budapesta, dar are intenția să deschidă unul și la București. Se estimează că vor fi cca 50.000-80.000 de cazuri... Este vorba de o acțiune de amploare, care se desfășoară la scară mondială; s-a creat un mecanism care dispune de mijloacele necesare (organizatoric, financiar, presă ș.a.) și este sprijinit în modul cel mai evident de SUA și de cercurile influente. În aceste condiții, statele avute în vedere nu vor putea rezista multă vreme presiunilor de tot felul la care vor fi supuse și vor trebui să dea urmare cererilor“*

Dumitru Ceaușu

Direcția Juridică și a Tratatelor - MAE

Norma de „proprietate confiscată/evreu ucis“ a revendicărilor evreiești era, în general, tot de 50.000 de dolari, astfel că pentru acest caz suma revendicată României este de 2,5-4 miliarde de dolari.

10 august 1995, secretarul de stat al ministerului de Externe îl primește pe Avshalom Meghidon, ambasadorul Israelului la București. Acesta prezintă dimensiunea

revendicărilor evreilor din Israel asupra României: 400 de mii de proprietăți imobiliare(?), sintetizată în nota «Problema bunurilor evreiești din România» vizată de directorul g-ral Mircea Geoană și adresată ministrului de Externe.

9 septembrie 1995. Guvernul român, semnează în secret un Acord privind „restituirile evreiești” și eventualele despăgubiri. Semnarea a avut loc în biroul secretarului general al guvernului, Viorel Hrebenciuc, care a și semnat documentul. De partea evreiască au semnat următorii: Naftali Levy, vicepreședintele Organizației Mondiale Evreiești de Recuperare a Proprietăților; Moshe Nativ, director g-ral al Agenției Sochnut și Nicolae Cajal, președintele Federației Comunităților Evreiești din România. [Deconspirarea apare la 11 septembrie când, cu ocazia întrunirii CEFTA de la Brno, în prezența premierului român Nicolae Văcăroiu, „Organizația Mondială de recuperare a Proprietăților Evreiești” a declarat că intenționează să folosească modelul românesc și în alte țări, Polonia și Ungaria. A se vedea amănunte în ziarul *Ziua* din 14.09.1995.]

Indiferent de conținutul Acordului Hrebenciuc-Levy, sau de eventualele promisiuni făcute vreodată de Ion Iliescu evreilor, în 2004, Nati Meir, omul Mossad-ului și consilier al lui Vadim Tudor, afirma pentru evreii de la Templul Coral, că Ion Iliescu și PSD și-au încălcat promisiunile: „De ce să-i iertăm pe Iliescu și partidul său pentru pozițiile lor antisemite și **pentru promisiunile pe care le-au încălcat?**”

6. **1996**, președintele României, Ion Iliescu, aflat în SUA, însoțit de ambasadorul evreu al SUA în România, Alfred Moses, vizitează sediul *B'nai B'rith* și *Muzeul Holocaustului* (înființat de *B'nai B'rith*), în care România este acuzată de Holocaust, și discută cu *Comitetul Evreiesc American* punându-i-se în față soluționarea revendicărilor evreilor din Israel.
7. **martie 1998**, premierul Radu Vasile a primit o delegație a *B'nai B'rith*, condusă de președintele acesteia, Tommy Baer Percy. S-a stabilit participarea *B'nai B'rith* prin *Muzeul Holocaustului* din Washington în Arhivele Naționale pentru a fi documentată vinovăția

României. Baer Percy a mai insistat pentru „chestiunea restituirii proprietăților evreiești”.

8. În **2001**, cu ocazia vizitei oficiale în SUA, premierul român Năstase, aflându-se la *Muzeul Holocaustului*, s-a angajat în fața *B'nai B'rith* că va dărâma statuile mareșalului Antonescu și va impune românilor recunoașterea *Holocaustului*, ceea ce a și făcut prin *Ordonanță de Urgență*: „Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.” (O.U.G. 31/2002, art.5). Ministrul Culturii de atunci, Răzvan Teodorescu, în contextul acestei *Ordonanțe* declara că: *Concluzia guvernului este ca în România nu a avut loc un holocaust, dar România, prin guvernarea Antonescu și acțiunile sale... a participat la holocaust... România trebuie să suporte consecințele participării la Holocaust, trebuie să răspundă pentru faptele sale!*”.

Precedentul elvețian. În 1995, la 50 de ani după război, *Congresul Mondial Evreiesc* denunța ceea ce numea „colaborarea secretă dintre naziști și marile bănci din Elveția”, unde ar fi fost adăpostite fără urmă „averile colosale confiscate de cel de-al treilea Reich (Germania nazistă) de la evreii prizoniți din întreaga Europă”.

Inițiatorii acestei acțiuni de „recuperare”, puternic sprijiniți de propriul *lobby* politic american din New York și Washington, asistați de o armată de avocați, au reușit să târască băncile elvețiene într-un imens scandal internațional, acestea fiind acuzate de jaf. Elveția a oscilat luni în șir între tăcere, explicații (privind lipsa probelor că naziștii ar fi adus aurul în Elveția) și chiar atitudini ofensive. În decembrie 1996, președintele Elveției, Jean Pascal Delmuraz, califica pretenția evreilor de constituire a unui „fond de compensare” din rezervele băncilor elvețiene, drept „o încercare de extorcare prin șantaj”.

Numai că Delmuraz se afla la sfârșit de mandat ca președinte al Elveției, iar evreii își investeau speranțele într-un alt viitor președinte al Elveției, având timp să aștepte perseverând în tot acest timp în pretenții. În 1997, președinte al Elveției devine Arnold Koller, al cărui guvern anunța la 5 martie, în plenul unei sesiuni parlamentare, că își va

reevalua rezervele de aur pentru a crea un „*Fond Elvețian pentru Solidaritate*” de 4,7 miliarde de dolari „pentru ajutoarea victimelor Holocaustului”, iar *Banca Națională a Elveției* dona la rândul ei 70 de milioane de dolari unei „fundații pentru sprijinirea supraviețuitorilor Holocaustului”.

Neputând fi documentate pretențiile evreilor, această sumă nu a fost declarată ca reprezentând „averile evreiești confiscate” de nemți, dar, trâmbițând victoria, *International Herald Tribune* a observat strania „coincidență” între suma avansată de guvernul elvețian și suma globală revendicată de *Congresul Mondial Evreiesc*. În timp ce presa titra că „Elveția își face mea culpa!”, populația elvețiană trăia puternice sentimente de antisemitism. Tinerii considerau incert rolul Elveției în cel de-al doilea război mondial, punând sub semnul întrebării «colaboraționismul» acesteia, iar bătrânii au văzut în această acțiune o slăbiciune a guvernanților, presați de o „conspirație iudaică”.

Acest puternic curent „antisemit” născut peste noapte, era susținut politic de politicieni precum Christoph Blocher, liderul principalului partid de dreapta, care declara că, „*Consiliul Federal și-a pierdut capul cu totul... Jidanii se gândesc numai la bani, dar sunt în joc valori publice, nicidecum niște bani oarecare*”.

România la rând

Acordul angajat de premierul Radu Vasile cu *B'nai B'rit* în martie 1998, a fost semnat de guvernul Năstase în 2003, în condițiile în care, chipurile, „puternica și influenta organizație *B'nai B'rith* sprijină integrarea României în structurile militare ale NATO”. Astfel, la 12 iunie 2003, guvernul român a aprobat „*Acordul de Cooperare dintre Arhivele Naționale ale României și Muzeul Holocaustului din SUA*”, ce are ca scop documentarea acuzării juridice a României de participare la Holocaust.

În acest context, ministrul Informațiilor Publice, Dâncu, se simțea dator să facă un gest calificat ulterior ca „personal” de către alți guvernanți români (chiar și de primul-ministru), ceea ce a condus, cu ocazia primei restructurări a guvernului, la desființarea ministerului său. El emitea un comunicat guvernamental în care „se subliniază cu tărie faptul că înlăuntrul hotarelor României în epoca 1940-1945 nu a avut loc un Holocaust”.

B'nai B'rith sărea de șapte metri în sus și băga în priză presa internațională. *Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Anti-Semitismului* din România, condus de agentul israelian M. M. Katz, („centru“ ce este o subagenție a *Anti-Defamation League*, la rândul ei o agenție a *B'nai B'rith*) emitea un comunicat prin care „își exprimă dezacordul și adâncă sa îngrijorare față de comunicatul oficial al Guvernului, care neagă existența Holocaustului în România“ și îi cerea premierului Năstase să retracteze public negarea Holocaustului.

Ministerul de Externe israelian declara că „Israelul privește cu îngrijorare declarația română, care nu corespunde realității istorice“, iar „Institutul Yad Vashem“ dădea comunicate savante publicului precum că „a fost stabilit că au avut loc masacre pe scară largă ale evreilor în timpul *Shoah* pe teritoriul României Mari“, deși România nu mai era deloc mare în timpul războiului, ci ciuntită și ocupată.

Presa evreiască internațională patronată sau controlată de evrei sărea la rândul ei la gâtul României. *B'nai B'rith* băga în priză *Washington Post*, *The Guardian*, *The Daily News*, *Atlanta Journal*, *Kansas City Star*, *London Free Press* și *MSNBC News*. Presa americană, britanică și australiană critica guvernul român pentru că declarația ministrului Dâncu nu a fost susținută imediat și de o explicație. *The Daily News* afirma că „istoricii au documentat mai multe relatări care afirmă deportarea și executarea evreilor în România“ (deși Antonescu executase teroriști în est).

Toate aceste ziare susțineau că jumătate din cei 760.000 de evrei care trăiau în România au fost uciși în timpul războiului în România, invocând și declarația rabinului Ernest Neumann din Timișoara că în România de azi mai trăiesc doar 6.000 de evrei (uitându-se de emigrația de sute de mii de evrei spre Israel de după anul 1944).

Urmarea acestui atac? Guvernul român (prin chiar Adrian Năstase, primul ministru) a fost obligat să revină cu un comunicat în care preciza că își asumă partea de responsabilitate a statului român din urmă cu 50 de ani pentru victimele Holocaustului. Singurul gest de minimă rezistență al guvernului a fost acela de a preciza că dorește să își continue cooperarea cu instituțiile internaționale ce

studiază această problemă, adică „da, da’ să mai vedem!“.

Imediat, președintele Iliescu declara că guvernanții mai bine tăceau: „Eu cred că nu trebuia să se facă nici o mențiune în comunicatul respectiv al guvernului. N-avem nevoie să deschidem o discuție inutilă!“. Remarca i se va potrivi curând și lui Iliescu însuși.

Afacerea. Că totul este o afacere a finanțelor evreiești (de a obliga România la plata către sute de mii de evrei, reali sau reprezentați, a unei inexistente „asigurări de viață“) se poate lesne constata din lecturarea presei evreiești. Astfel, periodicul *Realitatea Evreiască* făcea anunțuri cu litere de o șchioapă solicitând evreilor din România sau care au trăit vreodată aici să se înscrie „pe liste“. Un astfel de anunț, ce seamănă foarte mult cu o reclamă comercială promoțională, arată astfel:

„☆

**ANUNȚ IMPORTANT PENTRU
SUPRAVIEȚUITORII HOLOCAUSTULUI
ȘI MOȘTENITORII LOR**

**TERMENUL LIMITĂ PENTRU CERERILE DE DESPĂGUBIRE
A FOST PRELUNGIT PÂNĂ LA 31 DECEMBRIE 2003**

Dacă sunteți supraviețuitor al Holocaustului sau moștenitorul unei victime a Holocaustului, ați putea avea dreptul legitim de revendicare a unei asigurări neachitate de viață.

Organizatorul este *Comisia Internațională privind revendicările asigurărilor din perioada Holocaustului (ICHEIC)*, care include:

- ☆ REPREZENTANȚI AI REGLEMENTĂILOR DE ASIGURĂRI DIN S.U.A.;
- ☆ CINCI COMPANII DE ASIGURĂRI [EVREIEȘTI] EUROPENE
ȘI SUBORDONATELE LOR;
- ☆ STATUL ISRAEL;
- ☆ ORGANIZAȚII MONDIALE EVREIEȘTI;
- ☆ ORGANIZAȚII ALE SUPRAVIEȚUITORILOR HOLOCAUSTULUI.

Deja au fost publicate/identificate 470.000 de nume. Persoanele al căror nume nu apare pe listele publicate nu trebuie să renunțe la completarea unei cereri de revendicare pentru că numele lor nu apar.

Puteți primi plățile dacă depuneți cererea înainte de 31 decembrie 2003. Procesul de rezolvare a revendicărilor este un serviciu gratuit la www.icheic.org¹. (În prezent site-ul este <http://wjro.org.il/>)

Președintele „fascist”. România nu se lăsa, însă, încă apucată, iar israelienii îl considerau vinovat pe Ion Iliescu, care îi asculta, le zâmbea, dar părea că nu îi servește.

„Capcana” în care ar fi călcat președintele a fost aceea că pe 14 iulie 2003 i-a acordat un interviu ziaristului Grig Davidovitz de la cotidianul israelian *Ha'aretz*. Deși răspunsurile lui Ion Iliescu s-au întins pe 36 de file (din care 12 dedicate întoarcerii pe toate fețele a Holocaustului), doar câteva pagini au fost folosite pentru articolul publicat la 25 iulie în Israel. Mai mult, reporterul și-a îngăduit chiar să trunchieze, după cum i-a convenit, răspunsurile președintelui României, subliniind și scoțând din context afirmațiile menite a îi compromite public țara.

„Monstruoasa crimă” a președintelui Iliescu a constatat în afirmația că: „Holocaustul nu a fost doar al populației evreiești. Mulți alții, între care și polonezii, au murit în mod similar... În România perioadei naziste, evreii și comuniștii erau tratați la fel. Talăl meu a fost activist comunist și a fost trimis într-un lagăr. A murit la vârsta de 44 de ani, la mai puțin de un an după ce s-a întors”. Ion Iliescu, nerespingând ideea morții evreilor, dar încercând să repare greșeala lui Năstase, care a asumat răspunderea guvernului României pentru Holocaust, declara iresponsabil:

„Holocaustul a fost un fenomen general în Europa, astfel de evenimente având loc și pe teritoriul României. Masacrele de la București și Iași din 1941, și trimiterea de evrei în lagăre de concentrare din Transnistria au avut loc în România, iar liderii din acea vreme sunt responsabili pentru acele evenimente. Totuși, este imposibil să fie

¹ *Realitatea Evreiască* nr. 197-198/2003, adresată evreilor români. La numărul de înscriși pe liste (pretențiile a 500.000 de evrei), și luând ca bază de calcul valoarea minimă a unei asigurări, 10.000 de dolari (și nu 50.000, cât s-a pronunțat în *Kneset*) se ajunge la „despăgubirea” minimă de 5 miliarde de dolari, ce ar trebui plătită de cetățenii români prin creșterea taxelor și a impozitelor.

acuzat poporul român și societatea românească de aceste fapte”¹.

În același interviu, președintele român a atins și *adevărata problemă* a evreilor, despăgubirile: „Înseamnă, oare, aceasta că bieții cetățeni români de azi trebuie să plătească pentru ce s-a întâmplat atunci? Merită să fie jupuți cei care trăiesc astăzi în condiții grele, în suferință? Și doar ca să fie compensați alții? Nu consider că este un lucru potrivit.”²

După apariția articolului din *Ha'aretz*, în Israel izbucnea un scandal de proporții. Ministrul Justiției, Yosef Lapid, declara că președintele român rănește sensibilitatea poporului evreu. Ministerul de Externe israelian îl convoca pe ambasadorul României în Israel pentru a-i înmâna un protest oficial, iar ambasadorul israelian la București înainta guvernului român un violent protest. Oficiosul *The Jerusalem Post* publica, la rândul lui, un articol de fond extrem de agresiv, intitulat *Să repudiem anti-semitismul lui Iliescu*, în care era acuzată întreaga Românie, în care s-ar manifesta „resurgența fascismului anti-semitic”, și unde „neofasciștii au devenit o forță puternică”.

Dl. Ion Cristoiu, analizând reacția guvernului israelian, o considera bizară: „Înainte de a purcede la un scandal diplomatic, cu consecințe greu de calculat pentru relațiile dintre statul Israel și un stat amic, precum cel român, Guvernul de la Tel Aviv era obligat să verifice dacă afirmațiile

¹ Ion Iliescu le-a acordat evreilor mai multă satisfacție decât permite realitatea istorică; așa cum vom mai arăta, moartea evreilor la București, în timpul „rebeliunii legionare” este un fals cu scopuri politice, iar la Iași evreii au fost parte beligerantă, deoarece au deschis focul asupra armatei române; lagărele din Transnistria nu erau pentru toți evreii, ci pentru subversivii comuniști (majoritar evrei).

² Ca să accentueze cât de „nepotrivit” este ca populația României să plătească daune evreilor, el acordase un interviu și cotidianului italian *Il Messaggero*, căruia îi declara că populația României „suferă, trăiește cu un salariu mediu de 140 de dolari pe lună, iar prețurile tind să se apropie de cele europene”, fiind mai rău ca pe vremea lui Ceaușescu, când „facturile reprezentau 15% din costurile unei familii, iar acum 70%”, prețul aderării la Uniunea Europeană, zicea Iliescu.

inițiale n-au fost prelucrate. E un lucru mai puțin obișnuit în relațiile internaționale ca un stat să decidă riscurile raporturilor normale cu un alt stat doar pe baza unui material apărut în presă, mai ales când acesta miroase de la o poștă a prelucrare. În astfel de situații e obligatorie verificarea la sursă a celor apărute în presă... Decizia pare a fi luată ca față de un stat adversar, cu care Israelul are relații proaste, și nu ca față de un stat amic”.

Una dintre cele mai agresive ieșiri la adresa președintelui român a avut-o ministrul de Interne al Israelului, Avraham Poraz, care avea mai mult preocupări politice decât profesionale în relația cu România, în timp ce noi așteptam să-i prindă și să-i trimită României pe evreii care au furat-o și stăteau ascunși în Israel: Sorin Beraru, Șimon Naor, Maria Vlas etc.

Avraham Poraz a acordat un interviu, tot către *Ha'aretz*, la 1 august. El, evreu originar din România, născut în 1945 la București (când îl chema Andrei, nu Abraham) dintr-o familie din Dorohoi (așa că-i cunoaștea pe mulți dintre israelienii cu afaceri în România, multe frauduloase), credea că are autoritatea morală să amenințe.

El declara că „nu este prima dată când Iliescu decepționează în mod total Israelul”, așa că „este o persona *non grata* în Israel”. Vehemența ministrului de Interne se îndrepta voalat și către România: „Avem o influență destul de mare în Statele Unite ale Americii și în Europa, și nu este de bon ton ca în zilele acestea să dezminți Holocaustul”.

„Ultima șansă”? Cu tot scandalul făcut, Israelul și organizațiile evreiești internaționale nu au putut să îi fluture președintelui Iliescu nici un caz concret de român condamnat de moartea vreunui evreu în timpul Holocaustului, așa că, la nici o lună de la interviu cu bucluc, ei căutau cu lumânarea criminali. Astfel, în august 2003 *Centrul Simon Wiesenthal* anunța că „oferă 10 mii de dolari fiecărui doritor pentru denunțarea românilor participanți la Holocaust. Directorul centrului, Efraim Zuroff - se anunța pe toate canalele -, a lansat astăzi programul «*Operațiunea Ultima Șansă*», care își propune să contribuie la depistarea, judecarea și condamnarea celor care se fac vinovați de uciderea evreilor. Directorul *Centrului Simon Wiesenthal*,

Efraim Zuroff, justifică includerea României în acest program prin faptul că în țara noastră nici un participant la Holocaust nu a fost trimis în judecată în perioada post-comunistă, după cum România nu are nici o structură specializată în asemenea cazuri“

„Directorul centrului, Efraim Zuroff, afirma că dorește neapărat prinderea acestor naziști de origine română... Această operațiune de angajare [efectuată cu banii luați deja de la elvețieni, cum am arătat 4 subcapitole mai sus] a fost experimentată în Lituania, Letonia, Estonia și Ucraina, ducând la depistarea a peste 241 de «îngeri ai morții naziști» care s-au ocupat de deportări. Dintre aceștia, peste 55 au fost trimiși în judecată... După mediatizarea făcută campaniei Ultima șansă, Centrul Simon Wiesenthal din Israel a primit zece scrisori în care sunt oferite informații despre câțiva ieșeni suspectați a fi criminali de război. Cine sunt cei câțiva ieșeni?... «Aceste informații nu pot fi făcute publice acum...», ne-a declarat Otto Adler, președintele Asociației Holocaust. «Părerea mea este că trebuie să se știe că aceste fapte au existat» a mai spus Adler.“

Denunțurile, venite de la înși cu vârste între 40 și 90 de ani în număr de 80 (venite prin telefon, e-mail sau prin poștă) care adesea spuneau că au auzit că cutare sau cutare a omorât evreii în timpul războiului, și că știe aceasta fie de la criminalii înșiși, fie de la rude sau prieteni. După pierirea denunțurilor celor care voiau câte 10.000 de dolari, „s-au identificat patru posibili criminali de război în România“, de peste 83 de ani. Anchetati de Parchetul militar, despre nici unul nu s-a găsit nici o dovadă de vinovăție¹. Dintre cei patru acuzați, doar ieșeanul Ioan Alexa a fost un caz mediatizat. În 2005 avea 96 de ani și trebuia să fie primul român condamnat după 1990 pentru crime de război, în urma denunțării lui de către Centrul Wiesenthal că ar fi contribuit la Pogromul de la

¹ pe această temă: *Holocaustul se răzbună pe un ieșean* (pe www.9am.ro din 26 august 2005), *Campania de demascare a Holocaustului în România* (în *Jurnalul Național* din 30 septembrie 2004), ca și articolele dlui Vasile Zărnescu: *Simon Wiesenthal - Impostorul nr. 2* și *Mariana Maxim: Nemernica Neamului* (postate în mai multe publicații pe Internet).

lași din 1941. Nu s-a confirmat. Nici nu fusese la lași în acele zile.

B'nai B'rith intervine pe față. Timp de două zile, 21-22 octombrie 2003, în ograda dlui George Copos, la *Hotelul Crown Plaza*, a avut loc conferința «*Romanian Jewish Heritage*», cu scopul de a-i pune la punct pe români. Principalii organizatori au fost: *B'nai B'rith International* (de bunăvoința căreia ar fi depins intrarea României în NATO), *Federația Comunităților Evreiești din România*, USAID (o agenție „economică” a C.I.A.) și *Centrul de studii Ebraice Goldstein-Goren*, cu o participare din SUA, Israel, România și Cehia.¹

Printre „personalitățile” invitate s-au remarcat ambasadorul SUA la București, Michael Guest, ministrul român de Externe, Mircea Geoană, și ambasadoarea Israelului, Rodica Radian-Gordon, întrunirea fiind deschisă de către vicepreședintele executiv al *B'nai B'rith*, Daniel Mariaschin.

Toți s-au înghesuit să ia cuvântul împotriva României, în frunte cu Radu Ioanid, director al *Muzeului Holocaustului* din Washington (ce se simțea poate vinovat față de evrei că tocmai el, un evreu „român”, nu a reușit să inculpe încă România):

„Unele încercări ce se manifestă astăzi - cuvânta Ioanid - de negare și «revizuire» a istoriei nu pot fi tolerate... Din fericire, astăzi, generația tânără nu mai este dispusă să înghită minciuni despre istorie, iar presa românească a devenit, în bună măsură, mai responsabilă față de adevărurile istoriei”. Minciuna era la ea acasă în gura lui Ioanid,

¹ În septembrie 2002 presa anunța că România a primit hotărâtorul și indispensabilul O.K. evreiesc pentru a fi admisă în structurile militare ale NATO: „Cea mai veche organizație internațională evreiască, *B'nai B'rith International*, susține extinderea NATO cu șapte noi membri, între care și România. La încheierea convenției organizației, care a avut loc la San Francisco săptămâna trecută, a fost adoptat un comunicat în care se afirmă că *B'nai B'rith International* consideră că următorul val de extindere a NATO ar trebui să includă Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia și Slovenia. De asemenea, în comunicat se afirmă că **cele șapte țări candidate și-au dovedit voința de a colabora cu SUA și cu alte țări în lupta împotriva terorismului, combaterea antisemitismului, restituirea proprietăților evreiești.**”

care vede în generația tânără românească mai degrabă poporul de robi ce va trebui să muncească pentru a le da evreilor miliarde de dolari. Iar în ce privește negarea Holocaustului, pe care tinerii nu ar accepta-o, trebuie spus că ei nici nu cunșteau o astfel de literatură, lucrări ale unor autori precum prof. Ion Coja sau ale prof. Gheorghe Buzatu fiind trecute la index de către guvernarea români (corupți de oligarhia evreiască mondială), nefiind promovate. În schimb, cu acordul complice al guvernului, din 2005 evreii au introdus acestor tineri români materia Holocaust în școli și licee, prin manualele tipărite cu banii părinților lor, de la bugetul statului român.

În fața *B'nai B'rith*, în cadrul întrunirii din 22 octombrie 2003, ministrul Mircea Geoană se grăbea să-și arate supușenia: „Trecutul trebuie privit în față, participarea mareșalului Antonescu la Holocaust trebuie evaluată cu toată responsabilitatea“. Au mai vorbit evreii Lya Benjamin și Andrei Oișteanu (Oigenstein după tată, fratele lui Lev Oigenstein, transformat în Leonte Răutu, șeful Culturii românești până la finele anilor '60).

În seara aceleiași zile, șeful executiv al *B'nai B'rith* intra vijelios la Palatul Cotroceni spre a-l muștrului pe președintele Iliescu, care, punându-și cenușa în cap, înființează pe loc *Comisia Internațională pentru studierea Consecințelor Holocaustului*, cu o componență menită să condamne România: Elie Wiesel, președinte; Radu Ioanid, vicepreședinte, Dan Mariaschin (șeful *B'nai B'rith*), Lya Benjamin (evreică, partizană a condamnării României, bugetară a statului român, ca „cercetător științific“ la *Institutul de Istorie Nicolae Iorga*) și Andrei Pippidi (de la Universitatea București, anti-legionar și a cărei soție, Mungiu-Pippidi, era finanțată de fundația Soros). Mandatul „comisiei“ se întindea pentru perioada 1937-1951, iar „guvernul României se obliga să își deschidă arhivele și să pună la dispoziția comisiei orice documentație necesară“.

Comisia evreiască a mai primit și bani de la statul român pentru a-l putea inculpa. „Între 4-6 februarie 2004 în România a avut loc vizita delegației *Comitetului Evreiesc American*, care s-a întâlnit cu [primul-ministru] Adrian Năstase, abia întors din străinătate, și stabilesc: alocarea unui buget pentru desfășurarea activității *Comisiei Internaționale de studiere a Consecințelor Holocaustului*

din România; trebuie acordată atenție sporită restituirii bunurilor comunitare evreiești¹. Cu aceeași ocazie, ministrul român al economiei și industriei, Dan Ioan Popescu, se bătea cu pumnul în piept: „Voi face tot ce-mi stă în putință pentru împiedicarea proliferării discursului extremist“. Din martie 2004, avea să fie răsplătit cu avansarea în funcția de vice-prim ministru.

Este de remarcat că organizația *Comitetului Evreiesc American*, nici nu participase la întâlnirile din octombrie 2003 (conferința «*Romanian Jewish Heritage*» și discuția de la Cotroceni), când a fost înființată „Comisia Internațională“, dar cerea bani pentru aceasta de la guvernul român, ceea ce dovedește că, de fapt, toate organizațiile evreiești acționează orchestrat pentru inculparea României.

Atât președintele, cât și guvernul au încercat să pazeze răspunderea Holocaustului pe umerii viitorilor aleși, căci mandatul lor înceta în 2004, în timp ce, conform *Protocolului* semnat în noaptea de 22 martie 2003, „concluziile finale [ale Comisiei] vor fi prezentate președintelui României până la sfârșitul anului 2005; rezultatele Comisiei vor fi integrate în programe educaționale în România despre Holocaust pentru predarea Istoriei“.

„Comisia“ însă nu s-a lăsat și, în ziua de 13.05.2004, s-a prezentat la Cotroceni, iar „președintele Ion Iliescu a fost convins că, în luna noiembrie, Comisia internațională pentru studierea Holocaustului în România va prezenta un raport de sinteză asupra problematicii analizate de la înființarea sa... De asemenea s-a convenit că rezultatele cercetărilor să fie difuzate public și *utilizate în procesul educațional*“.

Și, pentru că guvernul tocmai impusese românilor ziua de 9 octombrie ca „*Ziua comemorării Holocaustului în România*“, i s-a fluturat președintelui Iliescu hotărârea organizațiilor evreiești de a organiza în toamnă, la București, o marea întrunire a evreilor originari din România.

O singură reacție.

La o săptămână de la descinderea *B'nai B'rith*, dl. prof. Gheorghe Buzatu face o declarație politică în Senat:

¹ *Realitatea Evreiască* nr.202 (13-21 februarie 2004).

„Avem Constituție! și Avem Holocaust! Toate acestea, vedeți dv., până acum ne-au lipsit și, parcă, navigam de unii singuri în Univers! Însă lumea s-a schimbat, evident, și, ca pe vremurile Anei Pauker, schimbând ce-i de schimbat, vedem tot mai mult că, de vreme ce plouă la Washington ori la Londra, unii își deschid umbrele la București ori la Jegălia... Nu spune nimeni ce, cât și când vom plăti, dar, Dumnezeule, ce mai contează, câtă vreme pulsul planetei este altul?! Ne place/nu ne place, tranziția este permanentă, iar costul, sensul și durata ei sunt lipsite de însemnătate...”

...și o trădare.

Cu numai câteva zile înainte de alegerea unui nou președinte, la 11 noiembrie 2004, Ion Iliescu, în calitate de președinte al României, se întâlnea la Cotroceni cu comisia evreiască „pro-Holocaust” condusă de Elie Wiesel, pentru ca aceasta să își prezinte „Raportul”.

Evreii, precum Teșu Solomovici, susțin că echipa comisiei ar fi fost „mixtă”, adică româno-evreiască, deși acest lucru este o minciună, fiind 95% evreiască, partea „românească” a comisiei fiind compusă din evrei precum Lya Benjamin, iar Andrei Pippidi era singurul cu sânge românesc, dar doar pe jumătate. Când istoricul român Florin Constantiniu, membru al Academiei Române, fiind preocupat de studierea problemelor Holocaustului, i-a cerut președintelui Ion Iliescu să facă parte din comisia numită de Președinția României, a fost ignorat și refuzat.

Pe de altă parte, pentru un istoric român, a studia problemele „Holocaustului în România” era / este o cvasi-imposibilitate, după „deschiderea” arhivelor românești, prin acordul cu *B'nai B'rith*, către comisia lui Wiesel din care făcea parte și Radu Ioanid, de la Muzeul Holocaustului din Washington. Scriitorul istoric român Mihai Pelin (pentru care S.R.I. a deschis fără rezerve arhivele Securității) a dorit, după cum a declarat în acei ani la emisiunea *Parte de Carte* de la *ProTV*, să documenteze evenimentele de la Odessa din timpul celui de al doilea război mondial, prin studierea microfilmelor din arhiva Ministerului Apărării Naționale, dar a descoperit cu surpriză că acestea

dispăruseră din arhivă, de unde fuseseră pur și simplu *tăiate*. A primit mai târziu, de la Washington, prin „bunăvoința” evreului Radu Ioanid (care, probabil, voia să evite un scandal) „o copie” a acestei arhive dispărute. Cine mai poate garanta că această „copie” nu este un fals, fabricat de Ioanid prin mijloacele tehnice cele mai performante din lume ale Muzeului Holocaustului din SUA?

Cu numai puțin timp înainte de a ieși din funcția de președinte, Ion Iliescu susținea fățiș PSD-ul în alegerile parlamentare (faptă interzisă de Constituție președintelui României în funcțiune), având-o alături de sine în clipurile electorale televizate pe Mihaela Rădulescu („proaspăta evreică” de atunci, prin căsătoria cu israelianul Elan Schwartzenberg). În același timp, el recunoaștea oficial, la 11 noiembrie 2004, responsabilitatea României pentru a fi participat la Holocaustul împotriva evreilor.

„Raportul Comisiei”, întins pe 500 de pagini și însușit oficial de Președinția României, afirma textual:

„Autoritățile civile și militare române sunt responsabile de moartea unui număr cuprins între 280 de mii și 380 de mii de evrei români și ucrainieni din România și teritoriile aflate sub administrație românească.”

Același „Raport” a compus un „set de recomandări” al „Comisiei”, asumat de guvernarea români, precum:

- stabilirea „Zilei Naționale de Comemorare a Holocaustului în România” pentru ziua de 9 octombrie;
- „crearea unui grup special de lucru care să analizeze, să corecteze și să redacteze programa și manualele școlare referitoare la Holocaust”;
- înființarea unui memorial național și a unui muzeu în București pentru comemorarea victimelor Holocaustului;
- introducerea educației privind Holocaustul în cadrul curriculumului școlar universitar și pregătirea de programe pentru grupuri profesionale și asociații;
- **„identificarea și înregistrarea victimelor Holocaustului în România”.**

Acest ultim punct al programului „Comisiei” dovedește că numărul victimelor a fost ales arbitrar (inventat, chiar), fiind totodată important pentru „Industria Holocaustului”.

tului" aplicată asupra României (stoarcerea de bani), în timp ce organizațiile evreiești declanșaseră campania de identificare a unor închipuite 500.000 de „victime” evrei-românești: „supraviețuitorii Holocaustului și moștenitorii lor”¹.

„Raportul Comisiei” a fost „prezentat” de Elie Wiesel președintelui Ion Iliescu, în prezența ambasadurilor SUA și Israelului în România. Iliescu a spus, după prezentarea concluziilor raportului, că statul român își asumă responsabilitatea pentru Holocaust, pentru „atrocitățile săvârșite în România în timpul celui de-al doilea Război Mondial”.

A doua zi, pe 12 noiembrie, „Comisia” evreiască ieșea la BBC cu declarații solemne, care să sublinieze semnificația recunoașterii vinovăției românilor ca autori ai Holocaustului: „Am ajuns la concluzia că în România, în cursul celui de-al II-lea Război mondial a avut loc Holocaustul, exterminarea sistematică a unor etnii întregi; este vorba, bineînțeles, de poporul evreu”. Eli Wiesel pluse: „antisemitismul de acolo (România) a fost pur, doar antisemitism, n-a avut nimic de-a face cu chestiuni economice sau politice. N-a fost nici măcar rasism, ci doar antisemitism pur”.

La rândul său, având în vedere presiunile la care a fost supus statul român de către SUA și instituțiile internaționale pro-sioniste pentru a recunoaște participarea României la Holocaust, Radu Ioanid se grăbea să susțină contrariul: „Nici un fel de presiune, fie ea internă sau internațională, n-ar fi putut determina crearea Comisiei

¹ În același an, Avram Poraz, ministrul de Interne israelian, declarase la adresa României: „Avem o influență destul de mare în Statele Unite ale Americii și în Europa, și nu este de bon ton ca în zilele acestea să dezminți Holocaustul”, dar România era o pionieră în asumarea unei vinovății impuse. Tot în 2004, Poraz acționase personal în justiție statul român la Tribunalul Internațional de la Haga, „ca urmare a tergiversării procesului de restituire a proprietăților deținute de evreii originari din România. El spunea: „Sunt foarte conștient de faptul că Israelul are interese politice, economice și militare în România... Colaborez [însă] cu Congresul Mondial Evreiesc, îndeosebi cu președintele său, Edgar Bronfman, și cu directorul general, Israel Singer. Această organizație a rezolvat cu succes litigiul cu băncile elvețiene pentru restituirea banilor depuși de victimele Holocaustului”.

dacă voința președintelui României și a altor oameni politici români n-ar fi existat“.

Mircea Geoană, ministru de Externe atunci, saluta și el în 12 noiembrie recunoașterea oficială a vinovăției românilor și asumarea răspunderii de către statul român, adăugând că „România poate fi un bun exemplu pentru alte națiuni, inclusiv din Europa de Sud-Est, pentru a avea curajul și responsabilitatea să procedeze la fel“ (?!!!).

„Comunicatul“ oficial al Președinției României din 11 noiembrie, prin care erau recunoscute concluziile „Raportului“ și vinovăția românilor, a fost înmânat către SUA, Israel și organizațiile evreiești, el urmând a fi folosit în justiție de către evrei pentru a condamna România la daune.

Adevărații intelectuali români contestau, însă, iresponsabilitatea. Profesorul univ. Ion Coja, afirma categoric: „În România nu a fost Holocaust!“ . „Neseriozitatea «Raportului» - adăuga dânsul - derivă din chiar cifrele avansate reprezentând numărul victimelor, între 280 și 380 de mii, „marja de eroare“ de 100.000 de persoane fiind nepermis de mare, președintele Iliescu neavând nici o calitate constituțională de a angaja răspunderea istorică a României, așa cum nu poate avea calitatea să reprezinte România la Olimpiada sportivă.“

Anul următor, în 2005, Traian Băsescu devine președinte în locul lui Iliescu, primește o mega-delegație a *B'nai B'rith* la Cotroceni decorând apoi cu Ordinul *Serviciu Credincios în Grad de Cavalier* „21 de supraviețuitori ai Holocaustului“, printre care și pe evreul gălățean Devy Abraham, un apropiat al lui Liviu Beriş, președintele *Asociației Evreilor Români Victime ale Holocaustului*. Așa că, în același an, folosind Comunicatul Prezidențial de recunoaștere a responsabilității României privind Holocaustul evreilor, Devy Abraham dă statul român în judecată cerând despăgubiri de 90 de mii de euro, pe care îi câștigă abia în 2009 din partea Tribunalului Galați. Ministerul de Finanțe român se conforma și prindea sumă în bugetul anului 2010. Acest caz reprezintă precedentul pentru despăgubirea tuturor „victimelor Holocaustului român“, fiind considerat de presă și de *Institutul (evreiesc) pentru Studiarea Holocaustului*

din România ca „Prima despăgubire pentru Holocaustul românesc”¹.

CAMPANII ELECTORALE EVREIEȘTI

Candidații cui?!

Situația fără precedent a anului 2004, repetată în bună măsură și în 2009 și în 2014, în care cele mai importante campanii electorale ale candidaților la președinția României erau dirijate de un *staff* evreiesc sau finanțate (prin „societatea civilă”) de evreul George Sörös, a determinat cel mai important ziar israelian, *Yediot Aharonot*, să titreze încă din martie 2004: «România este în mâinile noastre». Evreii sunt (auto-)mediatizați ca fiind foarte buni organizatori de campanii electorale. În realitate, atunci când un evreu se ocupă de candidatura cuiva la președinția unui stat al lumii, înseamnă că, cel care urmează a fi ales este dispus să servească după aceea interesele generale evreiești sau cel puțin să nu le deranjeze.

Pretinsa eficiență a „consilierilor” evrei este și reflexul controlului mediatic internațional evreiesc. Un candidat furat la voturi, dar având „consilieri” evrei, ar putea beneficia de un scandal internațional în favoarea sa. În schimb, un candidat taxat ca „antisemit” sau „nedemocrat” nu ar avea nici un sprijin din partea „organizațiilor democratice internaționale”, chiar dacă ar fi furat, ci dimpotrivă, ar putea fi acuzat dacă pune în discuție corectitudinea scrutinului, iar un Sörös nu ar finanța acțiuni „democratice” de stradă în favoarea sa.

De aici a apărut convingerea multora că președinții unor state precum România ar fi făcuți de către evrei. Ideea pare să-i fi fost inoculată din exterior și singurului candidat cu șanse din start la președinția României ce fusese până în 2003 sistematic independent față de astfel de „consilieri”, președintele Partidului România Mare, Corneliu Vadim Tudor, care a fost probabil și furat la vot în 2000 de sistem, pentru Ion Iliescu.

Pentru lumea evreiască, importanța alegerilor generale din România sfârșitului anilor 2004 și 2009, era legată de imensele interese strategice și economice (în

¹ Cazul lui Devy Abraham lui *Evenimentul Zilei* din 22 ianuarie 2010.

mare măsură) ale Israelului în România, dar și de necesitatea recunoașterii în anul 2005 de către România (președintele și guvernul acesteia) a participării sale la Holocaustul împotriva evreilor și a asumării, ca o consecință, a unor obligații morale și materiale („despăgubiri” nu neapărat bănești, ci, departe de ochii populației, în menținerea și mărirea favorurilor economice, în privatizări acordate de România evreilor, în conservarea poziției acumulărilor economice românești și a „clauzei națiunii celei mai favorizate” acordate Israelului prin mai multe acorduri, de către autoritățile române).

Anul 2005 fusese inițial programat pentru asumarea răspunderii României de participare la Holocaustul evreilor, prin *Protocolul* semnat în 2003 de către Președinția condusă de Ion Iliescu și organizațiile evreiești mondiale pentru înființarea *Comisiei Internațională pentru studierea Consecințelor Holocaustului*, comisie aflată sub patronajul președinției (a se vedea capitolul *Holocaustul, președintele și evreii*).

Acestea erau condițiile alegerilor de la finele lui 2004.

Iată o evaluare a principalilor candidați la președinția României în anii 2004 și 2009 din acest punct de vedere, al parierii pe alianțele sau angajamentele față de evrei.

Candidații PSD. S-a vădit că, după anul 2002, Adrian Năstase, aflat la putere, era un politician obedient față de pretențiile *B'nai B'rith* și a celorlalte organizații evreiești privind inculparea României, recunoscând chiar printr-un comunicat oficial responsabilitatea țării privind participarea la Holocaust. Râvnea președinția României (ca pe un trofeu maxim, deși îi plăcea mai mult să fie premier), însă a amânat revendicarea acestei poziții.

Cel de al doilea posibil candidat al PSD în anul 2004, agreeat și de către SUA, era Mircea Geoană (trimis însă de Năstase să candideze la Primăria Bucureștiului în iunie 2004 pentru a pierde și a fi astfel compromis și îndepărtat de la conducerea efectivă a partidului și de la potențiala candidatură la președinție, s-a zis). La rândul lui, Mircea Geoană onora întrunirile *B'nai B'rith*, precum cea din octombrie 2003 de la București, în care declara că Ro-

mânia trebuie să-și asume „responsabilitatea“ participării la Holocaust.

Legată de trecutul lui Geoană apare și figura generalului de securitate Pacepa (alt campion al revendicărilor), de origine evreu slovac, care pe vremea când era șeful adjunct al spionajului românesc (D.I.E.) a avizat favorabil numele lui Mircea Geoană, fiu al generalului Geoană (cu care era prieten), pentru a pleca la studii în SUA, în rândurile „ambasadorilor prieteniei“ româno-americane. După ce Pacepa a dezertat și a trecut în solda CIA, din 1990 tânărul Mircea Geoană a avut o inexplicabilă ascensiune: înalt funcționar la *Ministerul de Externe* (cu studii de inginer), apoi ambasador al României în SUA sub orice fel de guvernare, ministru de externe și candidat, peste noapte, la funcția de prim-ministru, iar prin martie 2003 nominalizat în colocoivile de taină ale partidului de guvernământ (PSD) ca propunere pentru președinția României, ceea ce era o surpriză pentru Adrian Năstase, că cineva mai cărcnea în partid.

Magnatul evreu canadian Edgar Bronfman este cel care, încă din anii '70-'80, de pe atunci șef al Congresului Mondial Evreiesc, ar fi autorul ascensiunii sociale și politice a lui Geoană (dezvăluirea aparținându-i fostului senator Eugen Mihăescu, în cartea sa *Între linii*, și se bazează inclusiv pe cartea lui Bronfman *The Making of a Jew*. În timpul epocii Ceaușescu, când evreii negociau cu autoritățile comuniste din România emigrarea evreilor români spre Israel sau Occident, Bronfman se deplasa personal la București în acest scop, însoțit de Lawrence Eagleburger, de la Departamentul de Stat (guvernul SUA) și de avocatul Alfred Moses (viitorul ambasador evreu al SUA în România). Ceaușescu a delegat negocierea sumelor de plată a cheltuielilor statului per evreu, până când sarcina a ajuns la „The General“, adică la generalul Geoană (al cărui nume, lui Bronfman i se părea și că seamănă cu pronunția cuvântului general în engleză). Generalul Geoană i-ar fi invitat pe emisarii evreilor acasă, la masă și acolo, aceștia l-au cunoscut pe adolescentul slăbuț Mircea. „Și uite cum hazardul aduce răspunsuri la toate misterele: cariera politică fulminantă a acestui tânăr insipid, dar și legăturile de afaceri dintre ambasadorul Statelor Unite la București, domnul Alfred Moses, și familia ambasadorului

[României în SUA, Mircea] Geoană”, conchidea Eugen Mihăescu. După vizita lui Edgar Bronfman și Alfred Moses la părinții lui Mircea Geoană acasă, au urmat studiile (perfecționările!?) acestuia în SUA, despre care, fiind efectuate în timpul regimului Ceaușescu, Geoană nu amintește nimic în biografia sa.

Am arătat în capitolul *Marele Gheșeft din Construcții* relațiile speciale dintre familia lui Mircea Geoană și lumea afacerilor evreiești, începând de la ex ambasadorul SUA la București, Alfred Moses (*Afacerea Kaplan*), până la partenerii din firmele de familie sau Gyora Iahr, reprezentantul în România al *Asociației Antreprenorilor și Constructorilor din Israel*. S-a vorbit la un moment dat chiar de un cont, tot la *Merchant's Bank of New York* (bancă evreiască), în care au fost strânse fonduri de către fostul director al falimentatei *Bănci Agricole Române*, Istrate, prin cumnatul acestuia, israelianul Gyora Iahr, pe care îl dirija din umbră Ionuț Costea (fratele nevestei lui Mircea Geoană, Mihaela), secretar de stat la Ministerul de Finanțe până în 2000. Această bancă n-ar fi fost aleasă la întâmplare, ci pentru că se afla la cca. 500 de metri (la 4 blocuri vest) de *Misiunea Economică a României din New York*, în perioada în care ambasador al României în SUA era Mircea Geoană.

Partidul Social Democrat anunțase din 2003, prin secretarul său Viorel Hrebenciuc, că a angajat o „companie din SUA”, **Greenberg Carville Shrum**, pentru organizarea campaniilor electorale locale, parlamentare și prezidențiale din 2004. S-a afirmat că prețul plătit de PSD acestei firme este de 2,5 milioane de dolari în mod oficial și 4,5 milioane de dolari în mod real.

În realitate, firma *Greenberg* era evreiască, fiind condusă de israelianul **Tal Zilberstein**, care se afla în tratative avansate și cu Traian Băsescu, cu care mai colaborase în 2003, Zilberstein fiind atunci autorul din umbră al campaniei «*DA PENTRU BUCUREȘTI*», cu care primarul Traian Băsescu a strâns cu succes semnăturile bucureștenilor împotriva consilierilor de la Primărie ai partidului de guvernământ, care ar fi blocat investițiile în „proiectele Bucureștii-lui”). Așa se face că Zilberstein este astfel autorul moral al viitoarei victorii, din 2004, a lui Băsescu, la câștigarea

alegerilor pentru București, deși el apărea drept consilier al lui Geoană¹.

În iunie 2003, cotidianul israelian *Globes* anunțase că Zilberstein acordă consultanță *Partidului Democrat*, fapt confirmat de Traian Băsescu la acea dată, care declara că echipa de israelieni lucrează la imaginea sa și a *Partidului Democrat*. „Ei ne-au făcut un studiu sociologic din care știu că sondajele care ne creditează la doar 10% sunt false”, spunea Băsescu. Studiul făcut de Tal Zilberstein le-a arătat democraților căror «bazine electorale» se pot adresa pentru a-și spori numărul alegătorilor. Colaborarea a încetat, însă, cel puțin oficial, dar nu înainte ca toate strategiile electorale concepute de israelieni să-i fie transmise lui Băsescu.

Succesul Alianței „D.A. pentru România” dintre *Partidul Național Liberal* (Theodor Stolojan inițial) și *Partidul Democrat* (Traian Băsescu), care a câștigat un scor neașteptat de mare la alegerile locale, nu era altceva decât prelungirea succesului campaniei „DA pentru București”, concepută de Zilberstein. „Alianța” mergea mai departe, la alegerile generale din noiembrie 2004, dar Zilberstein (Silberstein) avea să treacă (formal, nu și cu sufletul) în tabăra PSD-Adrian Năstase.

Candidatura lui Geoană la Primărie în vara lui 2004, a însemnat tragerea pe linie moartă a acestuia pentru mize mai mari. Campania sa pentru câștigarea locului de primar general al Bucureștiului din partea *Partidului Social Democrat* a fost condusă dezastruos de către echipa lui Tal Zilberstein. Deși beneficiase de informațiile și strategiile israelianului, învingătorul Traian Băsescu nu s-a

¹ Firma *Greenberg Carville Shrum* a fost înființată în august 1999 de către Moshe Gaon, care a fost consilierul special de imagine al laburistului israelian Ehud Barak, imediat după ce acesta a câștigat alegerile și a devenit prim-ministru al Israelului. Tal Zilberstein, care a fost directorul campaniei electorale a lui Barak, era asociat în cadrul acestei firmei cu consultanții evrei americani Stanley Greenberg, James Carville și Bob Shrum. Greenberg și Shrum au fost implicați în campaniile electorale ale fostului vicepreședinte american Al Gore, a premierului britanic Tony Blair; Carville l-a făcut pe Bill Clinton președinte al SUA, iar Tal Zilberstein a oferit consultanță primarului Vienei și este consilier al *Partidului Social Democrat* (SPÖ) din Austria.

reținut de la a ironiza public partidul de guvernământ, care a pierdut „deși și-au luat tot fel de consilieri străini, hă, hă...”, spre deosebire, chipurile, de el (deși și el avusese consilieri evrei).

Întrebat ulterior ce nevoie a avut de consilieri israelieni, Geoană avea să răspundă cu naivitate: „Am fost conștient că trebuie să apelez la profesioniști. Pentru Traian Băsescu nu a fost prima campanie. Sper ca următoarea mea campanie să fie mult mai viguroasă și mai coerentă”. Care altă campanie? De acum, în partid se spunea: „N-a câștigat Bucureștiul, dar întreaga țară?!”. Era practic scos din cursă, deși el nu realiza. Întrebat în iunie 2004 de către presă cum e cu povestea candidaturii sale la președinția României, problemă ce fusese pusă încă înainte de a candida la alegerile locale, el, naiv, nu respinge posibilitatea, declarând că: „În septembrie vom avea un congres extraordinar la care vom anunța candidatul la președinție”, dar înainte, „în iulie vom avea o întâlnire la nivelul partidului, unde vom analiza ce s-a întâmplat la alegerile locale și vom lua și măsurile de corecție”. Corecția a fost că la 30 iunie, Dan Ioan Popescu, unul din cei care-l aruncaseră în cursa perdantă, președinte al organizației de București a PSD, l-a destituit pe Mircea Geoană din funcția de vice-președinte (pentru proasta prestație la alegeri), aproape în același timp în care Adrian Năstase, care se afla la summitul NATO de la Istanbul, anunța că el, Năstase, este candidatul PSD la președinția României.

Reacția lui Geoană a fost aceea de a denunța „cu dispreț” gestul lui Dan Ioan Popescu, ca fiind unul de „canibalism politic”, iar spiritele s-au încins în dimineața zilei de 5 iulie 2004, la Cotroceni, când conducerea PSD, fiind chemată, s-a prezentat la președintele Ion Iliescu. Acesta i-a reproșat o serie de lipsuri lui Năstase..., în primul rând păstrarea pe funcții de conducere în partid a mazelitorilor lui Geoană, respectiv a „greilor” Hrebenciuc și Dan Ioan Popescu. „Sânge pe pereți” au descris unii dintre participanți cearta dintre Iliescu și Năstase. Iliescu i-a reproșat celui din urmă că, dacă tot își anunță prin culise candidatura la Președinție, de ce nu întrunește mai degrabă Congresul partidului, ca să se hotărască oficial. Următoarele două zile s-au putut chema „cercul lui Năstase”. „Adi” s-a închis în biroul de la guvern, făcând pe bosumflatul și

transmițând mesaje oculte presei că și-a dat demisia de la partid și de la guvern.

„După ce a turat presa la maximum timp de două zile”, după cum se exprima Cornel Nistorescu, Năstase organizează o conferință de presă spunând că nu mai demisionează, deoarece înțelege să facă curățenie în partid, doar el este singurul capabil de această restructurare profundă, ca și de a conduce România pe drumul integrării europene.

⊕

Năstase își dădea seama că doar câștigarea Președinției era șansa sa de a rămâne la conducerea țării. Acum intră în acțiune strategia lui Tal Zilberstein pentru promovarea unei noi imagini publice, ca viitor candidat la președinție a lui Năstase, cunoscută la Tel Aviv de cotidianul *Yediot Aharonot* încă din martie 2004 (prezentată și de noi mai jos). În câteva zile Năstase „auto-suspendă” întreaga conducere centrală a partidului, numind o alta, „interimară”, o trupă compusă din oamenii săi de încredere, printre care și Rovana Plumb, fidelă prietenă a Danei Năstase și a intereselor lui Bittner, congresului „extraordinar”, desfășurat la sfârșitul lui august 2004, rămânându-i de fapt doar sarcina de a anunța candidatul PSD la președinția României: Adrian Năstase.

A pierdut însă alegerile în fața puternicei ofensive a „societății civile” coordonate de George Soros, care îl prefera pe candidatul *Alianței Da*, Theodor Stolojan mai întâi, înlocuit apoi strategic cu Traian Băsescu.

✍

În anul **2009**, devenit între timp președinte al PSD-ului, Mircea Geoană devine în sfârșit candidatul acestui partid la președinția României. El era în tot acest timp și președintele pentru România al *Aspen Institute*, un foarte puternic super-think-tank american¹ la conducerea căruia se află și magnatul evreu american Ronald Lauder, personaj aflat la conducerea mai tuturor marilor organizații evreiești și care deținea în România trustul *MediaPro* (*Pro Tv-ul* etc.).

Asigurându-se astfel dinspre dreapta americană (Mircea Geoană se voia preferatul american, iar *Aspen*

¹ detalii în *Masoneria și Cluburile Mondiale - Think-tank-urile și Puterea Globală*. Editura Carpathia Rex.

Institute este fondată de magnații americani), pe linia partidului său, în consilierea în campania pentru președinția României, el angajează firma americană *Benenson Strategy Group*, care „lucrează cu partidele de stânga din Europa“, dar are printre clienții ei și filiala românească a Fundației Soros. Echipa de 30 consilieri ai *Benenson* în România era condusă de însuși directorul firmei, Peter Brodnitz, sub tutela vice-președintei de la Washington, Amy Levin.

Geoană a căutat sprijin chiar în Israel, pentru sine și pentru partidul său, încă din noiembrie 2008, când s-a întâlnit pe parcursul a trei zile cu politicieni de vârf israelieni precum Benjamin Netanyahu, Ehud Barak și Tzipi Livni, ca și cu președintele Israelului, Shimon Peres, sau Stanley Fischer, guvernatorul Băncii Naționale a Israelului, fost director general adjunct al FMI. Motivul real al acestei vizite era, cf. unor lideri de vârf chiar din partidul lui Geoană (PSD-ul), cel de „a-și atrage bunăvoința lobby-ului evreiesc, influent în SUA, în scopul de a-și vedea scopul împlinit...” (sursa internă din PSD fiind Viorel Hrebenciuc, citat de *Cotidianul* în 4.11.2009).

Trebuie adăugat că Mircea Geoană a întreținut în toată cariera sa strânse relații și cu organizația evreiască de tip masonic *B'nai B'rith*, frecventând partea deschisă a întrunirilor acesteia cât timp a fost ambasador al României la Washington, dar și ca ministru de Externe român, mai apoi (în fața delegației *B'nai B'rith* la București din 22 octombrie 2003, în calitate de ministru de Externe, el declara că România este vinovată de Holocaust, cum am văzut mai sus).

Liderul Partidului România Mare, senatorul Corneliu Vadim-Tudor, părea să fi devenit în 2003, peste noapte, „filosemit“. Noua sa imagine afișa un filo-sionism fără precedent în politica românească, după ce la sfârșitul anului 2002 apăruse în anturajul său un individ strecurat de neprieteni, devenit consilier în politica externă a *Partidului România Mare*, afaceristul israelian Nati Meir, un israelian care ar fi fost folosit în mai multe acțiuni internaționale de către serviciile secrete israeliene (militare și externe). Sub îndrumarea lui Meir au apărut cele mai ciudate declarații dinspre PRM, așa cum ar fi că, odată ajuns președinte al României, „Vadim Tudor va înfrăți România

cu Israelul”, iar poporul român va primi cu brațele deschise „poporul ales”.

Promițându-i suma de 3 milioane de dolari, Nati Meir l-a adus ca organizator al campaniei electorale pentru PRM pe israelianul Eyal Arad, cel care condusese în Israel campania electorală a lui Ariel Sharon, care a câștigat alegerile și, inclusiv, fotoliul de prim-ministru. Așa cum am mai arătat, Nati Meir avea și un interes direct, personal, pe lângă președintele PRM, acela, gândea el, de a-și găsi o protecție politică pentru afacerile sale cu exportul de muncitori români, alta decât la partidul de guvernământ, care promova pe acest palier interesele israelianului Gyora Iahr. Nati Meir era, cum am mai arătat, patronul celei mai mari firme din România de intermediere a locurilor de muncă pentru Israel, *Orwalsam SRL*, firmă ce ar fi dus în Israel până atunci peste 25.000 de muncitori români, adică 82% din acest export în statul evreu.

În urma gălăgiei făcute de mai mulți evrei care acuzau pretinse poziții „anti-semite” din trecut ale publicației *România Mare* și ale liderului PRM Vadim Tudor, în frunte cu Radu Feldman Alexandru, liberalul care îl consilia pe Theodor Stolojan și aspira la șefia *Federației Comunităților Evreiești din România*), Eyal Arad a catadicsit, chipurile, să ridice o parte din vâlul ce acoperea această misterioasă alianță israeliană cu PRM. El declara pentru evreii nelămuriți:

*„În discuțiile mele cu dl. Tudor, am pus foarte clar aceste probleme. El a negat cu fermitate că este antisemit și s-a descris pe el însuși ca un «filosemit». A criticat, cu fermitate, declarațiile care au fost făcute recent de președintele României privind negarea Holocaustului în România. El a denunțat cu fermitate recentele afirmații antisemite făcute de ministrul comunicațiilor din România. **El mi-a arătat o scrisoare oficială, în care propune să-și asume responsabilitatea istorică completă pentru Holocaust și să acorde compensații complete pentru evrei în cazul în care va fi ales.** El mi-a zis că este dispus să facă tot ce este necesar pentru a ne dovedi că, de fapt, nu este ceea ce inamicii săi susțin despre el, inclusiv să facă un pelerinaj la Yad-Vashem și să*

ceară iertare în mod oficial pentru atrocitățile comise împotriva evreilor în timpul Holocaustului. Dumneavoastră ce considerați că trebuie să facă o persoană pentru a ne dovedi că nu este antisemită? De ce să-i iertăm pe Iliescu și partidul său pentru pozițiile lor antisemite și **pentru promisiunile pe care le-au încălcat** și să respingem pe cineva care vine către noi promițând o altă atitudine? Nu ar trebui măcar să începem un dialog și să îl testăm? Acest aspect deschide o întrebare mai largă: cum ar trebui să ne comportăm, ca evrei și ca israelieni, față de națiunile Europei de Est? Este dureros de clar că antisemitismul este încă viu acolo, inclusiv în România. Dacă cineva ca dl. Tudor va denunța antisemitismul, acest lucru poate fi o mare realizare politică...”

Încă din prima parte a anului 2003, Eyal Arad avuse-se în România o întâlnire „scurtă și informală”, la solicitarea sa, cu conducerea partidului de guvernământ, PSD-ul, cu *Partidul România Mare* și cu *Partidul Democrat*. În momentul în care a fost adus de Nati Meir pentru a-i organiza senatorului Vadim Tudor campania electorală prezidențială, Eyal Arad și-a intensificat întâlnirile și explicațiile la *Templul Coral*, marea sinagogă evreiască din București, în prezența secretarei ambasadei israeliene.

Alt israelian care apăruse în aceea perioadă în preajma președintelui PRM, drept „consilier personal”, era Tudor Eliad. El este fiul regizorului Sandu Eliad, directorul teatrului evreiesc în perioada interbelică. Din anii 70 s-a stabilit cu familia în Israel, devenind mai apoi „regizor și scriitor de limbă franceză”. Din 20 iunie 2004 a început să viziteze filialele PRM, unde „expune membrilor de partid ideile europene”. În realitate el era un raportor către Israel căci, așa cum a declarat, urma să realizeze un „reportaj” despre activitatea sa, arătând și că președintele PRM Vadim Tudor „și-a cerut scuze [evreilor], precizându-și poziția viitoare a partidului privind Holocaustul”. Întrebat într-o apariție tv și dacă președintele Vadim Tudor era un sincer „filo-semit”, Eliad răspundea că „declarațiile [filo-semite], chiar dacă nu sunt sincere (fiind cosmetizări) nu permit întoarcerea la pozițiile anterioare, «cosmetizările» intră în sânge”.

Că cel care l-a adus pe Eyal Arad în „slujba“ PRM, Nati Meir, era folosit uneori de serviciile secrete israeliene (prin soția sa, agent *Mossad*), era poate mai puțin semnificativ decât aflarea răspunsului la întrebarea: cine plătește? *Afacere cu bani israelieni*, răspundea *România Liberă* în 31.01.2004, dând astfel un răspuns (cam vag):

„O firmă cum este Arad Communications pretinde pentru elaborarea și aplicarea strategiei electorale a unui candidat pe care îl susține o sumă ce poate atinge sau chiar depăși un milion de dolari. Asemenea bănet nu are PRM...

Toată lumea s-a întrebat ce anume se întâmplă cu schimbarea bruscă a lui Corneliu Vadim Tudor. Am aflat din surse demne de încredere că afacerea Eyal-PRM a fost clocită în laboratoarele din Israel, unde s-a convenit și ca întreaga acțiune să fie finanțată de israelieni. Dorința cea mare a finanțatorilor este aceea de a arăta lumii întregi că antisemiții se mai și schimbă, iar cobaiul perfect este tocmai Vadim... Fiind finanțat din surse israeliene, se poate întâmpla ca Eyal să nu semneze oficial nici un contract cu Corneliu Vadim Tudor ori Partidul România Mare, ci pur și simplu să-i coordoneze din umbră mișcările...“

Teza RL, că nu va fi semnat contractul Eyal-PRM a fost demontată la 12 martie 2004, când, semnând, Eyal Arad a declarat că îl reprezintă numai pe Vadim-Tudor, căruia îi garantează (?) funcția de președinte al României, datorită poziției ce a adoptat-o față de cauza evreiască, Vadim acordându-i puternice garanții că nu se va abate de la aceasta. Totul era o minciună. PRM-ului i se întinsese o capcană în care se implicaseră și câțiva din conducerea partidului, împingându-și președintele înainte.

În realitate, evreii nu credeau în „sinceritatea filosemitismului“ senatorului Vadim-Tudor. M. M. Katz, directorul *Centrului de Monitorizare și Combaterea a Antisemitismului în România* (aflat sub tutela *B'nai B'rith*), avea chiar teoria lui: „Ca orice antisemit, Vadim este convins că evreii fac președinții României și tot ei îi desfac. Nu i-a spus asta chiar domnului Iliescu în câteva rânduri? Iată deci «secrete» din spatele «schimbării la față»“. Convingerea lui Katz și

a altor evrei era că, dacă ar fi ajuns la putere, liderul PRM nu și-ar mai fi respectat promisiunile.

În schimbul acestei mezalianțe, PRM l-a pus primul pe listele sale electorale de la Tulcea pentru alegerile parlamentare pe Nati Meir, care ajungea astfel deputat. Și partenerilor israelienilor de la *Eurombank* (deținută atunci de Fredy Robinshon, azi *Leumi Le Bank*), adică reprezentanților *Blocului Național Sindical*, li s-a făcut un loc în parlament de către PRM, aceștia primind cinci fotolii, dar au dezertat din partid imediat după alegeri, ca și Nati Meir¹. În schimb, un patriot ca istoricul Gheorghe Buzatu avea să nu mai intre în Senat.

Oricum, în chiar plină campanie electorală a anului 2004, Iliescu le-a făcut o surpriză evreilor, scoțând din joc miza privind recunoașterea abia de către viitorul președinte al României a vinovăției de Holocaust anti-evreiesc a națiunii române. Astfel, Iliescu s-a grăbit ca pe ultimii metri în funcția de președinte să recunoască el oficial participarea României la Holocaust și să asume răspunderea statului român față de evrei, deși asumarea rezultatelor *Comisiei prezidențiale de studiere a Holocaustului* era programată pentru anul 2005, când comisia ar fi trebuit să-și încheie activitatea. Cine sau ce jocuri politice au zorit-o oare să își încheie așa-zisul „Raport” înainte de alegeri? Cineva care îl voia președinte pe Băsescu.

„Evreii l-au făcut pe Vadim!” (l-au păcălit), s-a zis după aceea.

Cert este că Nati Meir a căutat chiar să compromită PRM-ul. Israelianul l-a determinat pe președintele acestuia să declare că va difuza o casetă video cu Adrian Năstase în timpul unor partide de sex homosexual, ceea ce nu a mai făcut, casetele promise nemaiapărând (Nati Meir declarase, însă, că le păstrează totuși „în seiful unei bănci din Israel” și că a refuzat să i-o cedeze lui Năstase-Bombonel, care i-ar fi oferit 2 milioane de dolari la schimb).

¹ Sfidând alegerile preliminare interne din propriul partid (PSD), și Adrian Năstase îl pusese (primul) pe liste, tot la Tulcea, pe Bogdan Niculescu Duvăz (omul „baronului Deltei”, Al. Bittner).

Nu-l interesa pe Meir și pe israelienii care îl dirijau² ca PRM-ul să câștige președinția României sau alegerile. Ei câștigau oricum, căci nici un candidat pentru Parlament, considerat anti-evreu sau necorespunzător de către echipa lui Eyal Arad, nu se mai afla pe listele *Partidului România Mare* (pentru a nu afecta campania, vezi Doamne!), așa că urma să rezulte un parlament român mai favorabil ca niciodată intereselor israeliene (și evreiești, în general).

Găștile candidaților

Traian Băsescu a avut în străinătate, în anul 2004, cea mai susținută candidatură pentru președinția României ca reprezentat al *Alianței DA* dintre *Partidul Național Liberal* și *Partidul Democrat*, având spatele asigurat de ONG-urile asociate miliardarului evreu George Sörös. Candidatul inițial al acestei alianțe politice a fost Theodor Stolojan, dar a fost înlocuit cu Traian Băsescu „dintr-un calcul electoral”, cum avea să spună mai târziu Alina Mungiu-Pippidi, șefa unuia dintre ONG-urile din cartelul soroșist anti-PSD de atunci. Unul dintre aceste calcule era - cum vom vedea - și prietenia la cataramă dintre Băsescu și Zilberstein, consilierul de campanie al adversarilor, adică al lui Adrian Năstase.

Fost ministru de Finanțe, fost prim-ministru, Stolojan nu se angajase în nici un fel public în fața organizațiilor evreiești, dar nici nu trebuia: cartea de vizită a lui Theodor Stolojan conține și funcționarea acestuia ca director la Banca Mondială, la New York, după ce a fost prim-ministru al României în 1992-1993. În aceeași perioadă el fusese implicat, și ca premier, și personal, cu tot cu familia sa, și în păguboasa pentru țară afacere Megapower, controlată din SUA de un mare sforar din totală umbră asupra României, miliardarul Robert Deutsch, un evreu timișorean născut în 1934, conectat la oamenii politici occidentali de la cel mai înalt nivel (precum ex-cancelarul german Helmut Kohl sau fostul președinte SUA Ronald Reagan). S-au văzut mai apoi și legăturile strânse ale lui Stolojan cu evreii ruso-israelieni de la Alro și Rafo.

² Meir a ajuns la PRM prin „agentul Mossad” Doru Giugula (asociat în avocatură cu israelianul Eitan Lapidot), care trăgea sforile la PSD-București, unde a luptat spre a-l aduce la conducere pe Marian Vanghelie, etnic evreu al cărui tată este stabilit în Israel.

Considerat ca un pion al oculte financiare mondiale, unii analiști afirmau că numirea lui Theodor Stolojan la Banca Mondială ar fi fost răsplata pentru devalorizarea masivă a monedei românești când a fost premier, ca și pentru împrăștierea la o rată derizorie a creanțelor României (ex.: cele din Egipt, Irak etc.). Partidul Național Liberal, pradă unor frământări interne, l-a primit în fruntea sa ca președinte în 2003, fără ca înainte el să mai fi fost angajat politic, datorită „importanței ce o reprezintă pentru organizațiile mondialiste, ce văd în el un «membru al echipei»”, se zicea.

Dacă la data înființării Partidului Democrat, acesta era un partid condus de evreii din echipa lui Petre Roman, mulți dintre acești lideri s-au regăsit mai apoi în rândurile Partidului Național Liberal, ce era la un moment dat sub finanțarea unor israelieni precum Liviu Mandler sau Arin Stănescu. Unul din acești PD-iști era Radu Feldman Alexandru (care peste ani avea să se întoarcă în partidul lui Băsescu, împreună cu Stolojan). La acești evrei aflați în 2004 în PNL s-a adăugat și contingentul adus de Teodor Meleșcanu când a alipit la PNL *Alianța pentru România* (finanțată și creată, ca idee, de franco-româno-israelianul Adrian Stoica). Soția lui Meleșcanu s-a ocupat în 2003 de amplasarea unor evrei în rândurile organizatorice ale Partidului Național Liberal (precum Andra Râșnoveanu, ce a fugit din ograda PD, Victor Șraer și alții).

Traian Băsescu, înlocuitorul lui Stolojan la candidatura pentru președinția României în anul 2004, a jucat viclean, abia înainte de al doilea tur de scrutin la aceste prezidențiale arătându-și fața filo-sionistă și proamericană, angajându-se să plaseze România pe *Axa Washington-Londra-București*. De fapt, el beneficiase de la început de cel mai puternic sprijin electoral, cel al evreului internațional George Sörös...

În 2009, părăsit de sprijinul ONG-urilor lui Soros, Traian Băsescu revine la consilierii evrei în cursa pentru președinție, evreii lui Năstase/PSD din 2004: Zilberstein & co.

Din august încă, oamenii președintelui Băsescu, adică Vasile Blaga și Adriean Videanu bătuseră palma cu israelianul Tal Silberstein (Zilberstein) pentru ca acesta să fie sfătuitorul din umbră al campaniei pentru alegerile din 22

noiembrie 2009. Cunoștință mai veche a lui Blaga, care l-a mai adus în slujba partidului în 2002 (și care l-a învățat pe israelian să consume înfocat palinca ardelenescă), Silberstein este cel pe mâna căruia Adrian Năstase pierduse la mustață, în 2004, alegerile în fața lui Băsescu. Acum evreul își vindea serviciile prin firma americană *Greenberg Quinlan Rosner*, prin care a încasat avansul de 150.000 de euro, urmând ca după victoria lui Băsescu din 6 decembrie (al doilea tur de scrutin) să primească și restul de 300.000 de euro. Întreaga echipă a lui Silberstein era compusă din evrei americani și israelieni care, în afară de plata oficială, au beneficiat și de alte servicii (cazare de lux la București în condiții all-inclusive etc.), dar, zic gurile rele, că și de plăți neoficiale (și ne-impozabile).

Silberstein mai lucrase în 2007 și pentru premierul Tăriceanu, apărând în România prin intermediul mai multor firme (precum *Greenberg, Carville & Shrum* ș.a.m.d.) cu un numitor comun, componența evreiască. În 2007 el și Gil Birger, fost atașat economic la Ambasada israeliană din Washington, s-au asociat cu românul Dan Andronic în firma ce l-a adus pe evreul american Arthur Finkelstein să-l consilieze pe Tăriceanu pentru ca guvernarea acestuia să pară strălucită românilor. În 2009, aceleași servicii le făcea pentru Băsescu.

Documentul semnat în 2009 între firma lui Silberstein și PDL (partidul lui Băsescu) stabilește „confidențialitatea serviciilor furnizate și a obligativității nedivulgării nici unei conversații purtate între consultanți și «Client»”, dar și despre „obligația PDL de a plăti toate costurile legate de angajarea unor institute de sondare a opiniei publice și a altor parteneri pentru asigurarea serviciilor de consultanță”. Sumele necesare nu sunt însă menționate. Campania de promovare a lui Băsescu a fost condusă totodată, ca și în anul 2004, de către firma lui Felix Tătaru, angajatul companiei cu capital evreiesc mondial *Gold Corporation*, ce a primit concesionarea aurului românesc de la Roșia Montana de la unul dintre oamenii lui Băsescu, Radu Berceanu (când acesta era ministrul al Industriilor), și care acum avea nevoie de aprobarea de mediu (a se vedea capitolul *Axa Rothschild-Rich-Timiș pentru aurul românesc*).

Tal Zilberstein a fost cel mai prezent consilier electoral israelian din România. Iată câteva mărturisiri ale sale din iunie 2008, când lucra pentru premierul Tăriceanu :

„Președintele Traian Băsescu m-a adus în România. Lui îi datorez faptul că sunt aici. Ne-am întâlnit în Viena¹ pe vremea când era primar și am petrecut împreună cu el două zile interesante, timp în care mi-a povestit totul despre România. Apoi, practic m-a forțat să vin aici. Am aterizat la București într-o zi cu ninsoare, în noiembrie sau decembrie [2001], și am început să lucrez cu Traian Băsescu. Treaba mea era să îl consiliesc în legătură cu proiectele lui viitoare, iar unul dintre ele era formarea alianței cu PNL. În prima mea zi de lucru în România, Vasile Blaga m-a dus la masă la restaurant. M-a întrebat dacă beau și, când i-am spus că da, a comandat palincă pentru amândoi. După ce am băut, cred, șase ori șapte pahare de palincă și când abia dacă mai eram conștient, a fost mulțumit...

De atunci, de fiecare dată când am venit în România, îmi pregătea o sticlă de cinci litri de palincă adevărată de la el de acasă și aproape că am devenit dependent. Este de departe băutura care îmi place cel mai mult și cred că palinca adevărată, precum cea de la Vasile Blaga de acasă, mă menține sănătos.

Mă simt foarte bine în România... îi am parteneri pe Arthur Finkelstein, Dan Andronic, Sheves... Am lucrat cu președintele Traian Băsescu și cu alți lideri din partidul său, am lucrat cu fostul premier Adrian Năstase și cu mulți alții din PSD, și lucrez de câțiva ani cu premierul Călin Popescu Tăriceanu. Haideti să vă povestesc ceva! În ziua votului asupra moțiunii de cenzură părea că premierul nu are nici o șansă să câștige în Parlament și că se află la finalul mandatului său. Dan Andronic și cu mine eram singurele persoane pe care le-a văzut la el în cabinet înainte de a pleca la Parlament. Săptămâni întregi a respins orice

¹ Primul client din afara Israelului al lui Zilberstein a fost primarul Vienei, Michael Haupl. Materialul acesta e publicat pe larg în *Jurnalul Național* din 23.06.2008.

compromis pe care i-l ofereau atât PSD, cât și oameni din propriul partid, spunând că nu face jocuri politice ca să rămână în funcție. Cu câteva ore înaintea votului... stăteam la el în cabinet așteptând ca ghilotina să ne taie gâtul...

De ce a pierdut A. Năstase alegerile în 2004? M-am gândit mult la această chestiune... M-am trezit [în 2004] că trebuie să lucrez împotriva lui Traian Băsescu, pe care îl plăceam. După cum vă amintiți, nu acesta era planul inițial. Inițial trebuia să ducem o campanie pentru prezidențiale împotriva lui Theodor Stolojan și a trebuit să o ducem împotriva lui Traian Băsescu. A fost foarte ciudat, straniu, și am decis să nu mai trec o dată prin asta, dacă se poate.

Și ceilalți candidați bine cotați la Președinția României în anul 2009 aveau la rândul lor consilieri străini. Candidatul Partidului Național Liberal, **Crin Antonescu** l-a angajat pe americanul Sam Patten, dar l-a desemnat consilier oficial și pe evreul român Petre Roman (ajuns membru PNL din premier „revoluționar“ în 1989, președinte al Partidului Democrat apoi, debarcat însă de Traian Băsescu, după care angajat de NATO ca „raportor“ pentru România), individ fără importanță după anii '90, dar cu oarecare carte de vizită pe lângă organisme mondiale. Alt membru al staff-ului lui Antonescu era Cătălin Harnagea (fost șef al spionajului, SIE).

Americanul Sam Patten mai lucrase, înainte de a-l consilia pe Crin Antonescu, în campania pentru președinția SUA, în 2000, pentru George W. Bush, ca și pentru „revoluțiile“ din Ucraina (pentru Viktor Iușcenko) și Georgia, finanțate de Soros și alți magnați evrei ruși (Berezovski ș.a.).

Patten a fost directorul pentru operațiunile internaționale ale *Marsh Copsey & Associates*, firmă ce-l avea în conducere și pe Dan Mureșan, fiul ex-ministrului țărănist al Agriculturii, Ioan Avram Mureșan¹. Patten a mai făcut consilieri politică și în Irak și Kazahstan (zona afacerilor

¹ liberalul Ioan Avram Mureșan (de origine etnică evreiască) e cel care l-a corupt pe Traian Decebal Remeș (ministru al Agriculturii în guvernul Tăriceanu), cu bani, palincă și caltaboși.

petroliere ale nașului liberalilor români, Dinu Patriciu) aflându-se totodată în conducerea *Institutului Republican Internațional* din SUA.

Faptul că Patten, care a lucrat pentru revoluțiile soroșiste, era în 2009 în slujba candidatului liberal, venea și după ce Renate Weber, șefa pentru România a Fundației Soros (președintă a fundației până 2007, dar menținută în Consiliu alături de Andrei Pleșu), îl părăsise pe Bănescu devenind euro-parlamentar din partea PNL. Cam toate ONG-urile internaționale de factura celui al lui Soros îl părăsiseră pe Bănescu după 5 ani, în 2009, susținând PNL-ul. Bănescu avea să câștige, însă, cu ajutorul sistemului de putere intern (SRI, STS, procuratura și alte structuri), ajutat și de o oarecare încredere pe care i-o acordau Germania și SUA, și s-a bucurat și de sprijinul secret al dirijorilor lui Oprescu.

Candidatul independent **Sorin Oprescu** (primar al Bucureștiului) l-a avut drept consilier la alegerile prezidențiale din 2009 pe israelianul Ron Werber, cel care mai lucrase și pentru PSD-ul lui Geoană în anii anteriori (când crease o controversată siglă cu cocori pentru Partidul Social Democrat român. Și de această dată israelianul a creat o siglă „de campanie” pentru Sorin Oprescu, înfățișând o stea bleu cu șapte colțuri, „care amintește de Steaua lui David de pe drapelul Israelului”, scria presa în octombrie 2009 (*Cotidianul*). Și culorile siglei primarului Oprescu erau cele ale Israelului, alb-albastru, dar Steaua în Șapte Colțuri este folosită de către unele organizații secrete de tip masonic (A. Crowley în *Argenteum Astrum* sau *Ordo Templi Orienti*, care, preluând-o din *kabbala* evreiască o numeau fie Steaua Babalon, fie *Liber Porta Lvcis* sau *Portae Lucis*), fiind numită și Heptagrama sau Steaua lui Solomon. Deși masoneria folosește de regulă ca simbol pentagrama (care se spune că îl desemnează pe Lucifer), cea în șapte colțuri, identică cu a lui Oprescu, este de asemenea prezentă, precum la loja *Foundation Lodge no 82* (consacrată din 1753, nimeni alta decât loja masonilor britanici care au construit celebra *Masonic Hall* din Londra), sau ca simbol hermetic al

Chapter of Grande lodge of England, fiind purtată și de o ramură a cavalerilor Templieri¹.

Conform unor date scăpate în presă, aducerea echipei israeliene pentru campania lui Oprescu i se datora evreului Solomon Wigler, angajat ca asistent-consilier la cabinetul primarului general al capitalei. „Adică Oprescu joacă iar Wigler plătește”². Motivul: „Gheșeftul Oprescu” era profitabil oricum, chiar și dacă acesta nu intra în turul doi, ocazie cu care își negocia poziția câștigată. A fost evident că în turul întâi Oprescu a luat de fapt din voturile lui Geoană, pentru ca nici în turul doi să nu îl susțină pe liderul fostului său partid, PSD-ul, oamenii săi de campanie sprijinindu-l direct sau indirect pe Traian Băsescu (detalii mai jos în subcapitolul *Victoria lui Băsescu asupra lui Geoană*).

Dar, oricum, campania din 2009, în schema susținătorilor lui, îl antrena pe Oprescu atât pentru prezidențialele din 2014, cât și pentru revenirea pe o funcție de conducere în PSD, ratată însă. Oprescu l-a susținut în 2014 pe Victor Ponta, acesta a pierdut alegerile iar anul următor Solomon Wigler avea să fie arestat pentru mită, trăgându-l și pe Oprescu după el pe panta prăbușirii.

Trebuie să amintim și faptul că „doctorul” Oprescu era în relații excelente cu evreii încă de când profesia ca director la *Spitalul Elias*. În 2008, după ce a fost ales primar al Bucureștiului, Oprescu a primit la Tel Aviv din partea evreilor de la „Centrul Cultural Israeliano-Român”, premiul „*Omul Anului în Politica Românească*”. Ocazia: participarea lui Oprescu în 14-15 septembrie la așa-zisa „Conferință Internațională a Primarilor Capitalelor lumii”, un eveniment organizat de israelieni în fiecare an la Ierusalim.

Invitația în Israel venise în 11 iulie 2008 prin David Oren, ambasadorul Israelului la București, care l-a vizitat pe Oprescu la primărie și a obținut pe loc autorizarea lucrărilor la „Muzeului Holocaustului”, realizat în capitală pe banii românilor, și extinderea proiectului inițial al muzeului menit condamnării românilor. În septembrie, Oprescu avea să-i promită primarului Ierusalimului, Lupolianschi, sprijin pentru evrei în România, ca apoi, în 2008-2009 el să fie adesea intervievat în *Realitatea Evreiască*, unde îi asigura textual pe evrei că face parte din „familia”

¹ *Armageddonul Templului lui Solomon*. Ed Carpathia Rex.

² Alecu Racoviceanu în *Gardianul* din 6.10.2009.

lor și că va acționa pentru pedepsirea „instigatorilor” români ai „antisemitismului” (considerați și „autori morali”), fiind expres indicată în acest sens ediția anterioară a prezentei noastre lucrări, *Ofensiva Iudaismului asupra României*.¹

Alt sprijin primit de Sorin Oprescu a venit și din partea unui grup de masoni români, îndeosebi în campania din anul 2008 pentru postul de primar al capitalei, grup masonic în fruntea căruia se remarcă afaceristul Adrian Thiess, care s-a ocupat de colectarea de fonduri pentru Sorin Oprescu și era unul din apropiații lui Ștefan Mășu (șeful ritului masonic de York în România și Mare Maestru adjunct al Marii Loji Naționale din România, condusă atunci de M.:M.: Ovidiu Chirovici). Om de afaceri cu legături la bugetele publice, principala firmă a lui Thiess se cheamă sugestiv *Mason Brothers Investment SRL* („Frații Masoni Investiții”) și fiind sas, în 2014 a contribuit la finanțarea campaniei lui Iohannis².

¹ Suplimentul periodicului *Realitatea Evreiască* nr.304-305, 30 sept-27 oct. 2008 (dedicat spargerii / „vandalizării” unor pietre de mormânt din cimitirului evreiesc din șos. Giurgiului în 22 octombrie 2008 de către un grup de copii ai străzii). Pe aceeași pagină conducerea Federației Evreiești din România cerea autorităților pedepsirea „inspiratorilor și instigatorilor acestei acțiuni”, în timp ce articolul central arunca responsabilitatea întâmplării asupra cârților cu autori străini aflate pe piața românească, dar și prezenta: „am lăsat-o la urmă, «pour la bonne bouche», *Ofensiva Iudaismului asupra României (Războiul Nevăzut II)*... Așa că, atunci când deunăzi, Cimitirul Evreiesc din Șoseaua Giurgiului a fost profanat, devastat cu bestialitate, n-am fost prea uimit..., căci atacurile verbale repetate sunt urmate, mai devreme sau mai târziu, de acte de violență fizică.” Dacă răspunsul președintelui Traian Băsescu era unul scurt, că va cere pedepsirea vinovaților, primarul Oprescu se oferea cu totul pe tavă: „Suntem alături de voi și vom demonstra prin reacția noastră, prin hotărârea noastră și prin respingerea fermă a oricăror manifestări de xenofobie și antisemitism, că nu vom admite niciodată ca vinovații să rămână nepedepsiți ori ca instigatorii acestui gen de manifestări să se poată ascunde în toleranța noastră, inspirând, peste ani, cine știe ce alte atrocități. Am trăit împreună și trăim împreună, i-am vizitat de curând și pe frații noștri din Israel. Suntem o singură familie, ocrotită de Dumnezeu și în viitor... Să sperăm...!”.

Medicul Radu Negrei era al doilea mason important din staff-ul de campanie al lui Oprescu. Acesta apăruse în politică din anul 1990, ca membru de frunte al unui partid de apartament creat de agentura serviciului secret israelian extern la București (*Mossad-ul*), *Partidul Socialist Democratic* (detalii la pag.192-193 din subcapitolul *Găinăriile Mossad-ului*). Emil Constantinescu, care a făcut la rândul său parte din „partidul Mossad” alături de Negrei, l-a numit pe acesta în 1996 consilier prezidențial pentru cultură și culte¹ (fără nici o legătură cu pregătirea medicului, ci mai degrabă cu apartenența sa masonică). Fost coleg de grupă în facultate cu Oprescu, Negrei ar fi avansat datorită politicii de la condiția de medic de țară la cea de profesor universitar, iar întâmplarea a făcut ca el să fi copilărit pe aceeași stradă din Focșani cu viitorul miliardar al culiselor politicii românești, Costel Bobic (zis și „sforarul lui Hrebenciuc”), mason la rândul său, ceea ce conform presei l-a adus lui Oprescu un important sprijin în campaniile sale electorale, la primăria capitalei și la președinția țării.

Presa a indicat și alți masoni în echipa „Doctorului”, iar Oprescu însuși, întrebând fiind despre aceste legături ale sale cu masoneria, preciza într-o emisiune televizată: „Am prieteni în masonerie. Costel lăncu e unul dintre prietenii apropiați”², ori M.:M.: Costel

² Adrian Thiess a fost până în 2001 și „consilierul personal” al președintelui României, Ion Iliescu, devenind apoi membru al *Partidului Democrat Liberal* (PDL) și un apropiat al lui Vasile Blaga, dar l-a urmat pe Oprescu la *Primăria Bucureștiului*, de unde a plecat mai târziu. Numele său este germanic, fiind purtat și de un autor interzis de Germania nazistă, care l-a pus pe o listă a scriitorilor anarhiști, comuniști și evrei.

¹ Radu Negrei a fost trimis ulterior ca diplomat la ambasada din Chișinău, unde a realizat contacte cu masoneria din Republica Moldova. Dispare în umbră o perioadă și reapare în vizorul presei în timpul campaniei pentru alegerea lui Sorin Oprescu. Se spunea că unii dintre oamenii de stat cu care s-ar fi sfătuit Oprescu în legătură cu posibila sa candidatură la Președinția României ar fi fost Emil Constantinescu, fostul coleg de partid (la PSD-ul din 1990 „partidul Mossad”) și apoi șef al lui Radu Negrei.

² emisiunea lui V. Ciutacu *Vorbe Grele* la Antena 2, în 13.10.2009.

Iancu era unul dintre cei mai importanți masoni români, șef al ritului scoțian vechi și acceptat, conducător alături de Chirovici și Mășu a principalei centrale masonice, *Marea Lojă Națională din România*.

În anul candidaturii sale la președinția României, în 2009, Sorin Oprescu a fost primit și în așa-zisa „*Academie de Științe Medicale*”, organizație cu „o aură de mister ezoteric: mulți membri sunt «frați» în francmasonerie”¹. Neavând un sediu propriu, A.S.M. funcționează în incinta *Institutului Victor Babeș*, al cărui director este academicianul Laurențiu Popescu „membru marcant al masoneriei... cu grad 66 și 33” (adică cu o înaltă inițiere în riturile Memphis-Misraim și în cel Scoțian), președinte al „Academiei” (A.S.M.-ului) în același timp. La 12 iunie 2009, în fruntea listei celor primiți odată cu Sorin Oprescu în rândurile membrilor (cca 200) *Academiei de Științe Medicale* se aflau alți doi medici pe care revista masonilor români, *Forum Masonic*, îi numește în interviurile ei cu apelativul masonic „venerabilul frate”: dr. Vlad Ciurea și dr. Ioan Lascăr (totodată șef al „Comisiei medicale” a *Marii Loji Naționale din România*).

În ianuarie 2010, după ce îl ajutase pe Băsescu indirect, în alegeri, Oprescu avea să îl mai ajute odată, implicându-se în răsturnarea lui Geoană de la conducerea PSD.

Paranormalii prezidențiabililor

Pentru a înțelege lumea sălbatică a politicienilor români, ahtiați de puterea pe care o vor cu orice preț, vom evoca unele episoade în care unii din aceștia au apelat la paranormal și ezoterism în dorința de a câștiga Președinția României, ceea ce ne spune multe despre mentalul acestora și explică totodată faptul că își caută sprijin în *super-think-tank-uri* străine (americane, de regulă), în masonerie și alte societăți secrete, sau la puterea mondială evreiască, văzută ca omnipotentă și, evident, mai importantă pentru propulsarea lor decât alegătorii.

Astfel poate fi explicată și bizara implicare în ezoterism a *staff-urilor* de campanie a finaliștilor

¹ *Academia Medicală, frăția doctorilor politicieni și masoni, în România Liberă* din 13 iulie 2009.

prezidențiabili. Simbolurile oculte apăruseră încă din 1990 în politica românească. Așa este cazul trandafirului adoptat de Frontul Salvării Naționale care avea să fie transmis copiilor săi politici, Partidul Democrat Social din România (P.D.S.R., actualul PSD) și Partidul Democrat (PDL-ul de azi), simbol generic al organizațiilor secrete de tip masonic dezvoltate din oculta *Rose-Croix* (rosicrucianism) preluat din alchimie, unde trandafirul roșu sau rosa reprezintă împlinirea Marii Opere.

Alegerile prezidențiale din anul 1996 aveau să aducă un simbol și mai important în ezoterism: steaua, dar nu în forma ei clasică, ci sub forma cărții cu același nume din *Tarot*. Totul a plecat de la numerologia numărului 17, data alegerilor fiind cea de 17 noiembrie 1996 (turul doi al prezidențialelor)¹. Plecând de la acest număr, staff-ul candidatului drepte și viitor președinte, Emil Constantinescu, a conceput un afiș electoral în care, pe fondul unui cer albastru intens apărea figura sa, făcută să pară luminoasă ca un astru, în timp ce la baza afișului stătea scris: „Să reclădim împreună SPERANȚA“, ultimul cuvânt fiind scris cu litere uriașe. Aceasta, „speranța“, este principală semnificație a arcanei mari nr.17 din pachetul cărților de *Tarot*, numită Steaua (și care înfățișează o mare stea pe cer). Arcana 17 (Steaua-Speranța) mai reprezintă și protecția ocultă, societățile secrete (steaua fiind un simbol marcant al masoneriei). Ajuns președinte, la începutul mandatului său Emil Constantinescu avea chiar să acționeze sub mistică numărul 17: constituirea unui cabinet cu 17 ministere, declanșarea procedurilor de restructurare-lichidare a 17 mari companii de stat (a se vedea revista economică *Capital* din 1997), măsuri de concediere a 17.000 de mineri (cifra inițială, stabilită arbitrar - cf. presei vremii) etc..

2004 avea să aducă practicile ezoterice în campania electorală. Totul părea a fi început prin faptul că unii din susținătorii lui Traian Băsescu, precum Monica Macovei ar fi avut (ca apărătoare a drepturilor omului) o

¹ *Tarotul* reprezintă așa-zisele cărți de ghicit, iar cele 22 de cărți mari (arcanele mari) ale sale au o semnificație ocultă deosebită, fiind evocate ca arhetipuri majore ale omenirii și de către părintele psihanalizei abisale, Carl Gustav Jung, în *Rădăcinile conștiinței*.

bună relație cu conducerea MISA (*Mișcarea de Integrare Spirituală în Absolut*), organizație ce promovează practicile yoghine și studiul științelor ezoterice, dar și de atitudine anti-masonică. Ideea de a se folosi de voturile și de influența MISA era a lui Cozmin Gușă, un fel de șef de campanie al lui Traian Băsescu atunci¹.

MISA avea de ce să-i dorească căderea lui Năstase în 2004. În același an, acesta, prin Hotărâre de Guvern, declarase *Marea Lojă Națională din România* (principală centrală masonică) drept instituție de „utilitate publică” (ce are adică dreptul la fonduri bănești de la bugetul statului român), declanșând concomitent prigoana penală împotriva liderilor MISA, în frunte cu Gregorian Bivolaru, autor al mai multor volume anti-masonice. Iată cum apărea în acel an, pe un site propriu, situația pentru MISA:

„MISA nu s-a bucurat niciodată de toleranța autorităților... În decursul timpului în cadrul acestei școli de yoga s-au făcut însă multe dezvăluiri zguduitoare despre activitățile masoneriei mondiale și despre planurile ei secrete... La toate acestea s-a adăugat și faptul că Gregorian Bivolaru a publicat o carte cu dezvăluiri senzaționale intitulată *Semnale și ordine francmasonice secrete transmise prin presă. Cum pot fi ele recunoscute cu ușurință de românii inteligenți și care este în realitate semnificația lor ascunsă...* O conferință incendiară pe care Gregorian Bivolaru a ținut-o la Paris cu ocazia unei deplasări în Franța, conferință în cadrul căreia el a vorbit cu mult curaj despre multe «adevăruri» interzise și despre uriașa conspirație planetară pe care masonii o urzesc de zeci de ani profitând de înalte protecții guvernamentale, mai ales în SUA, «a umplut paharul» iritării masonilor. De aceea masonii au apelat pe ascuns la «fratele» Adrian Năstase, care, după cum se știe în anumite cercuri ale puterii din România, este și el mason (chiar cu un grad mare) pentru ca să-l «reducă» la tăcere pe Gregorian Bivolaru, trimițându-l după gratii și totodată i-au cerut lui Adrian să distrugă

¹ Afinitatea lui Cozmin Gușă cu liderii MISA (persoane respectabile, de altfel) ar putea reieși și din declarațiile împotriva masoneriei ale acestuia.

MISA cu ajutorul puterii de care dispune. Pentru acest important serviciu masonii i-au promis în schimb un ajutor total în ceea ce privește alegerea sa ca președinte al României. La scurt timp după această înțelegere care a fost realizată cu masonii din SUA, la ordinele care au fost date din «umbră» de Adrian Năstase, Poliția română și Procuratura au declanșat cea mai mare acțiune din ultimii 15 ani, care a fost intitulată «Operațiunea Christ». Atunci deodată, la un semnal ce a fost dat din biroul lui Adrian Năstase... autoritățile au pornit «mineriada» împotriva yoghinilor și au început să le urmărească atent activitatea, să-i tracasaze, să-i ancheteze și chiar au ajuns să-l aresteze pe guru Bivolaru.“

Un fost membru al școlilor de yoga ale MISA avea să declare mai târziu că în timpul prezidențialelor din 2004, mii de yoghini MISA „se concentrau ore întregi la o fotografie cu Năstase, din tinerețe“. „Ni se spunea - declara acesta - să ne focusăm pe imaginea lui Năstase și să încercăm să-l vedem din ce în ce mai mic, să ne închipuim că se diminuează în fotografie până devine un punct neimportant...“. Prin Cozmin Gușă, probabil, Băsescu avea cunoștință despre această întreprindere ocultă, dovadă că la confruntarea finală televizată din 2004, Traian Băsescu participa la „magia“ de sugestibilitate colectivă (directă și telepatică) spunându-i în direct lui Năstase: „Adriane nici nu știi, cât de mic începi să fii!“.

Alt ritual anti-Năstase a constat în convocarea unei ședințe de meditație colectivă la sediul din Pipera al MISA. Tema întrunirii s-a numit „Dispariția din viața politică a lui A.N.“ (Adrian Năstase). Celor câteva sute de practicanți yoga prezenți li s-a înfățișat o *yantra* (imagine de origine indiano-tibetană ce ajută la meditație) preluată din lucrarea *Rituel de magie tantrique hindoue* (a lui Jean M. Riviere), capitolul în care se descrie „cum se ucide un om în șapte zile“. În centrul *yantrii* era pusă o poză de-a lui Adrian Năstase, așezată cu capul în jos. „Ritualul a început ca fiecare altul, prin «consacrare», care este obligatorie înaintea oricărei meditații pentru yoghinul MISA. Yoghinul îi comunică lui Dumnezeu doleanțele sale. În cazul de față ieșirea din scenă a lui Adrian Năstase.

Apoi își concentrează energiile spre creștetul capului. Dacă în scurt timp simte acolo niște furnicăături sau frisoane, înseamnă că Dumnezeu a fost de acord cu ceea ce s-a propus.”¹ După „consacrare”, adepții MISA și-au îndreptat „energiile negative” asupra fotografiei lui Năstase. În afara *mantrii* impuse (*mantra* este o formulă sonoră, rostită sau gândită), fiecare i-a dorit premierului „tot ce-i venea la gură” în rău. „Ședința a durat 24 de ore; din oră în oră se preda ștafeta altora, care veneau cu forțe proaspete”.

Implicarea miilor de adepți ai filozofiei MISA (până la 100 de mii de practicanți și simpatizanți la nivelul întregii țări) a avut însă loc și în actul concret al votării, dacă este să-l credem pe Năstase însuși, aceștia practicând -zicea el -turismul electoral și votul multiplu. În fața spaimei că va fi „furat cu calculatorul”, Băsescu se adresa public: „Nu pot ei să fure, cât puteți voi vota”, ceea ce pentru cei mai înfocați susținători suna chiar ca un îndemn de a vota multiplu. Mai mult, Năstase anunța în contextul „revoluției portocalii” în desfășurare în Ucraina, la Kiev, că „Băsescu și MISA au pus la cale o revoluție”, și că „Faptul că în acea seară în care rezultatele votului au fost de 50% -50% nu am cerut o renumărare a votului a salvat România de un fenomen de tip Kiev, care ne întorcea ca imagine cu mult în urmă. Se aflau deja adunate grupuri portocalii, cu cărămizi, cu borduri, pregătiți pentru o revoluție portocalie ca la Kiev... Foarte mulți tineri MISA au venit la vot în secțiile speciale din Gara de Nord.” (știre *Mediafax*). El adăugă ulterior că „yoghinii [MISA] au fost în echipa de sprijin pentru Băsescu, făcând propagandă pentru el, mergând pe teren pentru a convinge cât mai multe persoane să-l voteze, aducând oameni la vot la Gara de Nord și în diferite locuri din țară”. În 12 decembrie 2004, la turul doi al alegerilor prezidențiale, „membrii portocalii ai MISA pregăteau manifestații de stradă, pe modelul de la Kiev, dacă nu s-ar fi anunțat un rezultat favorabil lui Băsescu”, mai spunea Năstase, care adăuga că MISA l-a „aruncat în neant”, aluzie la exercițiul *yantric*, deși adăuga: „Eu am avut în vedere... nu me-

¹ relatarea participantului Dan Marinescu, care a părăsit MISA.

ditațiile membrilor săi, a căror valoare nu o judec, ci acțiunile lor în plan politic”.

Albert Ignatenko este încă un „paranormal”, zice-se veritabil, de serviciile căruia Traian Băsescu a beneficiat în 2004, în pregătirea și pe durata campaniei electorale a Alianței DA.

„Maestru extrasenzorial” ucrainean și ex-general sovietic KGB, Ignatenko se cunoștea cu Băsescu încă de când în urmă cu cca 30 de ani lucraseră împreună la Anvers. Ulterior, generalul sovietic a făcut parte din programul U.R.S.S. de cercetare parapsihologică cu aplicație militară, centrat pe hipnoza telepatică, iar din anii '90 a devenit un cunoscut „fenomen paranormal”, folosindu-se de cercetările din perioada Uniunii Sovietice. În 2004 el venise la București chemat de Băsescu pentru a-l sprijini bio-energetic pe candidatul Alianței PD-PNL, Theodor Stolojan, despre care zicea că are un tonus foarte scăzut. Ignatenko cum nu putea rămâne permanent în România a lăsat în loc o „colaboratoare apropiată”, despre care:

„Un important lider PNL afirma că, în 2004, în preajma liderilor Alianței DA a fost adus, în cea mai mare taină, un celebru parapsiholog, femeie, din răsărit, despre care liderul liberal amintit bănuia, la vremea respectivă, că avea menirea de a-l «suge» de energie pe Theodor Stolojan, cel care reclama probleme tot mai acute de sănătate. Bioterapeuta fusese cazată, conform aceleiași surse, într-un sediu de pe calea Victoriei care aparținea unuia dintre cele două partide din Alianța DA. «După retragerea lui Stolojan [din cursa electorală, în favoarea lui Băsescu], noi ajunsesem să discutăm, pe la colțuri, dacă femeia aia... fusese adusă ca să îl vindece pe Stolojan sau să îl *sugă* de energie» suna declarația exactă a liderului PNL” (L.O.).

Știrea de mai sus apărea în presă după apariția cărții procurorului Ciprian Nastasiu și a profesorului Victor Găetan, *Prădarea României* (la finele lui 2009) în care autorii, martori ai evenimentelor, arătau că Ignatenko era în toamna anului 2004, în timpul campaniei prezidențiale, la sediul central al PD din Modrojan, unde era consultant al persoanei care devenise candidatul la Președinție al Alianței DA, Traian Băsescu. „Acest fapt se întâmpla înainte și după abandonarea «uluitoare» de Stolojan a cursei prezidențiale”, spuneau cei doi, adăugând că

„actualul președinte s-a folosit în campania din 2004 de tehnici bazate pe un program de instruire al lui Albert Ignatenko... cunoscut ca o mare autoritate, cu puteri deosebite de a ridica și scădea pulsul unei persoane de la mare distanță“. Se refereau la faptul că pe 10 iunie 2009, Ignatenko a demonstrat într-o emisiune la televiziunea publică britanică, *Lumea paranormală a lui Paul McKenna*, că poate ridica sau coborî pulsul unui individ de la o anumită distanță. Totodată, cineaștii japonezi care au realizat documentarul *Extrasenzorii Sovietici*, spuneau despre Ignatenko că: „După convingerile noastre acest om îndeplinește o anumită misiune pe Pământ“.

După căderea U.R.S.S., Ignatenko a fost inițiatorul centrului parapsihologic *Fenomen* din Paris, fiind și autorul mai multor lucrări în domeniu. Este președintele *Centrului Internațional de Psihoenergogestie* și al *Asociației Extrasenzorilor Ucrainenii*, profesor al *Royal University* din Bruxelles¹.

În **2009**, în echipa de paranormali ai lui Bănescu apăreau fețe noi. În afară de românul Aliodor Manolea, „un doctor psiholog, profesor de biosinergetică și psihoenergetică“, s-au mai aflat la București, la „centrala de tir formată de parapsihologi în astfel de situații precum alegerile, vreo doi armeni, niște ruși, un georgian, ...mercenari din afară“ (declarație a astrologului Radu Ștefănescu făcută la începutul lui 2010).

„Nu doar parapsihologii autohtoni au acționat în timpul campaniei electorale, ci și câțiva străini, respectiv din Israel și din Statele Unite ale Americii.“

„Surse din cadrul masoneriei“ în *Libertatea* din 8 ianuarie 2010

La confruntarea dintre Bănescu-Geoană-Antonescu dinaintea primului tur al prezidențialelor, între susținătorii

¹ Numit și „regele parafenomenelor“, datorită zecilor de facultăți paranormale pe care le-ar stăpâni, tehnica sa de influențare telepatică a pulsului unei persoane provine de la fostul Centru sovietic pentru tehnici neconvenționale, care ajunsese la performanța de a opri bătăile inimii la animale practicând hipnoza la distanță. Faima sa vine și de la faptul că „îmbină cu succes activitatea științifică cu cea scenică“ demonstrând „fenomenele telepatiei, telekineziei, clarviziunii și sugestiei mentale fără folosirea hipnozei“.

lui Traian Băsescu, lângă soția acestuia, Maria, se afla bioenergeticiana Lavinia Tatomir (soția răposatului actor Adrian Pintea), o declarată „prietenă de suflet” a Mariei Băsescu.

Băsescu se temea acum, la alegerile din 2009, tocmai de o parte a „yoghinilor de la MISA”, dacă este să credem ce spunea presa, căci Traian Băsescu le-ar fi înșelat așteptările, prigoana împotriva organizației și a instructorului yoga Gregorian Bivolaru continuând și sub mandatul său (Bivolaru a fost arestat, dar apoi fugit din țară, în timp ce liderii MISA au fost inculpați și trimiși în judecată). Acești practicanți yoga ar fi fost atrași în tabăra PSD anti-Băsescu de Monica Macovei și Cosmin Gușă, dar au fost curțați și de către Marian Vanghelie, care le-a adresat o scrisoare în acest sens.

Mesajul către yoghini pentru susținerea lui Geoană a venit înaintea turului 2 al prezidențialelor din 6 decembrie 2009, fiind transmis de însuși gurul Bivolaru prin înlocuitorul său la conducerea MISA, Mihai Stoian: „Să nu ne lăsăm păcăliți, în perioada în care a fost președinte Băsescu, nimeni nu a catadicsit să miște un deget pentru a pleda în favoarea noastră”, suna mesajul șefului spiritual al MISA. În privința lui Stoian (fiul lui Nicolae Stoian, care la sfârșitul anilor '70 a introdus în România mișcarea Meditația Transcendentală, înființată în SUA de Maharishi Mahesh Yogi) s-a mai spus că l-ar fi sprijinit și paranormal pe Mircea Geoană.

Conform g-ralului Emil Străinu, principalele partide politice românești au de regulă în *staff*-urile lor electorale „celule de influențare și de analiză psihotronică”, pe care le utilizează în înfruntările cu adversarii. Cei 4 prezidențiabili care au beneficiat de asemenea servicii în 2009 ar fi fost Traian Băsescu, Mircea Geoană, Sorin Oprescu și Crin Antonescu (plata secretă a unor asemenea paranormali ajunge - cf. unor „surse din cadrul masoneriei” - la „unul-două milioane de euro de persoană”). Dacă vrem să-l credem, g-ralul Străinu adăuga: „În timpul confruntărilor dintre candidații la Președinție care au avut loc în Palatul Parlamentului, pe 19 noiembrie 2009 și pe 3 decembrie 2009, în jurul acestei clădiri au fost dispuse, sub formă de pentagramă, grupuri de meditație - specialiști în tehnici metapsihice - care au încercat să influențeze mental sta-

rea de spirit, sănătatea și claritatea mentală a lui Bănescu, a lui Geoană și a lui Antonescu. În timpul ultimei confruntări dintre Bănescu și Geoană, una din pentagrame avea vârful în parcul Cișmigiu, format dintr-un grup de 20 de persoane, alte 2 colțuri în parcul Izvor și monumentul de pe bd. 13 Septembrie, iar ultimele 2 colțuri lângă clubul Level și Poșta Puișor“.

Joaca cu sforile oculto-paranormale în culisele luptei pentru putere a fost confirmată și de către versatul politician-sociolog Vasile Dâncu, care arăta că: „Oamenii politici... ajung să apeleze la vrăjitoare, numerologi...; de-a lungul timpului în campaniile electorale am întâlnit candidați la funcții importante care au apelat la specialiști în bioenergie... Un astfel de politician este asaltat de tot felul de personaje oculte. Când începi să ai probleme în sondaje, când lumea nu-ți receptează mesajul, apelezi la soluția aceasta miraculoasă“.

Un semn vizibil al „protecției oculte“ impuse de centrala de paranormali ai lui Traian Bănescu, împotriva „magiei yoghine“ sau din alte direcții a fost purtarea în ținutele vestimentare a culorii violete de către Traian Bănescu și echipa sa însoțitoare, motiv pentru Viorel Hrebenciuc (strategul PSD la alegerile prezidențiale și adept al ezoterismului) să spună apoi că „succesul electoral al lui Traian Bănescu s-a datorat puterii flăcării violete... de la acești consilieri speciali“. „Viorel Hrebenciuc practică yoga și este expert în aceste domenii mai ezoterice“, spunea Vasile Dâncu¹.

Deși s-a vorbit despre faptul că însuși Ignatenko a fost văzut la București imediat după turul doi al alegerilor (declarație a bioterapeutei basarabence Lidia Fecioru,

¹ Elena Udrea era îmbrăcată în violet intens iar Emil Boc și Stolojan purtau cravate violete, ceilalți asistenți din galeria lui Bănescu purtând și ei câte un obiect vestimentar violet: bărbații cravate sau cămăși, femeile eșarfe, brățări, inele etc.). La fel și înaintea primului tur și la întâlnirea televizată de la Cluj, dintre Crin Antonescu și Bănescu, când Emil Boc purta un pulover intens violet. „Flacăra Violet“ și „Raza Violet“ fac parte din ocultismul speculativ: dacă în spectrul luminii violetul reprezintă cea mai ridicată frecvență electromagnetică din spectrul vizibil de către om, ar rezulta că „vibrația“ violet „bate“ tot în planul energiilor.

elevă a lui Ignatenko), Aliodor Manolea a fost, totuși, în 2009, cel mai vizibil paranormal al lui Băsescu. „Șeful statului este înconjurat de o armată de paranormali, unii fiind aduși din Ucraina... Este unul cu barbă, parcă îl cheamă Aliodor Manole. A fost prezent la dezbaterea finală între candidați [dintre Băsescu și Geoană]. Peste câteva zile l-am văzut și la Cotroceni (sediul președinției) când erau negocieri pentru formarea Guvernului“, spunea un lider PSD-ist. În ceea ce îl privește pe Ignatenko, legat de susținerea lui Băsescu, acesta a „recunoscut doar atât: „Prin președinte eu pot lucra societatea. Președintele este «translatorul» meu. Am fost la București în 2008.“

Și M. Geoană (în 15.01.2010) și soția lui, Mihaela (în 16.01.2010), aveau să susțină că Mircea Geoană a fost „atacat energetic“ în timpul dezbaterii publice finale cu Traian Băsescu, de către un paranormal (Manolea) venit cu oamenii PDL-ului și plasat în dreapta camerei de luat vederi din fața lui Geoană (între susținătorii lui Băsescu se afla „la lucru“ și soția paranormală a lui Manolea, Doina). La rândul lui, Crin Antonescu spunea la *Realitatea TV*: „au existat asupra mea atacuri (energetice), nu aveam un control obișnuit asupra pronunțării unor cuvinte“ în timpul dezbaterilor.

Locuind în București, „Ezotericul lui Băsescu“ Aliodor Manolea, ține, împreună cu soția sa, o serie de cursuri în zona paranormalului, precum *Psihoenergetica*, *Biosinergetica*, *Programarea Neurolingvistică ș.a.*, susținute de o serie de cărți precum „*Energetica subtilă a ființei umane*“; „*Percepții extrasenzoriale-Manual...*“; „*Influența distală, teoria și practica vindecării de la distanță*“ etc.). Instalat în 2009 la Cotroceni de Băsescu, conform conferinței sale „Psihoenergetica-puterea minții în stări de conștiință modificată. Psihokinezie practică“, Aliodor Manolea chiar știe și poate să miște lucrurile cu puterea minții (ha!).

Victoria lui Băsescu asupra lui Geoană

Președinte al filialei românești a super-think-tank-ului american *Aspen Institute*, Mircea Geoană nu s-a bucurat de nici un sprijin din partea bogaților și influenților evrei din conducerea acestui important club select (precum Launder și Soros) și nici de al ambasadorului SUA la București, evreul Mark Gitenstein. Sprijinul nu a venit nici după turul

al doilea al alegerilor, când Geoană acuza furtul și fraudarea votului, căci, oricât de plăcut ar fi Geoană americanilor sau evreilor (pe care i-a curtat până în Israel), Băsescu chiar le-a fost de folos, angajând și făcând mai mult decât Geoană, care propunea o „deschidere” a României și către Federația Rusă.

Astfel, când la o săptămână după alegeri, Geoană acuza că Traian Băsescu a câștigat alegerile prin furtul a câteva zeci de mii de voturi, ambasadorul Mark Gitenstein declara public că „alegerile s-au încheiat” cerând politicienilor români „să nu se mai certe”, pentru ca apoi, vicepreședintele american Joe Biden să primească în 24.12.2009 de la Traian Băsescu confirmarea promisiunii făcute înainte de alegeri că România suplimentează trupele sale militare în Afganistan.

Și nu numai consilierea pentru Traian Băsescu a fost israeliană (oferită de Tal Zilberstein; a se vedea paginile anterioare), dar și afacerile favorizate de Băsescu și PDL în 2009 au avut un semnificativ numitor comun, apartin capitalului evreiesc (*Rafo Onești, Alro Slatina* etc., unde așa-zișii „ruși” sunt evrei care au chiar și cetățenie israeliană, având toți legătură cu mega-evazionistul evreu Marc Rich) și marelui capital evreiesc (cum este afacerea aurului de la Roșia Montana, finanțată de o bancă Rothschild¹, de Beny Steinmetz și alți evrei americani) sau sunt intermediare de lobby-iști evrei. Este cazul cumpărării de către România pe 4 miliarde de euro a avioanelor americane F-16, fără licitație, pe baza unei „Letter of Request” adresate SUA de guvernării români (Băsescu-Boc).

Afacerea este legată de numele ambasadorului evreu al SUA la București, Mark Gitenstein, căci acesta, prin casa de avocatură *Mayer Brown*, a funcționat ca lobby-ist al firmei producătoare a avioanelor militare F-16, *Lockheed Martin*. Băsescu-Boc (CSAT-ul și guvernul) au formulat

¹ și clujeanul Arpad Paszkany, cel mai mare finanțator al PDL-ului, căruia Băsescu i-a luat apărarea public împotriva procuraturii (DIICOT), era de fapt reprezentantul afacerilor evreiești, precum *TriGranit Holding*, aparținând lui Nathaniel Rothschild. Oamenii lui Băsescu, Theodor Stolojan, Elena Udrea și Dorin Cocoș, au acționat și ei ca agenți de influență ai transnaționalei *Marco Group* controlată de Marc Rich (V. Găetan și C. Nastasiu, *Prădarea României*).

cererea către SUA în 2009. Prin 2005 presa scria că avioanele F-16, de mâna a doua, vor proveni din Israel, fiind recondiționate în SUA, dar totul era învăluit în secret, ca și discuțiile avute de Traian Băsescu cu Shimon Peres în Israel, în timpul vizitei sale oficiale din iunie 2009, când, însoțit de Elena Udrea îmbrăcată în alb-abastru (culorile Israelului), el „și-a pus o dorință la Zidul Plângerii”. Dealtfel, soțul Elenei Udrea, Dorin Cocoș, s-a asociat în firmele sale cu Jose Iacobescu, lider al comunității evreiești și al lojilor *B'nai B'rith* în România. Este vorba de puternica masonerie evreiască primită de Băsescu din 2005 la Cotroceni.

Avioanele F16 au venit finalmente din Portugalia, după ce achiziția a fost parafată abia în 2013, sub controlul lui Băsescu ca șef al CSAT, dar recondiționate cu concursul americanilor *Lockheed Martin* cu aparatură, armament și „avionică” noi. „Sumele exacte sunt însă secrete”, scriau agențiile de presă (primele avioane au ajuns în 2016).

În privința afacerii Roșia Montană, Băsescu și PDL au evitat înainte de alegerile prezidențiale să se pronunțe deschis, imediat însă ce Traian Băsescu și-a alcătuit noul guvern PDL-UDMR-„independenți”, ministrul PDL-ist al Industriilor, Adrian Videanu, anunța că demararea proiectului (blocat de ONG-uri) este o prioritate a programului de guvernare. La rândul său, Tr. Băsescu a anunțat că va lua hotărârea demarării proiectului în CSAT (pentru a evita un nou aviz nefavorabil al ministerului Mediului), fapt ce le-a făcut pe ONG-urile adverse proiectului (în frunte cu cel al lui Soros, dușman al lui Steinmetz) să spună că are „obligații față de patronii companiei care vrea să transforme Munții Apuseni într-un El Dorado”. Dealtfel, Felix Tătaru a coordonat atât campania de imagine pentru Băsescu în prezidențiale, cât și cea a firmei ce are afacerea la Roșia Montană, *Gold Corporation*. Principalul israelian implicat în afacere, Beny Steinmetz, un magnat instalat cu afaceri imobiliare în România, așteptase anunțul lui Videanu din 18.12.2009 pentru „a salva” *Gold Corporation* cu o infuzie de capital de 67 milioane USD (în timp ce șantierul din București ale lui Steinmetz au demarat în 2007 și 2008, când primar general era tocmai Videanu.)

Am văzut că politicianul Sorin Oprescu se bucura de sprijinul unui grup masonic (a se vedea mai sus în carte), nu numai de cel al consilierilor israelieni. Se pare că și acest aspect îl lega de Traian Băsescu, care a jucat nejustificat câțiva ani rolul de victimă a masoneriei, căci conform mărturiei masonului Florin Ghiulbenghian (ex-„maestru venerabil“ al lojii bucureștene *Sfinx*), șeful masoneriei regulate române, E.O. Chirovici, „s-a pus pe sine și, implicit, masoneria română, la dispoziția conducerii reale a PDL și a președintelui Băsescu“, susținând candidatura acestuia. Mai mult, relatează masonul, M.: M. Chirovici a pus la cale împreună cu „securistul lui Băsescu“, Florian Coldea (directorul militar al SRI până în 2017), ungerea următorului șef al Marii Loji Naționale din România¹.

România evreilor !!?

Apare curios faptul că ambii consilieri israelieni, și ai lui Adrian Năstase și ai lui Vadim Tudor, chipurile „principali candidați“ la președinția României în anul 2004 (o diversiune a consilierilor israelieni, care au încăierat astfel PRM-ul cu Adrian Năstase, abătând atenția de la candidatul *Alianței DA*) cunoșteau strategia celui alt de parcă ar fi fost puși de acord, cum rezultă din articolul israelianului Tzah Shpitzen, *România e în mâinile noastre*, publicat la Tel Aviv în *Yediot Aharonot*:

1. Vadim Tudor susținea că: Principala problemă în România este corupția, problemă economică dar și de securitate națională, ce amenință aderarea României la Uniunea Europeană în 2007. Partidul România Mare în frunte cu Vadim Tudor este singurul partid care a fost întotdeauna în opoziție. Dacă românii vor să salveze România, ea trebuie salvată de corupție. Numele lui Adrian Năstase este legat de corupție, de aceea România are nevoie de o schimbare. (Strateg: Eyal Arad)
2. Campania PSD-ului: România are nevoie de Năstase, care, prin definiție, este conducătorul modern. Corupții partidului sunt alții, cu care însuși Năstase se află în opoziție, luptându-se să îi scoată din partid. Așa că numai Năstase poate conduce România către

¹ *Cutremur în Masoneria română: „Chirovici a pus Masoneria la remorca lui Băsescu“, în Cotidianul din 18.11.2009.*

Uniunea Europeană. Va fi demonizat în continuare Vadim Tudor și se va încerca înspăimântarea alegătorilor cu ce se va întâmpla dacă Vadim ar ajunge președintele României. (Strateg: Tal Zilberstein).

Cei doi consilieri evrei doar jucau rolul unor echipe adverse. Dovada? Tal Zilberstein, în folosul clientului său, A. Năstase, s-ar fi putut folosi de zvonul care circula în mediile politice Tel Aviv/București, că Vadim Tudor ar fi de fapt lucrat de Mossad prin Eyal Arad. Dar, generos cu „adversarul”, Zilberstein (Silberstein) este primul care se grăbește să înlăture această ipoteză. Iată ce scria ziarul israelian:

„Zilberstein respinge bănuiala că Eyal Arad ar fi spion al Mossadului. E greu de stabilit cine a declanșat această operațiune de intoxicare. Povestea odată lansată a căpătat proporții... Alții nu-l iartă pe Vadim că și-a luat un «jidan» drept cel mai apropiat sfătuitor. Cum a putut un patriot român să se dea pe mâna «jidanului»? Aceasta nu ar confirma tocmai bănuiala că Eyal a fost introdus în lumea lui Vadim Tudor pentru ca să-l piardă?”

Iohannis și „Parteneriatul de la Timișoara” din 2009, startul jocurilor pentru prezidențialele din 2014

Astăzi este aproape uitat și neștiut faptul că în 1 decembrie 2009 primarul Sibiului a intrat într-o combinație politică cu Partidul Social Democrat pentru a-l susține pe Mircea Geoană la președinția României. Alături de PSD, umăr la umăr cu Iohannis și cu PNL-ul care nu trecuse de primul tur cu Crin Antonescu, se afla și Radu Sârbu, ca reprezentant al Partidului Național Țărănesc-Creștin Democrat, aripa adversă celei de la București (condusă de Aurelian Pavelescu).

Toți voiau să îl învingă pe adversarul Traian Băsescu. La unii era doar un calcul, precum la clujeanul Radu Sârbu, care credea ca i-a venit sfârșitul mai vechiului său coleg și aliat în privatizarea României din perioada 1998-2000, Traian Băsescu. Amândoi fuseseră inculpați în dosarul Flota, până când dosarul a fost spălat de DNA. Iohannis voia și să se răzbune că Băsescu a

refuzat să îl nominalizeze premier când a fost propus de PNL în 13 octombrie 2009, cu susținerea PSD și a UDMR plus minoritățile naționale, ca premier până după alegerile prezidențiale.

Pactul fusese semnat la Timișoara în 1-2 decembrie, dar după ce Iohannis, Crin Antonescu, Geoană, Ciuhandu și Radu Sârbu s-au afișat public la poza de grup în Piața Operei (locul izbucnirii revoltei populare din decembrie 1989) pentru a oficia „Parteneriatul pentru Timișoara” (care să „împace ex-comuniștii cu anti-comuniștii”, într-un „moment de reconciliere istorică”), mii de oameni s-au adunat în piață, protestând împotriva mezialianței politice. „Pactul - scria cu simpatie *Revista 22*, organ al Grupului de Dialog Social, ce susținea această alianță politică împreună ce celelalte oengeuri internaționale de finanțare externă soroșistă, active în alegerile din 2009 - are ca scop sprijinul PNȚCD-aripa Radu Sârbu pentru candidatura social-democratului Mircea Geoană în turul doi al cursei pentru președinție Pactul... reprezintă o continuare la nivel național a unui parteneriat care deja există la nivel local de peste un an, între PSD, PNL, PNȚCD și Forumul Democrat German.”

Revoluționarii de la 1989 au fost primii care l-au huiduit pe Mircea Geoană și nu l-au lăsat să-și țină discursul în Piața Operei timișorene, întrerupându-l sporadic, așa că au fost desfășurate forțe de ordine (chemate de primarul Ciuhandu) pentru a menține distanța între „cele două tabere”. Mircea Geoană susținea public, la Timișoara că semnarea pactul depășește „reconcilierea cu PNȚCD”, reprezentând un „proiect mai amplu” al „societății civile” (cea a oengeurilor internaționale, mai ales, cum se va vedea). „Nu este o echipă conjuncturală, suntem oameni atașați valorilor democratice și îl vom susține pe Klaus Iohannis”, adăuga Geoană chiar atunci din postura de candidat social-democrat la Președinția țării.¹

Văzând că Geoană este hărțuit de huiduielile din public, „liderul Partidului Național Țărănesc”, Radu Sârbu i-a întrerupt discursul, „pentru a face unele precizări”

¹ *Ciuhandu îl transformă pe Coposu în agent electoral al lui Geoană. S-a semnat „Parteneriatul pentru Timișoara”, în Revista 22 din 1 decembrie 2009.*

salvatoare. Astfel, privatizatorul en-gros al economiei României până în 2001, Radu Sârbu - „Apostatu” (numele de cod ca informator al Securității, înainte de 1989), a „mers până acolo încât a spus că documentul [„Parteneriatul”] ar reflecta chiar voința seniorului Corneliu Coposu” (care era, însă, mort de 14 ani).

Nimeni nu îi dădea credit lui Radu Sârbu, iar alte manifestații, de susținere a celei de la Timișoara împotriva mezalianței politice, au avut loc și în alte orașe din țară, inclusiv în Piața Universității din București.

Este uimitor cum de s-a gândit Iohannis să se asocieze cu aripa cea mai putredă a Partidului Național Țărănesc spre a-l susține pe Geoană președinte, pentru ca el să ajungă premier al României, căci până și cei mai radicali țărăniști se arătaseră scârbiți de această echipă de conducere țărănistă (gen Radu Sârbu, Ioan Avram Mureșan & comp).

Iată ce spunea unul dintre cei mai legitimi foști țărăniști, fost luptător în munți împotriva ocupației sovietice a României, Aurel Șeitan, despre guvernarea partidului său, PNȚ-CD din perioada 1997-2000 (marele rapt):

„Când am venit [din SUA] în '97, imediat după instalarea la putere a Monstruoasei Coaliții, i-am spus lui Ion Diaconescu, «leși imediat dela guvernare, tu nu vezi că n-ai oameni, și pe deasupra te-ai aliat cu comuniștii din PD și cu iredentiștii din UDMR? Ai să distrugi și partidul și țara și poporul!» Parcă aș fi vorbit cu pereții. După rezultatul alegerilor din 2000 mi-a dat dreptate. Era însă prea târziu. Cum să conduci o țară cu un președinte handicapat fost secretar PCR [Emil Constantinescu], cu fiul lui membru al mafiei țigărilor, cu Dorin Marian, amantul fiicei președintelui, băgat până'n gât în afaceri necurate, cu Sorin Dimitriu [primul președinte țărănist la Fondul Proprietății de Stat] care se certa în fiecare zi cu Ulm Spineanu [ministrul Privatizării] pe spagă, cu Radu Sârbu [al doilea președinte țărănist la FPS] un escroc de clasă internațională, care a «cumpărat» un apartament de 5 camere în grădina Cișmigiu cu \$200. Când a văzut că-i groasă și cei din PSD s-au prefăcut că-i pun sechestrul a vrut

să-l vândă cu \$150 de mii¹. Camenco Petrovici, șeful [țărănist al] CEC-ului a furat împreună cu Ciumara-Cinzeacă «Părerea Mea» și Sorin Ovidiu Vântu banii celor 300 de mii de naivi care i-au pus la FNI... și atâția alții că mi-e silă să le scriu numele și isprăvile pe care le-au făcut. Menționez un singur nume, Gabriel Țepelea, primvicepreședinte PNT-CD, cu care am stat în aceeași brigadă la Valea Neagră, brigada lui Vasile Matei, și unde Țepelea a fost turnător. Fiul lui, Vlad, și Sorin Pantiș au vândut Romtelecom [operatorul național de telefonie fixă] pe o spagă de \$68 de milioane.“

Iar acestea sunt vorbele unui adevărat luptător anticomunist, un adevărat fost țărănist, care a făcut 17 ani de închisoare politică².

¹ fiind detașat de la Cluj la București ca să facă privatizările în România, acest Sârbu Radu Ovidiu a primit și o locuință de serviciu de la regimul țărănist, în 1997, un superb apartament de epocă, din cele „naționalizate“ în anii '50 de către comuniști, apartament ce are ferestrele înspre parcul Cișmigiu, pe care l-a și cumpărat pe o sumă derizorie de la stat, spre a-l vinde mai apoi cu un uriaș profit.

² Aurel Șeitan, mort acum câțiva ani la aproape 90 de ani, fost cetățean american de origine română, fusese luptător partizan în Carpați împotriva bolșevicilor cotropitori și a slugilor lor, supraviețuind apoi 17 ani închisorilor și lagărelor de exterminare comuniste. El a descris astfel începutul luptei sale de la finele anilor '40:

„Eram tineri... Abia împliniserăm douăzeci de ani... Eram plini de viață și de speranțe... Viitorul ne surâdea promițător. Războiul se terminase. Bubuitul tunurilor încetase de multă vreme... Deși nu fusesem învingători, nu eram nici învinși. Dar ca orice țară mică, soarta noastră fusese pecetluită de Marile Puteri. Unii spuneau că la Yalta. Alții ziceau că la Teheran sau Casablanca. Oriunde o fi fost, tineretul nu putea înțelege și nu putea accepta să trăiască restul vieții în genunchi numai pentru că un Churchill, Stalin or Roosevelt vroiau acest lucru. Să fim sclavii unei alte nații ce ne suga sângele și vloga printr-un regim de teroare, genocid și ură era peste puterile noastre de înțelegere. Unii au luat drumul codrului... Alții, mai slabi de înger, s-au adaptat or au încercat să se adapteze și-au plecat să studieze la Moscova doctrina Diavolului. M-am unit cu câțiva preoți, foști ofițeri și mocani oieri, mi-am luat rămas bun dela viața tihnită a Bucureștiului și m-am retras în munți să lupt împotriva cotropitorilor. O mai făcuseră și alții, pe vremea

Aurel Șeitan avea să se convingă cât de penetrat de hoți i-a fost partidul după 1989, și din următoarea întâmplare, relatată de dl. profesor Ion Coja:

„Mi-aduc aminte ce mi-a povestit Aurel Șeitan, național-țărănist din tată-n fiu! Ani grei de închisoare la activ, participare la rezistența din munți etc. După 1990 s-a grăbit să vină în țară și să se prezinte la partid, să pună umărul la redresarea PNȚ-ului și a țării! Să pună umărul și o sponsorizare, o donație modică, de câteva mii de dolari.

năvălirilor barbarilor... sau a turcilor... Am fost prins. Dus la Securitate și interogat cu cele mai diabolice metode de tortură. Abia scăpasem cu viață după ce mi se smulseseră unghiile. Fusesem forțat să mănânc fecale dintr-un hârdău ce putea îngrozitor și mi se dăduse să bea urină în locul apei limpede și cristalină cu care munții noștri dragi mă învățase. Trecuseră nouă luni de când începuseră chinurile mele, de când nu mai văzusem lumina zilei... de când nu mai văzusem soarele sau cerul plin de stele, când pe neașteptate sunt chemat de Kalousek, comandantul acelei securități, un animal cât muntele ce venise din Galiția sau din Rusia, odată cu Anna Rabinsohn Pauker și Burach Tescovici (Georgescu) și fusese făcut «colonel» peste noapte... ca mulți alții... După încercarea nereușită de sinucidere, în celula subterană, în nopțile de nesomn și pline de groază, clocisesem un plan de evadare... [În tren, în timpul unui transfer la București,] am cerut să fiu dus la WC. Mi s-au scos cătușele... Am început să-mi deschii încetisor nasturii pantalonilor, unul câte unul, la intervale ce mi se păreau ani, iar planurile și gândurile acumulate zile și săptămâni în șir se loveau de tâmplele mele făcându-le să zvâcnească dureros... Într-un moment de neatenție al soldaților am îmbrâncit pe unul în brațele celuiilalt, m-am avântat pe ușa deschisă în abisul nopții... și m-am dezmeticit la picioarele taluzului de cale ferată într-o liniște și o pace dureroasă... M-am pipăit peste tot. Mi-a fost teamă să mă ridic în picioare... Nu știam dacă sunt întreg... Dumnezeu m-a ajutat... M-am dus din nou în munți.... Potecile cunoscute erau pline de iarbă, neumblate. Foștii mei camarazi fuseseră măcelăriți. Trupurile lor sfârtecate aruncate într-o groapă comună... O groapă fără cruce... Călugărul care ne dădea pâine și sfaturi mi-a povestit tragedia prin care trecuseră satele acelea de mocani în ultimul an... Batalioane întregi de Securitate au pârjolit și distrus totul în calea lor. Strânseseră copiii, bătrânii și femeile satelor, i-au mânat dela spate ca pe niște vite sau turme de oi spre vârful munților unde trăiau partizanii. În spatele acestui paravan de trupuri omenesti, vitejii securiști au capturat luptătorii pentru libertate. I-au măcelărit

Casierul partidului i-a mulțumit cam în acești termeni: «Măi, Aurică, nu te dau pe tine banii afară din casă!... Păstrează-i! Dar semnează-ne o hârtie că ne donezi un milion de dolari! De hârtia asta am avea nevoie!...» Trăiau și Corneliu Coposu, și Ioan Diaconescu!“ Adică partidul obținea fonduri negre sau șpăgi din corupție și avea nevoie să le dea o justificare contabilă ca donații credibile.

Mai multe despre ce a însemnat guvernarea țărănistă simbolizată de oameni precum clujeanul Radu

fără alegere și fără judecată și le-au aruncat trupurile sfârtecate într-o groapă comună, săpată de proprii lor copii, neveste și părinți...

Între timp mama mea, frații și logodnica mea fuseseră arestați. Procedeu făcea parte din metodele civilizate ale Securității, ca să forțeze pe cel urmărit să se predea. Mi-am dat seama că n-am decât două ieșiri: să mă predau Securității, unde voi fi omorât în tortură, sau să încerc să fug din țară ca să scriu din străinătate și să-mi pot elibera familia. Ba mai exista și a treia ieșire pentru familia mea din ghiarele Securității... Să-mi pun capăt zilelor... Gânduri de tânăr dezorientat și hăituit... Am ales Dunărea plină de sloiuri de ghiță... Urmează Jilava, Canalul, Gherla... și o eliberare provizorie de un an și jumătate... Mă căsătoresc cu logodnica mea care între timp fusese pusa-n libertate... Un copil care abia se născuse... și din nou Talpa Iadului, Jilava... și o condamnare la moarte, fiindcă am ajutat foști deținuți politici să pună pe masa copiilor o bucată de pâine amară, udată cu lacrimi. Trebuiau lăsați să moară de foame... Unii dintre ei erau condamnați în lipsa după ce se eliberaseră de la Canal și erau ocrotiți de mine pe șantierele de construcții, lucrând cu nume false. Printre ei fruntași țărăniști ca Cici Ionițoiu, Paul Lăzărescu, Avram Iancu, Nicu Dascălu, Nelu Ioniță, Nae Știrosu, Ticu Dumitrescu și alții... A fost și prietenul meu bun, Dan Alexiu, un om cu două doctorate, un intelectual de mare clasă... de mare viitor pentru țară... dar și cu o altă condamnare în lipsă, de cinci ani, după ce mai făcuse alți cinci la Canal... A murit săracu... acum vreo 15 ani, într-un apartament gol... Alți foști deținuți politici la Canal, prea bătrâni sau bolnavi ca să mai poată lucra, erau vizitați de mine dându-le «cecul» lunar din care să poată trăi ei și familiile lor...

N-am fost împușcat pentru aceste «crime». Mi-au făcut favoarea să mă trimită la Aiud să fac sobe, la Periprava să tai stuf și la Gherla să lustruiesc mobila. M-am eliberat după mai bine de zece ani. O amnistie sub presiunea Statelor Unite... Nu-mi văzusem copilul decât de două ori în 15 ani. Odată la Jilava, câteva secunde, și la Gherla, un minut sau două când am și

Sârbu (apărut după 1989 din neantul comunist), aliatul de conjunctură cu Geoană și Iohannis din 2009, ca președinte al Partidului Național Țărănesc, o spune chiar și Aurel Șeitan personal, în cartea din care am mai citat, *Conspirația Satanei*:

„Am revenit în țară în primăvara anului 1990... Crezusem că scăpasem de comuniști. M-am înșelat... Fostul Președinte m-a invitat la Palatul Cotroceni să-l ajut... I-am spus deschis că nu colaborez cu foștii comuniști și m-am întors în America. După ce la 3 și 17 noiembrie 1996 poporul român a ales între potlogăriile, furturile, escrocheriile, incoerențele, incompetențele, abuzurile, minciunile, fărădelegile și interesele de grup ale fostului regim neo-comunist [al lui Ion Iliescu - n.n.] și speranțele, aparenta sinceritate și dragostea de țară trâmbițate de PNȚCD. Am revenit în România cu intenția să ajut cum pot noul guvern ca să restabilească economia țării. Ba am adus cu mine și

putut vorbi cu el. Ce să vorbesc într-un minut, cu-n copil ce nu mă cunoștea, între două rânduri de sârme și gardienii ce ascultau... Copilul se înfricoșase când mă văzuse în haine vârgate și tuns chilug... Nevasta mea divorțase după zece ani. Nu poți să-i ceri unei femei să te aștepte o viață-ntreagă... Presiuni din partea Securității, «pentru binele copilului» fiindcă copiii «dușmanilor poporului» nu erau primiți în liceu... viața, necazurile și grijile zilnice învinseseră... Pentru mine nu mai rămăsese nimic în țară decât amenințarea din umbră a Securității. Pe unii îi vedeam, pe cei mai mulți îi bănuiam. O nouă încercare, tot pe Dunăre, și din nou o condamnare de zece ani prin Securitatea din Timișoara: Gherla, Aiud... M-am eliberat de la Aiud înainte de vreme. «Căștigasem» zilele prin muncă.

După atâtea «eliberări» din pușcării cu nume ce te-nfioară... din nou pe Dunăre și din nou speranțe... De asta data am fost mai norocos. Doar un glonț rătăcit pe sub apă pornit din țeava puștii unui soldat dintr-un observator cu faruri puternice mi s-a oprit în mușchii piciorului. N-aveam dureri. Doar sânge. Am străbătut toată Iugoslavia, umblând numai noaptea și mâncând iarba și buruieni ca la Canal. Ajuns în Italia fără unghii la picioare, mort de foame și cu buzele arse de sete, m-au internat într-un spital și mi-au scos glonțul din picior... M-a ajutat Emil Ghilezan și soția lui, Rodica, luându-mă acasă la ei, la Netuno, să mă refac... Eram «țărănist» de-al lui Maniu... Emil fusese ministru țărănist... fugiseră și ei din țară, trecând granița Ungariei și a Austriei...“ (*Un Om Fără tinerete*, vol 1 din trilogia *Conspirația Satanei*, de Aurel Șeitan.)

o scrisoare de credit de un miliard de dolari pentru guvern. Am fost total dezamăgit de ceea ce am găsit. O bandă de tâlhari care furau și jefuiau bogățiile țării mai rău decât cei din'ainte... După trei luni de zile să-mi spună că Banca Mondială și FMI nu le permit să primească credite străine. Le-au fixat un plafon. În alte țări guvernării nici nu stau de vorbă cu FMI-ul. În România, primul ministru și ceilalți demnitari le sărută picioarele. Din păcate, guvernul Ciorbea moștenise o situație economică de trei ori mai gravă decât o prezentase fostul guvern neo-comunist al lui Văcăroiu. Ciorbea o agravase prin incompetență și prostie... Nici nu știi de ce să-ți fie teama mai întâi: de inflație, blocaj financiar, scăderea exporturilor, credite neperformante, tehnologii depășite, corupție, hoție... Noroc că avem parte de un ministru de Finanțe [Mircea Ciumara] care ne va salva mărind fără milă impozitele pe care să le plătească tot opinca. PNȚCD ar fi trebuit să se retragă de la guvernare după două luni dela preluarea puterii, așa cum le-am recomandat în februarie 1997. Cu FSN-PD-ul nu se putea merge înainte. I-am trimis câteva fax-uri D-lui Diaconescu din America, în care îi spuneam ca mai bine și-ar lua partener pe Diavolul decât pe comuniștii din PD. Nu m-a ascultat... Președintele Constantinescu a declanșat războiul contra corupției și tâlhăriilor. Vorbe goale... Țara geme sub mafia corupției și cuțitul a ajuns la os. Poporul a fost adus la sapă de lemn. Deși ceasul 12 trecuse demult, PNȚ mai avea totuși timp să se retragă din Guvern. «Vă blestemă Maniu și Mihalache din morminte!», i-am strigat disperat lui Diaconescu. PNȚCD a pierdut și bruma de simpatie pe care o avea înainte de 1996. Mi-am dat demisia din Partid și din toate funcțiile ce le dețineam. Nu puteam face mai mult. Fondul Proprietății de Stat a jefuit țara. [Radu] Sârbu și [Sorin] Dimitriu, cei mai cinici și aroganți din Executiv, și-au făcut averi de sute de milioane de dolari. Nepoții lui Diaconescu așșderea [este vorba de frații Popescu, Cristi și Mișu „Pricopsitu“, de la tineretul țărănist, care treceau public greșit dar convenabil ca nepoți ai președintelui PNȚ Ion Diaconescu - n.a]...“.

Cum am arătat 12 pagini mai sus, „țărănistul“ liberal Ioan Avram Mureșan (cel cu ani de pușcărie pentru corupție) îl adusese în echipa de campanie al lui Crin Antonescu, în 2009, pe consilierul american soroșist Sam

Patten, la firma căruia lucra chiar și fiul său, Dan Mureșan. Acum, în turul doi, toți lucrau pentru Geoană, de unde și aluzia acestuia din urmă, la Timișoara, la „proiectul societății civile” în care el se angaja.

Cum au ajuns acești „țărăniști” aliați cu Iohannis și cu Geoană? Totul a început cu anul 2001, când, dezorientat de votul total negativ al populației, Partidul Național Țărănesc nu a mai intrat în Parlament și l-a pus ca șef „interimar” al său pe imaturul și agresivul Constantin Dudu Ionescu, pupilul bătrânului țărănist sibian Gavril Dejeu (un simpatizant și susținător al lui cocițadinului său german Klaus Iohannis), Dudu Ionescu, cât fusese ministru la Apărare până în 2000 dăduse bani grei către firma israeliană Elbit pentru contracte de înzestrare a armatei române, apoi, rămas fără minister, a fost angajat ca director de către aceștia la reprezentanța lor din România. Avea bani dar nu avea prestanță, așa că a fost înlocuit degrabă în 2002 cu profesorul clujean Andrei Marga, el, Dudu, rămânând vice-președinte. „Țărănist cu voce groasă, Dudu Ionescu a reușit - scria Cornel Nistorescu despre el - să-i impresioneze pe moșnegii din PNT. Alături de Opris, Radu Vasile, Ioan Avram Mureșean, celebrii frațiori-afaceriști Popescu, a alcătuit generația tânără a partidului istoric. Cea care, în loc să-l relanseze, l-a îngropat definitiv. Dudu Ionescu a izbutit să prindă două fotolii de ministru. La Interne și la Apărare... Era un adevărat pericol...”.

Marga nu l-a vrut pe el prim-vicepreședinte, ci pe Vasile Lupu, așa că Dudu a început să completeze împreună cu controversații Radu Sârbu și Ioan Avram Mureșan, primul făcând privatizările tulburi de la FPS, celălalt la ministerul Agriculturii, că au fost la guvernare. Compromițători ai partidului, acum, și în opoziție, voiau să îl conducă.

Atunci s-a format trioul de săpători din partid: Radu Sârbu, Ioan Avram Mureșan și Dudu Ionescu, cel din urmă ajungând la PDL, apoi la PNL și astfel și consilier prezidențial al lui Iohannis în 2015. Ei au lipit din 2009 aripa PNT Sârbu-Ciuhandu de Iohannis și Geoană. Am relatat, în lucrarea noastră *Imperium Anglo Saxono Judeo Masonicum*, cum au conlucrat aceste forțe subterane,

împreună cu altele, ocolte chiar, pentru a-l face pe Klaus Iohannis președintele României în 2014.

Tot din 2014, dar și din 2015, de când Dudu este consilier la Cotroceni pe relația cu serviciile secrete, el lucrează de zor la distrugerea aripii Pavelescu a PNT, pentru ca să crească cealaltă, care să-l susțină în 2019 pe Iohannis pentru al doilea mandat de președinte.

„Alternanța la putere“, un joc fals al... altora

Autorul dezvăluirii de mai jos, dl. Dan Cristian Ionescu, a fost un apropiat al conducerii Partidului Național Țărănesc și al Convenției Democratice din România. La un moment dat, într-o ședință a acestei din urmă structuri politice, dumnealui a îndrăznit chiar să se opună candidaturii la președinția României a lui Emil Constantinescu din partea Convenției (CDR), pe care nu îl considera potrivit (ceea ce s-a și dovedit ulterior). Iată textul¹:

„În decursul timpului, mai multe persoane apropiate autorului i-au relatat o serie de fapte din categoria celor greu de crezut. Autorul crede aceste persoane, dar nu pretinde același lucru nimănui. Vă prezentăm câteva din aceste relatări, iar fiecare să le aprecieze după cum consideră.

Un prieten al autorului, prieten care la începutul anilor '90 avea strânse legături cu Ion Iliescu, povestește că în vara anului 1990, când Iliescu tocmai se instalase la Palatul Cotroceni, într-o bună zi intră în biroul său, neanunțați, niște bărbați necunoscuți. Unul dintre aceștia îi spune: «Domnule președinte, să știți că nu ați fost ales ca să faceți politica dvs., ci ca să faceți politica noastră.» După care necunoscuții pleacă. Șocat, Iliescu îl cheamă pe șeful dispozitivului de pază și îl întreabă cine au fost bărbații care tocmai au ieșit din biroul lui. Șeful dispozitivului se uită senin în ochii lui Iliescu și îi răspunde: «Domnule președinte, la dvs. nu a intrat nimeni.» Să înțeleagă fiecare ce vrea. Cert este că în anul următor Ion Iliescu a plecat în vizită în Israel, iar după încă un an a fost reales președinte. Asta, se pare, înseamnă că se hotărâse să facă politica cui trebuia.

¹ Dan Cristian Ionescu, *Codul lui Lucifer II* (ediția digitală).

În vara anului 1992, în curtea la PNT-CD era zarvă mare. Delegații de la Argeș și Prahova intraseră în greva foamei, protestând împotriva trecerii în fruntea listelor pentru Camera Deputaților, în vederea apropiatelor alegeri, a unor informatori ai Securității, notorii pe plan local. În acel moment, Corneliu Coposu se afla la tratament în Germania. În ziua sorocită pentru întoarcere, pleacă spre aeroport să îl aducă pe Senior, Ticu Dumitrescu și Nadia Pascu, secretara CDR (ne permitem să dăm numele acestei distinse doamne, care i-a relatat autorului cele de mai jos, întrucât aceasta, Dumnezeu să o odihnească, nu mai este de mulți ani printre noi). Pe drumul de întoarcere, Nadia Pascu îi dă Seniorului să citească o informare cu privire la evenimentele petrecute în curtea partidului. Coposu o citește și spune: «Știu, dar nu pot să fac nimic». Să înțeleagă fiecare ce vrea.

În toamna lui 2004, când «Dragă Stolo» încă era candidatul oficial al Alianței DA, un prieten al unui prieten al autorului are o treabă la Federația Comunităților Evreiești. Ajungând în holul de la intrare, vede un tablou al lui... Traian Băsescu! Intrigat, întreabă: «Dar de ce țineti aici tabloul ăstuia?» «Fiindcă este viitorul președinte al României!» «Bine, dar nici măcar nu candidează!» «Ba da, va candida și va câștiga alegerile!». Să înțeleagă fiecare ce vrea.

Cu puțin timp înainte să moară, Ticu Dumitrescu pleacă însoțit de un ofițer MAPN la Pitești, unde se aflau depozitate arhive ale Securității, să caute dosarul lui Traian Băsescu. La ieșire, înconjurat de ziaristii care îl asaltau cu întrebările, Ticu Dumitrescu declară că Traian Băsescu nu are dosar la Securitate. Ofițerul încremenește - tocmai ce văzuseră amândoi dosarul lui Traian Băsescu! Să înțeleagă fiecare ce vrea.“

C U P R I N S

1. IUDAISM ȘI NEO-MESIANISM	5
Rasism și Fanatism Iudaic	5
Neo-mesianism și Sionismul teritorial	12
2. ROMÂNIA POSTBELICĂ ÎN FAȚA „IUDAISMULUI ROȘU“	19

Înainte de invazia sovietică	19
România la mezul sionist	24
Sub patronaj de stat evreiesc	27
Tel Aviv - Securitate. Goana după bani	44
Umbra Moscovei	47
Procesele sioniștilor din vârful piramidei	51
Moartea lui Stalin	57
Gangsteri și sioniști	63
Agentura și moartea	67
Ceașescu ca marionetă	70
China l-a refuzat pe Ceașescu în sprijinirea Israelului	85
Asasinarea unui medic evreu	86
O evreică deasupra Securității	88
Moartea editorilor lui Eminescu	100
Câțiva evrei și dărâmarea lui Ceașescu	103
Intervenția militară străină	119
KGB / GRU și războiul psihologic - De la Dmitri Fonareff	
la agentura sovietică din Armată și ofițerul Emil Străinu,	
via rolul global al Cavalerilor de Malta (SMOM)	124
Formal, Israelul îl plângea pe Ceașescu (?)	158
3. IUDAICII POST-SOVIETICI	159
Magnații sovietici evrei. Magnații «Perestroikăi».	
Magnații evrei ai Rusiei. Moldova sfâșiată	
(Imperiul „Țarului Birstein“).	
Birstein n-a aprobat „revoluția viței-de-vie“,	
„revoluția portocalie“ pentru Moldova vinicolă	
Transnistria separatistă	
4. MOSSADUL NU DOARME	186
Israelieni pentru evidența românilor. Cerul furat.	
Evreii „clandestini“... agenți... și baze de date românești	
IT & GSM. Găinăriile Mossad-ului.	
Asasinat în stil mafiot.	
5. SUPUNEREA INDUSTRIEI UȘOARE ROMÂNEȘTI	205
Comuniștii evrei, capitaliști ai românilor	
Șpagă de un milion de dolari prin	
ambasada Israelului de la București.	
Imperiul ce crește. Flagrantul.	
Povestea fără sfârșit.	
6. AXA- ROTHSCHILD-RICH-TIMIȘ PENTRU AURUL ROMÂNESC..	218
Un simplu trafic de influență.	
Conexiunile lui Rich. Marc Rich în România	
Sfori și politicieni corupți.	
Ca o caracatiță peste Transilvania.	
Băsescu, Frank Timiș & Comp	
Steinmetz da ospete la Monaco oficialilor români	
7. CAZINOURI PENTRU BANI CĂTRE EVREI	239
Un univers al mafiei.	
Cu Mafia israeliană în spate	
Stambouli, Katz și cazinoul Bucur	

- Spălare de bani la *Casino Paris* din București.
 Patentul general. „Regele cazinourilor“.
 Fredy Robinson
8. ISRAELUL CA UN „EL DORADO AL HOȚILOR“ 255
 Crima organizată. Vânzarea de organe.
 Sacrificarea copiilor. Ovary, embrioni, evrei.
9. PRIVATIZĂRI ROMÂNEȘTI - FILIERA EVREIASCĂ 262
 Să ai copiii evrei!?
 Năstase & Bittner Comp. Paradisurile Fiscale.
 Sinagoga ca registru al comerțului.
 Evreul Bikel, un securist periculos...
 care privatizează astăzi. Vova merge mai departe.
 Borsecul luat de israelieni. Mandler căra
 200 milioane de dolari anual.
10. MARELE GHEȘEF DIN CONSTRUCȚII 279
 Imobile, mall-uri și șosele. Moldova Mall. Mall-urile cui?
 Remember. Evreii „habotnici“ Lubavitch din spatele celor mai
 mari fonduri de investiții din România, implicați în tot ce mișcă
 la noi și în jurul nostru. Bibi Netanyahu și „afacerea România“.
 Bizarul tronson rutier 100% israelian. Bechtel și banii românilor.
 Contracte în construcții pentru israelieni.
Ashtrou, Roichman și alți regi evrei ai contractelor.
 Construcții și pașapoarte românești pentru israelieni.
11. O «AXĂ» SIONISTĂ 329
 ROMÂNIA, «pe axa strategică»,... sau a atentatelor?
 Manipulare și politicianism. Limba ca o sabie.
 Pericol fusesse iminent și... a trecut?
 Ei fac războiul, românii și alții... îl duc.
 Dar cine este Philip Bloom? Lobby pentru ce?
12. MANUALE, CĂRȚI ȘI... HOLOCAUST 344
 Copiii superdotați și... banii. O nouă materie: Holocaustul.
 Holocaust în România? Retragerea românilor din Bucovina.
 Retragerea din Basarabia. Istoria topită. «Adevăruri» virtuale!
13. HOLOCAUSTUL, PREȘEDINTELE ȘI EVREII 354
 Președintele filosemit. Evreii pregăteau scandalul.
 Precedentul elvețian. România la rând. Afacerea.
 Președintele „fascist“. „Ultima Șansă“?
 B'nai B'rith intervine pe față. O singură reacție...
 ...și o trădare.
14. CAMPANII EVREIEȘTI 371
 Candidații cui? Candidații PSD. Găștile candidaților.
 Paranormalii prezidențiabililor. Victoria lui
 Băsescu asupra lui Geoană. România evreilor!?
 Iohannis și „Parteneriatul de la Timișoara“ din 2009,
 startul jocurilor pentru prezidențialele din 2014